EURIPIDIS
Hippolytus
C. VALCKENAERII

N̲s oll

9/

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

EVRIPIDIS
TRAGOEDIA
HIPPOLYTVS,

quam, Latino carmine converſam a
GEORGIO RATALLERO,

Adnotationibus inſtruxit

LVDOV. CASP. VALCKENAER.

LVGDVNI BATAVORVM
Apud IOANN. LVZAC, & IOANN. LE MAIR.
CIↃIↃCCLXVIII.

GENEROSISSIMO FRATRVM PARI,

V I R I S

IN REPVBLICA BELGARVM FOEDERATA

P R I M A R I I S,

GVLIELMO,

&

CAROLO,

COMITIBVS DE BENTINCK.

Elaboratum in Muſis amico Franequerano ſeceſſu libellum, Batavis nunc typis deſcriptum, ad Vos defero Vobisque dedico, VIRI GENEROSISSIMI, qui venientem ad Batavos familiaritate quadam dignati mox exquiſita me benignitate certatim uterque cumulaſtis, ut amicum Hemſterhuſii, cuius Vos hominis ſapientiſſimi merita cognoviſtis inter paucos; ut amatorem antiquitatis atque earum in primis literarum, in quibus Vos, Muſarum quoque cultores tutoresque Magnifici, quos in paterna domo iuvenes ambo, duce Moyſe Solano, feciſtis profectus, ne nunc quidem poenitet. Reipublicae enim gerendae ſenſiſtis admoti, quid eſſet ingenuas artes ante fideliter perdidiciſſe, &, praeter cetera, Romanae Graecarumque Rerumpublicarum ſtatum, mores, virtutes, vitia, converſiones, earumque cauſas ex ſuis fontibus derivatas diligenter expendiſſe. Quique Vobiscum

rem-

rempublicam tractaverunt, ſuas in utroque dotes, capax ingenium, iudicandi vigorem, animum celſum & philoſophum ſemper admirati, veſtro diſcere potuerunt illuſtri exemplo, vim animi inſitam a natura quantum fauſtis ſub penetralibus doctrina promoveat. Friſios ego Nobiles, qui me puero claruerunt utrique Veſtrum amici, GOSLINGAS, VEGELINIOS, quique ſunt hodiedum, non ob aliena fortunaeque bona, ſed mirabar ob animorum magnitudinem, ob amorem in primis, quo fuere percuſſi, Thucydidis, Xenophontis, Polybii, Plutarchi, a quibus lectis ubi viri prodierant in lucem, primum experti quod ex umbra prodeuntibus evenire ſcribit Plato, mox Hagae Comitum Vobis admirationi fuerunt, in Procerum autem conciliis ac legationibus vera eloquentia eminentiſſimi. In Batavis viros quidem Primarios, meritis & virtute praeſtantes plurimos, inſignes etiam doctrina, quae tales decet, nonnullos noveram; ſed, fatebor enim, Friſiorum iſtorum hac in parte ſimiles in Equeſtri Nobilitatis ordine hic non putabam me reperturum, qui Platonis ſcripta legiſſent, qui divina quadam attoniti delectatione Sophoclis Graecas Tragoedias admirarentur. Vos, VIROS ILLVSTRISSIMOS, cum tales laetus deprehenderim, quem primum publicarem libellum veterem Vobis, ſi liceret, dedicare conſtitui; non ut tralaticio more & genus & Proavos atque in Rempublicam merita, quae novimus omnes eſſe utriusque Veſtrum permagna, ambitioſe non audientibus denarrarem; non ut Magnificos mihi pararem defenſores, quibus hoc genus literarum non indiget adeo, adverſus invidiam, ſuo ſi quis modulo ſe modeſte metitur, tutiſſimum; ſed primum ut literarum noſtrarum per Europam (Europam hi veteres libelli pervagantur,) cultoribus innoteſceret, viros

ros ex prima nobilitate non in Anglia tantum homines literatos, ſed & habere nos in Batavis etiam nunc ſtudiorum noſtrorum exiſtimatores & iudices benigniſſimos. Deinde hoc idcirco faciendum exiſtimavi, ut utriusque Veſtrum admirator, qui multo rarior ad Vos, humaniſſimos Viros, quam debebam, ſalutator venio, meae tamen erga Vos obſervantiae publicum quoddam monumentum exhiberem; quod, ne quis ſuperbe dictum cenſeat, Vosmet ipſi fatebimini propter Poëtae Philoſophi praeſtantiam haud paulo diutius duraturum quotidianis iſtis Voltairii, & Henriadis conditori Tragico longo intervallo proximorum, libellis; quorum, ubi cum ſermone Francico atque hac rerum ſcena mores erunt mutati, poſt aliquot ſeculorum volumina perexigua ſupererit inter homines memoria. Sic enim ſe res habet; dum ſuus erit virtuti honos atque humanitati, ſemper etiam ubique terrarum vigebunt iſta Graecae Romanaeque ſapientiae non niſi cum humano genere moritura monumenta:

„ Vivet Maeonides, Tenedos dum ſtabit & Ide;
„ Nulla Sophocléo veniet iactura cothurno.

Nec Vos ſane mirabimini, hac ipſa qua vivimus aetate cupidius quam ante Graecorum ſcripta requiri, Gallica ſaltem veſte deformata; cum Graeca non niſi a perpaucis in iſta Graiarum olim Muſarum unica ſede Pariſina legantur, & Regia Bibliotheca, qua parte maxime cenſeri debet, Graecis illa Latinisque Codicibus immenſo ſumptu ab usque Francisco I. conductis dives, elegantiſſimis quae nunc vigent ingeniis Gallicis neglecta, ſolis ferme tantum alienigenis, Magno Rege digna liberalitate, quotidie pateat utiliterque inſerviat. Atque is eſt Euripides, qui, cum aliquando apud quemdam

dam ſuae aetatis Poëtam quereretur, quod eo triduo non ultra tres verſus maximo impenſo labore deducere potuiſſet, atque is ſe centum perfacile ſcripſiſſe gloriaretur; „ſed hoc, inquit, „intereſt, quod tui in triduum tantummodo, mei „ vero in omne tempus ſufficient." Sumebant iſthac aetate ſuis ſibi meritis quaeſitam ſuperbiam: ſed ne tum quidem fortaſſe nimis arroganter loquutus verus fuit vates Euripides, cuius triginta verſuum millia, cunctante ſtylo elucubrata, ſuperata ſeculorum barbarie, ad nos usque conſervata ſuperſunt, cum alterius iſtius Tragici ne unicus quidem verſus perdurare potuerit. Tanquam Tragicus ille tamen ad caſtigatam Sophoclis maieſtatem non aequiparandus, ob facilem verſuum dulcedinem, ob eximia morum praecepta, plerorumque ſtudiis multo eſt accommodatior; quem Vos, ILLVSTRISSIMI VIRI, pulcre noviſtis, ſuae civitatis, omnium quotquot fuere nobiliſſimae, mores & vitia, iam tum vergentis in prolapſionem, ſub perſonis Heroïcis cenſorem amabilem utiliter vituperaſſe, atque ea dediſſe permulta, quae viris Principibus, quamcunque gererent rempublicam, etiam nunc formandis eſſent ſaluberrima. Cum Pericle videlicet alumnus ille Noſter Anaxagorae, Socratis amicus, utrique paene par, totus fortaſſe ſeverioribus Philoſophiae ſtudiis vacaſſet; ſed, cum praeceptor Anaxagoras ab Attico quodam nebulone impietatis accuſatus Periclis auctoritate vix evaſiſſet periculum, hoc exemplo territus in blanda Muſarum caſtra ſeceſſit, ſeque Tragoediis dedit Philoſophus ſcribendis, quas tanti fecit Socrates, ut infrequens alias ſpectator, quando dramata repraeſentarentur Euripidis, intereſſe theatro non dedignaretur. Vobis, qui capitalia miramini Athenienſium ingenia, quorum virtutes expreſſiſtis

imi-

imitando, tanti viri Tragoediam offero prae ceteris excellentem, & retractatam ab ipſo Poëta, & mea quadam cura vulgatis editionibus meliorem. Graeci quidem dramatis quasdam imagines atque elegantias artifice manu diſpenſatas nitidiſſimus Ioannes Racinius in ſuam Phaedram transſumſit; maſculam ille tamen iuvenis Amazonii vim more ſuae gentis frigidis fictae cuiusdam Ariciae amoribus prorſus debilitavit. Vos Tragoediam veterem & naturae ſuae obſecundantem Hippolytum excipietis, ſat ſcio, benigno vultu, quaque me ſoletis humanitate; atque olim vobis lectam a negotiis vacui veſtrique cupide relegetis, hoc vobis nomine iucundiorem, quod meis adnotationibus inſtructa Doctis hominibus prodit commendatior, & iuvenibus Batavis inſerviet erudiendis.

Valete, GENEROSISSIMI COMITES, &, quod facitis, literis, & hominibus literatis, mihi denique diutiſſime favete,

ILLVSTRISSIMORVM

NOMINVM VESTRORVM

Scribebam Lugduni Batav.
ipſis Kal. Majis.
CIƆIƆCCLXVIII.

cultori perpetuo,
L. C. VALCKENAER.

PRAEFATIO.

LECTORI
S. D.
L. C. VALCKENAER.

Phoeniſſarum exemplaribus plerisque diſtractis, quum alia requireretur Euripidis Tragoedia, quae lectionibus Academicis cum harum literarum ſtudioſis poſſet adoleſcentibus pertractari, huic inſtituto nulla mihi videbatur accommodatior Hippolyto. Inter optimas Euripidis Tragoedias, quales ſunt Oreſtes, Alcestis, Ion, Andromache, Iphigenia in Aulide, Troades, Bacchae, mihi quidem eminere videtur Hippolytus, vitiorum illa tamen non immunis, ſed a Poëta retractatum emendatumque drama, veris imaginibus illuſtre, miſerabili praeſertim iſta Phaedrae primum in ſcenam cum lectulo delatae, cuius in Tragoediis antiquis ne in Sophocleis quidem usquam ſimilis invenietur, quaeque vel ſola naturae pictoris ingenium demonſtrat; illud praeterea, quam vere iudicaverit Longinus (1), in duabus in primis mentis concitatae perturbationibus, furore atque amore, verſibus Tragicis apte exprimendis hunc Poëtam fuiſſe feliciſſimum.

Quandoquidem autem literarum amatores libros veteres legere ſtudemus quam emendatiſſimos, hoc quoque nomine ceteris Euripidis Tragoediis haec erat anteferenda: Hippolyti enim dramate nullum exſtat accuratius cum Codicibus antiquis collatum; quos Codices, tametſi ſaepe nos deſtituant in locis iam dudum
ante,

(1) Περὶ Ὕψους XV, 6.

* *

ante, quam ſcriberentur illi, depravatis, ea tamen etiam fatendum eſt ſubminiſtrare, quibus nemo eſſet excogitandis. Erant penes me lectiones ex duobus libris ſcriptis pervetuſtis enotatae. Ante hos undecim annos Hippolytus Oxoniae prodiit ex Pariſinis Codd. emendatus a Samuele Musgravio, quam Editionem praeter Editoris Praeſtantiſſimi varias lectiones & notas commendant obſervata quaedam Ieremiae Marklandi. Editio nitidiſſima iis eſt ornamentis inſignis, ut doctis ſit Lectoribus digniſſima, nihil magis deſiderantibus, quam ſpectatas optimorum Codicum lectiones; ea autem eſt Editoris politiſſimi humanitas, ut meas ille tamen in Hippolytum adnotationes pleraſque iudicaturus ſit iuvenibus ſaltem erudiendis idoneas. Atque utinam ea mihi vis eſſet dicendi, qua Musgravio perſuaderem, ſi tantum non habet otii Medicus, quo ceteras etiam Euripidis Tragoedias Editioni paret, vel eadem ratione vel etiam explicatius tractatas, Codicum ſaltem lectiones, quas Pariſiis collegit, ut cum publico communicet! Interim edito libello diligenter uſus, quas obtulit ex Codicibus in Hippolyto lectiones, pro inſtituti ratione ſaepius tantum indicatas, pleraſque ſumſi examinandas.

Novas non paucas duo mihi Codices ſubminiſtrarunt Florentinus & Pariſinus: ex Florentino lectiones a vulgatis diverſas olim excerpſerat Iſ. Voſſius: a ſe deſcriptas ex libro Voſſiano mecum ante hos annos quindecim communicavit vir Clariſſimus atque ab eo usque tempore, quo collegae fuimus Franequerae, amiciſſimus Petrus Burmannus Secundus; accuratiſſimam autem hac in parte iuvenis fuiſſe Burmanni diligentiam ex Bibliotheca publica libellum Voſſianum mihi comparanti conſtitit. Pariſinum ex Regia Bibliotheca Codicem, qui praeter Ariſtophanis Comoedias, & Tragoedias Sophoclis, Hippolytum complectitur Euripidis, accepit utendum Tiberius Hemſterhuſius, dignumque iudicavit, cuius variantes etiam in Hippolyto lectiones enotaret: has mihi venerandus ſenex petenti facilis conceſſit. Easdem quidem lectiones non paucas ex optimo, quem vocat, & vetuſtiſſimo Codice dedit Musgravius; nonnullas tamen etiam diverſas & minime contemnendas in Codice Pariſino detexit Hemſterhuſius.

Praeterea varias in hoc Dramate lectiones antiqui Scriptores mihi nonnunquam praebuere, verſus laudantes ex Hippolyto, quorum, ut in Phoeniſſis feceram, paulo diligentius, quam vulgo

go fieri ſolet, hic quoque loca reperientur adnotata; aetatis optimae Latinorum quoque Poëtarum ex Euripideis expreſſa quaedam, & Senecae qui dicitur ex Hippolyti dramate non optimo permulta. Sed nemo plures ex Euripidis Hippolyto verſus adhibuit conditore dramatis Chriſti Patientis, qui vulgo haberi ſolet Gregorius Nazianzenus.

Illud ego drama quando ſaepius magna cum libertate vituperavi tanquam indignum erudito Theologo, de illo quid ſentiam hic in anteceſſum declarandum videtur. Inſunt huic centoni verſus aliorum nonnulli, ex Lycophronis etiam Alexandra; ſed maximam partem conflatum eſt ex aliquot centenis Euripidis verſibus, quos de ſex tragoediis deſumſit, Hippolyto, Medea, Bacchabus, Rheſo, (Rheſum legit Auctor inter Euripideas perpaucis eorum, quorum ad nos ſcripta pervenere, lectam:) Troaſin, atque Oreſte. Quisquis illud drama Chriſtianorum ex aliorum pannis conſarcinaverit, materiam uberrimam, ab Illuſtri Hugone Grotio pro dignitate tractatam, contaminavit. Daniel Heinſius alicubi, (2) „ Dicas, ait, virum ſine exemplo mag„ num (Gregorium Nazianzi Epiſcopum) in ſermone proſo „ Tragicum, in tragoedia eſſe Comicum." Ne de metro dicam centenis vicibus violato, tot inſunt abſurda huic centoni, ut Nazianzenus Gregorius mihi quidem indigniſſimus videatur contumelia, qua monſtroſi foetus pater huc usque fuit a doctis hominibus habitus. Legat mihi quis carmina praeſertim Magni Theologi; nullum inter illa reperietur, quod ex aliorum verſibus conflaverit, in uno tantum eorum aliquoties (3)

Ἴαμβον εἰπὼν καίριον ἐξ Εὐριπίδου.

Multa quidem inſunt orationibus Gregorii, illis etiam, quibus in Iulianum debacchatur, ob quae, praeter ceteros, eximie videri poſſit Theologi nomen commeritus; ſed nihil his ceterisve ineſſe opinor, quod ad illam cogitandi ſcribendique poſſit infantiam aequiparari, quae nulli minus aetati congruit, quam Imperatoris Iuliani. Sed quisquis fuerit inepti dramatis pater, Codicibus qui ſuperſunt Euripidis antiquior egregias mihi ſaepe lectiones in aliis praebuit Tragoediis, nonnullas etiam in Hippolyto non aſpernandas.

Ex

(2) De Tragoediae Conſtitut. p. 234.
(3) Operum T. II. p. 209.

Ex diverſis autem Codicum lectionibus, quae mihi veteres viderentur & legitimae, has in contextum recepi, ſaepe Musgravii hac in re ſequutus iudicium, ſaepius meum; vulgata prius lectione ſemper, ni fallor, in ora libri commemorata (4).

In Adnotationibus ſubiectis Codicum lectiones, Editionis etiam primae Florentinae, (vitioſis plerisque in alium locum reiectis) ſive bonas, ſeu non omnino contemnendas, omnes exhibui; quae placerent velut Euripideae, aut meas aut aliorum coniecturas adfirmavi; nonnunquam paulo plenius explicanda ſumſi, quae viderentur interpretis indigere, aut ad aliorum quoque dramatum loca rectius intelligenda non inutilia futura.

Scriptae ſunt Adnotationes ante pleraeque, quam Graecis adiungere Latina conſtituiſſem. Eadem hic tandem valere viſa fuit ratio, propter quam Phoeniſſis adieceram Latina Grotii. Sententias Euripideas Latine tantum legere cupientibus prae vulgatis arbitrabar Latina Ratalleri placitura, quae mihi quoque lectu videbantur digniſſima. Nihil itaque moratus Casparis Barthii (5) cenſuram, ſuos ipſius praeferentis Ratalleri verſibus, motus & meo quodam, & Iani Broukhuſii, ſed praeſertim iudicio Clariſſimorum huius aetatis Poëtarum, Adriani Royeni, & Petri Burmanni Secundi, quos hac in re mihi legeram arbitros, Georgii Ratalleri Hippolytum repraeſentavi, qualem praebuit Antverpienſis Editio Plantini (anni CIƆIƆLXXXI,) tres exhibens „Euripidis Tragoedias, Phoeniſſas, Hippolytum, atque Andromachen, de Graecis olim Latino carmine converſas, & tunc primum editas, auctore Georgio Ratallero Ultrajectinae provinciae Senatus Praeſide."

Paulo poſt quam libellus iſte prodiiſſet, ſexagenarius Senator in ipſa curia Trajectina finem vitae fuit ſortitus, qualem ſibi ſuisque optaſſe fertur Auguſtus. Natus ex nobili familia Friſiaca Leo-

(4) Quibus *Vulg.* adſcriptum legitur in margine libri, his ego lectionibus novas ſubſtitui: quibus *Ol.* vel *Olim*, iam reiecerat, melioribus receptis, Musgravius; coniecturis, illic quoque memoratis, *Forte* praefixum; quibusdam lectionibus, de quibus dubites, *Al.* (aliorum Codd. lectio) praefixum. *V. L.* ſive *Var. Lect.* variam lectionem ipſius Euripidis demonſtrat, quae prioris fuerit vel alterius Editionis Hippolyti. Verſibus autem hic numerus legitur adiectus, quibus in Ed. Barneſii aliisque; atque hoc in commodum Lectoris ab aliis etiam ut fiat Poëmatum veterum Editoribus pervelim.

(5) Ad Statii Theb. II, v. 113.

Leovardiae Georgius Ratallerus, ingenium felix cum alibi quoque terrarum uſu hominum literatorum excoluiſſet, ante Sophoclis Tragoedias Latino carmine convertit, quam annum aetatis explevisſet viceſimum. Iſtius aevi viris quoque Principibus acceptiſſimus idcirco, magna cum laude publicis muneribus fuit functus. In Senatu Regio Belgarum Mechliniae Conſiliarius, & libellorum ſupplicum Magiſter, cum ex Dania legatus rediiſſet factus ſupremae apud Trajectinos curiae Praeſes, hoc nomine honoratiſſimum locum invenit in Ampliſſimi Caspari Burmanni Trajecto Erudito. Trajectini Senatoris munus vir egregius cum magna laude integritatis adminiſtravit, ſic literarum ſtudiis ad vitae finem deditus, ut, quidquid a negotiis ipſi turbulentis iſtis temporibus otii ſuppeteret, id hiſtoriarum ſe ſcribat (6) lectione libenter conſumere, quarum quum animus eſſet meditatione laſſatus, literis amoenioribus recreari atque in Muſarum ſe gremio conquieſcere. Huius Georgii Ratalleri ea fuit verecunda modeſtia, morum facilitas amabilis, eruditio non vulgaris, ut minime mirari laudes debeamus, in ordinis Senatorii virum, Latinis Graecisque literis expolitum, congeſtas ab iſtius aetatis viris Clariſſimis, Iano Douſa, Adriano Mylio, Florente Chriſtiano, Gulielmo Cantero, Gerardo Falkenburgio, ſimilibusque. Eo haec a me dicuntur, ut ne quis ſeveram in verſus Ratalleri, ingenii exercendi cauſa ſcriptos, cenſuram exerceat, aut Graecis Latina nonnunquam minus convenire criminetur. Quamvis enim in centenis, etiam obſcurioribus iſthac ſaltem aetate, numeris ille Latinis feliciter expreſſerit Graeci Tragici ſententiam, vitiis tamen exemplaris Aldini, poſtea demum correctis, fieri vix aliter poterat quin ſaepe deceptus laberetur. Iſta nunc ambitioſe perſequi mihi quidem obſcura diligentia videbatur. Si quis autem aliquando in his ſe corrigendis exercere voluerit, is velim gratus meminerit meritorum Clariſſimi Senatoris, & quam longe remoti ſint huius aetatis mores ab iſtorum temporum ratione; quibus Senatus Trajectini Praeſes Graecas Euripidis Tragoedias carmine Latino poſteris interpretabatur, & Praeſes Pariſini Senatus Nicolaus Sudorius ſublimem Pindari magnificentiam numeris expreſſit Horatianis; quem opus nemini tentatum feliciſſime perfeciſſe vere iudi-

(6) In Epiſtola Tragoediis Euripidis praefixa.

dicabat Scaevola Sammarthanus. Dum ſuus literis conſtabit honos, poſteritatis laude creſcentes & N. Sudorius & G. Ratallerus propter iſta quoque merita vivent, atque a literatis hominibus celebrabuntur; dum homines obſcuri, quos habuere collegas & irriſores malignos, ſuis tenebris iacent involuti. Sed nominibus mutatis quae ſemper eadem in hoc rerum humanarum theatro luditur fabula ne me nimium abducat ab inſtituto, quae dicere coeperam potius perſequar.

In Diatribe, quae cum Hippolyto ſimul prodiit, potiſſimum Euripidis ex perditis Tragoediis reliquiae nova quadam ratione pertractantur, Euripidis ſaltem Editori profuturae. Doctiſſimis etiam viris incognita Poëmatum perditorum fragmenta quaedam ex libris MSS. protuli; &, praeter cetera, hic non indicanda, Philoſophiam Euripidis attigi, atque hac in parte detexi quaedam nondum, opinor, in ſua luce collocata. Hinc etiam intelligere poterunt harum literarum ſtudioſi, unius Euripidis amiſſorum dramatum ſi tam multa reperiuntur ſaepenumero vitiata fragmenta, quantum in hoc quoque genere literarum adhuc ſuperſit peragendum; quod cum ex P. Leopardo, Scaligero, Caſaubono, aliisque iam diſci potuerat, ab eo ferme tempore plenius fuit animadverſum, quo ingenii quisque ſui lumen admirabile in Auctores Graecos intulerunt Richardus Bentlejus, Tiberius Hemſterhuſius, Ieremias Marklandus, Ioannes Taylorus, ſimilesque.

Ad hanc ſcribendam Diatriben, ad Euripidis etiam Hippolytum conſideratius expendendum pertractandumque, ſuas in Euripidis Supplices Notas evulgari paſſus, exemplo ſuo me potiſſimum excitavit Ieremias Marklandus, ſpecimen illud, inter Anglos, humanitatis, modeſtiae, atque eruditionis illuſtre, quod utinam imitarentur omnes qui hanc artem tractant Muſicam! Accuratiſſimae diligentiae viri notis inſtructa utraque Euripidis Iphigenia nobiscum ut quamprimum communicetur publicata, omnes mecum deſiderabunt Euripidis amatores, qui hoc temporis articulo ſunt & alibi terrarum & in Anglia plures erudititiſſimi, in Batavis atque inter Friſios etiam meos nonnulli: evenitque adeo haec Euripidi felicitas, ut ipſius Tragoediae his aliquot annis proximis maiorem lucem acceperint, quam duobus integris ſeculis poſt literas renatas. Victorii, Mureti, ceterorumque diligentia ferme tantum ſubſtitit in ſimilibus quibusdam locis comparandis: unus iſthac aetate Bar-

Bartholomaeus Barbadorus, vir Graece doctiſſimus, Euripidem cum manu ſcriptis Codicibus collatum, quod ſcribit Petrus Victorius (7), "infinitis locis emendaverat." Sed huius etiam labore nunquam publicato caremus; nuperque adeo ſive ex Codicibus vetuſtis ſeu coniecturis ingenioſis centenos nobis huius Tragici verſus integrarunt, praeter ceteros, Marklandus, Musgravius, huius Amicus elegantiſſimus, Ioannes noſter Pierſonus, & Beniaminus Heathius. His ego viris egregiis ceterisque harum rerum ſtudioſis, qui nullius iudicandi libertatem hoc in genere literarum vitupero, nec meam confido diſpliciturum.

Quando vero B. Heathii viri Clariſſimi mentionem feci, lubet hoc loco quaedam interiicere, quae videri forte poterunt hinc aliena, neque ſunt tamen. In Hippolyto verſus ſpurios perpaucos tantum videor mihi detexiſſe; multo plures in Phoeniſſis, ob eam rationem quam attigi in Praefatione (8). In Euripidis ſcilicet Phoeniſſis, de mille ſeptingentis & quinquaginta verſibus, quatuor & viginti reieci, tanquam indignos ſede quam occupant, aut a mala manu conditos atque adulterinos. Accidit quod facile praevideram futurum. Aliunde tamen oriturum putaveram, qui verſuum iſtorum patronum ſe profiteretur. Sed inproviſus venit ex Anglia plerisque defenſor, quem Euripidi mihique adeo gratulor, Beniamin Heathius, Notis ſive Lectionibus in tres Tragicos editis de harum literarum ſtudioſis hominibus & de Muſa Tragica ſaepius egregie meritus; in cuius Praeſtantis viri doctrina non ſane vulgari, ſi vel ab aequis iudicibus, hac in re tantilla, cauſa cecidiſſe iudicabor, victus facile ſolatium inveniam. Plura dicerem in laudem Heathii, niſi in alio quodam verbis ornando modum vir humaniſſimus exceſſiſſet; credo equidem, ut hac praefatione ſuum de coniecturis illius quibusdam iudicium mitigaret. Fieri potuiſſe, ut hic illic verſus irreperet in alienam ſedem nusquam negat Heathius; nec verſus per tot ſecula lectos velut conſecratos veneratur: ipſemet enim multo plures ex uno Helenae dramate cenſuit eiiciendos, quam ex omnibus Euripideis reiecerim: atque in eam rem utitur argumento, quod vereor ut doctis ſit hominibus adprobaturus, cogitantibus, hoc ſaepe

(7) Var. Lection. L. xx. c. xix.

(8) P. xiv, quacum conferri poterunt Euripidis Supplicibus ſubiectae Marklandi Explicationes veterum aliquot auctorum P. 261.

ſaepe vitio peccaſſe Tragicum, ut Chorum faceret alieniſſima cantantem a fabula quam condebat, idque Ariſtoteli iam notatum, aliisque Criticis tam veteribus agnitum quam recentioribus. Id vero mirabar, de viginti quatuor verſibus, quos pro ſpuriis habebam in Phoeniſſis, tertiam partem cur vir Clariſſimus intactam dimiſerit: libenter cognoverim, habueritne iſtos octo verſus mecum pro adulterinis; an in his mihi gratiam facere voluerit; nam ex eodem potuerant armamentario defendi tanquam Euripidei. Sed qui meas vulgatarum in Euripideis lectionum correctiones plurimas Heathio probatas laetor quam qui maxime, quique verba Terentiani Mauri mea non illibenter facio,

„ Corrigenda ſi qua ſane viſa vobis hinc erunt,
„ Non ero ſtulte repugnans, aut amans prave mea,
„ Quin ſtatim culpanda delens praebeam rectis locum;

Heathii in verſus ſpurios animadverſiones in Diatribe libenter expendiſſem, ſi hac in parte mea me ſperaſſem ipſi adprobaturum. Verum in multis adeo diſſidemus, ut ſpes iſta videatur in illud usque tempus irrita futura, quo aut ille ſuam in his ſententiam mutaverit, aut mihi ſaltem fecerit magis probabilem. Interea ſua cuique manebit opinio, ſuum cuique aurium iudicium, ſuus Atticarum elegantiarum guſtus, adeo diverſus, ut minime ſit mirandum, huic Atticos atque Euripideos verſus videri, qui mihi hoc ingenio capitali videantur atque iſtius aevi locique Poëtis minime digni. Cur id adeo cenſeam haec eſt ratio. Multa, tanquam corrector, primus omnium Heathius Euripidi contribuit, quae, ſi legerentur in libris noſtris vulgata, mihi tanquam adulterina quantocius inde viderentur deturbanda; aliis, Attico ſermoni congruis, in eorum loco collocatis. Quod ſi forte verba tantum data ſibi queratur Heathius, ipſius quasdam in Euripide lectiones proponam, quas ubi, prolatis in medium exemplis, legitimas Atticaeque ſcenae monſtraverit accommodas, ſuper verſibus aliquot in Phoeniſſis iterum ibimus in conſilium, deque rebus illuc ſpectantibus per literas amice poterimus confabulari. Huius iſta res loci nec mihi, neque, ut equidem arbitror, Heathio videretur; quo ſatius fuerit de Hippolyti dramate quaedam disputaſſe magis in rem praeſentem accommodata.

In Codice Florentino, ſicut Bacchabus Euripidis nomen praefigi-

ſigitur Penthei, πενθεὺς, Hippolytus inſcribitur Φαίδρα. Senecae Hippolytus, Lipſio monente, Phaedra dicitur in Codice ſcripto; atque illinc verſum profert Priſcianus velut in Senecae ſibi Phaedra lectum. Ex hoc Euripidis dramate multa ſuis in commentariis ad Homerum adhibens Euſtathius, frequenter illa legi teſtatus in Hippolyto, binis tamen in locis (9) laudat Euripidem in Phaedra, quaeque illinc profert in Hippolyto reperiuntur. Alibi quoque Phaedrae Euripidis dicta, ſicut ſaepius dramatum interlocutores veteribus commemorantur; quibus locis inducti Poëtas & Tragoediarum nomina nobis comminiſcuntur viri docti. Verſus aliquot velut ex Euripidis Phaedra leguntur in Florilegio Stobaei, quos eſſe Sophocleos tum ex Electra ſuperſtite, tum ex Clemente conſtat Alexandrino. Ne loca quidem Ariſtophanis (10) alicui facile perſuaſerint, Phaedrae huic primitus inditum Tragoediae nomen. Potuit quidem commode hoc idem argumentum ab Euripide quoque ſub nomine Phaedrae tractari; quod fecit certe Sophocles, & Gallorum Tragicus Ioannes Racinius. Potuit etiam, quandoquidem certo conſtat duplicem exſtitiſſe Euripidei dramatis Editionem, priori nomen Phaedrae, poſteriori, multum ab illa mutatae, nomen Hippolyti fuiſſe inditum; quomodo correctis Dramatum ſuorum Editionibus Comicos diverſum a priori nomen interdum dediſſe Iſaäcus Caſaubonus docuit (11). Sed quos novimus Veterum utraque huius dramatis uſos Editione, priorem aeque ac alteram ſimpliciter Hippolytum nominant. In Stobaei Florilegio nusquam niſi Hippolyti fit mentio, ubi verſus proferuntur ex Editione dramatis perdita (12).

Vnus veterum Hippolytum Euripidis priorem laudavit nomine Ἱππολύτου καλυπτομένου Pollux (13), probabiliter etiam dictum Ἱππόλυτον πρότερον· ut editio, quae ſupereſt, emendata dicta fuit Ἱπ-

(9) Euſtathius in Homeri Iliada Z, p. 489, 53. in Iliada H, p. 568, 19.
(10) In Ranis v. 1075. Thesmophoriazuſis v. 554.
(11) Animadv. in Athenaeum L. III, c. XXVIII, p. 211.
(12) Edit. Gesneri P. 63, v. 39. p. 140, 18. 199, 44. 211, 52. 355, 7. 385, 29. 388, 17. 432, 29. 434, 22. 472, 38. 562, 52. In Leidenſis Biblioth. Florilegio *MS.* loco ex Euripidis Hippolyto ſubiicuntur iſta: τοῦ αὐτοῦ Φαίδρα, Ἔρως γὰρ ἄνδρας &c. omiſſus ibi locus fuit intermedius Sophoclis, quem praebet Editio Gesneri p. 388, quemque melior Codex Trincavello ſubminiſtravit.
(13) Onomaſt. L. IX, ſegm. 50.

Ἱππόλυτος δεύτερος· more Grammaticorum, qui ſic diverſas eiusdem Dramatis diſtinguere ſolebant Editiones. Vt noſtris in exemplaribus inſcribitur, Ἱππόλυτος ςεφανηφόρος Heſychio (14) laudatur, & Priſciano (15). Τὸν δεύτερον Ἱππόλυτον quoque dictum, ut a priori diſtingueretur, & Στεφανίαν, teſtatur Auctor veteris adnotationis (16) Dramatis argumento ſubiectae. Loco Pollucis primus uſus Gulielmus Canterus (17) duos ſuſpicabatur Euripidi ſcriptos Hippolytos, „ ut ſcripſit Sophocles Oedipos „ duos, ac totidem Ajaces." Sed vere monuit Richardus Bentlejus (18), priorem Hippolytum & poſteriorem non omnino diverſas fuiſſe fabulas; Hippolytum autem, quem legimus, Στεφανίαν, non novum drama, „ ſed correctum duntaxat atque in- „ terpolatum, δρᾶμα διεσκευασμένον. eam in rem Caſaubonum citat quo dicebam loco egregia notantem, quibuscum varia posſent Athenaei loca conferri (19). Sunt autem δράματα διεσκευασμένα, quas correctas fabulas dixit Quinctilianus (20), retractatas & expolitas Gellius (21). — Superſtites ex Hippolyto priore verſus, qui non reperiuntur in noſtra, ſuis plerosque locis indicavi, quibus probabiliter viderentur primum a Poëta collocati. Sed ſunt inter fragmenta prioris Editionis, omiſſa Barneſio, quae mihi paene perſuaſerint totam dramatis oeconomiam in Editione fuiſſe ſecunda mutatam; in prima colloquutam cum Hippolyto Phaedram; nec per interpretem, ſed ipſam amorem verbis obſcurioribus indicaſſe privigno novercam, non ab oraculo reverſum Theſea, ſed ab inferis reducem in ſcenam prodiiſſe; atque adeo in Hippolyto priori eamdem nonnunquam rerum fuiſſe diſpoſitionem, qualis multo deterior obtinet in Hippolyto Senecae; cui ſuſpicor lectam Hippolytum Euripidis priorem. Nec tamen im-

(14) In voce Ἀνασειράζων.
(15) Edit. Putſchii p. 1168.
(16) Ἔστι δὲ οὗτος Ἱππόλυτος Δεύτερος καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος· ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι.
(17) Novar. Lection. L. VII, c. XXI.
(18) In Epiſtola ad Io. Millium (Malelae Chronico ſubiecta) p. 31, 32.
(19) L. VI, p. 247. C. VIII, p. 358. E. X, p. 429. E. XI, pag. 496. F. XIV, p. 663. E.
(20) Inſtitut. Orator. L. X, c. I, p. 897.
(21) Noct. Attic. L. III, c. III, p. 218.

impediunt iſta, quominus centeni verſus aut prorſus iidem in utraque fuerint Editione, aut in altera, tantum hic illic voce mutata, leviter interpolati: videnturque Euripidis ſtudioſi ex Hippolyto priore diverſas quasdam lectiones in Editionis correctae marginibus adnotaſſe; ut hinc in Codicibus ſcribendi nata ſit diverſitas quae librariis imputari non poſſit. In his etiam utriusque Editionis eruendis monſtrandisque lectionibus nonnihil adhibui diligentiae.

Prior Hippolytus viris Doctiſſimis, quin ipſi Bentlejo loco indicato, inſcriptus fuiſſe videtur a Grammaticis Ἱππόλυτος Καλυπτόμενος, „ quod in extrema fabula ſic loquatur Hippolytus mo-
„ ribundus (v. 1458)

„ Κρύψον δέ μου πρόσωπον, ὡς τάχος, πέπλοις.

„ Alteri Στεφανηφόρου nomen inditum, propter haec verba Hip-
„ polyti non longe a principio (v. 73),

„ Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
„ Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω."

Quantumvis autem Bentlejus, cui hac in parte praeiverat Gul. Canterus, ſibi *perſuaſiſſimum* eſſe ſcribat, priorem Hippolytum eam ob cauſam Καλυπτόμενον eſſe inſcriptum; mihi tamen, pace viri his in literis Maximi, neque ea ratio ſatisfacit, neque etiam cauſa adparet, ob quam τὸν πρότερον Ἱππόλυτον omnino cenſeremus inſcriptum fuiſſe Καλυπτόμενον. Nam nihil primum ineſt iſti verſui (1458), cur illinc petitum nomen inderent dramati; quum morem deſignet uſitatiſſimum, Tragicis ſaepe commemoratum, quo cadavera tegebantur veſte iniecta, facies praeſertim deformata velabatur. Deinde ſi in utraque Edit. Hippolyti, quod ſtatuiſſe videtur Bentlejus, iſti fuerint verſus reperti, quae tandem erat cauſa, cur ob iſtos verſus diverſis utraque Editio nominibus inſigniretur? Tandem nusquam apud Stobaeum, nusquam alibi mentio fit Ἱππολύτου καλυπτομένου, niſi in unico loco Pollucis, qui, verba quaedam exhibens ex Editione priori, cuius laudem Editio poſterior, & emendata, Atticisque iudicibus probata, prorſus obſcuraſſet, propterea, mea quidem ſententia, dixerit Ἱππόλυτον καλυπτόμενον. De Menandro Comico Quinctilia-

 nus,

nus, (22) „omnibus, inquit, eiuſdem operis auctoribus abſtu-„ lit nomen, & fulgore quodam ſuae claritatis tenebras obdu-„ xit:" Graece diceretur πάντας ἀπέκρυψε, vel ἐκάλυψε· quorum hoc rarius, illud frequenter in iſtum ſenſum teritur. Alia quaedam eiuſdem Quinctiliani (23) hic adſcribam, valde adpoſita: „ Correctas (Aeſchyli) fabulas in certamen deferre poſterioribus „ Poëtis Athenienſes permiſere, ſuntque eo modo multi coro-„ nati." Retractatum Hippolytum cum in certamen detuliſſet (Olymp. LXXXVII, anno 4,) ſuperatis Iophonte & Ione, victor renunciatus fuit Euripides & coronatus: hoc vetus adnotatio teſtatur Hippolyto praefixa (24). Haec ſi non ſola, praecipua certe fuiſſe ratio videtur, propter quam poſterior Hippolytus a Grammaticis Στεφανίας inſcriberetur & Στεφανηφόρος. & huius quidem adpellationis quae mihi, eadem ratio fuiſſe videtur Brumoeo (25). Nec prodit in ſcenam Hippolytus coronatus (v. 73), ſed manu geſtans ex floribus contextam coronam, quam imponeret Dianae ſimulacro, quod egregie Musgravius animadvertit. Dici tamen etiam potuit ob pudicitiam admirabilem ipſe Hippolytus, ut corona dignus, ſic ab Atticis fuiſſe iudicibus coronatus; quo fortaſſe reſpiciens Apollonius Philoſtrati (26) de Timaſione, ψηφισώμεθα, ἔφη, ἐστεφανῶσθαι (στεφανοῦσθαι) αὐτὸν ἐπὶ σωφροσύνῃ καὶ πρὸ Ἱππολύτου τοῦ Θησέως· ὁ μὲν γὰρ ἐς τὴν Ἀφροδίτην ὕβρισε. Veneri contra quotidie ſacra faciens Timaſion, cetera pudicus inſtar Hippolyti, fruſtra quoque fuerat a noverca ſollicitatus. Timaſionis, novercae quoque calumniis petiti, hiſtoriam attigit, ſimilesque collegit Muretus (27), quibus plures adiungi poſſent.

De Phaedra, Hippolyto, Theſeo quae Tragicis pleraque traduntur, illa, veteris hiſtoriae fide nixa, narrata Diodoro Siculo (28), cauſae nihil eſſe cur in dubium vocentur iudicat Plutarchus (29), ubi τὰς περὶ ταύτην, ait, (Phaedram) καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ

(22) Inſtit. Orat. X, c. I, p. 899.
(23) Ibid. p. 897.
(24) Ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνονος ἄρχοντος, Ὀλυμπιάδι πζ΄, ἔτει τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων.
(25) Brumoy dans ſon Theatre des Grecs T. II, p. 135.
(26) De Vita Apollon. Tyan. L. VI, c. III, p. 232.
(27) Var. Lection. L. I, c. XII.
(28) Biblioth. Hiſtor. L. IV, c. LXII.
(29) In Theſeo p. 13. D.

αὐτοῦ (Hippolytum Theſei) δυστυχίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀντιπίπτει παρὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς Τραγικοῖς, οὕτως ἔχειν θετέον ὡς ἐκεῖνοι πεποιήκασιν ἅπαντες. Ad hiſtoriam labefactandam nomine forſan Hippolyti quis abutatur, atque Auſonii Epigrammate xx; quod quidem non illibenter feciſſet, qui nuper in nominibus antiquiſſimis Orientalibus fortunae, morum, rerumque geſtarum hiſtoriam infeliciſſimo conatu quaeſivit.

Ceterum ſecundum Agathonis Ariſtophanéi monitum (30) hoc certe dramate, quo, praeter Phaedram, μισογύνης (31) pingitur Hippolytus, animi ſui ingenio potuit Euripides morem gerere. De dramatis excellentia recte iudicat in univerſum Michaël Arnoldus Racinius, ubi Graecum drama comparat ad patris ſui Phaedram (32), atque inter utrumque iudex ſedet ſaepius aequiſſimus. In hac autem Tragoedia, qua (33)

> Φαίδρην μὲν κτεῖνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
> Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη·

„ pudicum Perdidit Hippolytum non felix cura pudoris;" multa tamen ſuaviſſimus morum magiſter cives ſuos utiliſſima monuit, poſuitque in Hippolyto luculentum exemplum admirandae pudicitiae; in Phaedra, amoris inſuperabilis & ſceleratae calumniae; in Theſeo, turpiſſimae credulitatis. Hoc itaque argumento ſuos Athenienſes docuit Euripides, rem ne nunc quidem cognitu inutilem,

> — Σώφρονός γ' ἀπιστίας
> Ὡς οὐδέν ἐστι χρησιμώτερον βροτοῖς.

(30) In Theſmophor. v. 156.
(31) Vid. R. Bentlej. in Ciceron. Tuſcul. IV. c. XI. p. 56.
(32) Dans les Memoires de Litterature de l'Acad. Royale des Inſcr. T. VIII. p. 300--314.
(33) Secundum epigramma in Antholog. Gr. L. I, c. LXXVIII, 2. Latina ſunt Auſonii Eidyll. XV, v. 25. Graeca quae leguntur ultima ex Euripidis Helena v. 1633.

IN EVRIPIDIS HIPPOLYTVM A LVD. CASP. VALCKENARIO ILLVSTRATVM.

Accipe Cecropiae monumenta perennia ſcenae,
  Ingenuo Muſas quisquis amore colis.
His fera Theſidae, tragico cantata cothurno,
  Fata, novercali crimine ſtructa, leges.
Suetus ut innuptae ſtudia exercere Dianae,
  Et juga venantes ferre per alta pedes,
Nec minor Hippolytus Cephalo, Cinyraque creatò,
  Saltibus hirſutas exagitare feras;
Quem malus ille Puer nullo percuſſerat arcu,
  Furta ſed ad Veneris cui rude pectus erat;
Caſtus ut infandos horrens Minoïdos aeſtus
  Abnuerit patrios contemerare toros.

Gno-

Gnoſias ut rigidae ſuriis agitata repulſae
  Privigno fuerit dira noverca ſuo.
Pittheam, Aegidae juſſu, Troezena fugatus
  Filius a pavidis ut traheretur equis.
Phaedra ſed inceſti ſceleris turbata pudore
  Fortiter ut laqueo eſt auſa piare nefas.
Vtque Coronides, Dictynnae munere, vitam
  Juſſus Amazonio reſtituiſſe viro.
Divaque Aricino dederit latitare receſſu,
  Hippolytum & Virbî nomine rite coli.
Nempe Deis ut caſta placent, ſic turpia claudo
  Deſeruit numquam crimina poena pede.
I nunc, in ſacros convicia funde poëtas,
  Qui Clarios fingis foeda docere viros.
Biblidos, & Canaces, ut Phaedrae, probra leguntur
  Aeternis vatum dedecorata notis.
Caſta ſonant Tragici; Tragicis innixa cothurnis
  Melpomene tribuit praemia juſta piis:
Quaque facit greſſus, ſceleratis flagra minatur,
  Quum longo pallae ſyrmate verrit humum.
Haec probat Argolicis Euripidis acta theatris,
  Et Senecae Latiis fabula plauſa choris.

Ex-

Exſere Aricinae latebris, quîs conderis, umbrae,
Hippolyte, innocuum, jam recidive, caput.
Theſea poeniteat jam credulitatis iniquae,
Tuque novercales deſine, Phaedra, dolos.
Namque Machaoniis ut vitam Epidauria ſuccis
Reddidit ars juveni, Dite dolente, pio;
Sic laceros artus divulſaque membra reponit
Nunc VALCKENARI dextra perita mei.
Spiſſaque cum Grajam turparent menda Camenam,
Quae dedit indoctae crebra litura manus;
Plaga vel, annorum quam tabidus intulit ictus,
Vlcere grandiſonum conmacularet epos;
Hanc ſaniem Criticae ſollers Podalirius artis
Eluit, & medica vulnera curat ope:
In ſua quem, pedibus ſed non penetranda profanis,
Admiſit totum templa Pelasga Venus;
Et, mirata novos ſibi quos incendit odores,
Deperit ingenii nobilioris opus.
Et fovet has gremio chartas, quibus oſcula figit,
Qualia dat magnis, nec niſi rara, viris.
Atque inter doctas ſuſpendit in aede tabellas,
Quas adyti aeterno collocat ipſa tholo.

PETRVS BVRMANNVS
SECVNDVS.

AD

A D

E V R I P I D E N,

C V M

L. C. V A L C K E N A R I V S

H I P P O L Y T V M

FABVLAM EDERET.

Gaude, Melpomenae vates Sophiaeque Pelasgae,
Praemia cui Livor ſaepe negavit iners:
Tempus iö venit, verſis ad proſpera fatis,
Debita quo meritis dona rependat Honos.
Ingenio plaudit, regali carmine captus,
Datque animi LODOIX pignora certa pii:
Ingenio LODOIX, Criticaque inſignis ab arte:
Actaeo LODOIX nobilis eloquio.
Vt, doctas adhibere manus ad vulnera promtus,
Hippolytum voluit muneris eſſe ſui!
Vt canit, & populis paſſim correcta remotis
Carmina conmendat Fama, maligna prius!
Fallor, an & manes veniens vaga Diva ſub imos
Artificis magni nobile jactat opus?
Fallor? an, adſimilis vana ſpe luſus honoris,
Obliqua *Sophocles* tangitur invidia?

I. SCHRADER.

VIRO CLARISSIMO,

L. C. VALCKENARIO,

EVRIPIDEVM HIPPOLYTVM

EDENTI.

Iam ſuus Hippolytus, iam pulchros integer artus,
    Geſtit ad artifices oscula ferre manus.
Hîc neque deluſi patris inconſulta premebant
    Vota, nec aequorei monſtra ſtupenda Dei.
Sed fera Barbaries; ſed inulto dente Vetuſtas,
    Rurſus inhumana disjicere auſa manu.
Salve, caſte puer! vere nunc Virbius audis;
    Dexter Aricinos qui tuëare lacus.
At tu (facundo cui pendet ab ore iuventus,
    Auſpice te, Clariis rite dicanda ſacris,
Syrma cothurnato cui tandem Euripide dignum,
    Inmune adſperſa labe nitensque, fluit)
Siſte, rei, LODOIX, ſtator indefeſſe Pelasgae,
    Pallados a Batavo limine ſiſte fugam.

Et

Et ſiſtes. dubitare nefas. en! augur Apollo
Omina ter cithara fauſta ſonante dedit.
Alta quis ingenii miretur acumina? Sedem
Graja tui legit pectoris arce Venus.
Iam ſtupet e bifido reduces Helicone Sorores
Miſtus Hyanteo nectare Rhenus aquam.
Iam deſiderium Tiberî mitescit ademti,
Vrna perennanti cui ſtet amicta croco!
Antra tribunitiis Pimplea furoribus alter
Turbet; odoriferum concutiatque nemus.
Diraque Caſtalidum cultis aconita viretis
Conſerat; & caſtas felle venenet aquas.
Litigiisque fugax traducat inertibus aevum,
Omnibus inviſus, ſed magis ipſe ſibi.
Te pacis conmendat amor; nec lurida triſti
Bile, ſed Hyblaeo lingua liquore madens.
Spiſſa ſupercilii nubes, gravitasque togatae,
Digna levi ſanna, Stoïca gentis abeſt.
Hac, genus ignavum, placeant ſibi dote Vacerrae,
Quos vetito ſignat caecus honore favor.
Te pia ſimplicitas, te candor amabilis ornat,
Fronsque, verecundi non aliena ioci.

Raraque praeluſtri cognata modeſtia menti.
    Ah! nimis in laudes illa maligna ſuas.
Parce, tamen, venerande; tuos ſi, culmine lectas
    Aönio, violas ſpargimus ante pedes.
Iam cithara graviore manum laſſare decebat;
    Concinat Heroï quae ſatis apta meo.
Iam niſu maiore patens inrumpere coelum;
    Hîc ubi Dircaei fulget oloris iter.
Sic, LODOIX, celebrandus eras: oriſque puſilli
    Conſcia, ſuſceptum Muſa reponit onus.
Ardua quis fragilem propellat in aequora cymbam;
    Aſper ubi dubiis incubat Auſter aquis?
Sed neque tu praeconis eges. tibi ſufficis unus,
    Optimus adſertor nominis ipſe tui.
Sudoris monumenta tui ſuper aethera tecum
    Fama coronatis ignea vectat equis.
Aſt tenebris ſe Livor iners involvit amicis;
    Seque fremens morſu conficit ipſe ſuo.

CAROLVS ANTONIVS WETSTENIVS,
L. CTVS.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

EVRIPIDIS
HIPPOLYTVS.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ.

Θησεὺς μὲν ἦν Αἴθρας υἱὸς καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζονίδων Ἱππολύτην, Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνωος τοῦ Κρητῶν βασιλέως θυγατέρα Φαίδραν. ὁ δὲ Θησεὺς, Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει εἰς Τροιζῆνα μετὰ τῆς γυναικός· οὗ συνέβαινε τὸν Ἱππόλυτον παρὰ τῷ Πιτθεῖ τρέφεσθαι. θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν· ἣ, τὸν Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίνασα, τέλος τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε. στέγουσα δὲ τὴν νόσον χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη, κατεπαγγειλαμένην αὐτῇ βοηθῆσαι, ἥτις κατὰ τὴν προαίρεσιν λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε. καθ᾽ ὃν καιρὸν φανεὶς Θησεὺς, καὶ καθελεῖν σπεύδων τὴν ἀπηγχονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον, δι᾽ ἧς Ἱππολύτου φθορὰν κατηγόρει, καὶ ἐπιβουλήν. πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν, αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο· ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ, τῶν γεγενημένων ἕκαστα διασαφήσασα Θησεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐ κατεμέμψατο, τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα· τῷ δὲ Ἱππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις (*quinimo* ἐν Τροιζῆνι).

Ἐδι-

ARGVMENTVM HIPPOLYTI

Auctore Georgio Ratallero.

Theſeus filius Aegei fuit, ſive, ut alii, Neptuni ex Aethra. Is bello captam Hippolytam ex Amazonum genere pro uxore habuit, atque ex ea Hippolytum procreavit, praeſtanti forma atque modeſtia adoleſcentem; qui Dianam inter omneis Deas maxime unam colebat, ſtudiisque venationis addictus a mulierum conſuetudine abhorrebat. Hippolyta vita functa, Phaedram ducit uxorem Theſeus, Minoïs Cretenſium regis & Paſiphaës filiam. Cumque unum ex Pallantidis occidiſſet cognatis (uxoris), ut annuo pro more exilio cædem purgaret, Trœzenem Phædra comitatus fugit, ubi apud Pittheum educabatur Hippolytus, in cuius amorem protinus exarſit Phaedra, Venere impellente; quae, ob conſtantem atque perpetuam Hippolyti caſtitatem odio incenſa, adoleſcenti mortem intentabat. Phaedra itaque, magis atque magis ſtimulis amoris agitata, nutricis ſuae opera morbum adoleſcenti detegit; qui, indigniſſimo animo inceſtos novercae amores cum reieciſſet, ita mulierem exulceravit, ut, in odium converſo amore,

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνονος ἄρχοντος Ὀλυμπιάδι πζ΄, ἔτει δ΄. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. ἔστι δὲ οὗτος Ἱππόλυτος δεύτερος καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι· τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πρώτων.

[*In* Stobaei *Florileg. MS. Reg. Pariſ. haec etiam inedita* H. Grotius *invenit, quae proſtant in margine exemplaris Bibl. Leid. p.* 405.

Ζωπύρου Ī Θησηΐδος,

Θησεὺς Αἰγέως καὶ Αἴθρας παῖς, ταῖς δ' ἀληθείαις Ποσειδῶνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἱππολύτης Ἀμαζόνος Ἱππόλυτον, ἐγέγημεν αὐτῷ μητρυιὰν Φαίδραν, τὴν Μίνωος θυγατέρα καὶ Πασιφάης. αὕτη τοῦ προγόνου εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τὴν τροφὶν αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν· ὁ δ' ὡς κατέλιπε τὰς Ἀθήνας κυνηγίαις προσευκαίρει· τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσελγὴς ἀποτυχοῦσα ψευδεῖς κατὰ τοῦ σώφρονος ἐπιστολὰς ἐχάραξε· καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἐρώτων στρόφῳ τὸν βίον περιέγραψε. Θησεὺς δὲ ἐκ Θηβῶν ὑποστρέψας, καὶ τὰς διαβολὰς ἀναγνοὺς, ἐκ τῶν τριῶν εὐχῶν, ἃς εἶχε παρὰ Ποσειδῶνος, μίαν εἰς τὸν υἱὸν ἐδαπάνησεν· ἐαριζομένου δὲ τοῦ Ἱππολύτου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ταῦρος ὑποφανεὶς ἐπτόησε τοὺς ἵππους, οἵτινες ἀνατρέψαντες τὸ ἅρμα καὶ σύροντες τὸν δεσπότην ἀπέκτειναν.]

& laqueo ſe ſtrangulaverit, & cauſam ipſi mortis præbuerit. Quo temporis momento Theſeus peregre reverſus, cum præfocatam uxorem, & appenſas cadaveri tabulas deprehendiſſet, quibus inſidiarum atque ſtupri inſimulabatur Hippolytus, fide tabulis adhibita, filium innocentem in exilium abigit; & Neptunum patrem iratus orat, ut ex tribus optationibus olim ſibi conceſſis unam exſequatur, filiumque lecti paterni violatorem interficiat. Quod Neptunus perfecit. Nam propter littora curru vectus Hippolytus in phocam e mari proſilientem incidit, cujus aſpectu equis terrefactis, neque magiſtri vocem audientibus, currus evertitur. Ille, funibus implicatus, atque ad ſaxa alliſus, ſemivivus ad Theſeum defertur: qui, poſtquam ex Diana rei veritatem reſcivit, luget miſeram filii vicem. At illa conſolata & Theſeum, & praecipue Hippolytum, magnos ei honores decreturam ſe poſt mortem, quam evadere non poterat, & tam indignos caſus à Venere illatos ulturam pollicetur. Scena fabulae Thebis (*Troezene*) eſt.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

[ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.]

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΤΡΟΙΖΗΝΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΦΑΙΔΡΑΣ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀφροδίτη.

INTERLOCVTORES TRAGOEDIAE.

VENVS.

HIPPOLYTVS.

[MINISTRI.]

CHORVS EX TROEZENIIS MVLIERIBVS.

ANCILLA.

NVTRIX PHAEDRAE.

PHAEDRA.

THESEVS.

SEMICHORVS.

NVNCIVS.

ALTER NVNCIVS.

DIANA.

Praefatur Venus.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΦΡ. ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω·
Ὅσοι τε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
Ναίουσιν εἴσω, φῶς ὁρῶντες ἡλίου,
Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη,
Σφάλλω δ', ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
Ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε,
Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.
Δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα·
Ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος
Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα,
Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας
Λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι.
Ἀναίνεται δὲ λέκτρα, κοὐ ψαύει γάμων·

Φοι-

EVRIPIDIS
HIPPOLYTVS

[CORONIFER]

(*Georg. Ratallero* interprete)

VE. Multa inter homines & frequens, obſcura nec
Dea nuncupor Venus per omnia cœlitum
Palatia, per omneis profundi gurgitis
Qui cærulis degunt vadis, terræque ubi
In ultimis habitatur Atlas finibus;
Denique, apud omneis qui vident ſolis iubar,
Noſtrum colentes numen eximiis veho
Honoribus; verum arrogante qui tument
In nos frementes ore deleo funditus.
„ Hoc Diis quoque ipſis inſitum eſt, ut affici
„ Honore ab homine gaudeant. Atqui brevi
Sermonis hujus veritatem oſtendero.
Nam Theſeo, Hippolytaque Amazone editus,
Et diſciplina intaminati Pitthei
Imbutus, ex agri incolis Trœzenii
Me peſſimam ſolus Dearum nuncupat:
Thalamos recuſat, vinculorum expers agit

Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
Τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·
Χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην, παρθένῳ ξυνὼν ἀεὶ,
Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονὸς,
Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας.
Τούτοισι μέν νυν οὐ φθονῶ· τί γάρ με δεῖ;
Ἃ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε, τιμωρήσομαι
Ἱππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ
Πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ·
Ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως ποτ' ἐκ δόμων,
Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων,
Πανδίονος γῆν, πατρὸς εὐγενὴς δάμαρ
Ἰδοῦσα Φαίδρα καρδίαν κατέσχετο
Ἔρωτι δεινῷ, τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν.
Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον
Γῆς τῆσδε, ναῷ Κύπριδος ἐγκαθείσατο.
Ἐρῶσ' Ἔρωτ' ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
Τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρύσθαι θεάν.
Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,
Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
Καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα,

Ἐνιαυ-

Vs. 18. *Vulg.* ἐξαίρει.
Vs. 20. *Vulg.* Τ. μὲν γ' οὖν.
Vs. 31. *Vulg.* ναὸν.
Vs. 32. *Vulg.* Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον

Iugalium: natam Iove Dianam colit,
Phœbi ſororem: hanc omnium eſſe maximam
Putat Dearum; cumque virgine virides
Silvas pererrans, canibus hirſutas citis
Tellure concitat feras, majore, quam
Mortalium pro ſorte, conſuetudine
Fruens Deæ. Quibus ego non invideo; nam
Mea quid intereſt? ſed in me quod ſcelus
Admiſit, eius hoc die pœnas dabit
Hippolytus; & iam multa præparata ſunt
Dudum, labore ut hîc mihi haud ſit magno opus.
Venientem enim illum Pitthei olim ex ædibus,
Vt initiaretur ſacris myſteriis,
Pandionis ubi terra floret, nobili
Sata Phædra ſtirpe noverca conſpiciens, ſtatim
Cor ſauciatum amore ſenſit, quod mea
Factum fuit opera atque conſilio, ante quam
Trœzeniæ attigiſſet urbis mœnia;
Minervæ ubi ſaxoſa rupes eminet,
Telluri huic oppoſita, templum condidit
Cypridi dicatum, abſentis icta vulnere;
In poſterumque gratia Hippolyti, idem eam
A nomine ipſius vocaſſe fama fert.
Sed poſtea agros quam reliquit Atticos,
Pallantidarum cæde pollutus gravi,
Fugiensque Theſeus noxiæ illius luem,
Vt expiaret annuo exilio nefas,

Per

Vs. 33. *Forte leg.* τ. λ. ὀνομήσουσιν ἱ. θεόν.] Vs. 34. *Olim*, λίπε χ.

Ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγήν,
Ἐνταῦθα δὴ, στένουσα, κἀκπεπληγμένη
Κέντροις Ἔρωτος, ἡ τάλαιν᾽ ἀπόλλυται
Σιγῇ· ξύνοιδε δ᾽ οὔτις οἰκετῶν νόσον.
Ἀλλ᾽ οὔτι ταύτῃ τόνδ᾽ ἔρωτα χρὴ πεσεῖν·
Δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κἀκφανήσεται·
Καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα
Κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος
Ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας,
Μηδὲν μάταιον ἐς τρὶς εὔξασθαι θεῷ.
Ἡ δ᾽ εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως ἀπόλλυται
Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ᾽ οὐ προτιμήσω κακὸν,
Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ
Δίκην τοσαύτην ὥστε μοι καλῶς ἔχειν.
Ἀλλ᾽, εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως
Στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,
Ἱππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων.
Πολὺς δ᾽ ἅμ᾽ αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους
Κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν τιμῶν θεὸν
Ὕμνοισιν· οὐ γὰρ οἶδ᾽ ἀνεωγμένας πύλας
Ἅδου, φάος τε λοίσθιον βλέπων τόδε. ——

Vs. 38. *Forte leg.* καὶ πεπληγμένη. Vs. 43. *Var. Lect.* πολέμιον νεανίαν

Per fluctuoſum navis æquor hoſpita
Vxore comitatum has in oras appulit:
Vbi gemitu, ſtimulisque amoris percita
Miſere perit, flammasque celat, ex domeſticis
Vt nemo morbi vivat hujus conſcius.
At huic amorem infructuoſum cadere non
Oportet. illum Theſeo retegam, ut palam
Res tota fiat omnibus. meus hoſtis hic
Perimetur execrationibus patris,
Quas æquoris Neptunus immenſi arbiter
Pro munere olim Theſeo certo dedit,
Vt a Deo fruſtra e tribus nil poſceret.
Phædra, licet orta nobili ſit ſtemmate,
Tamen interibit. tanti enim exitium illius
Haud fecero, hoſtes ut mihi pœnas mei,
Quas eſſe meritos iudicavero, non luant.
Sed appropinquantem ecce gnatum Theſei
Nunc conſpicor, venationis liberum
Laboribus. nunc his gradum efferam locis.
Magna miniſtrorum caterva atque comitum
Stipatus ingreditur. fremit cœtus, Deæ
Hymnos Dianæ concinunt: nec ſcit fores
Sibi Tartari nunc eſſe apertas, ultimum
Et ſe hoc videre ſolis aureum jubar.

HIP.

Vs. 48, 49. *Vulg.* οὐ προτιμήσω κακὸν, τοῦ μὴ οὐ π. / Vs. 53. *Var. Lect.* δόμων.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΙΠΠ. Ἕπεσθ' ᾄδοντες ἕπεσθε
Τὰν Διὸς οὐρανίαν Ἄρτεμιν,
Ἄρτεμιν, ᾇ μελόμεσθα.
ΘΕ. Πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,
Ζανὸς γένεθλον,
Χαῖρέ μοι ὦ κόρα,
Χαῖρέ μοι Λατοῦς
Ἄρτεμι καὶ Διός,
Καλλίστα πολὺ παρθένων,
Αἳ μέγαν κατ' οὐρανὸν
Ναίετ' εὐπατέρειαν αὐλὰν,
Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον.
Χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
Καλλίστα τῶν κατ' Ὄλυμπον
Παρθένων Ἄρτεμι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΠΠ. Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,

Οὐδ'

Vs. 61. &c. *vulgo Choro tribuuntur.*

HIP. Hac me ſequimini,
Cantu Deam modulemur:
Hac me ſequimini,
Natam Iove Artemin
Dulci canentes voce:
Res noſtræ huic ſunt curæ.
[MIN.] Veneranda, ô veneranda,
Caſti plena pudoris,
Iovis ætherii certum germen,
Salve ô virgineum decus,
Salve Latonæ & Iovis
Inclyta filia:
Forma nympha decora
Omneis ſuperas virgines,
Quotquot cœli ſpatioſa patris
Degunt aula,
Per Iovis aurea templa.
HIP. Salve o formoſiſſima,
Cunctarum quæ cælo degunt
Artemi formoſiſſima virginum,

Tibi hanc coronam Diva contextam fero
E florido intactoque prato, nunquam ubi
Immiſſa paſtor pecora pavit, falce nec

Fue-

Vs. 67, 68. *Var. Lect.* Ἀ μ. κ. ἐ. Ναίεις

Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
Μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται,
Ἔως δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ,
Τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
Ἀνάδημα δέξαι, χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
Μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·
Σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν·
Τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου.
ΘΕ. Ἄναξ, Θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεὼν,
Ἆρ' ἄν τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ;
ΙΠΠ. Καὶ κάρτα γ'· ἦ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν.
ΘΕ. Οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος;
ΙΠΠ. Οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι.
ΘΕ. Μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.
ΙΠΠ. Ὀρθῶς γε· τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;
ΘΕ. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;
ΙΠΠ. Πλείστη τε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.

ΘΕ.

Vs. 76. *Var. Lect.* σύαγρος / Vs. 78. *Vulg.* Αἰδὼς / Vs. 79, & 80. *Forte leg.* ἀλλά γ' ἡ φύσις τ. σ. εἴληχεν. *Var. Lect.* ἐν τῇ φύσει τ. σ. ἔνεστιν / Vs. 80. *Var. Lect.* εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς / Vs. 82. *Forte leg.* χρυσέᾳ κόμῃ.

Fuere ſecta gramina: aſt apes vagæ,
Per verna ſolum tempora, herbas fertileis
Alis pererrant mollibus; fluviatili
Rore pudor irrigat. Faceſſat ô procul
Ex diſciplina hauſta indoles, natura quos
Ad recta ducit, usque quos ſtipat pudor
Nativus; his fas hinc ſit herbas carpere:
Præcluſus at ſit aditus omnis improbis:
Tuque Domina, mihi cara, amica a dextera
Munus profectum vertici impone aureo.
  Soli hic mihi mortalium datus eſt honor,
Ut verſer una, unaque tecum colloquar,
Vocem audiam, faciem tamen non conſpicer:
Vitæ meæ tu, quæſo, curriculum rege,
Quemque inſtiti liceat manere tramite.

ANC. O Rex, Deos dominos vocare fas iubet:
Tu conſilîne vis mei eſſe particeps?

HIP. Quidni? recuſans haud ſapere poſſim argui.

ANC. At lex hominibus quæ ſtatuta ſit es memor?

HIP. Ignoro. ſed quid eſt, quod ex me ſcire vis?

ANC. Superbiam exodiſſe, & æque qui omnibus
Non ſunt amici.

HIP. Sed quis æquo plus gravis
Non omnium in ſeſe illico vertat odia?

ANC. In comitate aliquodne conſiſtit decus?

HIP. Magnum quidem, exiguaque cum moleſtia
Ingens lucrum.

ANC.

Vs. 85. *Forte leg.* ϰ̀ λόγοις σ' ἀμ./ Vs. 86. *Vulg.* αὐδῆς/
Vs. 87. *Var. Lect.* ὥσπερ ἠὔξάμλω/ Vs. 96. *Vulg.* πλείςη γε

ΘΕ. Ἦ κἀν θεοῖσι ταὐτὸν ἐλπίζεις τόδε;
ΙΠΠ. Εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.
ΘΕ. Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;
ΙΠΠ. Τίν'; εὐλαβοῦ δὲ μή τι σὸν σφαλῇ στόμα.
ΘΕ. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.
ΙΠΠ. Πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι.
ΘΕ. Σεμνή γε μέντοι, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς.
ΙΠΠ. Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.
ΘΕ. Εὐδαιμονοίης νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.
ΙΠΠ. Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.
ΘΕ. Τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.
ΙΠΠ. Χωρεῖτ' ὀπαδοὶ, καὶ, παρελθόντες δόμους,
Σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας
Τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεὼν
Ἵππους, ὅπως ἂν, ἅρμασι ζεύξας ὕπο,
Βορᾶς κορεσθεὶς, γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
ΘΕ. Ἡμεῖς δὲ, (τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον)
Φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν,
Προσευξόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι,
Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν,
Εἴ τις γ', ὑφ' ἥβης σπλάγχνον εὔτονον φέρων,
Μάταια βάζει· μὴ δόκει τούτων κλύειν.
Σοφωτέρους γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεούς. ——

ΕΠ-

Vs. 100. *Var. Lect.* σφάλῃ.] Vs. 115. *Al.* Φρονοῦντας οὕτως.

ANC. Affectos Deosne exiſtimas
Modo eſſe eodem?
HIP. Si quidem Deorum usque ſumus uſi legibus.
ANC. Cur faſtuoſæ verba non facis Deæ?
HIP. Cui? os tuum ne erret, etiam atque etiam vide.
ANC. Ei, ante, quæ fores tuas ſtat, Cypridi.
HIP. Illam ſaluto caſtus eminus Deam.
ANC. Veneranda ea eſt atque inter homines nobilis.
HIP. Alii aliis Dii Hominesque curam impartiunt.
ANC. Beatus eſſes mente ſana præditus.
HIP. Nullus mihi placet Deûm immortalium,
Cuius ſacra exercentur atris noctibus.
ANC. Dii ſunt colendi conſuetis ritibus.
HIP. Ite famuli iam intro; ut paratæ ſint dapes,
Curate. iucundæ refertæ dulcibus
Menſæ cibis ſunt, aſſiduus ubi famem
Venatus obſonavit. equi etiam mei
Sunt reficiendi, quo iugatos curribus
Dape ſaturatus commodius exerceam.
Longum at tuam iubeo valere Cypridem.
ANC. At nos (neque iuvenum ſequi mores decet)
Sapiemus, ut ſervæque conditio feret,
Tua ſimulacra precabimur domina ô Venus.
Danda venia eſt, ſi quis adoleſcens impetu
Animi excitus vana loquitur. diſſimula eum
Audire te „Plus homine ſapere decet Deos.

CHO-

Vs. 116. *Vulg.* προσευχόμεσθα / Vs. 118. *Vulg.* ἔντονον / Vs. 119. *Vulg.* τῦτα

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

ΧΟ. Ὠκεανοῦ τις, ὕδωρ
Στάζουσα, πέτρα λέγεται,
Βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν
Προϊεῖσα κρημνῶν,
Ὅθι μοι τὶς ἦν φίλα,
Πορφύρεα φάρεα
Ποταμίᾳ δρόσῳ
Τέγγουσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας
Εὐαλίου κατέβαλεν· ὅθεν μοι
Πρῶτα φάτις ἦλθε, δέσποιναν,

Ἀντιστροφὴ ά.

Τειρομέναν νοσερᾷ
Κοίτᾳ, δέμας ἐντὸς ἔχειν
Οἴκων· λεπτὰ δὲ φάρεα ξανθὰν
Κεφαλὰν σκιάζειν.
Τριτάταν δέ νιν κλύω
Τάνδε κατ' ἀμβροσίου
Στόματος ἀμέραν
Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν,

Vs. 125. *Var. Lect.* Τόθι

Κρυ-

CHO. Cautes quædam dicitur eſſe
Latice Oceani ſtillans,
Ex quo dulcis aquæ fons,
Implendis quæ ſatis eſt urnis,
Saxoſa promanat rupe.
Hic quædam longa mihi
Conſuetudine iuncta,
Veſtes fluviali lavans
Purpureas aqua,
Illisque aprici dorſo
Saxi, ſiccandi ergo,
Depoſitis, mihi primæ nunciat
Famæ rumores, dominam nunc

Triſti morbo confici,
Affixam lecto intimis
Iacere conditam conclavibus;
Tenuique tantum flavas
Tectam comas velamine.
Tertia nunc lux cælo fulget,
Cum potuque ciboque
Temperat omni;

Κρυπτῷ τε πένθει θανάτου θέλουσαν
Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.

Στροφὴ β'.

Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα,
Εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας,
Ἢ σεμνῶν Κορυβάντων,
Ἢ Ματρὸς οὐρείας φοιταλέου.
Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον
Δίκτυνναν ἀμπλακίαις
Ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχῃ.
Φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
Χέρσου θ', ὑπὲρ πελάγους
Δίναισιν νοτίας ἅλμας.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἢ πόσιν, τὸν Ἐρεχθειδᾶν
Ἀρχαγὸν, τὸν εὐπατρίδαν,
Πημαίνει τις ἐν οἴκοις,
Κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων.
Ἢ ναυβάτας τις ἔπλευσεν

Κρή-

Vs. 149. *Vulg.* Χέρσον / Vs. 150. *Var. Lect.* Δίναις ἐν νοτίαις

Arcaniſque incenſa doloribus
Metas vitæ tendit ad ultimas.

Sed tu divina nunc nympha
Corriperis veſania:
Seu te Pan nemorum potens,
Seu te inquietat Hecate,
Gnoſia ſeu Corybantum pubes,
Aut Berecyntia mater
Idæis habitans Dea
Enthea montibus;
Seu tu lapſa errore,
Quod nullis pharetratam
Placaveris libis Dianam,
Nunc curis contorquere anxiis:
Per limoſas illa paludes
Ingreditur, terraſque pererrat,
Et pelagi æquora ſalſi.

Quid ſi Cecropidûm Rex claris
Generoſus natalibus
Decipitur ſocii læſus tori
Occulto concubitu?
Quid ſi huc Cretæ navita ab oris

Ap-

Vs. 153. *Forte* Ποιμαίνῃ, *Canter.*

Κρήτας ἔξορμος ἀνὴρ
Λιμένα τόνδ', εὐξεινότατον ναύταις,
Φήμαν πέμπων βασιλείᾳ·
Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων
Εὐναίᾳ δέδεται ψυχά.

Ἐπῳδὸς

Φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπων γυναικῶν
Ἁρμονίᾳ κακὰ δύστανος
Ἀμηχανία συνοικεῖν
Ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας·
Δι' ἐμᾶς ᾖξε ποτὲ
Νηδύος ἅδ' αὔρα.
Τὰν δ' εὔλοχον οὐρανίαν
Τόξων μεδέουσαν
Ἄρτεμιν ἀΰτευν.
Καί μοι πολυζήλωτος
Αἰεὶ σὺν θεοῖσι φοιτᾷ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ' ἥδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν

Vs. 157. *Vulg.* τὸν/ Vs. 160. *Vulg.* Εὐναία

Τήνδε

Appulſus ſecuros
Tetigit portus, Reginæ adferens
Infelices nuncios?
Atque ægritudo hac orta
Cauſſa cubili illam ſecreto
Clauſam tenet?

quin ſæpe
Fit temperamento ut
Humore corrupto malo
Moroſa mulierum atque
Difficilis exiſtat
Natura, gravidi angoribus
Stimulata ventris:
Alvum quoque meam aliquando hæc
Perflavit aura.
Aſt Diva parturientium
Fautrix, cui ſunt ſpicula, &
Curæ leves ſagittæ,
Diana ſæpe
Mihi fuit vocata:
Amabilis, veneranda ſemper
Inter Deas procedit.

Aſt en progreditur foras

Vs. 161. *Vulg.* δυστρόπῳ / Vs. 162. *Vulg.* κακὰ

Τήνδε κομίζουσ' ἔξω μελάθρων,
Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται.
Τί ποτ' ἐστὶ μαθεῖν ἔραται ψυχά,
Τί δεδήληται
Δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.

ΤΡΟ. Ὦ κακὰ θνητῶν, στυγεραί τε νόσοι·
Τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
Τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ·
Ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
Δέμνια κοίτας,
Δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι.
Τάχα δ' εἰς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
Ταχὺ γὰρ σφάλλῃ, κοὐδενὶ χαίρεις,
Οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
Φίλτερον ἡγῇ.
„ Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν·
„ Τὸ μὲν ἐστιν ἁπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
„ Λύπη τε φρενῶν, χερσίν τε πόνος.
„ Πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,

„ Κοὐκ

Vs. 179. *Forte leg.* Τί δέ σοι φ., λαμπρὸς ὅδ' αἰθήρ;

Annoſa nutrix, hanc extra
Portans limina regiæ.
Vultu mæſta ſedet nubes; quid
Hoc portendat, cupio diſcere, aut
Quid floridum dominæ colorem
Sic variaverit.

NV. O quantum paſſim, quantum mali
Rebus ineſt humanis!
Odioſi ô morbi, quid faciam?
Quid non faciam? illuſtre iſtud iubar,
Purique æther luminis
Prodire foras, ſtrataque iam ægri
Linquere lecti te invitavit.
Nulla alia ore ſonabas verba,
Quam huc ut prodires in publicum:
Moxque voluntas hæc mutabitur.
Thalamos intra feſtinabis
Iterum greſſus ægra referre.
Laberis infelix vitio animi.
Nulla voluptas mentem recreat:
Quod adeſt, diſplicet;
Quod abeſt, gratius æſtimas.
„ Ægrotare eſt longe ſatius,
„ Quam morbis adferre medelam.
„ Illud ſimplex eſt malum:
„ Hoc præter opus manuum
„ Miſeris urget corda doloribus.
„ Multis vita repleta eſt luctibus;

„ Nec

Vs. 183. *Forte leg.* σπεύσεις γε πάλιν.

„ Κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.
„ Ἀλλ' ὅ,τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο
„ Σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις·
„ Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
„ Τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γᾶν,
„ Δι' ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου,
„ Κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.
Μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

ΦΑΙ. Αἴρετέ μου δέμας· ὀρθοῦτε κάρα.
Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι.
Λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι.
Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.
Ἄφελ'· ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις.

ΤΡΟ. Θάρσει τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
Μετάβαλλε δέμας.
„ Ῥᾷον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας
„ Καὶ γενναίου λήματος οἴσεις·
„ Μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.

ΦΑΙ. (ἒ, ἒ,)

Vs. 191. *Al.* Ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἄ.

Πῶς

„ Nec ab ærumnis requies ulla.
„ Aliud quiddam vita eſt dulcius,
„ Tenebræ cum nos nube tegent atra.
„ Stultum vitæ eſt deſiderium.
„ Vultu illa quidem nitet illuſtri,
„ Qua terræ patet ambitus;
„ Sed miſerè omnes fallimur
„ Expertes alterius vitæ.
„ Nemo ſub atræ quid lateat ſinu
„ Telluris habet compertum; nec
„ Quisquam oſtendit: ſtultis paſſim
„ Huc illuc erramus fabulis.
PHÆ. Corpus tollite miſerum, erigite
Caput, ô famulæ. omnis mihi
Compages labat artuum.
Heu ſuſtinete brachia:
Velum grave eſt pondus capiti;
Aufer; capillos explica
Hei mihi miſeræ!
NV. Ah fide, filia, i contra dolores
Pectore forti, nec nimium move
Corpus tenerum.
„ Morbo levamen adferet
„ Quies, virilisque animi
„ Præſentia. Itaque comparatum eſt
„ Variis ut affligantur
„ Semper homines ærumnis.
PHÆ. Hei quo modo e fonte algido

Ro-

Vs. 199. *Var. Lect.* σύνδεσμα φίλων/ Vs. 202. *Olim*, βόςρυχον. οἴμοι.

Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος
Καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν;
Ὑπό τ' αἰγείροις, ἔν τε κομήτῃ
Λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν;

ΤΡΟ. Ὦ παῖ, τί θροεῖς;
Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ,
Μανίας ἔποχον ῥιπτοῦσα λόγον.

ΦΑΙ. Πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλαν,
Καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι
Στείβουσι κύνες.
Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριμπτομένα,
Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι,
Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥῖψαι
Θεσσαλὸν ὅρπακ' ἐπίλογχον ἔχουσ'
Ἐν χειρὶ βέλος.

ΤΡΟ. Τί ποτ' ὦ τέκνον τάδε κηραίνεις;
Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης;
Τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι;
Παρὰ γὰρ δροσερὰ πύργοις συνεχὴς

Κλι-

Vs. 209. *F.* πῶμ' ἀφ. *Markland.* | Vs. 218. *Vulg.* ἐγχριμπτόμεναι

Rorantis hauriam
Fecunda laticis pocula?
Frondentibusque ubi ſub alnis,
Prato recumbens herbido,
Miſera quieſcam?
NV. Hei filia, hei, quæ verba profers?
Cave illa coram vulgo.
Furore, ceu carpento,
Illa vehuntur.
PHÆ. Me ad præruptos mittite monteis:
Nunc ad opacos arbore ſaltus,
Nunc ad virentes ire pinus
Fert impetus;
Venatici quo eunt canes,
Vbi celeres in retia
Cervos agunt:
Clamore, per Deos, lubet
Canes ciere;
Ac Theſſalam arripiens manu haſtam,
Circumque flaventes
Sublatam agens capillos,
Telum librabo miſſile.
CHO. Quid ſtudia tibi curæ iſta,
O filia, ecquid eſt cum
Venatione negotî?
Quid fontis aquas poſcis limpidi?
Arci imminet devexa rupes,
Perennibus manans aquis:

Præ-

Vs. 224. *Forte leg.* μελέτῃ

Κλιτὺς, ὅθι σοι πῶμα γένοιτ᾽ ἄν.
ΦΑΙ. Δέσποιν᾽ ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας,
Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.
ΤΡΟ. Τί τόδ᾽ αὖ παράφρον ἔῤῥιψας ἔπος;
Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ᾽ ἐπὶ θήρας
Πόθον ἐστέλλου· νῦν δ᾽ αὖ ψαμάθοις
Ἐπ᾽ ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.
Τάδε μαντείας ἄξια πολλᾶς,
Ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει,
Καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.
ΦΑΙ. Δύστανος ἐγὼ, τί ποτ᾽ εἰργασάμαν;
Ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;
Ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτᾳ.
Φεῦ, φεῦ, τλήμων.
Μαία, πάλιν μου κρύψον κεφαλάν·
Αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι.
Κρύπτε· κατ᾽ ὄσσων δάκρυ μοι βαίνει,
Καὶ ἐπ᾽ αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται.

„ Τὸ

Vs. 227. *Vulg.* ὅθεν. *f.* ὅθι, *Heath.* | Vs. 228. *Olim*, Δέσποινα δίας Α. λίμνας | Vs. 231. *Ol.* δαμαζομένα | Vs. 232. *Forte leg.* παράφρον γ᾽ ἔῤῥ.

Præbebit illa facilem
Regina potum.

PHÆ. Sacræ ô paludis domina,
Exercitationum equeſtrium
Præſes Diana,
Vtinam tuis decurrere
Campis queam!
Vtinam domare equos
Liceat domeſticos!

CHO. Quid rurſus hic tam ſtulta iactas?
Nunc iuga ſumma petis, nunc
Venandi te amor urget:
Nunc vis arenoſis agris
Equos feroces.
Hæc vera ſunt præſagia,
Aliquem eſſe, qui te retrahat, Deum,
Mentisque præſtringat vigorem.

PHÆ. Hei infelix, quid ego feci?
Quo mens devia fugit?
Sanum Deus eripuit pectus.
Irato cecidi Deo.
Heu, heu miſera,
O nutrix mea, caput heu rurſus
Vela meum.
Dictorum pudet.
Tege, quæſo, ex oculis erumpunt
Lacrymæ mæſtis.

Pu-

Vs. 233, 234. *Var. Lect.* θῆρας Ποθεῖν/ Vs. 236. *Vulg.* πώλους

„ Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν ὀδυνᾷ·
„ Τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ,
„ Μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.
ΤΡΟ. Κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάνατος
Σῶμα καλύψει;
Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος·
„ Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους
„ Φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι,
„ Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς·
„ Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
„ Ἀπό τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.
„ Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
„ Ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος", ὡς κἀγὼ
Τῆσδ' ὑπεραλγῶ.
„ Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις
„ Φασὶ σφάλλειν πλέον, ἢ τέρπειν,
„ Τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.

Οὔ-

Vs. 247. *Al.* ὀδύνα/ Vs. 252. *Olim*, Π. δ. γὰρ μ' ὁ π. βίος.

Pudore vertuntur genæ.
„ Mentem reverti ad utilem
„ Dolore pungit acri.
„ Inſania eſt malum; atqui
„ Nil ſentientem & inſcium
„ Sic interire eſt optimum.
NV. Caput, ut iubes, tegam.
Sed obrutum mors quando
Corpus teget meum?
Me longa docuit ætas
Quam plurima. „ Inter homines
„ Ne amor ſit immoderatus,
„ Neque intimas intret medullas,
„ Cavendum id unice.
„ Sic temperandus eſt amor,
„ Sine læſione ut deſinat,
„ Expelli, & intendi ut queat.
„ Grave pondus afflictari, &
„ Vnam duarum animarum
„ Perferre pœnas. huius
Ego ut vices miſerata
Supra modum angor.
„ Intenſa vitæ ſtudia
„ Multo mali plus quam
„ Secum voluptatis trahunt.
„ Contraria valetudini
„ Bellum inferunt bonæ.

Ita

Vs. 256. *Al.* θέλγητρον φρενῶν.

Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ
Τοῦ μηδὲν ἄγαν·
Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟ. Γύναι γεραιὰ, βασιλίδος πιστὴ τροφὲ
Φαίδρας, ὁρῶμεν τάσδε δυστήνους τύχας.
Ἄσημα δ᾽ ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος·
Σοῦ δ᾽ ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ᾽ ἄν.
ΤΡΟ. Οὐκ οἶδ᾽ ἐλέγχουσ᾽· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.
ΧΟ. Οὐδ᾽ ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;
ΤΡΟ. Εἰς ταὐτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε.
ΧΟ. Ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας.
ΤΡΟ. Πῶς δ᾽ οὔ; τριταίαν γ᾽ οὖσ᾽ ἄσιτος ἡμέραν;
ΧΟ. Πότερον ὑπ᾽ ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;
ΤΡΟ. Θανεῖν· ἀσιτεῖ δ᾽ εἰς ἀπόστασιν βίου.
ΧΟ. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ᾽ ἐξαρκεῖ πόσει.
ΤΡΟ. Κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, κοὔ φησιν νοσεῖν.
ΧΟ. Ὁ δ᾽ εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;
ΤΡΟ. Ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.
ΧΟ. Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις, πειρωμένη
Νόσον πυθέσθαι τῆσδε, καὶ πλάνον φρενῶν;
ΤΡΟ. Εἰς πᾶν ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον.
Οὐ μὴν ἀνήσω γ᾽ οὐδὲ νῦν προθυμίας,
Ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῇς,

Οἷα

Vs. 264. *Vulg.* λίαν γ᾽ ἧσσον
Vs. 273. *Var. Lect.* ἥκει.
Vs. 270. *Forte leg.* Σοῦ δ᾽ αὖ

Ita ſane ego quod nimium eſt
Minus probaverim, atque hoc
Quod dicitur, Ne quid nimis.
Idque ſapientium omnium
Evicero ſuffragiis.

CHO. Grandæva anus Phædræque Reginæ nutrix
Fidelis, has quidem videmus miſerias,
Triſtesque caſus: ſed, quis iſte ſit morbus, latet.
Te interrogare, audire te monet animus.
NV. Equidem haud ſcio ipſa; tacita continet malum:
Nihilque percontando reſcire potui.
CHO. Neque cauſa quænam tam gravis fuerit mali?
NV. Recidis eodem. celat iſta me omnia.
CHO. Vt ægra, toto ut membra tabent corpore!
NV. Qui non! cibum quæ triduo abhinc non ſumpſerit!
CHO. Morbine vi, an contendit illa ſic mori?
NV. Finire inedia calamitoſos vult dies.
CHO. Mira loqueris, viro iſta ſi non diſplicent.
NV. Celat malum illa, atque eſſe ſe ægrotam negat.
CHO. Nec id ille faciem conſpicatus percipit?
NV. Qui poſſet, aliis peregre in oris quando abeſt?
CHO. Sed numquid urges, morbi ut omnem huius ſcias
Originem, mentisque cauſſam erraticæ?
NV. Omnes vias tentavi. at incaſſum omnia.
Nullamque ego remittam adhuc induſtriam:
Vt ipſa diligentiæ præſens meæ
Tu teſtis exiſtas, heræque in omnibus

Quam

Vs. 276. *Al.* ὑπ᾽ ἄσης· *Forte leg.* Π. ὑπ᾽ ἄτης, ἢ θανεῖν π./
Vs. 284. *Vulg.* Εἰς πάντ᾽ ἀφ.

Οἵα πέφυκα δυστυχοῦσι δεσπόταις.
Ἄγ', ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
Λαθώμεθ' ἄμφω· καὶ σύ θ' ἡδίων γενοῦ,
Στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδὸν,
Ἐγώ θ', ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ' εἱπόμην,
Μεθεῖσ', ἐπ' ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον.
Κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀποῤῥήτων κακῶν,
Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσαιντ' ἂν νόσον.
Εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
Λέγ', ὡς ἰατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε.
Εἶεν· τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾷν, τέκνον,
Ἀλλ' ἤ μ' ἐλέγχειν, εἴ τι μὴ καλῶς λέγω,
Ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
Φθέγξαι τί· δεῦρ' ἄθρησον· ὦ τάλαιν' ἐγὼ,
Γυναῖκες, ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους,
Ἴσον δ' ἄπεσμεν τῶν πρίν· οὔτε γὰρ τότε
Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται.
Ἀλλ' ἴσθι μέντοι (πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα
Γίνου θαλάσσης) εἰ θανῇ, προδοῦσα σοὺς
Παῖδας, πατρῴων μὴ μεθέξοντας δόμων·
Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα,

Ἢ

Vs. 288. *Vulg.* Ἀλλ' ὦ | Vs. 294. *Vulg.* συγκαθιστάναι. *Codd.* συγκαθίσανται· *Forte* συγκαθίσαιντ' ἂν ν. *Musgrave* | Vs. 298. ἤν τι.

Quam caſibus fidelitatem præſtiti.
At filia ô cariſſima prioris precor
Sermonis obliviſcere, itidem ut faciam ego, &
Lubentiorem te exhibe, frontem explica,
Olim ſerenam, nunc ſupercilio gravem:
Diſſolve amaram pectoris curam anxii.
Si forte quid locuta tunc ſum durius,
Nunc corrigam, lætosque proferam ſonos.
Si morbus urget te ſecretus, feminæ hæ
Ferent medelam. ſi illius ſit generis ut
Communicari cum viris queat, tuum edere eſt,
Vti medicis res omnis explanetur. At
Cur ſic taces? haud te tacere convenit.
Quin ſi minus recte quid effero, me argue,
Recteve dicta voce comproba tua.
Dic aliquid, huc ſpecta. miſerrima ego omnium, ô,
O feminæ, hunc fruſtra laborem inſumimus.
Æque atque dudum hinc abſumus procul, neque
Sermone tum flecti meo potuit, neque
Nunc imperare ſibi poteſt, ut pareat.
Sed certum habe, tu fluctibus maris hîc minus
Tractabilis. ſi deſeris nunc liberos,
In non coactam ſic necem te proruens,
Hæreditatem haud ullo ii unquam tempore
Cernent paternam. teſtor hîc Amazonum
Reginam equeſtrem, liberis dominum tuis

Quæ

Vs. 302. *Al.* τῷ πεὶν / Vs. 303. *Var. Lect.* ἐθέλγετ' ἤδη /
Vs. 307. *Vulg.* ἱππείαν

Ἢ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο
Νόθον, φρονοῦντα γνήσι', οἶσθά νιν καλῶς,
Ἱππόλυτον. Φ. οἴμοι. Τ. θιγγάνει σέθεν τόδε;

ΦΑΙ. Ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε, πρὸς θεῶν,
Τοῦδ' ἀνδρὸς αὖθις, λίσσομαι, σιγᾶν πέρι.

ΤΡΟ. Ὁρᾷς; φρονεῖς μὲν εὖ· φρονοῦσα δ' οὐ θέλεις
Παῖδάς τ' ὀνῆσαι, καὶ σὸν ἐκσῶσαι βίον.

ΦΑΙ. Φιλῶ τέκν'· ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.

ΤΡΟ. Ἁγνὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις.

ΦΑΙ. Χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.

ΤΡΟ. Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;

ΦΑΙ. Φίλος μ' ἀπόλλυσ', οὐχ ἑκοῦσαν οὐχ ἑκών.

ΤΡΟ. Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἁμαρτίαν;

ΦΑΙ. Μὴ δρῶσ' ἔγωγ' ἐκεῖνον ὀφθείην κακῶς.

ΤΡΟ. Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν;

ΦΑΙ. Ἔα μ' ἁμαρτεῖν, οὐ γὰρ εἰς σ' ἁμαρτάνω.

ΤΡΟ. Οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.

ΦΑΙ. Τί δρᾷς; βιάζῃ χειρὸς ἐξαρτωμένη;

ΤΡΟ. Καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.

ΦΑΙ. Κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ τάδ', εἰ πεύσῃ, κακά.

ΤΡΟ.

Vs. 312. *Al.* Τοῦδ' αὖθις ἀνδρὸς / Vs. 316. *Al. Codd.* φορεῖς /

Quæ peperit illegitimum, at artium haud rudem,
Quibus imbuuntur editi iuſtis toris.
Noſti probe Hippolytum iſtum.
PHÆ. At hei mihi miſeræ!
NV. Quid? hoccine hîc te perculit?
PHÆ. Cara ut nutrix
Me perdidiſti! per Deos te omneis precor,
Ne nomen huius ore prodeat tuo
In poſterum.
NV. Videsne mens ut integra
Tibi conſtet? hei! ſervare non vis liberos
Miſera tuos, vitamque tutari tuam.
PHÆ. Amo liberos; ſed me alia tempeſtas rapit.
NV. Intaminatas ſanguine retines manus.
PHÆ. Munda manus eſt, polluta geſto pectora.
NV. Aliunde ab hoſte aliquidne manavit mali?
PHÆ. Amicus hei me perdit invitam inſcius.
NV. Commiſit in te quæſo quid Theſeus mali?
PHÆ. Minime. at, ne ego illum læſero, maior metus.
NV. Cur tanta res eſt quæ mori te cogit?
PHÆ. At
Errare me ſine, nihil in te ago perperam.
NV. Haud ſponte ſane; potius hic mortem oppetam.
PHÆ. Quid vim facis, ita e brachiis pendens meis?
NV. Haud fiet unquam ut genua deſeram tua.
PHÆ. Mala miſera audiens, mala ipſa tibi audies.

NV.

Vs. 324. *Al.* Οὐδὲ σοῦ λελείψομαι· *male* | Vs. 326. *Forte leg.* Καὶ τῶνδε γ.

ΤΡΟ. Μεῖζον γὰρ, ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν;
ΦΑΙ. Ὀλῇ· τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει.
ΤΡΟ. Κἄπειτα κρύπτεις χρῆσθ', ἱκνουμένης ἐμοῦ;
ΦΑΙ. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.
ΤΡΟ. Οὐκοῦν λέγουσα τιμιωτέρα φανῇ.
ΦΑΙ. Ἄπελθε, πρὸς θεῶν, δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες.
ΤΡΟ. Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι δῶρον οὐ δίδως ὃ χρῆν.
ΦΑΙ. Δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν.
ΤΡΟ. Σιγῷμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὑντεῦθεν λόγος.
ΦΑΙ. Ὦ τλῆμον, οἷον, μῆτερ, ἠράσθης ἔρον;
ΤΡΟ. Ὃν ἔσχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φῂς τόδε;
ΦΑΙ. Σύ τ' ὦ τάλαιν' ὅμαιμε, Διονύσου δάμαρ.
ΤΡΟ. Τέκνον, τί πάσχεις; συγγόνους κακορροθεῖς;
ΦΑΙ. Τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι.
ΤΡΟ. Ἔκ τοι πέπληγμαι. ποῖ προβήσεται λόγος;
ΦΑΙ. Ἐκεῖθεν ἡμεῖς, οὐ νεωστὶ δυστυχεῖς.
ΤΡΟ. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἃ βούλομαι κλύειν.
ΦΑΙ. Φεῦ.
Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅ με χρῆν λέγειν;
ΤΡΟ. Οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς.
ΦΑΙ. Τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν;
ΤΡΟ. Ἥδιστον, ὦ παῖ, ταὐτὸν, ἀλγεινόν θ' ἅμα.
ΦΑΙ. Ἡμεῖς ἂν εἶμεν θατέρῳ κεχρημέναι.

ΤΡΟ.

Vs. 329. Ὀλῆ. ΦΑΙ. τὸ μ. Vs. 330. *Var. Lect.* κρύπτεις, χρῆσθ' ἱκν./ Vs. 331. *Var. Lect.* ἐσθλῶν αἰσχρά./ Vs. 333. *Vulg.* δεξιᾶς τ' ἐμῆς μ.

NV. Si te orber, hei gravius mihi quid accidat?
PHÆ. Peribis. hæc res adferet mihi decus.
NV. Honeſta poſcenti iſta nunc non deteges?
PHÆ. Honeſta turpitudinem ſecum trahent.
NV. Laudatior eris hæc amicis aperiens.
PHÆ. Abi, atque dextram linque nunc mihi liberam.
NV. Nunquam relinquam, quod peto niſi tribuas.
PHÆ. Tribuam, manumque veneror in primis tuam.
NV. Secretum habebo. iam explicare erit tuum.
PHÆ. O miſera! qualem amorem amaſti mea parens?
NV. Quo taurum amavit, quemve amorem tu innuis?
PHÆ. Tuque ô ſoror Semeleii uxor Liberi!
NV. Hem quid tibi accidiſſe dicam ô filia?
Mala generis ita gravia proſequeris tui.
PHÆ. Vt tertia quoque infauſta nunc ego pereo!
NV. Quorſum iſta ſpectent verba iam attonita hæreo.
PHÆ. Hinc prima labes fluxit: haud ea eſt recens.
NV. Nihilo magis iam, audire quæ cupio, ſcio.
PHÆ. Heu quî mihi dicas quæ oportet me loqui.
NV. Vatesne ego ſum, obſcura quæ tibi explicem?
PHÆ. Quid eſt quod homines apud amare dicitur?
NV. Dulciſſimum hoc idem atque amarum maxime.
PHÆ. Horum alterum ſum experta ego, ut quæ maxime.

NV.

Vs. 339. *Cod. MS.* Σὺ δ' ἄ/ Vs. 345. *Al.* ἂν μ' ἐχθρῶ λ. *male.*/
Vs. 349. *F. leg.* Ἡμεῖς δ' ἂν

ΤΡΟ. Τί φὴς; ἐρᾷς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τινός;
ΦΑΙ. Ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ' ὁ τῆς Ἀμαζόνος.
ΤΡΟ. Ἱππόλυτον αὐδᾷς; Φ. σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ, κλύεις.
ΤΡΟ. Οἴμοι, τί λέξεις; τέκνον ὥς μ' ἀπώλεσας.
Γυναῖκες, οὐκ ἀνάσχετ' · οὐκ ἀνέξομαι
Ζῶσ' · ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.
Ῥίψω, μεθήσω σῶμ' · ἀπαλλαχθήσομαι
Βίου θανοῦσα· χαίρετ' · οὐκ ἔτ' εἴμ' ἐγώ.
Οἱ σώφρονες γὰρ, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὅμως
Κακῶν ἐρῶσι· Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς,
Ἀλλ' εἴτι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ,
Ἣ τήνδε, κἀμὲ, καὶ δόμους ἀπώλεσεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. 1 Ἄϊες ὤ, ἔκλυες ὤ,
2 Ἀνήκουσα τᾶς τυράννου
3 Πάθεα μέλεα θρεομένας.
4 Ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σὰν φίλαν
5 Καταλῦσαι φρένα.
6 Ἰώ μοι· φεῦ· φεῦ.
7 Ὦ

Vs. 353. *Vulg.* Οἴμοι, τί λέξεις τέκνον; | Vs. 364. *Al.* πρὶν σ' ἂν φ. & Καλῦσαι

NV. Quid ô ais? tu amore capta es, filia?
PHÆ. Quis ille qui prognatus eſt Amazone?
NV. Quem dicis, Hippolytumne?
PHÆ. Id ex te, ex me haud ſcies.
NV. Heu quid ais? ut me perdidiſti filia?
Haud iſta ſunt toleranda. non toleranda ſunt.
Odioſum, amicæ; non feram vivens diem.
Inviſa ſplendet oculis lux meis. procul
Me hinc ſegregabo. corpus hoc linquam. neque
Mora ulla, vita exibo. iam volupe eſt mori:
Valete. nil prorſus ego ſum miſera amplius.
Quæ ſunt modeſto pectore nurus præditæ;
Amant quidem mala illæ, at invitæ tamen.
Non eſt Dea Venus, aliquid eſt maius Dea,
Quæ meque, & iſtam, & perdidit totam domum.

CHO. Eheu triſtis Dominæ caſus!
Infanda audiſtis narrantem,
Audiviſtis Dominam. ô utinam ante
Intereoam, quam Domina iſta tua
Mæſto perdat funere vitam.
Eheu, eheu infelix, ô

Cu-

Vs. 365. *Vulg.* Ἰώ μοι μοι

῏Ω τάλαινα τῶνδ᾽ ἀλγέων·
῏Ω πόνοι τρέφοντες βροτούς.
῎Ολωλας· ἐξέφηνας εἰς φάος κακά.
Τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;
Τελευτήσεταί τι καινὸν δόμοις.
῎Αστημα δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα
Κύπριδος, ὦ τάλαινα παῖ Κρησία.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΦΑΙ. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ᾽ ἔσχατον
Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,
῎Ηδη πότ᾽ ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
Θνητῶν ἐφρόντισ᾽ ᾗ διέφθαρται βίος.
Καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν
Πράσσειν κάκιον· ἔστι γὰρ τόγ᾽ εὖ φρονεῖν
Πολλοῖσιν· ἀλλὰ τῇδ᾽ ἀθρητέον τόδε.
„ Τὰ χρήστ᾽ ἐπιστάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν,
„ Οὐκ ἐκπονοῦμεν δ᾽· οἱ μὲν, ἀργίας ὕπο,
„ Οἱ δ᾽ ἡδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ
„ ῎Αλλήν τιν᾽· εἰσὶ δ᾽ ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
„ Μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ, τερπνὸν κακὸν,
„ Αἰδώς τε· δισσαὶ δ᾽ εἰσίν· ἡ μὲν οὐ κακὴ,
„ Ἡ δ᾽ ἄχθος οἴκων·” εἰ δ᾽ ὁ καιρὸς ἦν σαφὴς,

Οὐκ

Vs. 370. *F. leg. ex MS.* Τελευτάσεται. / Vs. 379. *Olim*, τάδε /

Curis hei immerſa voracibus!
O hominum nutrices ærumnæ! vah
Periiſti! mala vulgantur tua.
Vltima quæ te expectant tempora!
Nunc novi aliquid his fiet in ædibus.
Haud obſcuræ Cypridis artes,
Quæ miſeram conſument.
O quam infelix Creſſa puella es!

PHÆ. Trœzeniæ nurus, Lacænique Pelopis
Quæ colitis extremos receſſus inſulæ,
Quam ſæpe longas noctis horas traximus
Meditatione mortis! Et quibus modis
Humana ſolvi vita poſſit! haud mihi
Ductu videntur mentis ad nefas agi,
Mortalium auras quotquot ætheris hauriunt.
„ Plerique recte quæ geruntur pervident.
„ Sed ponderandum hîc eſt, honeſta ſcire nos,
„ Quæque meliora ſunt, ſequi ſed peſſima,
„ Ad eaque magis appellere animum: ignaviam hi,
„ Alii voluptatem anteponunt improbam
„ Honeſto, eamque vitæ habent ducem ſuæ.
„ Varia voluptatum genera, hominum quibus
„ Mulcetur ægra vita. dulce malum, otium,
„ Confabulationibusque ſuaviter
„ Ad ſatietatem poſſe mutuis frui.

Pu-

Vs. 381. *Al.* Κοὐκ ἐκπονοῦμεν, οἱ μὲν

Οὐκ ἂν δι' ἤσην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα.
Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω φρονοῦσ' ἐγὼ,
Οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν
Ἔμελλον, ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν.
Λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν.
Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
Κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν· ἠρξάμην μὲν οὖν
Ἐκ τοῦδε σιγᾶν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον.
„ Γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστόν· ἣ θυραῖα μὲν
„ Φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
„ Αὐτὴ δ' ὑφ' αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά.
Τὸ δεύτερον δὲ, τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν,
Τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, προὐνοησάμην.
Τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον
Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
Κράτιστον· οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν.
„ Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,
„ Μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ, μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
Τὸ δ' ἔργον ᾔδη, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ.
Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς
Μίσημα πᾶσιν. Ὡς ὄλοιτο παγκάκως,
Ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη
Πρώτη θυραίους· ἐκ δὲ γενναίων δόμων

Τόδ'

Vs. 387. *Vulg.* ταῦτ' ἔχοντε / Vs. 388. *Codd. duo*, προὐγνοῦσ' ἐγὼ

Pudorque duplex eſſe fertur, hic bonus,
Domos at ille ſarcina premens gravi.
Quod ſi pateret, ubi pudore foret opus,
Haud ſcriptus iisdem literis eſſet duplex.
Talia ego mecum mente cum revolverem,
Nullam ullius tantam arbitrabar pharmaci
Vsquam eſſe vim, quæ pectus integrum loco
Movens ad aliquod impuliſſet dedecus.
At nunc quis animi ſit tenor dicam mei.
Poſtquam ictum amore fuit cor, extemplo incidit
Mihi cura, ut optime hoc perferrem onus.
Cœpi tacere, vulnus occultum tegens.
„ Linguæ fides nulla eſt habenda, aliorum ea
„ Sæpe probra, cogitationesque reprimit,
„ Sibi at ipſa maximum accerſit malum.
Amentiam dein caſtitate vincere
Decreveram; quæ ſi via haud ſuccederet,
Venusque fortiore vi urgeret, mori
Viſum optimum. Quis iure conſilium hoc meum
Dictis refutet? „Recta ſi faciam, ut quidem
„ Nolim latere: ita turpia patrans haud velim
„ Teſteis habere. Scio hoc opus, morbum hunc ſcio,
Infamiam ſequi, atque cum ſim femina,
Odium inde me contra excitatum iri omnium.
Ah peſſime omnino illa pereat, prima quæ
Mixta exteris viris toros adultera
Temeravit alienos! mali huius fluxit ex

Vs. 400. *F. leg.* τοῖσιδ' οὐκ ἐξ. *vel* τοῖσδέγ' οὐκ / Vs. 405. *Olim*, ᾔδειν

Τόδ᾽ ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν.
,, Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
,, Ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.
Μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
Λάθρα δὲ τόλμας οὐ καλὰς κεκτημένας.
Αἳ πῶς ποτ᾽, ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
Βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν,
Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην,
Τέρεμνά τ᾽ οἴκων μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ;
Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ᾽ ἀποκτείνει, φίλαι,
Ὡς μήποτ᾽ ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ᾽ ἁλῶ,
Μὴ παῖδας, οὓς ἔτικτον· ἀλλ᾽ ἐλεύθεροι,
Παῤῥησίᾳ θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν
Κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὕνεκ᾽ εὐκλεεῖς.
,, Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ,
,, Ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.
,, Μόνον δὲ τοῦτο φάσ᾽ ἁμιλλᾶσθαι βίῳ,
,, Γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν ὅτῳ παρῇ.
,, Κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην᾽, ὅταν τύχῃ
,, Προσθεὶς κάτοπτρον, ὥστε παρθένος νέα,
,, Χρόνος· παρ᾽ οἷσι μή ποτ᾽ ὀφθείην ἐγώ.

Vs. 418. *Al.* Τέραμνα / Vs. 419. *Olim*, ἀποκτενεῖ / Vs. 421. *Olim*, ἐλευθέρως

Domibus potentum fœda origo. „ turpia
„ Quæ iis placent probi qui habentur, eadem ea
„ Plebi æſtimantur honeſta ſi qua maxime.
Verbis pudicas ſemper odi, & ad improba
Quæ clanculum turpi ruunt audacia.
Illæque qua fronte intueri audent viros?
Dea ô potens Cypri, atque ſalſo ſata mari.
Neque adiutrices noctis, heu ſcelus, nigræ
Horrent tenebras, intimos neque domuum
Procul receſſus, voce ne illi in publicum
Quandoque divulgent ſecreta. me id etiam
Mucrone ceu ſtricto necabit, ô nurus,
Non præſtitiſſe ſi viro arguar fidem;
Si labe quos progenui in auras liberos
Contaminem. Virtutis hos fiducia,
Et libere florere vota ſunt mea.
Celebri habitent Cecropidûm in urbe, & ſplendidi
Virtute, gloriaque matris. „ Homini enim
„ Etiam optimo ſervilis inſtar eſt iugi,
„ Sceleris parentum conſcientia premi.
„ Vitamque ſolum hoc vincit ipſam, æqui & boni,
„ Mentisque conſcientia integræ frui.
„ At tempus improbos, id uſus cum exigit,
„ Teneri ut puella ævi nitentis imagine
„ Speculi figuram cernit, omnes indicat.
At inter illos nunquam ego aſpiciar precor.

CHO.

Vs. 427. *Var. Lect.* ὅταν παρῇ/ Vs. 429. *Al.* Προθεὶς κ. ὥστε παρθένῳ νέᾳ

ΧΟ. Φεῦ φεῦ· „ τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν,
„ Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται.
ΤΡΟ. Δέσποιν', ἐμοί τοι συμφορὰ μὲν ἀρτίως
Ἡ σὴ παρέσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον.
Νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα· κἀν βροτοῖς
„ Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι.
Οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν, οὐδ' ἔξω λόγου
Πέπονθας· ὀργαὶ δ' εἰς σ' ἐπέσκηψαν θεᾶς.
Ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν.
Κᾄπειτ' ἔρωτος οὕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;
Οὐκ ἆρά γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας,
Ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών·
„ Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν ἢν πολλὴ ῥυῇ·
„ Ἣ τὸν μὲν εἴκονθ' ἡσυχῇ μετέρχεται·
„ Ὃν δ' ἂν περισσὸν, καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα,
„ Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισεν.
„ Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
„ Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
„ Ἥδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα, καὶ διδοῦσ' ἔρον,
„ Οὗ πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
Ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
Ἔχουσιν, αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεὶ,

Ἴσα-

Vs. 431. *Al. Codd.* ἀπανταχῆ/ Vs. 432. *Var. Lect.* καρπίζεται/
Vs. 438. *Forte leg.* ἀπέσκηψαν

CHO. „ Heu, heu, quam ubique modeſtia eſt clarum decus,
„ Quam apud homines opinionem adfert bonam!
NV. Tua iſta, domina, calamitas mihi prius
Incuſſit attonitæ repente gravem metum.
Sed absque cauſſa meticuloſam intelligo
Nunc me fuiſſe: „priore ſic mortalibus
„ Poſterior eſſe cogitatio ſolet
„ Argutior" nec ſingulare eſt, nec modum,
Quæ pateris, excedunt. Deæ in te proruit
Ira Veneris. mirumne id eſt? cum pluribus
Quando accidit tibi hoc commune? Deinde vis
Amoris ergo exire vita. quid alios
Amare prodeſt, inque venturos dies
Olim queat prodeſſe, vita excedere
Si ſit ſtatutum? „haud eſt Venus tolerabilis
„ Magno impetu quæ intemperanter irruit.
„ Qui non nimis renititur, face tepida hunc
„ Adurit; eminere ſed quem inter alios
„ Velle videt, & tumere faſtu, hunc arripit,
„ Quibusque collo vexat obtorto modis!
„ Per ætherem vagatur immenſum; maris
„ Fluctus Venus perlabitur: primam ex ea
„ Ducunt originem omnia. illa agros ferit,
„ Suavemque amorem ſufficit. cuius quidem,
„ Quicunque vitæ munera huius carpimus,
„ Sumus, & vocamur poſteri." Veterum libros
Qui volvere, ac Muſis vacare dulcibus

Vo-

Vs. 441. *Corrige, ſodes,* Οὔτ' ἄρα λύει τοῖς ἐρῶσι!
Vs. 443. *Vulg.* φορητὸς

Ἴσασι μὲν Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
Σεμέλης· ἴσασι δ' ὡς ἀνήρπασέν ποτε
Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς Ἕως,
Ἔρωτος οὕνεκ'· ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ
Ναίουσι, κοὐ φεύγουσιν ἐκποδὼν θεούς·
Στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.
Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα
Πατέρα φυτεύειν, ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς
Ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους.
Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;
Πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
Συνεκκομίζειν Κύπριν; „ ἐν σοφοῖσι γὰρ
„ Τάδ' ἐστι θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
„ Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτούς.
Οὐδὲ στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι,
Καλῶς ἀκριβώσειαν· εἰς δὲ τὴν τύχην
Πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς;
„ Ἀλλ', εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχοις,
„ Ἄνθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.
Ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,
Λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
Τάδ' ἐστι, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.

Τόλ-

Vs. 461. *Vulg.* στέργεις | Vs. 464. *Al.* ἡμαρτηκότας | Vs. 467. *Vulg.* χρὴ βίον |
Vs. 468, 469. *Forte leg.* ἣ κατηρεφεῖς δόμοι, Καινὸν ἀκριβώσει' ἄν·

Volupe æſtimant, novere Semeles Iuppiter
Vt ſit toris potitus; utque fulgidæ
Præda Cephalus fuerit parenti Memnonis,
Stimulis amoris percitæ; nihilominus
Cæli aureas colunt domos, neque fugiunt
Vultus Deorum, qui, puto, boni conſulunt,
Eodem & ipſi ſæpe victi numine.
Mortalis hæc tu ſuſtinere negabis? at
Te legibus generare certis debuit
Pater tuus, aliisve dominis atque Diis
Regnantibus, ſi horum haud placent leges tibi.
Quot mente credis præditos ſana, toros
Contaminari conſpicantes proprios,
Qui fœda diſſimulare non ſatius putent?
Et quot parentes, qui ſuarum non tegant
Silentio peccata Veneris prolium?
„ Sapientis eſt celare quæ ſunt turpia.
„ Non eſt nimis ſevere agenda vita, nec
Fabri domorum tecta curioſius
Summa extruunt. Tune e procellis, propemodum
Quæ te hauriunt, ſic enatatura hei tibi
Videre? " ſi bona plura, quam mala poſſides,
„ Cum ſis homo, eſſe te beatam quis neget?
Sed, filia optima, impetus frena malos,
Iniuriis tibi tempera; eſt iniuria,
Diis minorem ubique niſi te geſſeris.

Age

Vs. 470. *Al.* δοκεῖς. *Forte leg.* δοκοῖ; | Vs. 471. *Al.* ἔχεις |
Vs. 474. *Codd. MSS.* Λῆξον δ' ὑβρίζουσ'

Τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε.
Νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου.
Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγοι θελκτήριοι.
Φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
Ἦτ' ἄρα γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν,
Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

ΧΟ. Φαίδρα, λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτερα
Πρὸς τὴν παροῦσαν ξυμφοράν· αἰνῶ δέ σε.
Ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λόγων
Τῶν τῆσδε, καὶ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.

ΦΑΙ. „ Τοῦτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας,
„ Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
„ Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
„ Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.

ΤΡΟ. Τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων
Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός· ὡς τάχος διϊστέον
Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.
Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
Τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνὴ,
Οὐκ ἄν ποτ' εὐνῆς οὕνεχ', ἡδονῆς τε σῆς,
Προσῆγον ἄν σε δεῦρο· νῦν δ' ἀγὼν μέγας

Σῶ-

Vs. 480. *F.* Ἦ παῦρά γ', ὀψέ τ' ἄ. *Reiske: Fruſtra.* | Vs. 488. *Al.* χρὴ λέγειν. | Vs. 491. *Olim*, εἰς τάχος δ. *Al.* διοιστέον.

Age aude amare, Diis ſit hoc volentibus.
Afflicta morbo ſanitati priſtinæ
Te redde; ſunt quæ amolientur carmina;
Mulcentia adſunt verba; remedium alicubi
Aliquod malo invenietur. Haud cito viri
Invenerint, maior mulierum induſtria.

CHO. Quæ hæc, Phædra, dicit aptiora miſeriis
Præſentibus videntur: attamen mihi es
Laudanda. Laus ſed hæc magis odioſa iis,
Quæ voce te nunc iſta non monuit mala,
Et auribus moleſtior cadet tuis.

PHÆ. „ Hoc eſt quod optimis ſtatutas legibus
„ Vrbesque familiasque vaſtat funditus,
„ Sermonis immodicus nitor. non auribus
„ Iucunda ſunt dicenda, ſed quæ gloriam,
„ Et audienti inſigne concilient decus.

NV. Quo ſplendida hæc, & glorioſa pertinent?
Nullo eſt opus nitore verborum rem ad hanc
Quam præparamus. quin voluntas hîc viri
Examinanda, animique pandendus tui
Status omnis, idque ocyſſime. Tanta niſi te
Iam calamitas urgeret, & vitæ ſalus
Penderet hinc omnis tuæ, niſi mulier
Eſſes pudicitiæ, atque honeſti vere amans,
Propter voluptatem tuam, nunquam hos toros
Sic pectori inſtillem tuo; certamen hoc
Eſt maximum prorſus, neque ulla iam mihi

Vs. 494. *F. leg.* σώφρων τ' ἦσ' ἔτ. / Vs. 496. *Al.* Περῆγον

Σῶσαι βίον σὸν, κοὐκ ἐπίφθονον τόδε.
ΦΑΙ. Ὦ δεινὰ λέξασ᾽, οὐχὶ συγκλείσεις στόμα,
Καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους;
ΤΡΟ. Αἴσχρ᾽, ἀλλ᾽ ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ᾽ ἐστί σοι.
Κρεῖσσον δὲ τοὔργον, εἴπερ ἐκσώσει γέ σε,
Ἢ τοὔνομ᾽, ᾧ σὺ κατθανῇ γαυρουμένη.
ΦΑΙ. Καὶ μή γε, πρὸς θεῶν, (εὖ λέγεις γὰρ, αἰσχρὰ δὲ,)
Πέρα προβῇς τῶνδ᾽, ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ
Ψυχὴν ἔρωτι· ταἰσχρὰ δ᾽ ἢν λέγῃς καλῶς,
Εἰς τοῦθ᾽, ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι.
ΤΡΟ. Εἴ τοι 'δόκει σοι, χρῆν μὲν οὔ σ᾽ ἁμαρτάνειν·
Εἰ δ᾽ οὖν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις.
Ἔστιν κατ᾽ οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια
Ἔρωτος· ἦλθε δ᾽ ἄρτι μοι γνώμης ἔσω,
Ἅ σ᾽ οὔτ᾽ ἐπ᾽ αἰσχροῖς, οὔτ᾽ ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν,
Παύσει νόσου τῆσδ᾽, ἢν σὺ μὴ γένῃ κακή.
Δεῖ δ᾽ ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου
Σημεῖον, ἢ λόγον τιν᾽, ἢ πέπλων ἄπο
Λαβεῖν, συνάψαι τ᾽ ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.
ΦΑΙ. Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;

ΤΡΟ.

Vs. 498. *Al.* συγκλήσεις.   Vs. 501. *Vulg.* ἐκσώσει σε.

Parte negligendum, vita quo maneat tua.
PHÆ. O quam tu atrocia protuliſti, nunquid os
Infame claudes? abſtine tam turpibus
Tentare cor meum, ſceleſta, vocibus.
NV. Sunt turpia hæc quidem, aſt honeſtis quæ procul
Præponderant. Succumbere huic culpæ tibi,
Servando te, præſtabit, atque nominis
Vani decus, cum gloria apportans necem.
PHÆ. Ne per Deos nunc provehare longius.
Recte loqui, etſi turpiter, te non nego.
Amoris imperio quod animum nunc meum
Subiecerim, tu obſcena verbis ſplendidis
Velare contendis; quibus ego ſi obſequar,
Vitare quas cupio his ſtatim involuar plagis.
NV. Hæc fixa ſi hærent, fugere lapſum oportuit:
Cur pectora patuere amori? ſi tamen
Parere vis, ſecunda reſtat gratia.
In ædibus ſervo meis mulcentia
Cupidinis vim philtra. nunc quod commode in
Mentem incidit: quæ tu, niſi ignaua fueris,
Sine turpitudine, ſine mentis noxia
Sumens, levabere miſera ægritudine.
Ab amaſio ſignum petendum aliquod erit,
Verbive ſymbolum, peplove laciniæ
Partem reſectam. ut, filia, hoc tandem modo
Coaleſcere e duobus unum cor queat.
PHÆ. Sed dic inungendum, an bibendum pharmacum?
NV.

Vs. 507. *Al.* δοκεῖ / Vs. 510. *Al.* γνώμην ἔσω.

ΤΡΟ. Οὐκ οἶδ᾽· ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν, βούλου, τέκνον.
ΦΑΙ. Δέδοιχ᾽, ὅπως μοι μὴ λίαν φανῇς σοφή.
ΤΡΟ. Πάντ᾽ ἂν φοβηθεῖσ᾽ ἴσθι· δειμαίνεις δὲ τί;
ΦΑΙ. Μή μοί τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τόκῳ.
ΤΡΟ. Ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς.
Μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι,
Συνεργὸς εἴης· τἄλλα δ᾽, οἷ᾽ ἐγὼ φρονῶ,
Τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α΄.

ΧΟ. 1 Ἔρως, ἔρως, ὃς κατ᾽ ὀμμάτων
2 Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
3 Ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ,
4 Μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
5 Μηδ᾽ ἄρρυθμος ἔλθοις.
6 Οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ᾽
7 Ἄστρων ὑπέρτερον βέλος,
8 Οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
9 Ἵησιν ἐκ χερῶν
10 Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.

Ἄλ-

Vs. 518. *MS. Cod.* φανῇ! Vs. 525. *Vulg.* Ἔρως, ἔρως ὁ κατ᾽ ὀ.!
Vs. 531, 532. *F. leg.* Ἄστρων ὑπέρτατον βέλος, Οἷόν γ᾽ ὁ τᾶς Ἀ.

NV. Haud ſcio, medelam quære, diſcendi abiice,
Mea filia ſtudium.
PHÆ. Vt metuo ſapientiæ,
Plus quam ſat eſt, ne opinioni indulgeas!
NV. Formidoloſa nimium es. at quidnam times?
PHÆ. Ne tu quid horum Theſei gnato indices.
NV. Sis otioſa: ego iſta curabo probe.
Tantum hoc precor, propitia tu mihi ſis Venus,
Votisque noſtris annue ſata ſalo Dea.
Quæque alia præter iſta cogito, ſatis
Fuerit amicis qui domi ſunt pandere.

CHO. Amor, ô amor, Cupidinem
Oculis qui inſtillas petulantibus,
Dulcibus imbuis animos gaudiis,
Contra quos bella geris;
In noſtra dexter vota
Nunc obſecro appare: nec
Immoderatis ferias ictibus.
Non ignis, aut aſtrorum
Sunt talia ſuperorum tela,
Quale Cyprium, quod tenſo
Iaculatur arcu filius
Iovis Cupido.

Fru-

Vs. 534. *Forte leg.* Ἔρως ὀλίγος παῖς.

Ἀντιστροφὴ ά.

Ἄλλως ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ,
Φοίβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις,
Βοῦταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει δή.
Ἔρωτα δὲ, τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
Τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
Φιλτάτων θαλάμων
Κληδοῦχον, ὃ σεβίζομεν,
Πέρθοντα, καὶ διὰ πάσης
Ἰόντα συμφορᾶς
Θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.

Στροφὴ β'.

Τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ
Πῶλον, ἄζυγα λέκτρων,
Ἄνανδρον τὸ πρὶν, καὶ
Ἄνυμφον, οἴκων
Ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δρομάδα,
Τὰν ναΐδ' ὅπως τε βάκχαν,
Σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ,
Φονίοις θ' ὑμεναίοις,

9 Ἀλ-

Vs. 537. *Al.* ἄρ' ἀέξ. / Vs. 541. *MS.* Κλειδοῦχον / Vs. 545. *Ol.* Οἰχαλίαν

Fruſtraque ad Alphei vitreas aquas
Summo Parenti cælitum,
Templique ad aras Pythii,
Fruſtra Pelasgis victima
Bos cæditur; ſi Amorem
Hominum tyrannum, Venerisque
Prolem, atque dulcium
Fidum cubilium
Non colimus clavigerum:
Cui nil inexpugnabile,
Qui per miſerias graditur,
Mortalium in corda impetu,
Quando lubet, ruens fero.

Quid? quod per Oechaliæ feraces
Agros oberrans hic iuvencam
Iugalis expertem tori,
Nulli viro ante cognitam,
A laribus avulſit paternis,
Bacchæ furentis inſtar,
Fugam capeſſentem,
Non ſine ſanguine, non ſine fumo,
Non Hymenæis ſine lethalibus,

Alc·

Vs. 548. *F.* οἴκῳ *Musgrave.* / Vs. 550. *F.* τιν' ἄϊδος ὥστε βάκχαν *Musgr.*

'Αλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
Ὦ τλᾶμον ὑμεναίων.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ὦ Θήβας ἱερὸν
Τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας,
Συνείποιτ' ἂν οἷον
Ἁ Κύπρις ἕρπει.
Βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ, τοκάδα
Τὰν Διογόνοιο Βάκχου
Νυμφευσαμέναν, πότμῳ
Φονίῳ κατεύνασε.
Δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ· μέλισσα δ'
Οἷά τις πεπόταται.

ΦΑΙ. Σιγήσατ' ὦ γυναῖκες· ἐξειργάσμεθα.
ΧΟ. Τί δ' ἐστὶ, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;
ΦΑΙ. 'Επίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.
ΧΟ. Σιγῶ· τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.
ΦΑΙ. 'Ιώ μοι· αἶ· αἶ· αἶ· αἶ·
Ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.

Vs. 554. *F.* τλᾶμων, *Heath.* | Vs. 558. *Al.* ἔρδει

Alcmenæ ſato
Venus Herculi munus dedit.
O nuptiarum infauſti tori!

Thebarum ô ſacra mœnia!
O Dircæi ſcatebræ fontis,
Dicite quo pede prorepat Venus?
Genitricem Iove creti Bacchi,
Ignivomo nubentem tonitru,
Lethalis caſus conſopiit;
Terrificum ubique ſpirat:
Qua qua flectas oculos,
Inſtar apis volat.

PHÆ. Tacete quæſo, mulieres, diſperiimus.
CHO. Quid Phædra domibus in tuis mali accidit?
PHÆ. Reprimite vos, ſilete, vocem ut audiam
Clamantium intus; quid turbæ illic novæ?
CHO. Taceo: alicuius ſunt mali hæc exordia.
PHÆ. Eheu, eheu. hei, hei.
Ah quo malorum deprimor nunc pondere!

CHO.

Vs. 562. *F.* κατένασεν. *Markland.* Vs. 563. *Olim*, Δεινὸν

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Προῳδός.

ΧΟ. 1 Τίνα θροεῖς αὐδάν;
2 Τίνα βοᾶς λόγον;
3 Ἔννεπε τίς φοβεῖ σε
4 Φήμα, γύναι, φρένας, ἐπίσσυτος;

Σύστημα α'.

ΦΑΙ. Ἀπωλόμεσθα· ταῖσδ' ἐπιστᾶσαι πύλαις,
Ἀκούσαθ' οἷος κέλαδος ἐν δόμοις πίτνει.

Στροφή.

ΧΟ. 1 Σὺ παρὰ κλῇθρα· σοὶ
2 Μέλει πομπίμα
3 Φάτις δωμάτων.
4 Ἔννεπε δ' ἔννεπέ μοι
5 Τί ποτ' ἔβα κακόν.

Σύστημα β'.

ΦΑΙ. Ὁ τῆς φιλίππου παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ
Ἱππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.

Ἀντιστροφή.

ΧΟ. 1 Ἰαχὰν μὲν κλύω,

2 Σα-

Vs. 580. *Forte leg.* Ἔννεπε δὴ ᾽ννεπέ μοι.

CHO. Quos edis quæſo ſonos?
Quid vociferaris, dic
Quæ fama tantos incutit
Tibi pavores, excitata
Ita ſubito impetu?

PHÆ. Periimus has qui ſtamus ad fores. precor,
Audite quantus ædibus ſtrepitus ſonet.

CHO. Tu ianuæ ad veſtibula
Conſiſte, quæque illic geruntur
Rumore nuncio ut ſcias.
Profer age, profer age
Quid accidit quæſo ſiniſtri?

PHÆ. Quas excitet turbas in ædibus intimis
Equos amante natus ex Amazone,
Audisne, cum ancilla acria movens iurgia?

CHO. Obſcura noſtras vox ferit

2 Σαφὲς δ᾽ οὐκ ἔχω
3 Γεγωνεῖν ὄπα.
4 Διὰ πύλας ἔμολεν,
5 Ἔμολέ σοι βοά.

Ἀντισύστημα α΄.

ΦΑΙ. Καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν,
Τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος.

Ἐπῳδός.

ΧΟ. 1 Ὦ μοι ἐγὼ κακῶν.
2 Προδέδοσαι φίλα·
3 Τί σοι μήσομαι;
4 Τὰ κρυπτὰ γὰρ πέφηνε, διὰ δ᾽ ὄλλυσαι.
ΦΑΙ. Αἶ· αἶ ἒ. ἒ. · ΧΟ. πρόδοτος ἐκ φίλων.

Ἀντισύστημα β΄.

ΦΑΙ. Ἀπώλεσέν μ᾽ εἰποῦσα συμφορὰς ἐμὰς,
Φίλως, καλῶς δ᾽ οὔ, τήνδ᾽ ἰωμένη νόσον.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟ. Πῶς οὖν; τί δράσεις, ὦ παθοῦσ᾽ ἀμήχανα;
ΦΑΙ.

Vs. 585, 586. *Forte leg.* Σαφὲς δ᾽ οὔτ᾽ ἔχω Γεγωνόν τ᾽ ἄπα.
Vs. 594. *Vulg.* τὰ (4) Κρυπτὰ γὰρ

Aureis, nihil clare
Percipimus; illa per fores
Profecta certior ad te
Permanat.

PHÆ. Lenam eſſe, conciliare aperte ait mala,
Thalamique herilis proditricem eam vocat.

CHO. Eheu. mala ô infeſta!
Iam prodita es, amica ô mea.
Quid quæſo conſilii tibi dem?
Arcana vulgo nunc patebunt,
Quæ ſortis infauſtam te perdent.
PHÆ. Hei, hei miſeræ.
CHO. Tui te amici prodidere.

PHÆ. Me perdidit animo illa benevolo quidem
Mala cordis explicans, eorum, morbo huic
Quæ ſublevando erant opus, plane rudis.

CHO. At quid? quid aggredieris obruta his malis?
PHÆ.

Vs. 597. *Al. Codd.* Φίλως μὲν, οὐ καλῶς δ' ἰωμένη κ. λ.
Vs. 598. *Forte leg.* Οἶσθ' οὖν τί δράσεις,

ΦΑΙ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· κατθανεῖν ὅσον τάχος
Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.

ΙΠΠ. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ,
Οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ' ὄπα.
ΤΡΟ. Σίγησον, ὦ παῖ, πρίν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς.
ΙΠΠ. Οὐκ ἔστ' ἀκούσας δείν' ὅπως σιγήσομαι.
ΤΡΟ. Ναὶ πρός σε τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.
ΙΠΠ. Οὐ μὴ προσοίσῃ χεῖρα, μηδ' ἅψῃ πέπλων.
ΤΡΟ. Ὦ πρός σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.
ΙΠΠ. Τί δ', εἴπερ, ὡς φῄς, μηδὲν εἴρηκας κακόν;
ΤΡΟ. Ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε.
ΙΠΠ. „ Τά τοι καλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
ΤΡΟ. Ὦ τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.
ΙΠΠ. „ Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
ΤΡΟ. Ὦ παῖ, τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσῃ;
ΙΠΠ. Ἀπέπτυσ'. οὐδεὶς ἄδικος ἔστι μοι φίλος.
ΤΡΟ. Σύγγνωθ'· „ ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.
ΙΠΠ. „ Ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν,
„ Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;
„ Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,
„ Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε.
„ Ἀλλ'

Vs. 605. *Forte leg.* τῆσδε δεξιᾶς/ Vs. 606. *Vulg.* προσοίσης

PHÆ. Haud ſcio equidem. niſi quam mori citiſſime.
Hæc una miſeriis medela iſtis adeſt.

CHO. O terra mater! Solis ô volumina,
Quid tam nefanda, filia, ex te iam audio?
NV. Fili ô tace. cave aliquis hanc vocem audiat.
HIP. Nequeo tacere, atrocia audivi nimis.
NV. Te per lacerti dexteram precor tui.
HIP. Cave mihi veſtem, aut dexteram tangas meam.
NV. Ne per tua rogo genua perditum me eas.
HIP. Cur? quando nil mali locutam te eſſe ais?
NV. Hic ſermo non eſt publicandus omnibus.
HIP. „ Quæ honeſta ſunt, patere debent omnibus.
NV. Iurata, fili, fallere cave numina.
HIP. „ Lingua quidem iuravi, at iniurata mens.
NV. Quid agis? amicos itane ſubvertes tuos?
HIP. Iniuſtum amicum nunquam ego habeam: abominor.
NV. Ignoſce. „labi proprium eſt mortalium.
HIP. „ O Iuppiter, quid adulterinum homini malum
„ Voluiſti ut alta conſpicentur mulieres
„ Cæli aſtra? ſi mortale tibi ſtatutum erat
„ Genus creare, e feminis componere
„ Hoc non oportuit; ſed illarum loco

„ San-

Vs. 615. *Forte leg.* ἀμ. δ' εἰκὸς

„ Ἀλλ᾽, ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς
„ Ἢ χρυσὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦ βάρος,
„ Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος
„ Τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι
„ Ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.
„ Νῦν δ᾽, εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν
„ Μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν.
„ Τούτῳ δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα·
„ Προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ
„ Φερνὰς, ἀπῴκισ᾽, ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.
„ Ὁ δ᾽ αὖ, λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν,
„ Γέγηθε, κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματι
„ Καλὸν κακίστῳ· καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,
„ Δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
„ Ἔχει δ᾽ ἀνάγκην, ὥστε, κηδεύσας καλοῖς
„ Γαμβροῖσι, χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος.
„ Ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ᾽ ἀνωφελεῖς
„ Λαβὼν, πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές.
„ Ῥᾷστον δ᾽ ὅτῳ τὸ μηδὲν, ἀλλ᾽ ἀνωφελὴς
„ Εὐηθίᾳ κατ᾽ οἶκον ἵδρυται γυνή.
„ Σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἔν γ᾽ ἐμοῖς δόμοις
„ Εἴη φρονοῦσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρή.

„ Τὸ

Vs. 621. *Vulg.* Ἢ χαλκὸν, ἢ σ. ἢ χρυσοῦ β./
Vs. 626. *Forte* ἐκπίνομεν, *I. Pierſon.*

„ Sanxiſſe, ut oblato ære templis in tuis,
„ Ferrove, vel fulgentis auri pondere,
„ Semen emeretur prolium, cuiusque uti
„ Ferret valor, domibusque quivis liberis
„ Habitaret, extra mulierum conſortium.
„ Nunc, hoc mali cum inducimus in ædeis genus,
„ Opulentiam exhaurimus omnium ædium.
„ Vnde facile liquet quanta femina ſit lues.
„ Qui genuit illam, quique nutrivit pater
„ Dote addita elocat, domoque ſegregat ſua,
„ Tanti ut mali ſic liberetur pondere;
„ Et noxiam qui recipit in domum luem,
„ Gaudetque, cultumque ſtatuæ eximium applicat
„ Fœdiſſimæ, nitentiumque veſtium
„ Luxu facultates profundit divites:
„ Atque adigit hunc neceſſitas, generos ſibi ut
„ Quærens bonos lætetur infauſtis toris.
„ Fauſtove coniugio fruenti inutiles
„ Si forte generi illi obtigere, ſortem eam
„ Felicitate nuptiarum leniat.
„ Præclariusque agitur cum eo qui talia
„ Timere non poteſt, inutilisque cui
„ Locata ſimplicitate mulier eſt rudi
„ In ædibus. Sapientem ego odi. nec mea
„ Habitet domo, quæ, feminam plus quam decet,
„ Vel-

Vs. 628. *Al.* *κἀκθρέψας* / Vs. 630. *Var. Lect.* *εἰς δόμους κακὸν* /
Vs. 641. *Olim*, *χρῶ*

„ Τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
„ Ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ
„ Γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη.
„ Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾷν,
„ Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη
„ Θηρῶν, ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,
„ Μήτ' ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
„ Νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ
„ Βουλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι.
Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρὸς, ὦ κακὸν κάρα,
Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγάς.
Ἁ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,
Εἰς ὦτα κλύζων. πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς,
Ὃς οὐδ', ἀκούσας τοιάδ', ἁγνεύειν δοκῶ;
Εὖ δ' ἴσθι, τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι.
Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος, εὑρέθην,
Οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον μὴ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί.
Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἔστ' ἂν ᾖ 'κδημος χθονὸς
Θησεὺς, ἄπειμι· σῖγα δ' ἕξομεν στόμα,
Θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ,
Πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ, καὶ δέσποινα σή.

Τῆς

Vs. 642. *Al.* κακοῦργον / Vs. 645. *MS.* γυναῖκα / Vs. 647. *MS.* μήτε / Vs. 648. *Vulg.* ἐκείνου / Vs. 657. *Forte leg.* ὅ. θεῶν ἄφρακτος ᾐρέθην, *Pierſon.*

„ Velle videatur ſapere. quæ ingenio valent,
„ Aſtutiæ has magis imbuit Venus artibus:
„ Mulierque ſimplex turpitudinem inertia
„ Mentis fugit. Neque dominam internuncia
„ Tolerandum erit ut ancilla furtim accedat: at
„ Mutis eas cum animantibus plane æquum erat
„ Habitare; neve verba cum aliquo cæderent,
„ Nec reciperent voces viciſſim mutuas.
„ At nunc malæ intus prava conſilia ineunt,
„ In publicumque ancilla ea effert garrula.
Velut impium quoque tu caput, patris mei
Vt ſtrata non tangenda violem auctor mihi
Eſſe voluiſti. Quod perenni fluminis
Abſtergam aqua, quæ hauſere voces perfidas,
Patulos ego eluam meatus aurium.
Et quo modo efficiar malus, qui etiam audiens
Mihi videar traxiſſe labem, nec ſatis
Puro eſſe corde? crede, mulier, hoc mihi,
Mea pietas te ſervat incolumem. niſi
Nimium dolis patens tuis iuraſſem ego,
Haud imperare mihi queam, quin omnia hæc
Patri referrem: iamque abeſt ab ædibus,
Aliasque in oras hinc profectus Ægeo
Theſeus ſatus. Abeo, osque taciturnum geram.
Cum patre ubi huc rediero, facile erit mihi
Videre, quanam fronte tu, ac iſta domina
Illum eſtis excepturæ, & inde plenius,

Quam

Vs. 659. *Vulg.* ἔστ' ἂν ἔκδημος *Forte* ἔστ' ἂν ᾖ 'κδημος *R. Dawes.*/
Vs. 660. *Forte leg.* ἔξω μὲν σ./ Vs. 661. *Olim* πατρὶ μ.

Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.
Ὄλοισθε· μισῶν δ' οὔ ποτ' ἐμπλησθήσομαι
Γυναῖκας, οὐδ' εἴ φησί τις μ' ἀεὶ λέγειν.
Ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί.
Ἢ νῦν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδαξάτω,
Ἢ κἄμ' ἐάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἀντιστροφή.

ΧΟ. 1 Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς
2 Γυναικῶν πότμοι, τίνα νῦν ἢ
3 Τέχναν ἔχομεν, ἢ λόγον,
4 Σφαλεῖσαι κάθαμμα λύσειν λόγου;
ΦΑΙ. 5 Ἐτύχομεν δίκας,
6 Ἰὼ γᾶ, καὶ φῶς·
7 Πᾶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας;
8 Πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι;
9 Τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς, ἢ τίς ἂν βροτῶν
10 Πάρεδρος, ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων

11 Φα-

Vs. 664—668. *Forſan ex Edit. ſunt prima.*
Vs. 669. *Strophe legitur ſupra v.* 362.

Quam nunc labris guſtare primis contigit,
Tuam hanc nefandam intelligam inſolentiam.
Pereatis. odia haud finienda in feminas
Palam geram: neque deſinam, quanquam usque ſic
Me quis loqui iactabit: illæ enim quoque
Nunquam improbæ eſſe deſinent. Aut nunc eas
Bonas quis eſſe doceat, aut genio frui
Meo ſinat me, illasque ut inſecter probris.

CHO. O mulierum miſeranda ſors!
Qua nunc cedo pollemus arte,
Quæ ratio nobis ſuppetit,
Succeſſibus fruſtratis,
Nodum huius qua cauſſæ
Difficilem ſolvamus?
PHÆ. Inventa mihi pœna eſt,
O tellus, cæleſte ô lumen!
Quî fugiam nunc aſpera fata?
Quo pacto celavero, amicæ,
Tam triſte malum?
Quis opem Deus nobis feret?
Quisve hominum cuſtos mihi,
Quis particeps operum,
Veniet iniquorum?

Eheu

Vs. 672. *Sic Heath. Vulg.* Ὦ γᾶ.) Vs. 674. *Vulg.* Πῶς δὲ κρύψω, φίλαι, πῆμα;

Φανείη; τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος
Παρὸν δυσεκπέρατον ἔρχεται βίου.
Κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟ. Φεῦ φεῦ· πέπρακται· κοὐ κατώρθωνται τέχναι,
Δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλου· κακῶς δ' ἔχει.
ΦΑΙ. Ὦ παγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ,
Οἷ' εἰργάσω με; Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
Πρόρριζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.
Οὐκ εἶπον, οὐ σῆς προὐνοησάμην φρενὸς,
Σιγᾷν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγὰρ οὐκ ἔτ' εὐκλεεῖς
Θανούμεθ'· ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
Οὗτος γὰρ, ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας,
Ἐρεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας,
Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς,
Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων.
Ὄλοιο καὶ σὺ, χ' ὥς τις ἄκοντας φίλους

Πρό-

Vs. 680. *Al.* κατώρθωται τέχνη / Vs. 682. *Vulg.* διαφθορεῦ /
Vs. 683, 684. *Olim*, Ζεὺς ὁ γ. Π. ἐκτρίψειέ σ',

Eheu inevitabile hoc
Præſens malum vitam
Eripiet meam.
O mulierum infauſtiſſima
Omnium ego!

CHO. Hei hei mihi. caruere ſucceſſu tuæ
Nutricis artes, ô hera: male res ſe habent.
PHÆ. O peſſima atque certa amicorum lues,
Vt perdidiſti me miſerrimam! Parens
Meus qui Olympi lucidis regnat plagis,
Radicitus te exſtirpet, & vi fulminis
Feriat nocentem. Hæc ante prædixi tibi,
Nonne monui, præcipitis ut ſenſi tui
Conſilia pectoris, ſilentio rem eam,
Quæ nunc male urget me, tegendam? tu obſequi
Tum noluiſti. luce nulla gloriæ
Mors noſtra reſplendebit amplius, nova
Ratio ineunda, artes movendæ aliæ mihi.
Illi incitatum fervet ira pectus, haud
Dubium eſt, patri peccata narrabit mea:
Nec Pittheo parcet ſeni referre, quæ
Me calamitates anxiis vexant modis.
Omnesque probroſis replebit vocibus
Terræ angulos, tu peſſima cruce pereas,

Et

Vs. 689. *Forte leg.* νῦν τεθηγμένος! Vs. 690. *Olim* τὰς ἐμάς!
Verſus 691 *deeſt in duobus Codd.*

Πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.
ΤΡΟ. Δέσποιν᾽, ἔχεις μὲν τἀμὰ μέμψασθαι κακά·
Τὸ γὰρ δάκνον σοῦ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ.
Ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ᾽, εἰ δέξῃ, λέγειν.
Ἔθρεψά σ᾽, εὔνους τ᾽ εἰμί· τῆς νόσου δέ σοι
Ζητοῦσα φάρμαχ᾽ εὗρον οὐχ ἃ ᾽βουλόμην.
Εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξα, κάρτ᾽ ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν·
Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.
ΦΑΙ. Ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα, κἀξαρκοῦντά μοι,
Τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις;
ΤΡΟ. Μακρηγοροῦμεν· οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ.
Ἀλλ᾽ ἔστι κἀκ τῶνδ᾽ ὥστε σωθῆναι, τέκνον.
ΦΑΙ. Παῦσαι λέγουσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ οὐ καλῶς
Παρῄνεσάς μοι, κἀπεχείρησας κακά.
Ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ἄπελθε, καὶ σαυτῆς πέρι
Φρόντιζ᾽· ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς.
Ὑμεῖς δὲ παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι,
Τοσόνδε μοι παράσχετ᾽ ἐξαιτουμένῃ,
Σιγῇ καλύπτειν, ἃ ᾽νθάδ᾽ εἰσηκούσατε.
ΧΟ. Ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην,
Μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δείξειν ποτέ.

ΦΑΙ.

Vs. 699. *Ol.* ζητοῦσά γ᾽ εὗρον φάρμακ᾽, οὐχ ἃ ᾽β. / Vs. 700. *F.* ἔπραξ᾽ ἂν, *Heath.*

Et quisquis importuna amicis pertinax
Præſtare vult beneficia repugnantibus.

NV. Expoſtulandi mecum, hera, tibi eſt cauſſa: te
Quod mordicat, ratione longe eſt fortius.
Neque mihi, (ſi exaudire me æquis auribus
Non renues) quo obiecta purgem, nunc deeſt.
Sollicita te educavi ego, atque amans tui,
Morbique contra vim huius optans remedium,
Id repperi, non generis illius tamen
Quale volui: æſtimataque ſapiens forem,
Si forte res ceſſiſſet ex ſententia.
Conſilia ſucceſſu æſtimari bona ſolent.

PHÆ. Iuſtumne cenſes, ac mihi ſatis eſſe, quæ
Me vulneraſti, ut deinde mecum diſputes?

NV. Verboſiore oratione ſi uſa ſum,
Ignoſce id imprudentiæ quæſo meæ:
Etſi ex iis ſervare te forſan queas.

PHÆ. Sat iam locuta es. deſine. haud priora enim
Monita fuere recta tua, malisque me
Cumulaſti atrocibus. procul te hinc amove,
Et res tibi cura tuas; meas ego
Ex arbitratu agam meo. Trœzeniæ
At ô puellæ ſtirpe cretæ nobili,
Vos poſtulanti hoc annuite quæſo mihi,
Vt, quæ audiiſtis hîc, ſilentium tegat.

CHO. Teſtor Dianæ caſta nymphæ numina,
Nihil e malis unquam tuis vulgavero.

PHÆ.

Vs. 712. *Olim*, καλύψαθ', ἃ/   Vs. 714. *Duo Codd.* δῆξαι.

ΦΑΙ. Καλῶς ἔλεξας· ἐν δὲ προτρέπουσ᾽ ἐγὼ
Εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,
Ὥστ᾽ εὐκλεᾶ μὲν παισὶ προσθεῖναι βίον,
Αὐτή δ᾽ ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα·
Οὐ γάρ ποτ᾽ αἰσχυνῶ γε Κρησίους δόμους,
Οὐδ᾽ εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι
Αἰσχροῖς ἐπ᾽ ἔργοις, οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς.
ΧΟ. Μέλλεις δὲ δή τι δρᾷν ἀνήκεστον κακόν;
ΦΑΙ. Θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ᾽ ἐγὼ βουλεύσομαι.
ΧΟ. Εὔφημος ἴσθι. Φ. καὶ σύ γ᾽ εὖ με νουθέτει.
Ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
Ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ,
Τέρψω· πικροῦ δ᾽ ἔρωτος ἡσσηθήσομαι.
Ἀτὰρ κακόν γε χ᾽ ἀτέρῳ γενήσομαι
Θανοῦσ᾽, ἵν᾽ εἰδῇ μὴ ᾽πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
Ὑψηλὸς εἶναι· τῆς νόσου δὲ τῆσδέ μοι
Κοινῇ μετασχὼν σωφρονεῖν μαθήσεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α᾽.

ΧΟ. 1. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν,
2. Ἵνα με πτεροῦσαν ὄρνιν

3 Θεὸς

Vs. 715. Vulg. ἐλέξαθ᾽ | Vs. 723. Olim, ὅπως δ᾽ ἐγὼ τοῦτο: at hic Codd. MSS.

PHÆ. Recte locuta es. Omnia expendens ego
Hoc calamitati huic remedium invenio unicum,
Et prolibus quod additurum eſt gloriam
Meis, ego errata ipſa corrigam mea.
Neque dedecus Cretenſis unquam ex me domus
Labemve ducet, nec ſub aſpectum dabo
Me Theſei, inquinata fœdis ſordibus.
Non tanta vitæ cura me tangit meæ.
CHO. Malone te immedicabili vis perdere?
PHÆ. Mori ſtatutum, at quo modo, arbitrii eſt mei.
CHO. Bona verba quæſo.
PHÆ. Tu quidem recte admones.
Sed Veneri ego, quæ me trucidat, vitæ ubi
Iſthoc die fuero ſoluta vinculis,
Quod volupe erit, perficiam. Amori equidem manus
Præbebo victas, ſed alii magnum dabo
Malum viciſſim. morte cum gelidi mihi
Artus rigebunt, calamitate ne mea
Superbius ſeſe efferat, morbique ut particeps
Huiusce mecum, diſcat eſſe modeſtior.

CHO. Vtinam ô profundis liceat in
Receſſibus latere; ubi
Me pernicem vertat in alitem

Ali-

Vs. 724. *F.* νουθετεῖς, *vel* μή με νουθέτει. *Markland.* | Vs. 727. *Vulg.* ἐπιλησθήσομαι

3 Θεὸς ἐν πλαναῖς
4 Ἀγέλησιν θείη·
5 Ἀρθείην δ᾽ ἐπὶ πόντιον
6 Κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς
7 Ἀκτᾶς, Ἠριδανοῦ θ᾽ ὕδωρ·
8 Ἔνθά γε πορφύρεον σαλάσσου
9 Εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιναι
10 Κόραι, Φαέθοντος οἴκτῳ, δακρύων
11 Τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.

Ἀντιστροφὴ α΄.

1 Ἑσπερίδων δ᾽ ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν
2 Ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν,
3 Ἵν᾽ ὁ ποντομέδων
4 Πορφυρέας λίμνας
5 Ναύταις οὐκ ἔθ᾽ ὁδὸν νέμει,
6 Σεμνὸν τέρμονα ναίων
7 Οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει,
8 Κρῆναί τ᾽ ἀμβρόσιαι χέονται
9 Ζηνὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
10 Ἵν᾽ ὀλβιόδωρος αὔξει ζαθέα
11 Χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.

Στρο-

Vs. 734. *Olim*, ποτιναῖς! Vs. 738. *Vulg.* Ἔνθα πορφυρὸν σαλάσσουσιν! Vs. 744. *Vulg.* λίμνης! Vs. 746. *Vulg.* κυρῶν. *F. Var. Lect.* Σεμνῷ τέρμονι κύρων.

Aliquis Deorum: quo avium
Grege comitatus
Liquidum ſcindens aëra pennis
Sublever æquora ſupra,
Vbi Adriæ fluctus minaces
Littora verberant:
Aut ubi ripas irriguis aquis
Lambit gramineas Eridanus:
Purpureis ubi in undis,
Patris infauſti filiæ,
Fatris miſertæ
Phaëthontis, lacrymarum
Electreum ſtillant nitorem.

Heſperidum adibo virginum
Referta pomis littora.
Hic ubi Neptunus maris
Nautis undas facit impervias,
Vbi ultimos cæli Atlas
Suſtinet humeris limites;
Fonteſque nectareis ſcatent
Largi liquoribus;
Iovis haud procul cubilibus;
Fructus ubi terra uberes
Inarata Divis fundit.

Vs. 750. *In Cod. MS.* ἵνα βιόδωρος· *F.* Ἵν' ἁ βιόδωρος.

Στροφὴ β'.

Ὦ λευκόπτερε Κρησία
Πορθμὶς, ἃ διὰ πόντιον
Κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας
Ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν,
Ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
Κακονυμφοτάταν ὄνασιν.
Ἢ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων,
Ἢ Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσορνις
Ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας,
Μουνυχίου δ' ἀκταῖσιν ἐκ-
δήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς,
Ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν.

Ἀντιστροφὴ β'

Ἀνθ' ὧν οὐχ ὁσίων ἐρώ-
των δεινᾷ φρένας Ἀφροδί-
τας νόσῳ κατεκλάσθη.
Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα
Συμφορᾷ, τεράμνων
Ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστὸν

7 Ἄ-

Vs. 753. *Forte leg.* ποντίου/ Vs. 755. *Cod. MS.* ἀμὰν ἄνασσαν

O candidis inſtructa carbaſis
Cretæa navis,
Quæ piscoſos per ſalſi æquoris
Fluctus vexiſti Dominam meam,
Compulſam lares
Linquere patrios,
Felicitate omni beatos,
Infauſtis Hymenæis
Vt permutaret
Fortuna utrisque manat e parentibus,
Aut Cretenſi e littoris ora
Laudatas ut venit Athenas,
Munychio cum portu
Textis carinas alligantes funibus,
Telluris Atticæ
Preſſere arenas.

Tum Venus inceſtis cor
Torſit amoribus,
Fracta ægritudine,
Diris onerata malis.
Hei lacteis aptans
Cervicibus laqueum, toris ſe

Suſ-

Vs. 760. *Al. Codd.* Ἔπεϐατ' ἐπὶ κλ. / Vs. 761. *Vulg.* ἐπ' ἀκταῖς

Ἅψεται ἀμφὶ βρόχον
Λευκᾷ καθαρμόζουσα δείρᾳ
Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσ-
θεῖσα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθ-
αιρουμένα φάμαν, ἀπαλλάσσουσα
Τἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΕΞΑΓ. Ἰοὺ Ἰού·
Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων
Ἐν ἀγχόναις δέσποινα Θησέως δάμαρ.
ΧΟ. Φεῦ· Φεῦ· πέπρακται· βασιλὶς οὐκ ἔτ' ἔστι δὴ
Γυνή, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.
ΕΞΑΓ. Οὐ σπεύσετ'; οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον
Σίδηρον, ᾧ τόδ' ἅμμα λύσομεν δέρης;
ΗΜΙ. Φίλαι, τί δρῶμεν; ἢ δοκεῖ περᾶν δόμους,
Λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;
ΗΜΙ. Τί δ' οὐ πάρεισι πρόσπολοι νεανίαι;
„ Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ.
ΘΕΡ. Ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν.
Πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
ΧΟ. Ὄλωλεν ἡ δύστηνος, ὡς κλύω, γυνή.

Ἤδη

Vs. 771. *Vulg.* δέρᾳ· *F.* δείρᾳ *Markl.*| Vs. 772. *Vulg.* (9) Δ. σ. καται-δεσθεῖ- (10) σα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμένα (11) φάμαν

Suſpendet e genialibus.
Abominabilis, tantus
Fati eſt pudor,
Famæque captans gloriam
Dirum fugabit corde amorem.

FAM. Eheu, eheu.
Prope regiam huc quicunque adeſtis currite,
Nodata reſte pendet uxor Theſei.
CHO. Eheu, eheu.
Actum, hei mihi, eſt, Regina non eſt amplius.
Illa, laqueo conſtricta collum, finiit
Suſpendio vitam.
NV. Hei morasne pellitis?
Ancepsne quisquam ex omnibus ferrum feret,
Quo colla tortis liberemus vinculis?
SEM. Quid eſt, amicæ, quid agimus? tecta iſta nunc
Subeamus, ut heram vinculis e triſtibus
Miſeram eximamus.
SEM. Vbi iuvenes famuli? „ alienis ſe nimis
„ Negotiis miſcere non tutum ſatis.
NV. Componite heus, miſerique rite cadaveris
Extenditote membra. Acerba hæc meis
Relinquitur dominis domus cuſtodia.
CHO. Periit mulier, ut audio, miſerabilis,

Et

Vs. 776. *Vulg.* ΘΕΡ. / Vs. 777. *Al. Codd.* δρόμῳ / Vs. 785. *Vulg.* βίᾳ

Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.
ΘΗ. Γυναῖκες, ἴστε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;
Ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων ἀφίκετο.
Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος
Πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν.
Μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἴργασται νέον;
Πρόσω μὲν ἤδη βίοτος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν
Λυπηρὸς ἡμῖν τούσδ' ἂν ἐκλίποι δόμους.
ΧΟ. Οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη,
Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.
ΘΗ. Οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;
ΧΟ. Ζῶσιν, θανούσης μητρὸς ὡς ἄλγιστά σοι.
ΘΗ. Τί φής; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;
ΧΟ. Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.
ΘΗ. Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;
ΧΟ. Τοσοῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμους,
Θησεῦ, πάρειμι, σῶν κακῶν πενθήτρια.
ΘΗ. Αἶ αἶ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα
Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;
Χαλᾶτε κλῇθρα πρόσπολοι πυλωμάτων·
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω τὸν δαίμονα
Γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.

ΜΟ-

Vs. 791. *F.* μ' ἀφίκετο *Markland.* | Vs. 796. *Ol.* ἐκλίπῃ | Vs. 808. *Al.* κλεῖθρα

Et mortuæ iam membra tendunt corporis.
THE. Scitisne quis ſtrepat ædibus clamor meis?
O feminæ, gravis admodum aures perculit
Rumor meas domeſticorum, nemo qui,
Vt hoſpitem venientem ab oris, fronte me
Exciperet hilari, clauſtra laxans ædium
Nemo fuit. quid? Pittheone humanitus
Quid accidit? longi quidem ille ævi eſt ſenex,
Acerba ſed cuius tamen mihi mors foret.
CHO. Non hæc ſenes fortuna, Theſeu, tangit, at
Sunt iuniorum fata, quæ dolori erunt.
THE. E liberis hei num quis occubuit meis?
CHO. Vivunt ii; uxor obiit, hoc grave accidet.
THE. Quid ais? obiit uxor? quæ eam ſors abſtulit?
CHO. Laqueo implicata penſili vitam exuit.
THE. Mærore victa? an quæ alia rapuit calamitas?
CHO. Tantum hoc ſcio, hasque primum adivi iam domos,
Vt luctuum, Theſeu, tuorum præfica.
THE. Eheu, quid infelix viator iam caput
Cingo corollis fronde textis florida?
Laxate portarum miniſtri nunc ſeras,
Vectesque ſolvite, coniugem ut videam meam,
Miſeranda morte quæ ſua me perdidit.

CHO.

Vs. 809. *Vulg.* Ἐκλύσαθ' ἁ. ὦ. ἴ. δυσδαίμονα. *Var. Lect.* ὢ; ἴδω πικρὰν θέαν

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. Ἰὼ ἰὼ τάλαινα, μελέων κακῶν·
Ἔπαθες· εἰργάσω
Τοσοῦτον, ὥστε τούσδε συγχέαι δόμους.
(Αἲ αἲ τόλμας, ὦ βιαίως θανοῦσ',
Ἀνοσίῳ τε συμφορᾷ,) σᾶς χερὸς
Πάλαισμα μελέας.
Τίς ἄρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζωάν.

ΘΗ. Ὤ μοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον, ὦ τάλας·
Τὰ κάκιστ' ἐμῶν κακῶν. ὦ τύχα,
Ὥς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθης,
Κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός.
Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος.
Κακῶν δ' ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ
Τοσοῦτον, ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
Μήτ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.

[Ἐκ-

Vs. 817. *Olim*, ὦ τάλαινα/ Vs. 818. *Codd. MSS.* Τὰ μάκιστ' ἐμῶν/
Vs. 819, 820. *Forte* ἐπεστάθη Κηλίς.

CHO. Miſeranda mulier,
Miſeranda te torquent mala:
Cecidiſti, ut hanc confunderes ſimul domum:
Audaciam ô immanem!
Ita violenta te abſtulit mors?
Nefandus ô caſus!
Aſtuta dexteræ eheu
Luctatio miſerrimæ!
Ecquis tibi infelicem,
O miſera, vitam extinxit?
THE. O crudelia quæ ſum paſſus!
Heu fortis ut infortunatæ!
O ærumnæ nullis
Æquandæ malis!
O fortuna in noſtros nimium
Noſtræque domus ingenioſa labores!
Infanda hæc labes Euriarum
Ex aliqua profluxit.
Vitam illa exercet meam,
Triſtique exitio premit.
Video ô pelagus immenſum
Miſer malorum, unde enatandi
Nulla mihi ſpes affulget:
Ex fluctibus numquam iſtis
Emergendi erit ulla facultas.

Sol-

Vs. 821. *Forte* κ. μῶν ὧν μ. ἀ. β. *Var. Lect.* καταργὰ — βίου!
Vs. 824. *Al. Codd.* Μή τ' ἐκπ.

[Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν.]
Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν
Βαρύποτμον, τλῆμον, προσαυδῶν τύχω;
Ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,
Πήδημ' ἐς ᾅδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι.
Αἶ· αἶ· αἶ· αἶ· μέλεα τάδε πάθη·
Πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι
Τύχαν δαιμόνων, ἀμπλακίαισι
Τῶν πάροιθέν τινος.

ΧΟ. Οὐ σοὶ τάδ', ὦ 'ναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά·
Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.

ΘΗ. Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
Μετοικεῖν, σκότῳ θανὼν ὁ τλάμων,
Τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὁμιλίας.
Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.
Τίνος δὴ κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα,
Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν;
Εἴποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, ἢ μάτην ὄχλον
Στέγοι τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;
Ἰώ μοι μοι, σέθεν μέλεος,
Οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,

Οὐ

Vs. 825 *Delendum cenſet Musgrav. vid. v.* 809. | Vs. 829 *Var. Lect.* πικρὸν ὁρμ. | Vs. 832. *Vulg.* τύχαν, δαιμόνων ἀμ. | Vs. 835. *Vulg.* ἄλλων ὤλ.

Solvite vectes, ut conſpiciam
Miſerrimum ſpectaculum.
Quibus ô miſeram vocibus alloquar,
Teque ac fortunæ ſævos tuæ
Caſus? elapſa es manibus meis
Pennigeræ inſtar volucris,
Saltu me urges triſti
Obſcuras Erebi ad domos.
Hei, hei, hei! ô infauſta hæc mala!
Vnde miſer me hic caſus verberat?
Num me aliquis punit Deus.
Maiorumque luo delicta meorum?

CHO. Non hæc tuum ſolius urget ſors caput;
Multis quoque aliis uxor occidit tua.

THE. Terræ ſubire atros ſinus,
Telluris imæ ſub penetralibus
Furvis recondi tenebris
Impetus eſt, orbato coniuge ac
Iucundo illius conſortio.
Me potius occidiſti,
Quam ipſa perieris.
E quo audiam
Lethalis unde caſus iſte
Cor perculit tibi miſeræ adeo?
Factum mihi aliquis explicet,
An fruſtra tantam fovent
Famulorum turbam ædes regiæ?
Hei mihi, te propter, miſero, & ter

Et

Vs. 837. *Vulg.* τλήμων/ Vs. 840. *Olim*, Τίνος κλύω/
Vs. 841. *Al. Codd.* τὰν ἐπέβα/ Vs. 843. *Al.* Στέγ. *Ibid. F.* ἐμόν.

Οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' ἀπωλόμαν.
Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.

ΧΟ. Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
Ἀρίστα θ', ὁπόσας ἐφορᾷ
Φέγγος ἀελίου τε,
Καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.
Ἰὼ τάλας· ὦ τάλας· ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
Δάκρυσί μου βλέφαρα
Καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ.
Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.

ΘΗ. Ἔα· ἔα·
Τί δή ποθ' ἥδε δέλτος; ἐκ φίλης χερὸς
Ἠρτημένη, θέλει τι σημῆναι νέον.
Ἀλλ' ἢ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς
Ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη;
Θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως
Οὐκ ἔστι, δῶμά θ', ἥτις εἴσεισιν γυνή.
Καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου
Τῆς οὐκ ἔτ' οὔσης τῆσδε προσσαίνουσί με.
Φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων
Ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει.

ΧΟ.

Vs. 846. *F.* ἀπωλόμην. Vs. 856. *Vulg.* δέλτος ἐκ φ.

Et quater, & miſero amplius.
Quantus domibus mœror cuditur!
Haud tolerabile eſt,
Nulliſque verbis explicabile.
Perii infelix, vacua hæc eſt domus,
Puerique orphani.

CHO. Claras liquiſti ætheris auras,
O omnium optima feminarum,
Quas iubare fulgido ſol,
Quas luna, dum ſplendore
Offuſcat aſtra,
Nocte ſerena aſpexit:
Infelix, ô infelix, quibus,
Quantis ærumnis hæc
Obruitur domus!
Rorantibus genæ rigantur lacrymis,
Fortuna quas mihi
Tua exprimit. at eam
Quæ ſequitur, infauſta horreo.

THE. At, at, tabellæ quidnam amica pendulæ
Dextra ſibi volunt quæſo; conjugii illane
Læſam fidem, aut de liberis epiſtola
Movet querelam? fide miſera, Theſei
Neque thalamos, neque femina ingreditur domum,
At vinculis eſt obligata, & aureo
Impreſſa ſigna mortuæ annulo, admonent
Aliquid latere. Age explicetur pagina
Chartæ volubilis, ut quid illa velit, ſciam.

CHO.

Vs. 857. *Vulg.* σημᾶναι

ΧΟ. Φεῦ· φεῦ· τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν· ἐμοὶ μὲν οὖν
Ἀβίωτος βίου τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν
Εἴη τυχεῖν· ὀλομένους γὰρ οὐκέτ' ὄντας λέγω
Φεῦ, φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
Ὦ δαῖμον, εἴπως ἐστὶ, μὴ σφήλῃς δόμους,
Αἰτουμένης δὲ κλῦθί μου· πρὸς γάρ τινος
Οἰωνὸν ὥστε μάντις εἰσορῶ κακοῦ.
ΘΗ. Οἴμοι τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακὸν,
Οὐ τλητὸν, οὐδὲ λεκτόν· ὦ τάλας ἐγώ.
ΧΟ. Τί χρῆμα; λέξον, εἴτι μοι λόγου μέτα.
ΘΗ. Βοᾷ, βοᾷ δέλτος ἄλαστα· πᾷ φύγω
Βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.
Οἷον, οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος
Φθεγγόμενον τλάμων.
ΧΟ. Αἶ αἶ· κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.
ΘΗ. Τόδε μὲν οὐκ ἔτι στόματος ἐν πύλαις
Καθέξω δυσεκπέρατον ὀλοὸν, ὀλοὸν
Κακόν· ὦ πόλις, πόλις,
Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
Βίᾳ, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.
Ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοί ποτε
Ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι
Τούτων ἐμὸν παῖδ'· ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι
Τήνδ', εἴπερ ἡμῖν ὤπασας σαφεῖς ἀράς.

ΙΑΜ-

Vs. 867. *Al.* κακῶν *F.* ἐμοὶ μὲν ἂν *Markland.* | Vs. 868. *F.* Ἀβίωτον βίου τύχαν | Vs. 872. *Olim*, Αἰτ. γοῦν κλῦθι | Vs. 873. *Al.* κακόν.

CHO. Eheu veteribus alia ſuccedunt mala.
Iubente ſic Deo, urgent hæc me, in poſterum
Vitæque conditio meæ infelix fluet:
Atque dominos periiſſe, & in nihilum querar
Miſera redactas calamitoſas hei domos!
O Dii domum hanc, ſi fata qua ſinunt via,
Ne evertite: audite querulas, oro, preces.
Malum aliquod ingens imminere his auguror.
THE. Miſero hei malis quod aliud accedet malum?
Ferri haud queat, dici haud queat. miſero hei mihi.
CHO. Quid hoc rei eſt? effare, ſi ſcire liceat.
THE. Abominanda nunc mihi hæ miſero ſonant,
Clamant tabellæ, quo malum effugiam modo!
Tam atrox malum! iam perditus ſum funditus.
Hei quale vidi epiſtola expreſſum melos?
CHO. Eheu malorum ingentium prooemia!
THE. Intra oris hoc tam noxium
Non continebo ſepta
Difficiliſque malum exitus.
O civitas, ô civitas!
Per vim toros attingere meos auſus eſt
Hippolytus, haud quaquam reformidans Iovis
Vultum ſeverum! tu ô pater Neptune nunc
Optationibus precor mihi e tribus,
Quas pollicitus es, perfice unam, & filium
Neca meum: neque hunc diem evadat, ſi ſerio
Vis liberare, quam dediſti olim fidem.

CHO.

Vs. 875. *F.* οὐ ςεκτὸν, ὀδὲ λ. *Reiskius*; *argute.*/ Vs. 877. *Vulg.* πῦ/
Vs. 880. *Vulg.* τλήμων/ Vs. 889. *Olim*, φύγῃ

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΧΟ. Ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα, πρὸς θεῶν, πάλιν·
Γνώσῃ γὰρ αὖθις ἀμπλακών· ἐμοὶ πιθοῦ.
ΘΗ. Οὐκ ἔστι· καὶ πρός γ᾽ ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς.
Δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται.
Ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς ᾅδου δόμους
Θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων,
Ἢ, τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος
Ξένην ἐπ᾽ αἶαν λυπρὸν ἀντλήσει βίον.
ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ᾽ αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα
Ἱππόλυτος· ὀργῆς δ᾽ ἐξανεὶς κακῆς, ἄναξ
Θησεῦ, τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις.
ΙΠΠ. Κραυγῆς ἀκούσας σῆς ἀφικόμην, πάτερ,
Σπουδῇ· τὸ μέν τοι πρᾶγμ᾽, ἐφ᾽ ᾧτινι στένεις,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ᾽ ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
Ἔα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ᾽ ὁρῶ, πάτερ,
Νεκρὸν μεγίστου θαύματος τόδ᾽ ἄξιον·
Ἣν ἀρτίως ἔλειπον, εἰς φάος τόδε
Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.
Τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;
Πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.

(3) Σι-

Vs. 891. *Forte leg.* ἀνεύχου! Vs. 894. *F.* θητέρᾳ

CHO. Rex deprecare rurſus iſta, ſi ſapis, Deos.
Intelliges te errare. mihi pare, obſecro.
THE. Haud fiet, at tellure eum etiam hac exigam,
Alterutro enim ferietur, aut illum inferas
Adiget ad umbras, vota reveritus mea,
Maris Deus, ſolove pulſus patrio
Peregrina oberrans exul & miſer loca,
Miſerabiles vitæ trahet dies ſuæ.
CHO. Filius at oportune adeſt, ô Rex, tuus
Hippolytus, iræ reprime triſteis impetus,
Theſeu, domusque quod tuæ in rem eſt, conſule.
HIP. Vocem audiens, pater, tuam celeri huc pede
Me contuli: rei illius prorſum rudis,
Quæ gemere nunc te cogit; ex te diſcere,
Cuiusmodi illa ſit, velim. quid eſt cedo?
Video quidem uxorem eſſe mortuam, inſtar id
Miraculi mihi: illam ego, haud diu quidem eſt,
Cum liquerim iubar intuentem hoc fulgidum.
Atqui, quid accidit, illa quo periit modo?
Cognoscere hoc ex te velim, pater. taces?

„ Nul-

Vs. 903. *Olim*, ἐφ' ὧτινι νῦν στένεις! Vs. 907. *Al.* ἢ φάος τόδε

(3) Σιγᾷς; „ σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς.
(1) „ Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
(2) „ Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.
Οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους,
Κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυσπραξίας.

ΘΗ. „ Ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην,
„ Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,
„ Καὶ πάντα μηχανᾶσθε, κἀξευρίσκετε,
„ Ἓν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πω,
„ Φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;

ΙΠΠ. „ Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν
„ Τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατός ἐστ' ἀναγκάσαι.
Ἀλλ', οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ,
Δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.

ΘΗ. „ Φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
„ Σαφές τι κεῖσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
„ Ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος·
„ Διοσάς τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
„ Τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανεν·
„ Ὡς ἡ φρονοῦσα τἄδικ' ἐξηλέγχετο
„ Πρὸς τῆς δικαίας, κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα.

ΙΠΠ. Ἀλλ' εἴ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει
Φίλων, νοσοῦμεν οὐδὲν ὄντες αἴτιοι·
Ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με

Λό-

Vs. 911 duobus ſeqq. poſtponit Markl. | Vs. 914. Forte leg. φίλους τε, κἄτι | Vs. 916. F. Ὦ πολλὰ μανθάνοντες, Markl. F. Ὦ π. ἀ. ἄνθρωποι, μάτην | Vs. 919. Al. οὐδὲ δὴ θηρᾶσθέ πω, | Vs. 922. Olim. ἀναγκάζειν.

„ Nullum ſilentii in malis prorſus lucrum.
„ Mens audiendi cupiditate quæ flagrat,
„ Etiam in malis avida eſſe deprendi ſolet.
Sed calamitates hîc tuas, pater, haud decet
Celare amicum, aut qui, quam amicus, pluris eſt.
THE. „ Vt error homines ſæpe vanus implicat!
„ Nam mille qui docetis artes, quælibet
„ Qui machinamini, atque mentis acumine
„ Excogitatis omnia, unum tamen adhuc
„ Haud dum tenetis, mente quomodo imbui
„ Sana, atque ſapiente fatuus tandem queat.
HIP. „ Doctor peritus eſſet ille, ſapere qui
„ Stultos docere poſſet. At parum iſta tu
In tempore, pater, diſſeris ſubtilius.
Vereorque lingua ne malis cedat ſuis.
THE. „ Exſtare certa hominibus indicia æquum erat,
„ Notæque veluti quædam, amicorum quibus
„ Cordis videri ſenſus intimi queat:
„ Quæ vera, quæ ſimulata forma pectoris:
„ Vocem deinde quemque promere duplicem,
„ Qualem quidem qualem alteram, iuſtam alteram:
„ Vt mentiens redargui a vera queat:
„ Fraudisque ita amputetur anſa callidæ.
HIP. Si quis me amicorum, auribus abutens tuis,
Eſt criminatus, peſſime ſcio mecum agi.
Nullius etſi ſim mihi mali conſcius,
Attonitus hæreo: verba me terrent tua.

Ita

Vs. 923. *F.* λεπτουργεῖν, *Markl.* | Vs. 928. *Vulg.* Διοιςὰς ᾗ φ. | Vs. 932. *Olim*, Ἀλλ' ἦ τις | Vs. 933. *Vulg.* νοσῶμεν δ' οὐδ.

Λόγοι παραλλάσσοντες, ἔξεδροι φρενῶν.
ΘΗ. „ Φεῦ τῆς βροτείας ποῖ προβήσεται φρενός;
„ Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;
„ Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,
„ Ὁ δ' ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
„ Πανοῦργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
„ Ἄλλην δεήσει γαῖαν, ἣ χωρήσεται
„ Τοὺς μὴ δικαίους καὶ κακοὺς πεφυκότας.
Σκέψασθε δ' εἰς τόνδ', ὅστις, ἐξ ἐμοῦ γεγὼς,
Ἤσχυνε τἀμὰ λέκτρα, κἀξελέγχεται
Πρὸς τῆς θανούσης ἐμφανῶς κάκιστος ὤν·
Δεῖξον δ', ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας,
Τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον πατρί.
Σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
Ξύνει; σὺ σώφρων, καὶ κακῶν ἀκήρατος;
Οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ,
Θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
Ἤδη νυν αὔχει, καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς
Σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων,
Βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς·
Ἐπεί γ' ἐλήφθης· „ τοὺς δὲ τοιούτους ἐγὼ
„ Φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύουσι γὰρ
„ Σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμενοι.

Τέ-

Vs. 938. *Olim*, βίοτος / Vs. 946. *F.* ἐλήλυθα, *Musgrave.*

Ita concitato quæ ruunt in me impetu, ac
Maiore, quam mentis quietæ fert ſtatus.
THE. „ Natura quod non rapitur humana ad ſcelus?
„ Quæ meta tandem temeritatis, quis modus
„ Audaciæ figetur? hei, vitæ gradus
„ Quod ſi per omneis turpia accreſcent mala,
„ Avisque peiores nepotes, & ab iis
„ Quoque nequiores qui trahent originem:
„ Tandem Deis neceſſitas incumbet, his
„ Adiicere terras illico alias, & novum
„ Componere orbem, quem mali & iniqui colant.
Reſpicite in hunc qui ex me ſatus, meum auſus eſt
Polluere lectum, a mortua evidenter hac
Redarguetur omnium eſſe peſſimus
Mortalium. Quando nefandum tu hoc ſcelus
Aggreſſus es, faciem patri oſtendas tuo.
Tu cum Diis verſare, ut excellens homo,
Vt caſtus, & vitæ integer? nullam amplius
Iactationi & inſolentiæ fidem
Dabo tuæ: imprudentiæ damnas Deos.
Nunc gloriare, aliis per inanimas dapes
Impone, ſub magiſtro agens tuo Orpheo.
Sacrata Libero patri cole orgia,
Ex litterarum fumo honores aucupans.
Sed captus es: „ vitare tales quemlibet
„ Nunc iubeo. Venantur iidem illi ſplendidis
„ Orationis involucris; multa ſed

„ Ab-

Vs. 953. *F.* Σύ τοι καπήλευ', Ὀρφέα —

O

Τέθνηκεν ἥδε· τοῦτό σ' ἐκσώσειν δοκεῖς;
Ἐν τῷδ' ἁλίσκῃ πλεῖστον, ὦ κάκιστε σύ.
Ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες; τίνες λόγοι
Τῆσδ' ἂν γένοιντ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;
Μισεῖν σε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον
Τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;
Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις,
Εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
Ἀλλ', ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι,
Γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; „ οἶδ' ἐγὼ νέους
„ Οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
„ Ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα.
„ Τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.
Νῦν οὖν, τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις,
Νεκροῦ παρόντος μάρτυρος σαφεστάτου;
Ἔξερρε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγάς·
Καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
Μήτ' εἰς ὅρους γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ·
Εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ' ἡσσηθήσομαι,
Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ
Κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην·
Οὐδ' αἱ θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες

Φή-

Vs. 958. *Al.* ἐκσώζειν | Vs. 962. *Ol.* Μισεῖν γε | Vs. 963. *Ol.* Τ. γνησίοις δεῖ π.

„ Abominanda moliuntur": mortua hæc
Vitam reliquit, hoc ſaluti fore tibi
Exiſtimas ſceleſte? firmioribus
Hoc vinculis te aſtringit. Ecqua gravior hic
Iurisve iurandi religio, verba vel
Tua eſſe tanti ponderis alicui queant,
Culpæ huius ut fœdiſſimæ effugias notam?
Me exoſum ea habuit, inquies, quia ſum nothus,
Inimicum habent iuſtis creati nuptiis.
Vitæ eſſe commutationem hanc dixeris
Non approbandam. ſi tui odio perdidit
Quæ habenda ſunt cariſſima. at tu dicere
Soles, viros non ſic amoris vulnera
Sentire, ut abeant in furorem, feminis
Dumtaxat hoc eſſe inſitum. „ Iuvenes ego
„ Noviſſe memini neutiquam mulieribus
„ Stabiles magis, iis poſtquam igneo Venus
„ Calore turbaſſet cruorem, masculum
„ Quantumlibet confirmet illos robur. At
Sermone quid contendo tecum futili?
Adeſt cadaver teſtis horum maximus.
Excede terris exul his quamocyſſime,
Nec Divûm Athenas dextera ſtructas adi,
Fineſque qui reguntur imperio meo.
Iniuria affectus niſi te ulciscerer,
Fruſtra mihi olim Sinnis occiſus foret
Latro Iſthmius, nec facto adeſſet gloria,
Salſique conſortes maris Sceironides

Fru-

Vs. 965. Ἦ δυσμ./ Vs. 971. *Olim*, τί ἔν;/ Vs. 977. *Vulg.* Σίννις

Φήσουσι πέτραι τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.
ΧΟ. Οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα
Θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.
ΙΠΠ. Πάτερ, μένος μὲν, ξύστασίς τε σῶν φρενῶν
Δεινή· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἔχον καλοὺς λόγους,
Εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.
Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον,
Εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος.
„ Ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
„ Φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
Ὅμως δ' ἀνάγκη, ξυμφορᾶς ἀφιγμένης,
Γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι· πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον, ὡς διαφθερῶν,
Κοὐκ ἀντιλέξοντ'· εἰσορᾷς φάος τόδε,
Καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἔνεστ' ἀνὴρ ἐμοῦ,
Οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, σωφρονέστερος γεγώς.
„ Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
„ Φίλοις τε χρῆσθαι μὴ 'δικεῖν πειρωμένοις,
„ Ἀλλ' οἷσιν αἰδὼς, μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ,
„ Μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις.

„ Οὐκ

Vs. 984. *Olim*, πολλοὺς λόγους / Vs. 987. *Olim*, κὠλίγου /
Vs. 991. *Al.* πρῶτά γ' ἄρξ. / Vs. 992. *Vulg.* πρότερον

Fruſtra malorum dicerent me vindicem.
CHO. Mortalium qui aliquem beatum prædicem,
Haud video, ſic ſubverſa ſunt rurſum omnia.
HIP. Pater, tua ira gravi incitatur impetu,
Ratione, quæ dicis, videntur optima
Niti. Sed explicare ſingula ſi velim,
Res longiorem orationem poſceret:
Sed huius id nec eſt loci, nec temporis.
Orare cauſam populum apud ſum ineptus, at
Forte inter æquales forem peritior,
„ Neque ponderis parvi hoc putandum. qui minus
„ Idonei ad dicendum habentur, hos apud
„ Qui literis ſapientiaque valent, ii
„ Diſertius longe in foro cauſſas agunt.
Sed dura me huc cum provehat neceſſitas,
Vt potero, dicam. Prima ſumam exordia
Hinc, unde primum adortus es me, atque facilem
Caſum putabas, ac deeſſe, me quibus
Defenderem. Lumenne cœli hoc conſpicis,
Terramque? nemo lumine, aut terra utitur
Mortalium, qui caſtior, qui integrior
Me vivat, etſi tu negare hoc niteris.
„ Primum quidem Deos ego colere didici,
„ Vtique amico, iniuriis qui temperat,
„ Cui corde regnat integro decens pudor.
„ Qui nec mala probat, nec rogatus turpia
„ Con-

Vs. 992. *Forte leg.* ὡς διαφθερῶν Οὐκ ἀντιλ. *Markl.* | Vs. 998. *Al.* ἐπαγγέλλειν

„ Οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων, πάτερ,
„ Ἀλλ' αὑτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος.
Ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς·
Λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας·
Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
Γραφῇ τε λεύσσων· οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν
Πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.
Κεἰ μὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως,
Δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην.
Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο
Πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
Ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα;
Μάταιος ἄρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρονῶν.
„ Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν
„ Ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορεν
„ Θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει, μοναρχία.
Ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοὺς
Πρῶτος θέλοιμ' ἂν, ἐν πόλει δὲ δεύτερος
Σὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις.
„ Πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι· κίνδυνος δ' ἀπὼν
„ Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
Ἓν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις.

Εἰ

Vs. 1001. *Vulg.* αὐτὸς — κἀγγὺς ὢν, φίλοις· | Vs. 1004. *Al.* Κοὐκ οἶδα |
Vs. 1005. *F.* οὐδὲ τ. καὶ σκοπεῖν | Vs. 1007. *Vulg.* Εἰ δὴ *Al.* Καὶ δὴ |
Vs. 1008. *Vulg.* διεφθάρη

„ Concedit. haud ſum is ego qui amicos rideam,
„ Idem ſum iis abſentibus, præſentibus.
Sed cuius inſimulor, pater, ſum criminis
Plane innocens. Ad hanc diem vixi integre,
Corpusque labe purum ab omni continens,
Nec quid ſit hac de re ſcio, verbis niſi
Quod ex tuis percipere potui, ac litteras
Iſtas videns, reputare nec adhuc ex iis
Queo, quid rei ſit, caſtitate ſeptus hac,
Mentisque puræ certa conſcientia.
Si puritas non invenit apud te fidem,
Tuum erit probare quo modo corrupta ſit.
Pulcherrimáne mulierum forma fuit?
Aut poſſidere domos tuas ſperaveram
Cum divite ſimul dote thalami hæres tui?
Stultus equidem ſim, pectorisque ſani inops.
„ An dulce caſtis occupare tyrannidem?
„ Minime, niſi his quos cæca dominandi rapit
„ Libido. primus equidem ego deſiderem
Certaminum in ludis Achivûm evadere:
In civitate ſat ſecundas ſi feram,
Tranquillo amicorum fruens commercio.
„ Vitæ beatos ut dies agam, & procul
„ Semotus a periculo, in manu eſt mea:
„ Multis tyrannide partibus quod melius eſt.
Nunc reſtat unicum haud mihi dictum prius.

Te-

Vs. 1010. *Olim*, οἰκῆσαι/ Vs. 1012. *F.* κοὐδαμοῦ μ. ο. φρενῶν. *Markl.*)
Vs. 1019. *Al.* Πράσσειν τε γὰρ πάρεστι, κίνδυνός τ' ἀπὼν/
Vs. 1021. Ἓν γ' οὐ λέλεκται

Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς οἷός εἰμ᾽ ἐγὼ,
Καὶ τῆσδ᾽ ὁρώσης φέγγος ἠγωνιζόμην,
Ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιών.
Νῦν δ᾽ ὅρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς
Ὄμνυμι, τῶν σῶν μήποθ᾽ ἅψασθαι γάμων,
Μηδ᾽ ἂν θελῆσαι, μηδ᾽ ἂν ἔννοιαν λαβεῖν·
Ἦ τ᾽ ἄρ᾽ ὀλοίμην, ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,
[Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα,]
Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου
Σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ᾽ ἀνήρ·
Εἰ δ᾽ ἥδε δειμαίνουσ᾽ ἀπώλεσεν βίον,
Οὐκ οἶδ᾽· ἐμοὶ γὰρ οὐ πέρα θέμις λέγειν.
Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν·
Ἡμεῖς δ᾽ ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.
ΧΟ. Ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν,
Ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.
ΘΗ. Ἆρ᾽ οὐκ ἐπῳδὸς, οὐ γόης πέφυχ᾽ ὅδε,
Ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ
Ψυχὴν κρατήσειν, τὸν τεκόντ᾽ ἀτιμάσας;

ΙΠΠ.

Vs. 1024. *F.* εἶλες, *Reiske* | Vs. 1027. *Vulg.* μηδ᾽ εἰς ἔν. |
Vs. 1028. *Al.* Ἦ τ᾽ ἄρ᾽ ὀλοίμαν | Vs. 1029. *Spurius videtur : Vulg.* ἀλιτεύων

Teſtis mihi ſi eſſet aliquis, qualis ego ſum,
Ac vitam adhuc ea agente certandum foret,
Culpa iſta facile in quo hæret agnosci queat,
Inquirere ac rem examinare ſi velis.
Iuris ego iurandi invoco Iovem præſidem,
Telluris huius teſtor agros fertiles,
Nunquam tuam tetigiſſe me uxorem, neque
Voluiſſe, nec habuiſſe in animo ut tangerem.
Si cogitavi, infamis, atque inglorius,
Sine urbe, ſine domo, exul incertos miſer
Errem per agros, & mala intercam nece:
Nec corporis carnes mei, ſupremum ubi
Exegero diem, vel immenſum mare,
Vel terra molli læta recipiat ſinu,
Si mentior, ſi vir deprendar improbus.
Hoc illa ſi metuens manus ſibi attulit,
Haud ſcio equidem. nec plura dicere integrum eſt.
Habita eſt pudica, ſed pudica non fuit.
Ego impudicus, caſtitatis usque amans.

CHO. Culpæ iſta maxime evidens purgatio eſt,
Et iure confirmata iurando, cui
Magna ad fidem emerendam ineſt autoritas.

THE. Nonne iſte præſtigiator, ac verſutiis
Plenus videtur, facilitate qui Deos
Teſtes vocandi ſceleribus nubem ſuis
Prætendit, ut animum ſibi ſubdat meum,
Tanta parentem polluens infamia?

HIP.

Vs. 1033. *Vulg.* οὐ θέμις λέγειν πέρα. / Vs. 1038. *Vulg.* ἐπῳδὸς καὶ γόης / Vs. 1039. *Olim*, εὐορκησία

ΙΠΠ. Καὶ σοῦ γε κάρτα ταῦτα θαυμάζω, πάτερ·
Εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ᾽, ἐγὼ δὲ σὸς πατὴρ,
Ἔκτεινά τοι σ᾽ ἂν, κοὐ φυγαῖς ἐζημίουν,
Εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν.
ΘΗ. Ὡς ἄξιον τόδ᾽ εἶπας, οὐχ οὕτω θανῇ·
Ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον.
„ Ταχὺς γὰρ ᾅδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ.
Ἀλλ᾽, ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς,
Ξένην ἐπ᾽ αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον·
Μισθὸς γάρ ἐστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ·
ΙΠΠ. Οἴμοι· τί δράσεις; οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον
Δέξῃ καθ᾽ ἡμῶν, ἀλλά μ᾽ ἐξελᾷς χθονός;
ΘΗ. Πέραν γε πόντου, τερμόνων τ᾽ Ἀτλαντικῶν,
Εἴ πως δυναίμην· ὡς σὸν ἐχθαίρω κάρα.
ΙΠΠ. Οὐδ᾽ ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
Φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;
ΘΗ. Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη,
Κατηγορεῖ σου πιστά· τοὺς δ᾽ ὑπὲρ κάρα
Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ᾽ ἐγὼ χαίρειν λέγω.
ΙΠΠ. Ὦ θεοὶ, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύσω στόμα,
Ὅστις γ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι;
Οὐ δῆτα· πάντως οὐ πίθοιμ᾽ ἂν οὕς με δεῖ,
Μάτην δ᾽ ἂν ὅρκους συγχέαιμ᾽, οὓς ὤμοσα.

ΘΗ.

Vs. 1043. *Al.* φυγῇ σ᾽ ἐζημίουν | Vs. 1048. *Vulg.* ἀλιτεύων

HIP. Mira quoque tua, pater, videntur: ſi pater
Eſſem tuus, lectumque ſtupraſſes meum,
Non exulem eſſe te iuberem, occiderem.
THE. Quam digna te locutus! haud moriere ſic,
Vt legis exemplum ipſe proponis, „nimis
„ Mors mite ſupplicium ſceleſtis. ſed ſolo
Pulſus paterno, per aliorum errans plagas,
Vitæ trahes miſerabiles tuæ dies,
Hanc luere pœnam par viros eſt improbos.
HIP. Hei quidnam ages? non temporis aliquam dabis
Partem exigui, ut hæc rite poſſint detegi?
Miſerum ita præcipitanter eiici iubes?
THE. Procul mare ultra, ultraque Atlanticos ſinus,
Si ſic queam, caput adeo exodi tuum.
HIP. Nec te ſacramentum movebit, nec fides?
Factique veritas ut erui queat
Vates peritos conſules? indicta ita,
Cauſſaque non diſcuſſa, ut æquum erat,
Patrio immerentem exterminare ſtat ſolo?
THE. Tabella cæcæ reſpuens ſortis vices
Peragit reum te. quæ ſupra volant caput
Per aëra liquidum, alites nil me movent.
HIP. Cur oris hîc non laxo habenas, ô Dii?
Quod vos colam, nunc certa me mors excipit.
Oratio mea haud movet eos, flectere
Quos par erat, nec ulla iurati fides.
Confuſa quæ iuravi, in irritum cadunt.

THE.

Vs. 1053. *Var. Lect.* ϰ̓ τόπων 'Ατλ. / Vs. 1062. *Vulg.* οἷς με δεῖ *F.* ὃς μ' ἔδει.

ΘΗ. Οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν·
Οὐκ εἶ πατρῴας ἐκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;
ΙΠΠ. Ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων
Δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών;
ΘΗ. Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
Ξένους κομίζων, καὶ ξυνοικούρους κακῶν.
ΙΠΠ. Αἶ αἶ· πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε,
Εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι, δοκῶ τέ σοι.
ΘΗ. Τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν σ' ἐχρῆν,
Ὅτ' εἰς πατρῴαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.
ΙΠΠ. Ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,
Καὶ μαρτυρήσαιτ', εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ.
ΘΗ. Εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς
Τόδ' ἔργον, οὐ λέγον, σε μηνύει κακόν.
ΙΠΠ. Φεῦ·
Εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
Στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.
ΘΗ. Πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν,
Ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὤν.
ΙΠΠ. Ὦ δυστάλαινα μῆτερ, ὦ πικραὶ γοναί,
Μηδείς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
ΘΗ. Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν δμῶες; οὐκ ἀκούετε

Πα-

Vs. 1064. *Vulg.* ἀποκτενεῖ / Vs. 1066. *Vulg.* π. δῆτα τλ. /
Vs. 1070. *F.* (Αἶ, αἶ) Δύνει πρὸς ἧπαρ. / Vs. 1071. *Olim*, κακός τε.

THE. Occidet obſtinatio animi me tui;
Non patrio citiſſimè exibis ſolo?
HIP. Quo me miſer vertam? hoſpitum quorum iam ego
Subibo tecta? cur in exilium abigor?
THE. Sexus muliebris, vade, corruptorem adi;
Te excipiet ille, quique pravorum ſolent
Gaudere contuberniis, ipſi improbi.
HIP. Hei, hei
Hoc tangit hepar, lacrymas hoc excutit.
Si videor aliis, ac tibi in primis malus.
THE. Tum gemere, tum præſciſſe tempus hæc erat;
Violare cum parentis audebas toros.
HIP. Vtinam ô domus tibi vocis uſus ſuppetat!
Et caſtitatis teſtis adfores meæ!
THE. Ad non loquentes confugis teſtes? ii
Qui non loquuntur, improbum te eſſe indicant.
HIP. Vtinam ipſe me, factus alius, flentem queam
Videre nunc acerba quæ patior mala.
THE. Te colere potius aſſuëviſti ipſe, quam
Erga parentes eſſe, ut æquum erat, pius.
HIP. O mater infelix, acerbæ ſortis ô
Soboles! nothus nemo ex amicis ſit meis.
THE. Non hinc eum ſervi extrahetis, iuſſà vos

Non

Vs. 1072. *Vulg.* ἐχϑρῶ *absque* σ.] Vs. 1074. *Olim*, γηρύσοισϑε]
Vs. 1076. *Al.* σοφῶς] Vs. 1077. *F.* Τὸ δ' ἔργον *Markl.*

Πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προὐννέποντά με;
ΙΠΠ. Κλαίων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται;
Σὺ δ' αὐτὸς, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.
ΘΗ. Δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσῃ λόγοις·
Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.
ΙΠΠ. Ἄρηρεν, ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγώ.
Ὡς οἶδα μὲν ταῦτ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.
Ὦ φιλτάτη μοι δαιμόνων, Λητοῦς κόρη,
Σύνθακε, συγκύναγε, φευξούμεσθα δὴ
Κλεινὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ χαιρέτω πόλις,
Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· ὦ πέδον Τροιζήνιον,
Ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,
Χαῖρ'· ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι·
Ἴτ' ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες,
Προσείπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονὸς,
Ὡς οὔ ποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον
Ὄψεσθε, κεἰ μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ πατρί.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

ΧΟ. ,, Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν
,, Μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ,
,, Λύ-

Vs. 1090. *Al.* Ἄραρεν. Vs. 1092. *Vulg.* οὐχ

Non audiiſtis, hoc ut exeat ſolo ?
HIP. Haud absque lacrymis aliquis horum tetigerit:
Tu me ipſe, ſi ſic fert voluntas, pelle me.
THE. Faciam hoc ego, niſi ſponte tu hoc facies tua.
Nec ulla mihi miſeratio exilii eſt tui.
HIP. Iam hoc eſt ſtatutum, ut video: væ miſero mihi.
Hæc vera nunc ſcio eſſe: quid loquar, haud ſcio.
Cariſſima ô inter, Diana, omnes Deas,
Socias colens mecum domos, conſors Dea
Venationis, deſerendæ iam mihi
Celebres Athenæ: cara civitas vale,
Terra vale Erechthei: ô ſolum Trœzenium,
Iuvenilibus quam multa habes accommoda
Exercitationibus! vale, ultimum
Te video, te alloquor ultimum: æquales mei
Tellure mecum hac educati, ite, iam agite
Omnes ſalutem dicite, omnes finibus
Deducite iſtis, neminem unquam, neminem
Me caſtiorem alium hominem videbitis;
Etſi patri hoc non perſuadetur meo.

CHO. „ Curas Deorum memori
„ Cum mente voluo,
„ Triſteis ſtatim omneis

„ Mihi

Vs. 1093. *Vulg.* φευξόμεσθα/ Vs. 1097. *Olim*, παρηγορεῖζομαι

„ Λύπας παραιρεῖ·
„ Ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων
„ Λείπομαι, ἔν τε τύχαις
„ Θνατῶν, καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων.
„ Ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται,
„ Μετὰ δ' ἵσαται ἀνδράσιν αἰὼν
„ Πολυπλάνητος αἰεί.

Ἀντιστροφὴ α'.

„ Εἴθε μοι εὐξαμένᾳ
„ Θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι,
„ Τύχαν μετ' ὄλβου,
„ Καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν.
„ Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς,
„ Μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη·
„ Ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον
„ Μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ
„ Βίον συνευτυχοίην.

Στροφὴ

Vs. 1108. *Vulg.* ἄλλοτ' ἀμείβ. | Vs. 1114. *Olim*, ἀγήρατον

„ Mihi amputant illæ dolores,
„ Mæſtaque animum liberant
„ Sollicitudine.
„ Sed cum tecta alia ſubit
„ Sub corde cogitatio,
„ Fortunæ cum ludibria iſta,
„ Cum facta contemplor
„ Mortalium, erecta cadit
„ Spes, effluitque prorſus.
„ Variat vices fortuna,
„ Vitaque ſubiecta agitur
„ Ærumnoſis paſſim erroribus.

„ Vtinam ô Diis faventibus
„ Noſtro benigna voto
„ Fata annuant:
„ Fortuna divitias mihi
„ Impertiat luculentas,
„ Nulliſque ſeneſcentem curis
„ Animum; meæque creſcat
„ Gloria famæ, nec nimis
„ Excellens, nec lateat nigris
„ Obſita tenebris:
„ Me facilitas morum
„ Perpetua vitæ
„ Comes ſequatur proſperæ.

Mens

Vs. 117. *Forte* ὄελον, *Musgrave.*

Στροφὴ β'.

1 Οὐκ ἔτι γὰρ καθαρὰν
2 Φρέν' ἔχω· παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω·
3 Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας
4 Φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας
5 Εἴδομεν, εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς
6 Ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον.
7 Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς,
8 Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν
9 Ὠκυπόδων ἐπέβας,
10 Θεᾶς μέτα θῆρας ἐναίρων,
11 Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν.

Ἀντιστροφὴ β'

1 Οὐκ ἔτι συζυγίαν
2 Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ,
3 Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον
4 Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους.
5 Μοῦσα δ' ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν
6 Λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον.
7 Ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι

8 Λα-

Vs. 1123. *Vulg.* Ἀθώας/ Vs. 1128. *Al.* ἐπέβα

Mens mea motibus agitur turbidis,
Cum præter expectationem
Tam clarum Athenarum, atque ſplendens
Videmus urbis ſidus
Patris furore in alias
Terræ plagas depelli.
Vrbani arenæ littoris,
O ſaltuoſi montes,
Quos canibus comitatus fidis
Sæpe ſuperavit, ſocia
Diva, feras inceſſens
Imperio Dianæ ſubditas:

Neque Paphlagonicos
Iungens equos curſu teret
Exercitationibus
Equeſtribus agros deſtinatos;
Lernæa quos ſæpe riguis palus
Aquis inundat.
Haud amplius poſthac vigil,
Per patrios penates,
Camœna tanget dulcibus
Sociata nervis carmina.
Haud ulla nectetur Dianæ

Coro-

Vs. 1134. *Al.* γυμνάδος ἵππου

Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν·
Νυμφίδια δ' ἀπόλω-
λε λέχη φυγᾷ σᾷ,
Λέκτρων ἅμιλλα κούραις.

Ἐπῳδός.

Ἐγὼ δὲ σᾷ δυστυχίᾳ
Δάκρυσι διοίσω
Πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
Μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνητα. φεῦ·
Μανίω θεοῖσιν·
Ἰὼ ἰὼ συζυγίαι Χάριτες,
Τί τὸν τάλαν' ἐκ πατρῴας γᾶς
Οὐδὲν ἄτας αἴτιον,
Πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΗΜΙ. Καὶ μὴν ὀπαδῶν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ
Σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον.
ΑΓ. Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν

Εὖ-

Vs. 1141. *Olim*, κόραις. Vs. 1145. *F.* ἀνόνατα

Corona, dum quietem
Quærit laborum per virentes
Gramine campos.
Periere nuptiæ exilii
Fuga tui, periere
Inter puellas nuptialium
Certaminum iucundæ
Rixæ.

Tua hac tam triſti
Commota calamitate,
Deſlebo perpetuis
Felicitatem lacrymis
Miſerabilem. infelix ô
O mater, ut difficileis
Fruſtra tuliſti
Partus labores!
Ira in Deos cor æſtuat.
Nexu ſuavi copulatæ Gratiæ,
Quid patriis miſerum iſtum,
Nullius admiſſi reum,
Mitti exulem ſiviſtis oris?

SEM. Ecce comitem Hippolyti. videsne nubila
Vt fronte celeriter has petit recta domos?
NVN. Vbi Theſea inveniam, ô mulieres principem

Tel-

Vs. 1151. *Vulg.* ἰπαδὸν

Εὕροιμ' ἂν, ὦ γυναῖκες; εἴπερ ἴστε, μοι
Σημήνατ'· ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;

ΧΟ. Ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.

ΑΓ. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
Σοὶ, καὶ πολίταις, οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν
Ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.

ΘΗ. Τί δ' ἐστί; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα
Δισσὰς κατείληφ' ἀστυγείτονας πόλεις;

ΑΓ. Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ' ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν ἔπος·
Δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.

ΘΗ. Πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
Ὅτου κατήσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρὸς, βίᾳ;

ΑΓ. Οἰκεῖος αὐτὸν ὤλεσ' ἁρμάτων ὄχος,
Ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος, ἃς σὺ σῷ πατρὶ
Πόντου κρέοντι παιδὸς ἠράσω πέρι.

ΘΗ. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ
Ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
Πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ· τῷ τρόπῳ Δίκης
Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντά με;

ΑΓ. Ἡμεῖς μὲν, ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας,
Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,

Κλαί-

Vs. 1169. *Olim*, Πόσειδον, ὡς

Telluris huius, quæſo, ſi ſcitis, mihi
Nunc indicate, regiisne in ædibus?
CHO. Extra domos nunc prodit ille in publicum.
NVN. Conſideratione, Theſeu, ſeria,
Dignumque curis nuncium adfero tuis;
Tibique, & his qui Athenienſium colunt
Vrbem; hisque qui Trœzeniæ extremos agros.
THE. Quid? caſus has aliquis novus complectitur
Vrbes propinquas?
NVN. Hippolytus, ut brevibus hoc
Enunciem, haud eſt amplius, breve admodum
Tempus fuit, quo vidit auras luminis.
THE. A quo peremptus? Senſit hoſtiles manus,
Cuius paternos vi inquinaverat toros?
NVN. Proprii implicatus ille currus funibus,
Dirisque devotus tuo ore (illum pater
Tuus æquoris Neptunus arbiter quibus
Afflixit) infando miſer periit modo.
THE. O Dii! ut meus vere es pater, maris
O domitor; execrationes audiens
Aure facili meas! Sed explica mihi
Quo perierit modo; machæra qua Deûm
Ille ultionis verberatus? qui toros
Non horruit contaminare patrios.
NVN. Pulſata raucis fluctibus prope littora,
Dum ſtrigili equorum ferrea leves pilos

La-

Κλαίοντες· ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων,
Ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα
Ἱππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.
Ὁ δ' ἦλθε ταὐτὸ δακρύων φέρων μέλος
Ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόπους
Φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων ὁμήγυρις.
Χρόνῳ δὲ δή ποτ' εἶπ', ἀπαλλαχθεὶς γόων,
Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις,
Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους,
Δμῶες· πόλις γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστιν ἥδε μοι.
Τοὐνθένδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο·
Καὶ, θᾶσσον ἢ λέγοι τις, ἐξηρτυμένας
Πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν·
Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος,
Αὐταῖσιν ἀρβύλησιν ἁρμόσας πόδας·
Καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ' ἀναπτύξας χέρας,
Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·
Αἴσθοιτο δ' ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει πατὴρ,
Ἤτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας·
Κἀν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν
Πώλοις ὁμαρτῇ· πρόσπολοι δ' ὑφ' ἅρματος
Πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ,
Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίαν ὁδόν.
Ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,

Ἀκτὴ

Vs. 1176. *Olim*, ἀναστρέφοι] Vs. 1177. *Al.* τλήμονος]
Vs. 1178. *Vulg.* ταυτὸν] Vs. 1179. *Vulg.* Ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς

Lacrymis obortis, expolimus, (nuncius
Quippe aderat, Hippolyto negans his amplius
Terris manere eſſe integrum, indicta abs te ei
Miſerabili exilii fuga) improviſus huc
Accedit, irrigansque fletibus genas
Profert eandem cantilenam, maxima
Stipante amicorum caterva æqualium.
Ac eiulatu temperans, tandem, inquit, ah
Quid iſta defleo? obſequendum erit patri.
Subiungite famuli iugales curru equos,
Non amplius teretur hæc meo urbs pede.
Idem ardor omneis, atque ſtudium occupat.
Dictoque citius, domino equos adducimus.
Aptans at ille calceos pedi, e loco
Auriga ubi ſolet ſedere, curruum
Manibus habenas expeditis corripit:
Primumque ſidera ad ardua expandens manus,
O ſumme Iuppiter, ait, intercam malus
Si deprehendar: Genitor oro intelligat,
Quibus immerentem me afficiat opprobriis,
Sive moriar, ſeu lucis auras hauriam.
Stimulisque mox pungens equos, velocibus
Fertur quadrigis, nosque famuli herum, rotas
Pone, comitamur hîc ubi patet via,
Quæ recto ad Argos & Epidaurum tramite
Deducit. Vt deſerta ventum eſt in loca, e

Re-

Vs. 1183. *Al.* Ἐντύναθ' ἴπ. / Vs. 1186. *Olim*, λέγ / Vs. 1189. *F.* Αὖθις ἐν ποσί. —— *Olim*, πόδα / Vs. 1195 ſic diſt. *Markl.* / Vs. 1197. *Vulg.* κἀπιδαυρίας

Ἀκτή τις ἐστὶ τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς,
Πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν.
Ἔνθεν τις ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς,
Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν·
Ὀρθὸν δὲ κρᾶτ' ἔστησαν, οὓς τ' εἰς οὐρανὸν
Ἵπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικὸς,
Πόθεν ποτ' εἴη φθόγγος· εἰς δ' ἁλιρρόθους
Ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἴδομεν
Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· ὥστ' ἀφῃρέθη
Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν·
Ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν, καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ·
Κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν
Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι,
Χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, οὗ τέθριππος ἦν ὄχος.
Αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι, καὶ τρικυμίᾳ,
Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας.
Οὗ πᾶσα μὲν χθὼν, φθέγματος πληρουμένη,
Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ'· εἰσορῶσι δὲ,
Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.
Εὐθὺς δὲ πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος·
Καὶ δεσπότης μὲν, ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι

Πο-

Vs. 1201. *Olim*, φωνὴ Διὸς| Vs. 1203. *Vulg.* Ὀρθὸν τε| Vs. 1214. *Al.* Αἰγαῖον *vel* Αἰγαίου τέρας| Vs. 1216. *Al.* ἀντεφθέγξατ'.

Regione terræ huiusce ſe littus aperit,
Pelagi quod undæ verberant Saronici.
Inde ſonus ex telluris abdito ſinu,
Ceu vox Iovis, profectus, ingenti edidit
Fragore mugitum horridum, auditu horridum.
Tollunt caput, & ad æthera arrectis equi
Stant auribus. Iuvenilis etiam nos quatit
Metus, unde vox prodiret. Aſt undoſa dum
Metimur oculis littora, ecce maximus
In aſtra fluctus ſurgit ex imis vadis,
Iam ſaxaque eripit oculis Scironia,
Bimaremque condit Iſthmum, & Æſculapii
Prærupta montis tranſilit cacumina:
Fervetque, ſpumasque intumeſcens albidas
Circum excitat; fremituque cum maris gravi
Fruticoſa plangit littora, hic attonitæ ubi
Stabant quadrigæ. nec mora, e fundo intimo,
Decima eruta impetu procella turbido
Extrudit immanem, tetrum monſtrum ac fremens,
Patulo ore Phocam, cuius impleta omnis eſt
Tellus boatu, rupibus paſſim horridum
Reſonantibus. Vincebat hoc ſpectaculum,
Quod ullius fuiſſet unquam hominum oculis
Obiectum. Equorum deinde pulſans intima
Præcordia pavor haurit. interimque herus
Magnopere equeſtris gnarus artis, dextera

Arri-

Vs. 1217. *Forte leg.* κ. θ. δειμάτων | Vs. 1219. *F.* ἱππικοῖσιν ἤθεσιν

Πολὺς ξυνοικῶν, ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν,
Ἕλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ,
Ἱμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας·
Αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γναθμοῖς,
Βίᾳ φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερὸς,
Οὔθ' ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων
Μεταστρέφουσαι· κεἰ μὲν ἐς τὰ μαλθακὰ
Γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον,
Προὐφαίνετ' εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν
Ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον.
Εἰ δ' εἰς πέτρας φέροιντο μαργῶσαι φρένας,
Σιγῇ πελάζων, ἄντυγι ξυνείπετο
Εἰς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν,
Ἁψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.
Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ' ἄνω
Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα.
Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς,
Δεσμὸν δυσεξήνυτον ἕλκεται δεθείς.
Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
Θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν.
Στῆτ', ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι,
Μή μ' ἐξαλείψητ'· ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά.
Τίς ἄνδρ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών;

Πολ-

Vs. 1223. *Vulg.* γνάθοις |
Vs. 1227. *Al.* οἴηκας εὐθύνοι |
Vs. 1226. *Vulg.* εἰς |
Vs. 1235. *Olim*, ἐπεπήδων

Arripit habenas. utque remos navitæ,
Loris trahit, agile corpus inflectens retro.
Rigidosque mordentes equi indomiti lupos
Violenter effunduntur, immemores manus
Tandem magiſtri, & funium retinentium;
Et, quos trahebant, curruum. atque forte ſi
Per plana ſtimulus incitabat æquora,
Seſe obvium ferebat, ut retrogredi
Compelleret turpi ore Phoca equos
Trepidante perculſos pavore. Si petras
Verſus ruebant illi, acutisque ſcopulis
Loca horrida furore inciti, accedens ſtatim
Tacite aſſiduus axes ſequebatur comes,
Donec, rotam allidens rigentibus petris,
Currus ferox reſupinat. omnia perdita
Tum cerneres. iacebat excuſſis rotis
Fracta minutim fiſtula, ac clavi axium.
Atque ille nexis involutus funibus,
Et inexplicabili ligatus vinculo
Raptatur; illiſusque duris antea
Saxis caput, cruenta membra ægre movens,
Exclamat horribili ſono: State ô meis
Præſepibus nutriti equi, ne perditum
Veſtrum magiſtrum eatis. ô ter & quater
Miſera execratio patris! quis? quisnam adeſt
Servare qui volet virum plane optimum?

Multi

Vs. 1237. *F.* δυσεξήνυστον *Heath.*| Vs. 1238. *Al.* πέτραις
Vs. 1241. *F.* Μή μ' ἐξαλείψῃς ὦ π. τ. ἀ.

Πολλοὶ δὲ βουληθέντες ὑστέρῳ ποδὶ
Ἐλειπόμεσθα· χ' ὁ μὲν, ἐκ δεσμῶν λυθεὶς
Τμητῶν ἱμάντων, οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ
Πίπτει, βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.
Ἵπποι δ' ἔκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον τέρας
Ταύρου, λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅπου χθονός.
Δοῦλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων, ἄναξ,
Ἀτὰρ τοσοῦτόν γ' οὐ δυνήσομαί ποτε
Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως ἐστὶν κακὸς,
Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος,
Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις
Πεύκην, ἐπεί νιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.
ΧΟ. Αἶ· αἶ· κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν·
Οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή.
ΘΗ. Μίσει μὲν ἀνδρὸς τοῦ πεπονθότος τάδε,
Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδούμενος
Θεούς τ', ἐκεῖνόν θ', ὅνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ,
Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς.
ΑΓ. Πῶς οὖν; κομίζειν ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον
Δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
Φρόντιζ'· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλεύμασιν,
Οὐκ ὠμὸς εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσῃ.

ΘΗ.

Vs. 1246. *Olim*, βραχὺν βίοτον/ Vs. 1247. *Vulg.* δύστηνον χάρα/
Vs. 1250. *Vulg.* τοσοῦτον οὐ/ Vs. 1254. *Vulg.* ἐπεί μιν

Multi volunt, tardoque deſerimur pede.
At ille, ſectis exſolutus vinculis,
Haud ſat quidem ſcio quo modo, tandem cadit.
Mora exigua adhuc temporis producere
Vitam videtur poſſe. veloces equi,
Phocæque deformis tetrum pariter caput
Prope ſcopulos evanuere rupium.
Servus tuarum, Rex, ego quidem ſum ædium,
Nunquam tamen mihi imperare potero uti
Gnatum eſſe perverſæ indolis credam tuum:
Ne ſi omne prorſus feminarum nunc genus
Suſpendio aboleatur, atque litteris
Idæ impleatur omnibus pinus locis;
Probum eſſe eum plane mihi perſuadeo.

CHO. Recentium eheu nunc malorum calamitas
Impleta pondere haud levi premit, neque
Fati tam acerbi ullum uſpiam effugium patet.

THE. Odio eius, hæc qui paſſus eſt, flagrans viri
Verbis voluptate recreatus ſum tuis:
At nunc Deos, & eum, quod ex me natus eſt,
Reveritus, his neque gaudeo, neque angor malis.

NVN. Quo ferri eum cupis modo, fieri ne quid
A me miſero huic poſtulas, quod ſit animo
Gratum tuo, hoc expende. verum auctore me
Crudelis in miſerum hunc tuum eſſe deſines.

THE.

Vs. 1258. *F.* τοῖσδ᾽· ὅμως δ᾽ / Vs. 1259. *Al.* Θεὺς, ἐκεῖν. /
Vs. 1260. *Olim*, ἀπέχθομαι / Vs. 1261 *ſic diſt. Markl.*

ΘΗ. Κομίζετ' αὐτὸν, ὡς, ἰδὼν ἐν ὄμμασι
Τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη,
Λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι, σὺν δ'
Ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
Ὠκυτάτῳ πτερῷ·
Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν θ'
Ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον.
Θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ
Πτανὸς ἐφορμάσει
Χρυσοφαὴς, φύσιν
Ὀρεσκόων σκυλάκων,
Πελαγίων θ', ὅσα τε γᾶ τρέφει,
Τὰν ἅλιος αἰθομέναν δέρκεται,
Ἄνδρας τε· συμπάντων δὲ
Βασιληΐδα τιμὰν, Κύπρι,
Τῶνδε μόνα κρατύνεις.

ΑΝΑ-

Vs. 1274. *Al.* μαινομένων κραδίαν/ Vs. 1275. *Al.* ἐφορμάσῃ

THE. Huc baiulate; coram ut intuear eum,
Fœdaſſe lectos qui negavit ſe meos:
Sermone convincetur, & re ipſa illico.

CHO. At tu Deorum rigidas,
Hominumque mentes
Sub imperium agens
Venus tuum, volucri
Comitata puero,
Qui variis circundatus alis,
Qui, præpetibus ventis ocyor,
Terras ſupra volitat,
Salſique maris ſollicitus aquas
Mulcet amor: furioſa hunc
Quem pennigeras quatiens alas
Mente invadit:
Rutilo clarior auro,
Altorum dominatur catulis
Per iuga montium,
Et quos vitreis occulunt
Vndoſi fluctus vadis:
Omneis denique quos terra educat,
Et quos ſummi e vertice Phœbus
Cernit Olympi:
His omnibus dominaris
Honore culta regio Venus.

DIA.

Vs. 1278. *Vulg.* αἰθόμενος

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΡ. Σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
Παῖδ' ἐπακοῦσαι·
Λητοῦς δὲ κόρη σ' Ἄρτεμις αὐδῶ,
Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ,
Παῖδ' οὐχ ὁσίως σὸν ἀποκτείνας,
Ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πεισθεὶς
Ἀφανῆ; φανερὰν δ' ἔσχες ἄταν.
Πῶς δ' οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
Δέμας αἰσχυνθεὶς;
Ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις;
Ὡς ἔν τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι
Κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν·
Καίτοι προκόψω γ' οὐδὲν, ἀλγυνῶ δέ σε.

Ἀλλ'

Vs. 1285. *Valg.* αὐδᾷ! Vs. 1286. *F.* σύγ' ἤδη!
Vs. 1289. *F.* φανερὰν δ' ἔχεις ἄταν! Vs. 1290. *Vulg.* Πῶς οὐχ

DIA. Generoſum te iubeo
Audire ſemen Ægei
Prognata Latona Diana,
Te voce compello mea.
Theſeu quæ mentem tangit tuam
Miſer voluptas?
Perſuaſus verbis mendacibus,
Et nixus incerta fide uxoris
Haud iure filium necaſti:
Cuius nunc facti manifeſtum
Damnum tibi imminet.
Cur atri ſub Tartara Ditis
Corpus pudore non recondis?
Aut cœli ſub nubila transferens
Odioſam vitam extra omne pedem
Retrahis damnum?
Nulla tibi poſthac integros
Apud bonosque vitæ
Aperta pars erit tuæ.

Audi iſta, Theſeu: quis tuæ vitæ ſtatus
Nunc ſit, quibus verſeris in malis miſer,
Tibi explicabo, etſi nihil profecero,

Di-

Vs. 1292. *F.* πτηνὸς/ Vs. 1294. *F.* ἐν γ' *Musgrave.*

Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα
Τοῦ σοῦ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ,
Καὶ σῆς γυναικὸς οἶστρον, ἢ τρόπον τινὰ
Γενναιότητα· τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν
Ἡμῖν, ὅσαισι παρθένειος ἡδονὴ,
Δηχθεῖσα κέντροις, παιδὸς ἠράσθη σέθεν.
Γνώμῃ δὲ νικᾷν τὴν Κύπριν πειρωμένη,
Τροφοῦ διώλετ' οὐχ ἑκοῦσα μηχαναῖς·
Ἣ σῷ δι' ὅρκων παιδὶ σημαίνει νόσον.
Ὁ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο
Λόγοισιν οὐδ' αὖ, πρὸς σέθεν κακούμενος,
Ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν, εὐσεβὴς γεγώς·
Ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ φοβουμένη,
Ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε, καὶ διώλεσε
Δόλοισι σὸν παῖδ'· ἀλλ' ὅμως ἔπεισέ σε.

ΘΗ. Οἴμοι.

ΑΡ. Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος,
Τοὐνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον.
Ἆρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀρὰς σαφεῖς ἔχων,
Ὧν τὴν μίαν παρεῖλες, ὦ κάκιστε σὺ,

Εἰς

Vs. 1299. *Vulg.* θάνοι.
Vs. 1300. *Al.* τινὰ τρόπον.
Vs. 1303. *F.* πληγεῖσα κέντροις.
Vs. 1307. *Al.* ἐφείπετο.

Dicam tamen: te quod male uret, atque ea
Huc gratia me contuli, animum filii hinc
Oſtenderem ut caſtum tui, utque gloria
Septus bona occubuerit, illinc coniugis
Tuæ furorem, ſive magnitudinem
Animi aliquo vocare mavelis modo.
Namque illius, odioſa quæ mihi maxime, &
Aliis pudicitiæ quibus cordi eſt decus,
Morſa ſtimulis Deæ, ſatum ex te filium
Amavit, ac ratione amorem vincere
Dum nititur, nutricis arte non volens
Succubuit: ægritudinis cauſſam ſuæ
Iurata poſtquam filio detexerat.
Sed ille, iuſti ut cultor, impias preces
Non eſt ſecutus, neque, tam iniquis a patre
Habitus modis, violare iurati fidem
Induxit in animum, indole iuvenis bona.
Verum iſta, ne huius proderetur veritas
Metuens ſceleſti criminis, falſas ſtatim
Commenta tabulas ſcripſit, ac miſerum dolis
Peremit, effecitque veram ut crederes.
THE. Hei hei mihi!
DIA. Hic ſermo, Theſeu, te urit; expecta, magis
Te punget ille, quem audies, & fletibus
Cauſſam dabit gravioribus. Ternas tibi
Pater optiones tribuit, harum in filium

Ia-

Vs. 1211. *Al.* ἔτευξεν

Vs. 1314. *Vulg.* οἰμώξῃ

Εἰς παῖδα τὸν σὸν, ἐξὸν εἰς ἐχθρόν τινα.
Πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος φρονῶν καλῶς
Ἔδωχ᾽ ὅσονπερ χρῆν, ἐπείπερ ᾔνεσεν.
Σὺ δ᾽ ἔν τ᾽ ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνῃ κακὸς,
Ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα
Ἔμεινας, οὐδ᾽ ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ
Σκέψιν γ᾽ ἔνειμας, ἀλλὰ θᾶσσον ἤ σ᾽ ἐχρῆν
Ἀρὰς ἀφῆκας παιδὶ, καὶ κατέκτανες.
ΘΗ. Δέσποιν᾽, ὀλοίμην. Α. Δειν᾽ ἔπραξας· ἀλλ᾽ ὅμως
Ἔτ᾽ ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
Κύπρις γὰρ ἤθελ᾽ ὥστε γίγνεσθαι τάδε,
Πληροῦσα θυμόν. θεοῖσι δ᾽ ὧδ᾽ ἔχει νόμος,
Οὐδεὶς ἀπαντᾷν βούλεται προθυμίᾳ
Τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ᾽ ἀφιστάμεσθ᾽ ἀεί.
Ἐπεὶ, σάφ᾽ ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη
Οὐκ ἄν ποτ᾽ ἦλθον εἰς τόδ᾽ αἰσχύνης ἐγὼ,
Ὥστ᾽ ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ
Θανεῖν ἐᾶσαι· τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν
Τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης·
Ἔπειτα δ᾽ ἡ θανοῦσ᾽ ἀνάλωσεν γυνὴ

Λό-

Vs. 1322. *Al.* οὐκ ἤλεγξας, οὐ μακρῷ χρόνῳ | Vs. 1323. *Var. Lect.* Σκέψιν παρέσχες | Vs. 1325. *Olim*, ὀλοίμαν | Vs. 1326. *Al.* Ἔνεστι —— συγγνώμην ἔχειν

Iaculatus unam, ô hoſtis in caput foret
Tranſlata, quod tui arbitrii erat. Quam pater
Dederat, ut æquum poſtulabat, præſtitit
Neptunus integram fidem, tibi favens.
In me, atque in illum non es officio viri
Functus probi, qui nec fidem, reſponſa nec
Vatum moratus, nec bene expenſa rei
Perplexitate, nec, vel exiguum moræ
Spatium ampliori deſtinans indagini,
Hæc execrationum in illum ſpicula
Torquere non es veritus, atque id citius ac
Patrem decebat, luce eum orbaſti ætheris.
THE. Perii ô Domina.
DIA. Patraſti atrox quidem ſcelus,
Necdum tamen præcluſa ianua veniæ eſt.
Iſta Veneris fuere geſta numine,
Iræ feroces dum ſuæ explet impetus.
Nam cœlites Lex inter hæc Deos viget,
Nullius occurramus ut cupidini,
Suoque quemque ſinamus arbitrio frui.
Niſi Iovis hîc coërcuiſſet me timor,
Prolapſa in hoc nunquam fuiſſem dedecus,
Virum ut animo omnium meo cariſſimum
Tam flebili ſinerem perire funere.
Errata ſed primum tua ignorantia
A malitia excuſat: dein coniux tua

Quod

Vs. 1327. *Al.* τόδε/ Vs. 1333. *Olim*, φίλτατόν (γ') ἐμοὶ βροτῶν/
Vs. 1336. *Olim*, Ἔπειτά γ' ἡ

Λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πεῖσαι φρένα.
Μάλιστα μὲν νῦν σοι τάδ᾽ ἔῤῥωγεν κακά,
Λύπη δὲ κἀμοί· τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι· τούς γε μὴν κακοὺς
Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει
Σάρκας νεαρὰς
Ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς.
Ὦ πόνος οἴκων· οἷον ἐκράνθη
Δίδυμον μελάθροις
Πένθος θεόθεν καταληπτόν.
ΙΠΠ. Αἶ· αἶ· αἶ· αἶ·
Δύστηνος ἐγὼ πατρὸς ἐξ ἀδίκου
Χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην.
Ἀπόλωλα τάλας· οἴμοι· οἴμοι·
Διά μου κεφαλᾶς ἄσσουσ᾽ ὀδύναι,
Κατὰ δ᾽ ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.
Σχές, ἀπειρηκὸς σῶμ᾽ ἀναπαύσω· (Ἒ ἔ.)
Ὦ

Vs. 1338. *Vulg.* μ. νῦν σοί που] Vs. 1345. *Olim*, οἷος

Quod fraudulenter hæc tibi perſuaſerit,
Propria expiavit morte commiſſum nefas.
Mala univerſa in te ſed unum confluunt:
Et me ferit dolor. neque pios diis mori
Gratum. mali cum prole ſubruimus domum.

CHO. Infelix huc en procedit,
Corpusque iuvenile
Flavumque capillitio verticem
Fœdis laceratus modis.
O familiam hanc qualis
Nunc calamitas premit!
Geminus domos infeſtat
Miſerabiles luctus! ita
Divis viſum ſuperis.
HIP. Heu, heu, heu;
Heu me miſerum, ut patris ex
Impii iniquis perii votis!
Interii miſer, hei mihi ter, quater.
O caput, ô quam ſævis
Exagitare doloribus!
Cerebri loculos peredit ſphacelus:
Cohibe te laſſata ut reddam
Membra quieti.

Sce-

Vs. 1352. *Vulg.* ἀΐσσεσ᾽ ὀδ.] Vs. 1353. *Olim*, κατά γ᾽ ἐγκ.

Ὦ συζυγὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς
Βόσκημα χερὸς,
Διά μ' ἔφθειρας, κατὰ δ' ἔκτεινας.
Φεῦ· φεῦ· πρὸς θεῶν, ἀτρέμας, δμῶες,
Χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν.
Τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς;
Πρόσφορά μ' αἴρετε· σύντονα δ' ἕλκετε
Τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρατον
Πατρὸς ἀμπλακίαις. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς;
Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ,
Ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων,
Προῦπτον ἐς ἅιδαν στείχω, κατάκρας
Ὀλέσας βίοτον. Μόχθους δ' ἄλλως
Τῆς εὐσεβίας
Εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.
Αἶ· αἶ· αἶ· αἶ·
Καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.
Μέθετέ με τάλανα,
Καὶ μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.
Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν δυσδαί-
μον'·

Vs. 1357. *Vulg.* κατὰ τ' ἔκτ. / Vs. 1360. *Vulg.* Τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ /
Vs. 1363. *Vulg.* ἀμπλακίῃ / Vs. 1365. *F.* ὑπερέχων

Sceleratum equorum eheu iugum,
Quos dextera mea educavi,
Cur perdidiſtis miſerum?
Cur enecaſtis?
Hei famuli placidis rogo manibus
Contingite ulcerati corporis
Infirma membra.
Quis dexteram lateri applicat?
Tollite placide, æquali trahite
Nixu infelicem, devotum
Diris erroris patris.
Iuppiter hæc, ô Iuppiter, aſpicis?
Siccine caſti Hippolytus pectoris,
Fidusque cultor cœlitum,
Aliosque mortaleis amabili
Modeſtia antecellens,
Imas præceps tendo ſub umbras?
Siccine prorſus ab ipſâ, vita,
Stirpe reciditur?
Fruſtrane omnis cœptus
Pro pietate mihi labor
Homines inter?
Hei, hei, hei, hei.
Rurſus me repetit dolor.
Linquite miſerum.
Hymni mors mihi nunc adſit loco.
Perdite, perdite
Infauſtæ ſortis virum.
Vt læſum confodiam corpus
Huiusque auras lucis deſeram,

An-

Vs. 1366. *Vulg.* ἄϐλω — *Al.* ςείχω κτ̀ γᾶς,/ Vs. 1368. *Vulg.* εὐσεϐείας

μον· ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι
Διαμοιράσαι,
Διά τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βίοτον.
Ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρὰ,
Μιαιφόνων τε συγγόνων,
Παλαιῶν προγεννητόρων
Ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει·
Ἔμολέ τ' ἐπ' ἐμὲ, τί ποτε τὸν οὐδὲν
Ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;
Ἰώ μοι μοι· τί φῶ;
Πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν
Ἐμὰν τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους;
Εἴθε με κοιμάσειε τὸν δυσδαίμονα
Ἅδου μέλαινα, νύκτερός τ' ἀνάγκα.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΡ. Ὦ τλῆμον, οἵᾳ συμφορᾷ συνεζύγης;
Τόδ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.
ΙΠΠ. (Ἔα) Ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
Ὢν ᾐσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην δέμας.
Ἔστ' ἐν τόποισι τοῖσδέ γ' Ἄρτεμις θεά.
ΑΡ. Ὦ τλῆμον, ἔστι σοί γε φιλτάτη θεῶν.
ΙΠΠ. Ὁρᾷς με, δέσποιν', ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον;
ΑΡ. Ὁρῶ· κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.

ΙΠΠ.

Vs 1375. *F.* μονά μ' ἀμφ. *Markl.* | Vs. 1378. *Vulg.* δύστηνος | Vs. 1379, 80, tranſpon. *Heath,* & *Reiske* | Vs. 1385. *Vulg.* Πῶς δ' ἀπ.

Ancipitem mihi porrigite haſtam.
Parentis ô miſera execratio.
Quæcumque cognatum genus,
Quæcumque progenitores
Contaminarunt ſcelera,
Hîc terminari video;
Illorum in me pœna redundat:
Iam celeri approperat pede,
Me ſpectat, qui ſum illorum tamen
Scelerum purus & integer.
Hei mihi quid nunc eloquar?
Heu urgeor doloribus,
Qui magnitudine omnem
Senſum obruunt.
Vitam ex iis quonam modo
Miſeram eximam?
Vtinam dura lege neceſſitas
Me noctis obſcura
Nunc obruat caligine!

DIA. O ſortis infelicis, eheu quam grave
Te calamitatis opprimit miſeræ iugum!
Animi tui te perdidit generoſitas.
HIP. Divini odoris ô ſuavis halitus!
Malis licet iaceam implicatus aſperis,
Senſi tamen te, ægrumque ſaliit cor mihi.
Diana in his, Diana in his eſt ædibus.
DIA. Adeſt, miſer, amantiſſima hîc tui Dea.
HIP. Videsne Domina quo in ſtatu res ſint meæ?
DIA. Video, genis manare lacrymas fas negat.

HIP.

Vs. 1389. *Vulg.* προσεζόγης/ Vs. 1393. *V. L.* δόμοισι

ΙΠΠ. Οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς, οὐδ' ὑπηρέτης.
ΑΡ. Οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.
ΙΠΠ. Οὐδ' ἱππονώμας, οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.
ΑΡ. Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο.
ΙΠΠ. Οἴμοι· φρονῶ δὴ δαίμον', ἥ μ' ἀπώλεσε.
ΑΡ. Τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο.
ΙΠΠ. Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς, ὤλεσ', ᾔσθημαι, Κύπρις.
ΑΡ. Πατέρα τε, καὶ σὲ, καὶ τρίτην ξυνάορον.
ΙΠΠ. Ὤιμωξα τοίνυν καὶ πατρὸς δυσπραξίας.
ΑΡ. Ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.
ΙΠΠ. Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς πάτερ.
ΘΗ. Ὄλωλα, τέκνον· οὐδέ μοι χάρις βίου.
ΙΠΠ. Στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μὲ, τῆς ἁμαρτίας.
ΘΗ. Εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός.
ΙΠΠ. Ὦ δῶρα πατρὸς σοῦ Ποσειδῶνος πικρά.
ΘΗ. Ὡς μή ποτ' ἐλθεῖν ὤφελ' εἰς τοὐμὸν στόμα.
ΙΠΠ. Τί δ'; ἔκτανές τ' ἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος.
ΘΗ. Δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.
ΙΠΠ. (Φεῦ.) Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος.
ΑΡ. Ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
Θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
Ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας,
Σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς,
Ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν,
Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
Σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν,

Τι-

Vs. 1398. *Var. Lect.* ἀτάρ τοι δύσοτμός γ' ἀπ. | Vs. 1403. *Var. Lect.* ὤλεσεν Κύπρις μία. F. ὤλεσ', ᾔσθημαι, μία | Vs. 1410. *Vulg.* θνοίμαν

HIP. Venator haud, nec ſervus amplius eſt tuus.
DIA. Non amplius; ſed mors tibi nunc imminet.
HIP. Neque domitor equorum, aut ſtatuæ cuſtos tuæ.
DIA. Hæc machinata Venus doloſis artibus.
HIP. Hei hei Deam hîc agnoſco quæ me perdidit.
DIA. Irata nullis ſe abs te honoribus coli,
Vitamque caſtimonia claram oderat.
HIP. Vt video tres infeſta perdidit Venus.
DIA. Teque, & parentem, tertiamque coniugem.
HIP. Deploro miſerum patris infortunium.
DIA. Deæ voluntate ille deceptus fuit.
HIP. Miſerabilis fortuna te afflixit, pater.
THE. Gnate perii. mihi morte vita acerbior.
HIP. Erratum ob hoc tuum, haud meam doleo vicem.
THE. Mors ô mihi ſubeunda pro te utinam foret!
HIP. O dona Neptuni parentis noxia!
THE. Nunquam illa noſtro ſi excidiſſet ore vox!
HIP. Æque necaſſes impetu iræ concitus.
THE. Mentem Dei rectam eripuerant cœlites.
HIP. Hei quæ in homines Divum execratio irruit!
DIA. Ceſſa, ſat eſt. haud Veneris in te iniuriæ
Caliginoſa nocte condentur, odio
Pietatis, & recti excitata pectoris,
Crudelitatem in te ita feram quæ exercuit.
Vlciſcar hæc, quemdamque qui cariſſimus
Inter homines ei eſt, manu occidam mea,
Arcus inevitabili ictum ſpiculo.
At te viciſſim pro his, miſer, tantis malis
Trœzeniæ rependam honores inclytos

Per

Vs. 1413. *F.* ἔκτανές γ᾽ ἄν /
Vs. 1414 *F.* Εἶτ᾽ ὦ — θεοῖς /
Vs. 1418. *Al.* κατασκήψουσιν /
Vs. 1421. *Olim*, κυρεῖ

Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίᾳ
Δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος
Κόμας κεροῦνταί σοι δι' αἰῶνος μακροῦ,
Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμέναι.
Ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων
Ἔσται μέριμνα, κοὐκ ἀνώνυμος πεσὼν
Ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται.
Σὺ δ', ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως, λάβε
Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλῃσι, καὶ προσέλκυσαι.
Ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· „ἀνθρώποισι δὲ,
„ Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.
Καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν,
Ἱππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ᾗ διεφθάρης.
Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν,
Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.
Ὁρῶ δὲ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.

ΙΠΠ. Χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν' ὀλβία.
Μακρὰν δὲ λείποις ῥᾳδίως ὁμιλίαν.
Λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, χρῃζούσης σέθεν·
Καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.
Αἶ αἶ· κατ' ὄσσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος.
Λαβοῦ πάτερ μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.

ΘΗ. Ὤμοι τέκνον· τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;

ΙΠΠ. Ὄλωλα· καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας.

ΘΗ. Ἦ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα;

ΙΠΠ.

Vs. 1427. *F.* καρπουμένω. | Vs. 1439. *F. vers. eſt ſpurius.*

Per civitatis omnia loca. Virgines
Caſtæ aureos, per ſpatia longa temporum,
Tonſo tibi ponent capillos vertice:
Fluidisque teſtabuntur ingentem genis
Mœſtæ dolorem. cantilenis Muſicis
Te ſemper innuptæ lubentes ac tuos
Luctus puellæ perſonabunt. gloria
Poſt fata te comitabitur non infima;
Phædræ in te amor ſilentio tegetur. At
Senis Ægei proles tuum tu filium
Complectere ulnis, ad te eumque iam attrahe.
Invitus illum perdidiſti. Sic tulit
Divum voluntas, & „Diis ſtatuentibus
„ Mirum nihil homines in errorem trahi.
At te hortor, ut ne patrem odio vexes tuum.
Ad mortem agunt Hippolyte nunc tua fata te:
Vale, neque enim mihi intueri mortuos
Fas eſt, neque morientis extremo halitu
Pollui oculos. te video vicinum huic malo.

HIP. Vale tu viciſſim, ac vade feliciſſima
Inter Deas ô virgo, conſuetudinis
Diuturnæ amicum quæ facile ita deſeris.
Te poſtulante noxia abſoluo patrem.
Iuſſis, ut ante, parui ſemper tuis.
Eheu, ſubit oculos meos caligo. nunc
Pater apprehende, corpus erigens meum.

THE. Fili, heu, quid aggrediar hominum miſerrimus?

HIP. Perii, inferorum iam nigras cerno fores.

THE. Abibis, & mortis relinques me tuæ
Culpa gravatum?

Vs. 1441. *F.* Μικρὸν *Al.* λείπεις / Vs. 1442. *Al.* Λύσω

ΙΠΠ. Οὐ δῆτ', ἐπεί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου.
ΘΗ. Τί φής; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;
ΙΠΠ. Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.
ΘΗ. Ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνῃ πατρί;
ΙΠΠ. Ὦ χαῖρε καὶ σύ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.
ΘΗ. Ὤμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε, κἀγαθῆς.
ΙΠΠ. Τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν.
ΘΗ. Μὴ νῦν προδῷς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.
ΙΠΠ. Κεκαρτέρηται τἄμ'· ὄλωλα γάρ, πάτερ.
Κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.
ΘΗ. Ὦ κλείν' Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ' ὁρίσματα,
Οἵου στερήσεσθ' ἀνδρός; ὦ τλήμων ἐγώ,
Ὡς πολλά, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις
Ἦλθεν ἀέλπτως.
Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος·
,, Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
,, Φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

Vs. 1450. *Al.* ἀφήσεις/ Vs. 1454. *Al.* εὐγενοῦς

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

HIP. Neutiquam. at piaculo
Te cædis huius liberum pronuncio.
THE. Quid? liberum hac a cæde me pronuncias?
HIP. Arcu potens mihi teſtis horum ſit Dea.
THE. Cariſſime, ut generoſa es in patrem indole.
HIP. Vale tu quoque mihi, mi pater, longum vale.
THE. Heu mentis egregiam bonæ indolem, & piæ!
HIP. Precare, genuinæ Deos eiusmodi
Vt prolis efficiare, genitor, particeps.
THE. Ne nate nunc me deſere, at forti es animo.
HIP. Fortis fui, ſed ſæva nunc me mors rapit.
Ocyſſime mihi veſte vultum contege.
THE. O clari Athenienſium, & ſimul innubæ
Fines Minervæ, quo viro privamini?
Miſerrimum ô me! quam tuorum ſæpe ego
Triſtis malorum Dea recordabor Venus?

CHO. Communis hic percellit
Civium animos dolor omnium,
Nos impetu inopino obruens.
Lacrymarum uberes
Oculis fontes profluent.
„ Præſtantium luctus virorum
„ Non leviter animos
„ Mortalium perſtringunt.

EVRIPIDIS HIPPOLYTI FINIS.

L. C. V.

ADNOTATIONES

IN

EVRIPIDIS

HIPPOLYTVM.

L. C. VALCKENARI
ADNOTATIONES
IN
EVRIPIDIS
HIPPOLYTVM.

Υ̓ΠΟΘΕΣΙΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ] Argumentum Dramatis repraeſentavi, quale dederat ex Codicibus ſuis *Arſenius* in prima Scholiorum Editione, hic illic tamen emendatius ſcriptum ex Cod. Pariſ. In Florentino Cod. proſtat argumentum, quale fertur in *Euripidis* Tragoediarum Edd. hinc abeſt argumento ſubiecta vetus adnotatio minime contemnenda. —— De diverſis lectionibus ſatis erit nonnullas attigiſſe. Vs. 2, quia praeter Pariſ. Codex quoque dabat Flor. μίαν τῶν Ἀμαζονίδων Ἱππολύτην· Ἱππολύτην dare malui, quam cum *Arſenio* Ἀντιόπην· quod is velut uſitatius matris Hippolyti nomen alteri ſubſtituiſſe videtur. —— Hippolytum v. 3, Cod. Flor. dixit κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαπρέποντα, ubi vulgatur διαφέροντα. —— Vs. 5, Cod. *Pariſ.* habet, τὴν Μίνω τοῦ Κρητῶν βασιλέως θυγατέρα· omiſſo nomine materno καὶ Πασιφάης· quod in vulgatis legitur Edd. adiectum. —— Vs. 7, recte dat etiam Pariſ. Cod. μετὰ τῆς γυναικός· alterum, vitioſum, μετὰ τῶν συγγενῶν, fluxit ex vicinis. —— Vs. 10 in aliis Edd. erant iſta, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε, τέλος δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε· de quibus ultimum ἐπέθηκε recepi, firmatum a Cod. Flor. pro ἔθηκε. —— Quae ſequuntur, ut hic edita ſunt, in Cod. leguntur Pariſ. qui pro θέλων aeque ac Flor. verſu 16 dabat σπεύδων, & v. 17 δέλτον. ubi βίβλον ſcripſit *Arſenius*. —— Vs. 21 poſitum ex Pariſ. τὴν μὲν Φαίδραν οὐ κατεμέμψατο· neque dubito quin ita dederit *Arſenius*, ubi vitioſe vulgatur, τὴν μὲν Φαίδραν οὐκ ἀπεπέμψατο. in aliis Edd. ſimplex legitur ἐμέμψατο. —— Vs. 23, ex aliis Edd. recepi τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι· quod eſt in Ed. *Arſenii*, τιμὰς ἔφη γῆς ἐγκαταστήσασθαι praebent Codd. quoque Pariſ. & Flor. hinc ſcribi quoque poterit, γῇ ἐγκαταστήσασθαι. —— Argumento dramatis iſta recte ſubiunguntur in Edd. aliis, ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροιζῆνι κεῖται. abſurda, quae proſtant in Ed. *Arſenii*, praebet etiam Cod. Pariſ., Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις.

quae

quae totidem verba leguntur in argumento Ocypodis *Luciani* T. III, p. 664, cuius auctor, τὸ δὲ δρᾶμα, inquit, τῶν πάνυ ἀστείων. ut in fine veteris notae in Hippolytum legitur, τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πρώτων, quae tamen aliter cepit *Jo. Alb. Fabricius* B. G. I, p. 642. —— In nota ſubiecta male omiſſum verbum Ἐδιδάχθη ex Cod. Pariſ. reſtitui. Quod dederat *Arſenius*, ex Codd. procul dubio, nomen Archontis Attici reliqui, ἐπὶ Ἀμείνονος ἄρχοντος. inter diverſas haec forma nominis legitima videtur Ἀμείνων· ut *Salmaſio* viſa fuit, *Menagio*, & *R. Bentlejo*. In Cod. Pariſ. ſcriptum legitur: ἐδιδάχθη ἐπὶ ἀμεινῶνος ἄρχοντος ὀλυμπιάδι ἐπὶ (ſic) πζ΄, ἔτει τετάρτῳ. De iſtius Archontis agentes nomine, hic vulgatis uſi ſunt *Jo. Meurſius* de Arch. III, c. 3, *Iſ. Caſaubon.* An. in *Athen.* V, c. XVIII. *Aeg. Menagius* in *Diog. Laërt.* III, 4. & *P. Weſſeling.* in *Diodor. Sic.* I, p. 509. alium in finem eadem adhibet *R. Bentlejus* in Epiſt. ad *Jo. Millium* p. 52. —— In his, quae ſubiiciuntur ex *Stobaei* Floril. ſcripto; memorata *Zopyri Theſéis* hic in limine me non detinebit. —— Inter dramatis interlocutores Θεράποντες ſunt repoſiti, a choro diſtincti v. 61; etiam Ἐξάγγελος, pro ἕτερος ἄγγελος, ex Cod. Pariſ. v. 776. proponi potuiſſet.

Vs. 1 Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι] *Philoſtrati* Timaſion, Hippolyto cetera non diſſimilis, ſed & iſtius culpae, qua ſola peccavit Theſîdes, inſons, ſacra Veneri quotidie faciebat: de V. A. VI, p. 232, 8, πολλὴν γὰρ, aiebat, ἡγοῦμαι τὴν θεὸν [ἐν] ἀνθρωπείοις τε καὶ θείοις πράγμασιν· omiſſam illic praepoſitionem a deſcriptore, quod iure ſuſpicabatur *Ti. Hemſterhuſ.* in Miſcell. Obſ. III, p. 419. firmant *Euripidis* verba, obverſata *Philoſtrato*. In rebus ille tam humanis quam divinis magnam vim Deam habere ſtatuebat; quam, omnia pervadentem, praeter ceteros Poëtas, Tragici cecinerunt: nemo luculentius explicuit *Sophocle* ſeptem & decem ſenariis continuis apud *Stobaeum* Florileg. p. 386, 40. *Grot.* p. 239, 241. De his duo tantum primos verſus adponam, partim ex *Plutarchi* T. II. p. 757. A, ſcriptos emendatius:

> Ὦ παῖδες, ἥ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
> Ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.

Multiplex, & hic iuxta *Euripidem multum* Veneris erat *nomen* in cœlo terraque; ſive clarum & venerabile. Longe diverſum quid ſignificatur, Κύπρις —— ἣν πολλὴ ῥυῇ· Hippol. v. 443; cumque animantibus quibusdam πολλὴ dicitur ineſſe Ἀφροδίτη. —— Hic Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσιν, —— eſt σεμνὴ, μεγάλη, τιμία· quod liquebit ſimilia dicta quaedam *Euripidis* comparanti, Iphig. in Taur. v. 1492, Troaſ. v. 49, Herc. v. 849. De Baccho eadem leguntur & de Sileno verba in *Orphicorum* H. 44, & 53, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι, Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν. Eſt in *Athenaei* XV, p. 695, F, *Scolion* egregium:

> Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
> Τιμὴν ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον·

eumdem in ſenſum ſcribi potuerat, Πολὺς μὲν ἐν βροτοῖσιν, οὐρανοῦ τ' ἔσω.

Vs. 1—5] Quatuor etiam de his ἰαμβείοις potuiſſet ſuum *Ariſtophanes* ληκύθιον adaptare; verſus enim efficiunt ληκυθείους.

> Κύπρις οὐρανοῦ τ' ἔσω
> Τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
> Φῶς ὁρῶντες ἡλίου
> Τἀμὰ πρεσβεύω κράτη.

Qualium Trochaicorum *Euripidis* ingratum in ſenariis fuiſſe ſonum caſtigatis Atticorum auribus non ſane miror, neque adeo cenſuram, quam in *Euripidis* Prologos exercuit ſeveriſſimam *Ariſtophanes* Ran. v. 1231—1278. —— Ore Gallico *R. P. Brumoy dans ſon Theatre des Grecs* T. II, Venus Euripidea loquitur propemodum, ut *Virgilii* Iuno; ſed errores viri optimi hic non perſequar. Illud non alienum vi- debi-

debitur, ſi loca veterum indicavero, huius etiam dramatis verſus adhibentium, quae quidem mihi fuerint obſervata. Verſum 1 & 2, ad vocem ἔσω pro ἔνδον poſitam, excitat *Grammaticus* de Soloecismo p. 200; eosdem παρῳδεῖ *Luciani* Podagra T. III, p. 665. Vss. 2—6, ad Veneris potentiam declarandam adhibet *Athenaeus* XIII, p. 600. C. In Tragoedia quae dicitur Χριστὸς πάσχων matri nunciaturus filio moriendum, ſic virginem alloquitur v. 102, poſtquam ſuum αἶ ter repetitum ingeminaſſet:

> Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ ἀνώνυμος
> Ἁγνὴ κέκληται, τῆσδε γῆς ὅσοι πέδον
> Ναίουσι, λαμπρὸν φῶς ὁρῶντες ἡλίου,
> Τὰ νῦν δὲ τάλαιν᾽ ἡ πάλαι μακαρία.

ad iſta frigide ſatis reſpondet ἡ Θεοτόκος,

> Τί δ᾽ ἐστίν; ἦ που τίς μ᾽ ἀποκτεῖναι θέλει;

Non dicam quam apte Veneri de ſe dicta transferantur in virginum ſanctiſſimam: ſed nunquam *Gregorius Nazianzenus* Mariam dixiſſet οὐκ ἀνώνυμον Ἁγνήν. De hoc dramate quid ſentiam, in Praefatione iam fuit indicatum.

Vs. 8 Τιμώμενοι χαίρουσιν] Huc ſpectabat *Plutarchus* iſta ſcribens in Ἐρωτικῷ p. 766. C. τῷ δὲ Ἔρωτι καὶ τοῦτο καθάπερ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἔνεστιν, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τιμωμένῳ χαίρειν ἀνθρώπων ὕπο. quod ait idem reliquis ineſſe Diis, ut ab hominibus coli cupiant; ad Penthea de Baccho Tireſias, Ὁρᾷς; σὺ χαίρεις —, Κἀκεῖνος, οἶμαι, τέρπεται τιμώμενος, in *Eurip.* Bacch. v. 321; in huius Alc. v. 54, Orcus, τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει. de vero Deo non abſurde *Clemens Alex.* Strom. VII, p. 848, 13, εἰ τιμώμενον χαίρει, (τὸ θεῖον,) φύσει ἀνενδεὲς ὑπάρχον, οὐκ ἀπεικότως ἡμεῖς δι᾽ εὐχῆς τιμῶμεν τὸν Θεόν.

Vs. 11 Ἱππ. ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα] In Theſeo *Plutarch.* p. 2. B. ὁ δ᾽ Εὐριπίδης, ait, τὸν Ἱππόλυτον ἁγνοῦ Πιτθέως παίδευμα προσειπὼν, ἐμφαίνει τὴν περὶ τὸν Πιτθέα δόξαν. In ſanctam avi materni domum, in qua puer a Connida praeceptore, iuvenis ab avo Pittheo fuerat ipſemet ad virtutem formatus Theſeus, cur & quando miſerit Hippolytum educandum, tradit *Pauſan.* I, p. 51. *Diodoro Weſſelingii* IV, p. 306, 21, filium Troezena miſiſſe narratur, τρέφεσθαι παρὰ τοῖς Αἴθρας ἀδελφοῖς. Pittheïdos Aethrae fratres, quos ex MSS. ibi reſtituit, vellem nobis memoraſſet *Weſſelingius*, mihi quidem aliunde ignotos: ſi fratres habuit Aethra, quomodo tandem locum habere potuit, quod ſcribit *Pauſanias*, quodque ex *Aſclepiadae* Τραγῳδουμένοις *Schol.* in *Hom.* Od. Λ, 320, τὴν γὰρ, inquit [Ἱππολύτου] διὰ τὴν Πιτθέως Αἴθραν μητρῴα τις ἀρχὴ δεῦρο. — De Pittheo nihil adeo novimus niſi laudabile; nec ſane cauſam habuit cur Regem optimum tanquam *ſuperbum* inter populares ſuos traduceret *Brumoeus*, reddens Euripidea, *cet éléve du ſuperbe Pithée:* Quae quidem velut Pitthei monumenta memorat *Pauſanias*, iudicem iuſtum demonſtrant populum in pace regentem: de Muſéo, in quo dicebatur λόγων τέχνην, artem iſthoc aevo non neceſſariam, tradidiſſe, & de libello, quem ſub eius nomine vulgatum legerit, quid *Pauſanias* cenſuerit, vocula δὴ demonſtrat in his p. 184, Πιτθέως δὴ (*ſcilicet!*) σύγγραμμα. — Commodum *Schol.* ad ἁγνοῦ Πιτθέως adſcripſit ex *Eurip.* Med. verſum 684, [Πιτθεύς τις ἐστὶ γῆς ἄναξ Τροιζηνίας,] Παῖς, ὡς λέγουσι Πέλοπος εὐσεβέστατος. Suſpicor, ultimum hoc ferme capiendum quo ſenſu Homeréus Chiron δικαιότατος Κενταύρων accipitur a Grammaticis, tanquam inter omnes *unus iuris obſervantiſſimus:* certe de Pelopis filiorum, Atrei, Thyeſtae, Chryſippi pietate vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus. Rerum autem Pitthea divinarum humanarumque peritum pro iſthac aetate fuiſſe colligas ex *Eurip.* Med. v. 686, & *Plutarchi* Theſ. p. 2, A. — *Superbus* potius ex mente Veneris Euripideae dici potuit Hippolytus, v. 10, Ἀμαζόνος τόκος· Veneris ſacrorum oſor, ut Amazone natus: *Eſt prorſus iſte gentis armiferae furor; Odiſſe Ve-*

neris foedera, *Seneca* Hipp. v. 909. *Amazonio connubia pellere ritu*, *Statius* Achill. II, 156. de noſtro *Seneca* v. 231, *Immitis annos coelibi vitae dicat; Connubia vitat, genus Amazonium ſcias.* Latinae Tragoediae Scriptori mater Hippolyti, de nomine nusquam *Euripidi* memorata, nec *Diodoro Sic.* IV, p. 306, 21, ſemper *Antiope*, ſicut plerisque, dicitur; ſemper etiam *Plutarcho*, unum tantum *Clidémum* memoranti p. 13. A. B. qui *Hippolyten* dixerit, οὐκ Ἀντιόπην. *Clidemo* iungi poterit alius rerum Atticarum ſcriptor *Iſter* apud *Athen.* XIII, p. 557. A.

Vs. 17 Χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην &c.] Male praetermiſſam in aliis ex Ed. *Ald.* recte reſtituit voculam *Barnes.* ἀν' ὕλην praebent Codd. Florent. & Pariſ. & probabiliter etiam quos adhibuit *Musgravius.* C —— V. 18 in ἐξαίρει accentum mutavi, ſcripſique, Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονός· *latebris excitatas feras capit: Schol.* ἐκ μέσου αἱρεῖ, ἀφανίζει. αἱρεῖν & ἐξαιρεῖν in talibus adhibentur, non autem, quantum recordor, ἐξαίρειν. *Themiſt.* Or. XXIII, p. 288, A. οἷον κυνηγέτης, κύκλῳ θήραν περιθέμενος, αἱρεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ σαγηνεύει. qui laqueis irretitos iuvenes capiunt, πάγαις Sophiſtae iuxta *Lyſin* τοὺς νέους ἐμπλέκοντι, ſecundum *Archytam* τὼς ἀμώσως αἱρέοντι· ſic enim, non ἀεὶ ῥέοντι, ſcripſiſſe *Stobaeum* autumo Florileg. p. 16, 4. Aptiſſima dabit *Pauſanias* II, p. 184. m. λύκους ἐφαίνετό μοι τὴν Τροιζηνίαν λυμαινομένους ἐξελεῖν ὁ Ἱππόλυτος. ſcripſerat itaque VIII, p. 699, in. γῆν τὴν ἐκέκτητο ἐργαζόμενος, οὐδὲ τὰ θηρία ἠμέλει τὰ ἄγρια ἐξαιρεῖν. ubi vulgatur ἐξαίρειν. Hinc quantum diſtet ἐξελᾶν iſta docebunt *Xenoph.* Κ. Π. I, p. 10, f. ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾶν εἰς τὰ ἐργάσιμά τε καὶ εὐήλατα.

Vs. 19 Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας] Ὁμιλίᾳ legitur in Ed. prima *Flor.* Quatuor minimum diverſae proſtant huius verſus interpretationes; cuius verba ſi vel ſic collocentur, πεσὼν πρὸς μείζω A βροτείας ὁμιλίας, facilitatem tamen Euripideam hic deſideres. Dianae dilectus ante alios iuvenis pudicus Deam virginem venator per ſylvas prae omnibus unam ſectabatur: πάντων φίλτατον βροτῶν ſodalem ſuum ipſa vocat infra v. 1333. quem non adſpectabilis mortalem alloquio ſaepe Dea dignabatur: Hippol. v. 86, Κλύων μὲν αὐδῆς, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν. In hoc familiare cum Dea com- B mercium, humana conditione maius, impudenter irruiſſe Veneri dicebatur Hippolytus.

Vs. 20 Τούτοισι μέν νυν οὐ φθονῶ] Ex Codd. poſui, pro Τ. μέν γ' οὖν· ad optimos *Musgravii* accedebant Flor. & Pariſ. Μὲν οὖν, iambus, frequenter ſecundam occupat in ſenariis ſedem, *Eurip.* Hec. 51, 728, 798, 1268. &c. illud ubi C locum non invenit, ut hic, eodem ſenſu ſcribitur Tragicis μέν νυν· ut ubique apud *Herodotum:* Soph. Trach. v. 448, Ἔρωτι μέν νυν —— Oed. T. v. 31. Θεοῖσι μέν νυν οὐκ. uſitatiores ſaepe voculae huius in locum irrepſerunt: *Eurip.* Androm. v. 955, Συγγνωστὰ μέν νυν pro μὲν οὖν verſus poſcebat: in Oreſte, v. 1221, Καλῶς σὺ μέν νυν, pro δὴ praebent duo Codd. Leidenſes.

D

Vs. 23 Πάλαι προκόψασ' οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.] Pro πόνου vitioſam dat lectionem Flor. πολέμου. Quartum caſum cum verſus non admitteret, nominativum ut alibi poſuit pro genitivo abſoluto. Vſitatior hic poſtulaſſet ſtructura τὰ πολλὰ δὴ Πάλαι προκοψάσῃ οὐ μοι δεῖ πολλοῦ πόνου. *quae pleraque ſane iam ante praeparavi non opus mihi eſt multo labore. He-* E *rodianus Pierſoni* p. 450, Τὸ Δεῖν οὐ μόνον δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσουσι πλάσσει· εὐρυχωρείας σε δεῖ. Comici verſus pars fuiſſe videtur,

—— —— εὐρυχωρείας σε δεῖ.

amplo tibi opus eſt ſpatio. Ariſtophanem aut alios Poëtas Atticos noſtris in libris ita loqui nunc non recordor, neque etiam puto, praeterquam *Euripidem*; cuius

ius in eam rem loca diligenter enotabo: A Phoen. v. 928, οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων. Hippol. v. 490, οὐ λόγων —— Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός. v. 688, δεῖ με δὴ καινῶν λόγων. Supplic. v. 789, Τί γάρ με δεῖ παίδων; (Med. v. 565, σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;) legitur in Hecubae v. 975, ἀλλά τις χρεία σ' ἐμοῦ; ubi *Schol.* ἀντὶ τοῦ σοὶ, σὲ εἴρηκεν. idem eſſet, τί δεῖ σ' ἐμοῦ; *Auctor* Rheſi v. 837, μακροῦ γε δεῖ σε καὶ σοφοῦ λόγου, Ὅτῳ με πείσεις —— illic fru- B ſtra quis emendare tentabat: μακροῦ γε καὶ σοφοῦ δεῖ σοι λόγου. quamvis, uſus iſtius veteris ignarus, *Auctor* dramatis Χριστὸς Π. ſic iſta ſcripſerit v. 2331, Ἀλλ' οὖν μακροῦ σοι καὶ σφοδροῦ δέῃ λόγου, Ὅτῳ με πείσεις. admovit locum ex Rheſo *Berglerus* his *Ariſtoph.* Nub. v. 1030, Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν.

Vs. 25 Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων] C *Ut* Eleuſinia *viſeret veneranda myſteria*, hisque adeo viſis perficeretur. *viſere* hac in re probavit *Joſ. Scaliger* Animadv. in *Euſeb.* p. 214. b. Schol. ἐλθόντα ſcribit ἐπὶ μύησιν τῶν Ἐλευσινίων. Sed iam ante caſtus iuvenis praeparatus & *initiatus*, μεμυημένος, nunc veniſſe dicitur ἐς ὄψιν καὶ τέλη σεμνῶν μυστηρίων· id eſt, ut opinor, ἐπὶ τὴν ἐποπτείαν τελεσθησόμενος, ſive ἐπὶ τὰ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, D quae vocat *Plato* Symp. p. 209. E. haec diſtinguens ab initiandi ritibus, verbo μυηθῆναι ibidem ſignificatis: *myſtae* namque non niſi poſt quinquennium in ſacrarium interius admittebantur ad arcana ſpectanda; tum demum fiebant ἐπόπται & τέλειοι. Reſpicit eodem, ut alibi ſaepiſſime, in Phaedro *Plato* p. 250. B. εἶδόν τε καὶ ἐτελοῦντο τελετῶν μακαριωτάτην. Suum de vita *Thucy-* E *didis* libellum ſic orditur *Marcellinus*: Τῶν Δημοσθένους μύστας γεγενημένους θείων λόγων —— ὥρα λοιπὸν καὶ τῶν Θουκυδίδου τελετῶν ἐντὸς καταστῆσαι, ſic leg. pro καταστῆναι. confer *Heraclit.* Allegor. *Homer.* p. 479, 9. De myſteriis loquens Eleuſiniis *Andocides* p. 5, 18, μεμύησθε καὶ ἑωράκατε τοῖν θεοῖν (hac Deae τὼ θεὼ dicebantur Athenis:) τὰ ἱερά. Articulum ſi praefigas, ex *Heſych.* lucrabimur ſenarium *Sophoclis*:

[Τὰ] Σεμνὰ τῆς παρθένου μυστήρια,
Σοφοκλῆς· τὰ ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια.

Liberae Matrisque Cereris arcana haec Eleuſinia ſacra τέλη vocantis *Sophoclis* locus *Plutarcho* ſervatus T. II, p. 21. E, ad alia ſaepius adhibitus, in rem noſtram aptiſſimus eſt:

— — ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν, οἳ, ταῦτα δερχθέντες τέλη,
Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

Pindarum in his *Sophocles* imitabatur, cuius verba dedit *Clemens Alex.* Strom. III, p. 518, 15. Sic loqui poterant Hierophantae, Daduchi, quique ſuperſtitioſae plebis Atticae callide gratiam aucupabantur: vid. *Ez. Spanhem.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 155, 457, 460. & epigramma *Crinagorae* quod *Scaliger* explicat ad *Tibull.* p. 168, 169. Sed nollem ſic Philoſophos loquutos, *Platonem* in Phaedon. p. 69. C. de Rep. II, p. 363. D. *Aeſchinem Socr.* *Auctorem* ſaltem Axiochi p. 164. *Ciceron.* de LL. II, c. XIV. *Themiſt.* *Stobaei* p. 604, 48. Pleriſque potius placebunt *Antiſthenis* & *Diogenis* dicta, memorata *Diog. Laërt.* VI, 4, & 39. quorum hoc melius exhibet *Plutarch.* T. II, p. 21. F. Sed *Sophoclis*, ni fallor, οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη, dici poſſunt Euripidea locutione ἐλθόντες

Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων.

Haec *Euripidis* in ſuo Codice aliquis adſcripſerat ad Medeae v. 1382,

— — γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν.

nam illic exhibet Codex Florent. καὶ τέλη μυστηρίων· omiſſo verbo προσάψομεν, ad ſenſum neceſſario. Illinc ſumſit *Auctor* Χριστοῦ Π. v. 967, Σεμνὴν ἑορτὴν τῇδε γῇ προσάψεται. Grammaticos mireris in iſto Medeae verſu τέλος per ἑορτὴν interpretantes: *Etymolog.* p. 750, 43. Τέλος σημαίνει —— τὴν ἑορτὴν παρὰ Εὐριπίδῃ, ὡς τὸ, Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλος προσάξομεν.

ξορῶν. ubi ſcribendum προσάψομαι· Recte ſcripta leguntur eadem in *Scholio* ad Il. κ, 56, *Homeri Leidenſis*. *Schol. Eurip.* in iſtum Medeae v. 1382, τέλη, inquit, λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. in iisdem *Scholiis* de feſto, Medeae occaſione inſtituto Corinthiis, rariſſima traduntur ad v. 9 & v. 273, quibus locum dare *Meurſius* potuerat in Gr. Fer. ut ſupra notatis in ſuis Eleuſiniis: ſed nihil inde de myſteriis colligas, quibus illic locum fuiſſe non opinor: τέλη pro τελεταῖς illic etiam cepit Ill. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. Cerer. v. 130. Per τέλη certum potius *vectigal* intelligi poſſet, in ſumtum feſti deſtinatum. Antequam Scholia *Barneſ.* interpolaſſet in *Homerum*, ad Il. κ, 56, iſta legebantur in fine *Scholii:* καὶ τὸ τέλος * τὸ μυστικὸν, τὸ μυστήριον *. Suſpicor illic olim lectum *Aeſchyli* ſenarium, quem, aliunde ignotum, praebet *Schol.* ad iſta *Sophoclis* Oed. in Col. 1043. Οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη Θνατοῖσιν. *Schol.* Τέλη] τὰς τελετὰς, καὶ Αἰσχύλος, Ἔφερξ'· ἔρως ἢ τοῦδε μυστικοῦ τέλους. In Sophocleis certe bis minimum Eleuſinia myſteria dicuntur τέλη, ſicut hic *Euripidi*.

Vs. 26 Πατρὸς εὐγενοῦς δάμαρ Ἰδοῦσα] Ipſa ſe Phaedra tum primum incenſam amore fatetur Hippolyto in Epiſt. *Ovidii* Her. IV, 67, *Tempore, quo vobis inita eſt Cerealis Eleuſin; —— Tunc mihi praecipue, nec non tamen ante, placebas: Acer in extremis oſſibus haeſit amor. Candida veſtis erat, praecincti flore capilli. conveniente ſacris habitu* deſcribi recte videbatur Clar. *Burmanno.* —— Sed capaciſſimum oportet in Eleuſinio ſacrario fuerit veſtiarium, ſi lex fuit Attica, quam cum multis aliis confinxit ſatis abſurdam, non ſane Κριτικώτατος, Theologus perdoctus, *S. Petitus* LL. Att. I, Tit. I, XVI, Ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθείη, εἰς ταῖν θεαῖν ταῦτα ἀνατιθέναι.

Vs. 31 —— ναῷ Κύπριδος ἐγκαθείσατο Ἐρῶσ' Ἔρωτ' ἔκδημον] *In templo Veneris dedicavit Amans* Phaedra *Cupidinem* nomine Ἔρωτος ἐκδήμου, *Amoris abſentis.* Vulgatarum ante Editionum haec eſt ſcriptura: ναὸν Κύπρ. ἐγκαθίσατο Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον· *inaedificavit templum Veneris Ardens amore abſentis:* ἐγκαθείσατο accepit a Codicibus oblatum *Muſgravius*, inventum & in Pariſino ab *Hemſterhuſio:* ἐγκαθίσατο praebet Flor. MS. —— ναοῖ ſcriptio vetus in ναὸν mihi degeneraſſe videbatur: unam hinc lineolam abſtuli; vocem etiam ἔρωτ' in nomen proprium Cupidinis litera producta mutavi: haec mihi duo tantilla licere credidi; nihil in vicinis novandum; ubi tamen prorſus intelligi nequeunt, ut nemini fuerunt intellecta, Τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρῦσθαι θεάν. In ſequentibus, quantum pote, brevis eſſe laborabo; hunc unum mihi locum liceat accuratius pertractaſſe. Sic itaque verſus iſtos *Euripidi* ſcriptos ſuſpicor:

> Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
> Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον
> Γῆς τῆσδε, ναῷ Κύπριδος ἐγκαθείσατο,
> Ἐρῶσ', Ἔρωτ' ἔκδημον. Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
> Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσιν ἱδρῦσθαι θεόν.

Et ante quidem, quam in hancce regionem veniret Troezeniam, ad ipſam rupem Palladis, quae hanc terram deſpectat, in templo Veneris dedicavit amans Amorem abſentem: in poſterum autem perhibebunt, Deum illic (ſive Cupidinis ſignum) *in honorem Hippolyti fuiſſe collocatum.* Nihil omittam, quod videri poſſit explicandum. Non ſane nego, templum quoque Veneri ſtatuiſſe Phaedram; ſed *Euripidis* phraſin poſtulare tantum arbitror *Cupidinem* in templo dedicatum. Jam primum, ſi res ipſa per ſe ſpectetur, nemo diffitebitur amante Phaedra Cupidinis ſimulacrum dignum fuiſſe donarium:

> —— —— καὶ γὰρ ἐρῶντας
> Δῶρον Ἔρωτι φέρειν αὐτὸν Ἔρωτα θέμις·

ut eſt in Antholog. IV, c. XII, ep. 52. Amans ipſe Piſiſtratus ferebatur τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος ἐν Ἀκαδημίᾳ καθιερῶσαι, narran-

rante *Plutarcho* in Solone p. 79. B. Euripidei forte loci memor, ſcribebat in Verrem *Cicero*, II, c. 47, *in Eryco monte*, Veneri dicato, *vidi argenteum Cupidinem cum lampade.* —— *Ardebat amore illius hoſpitae, propter quam hoſpitii iura violarat. Hoc non ſolum ſciri tum, verum etiam commemorari ſemper volebat.* Suum etiam Phaedra commemorari ſemper *Amorem* volebat, ſed abſentis mariti legitimum, Ἔρωτ' ἔκδημον. Inſtar aliarum, ſub hoc pietatis velo potuiſſet amorem abſentis Hippolyti tegere, ſi per Venerem licuiſſet. —— In Euripideis, ad rupem Palladis iſta pertinere κατόψιον γῆς τῆσδε, iam vidit *Jo. Meurſius* in Theſeo c. 21, quo eſſent modo capienda monuerunt *Reiskius*, & *Heathius*. Cum e Graecis poſſent aut Latinis Poëtis illuſtrari, horum nunc pauca tantum adſcribam; ubi primum verba poſuero *Diodori Siculi*, haec velut interpretantis L. IV, p. 306, 24, Ἱππολύτου δ' ἐπανελθόντος εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὰ μυστήρια, Φαίδρα διὰ τὸ κάλλος ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, τότε μὲν ἀπελθόντος, ἱδρύσατο ἱερὸν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ὅθεν ἦν καθορᾶν τὴν Τροιζῆνα. *Scholiaſta* ſcripſerat *Eurip.* ἐπὶ πέτρας, ἀφ' ἧς [ἦν] ἀποβλέπεσθαι τὴν Τροιζῆνα. Elegantius & more Poëtarum rupem Palladis ipſam conſideravit *Euripides* ut Troezenis Pittheïae *ſpeculatricem*, ſive *deſuper adſpectantem Troezena:* ſenſum ſic dant rebus inanimis; quod *Servius* animadvertit in *Virgil.* Aen. I, 420, *collem, qui plurimus urbi Imminet, adverſasque adſpectat deſuper arces:* conf. Aen. VII, 740. *Tibull.* I, El. VIII, 19. *Virgilium* ſuum expreſſerunt *Statius* & *Claudianus:* illi *Celſa Dicarchéi ſpeculatrix villa profundi*, dicitur Sylv. II, 2, v. 3. *Claudiano* de Nupt. Honor. & Mar. v. 50, Mons Cypri Veneri ſacer, *Invius humano greſſu, Phariumque cubile Proteos, & ſeptem deſpectat cornua Nili.* —— Πέτρα Παλλάδος eſt utique, quam Ἀθάνας σκόπελον vocat *Eurip.* Ion. v. 1434, 1480. πέτραν κομψὴν *Arrian.* in *Epict.* II, c. 16, p. 261. ru-

A pes Athenis Atticis praerupta, in qua *arx* erat ſita, περιφανὴς ἄνω διὰ μέσης τῆς πόλεως, *Ariſtidae* Soph. T. I, p. 171. Ex arce ſumma late patebat in mare ſubiectum atque in Troezeniam regionem proſpectus: Theſei *pater*, *Catulli* Carm. LXIII, 241, *ut ſumma proſpectum ex arce petebat*, —— *Quum primum inflati conſpexit lintea veli, Praecipitem ſeſe ſcopulorum e vertice iecit.*
B In ſummo vertice Palladis templum longe navigantibus erat, & via ſacra euntibus ſpectabile: *Lucretius* VI, 749, *Eſt & Athenaeis in moenibus, arcis in ipſo Vertice, Palladis ad templum*, &c. hinc intelligendum *Lycurgi* ἀφορῶν c. Leocr. p. 150, 5. *Pauſanias* I, p. 67 f. ſtatuae Minervae ἡ τοῦ δόρατος, ait, αἰχμὴ καὶ ὁ λόφος τοῦ κράνους ἀπὸ Σουνίου προσπλέουσίν ἐστιν ἤδη σύνοπτα. *Dicaearchus* apud A-
C then. XIII, p. 594, F. de via ſacra loquutus, ἐνταῦθα, inquit, καταστὰς, οὗ ἂν ᾖ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορώμενος νεὼς καὶ τὸ πόλισμα. recte, ni fallor, corrigo, literis aliquot repetitis, οὗ ἂν φανῇ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορωμένῳ ὁ νεὼς καὶ τὸ πόλισμα, *ubi Athenas verſus ſpectanti primum adparere coeperit templum & arx.* hic commodum in mentem veniunt *Virgiliana* ex Ecl. IX, 59, *Hinc adeo*
D *media eſt nobis via: namque ſepulcrum Incipit adparere Bianoris:* facta de *Theocriteis* ex Eid. VII, 10, Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα Ἁμῖν τὸ Βρασίλα (ſive potius Βρασίδα) κατεφαίνετο. —— Iam vero ſi ſuo more ſcripſit hoc loco Poëta, ναοῖ Κύπριδος ἐγκαθείσατο, potuit hic idem evenire quod alibi: vid. *Schol.* in Phoen. p. 688. illinc facile natum ναὸν interpretes etiam inducere
E alioſque lectores, ut in Athenarum arce Phaedrae iuſſu conditum in honorem Hippolyti templum Veneri ſtatuerent. Sed ſane fuerit Athenis tale templum a Phaedra Veneri dicatum, quod praeter *Diodor. Siculum*, *Euripidis Scholiaſtas*, ex *Aſclepiade*, ſua illud aetate dictum Ἱππολύτειον tradente, narrat *Schol.* in *Hom.* Od. Λ, 320, hinc *Jo. Meurſius* in Theſeo c. XXI, & *P. Burman-*

nus in Iove Fulgerat. c. VIII, qui Ioannem Tzetzen putat *duo templa Veneri a Phaedra excitata confundere*, ſcribentem in *Lycophr.* Alex. v. 610, ἐν Τροιζῆνι Φαίδρα ἱερὸν Ἀφροδίτης ἱδρύσατο ἐπὶ τῷ Ἱππολύτου ἔρωτι. Non debuerat eam in rem aliena haec *Euripidis* advocare verba *Tzetzes*; ſed nusquam etiam in Atticis ſuis aut alibi *Pauſanias* templum Veneris memorat a Phaedra conditum Athenis; in Corinthiacis vero, Troezenis enarrans monumenta vetera, II, p. 187, partem ſtadii Ἱππολύτου καλουμένου· καὶ ναὸς, inquit, ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀφροδίτης Κατασκοπίας· αὐτόθεν γὰρ, ὁπότε γυμνάζοιτο ὁ Ἱππόλυτος, ἀπέβλεπεν ἐς αὐτὸν ὁρῶσα (leg. ἐρῶσα, *amans*) ἡ Φαίδρα. —— Sive templum Veneri ſtatuerit, praeter illud Speculatricis, etiam Athenis aliud; ſeu minus; illud nihil adeo facit ad haec *Euripidis*. Scribere potuerat in iſtum quidem ſenſum,

Τεύξασα ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο
Ἐρῶσ' Ἔρωτ' ἔκδημον.

ut *Lycophron* Alex. v. 1261,

Δείμας δὲ σηκὸν Μυνδίᾳ Παλληνίδι
Πατρῷ' ἀγάλματ' ἐγκατοικιεῖ θεῶν.

Eurip. Iphig. in Taur. 1453, Ἐνταῦθα, τεύξας ναὸν, ἵδρυσαι βρέτας. Sed *templum Veneris aedificavit* dici potuiſſe ab *Euripide*, ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο, hoc equidem non opinor, contendens ſcribi debuiſſe, ναῷ —— ἐγκαθείσατο Ἔρωτ' ἔκδημον. quia iſtiusmodi compoſita hac ubique ſtructura frequentantur. In *Lycophronis*, quem citabam, Alex. vitioſus vs. 1204, Νήσοις Μακάρων δ' ἐγκ. ſic ſcribendus eſt,

Νήσοις δὲ Μακάρων ἐγκατοικήσεις μέγας/ Ἥρως.

ut *Euripides* in Antiopa, κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. Propius accedunt *Euripidis* ex Iphig. Taur. v. 977, *miſit me Phoebus* λαβεῖν Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. de donariis in templis dedicatis *Callim.* h. Dian. v. 229, σοὶ δ' Ἀγαμέμνων Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ. In *Oraculo* ap. *Pauſan.* X, p. 832,

A Μή μοι —— σκύλων —— κόσμον Νηῷ ἐγκαταθῇς. *Pindarus* Pyth. V, 54. Κρῆτες ὃν (ἀνδριάντα) τοξοφόροι τέγει Παρνασσίῳ καθέσσαντο. ſcribi quoque poterat, τέγει Παρνασσίῳ 'γκαθέσσαντο, *quam* ſtatuam *in templo Delphico collocarunt*. Sed καθέσσατο legitur etiam in epigramm. *Anthol. MS.*

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
B Ἤπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο.

Illud καθέσσατο, ſive καθείσατο, vix alibi reperitur: ut στῆσαι, στήσασθαι, ἱδρύσασθαι· ſic ſaepenumero recurrunt apud quosvis ſcriptores, Poëtas praeſertim, εἵσατο βωμὸν, ναὸν, τέμενος, ξόανον· poſtremum praebet epigramma, nemini quod ſciam editum,

C Τὸ ξόανον τὸ περισσὸν Ἀριμνήστης Ἀφροδίτᾳ
Εἵσατο, τὰν πάσης ναυτιλίης φύλακα.

Quia cum ceteris εἵσατο frequentat *Callimachus*, forte cui videri poſſet ſcripſiſſe h. Dian. v. 233,

δύω, θεὰ, εἵσατο νηοὺς.

ſed Ἐκαθίσατο *Heſych.* explicat ἱδρύσατο. & *Apollon. Rhod.* memorat βωμοὺς, τοὺς Μήδεια καθίσσατο, IV, 1219. conf. v. D 278. Atticis familiare fuit εἵσατο· neque dubito quin dederit *Euripides*, inſtar aliorum, ναῷ Κύπριδος ἐγκαθείσατο Ἐρῶσ' Ἔρωτ' ἔκδημον. Neminem hic futurum arbitror, qui me docere vel alios velit, exemplis in medium prolatis, ἐρᾷν ἔρωτα δριμύτατον, ἐπουράνιον ἐρᾷν ἔρωτα, & ſimilia Graecis in uſu eſſe: ſi genuinum eſt, ut puto, ναῷ K. ἐγκαθείσατο, dubium non remanebit, quin *Cu-* E *pidinem* Poëta dixerit ab amante Phaedra dedicatum; in ſequenti autem verſu θεὸν ſit ſcribendum. Sed, niſi per literas ante hoc decennium communicata *Musgravio* placuiſſet, elegantiarum veterum ſpectatori cultiſſimo, vererer equidem, ut Docto poſſem Lectori coniecturam adprobare paulo audaciorem, qua pro, Τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ——, ſcribendum ſuſpicabar:

—— Ἱπ-

— — Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσιν ἱδρύσθαι θεόν.

Nititur illa tum vulgatae lectionis abſurditate, (quam tamen exhibet *Jo. Tzetzes* in *Lycophr.* Alex. v. 610,) tum *Euripidis* more loquendi, editae lectioni nihil uſquam ſimile ſcribentis, haec autem Iphig. in Taur. v. 1457,

Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ
Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν.

minus autem bene, Τὸ λοιπὸν ὀνομάσουσι, cum ἱδρύσθαι conveniret: verbum certe requiritur futuri temporis: *Eurip.* Oreſt. v. 1684, Κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον &c. Herc. v. 1329, ταῦτ' ἐπωνομασμένα Σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται. Ion. v. 1590, Δῶρος μὲν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται Πόλις. hac mea meliorem ubi quis lectionem excogitaverit, primus illam recipiam. Niſi in his modum exceſſiſſem, quae mendoſa leguntur in Scholiis, & de monte *Glaucopio* minime vulgata, hic quoque tractari potuiſſent: nunc aliis illa relinquam pertractanda.

Vs. 34 Ἐπεὶ δὲ Θ. Κ. λείπει] Recte recepit *Musgravius*, pro λίπε, ex Codd. quibus accedunt Pariſ. & Flor.: aeque vitioſum λίπε χθόνα, relictum in Phoeniſſ. v. 1676. illic λεῖπε ſcribendum; hic, absque Codd. detectum *Pierſono*, Veriſim. p. 60, λείπει recipi potuerat ex *Euripidis* more ſcribendi; Phoen. v. 63, Ἐπεὶ — σκιάζεται· Androm. v. 29, Ἐπεὶ — γαμεῖ· Heraclid. v. 9, ἐπεὶ κατ' οὐρανὸν Ναίει. In Hecuba vulgatur v. 21.

Ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἕκτορός τ' ἀπώλετο
Ψυχὴ,

quantumvis ſequatur, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη, genuinum arbitror praeſens tempus ἀπόλλυται, quod legit ex ſuis Codd. *Euſtath.* in Il. E p. 413, 50. K p. 790, 38. N p. 939, 43. inventum & in Codd. *Thomae M.* in v. Ψυχή. His in libris verſatus tempora ſic diverſa iungi non mirabitur: In Alceſti ver-

A ſum dat MS. Flor. 174 ſic ſcriptum:

Ἐνταῦθα δὴ 'δάκρυσε, καὶ λέγει τάδε.

pro κἄλεγε. in Ione pro κἄπλεκε v. 826 ſcriberem, ἐψεύσατο — καὶ πλέκει πλοκάς. Iphig. Taur. v. 16,

Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε.

Vs 35 Μίασμα φεύγων αἵματος] *Sta*-
B *tio*, Theb. I, 401, dicitur *Calydona relinquens Olenius Tydeus; fraterni ſanguinis illum Conſcius horror agit:* in *Euripidis* Oeneo Diomedi, πέδον Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν Τυδεὺς — Ὤικησεν Ἄργος. & in Supplic. v. 148. Multum diſtant formae loquendi *Tragici*, αἷμα φεύγειν, & forenſis illa *Demoſthenis*, c. Mid. p. 348 §. 192, ἐφ' αἵματι φεύγειν, *in iudicio caedis accuſari.*
C — Pallantidarum hiſtoria ex *Scholiis*, *Meurſio* partim iam emendatis, & aliunde ſatis nota eſt.

Vs. 38 — σένουσα, κἀκπεπληγμένη Κέντροις ἔρωτος] Eſt & in Flor. Cod. κἀμπεπληγμένη· quam lectionem in uno ſuorum repertam iure reiicit *Musgravius*, Medeae citans v. 8. Illic Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος eſt *Ennii Medea*, *a-*
D *nimo aegra, amore ſaevo ſaucia:* ſed huic ſimul obverſabatur, *animo aegram* ſcribenti, σένουσα Phaedra. Initio *dramatis* Χριστὸς Πάσχ. Adami coniux ſatis inepte dicitur

Ἔρως ἔρωτι θυμὸν ἐκπεπληγμένη·

ſed noſtro verſu haud abſurdam inveniſſe Conditor iſtius dramatis videtur lectionem: verſus illic eſt 354, Καὶ νῦν,
E σένουσα πολλὰ, καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, ἢ παντλήμων δακρύω. v. 748, Ὅθεν κἀγὼ, σένουσα καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας ἢ τλάμων ὀδύρομαι. turpiſſima peccata, quae verſus ubique confodiunt, etiam ſola diverſum monſtrant auctorem a *Gregorio Nazianz.* Iam vero, fateor, καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἔρωτος aptius mihi videtur, quam ἐκπεπληγμένη· quantumvis alibi rectiſſime legatur, & noſter dixerit

in

in Helena v. 1413, Τοῦ πρόσθεν ἀνδρὸς χάρισιν ἐκπεπλησμένην. Recte quidem Medea Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ᾽, at in eodem dramate novae nuptae Iaſon v. 556, ἱμέρῳ πεπλησμένος· quod eſt idem & in *Aeſchyli* Agam. v. 553, & v. 1213. Et eſt ſimplex illud in talibus multo uſitatius. Ubi hoc in dramate, v. 1303, Phaedra Dianae dicitur, *Veneris* Δηχθεῖσα κέντροις, mihi vero ſcripſiſſe videtur Πληγεῖσα κέντροις, exempla quaedam adſcribi poterunt.

Vs. 41 Ἀλλ᾽ οὔτι ταύτῃ] *Sed non ſic* τόνδ᾽ ἔρωτα χρὴ πεσεῖν, *huncce amorem abire oportet:* ἀνενέργητον γενέσθαι, ut recte legitur in Scholiis. Hic eſt plena forma loquendi, qualis in *Aeſch.* Prom. V. v. 510, *Ariſtoph.* Equit. v. 830, atque hinc impleri facile poterit contracta, congrua perſonae in *Eurip.* Med. v. 365,

Ἀλλ᾽ οὔτι ταύτῃ ταῦτα· μὴ δοκεῖτέ πω.

quae ſic vitioſe ſcripta ſunt in Chriſto Pat. v. 250, Ἀλλ᾽ οὔτι ταύτῃ ταῦτα· μὴ σοί πω (l. σύ πω) δόκει. Ἔτ᾽ εἰς ἀγῶνας σύ τε καὶ μιαιφόνοι. ex *Euripide* dederat *Auctor:* Ἔτ᾽ εἴσ᾽ ἀγῶνες σοί τε καὶ μιαιφόνοις. Tragicus apud Ciceron. de N. D. III, c. 26, *Nequaquam iſtuc iſtac ibit: abibit* uſitatius in talibus: *Catull.* Carm. XIV, 16, *Non, non hoc tibi, ſalſe, ſic abibit.* *Seneca* Herc. Fur. v. 27, *Non ſic abibunt odia.* *Terent.* Andr. I, 2, 1, *Mirabar, hoc ſi ſic abiret.* Aeneam decebat, *Non ita:* in *Virg.* Aen. II, 583.

Vs. 43 —— πολέμιον πεφυκότα] In Cod. legitur Pariſ. in aliis etiam ap. *Musgrav.* πολέμιον νεανίαν. haec mihi lectio ſecundae, prioris Editionis altera fuiſſe videtur. Dantur inter varias Codicum plures, de quibus idem videtur iudicandum.

Vs. 47 Ἡ δ᾽ εὐκλεὴς μὲν] Non eſt digna memoratu *Sam. Petiti* coniectura Miſcellan. III, c. XIX. Inſignis genere, pietate, virtutibus Phaedra, tamen periret οὐκ ἔτ᾽ εὐκλεής, v. 687, ut

A in Hippolyto puniendo Venus animum expleret ſuum; quae Phaedram ob genus etiam oderat a Sole ductum, *iam pridem ſponte requirens Colchida, & inviſi genus omne exſcindere Phoebi,* *Valer. Flacc.* VI, 468. —— In Chriſto Pat. verſus eſt 750, Εἰμ᾽ εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως ἀπόλλυμαι.

Vs. 48 —— τὸ γὰρ τῆσδ᾽ οὐ προτιμήσω B κακὸν, Τὸ μὴ οὐ] Sic ante legebantur iſta —— οὐ προτιμήσω κακὸν, Τοῦ μὴ οὐ παρασχεῖν. In Edit. dramatis prima haec exhibentur literis maiuſculis: Τὸ γὰρ τῆσδ᾽ οὐ προτιμήσω ΚΑΛΟΝ. ΚΑΚΟΝ. ΤΟ ΜΗ ΟΥ Π. Hinc recepi Τὸ μὴ οὐ, firmatum a Cod. Pariſ. Mutata quoque fuit diſtinctio; quia iungenda videbantur κακὸν, Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν &c. In Scholiis ad *Ariſtoph.* Ran. v. 317, ſic verſus legitur *Euripidis:* Φαί- C δρα· τὸ γὰρ τῆσδ᾽ οὐ προτιμήσω καλόν. hoc dant etiam duo Codd. apud *Musgrav.* placuitque *Marklando*, *Heathio*, & viro *D.* in Miſcell. Obſ. III, p. 107. Et fateor lectionem iſtam eſſe ſpecioſam; ſed hac admiſſa verſu tamen ſequente Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν neceſſario requiritur; qui modus loquendi Veneris eſſet indignabundae, ante infinitivum, in talibus uſitatum, omittentis voces οὐ κακὸν, vel οὐ D δεινόν ἐστι, vel harum ſimiles. Quia tamen in optimis legitur Codd. κακὸν ſervandum exiſtimavi, iungendumque cum ſequentibus. —— Τὸ γὰρ τῆσδ᾽ οὐ προτιμήσω Attico more ſcribendi ſignificat, *huiusce enim commodum non curabo*, ſic nempe, ut illud anteponam meae vindictae: ſaepius absque tali reſpectu προτιμῆσαι notat φροντίσαι, vel λόγον ἔχειν· vid. *L. Bos* Animadv. ad *Joſeph.* p. 89. Quo E hic ſenſu, legitur in *Eurip.* Heracl. 883, Τὸ σὸν προτιμῶν· parum diſtat in Elec. v. 1114, Τοὐμὸν δ᾽, οὐχὶ τοὐκείνου σκοπῶ. *Soph.* Aj. 124, Οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν. v. 1330, ὅρα μὴ τοὐμὸν ἀλλὰ καὶ τὸ σόν. & in *Eurip.* Androm. v. 256, qui verbum etiam προτιμᾶν ſic adhibuit in Alc. v. 761, & alibi; ut *Aeſchylus* Eumen. 644, 744, Agam. 1424, *Sophocles*, *Ariſtophanes*, ceterique. His iisdem,

dem, *Sophocli* praeſertim frequentatur etiam initio ſenariorum Τὸ μὴ ὀ, per συνεκφώνησιν iambus; nusquam, ſi bene memini, reperietur apud Atticos Poëtas Τȣ̃ μὴ ȣ̓. Qua hic ſtructura, legitur etiam ſaepius: *Eurip.* Phoen. v. 1183, *nihil impediet* Τὸ μὴ ȣ̓ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν· apud *Stob.* p. 455, 20, Τὸ μὴ ȣ̓ σε, μῆτερ, ϖϱοσφιλῆ νέμειν ἀεί. — Κακὸν, ut in Or. v. 478, τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι. hoc vero loco, hac probata lectione, ſignificaret iſta Venus: *indignum eſſet perſona mea, ſi poenas non luerent inimici, quae pectus meum exſaturarent:* ἢ θεοὶ μὲν ȣ̓δαμȣ̃, Τὰ θνητὰ δ' ἔσται μεγάλα, μὴ δόντος δίκην, Iris ait in *Eurip.* Herc. v. 841, *Ovidii* Pallas Met. VI, 4, *Numina nec ſperni ſine poena noſtra ſinamus.*

Vs. 53 — ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων] Ex aliis etiam Codd. quibus accedunt Flor. & Pariſ. ſic edidit *Musgravius* pro δόμων· hanc & illam memorans *Schol.* monſtrat in ſuis Codd. lectionem utramque repertam: minus cogitate ſi ſcripſerat *Euripides* primum δόμων, non miror in Editione correcta dediſſe τόπων, nam ſcena dramatis ante aedes regias Pitthei ſtatuitur Troezene: infra quoque v. 1393, Ἔστ' ἐν δόμοισι τοῖσδέ γ' Ἄρτεμις θεά; vulgabatur ante, quam ex optimo Codice τόποισι recepiſſet *Musgravius.* — Nihil ille varietatis enotavit in v. 55, quo Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν praebent ſaltem duo Codd. Flor. & Pariſ. pro θεόν. Hic alteram tamen lectionem praefero; ſed in Androm. v. 1258, Florentinam, θεὸς συνοικήσεις θεῷ· vulgatae θεᾷ. in Bacch. legitur v. 296, θεᾶ θεὸς Ἥρα ποτ' ὡμήρευσε. In Hec. v. 355 Ἴση θεῇσι eſt in Codd. Leid. & in Troaſ. v. 23 Ἀργείας θεᾶς dat Cod. Flor. in Iphig. Taur. aliquoties *Dea* θεὸς ſed multo frequentius & plus vicies dicitur θεά. Ceres & Proſerpina Athenis dicebantur τὼ θεὼ, ſed *Dea* ἡ θεὸς illic etiam erat dicenda, quod *Luciano* T. III p. 205, *Macrobio* p. 247, aliisque pro ἡ θεὸς reſtituendum eſt: A *Deum Venerem* quoque dixiſſe Romanos docet *Macrob.* Saturn. III, c. VIII.

Vs. 58 Ἕπεσθ' ᾄδοντες ἕπεσθε Τὰν Διὸς &c.] In verſum 57 τε pro δὲ, hic pro ἀείδοντες recepit ᾄδοντες *Musgr.* ex Codd. quibus concinunt Flor. & Pariſ. in quo mox ſemel tantum ſcriptum nomen Ἄρτεμιν· &, loco quatuor verſuum, iſta tantum, Ζανὸς γένεθλον χαῖρε Λατȣ̃ς καὶ Διὸς B Ἄρτεμι — Iſta v. 60, Πότνια πότνια σεμνοτάτα, ſaepius in Mariam tranſtulit virginem *Conditor* inſulſi dramatis Χ. Π. v. 100, 130, 560, 646. *Euripidis* hic venatoribus, opinor, obverſabatur *Homeri*, ex Il. Φ, 470, πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη. eſt illic in *Cod. Leid. MS. Scholion* vetus: Πότνια, ἡ δεσπότις. (ſic leg.) μεγαλῶν δὲ Ἀνακρέων φησὶ, Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν. — In Cod. Pariſ. C ut ad v. 70 omittitur Hippolyti nomen, ſic ad v. 60 non Χορȣ̃ ſed recte meo iudicio legebatur adſcriptus index Θεραπόντων. Quos in venando comites habebat, Hippolytus alloquitur *Senecae* dramatis initio. Hic qui domum a venatione cum Hippolyto redibant iſta cantaſſe, non chorum, veteres etiam videre *Scholiaſtae*, quorum alter, ἄλλοι τινές εἰσι παρὰ τὸν Χορόν· ὁ γὰρ Χορὸς ἐκ Τροιζηνίων γυD ναικῶν. alter, ἕτεροι, inquit, εἰσὶ τȣ̃ Χορȣ̃, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ποιμένες. illic itaque fuerunt etiam a choro diverſi *Paſtores*, quod non animadvertit *Heathius:* horum in reliquiis etiam *Euripidis* Alexandri *Ennianis* fit mentio p. 232, *Quapropter Parim paſtores nunc Alexandrum vocant.* Quid ex *Euripidis* more ſcribendi praeceſſerit aeſtimare licet ex *Ovidii* Her. Ep. XVI, 357, 358. E — Cum hoc cantico ſuaviſſimum melos *Agathonis* & huic accinentis chori comparari poterit in *Ariſtoph.* Thesmoph. v. 120, Τὰν ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι — Σι κόραν ἀείσατ' Ἄρτεμιν Ἀγροτέραν. Χορ. Ἕπομαι κλῄζȣσα σεμνὸν Γόνον ὀλβίζȣσα Λατȣ̃ς, Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. v. 135, Χαῖρ' ὀλβιε παῖ Λατȣ̃ς. hoc quoque Chori in *Eurip.* Iphig. Aul. v. 1520, Ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν Κλῄσαμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄνασσαν.

Vs. 68 Αἲ μέγαν κατ' οὐρανὸν Ναίετ'] Pariſ. Cod. Ἃ μέγα κ. ο. Ναίεις· hoc ultimum praebet & Flor. & *Musgrav.* ex aliis. Haec quoque fortaſſe fuerit duplicis Editionis diverſa lectio. Hic certe ſcribi potuit: Ἃ μέγαν κατ' οὐρανὸν Ναίεις εὐπατέρειά γ' αὐλὰν Ζανὸς, πολύχρυσον οἶκον· quae mihi lectio vulgatâ melior videretur. Ultima, prout vulgantur, iuncta quoque legit *Euſtathius*; nam ad initium Il. Δ, ὁ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit, B Ζηνὸς πολύχρυσος οἶκος ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ χρυσέου δαπέδου εἴληπται. Sed ſimul tamen ad αὐλὰν, Ζανὸς pertinere nomen fatendum eſt: *Diis* ſe dicit *omnibus inviſum Aeſchyli* Prometheus v. 120, ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν· illic intelligens *magni tecta Tonantis Regalemque domum*, in quam de rebus humanis Dii conveniebant cum Iove conſulturi: Iupiter in *Platonis* Critia T. III, p. 121. C. C ξυνήγειρε θεοὺς πάντας εἰς τὴν τιμιωτάτην αὐτῶν (f. αὐτοῦ) οἴκησιν, &c. *Auctor* Axiochi p. 162, memorat τὴν ὑπόγειον οἴκησιν, ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος οὐχ ἥττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς· ſed in iſto loco *Stobaei* praebebat Codex MS. qui fuit *Anton. Auguſtini*, (ut οἴκησιν) οὐχ ἧττον τῆς τοῦ Διός· Iovis aula, εὔπαις illa quidem ſive καλλίπαις, minus commode mihi dici videtur, εὐπατέρεια, aptiſſime autem Diana: D εὐπατέρειαν Ἄρτεμιν canebat Orpheus *Apollon. Rhod.* I, 570. quibuscum Euripidea comparat Ill. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. in Dian. v. 4. Minerva *virgo* dicitur εὐπατέρεια *Comico* in *Schol.* ined. in *Ariſtid.* Codice *MS.* Clar. *Burmanni* p. 132. ſic enim ſcribi debuerat, non εὐπάτειρα.

Vs. 73 Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου Λειμῶνος] E Dubitarunt Grammatici veteres, utrum haec eſſent de florum corona capienda proprio ſenſu, an figurato, de hymno, quem Deae dixerit Hippolytus; an utroque ſimul; ut coronam, quam geſtabat imponendam ſtatuae Dianae, primum quidem ſignificaverit, ſed ſimul laudum coronam, quam Deae ſuae virgini pudicus necteret. In

A *Scholiis Philochorus* φησὶ, τῷ μὲν ξοάνῳ πλεκτὸν στέφανον (infra τοῦ χειροποιήτου) προσφέρειν, τῇ δὲ θεῷ τὸν ὕμνον, ἐξ — ἀδόλου καὶ ἀφθάρτου διανοίας. Abſurde legitur in iisdem: ὁ Φιλόχορος τὴν ἐν Ἄγραις Ἄρτεμιν τῷ μὲν λόγῳ στέφεσθαι φησίν. ubi ſcribendum eſſe τῷ μὲν λωτῷ στέφεσθαι, *loto coronari*, vel iſta monſtrant ad v. 58 lecta, Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος οἱ μὲν δικτάμῳ, οἱ δὲ ἐχίνῳ, (corrigendum σελίνῳ,
B *apio*,) οἱ δὲ λωτῷ στέφεσθαι φασί. De hymno, *quo Dianam celebraverat*, Euripidea *M. A. Muretus* accepit V. L. VIII, c. 1, verſus hos undecim numeris Latinis ſuaviſſimis interpretatus, quos huc libenter transſcriberem, niſi *Mureti* libelli omnium eſſent in manibus. Nec ſane mirandum eſt de ſenſu hic allegorico cogitaſſe *Scholiaſtas*; quum nihil in his inveniatur, quod non antiquiſſimi
C iam Poëtae tranſtulerint in ſenſus figuratos, quibus πλέκειν ὕμνον aeque dicebatur ac πλέκειν στέφανον. *Pindarus*, ἀνδρῶν αἰχμηταῖσι πλέκων ποικίλον ὕμνον, de ſe ipſo ſic loquitur Ol. VI, 147. *Horatius* Carm. I, Od. XXVI,

o quae fontibus integris
Gaudes, apricos necte flores,
Necte meo Lamiae coronam,
Pimplei dulcis.

In Epigramm. *Antipatri Sidonii*, *cum Sapphone* Πειθὼ

Ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον.

Nota *Meleagri* corona, μούσαις Κοινὸς ὁ τῶν Μουσέων ἡδυεπὴς στέφανος, in quam ἐνέπλεκε flores de quorumvis Poëtarum veterum pratis decerptos. *Lucretius*, I, 725, *Avia Pieridum peragro loca*; — *iuvatque novos decerpere flores*; *Inſignemque meo capiti petere inde coronam*; *Unde prius nulli velarint tempora Muſae.* *Ariſtoph.* Ran. v. 1334, ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων. — In ſenſus certe figuratos Euripidea ſaepe veteres tranſtulere; ne dicam conditorem Trag. Chriſt. P. v. 2588, 89. ubi eadem paene verba leguntur, & v. 2602, Καὶ σοὶ χαριστήριον ὕμνον

νῦν

ἐῶν πλέκνω· *Clemens Alex.* in ſuum Παιδαγωγὸν p. 313,

> Σοὶ τόνδε κἀγὼ, Παιδαγωγὲ, προσφέρω
> Λόγοισι πλέξας ςέφανον ἐξ ἀκηράτου
> Λειμῶνος.

huc quoque reſpiciens Strom. I, p. 322, 16. De multis, quibus, iſta figurato ſenſu adhibentibus, Euripidea videntur obverſata, nunc unius tantum verba profero *Themiſtii* ex Or. XV, p. 185. A. *cur non liceret*, καθάπερ μοι ἔθος, ἐκ τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριςοτέλους λειμώνων δρεψαμένῳ ἄνθη ἀκήρατα, καὶ ὧν σίδηρος οὐ θιγγάνει, ςεφάνους πλέξαι τῷ βασιλεῖ ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας; hinc ſimilia Sophiſtarum dicta poterunt aeſtimari. *Philoſtratus* accepit Euripidea ſenſu naturali prooem. Heroic. p. 665. m. & Icon. II, in Hippolyti turpiter ab equis dilacerati pictura p. 815. m. σκοπιαὶ γὰρ αὗται, δι' ὧν ἐθήρας ξὺν Ἀρτέμιδι, δρύπτονται τὰς παρειὰς ἐν εἴδει γυναικῶν· λειμῶνες δ' ἐν ὥρᾳ μειρακίων, οὓς ἀκηράτους ὠνόμαζες. Purum ille pratum ſpectabat *Euripidis*, Dianae, ni fallor, ſacrum, in quo flores *opifex coronae* legerat Hippolytus, quam Deae iucundam eius ſtatuae imponeret. In *Homeri* H. in Mercur. v. 72. θεῶν μακάρων βόες dicuntur βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους. alio longe ſenſu παρθένων κῆπος ἀκήρατος *Ibyco* dicitur *Athen.* XIII, p. 601. B. quam κῆπος Ἡρακλῆϊος mirificus ille ſacer Herculi hortus Trachine, memoratus in *Oraculo* ap. *Euſeb.* Praep. V, p. 214. A. Prata quoque ſua Dea habuit venatrix, in quibus ſtudio venandi forte laſſata procumberet. Iphigenia in Auliде *Euripidis*, v. 1464, deduci tandem cupit Ἀρτέμιδος εἰς λειμῶν', ubi eſſet mactanda. ibidem v. 1543, Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τοῦ Διὸς κόρης Ἀρτέμιδος ἄλσος, λείμακας τ' ἀνθηφόρους. recte mihi clar. *Io. Pierſonus* correxiſſe videtur Iphig. in Taur. v. 1462, Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, λείμακας (pro vulg. κλίμακας) Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς. Quando Noſter in Phoen. v. 1564 λωτοτρόφον memorat λείμακα, lotos autem plectendis etiam inſerviebat Dianae coronis, illam etiam

A herbam invenire potuit in hoc prato Hippolytus, de quo ſaltem dubitari nequit, quin prodierit in ſcenam *geſtans coronam*, capiti Dianae, quae ſtabat ante aedes avitas, imponendam. Illud dignum memoratu quod de Ageſilao ſcribit *Xenophon*, Epheſi milites ſuos ad bellum certaminibus variis exercente, Ἑλλην. III, p. 292, 36. &, quas praemia reportaverant, coronas pie Dianae de-

B dicantibus: ἐπερρώσθη δ' ἄν τις καὶ ἐκεῖνο ἰδὼν, Ἀγησίλαον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ςρατιώτας ἐςεφανωμένους ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἀπιόντας, καὶ ἀνατιθέντας τοὺς ςεφάνους τῇ Ἀρτέμιδι.

Vs. 75 Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,] His uſus *Plutarch.* c. Epicur. T. II, p. 1094. A. indignum eſſe ſcribit, illius voluptates comparando cum ho-

C neſtis, καταισχύνειν τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὰς Μούσας, Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ, Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος· ἀλλ' αὗται μὲν εἰσιν ὡς ἀληθῶς ἀκήρατοι νομαὶ τῶν μελιττῶν· ἐκεῖνα δὲ συῶν καὶ τράγων κνησμοῖς ἔοικε. Spectaſſe mihi videtur *Euripidis* verſus *Ovidius* in his Heroid. Ep. XVI, 55, *Eſt locus in mediae nemoroſis vallibus Idae*, —— *Qui nec ovis placidae, nec amantis ſaxa capellae, Nec patulo tardae carpitur ore*

D *bovis.* &, dum Narciſſo fatalem fontem pingebat, Metam. III, 408, *Quem neque paſtores, neque paſtae monte capellae contigerant, aliudve pecus: quem nulla volucris Nec fera turbarat.* Cypri mons *Invius humano greſſu*, Veneri ſacer, venuſte deſcribitur *Claudiano* de Nupt. Honor. & Mar. v. 50 & ſeqq.

Vs. 76 Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος] Formam

E praebet Pariſ. Cod. quae Choro congrueret σίδαρος. nam literam α hic alterius eſſe lectionis veſtigium non auſim ſuſpicari; *Scleriam* tamen arbitror Tarentinum a vulgata diverſam in ſuo Codice legiſſe, hanc nempe:

> Οὐδ' ἦλθέ πω σύαγρος·

quam abſurdam nemo facile dixerit: *in ſacrum illud pratum nec paſtor immit-*

tere oves, *capras*, *boves*; *neque intrare ſolebat fera* ſive *aper*: *ſecuri*, *ferro*, σιδήρῳ, arbores in ſacris poterant nemoribus violari; ſed in hoc ſacro Dianae prato τί δέ κεν ῥέξειε σίδηρος; ut alibi σύες ἔργα, ſic & illic poterant flores apri conculcare, σύες φυτὰ λυμαίνεσθαι, *Callim.* h. Dian. v. 156. Sed *falcem* fateor meſſorum σιδήρῳ poſſe deſignari; vocem iſtam praeterea lectam *Plutarcho* videri, & *Themiſtio*; repertam certe *Scholiaſtis*; nam proſtant & haec in Scholiis: ἀλλὰ μὴν οὐδὲ σίδηρος εἰς τμῆσιν ἦλθε τοῦ λειμῶνος, καὶ αὐτοῦ τὰ ἄνθη περιέκειρε. Nec offendit illa *Muretum*, qui dedit: *Quo* — *Neque falcis unquam venit acies improbae.* Si quis inſolentius hac in re poſitum ἦλθε cenſuerit, cum de cibis in menſam illatis adhibeatur, & pecunia dicatur ad aliquem ἐλθεῖν, hoc quoque modo σίδηρος aliis forte videbitur in ſacrum illud pratum *venire* potuiſſe. Sed ſit maneatque vetus & iſta lectio, ſi quis ita velit, inviolata; dummodo liceat dixiſſe, ab hac diverſam in aliis forſan etiam obtinuiſſe Codicibus: Οὐδ', aut potius Οὔτ' ἦλθέ πω σύαγρος· Ex Meleagro *Scleriae* Tarentini ſervavit iſta nobis *Athen.* IX, p. 402. C.

Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ,
Οὔτ' ἀχέδωρος νεμόμενος καρπώζεται.

ultimum attigit *Ez. Spanhem.* in *Ariſtoph.* Π. 1025, duo verſus iſtos transſcripſit *Euſtath.* in Od. Τ p. 705, 48. Profert *Athenaeus* ut oſtendat Sicilienſes Graecos, τὸν σύαγρον, Ἀχέδωρον dixiſſe, *Aeſchyli* quoque verba aprum ſic vocantis, qui moratus in Sicilia vocibus Σικελικαῖς multis fertur uſus. *Heſychii*, Ἀχέδωρος, ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς· ſpectant iſta *Scleriae*. Vocem autem σύαγρος *Sophoclem*, *Dionyſium*, *Antiphanem* adhibuiſſe docet ibidem *Athenaeus*.

Vs. 77 Μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται] Quia ſcribitur in Euripideis & Sophocleis plus ſemel ἦρος & ἠρινὸν, vulgatae poſtpoſui formam aeque legitimam ἐαρινὸν, quam, praeter alios Codd. *Muſgravii*, praebent Florent. & Pariſ. in hoc praeterea Codice legitur Μέλισσα χῶρον ἐαρινὸν διέρχεται. Ab *Euripide* ſcribi potuit: ἀλλ' ἀκήρατον

Μέλισσα λειμῶν' ἐαρινὴ διέρχεται·

cum enim λειμῶνα iam dixerat ἀκήρατον, dicenda μέλισσα videbatur ἐαρινή. & ſic legiſſe *Scholiaſten* opinor, ἐαρινὴν δὲ αὐτὴν λέγει ἤτοι ὅτι μέλισσα ἥδεται τῷ ἔαρι, διὰ τὰ ἄνθη· ἢ ὅτι αἱ καθαραὶ ψυχαὶ ἀεὶ ἐν ἄνθεσιν εἰσί· τὸ γὰρ (L. τὸ γὰρ ἔαρ) ἀνθέων γεννητικόν. Sic εἰαρινοὶ κόσσυφοι ſunt in *Anthol.* I, c. XX, ep. 16. εἰαρινῇσι χελιδόσιν *Oppian.* Ἁ. I, 729. ἠρινῆς ἀηδόνος *Heliodor.* V, p. 206. *Antholog.* I, C. LX, ep. 12, Ἀτθὶ κόρα μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα Τέττιγα —

Τὸν ξένον ἁ ξείνα· ἀρινὸν ἠερινά.

Vtraque forma mendoſa eſt, neque enim ἀρινὸν, ut nec ἄναρ, Dorice ſcribebatur; corrige:

Τὸν ξένον ἁ ξείνα· ἠρινὸν εἰαρίνα.

formam utramque praebent & epigrammata L. III, c. XXIV, 20. c. XXVI, ep. 69. L. VII, ep. 13. *Crinagorae*, inter *Reiskiana* N. 542, ἠρινὸν ἥλιον. In *Longi* Paſtor. II, p. 70, pro τὴν εἰρήνης ὥραν ἀνέμων, praeſtat utique ſcribere, τὴν ἠρινὴν ὥραν, quam τὴν τοῦ ἦρος cum *D'Orvillio* in *Charit.* p. 93. Apud eumdem *Longum* I p. 8, ἦρος ἦν ἀρχὴ, — ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται. *Homero* πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, Il. Β, 89. κατὰ νέον ἔαρ nempe, *vere novo*, vel *vere ſuo*, vel *aeſtate nova*; *Virgil.* Georg. IV, 22, *cum prima novi ducent examina Reges Vere ſuo.* Aen. I, 434, *Qualis apes aeſtate nova per florea rura*: ἔαρ φαίνουσα μέλισσα *Niciae* Anthol. I, c. XXXIII, ep. 31. — Non omittendum quod me monuit Amiciſſ. *Ruhnkenius*, in Anthologiae verſu, quem vere, ni fallor, emendavi, Codicem praebere Palatinum θέρινον θέρινα· hinc ſcribi quoque poſſe, τὸν θερινὸν θερινά.

Vs. 78

Vs. 78 Ἕως δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις] Sublata fuit Codicibus, quos novimus, antiquior menda: pro Αἰδὼς ſuum Ἕως recuperavit *Euripides*. Quid enim iſta ſignificabant, aut Latina *Mureti*, *Puris honeſtus quos rigat lymphis Pudor*? *Aurorae* hic mentionem non *Pudoris* requiri viderunt Critici, *Iſ. Voſſius*, *Jer. Marklandus*, & *Jo. Toupius* Em. in *Suid.* II p. 19, ſed huic uni *Toupio* laus debetur Atticae vocis formae reſtitutae Ἕως· quam adhibent & *Eurip.* in Elec. v. 102. Phaëth. v. 34. *Sophocles* Oed. in Col. v. 469. Thyeſte, ceterique: conf. n. in *Herodot.* P. 657, 19. *Photius* in Lex. *MS.* Ἕως, οὐχὶ Ἠὼς τὸ Ἀττικόν ἐστι. Ξενοφῶν δὲ Ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ. ἰὼ πρὸς ἠὼ ἰώτε πρὸς ἑσπέραν. noſtris in Edd. *Xenoph.* vulgatur ἰώτε πρὸς ἕω, p. 2, 13. Latinis Poëtis *Eos*, ut Ἑῷος, in *Eurip.* Elec. v. 786, *Eous*: in choris ἀὼς & ἀοῖος· Carminis *Ionis* Chii hoc habet initium *Schol.* in *Ariſtoph.* Εἰρ. v. 835, Ἀοῖον ἀεροφοίταν ἀστέρα μείνομεν (forte leg. ἀστέρ' ἀείδομεν) Ἀελίου λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον. *Virgil.* Georg. I, 288, *Sole novo terras irrorat Eous.* *Claudiani* Venus de Raptu Proſ. II, 120, *ite ſorores*, (ad flores legendos) *Dum matutinis praeſudat ſolibus aër*, *Dum meus humectat flaventes Lucifer* (Ἑωσφόρος) *agros*, *Roranti praevectus equo.* L. III, v. 232, *Et prima ſub luce legunt, quum rore ſerenus Albet ager, ſparſosque bibunt violaria ſuccos.* Quas illic *Lucifer*, alibi partes gerit easdem *Zephyrus*: in monte Veneris *Intus rura micant, manibus quae ſubdita nullis Perpetuum florent, Zephyro contenta colono*; iſtum λειμῶνα, fecundo rore humentem, velut κηπουρὸς Zephyrus ſuis flatibus mulcebat; *Mulcet* (ut) *Elyſias aura beata roſas*, *Propertio* IV Eleg. VII, 60. *Senecae* Hippolytus v. 11, *Hac hac alii* —— *qua prata iacent*; *Qua rorifera mulcens aura Zephyrus vernas evocat herbas.* Iſta ſcribentis animo obverſabatur, ni fallor, Euripidei Hippolyti purum illud pratum, cuius gramen & flores Lucifer, aut Aurora, ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις· *humore contigui fluminis irrorans alebat*: *Ovid.* Met. III, 411, *Gramen erat circa, quod proximus humor alebat*: φέρβει, *Pindaro* Ol. II, 134. *Meſſis contiguum ſorbens de flumine rorem*, eſt in *Gratii* Cyneg. v. 37. *Irriguis nutrire canalibus hortos* *Calpurnii* Ecl. II, 35, eſt & κηπεύειν. ſenſu paulo diverſo *Eubulus Athenaei* XIII, p. 568. F. οἵας

Ἠριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας·

Puellas intelligit populeas, *Et*, ad Padi ripas, *flentes ſemper germani funere ſylvas*, *Nemeſian.* Cyneg. v. 38.

Vs. 79 Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν ἀλλ' ἐν τῇ φύσει] Cum his non bene cohaerent proxima, Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεί. Cuiuscunque coniecturam, εἴληχον, formam non Graecam recepit in contextum *Barnes*: Graeca, Macedonica ſaltem, eſſet εἴληχαν, pro εἰλήχασι, ſed nec illa tamen in *Euripidis* verſu ferenda. Hic quoque marginis lectio corrupiſſe videtur alteram. Primum pro ἀεὶ ſcripta Codicum eſt optimorum Flor. Pariſ. & aliorum *Musgravii*, εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς. Nunc ponam primum ex *Eurip.* Bacch. v. 315,

— — ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί.

Eadem in prima Edit. *Hippolyti* hoc loco dediſſe videtur *Euripides*; ſed haec in Editione ſecunda:

Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλά γ' ἡ φύσις
Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς.

Quibus nihil eſt ex inſtitutione doctorum, ſed quorum natura temperantiam ad omnia pariter velut ſortem fuit adepta. In his literae γ' ἡ ubi in τῇ fuerant mutatae, ex marginis lectione diverſa facile vitiari potuit emendatior ſcriptio: marginis lectionem monſtrat diverſitas vocum ἀεὶ & ὁμῶς. Mihi quidem ἐν τῇ φύσει iungendum videtur cum ἔνεστι, ſicut iungitur in loco Baccharum, ex

quo hanc expreſſit *Auctor* Trag. Χρ. Π. A ſententiam egregiam v. 261,

Οὐ γὰρ θεός σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει·
Ἐν τῇ προαιρέσει δὲ καὶ γνώμῃ βροτῶν
Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ᾽ ἀεί.

Sic in *Eurip*. Hel. v. 1008, Ἔνεστι δ᾽ ἱερὸν τῆς Δίκης ἐμοὶ μέγα Ἐν τῇ φύσει. *Demoſthen.* c. Ariſtog. I p. 487, §. 50, καὶ Δίκης γε —— καὶ αἰδοῦς εἰσὶν ἅπασιν ἀνθρώποις βωμοί, οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ B ἑκάστου καὶ τῇ φύσει. *Eurip*. Elec. v. 390, Ἐν τῇ φύσει δὲ τοῦτο κἀν εὐψυχίᾳ. *Ariſtoph.* Nub. v. 486, Ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει. —— In altera lectione, —— ἡ φύσις Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν, qua ſemper adhibetur εἴληχε ſtructura, forma tantum diſtans ab ἔλαχε vel λέλογχε· quorum duo tamen priora magis Atticis ſunt Poëtis uſitata: εἴληχε, frequens *Aeſchylo*, *Sophoclis* eſt in Aj. v. 1077, ὧν ὅδ᾽ εἴληχεν C τύχην. in eius Oed. in Col. v. 1333, σύ τε

Κἀγὼ τὸν αὐτὸν δαίμον᾽ ἐξειληχότες.

frequens & illic vitium haeret ἐξειληφότες, ut εἰλήφασιν pro εἰλήχασιν in Homil. *Clement*. XVII §. 4. *Moſchion* in *Stobaeo Grot*. p. 515, morte

Τὸ σῶμα κούφου τάξιν εἴληχεν πέτρου.

vulgatur εἴληφεν. In *Soph*. eſt Elec. v. D 1141, Τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος. Ex *Eurip*. Polyido dictum variis commemoratum, Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές. *artes ſortito velut accepit: Nam illa omnes artes perdocet, ubi quem attigit*, *Plautus* Sticho I, ſc. 3, 24, Hippolytus ſic Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν, ad omnes res honeſtas τὸν νοῦν ἔχων διδάσκαλον οἴκοθεν· de ſe teſtatur in *Eurip*. Troaſin Andromache v. 647, E

τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον
Οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκουν ἐμοί.

& in Χρ. Π. v. 545 de ſe Maria: τὸν δὲ νῦν (L. νοῦν) διδάσκαλον Αὐτῆς ἔχουσα Χριστὸν (L. χρηστὸν) ἐξήρκουν ἐμοί. —— Ceterum reſpicit in his noſtris *Euripides* quaeſtionem, iſthac aetate iam agitatam in ſcholis Sophiſtarum, περὶ ἀρετῆς, εἰ διδακτόν· quam tractarunt in Menone *Plato*, *Aeſchines Socr*. Dial. I, *Auctor* διαλέξεων Doricarum de Virtut. & Vitiis Diſſ. V. *Plutarchus* ſcripto libello docuit ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή. Egregie *Quinctilian*. Inſtit. Orat. XII, c. 2, init. *virtus, etiamſi quosdam impetus ex natura ſumit, tamen perficienda doctrina eſt.* paucis dixerat idem, *Pindarum* ſequutus, *Horatius* Carm. IV, Od. IV, 33,

Doctrina ſed vim promovet inſitam.

Scripſiſſe videtur *Auctor* ad Herenn. III, c, XVI, *Nec hoc —— minus in hac re, quam in ceteris artibus fit, ut ingenium doctrinâ, praeceptione natura niteſcat:* non, ſicut vulgatur, *ingenio, doctrina, praeceptione.* Quin ſecundum *Euripidem* etiam Iphig. in Aul. 561, *animi indoles*, Τροφαί θ᾽ αἱ παιδευόμεναι Μέγα φέρουσιν εἰς ἀρετάν.

Vs. 82 —— χρυσέας κόμης Ἀνάδημα δέξαι] *Muretus:*

At tu aureae regina vinculum comae,
Amica, ſuſcipe, pia quod pergit manus.

Perparum refert hoc modo legatur, an, quod ego legi malim, χρυσέᾳ κόμῃ Ἀνάδημα δέξαι· *in comam auream accipe redimiculum*, ſive coronam ex floribus contextam de puro prato lectis: *Rure puer verno primam de flore coronam Fecit, & antiquis impoſuit Laribus*, *Tibullus* II Eleg. I, 59. Iſta δέχεσθαι ſtructura poni ſolet; *Soph*. Aj. 670, Ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ᾽ ἐδεξάμην. *Lucian*. T. II, p. 252, οὐκ ἔτι τὸ τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἐκοινώνει. ſcribendum οὔτε στέγῃ τις, *neque tecto quis recipiebat: Eurip*. Oreſt. v. 46, μήθ᾽ ἡμᾶς στέγαις Μὴ πυρὶ δέχεσθαι· ſic ſaepiſſime loquuntur in talibus.

Vs. 85 Σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι] Verſu praecedente vulgata non deterior Codicis eſt lectio Flor. Μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ᾽ ἐμοὶ βροτῶν γέρας. Hoc autem litera repetita ſcribi more poterit uſitato, καὶ λόγοις σ᾽ (id eſt σε) ἀμείβομαι. Vtramque

que videtur in ſuo Codice *Scriptor* inveniſſe Trag. Χρ. Π. in qua ſunt vss. 2585, 87, Μόνον (f. Μόνη) γάρ ἐςι τοῦτό σοι βροτῶν γέρας· —— Ὅθεν πεποιθώς σ' ἐν λόγοις ἀμείβομαι. —— Huc ſpectans *Xenophon*, aut quicunque ſcripſit Cynegeticon, p. 568, 30, Ἱππόλυτος, ait, ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐτιμᾶτο, καὶ ἐν λόγοις συνῆν· monuit hoc *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. in P. L. v. 101. conf. *J. Markland.* in *Eurip.* Suppl. v. 958.

Vs. 86 Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν] Sequutus *Musgravium*, αὐδὴν ex eius Codd. recepi pro αὐδῆς· Incertus utrum poneret adnotavit utramque lectionem ſcriptor Cod. Pariſ. Nobis probata hic melior eſt, ubi ſonus tantum aures accidit: *Homero* ſenſu diverſo adhibentur ἔκλυον vel ἔκλυεν αὐδὴν, & ἔκλυες αὐδῆς. Hic poſſent loca quoque de libris noſtris Sacris tractari, quibus ἀκούειν diverſa ponitur ſtructura: ſed Euripidea tractanti ſatis erit excitaſſe *Sophoclis* Phil. v. 1407, Φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους Ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν. *Eurip.* Iph. Taur. v. 1447, Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρὼν, θεᾶς. Vlyſſi ſaepius auxiliatrix Minerva vocem quidem audiendam, nec ſe tamen homini mortali praebebat conſpiciendam: in *Soph.* Aj. v. 15,

Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω.

In Rheſo v. 608,

Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν.

Et rari praeſentes hominibus ſe oſtendebant: Epithalamii Pelei & Thet. *Catulliani* verſus eſt ultimus: *Nec ſe contingi patiuntur lumine claro.* Ad Moyſen verus Hebraeorum Deus in *Ezechielis* Iudaei Tragoediae reliquiis v. 102,

Ἰδεῖν γὰρ ὄψιν τὴν ἐμὴν ἀμήχανον,
Θνητὸν γεγῶτα· τῶν λόγων δ' ἔξεςί σοι
Ἐμῶν ἀκούειν.

A In A. A. notum Saulo quid eveniſſe dicatur comitibusque.

Vs. 87 Τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρξάμην, βίου] Idem verſus eſt in Χρ. Πασχ. 2593, ſed legitur illic, ὥσπερ ηὐξάμην· quam dat lectionem Codex etiam Flor. minime abſurdam. Carmen ſuum quoddam orſus ab Hippolyti corona *Clemens Alex.* ſic claudit p. 314,

B

Τάξιν δὲ τοῦ δέοντος αὐταρκεστάτην,
Πάτερ, παράσχου, καὶ καλὸν βίου τέλος.

Tale ſaepe votum legitur in Hymnis qui dicuntur *Orphei*: ἀγαθὴν δ' ὄπασον βιότοιο τελευτήν· Πέμποις εὔολβον βιότου τέλος· Κλῦθί μου εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

Vs. 88 Θε. Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών.] C Eſt inter interlocutores dramatis Θεράπαινα· hic vero cum Hippolyto loquitur θεράπων, miniſter quidam ex aula Pitthei, quem *ſenem* fuiſſe monſtrant vss. 107, & 114. Verſus *Euſtathio* non intellecti in Il. Α, p. 16, 34. Il. Γ, p. 321, 15, (nam cenſet ſic loquutum *Euripidem*, ὡς ταυτὸν ὂν ἄνακτα εἰπεῖν καὶ θεὸν,) ſenſum perſpexiſſe mihi videtur Clar. *Musgravius*: Recte etiam *Schol.* accipi D poſſe ſcribit τὸ μὲν Ἄναξ ἐπὶ τοῦ Ἱππολύτου, τὸ δὲ Δεσπότας ἐπὶ τῶν θεῶν. *Rex*; *nam Deos decet* δεσπότας, *dominos*, *nuncupare*, non homines mortales. Reges iſtius temporis in Graecia, ἄνακτες, civium tantum erant inſpectores & commodorum civitati *curatores*. Ad ſuos Graecos *Xenophon* Κ. Ἀ. III, p. 178, 37, οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε. In Perſide atque alibi in Oriente E Reges, ut erant, habebantur veluti δεσπόται. Graeci, quamvis *dominos eſſe omnium rerum ac moderatores Deos* agnoſcerent cum *Cicerone* de LL. II, c. 7, ne Deos quidem ſuos libenter δεσπότας appellabant: Θεὸς ὁ πάντων δεσπότης legitur in quadam ῥήσει, quam velut *Diphili* nobis exhibent, vel *Philemonis*, *Juſtinus M.* *Clemens Alex.* *Euſebius*, *Theodoretus*: ſed cum aliis multis hanc quo-

que

que ῥῆσιν ab illis confictam arbitror, qui Deum O. M. ſub hoc nomine venerabantur.

Vs. 93 Μισεῖν τὸ σεμνὸν,] In verſu praecedenti, quo του forte rectius ſcriberetur, licuit opinor mutare diſtinctionem receptam verborum, quorum hic ſitus eſſet nativus: οὐκ οἶδα δὲ καὶ περὶ τίνος (νόμου) μ' ἀνιστορεῖς. —— Quod ſequitur τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν· in Cod. Pariſ. explicatur ποῖος κενόδοξος οὐ μισητός; Quae Philoſophis laudatur, Σεμνότης eſt *blanda vultus gravitas*; τὸ σεμνὸν ἀπλάστως *M. Antonino* I, 9, οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου καταστκευαῖς *Iſocrati* in Euag. p. 197. D. qualem gravitatem mite ſupercilium comitatur. Hic vero τὸ σεμνὸν, *odioſa* eſt *arrogantia*, & *ſuperbi* αὐθάδεια. Vbi *Suidas* in Σεμνὸν dixerat, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν, adfert eam in rem haec *Euripidis* & ex Medea v. 216 verba; *Photio* etiam adhibita in Lex MS. recte tractata *M. A. Mureto* V. L. VIII, c. 17. —— Infra Hippol. v. 1064, τὸ σεμνὸν eſt *ficta gravitas oris: Ariſtoph.* Nub. 48. Plut. v. 275, Ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος. *Terentius* Heaut. V, ſc. III, v. ult. *quam ſeverus! rem, cum videas, cenſeas. Plautus* Caſ. III, ſc. II, v. ult. *quum aſpicias triſtem, frugi cenſeas.* Veteres in hac quoque voce ſequuntur Sophiſtae. *Euripides* in Alc. v. 773, σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις, v. 777 exponit, Στυγνῷ προσώπῳ καὶ συνωφρυωμένῳ. conf. v. 800. —— Senex hic Tragicus verebatur ne ſub gravitate Hippolyti lateret quaedam αὐθάδεια· eximit hunc ſeni metum reſponſo ſuo iuvenis: ἦ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν. *alioquin enim non viderer ſapere*, ſi bene conſulenti morem nollem gerere: verbis aptiſſimis αὐθάδη *Sophocles* expingit in Antig. v. 717 — 720.

Vs. 96 Πλείστη τε] Nempe χάρις ὢν εὐπροσηγόροισίν ἐστι. Literam in vocula γε mutavi Cod. Flor. auctoritate. *Cicero* de Off. II, c. 14, *difficile dictu eſt, quantopere conciliet animos hominum comitas affabilitasque ſermonis*, ἡ εὐπροσηγορία· affabilis enim eſt εὐπροσήγορος. Inter conſilia data Demonico p. 8. D. Γίνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός. iunguntur *Dionyſ. Halic.* II, p. 71, 44, φιλανθρώπως καὶ εὐπροσηγόρως ἅπασι προσενεχθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι. *Eurip.* Alc. v. 776, Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν (ſive σεμνὸν) τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον Εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί. Patris irati Τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα vocat Polynices in *Soph.* Oed. in Col. v. 1273. Cyclops in *Virg.* Aen. III, 621, *Nec viſu facilis nec dictu affabilis ulli*, dici poterat ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον. Contra *Tragicus* incertus ap. *Stobaeum* p. 594, 26, Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον, *Boni ſenectus comis acceſſu viri*, *Grotio* p. 484. Apud eumdem *Stobaeum*, p. 561, ῥῆσις eſt inſignis *Moſchionis*, ed. *Grot.* p. 435, ſic nonnullis emendatis reſtituenda:

> Συνέστειλε γε δόξας πρόσθε καὶ γαῦρος μέγας,
> Ἄρχους δυνάστης, λιτὸς ἐκ τυραννικῶν
> Δόμων, προσῆκτο θαλλὸν ἠναγκασμένος·
> —— Ὃν πᾶς μὲν ἀστῶν ἠλέησεν εἰσιδὼν,
> Ἅπας δὲ χεῖρα κεὐπροσήγορον φάτιν
> Ὤρεξε.

Dataque dextra, benevoliſque affatibus Solatur. G. illic, praeter cetera, legitur καὶ προσήγορον φάτιν. minus bene: nihil enim huc faciunt quae rebus aliis ſaepe dicuntur apud Philoſophos φίλα καὶ προσήγορα. *Polo*, & *Philolao*, Pythagoreis, ὁμόφρονα καὶ ποτάγορα.

Vs. 99 Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;] *Ingratam Veneri pone ſuperbiam*, *Horatius* Carm. III, Od, X, 9. Πῶς οὖν σεμνὴν σὺ praebet Ed. prima Flor. Paene recepiſſem ex Flor. Cod. σεμνὸν δαίμον' ut eſt etiam apud *Suidam* in Σεμνόν. *Venerandam Deam* more ſuae gentis σεμνὸν δαίμον' aeque ac σεμνὴν dicere potuit *Euripides*; cuius οὐ προσεννέπεις in Cod. Reg. Pariſ. explicatur οὐ σεβάζῃ, *non veneraris. Salutantis* alloquium hoc verbo ſignificatur Hippol. v. 792, Helen. v. 1181. Ion. v. 1613. El. 552.

Vs. 100

Vs. 100 — μή τι σὸν σφαλῇ ϛόμα] Lectio Cod. Flor. σφάλλῃ, ſi aliorum auctoritas accederet, probari poſſet: μὴ σφαλῇς ποτέ· *ne labaris, nequid titubes*; μή τι σφάλλῃ σὸν ϛόμα ſignificaret, *nequid linguam tuam titubare faciat*: utrumque commendat uſus Tragicorum; formam activam frequentat *Euripides*. — In ſequente verſu perparum etiam refert, utrum vulgata lectio probetur, an haec, Τλῴδ', ἣ πύλαισι (πύλῃσιν eſt in Ed. prima Flor.) σαῖς ἐφέϛηκεν, Κύπριν.

Vs. 104 Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.] Ad *Homerica*, Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν, in Il. B, v. 400, *Euſtathius* proverbium, Ἄλλα παρ' ἄλλοις καλὰ, illinc ortum ſcribit, & *Euripidem* ex Homereis ὠφελημένον dixiſſe: Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλοι, (L. μέλει.) verſum ex perdito dramate petitum cenſuit *Heathius*. Huius ſimillimas veterum ſententias *Th. Gatakerus* collegit ad illud *M. Antonini*, VIII, 43, Εὐφραίνει ἄλλον ἄλλο, *ſuum cuique placet*. Noſtrum verſum miror cur ibi ſic ſcriptum dederit, Ἄλλοισιν ἄλλα θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει. *Cordi alia hominibus aliis ſunt ſtudia, & Deis*: contra mentem *Euripidis* Hippolyti. Sententiam variavit *Pindarus* Ol. I, 180. VIII, 16. Iſth. I, 65. noſtram proxime haec accedunt Πυθ. X, 93, ἑτέροισιν ἑτέρων ἔρως Ἔκνιξε φρένας.

Vs. 106 Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαϛὸς θεῶν] In verſu praecedenti Flor. Cod. dat νῦν ἔχων ὅσον γ' ἔδει. Hunc partim tranſſumſit *Menander*, cuius eſt ἐξ Ἡνιόχου,

Οὐδείς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς
Μετὰ γραός.

Cum his *D. Heinſ.* Lect. *Theocr.* p. 309, alium contulit *Menandri* verſum, nuper emendatum eleganti Critico, *Jo. Toupio* Em. in *Suid.* II, p. 47. Deos ſibi placere negat Hippolytus, qui noctu *colerentur*, Venerem, & Bacchum, cuius etiam agebantur ſacra Νύκτωρ τὰ

A πολλὰ, ut ait *Eurip.* in Bacch. v. 486. — *Ovidius* Faſt. V, 309, *Hippolyte infelix, velles coluiſſe Dionen; Cum conſternatis diripereris equis.* — In talibus dictis θαυμάζειν, quod & animadvertit *Marklandus*, eſt *colere* vel *honorare*. Ex *Euripidis* Aeolo variis citatum ſupereſt & hoc dictum:

Μὴ Πλοῦτον εἴπῃς, οὐχὶ θαυμάζω θεὸν,
B Ὃν χὠ κάκιϛος ῥᾳδίως ἐκτήσατο.

Vlyſſis *Euripidei* in Philoctetae Prologo verba, Τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον Τιμῶμεν, *Dion. Chryſ.* in ſua Paraphraſi ſic expreſſit: τοὺς γὰρ φανεροὺς καὶ πλειόνων ἅπτεσθαι τολμῶντας σχεδὸν τούτους ἅπαντας θαυμάζομεν. Iunguntur *Ariſtophani* Nub. v. 427, Ἡμᾶς (Nubes) τιμῶν καὶ θαυμάζων. Oreſtes de Pylade in *Eurip.* Elec. v. 84, Μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ'
C ἐθαύμαζες φίλων. Ibid. v. 519, Μολὼν δ' ἐθαύμασ' ἄθλιον τύμβον πατρὸς, *Euripidis* verbo *Canteri* coniecturam, ἐτίμησ', illic ſubſtituit *Barneſius*: pater de filii praeceptore in *Xenoph.* Κ. Π. III p. 41, 35 (conf. v. 25) μοί ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμέ. *Iſocrates* in Areopag. p. 149. C. olim iuvenes non ut hodie &c. — ſed ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἔμενον ἐν οἷς ἐτάχθησαν, θαυ-
D μάζοντες καὶ ὁμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας. illic pro ὁμιλοῦντες, quod in καθομιλοῦντες mutari nolim, ſcribendum arbitror ζηλοῦντες. ut ſcribit p. 175. D. τὸν πλοῦτον θαυμάζοντες καὶ ζηλοῦντες· & p. 344. A. τοὺς — σοφιϛὰς ἐθαύμαζον, καὶ τοὺς συνόντας αὐτοῖς ἐζήλουν. ſimiliter θαυμάζειν καὶ ζηλοῦν *Democrito* iunguntur aliisque: literarum ductus propius accedit in Iſocrateis ὑμνοῦντες· quod placet Clar. *D. Ruhn-*
E *kenio*.

Vs. 107 Τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.] *Dii* quidem *ſunt colendi*, ſed hoc non ſignificant Euripidea: virum etiam perdoctum in Τιμαῖσιν haeſiſſe recordor. Artes, variasque humano generi commoditates aut invenerant Dii, vel tutela ſua dignabantur: his commodis qui Deorum memores

 nove-

noverant uti, dici poterant Τιμαῖς δαιμόνων χρῆσθαι. *Oppianus* Ἁλ. II, 17,

Ἄλλος δ' ἀλλοίοισιν ἐπώνυμος ἔπλετο δαίμων
Ἔργοις, οἷσιν ἕκαστος ἐπίσκοπον ἤρατο τιμήν.

Rex Deorum Iupiter ſibi Reges tuendos reſervaſſe dicebatur, alios aliorum curae demandaſſe: *Callim.* h. Iov. v. 72, μακάρεσσιν ἐλίξοσιν αὐθιπαρῆκας (vel ἀντιπαρῆκας) Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους, &c. Singulis ſic Iupiter partes ſuas in hoc univerſo dedit adminiſtrandas: hae partes, ſingulorum erant τιμαὶ, & quaenam tandem Veneris? has nos docebit *Heſiodus* Theog. v. 203,

Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ', ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε μειλιχίην τε.

Nihil horum expertus noverat Hippolytus, de ſemet ipſe teſtis luculentus infra v. 1004, Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων. &, genus omne femineum deteſtatus, Veneris oderat foedera & honores; quibus ſapienter *Euripidis* ſenex utendum ſtatuit; nam *coelibem vitam probet Sterilis iuventus, hoc erit, quidquid vides, Vnius aevi turba: Seneca* Hipp. v. 478. Ne quis dubitet de hoc uſu rariore vocis τιμὴ, conferat Eumenidas *Aeſchyli* v. 422, ubi ſuas Dirae Τιμὰς vocant, homicidas exagitare: v. 577 monent Apollinem, ut ſibi demandatis ſit partibus contentus, neque alienas curet: Ἄναξ Ἄπολλον, ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει. v. 720, Ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις. v. 898, Τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Mors, vel Orcus, in *Eurip.* Alc. v. 54, Τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει, —— Νέων φθινόντων μεῖζον ἄρνυμαι κλέος· ubi γέρας eſt in Cod. Flor.

Vs. 109 Σίτων μέλεσθε] Genuinum puto; vitioſum quod eſt in Flor. σίτων ἕλεσθε· quamvis σῖτον αἱρεῖσθαι vel ἑλέσθαι phraſis ſit legitima: vid. *P. Leopard.* Em. VII, c. XIV. —— Proxima, τερπνὸν ἐκ κυναγίας Τράπεζα πλήρης· comparat cum ſimili quodam Tragici dicto *P. Victorius* V. L. XI, c. VI. —— Quod

A ſequitur Καταψήχειν ἵππους, viro Ill. non intellectum, explicuit *Jo. Pierſonus* Veriſim. I, c. XI, p. 13?, memorans & ex Cod. Pariſ. interpretationem adſcriptam ψηκτρίζειν, & Hippol. v. 1174, Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενιζόμεσθα τρίχας. In *Callim.* h. Dianae, v. 162, Nymphae ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας Ψήχουσιν κεμάδας. recte Faber, *ſtringunt; etrillent, frotent. Clemens Alex.* Paedag. III, p. 268, 25, B καταψήχουσι τὰ ὑποζύγια.

Vs. 113 Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω] In ſimillimis dictis ἐῶ multo frequentius occurrit quam λέγω, vel κελεύω, *valere iubeo:* hoc tamen eſt in *Xenoph.* Κ. Π. VII, p. 115, 7, ἐγὼ μὲν χαίρειν ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν κελεύω. illud etiam in *Hippol.* v. 1059. —— Ad haec noſtra Senem, vel quicum colloquebaC tur Hippolytus, alia quaedam dediſſe ſuſpicor in Edit. prima Dramatis, haec etiam:

Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
Νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις·

prout ex Hippolyto citata *Stobaeo* p. 386, 29, ante *Grotium* p. 239, emendaverat ex *Plutarcho Muretus* V. L. IX, c. XVIII. Impium in Venerem diD ctum dedit etiam *Euripides* in Dictye, *debere mortales*,

Τῶν εὐσεβούντων, οἵτινές γε σώφρονες,
Ἐρᾶν· Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἐᾶν.

Vs. 115 Φρονοῦντες οὕτως,] Quam *eximiam Amici* ſui vocat *Muſgravius*, mihi quoque correctio placet legentis, (τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον Φρονοῦντας οὕτως,) E Eumdem illum eſſe ſuſpicor, cui multos debemus *Euripidis* verſus feliciter emendatos. —— In ſequentem verſum ex Codd. Flor. & Pariſ. recepi Προσευξόμεσθα, pro vulgato Προσευχόμεσθα. Saepe futurum tempus adhibet *Euripides*, ubi praeſens nobis potius locum invenire videretur.

Vs. 117 Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην

μην ἔχειν] Interiecta litera ſcribi malim ϲυγγνώμην σ' ἔχειν. Hos quatuor verſus ſuo more leviter immutatos *Conditor* Trag. Χρ. Πασχ. in ſuum drama tranſtulit, fecitque Chorum abſurde ſatis ad Mariam iſta dicentem, dum illa ſuper coeleſtis nuncii promiſſis addubitabat, v, 1041,

> Δέσποινα κούρη, δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν,
> Εἴ τις ὑφ' ἥβης σπλάγχνον εὐτόνως φέρων
> Μάταια βάζει, μὴ δόκει τούτων κλύειν·
> Σοφωτέραν γὰρ ἴσμεν οὖσάν σε βροτῶν.

—— In vs. 118 rediit litera mutata, quam exhibent optimi Codd. Εἴτις γ', ὑφ' ἥβης In Florent. tamen etiam erat Εἴτις σ', ὑφ' ἥ. ut in uno *Musgravii*: ſatis erat dixiſſe εἴ τις μάταια βάζει· —— Scripſi mox Codicum auctoritate, etiam Pariſ. ὑφ' ἥβης σπλάγχνον εὔτονον.

—— In vs. 119 malui τούτων, nempe τῶν ματαίων, quam τούτου· prius in duobus tribusve Codd. eſt *Musgravii*, in Pariſ. quoque: atque ita legiſſe videtur in ſuo Cod. noſtris antiquiore *Scriptor* Dramatis Chriſt. & in v. 118 εὔτονον, quod exhibet, Euripidea quoque ſpectantis, epigramma *Palladae* Anthol. II, c. 48, 1, Ἀλλ' ὁ μὲν (Βελλεροφόντης) ἵππον ἔχων καὶ θαρσαλέον σθένος ἥβης, Γέστιος οὐδὲ χέσειν εὔτονον ἦτορ ἔχων. *Euripidis* e Bellerophonte verba, ſervata *Stobaeo* p. 585, 15. ex *Cornuto* de N. D. p. 222, ſic videntur ſcripta fuiſſe primitus:

> Ὦ παῖ, νέων δρᾶν εὐτονώτεραι χέρες·
> Γνῶμαι δ' ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ.

In Euang. *Lucae* XXIII, 10, multa collegit ad εὐτόνως *J. J. Wetſtenius*: opponuntur εὔτονος & ἄτονος. *Diodor. Sic.* I p. 51, 6 τὰς βορείους πνοὰς *in Europa* εὐτόνους, *vehementes*, alibi βληχρὰς eſſe ſcribit, καὶ ἀτόνους. —— Paene praetermiſiſſem explicationem Euripideae phraſeos, quae aderat in Cod. Pariſino: τῆς ἀκμαζούσης ἡλικίας ἔχων θρασύτητα; *iuveniliter inconſultus & temerarius.* Proprie ſignificatur qui *Platoni* dicitur de LL. VIII, p. 839. B. ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος, πολλοῦ σπέρματος μεστὸς, atque adeo σφριγῶν. Ἥβῃ σφριγῶντες ſunt in *Achaei* loco apud *Athen.* X p. 414. D.

A —— Vix dignum memoratu, vs. 120 ſic in Pariſ. Codice legi, Σοφωτέρους γὰρ χρὴ βροτῶν εἶναι θεοὺς, quum ſaepiſſime χρὴ & δεῖ permutentur in Codd. Ad ſententiam congruit ex *Eurip.* Bacchabus v. 1346,

> Ὀργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.

B Non equidem memini, cuius illud ſit Tragici, quod legitur in *Scholio inedito* Codicis MS. Baſil. in *Hom.* Il. Γ, 415,

> Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται,
> Ἀλλ' ὡς λέβης [τοῦ] μείζονος δεῖται πυρός.

Aeſchyleum eſſe ſuſpicor ex perdito dramate: legebantur in MS. Θεὸς ἐ. σμικροῖσιν —— Ἀλλ' ὃς λέβης μείζονος.

C Vs. 121 Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στάζουσα πέτρα λέγεται] Notat ad hunc locum nonnulla Cl. *Musgravius* Exercit. in *Eurip.* II, c. IV. Mari vicina rupes, aquam ſtillans, de cuius ſummo vertice aqua dulcis copioſa praecipitabatur, mihi quidem dicta videtur ab *Euripide* Ὠκεανοῦ τις, ὕδωρ στάζουσα, πέτρα —— ῥυτὰν παγὰν προϊεῖσα κρημνῶν. ut ipſa rupes, ὕδωρ στάζουσα, dicta fuerit Ὠκεανοῦ

D πέτρα, prout *Reiskius* exiſtimavit. Aliter cepit *Euſtathius* in *Hom.* Il. Β, p. 267, 28 ἐλέγετο πᾶν ὕδωρ —— καὶ Ὠκεανὸς, κατά τε Ὅμηρον καὶ τοὺς Ὁμηρίζοντας, ἐν οἷς καὶ Εὐριπίδης εἰπὼν ὡς, Πέτρα τὶς Ὠκεανοῦ ὕδωρ στάζει, τουτέστι πηγήν. Neque tamen aquam ſalſam vel marinam mirarer de ſaxo deſtillantem: in *Heſiodi* Theogon. aqua Stygis v. 786, ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο, *pars Oceani decima*; 792, Ἡ

E δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει. Stygis ὕδωρ in Arcadia ἐκ πέτρης στάζει ἐς ἄγκος, *Herodot.* VI, c. 74. *Pauſaniae* dicitur κατὰ τοῦ κρημνοῦ & ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ παρὰ τὴν Νώνακριν στάζον, VIII p. 634 & 635. —— Sed hic prope Troezena (illic enim talem fuiſſe *Schol.* docet ex *Dionyſodori* lib. de fluminibus:) de rupe fons praecipitatus aquam praebebat *dulcem & potabilem*, ὕδωρ γλυκὺ καὶ πότιμον *Schol.* & paulo poſt

 Ex-

Euripidi mulieres dicuntur Troezeniae Πορφύρεα φάρεα Ποταμίᾳ δρόσῳ Τέγγουσαι. *Purpureas veſtes, lavantes undis fluvialibus:* ut de quovis humore *rorem* Latini, prae ceteris *aquam* δρόσον dixit *Euripides:* ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις, *ad aquam fontanam*, eſt Iph. in Aul. v. 182. in Ione v. 97, καθαραῖς δὲ δρόσοις Ἀφυδρανάμενοι· *lymphis abluti petitis de puro fonte:* νίπτρα ποταμίας δρόσου, *lavacra fluvialis aquae* Helenae v. 1400. (Hippol. v. 78.) πηγὰς ποταμίας dixit Electra v. 56, 309. *Ariſtoph.* Ran. v. 1377, Κάλπισιν ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. quae poſtrema propterea adſcripſi, quia *Rupes* etiam *Euripidis* emittebat —— Βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν, *laticem tam copioſum, ut urnis aquam haurire potuerint* ὑδροφόροι Troezeniae. *Polluci* VIII, 66, λουτροφόρος κόρη memoratur ἀγγεῖον ἔχουσα ὑδροφόρον, ἢ ὑδρίαν, ἢ πρόχουν, ἢ κρωσσὸν, ἢ κάλπιν. his vocibus vas etiam aquarium, *naſiternam Varroni & Plauto*, deſignabant. Tale vas, atque adeo κάλπιδα Βάψαι ſignificabat *urnam immerſam aqua replere*; ſive *aquam haurire: Antiphanes Athenaei* III, p. 123, C.

Καταςκεδῶ, νὴ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μεγίστην
Ἀρύταιναν ὑμῶν, ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος
Ζέοντος ὕδατος.

Immerſam in lebeta ferventis aquae ubi replevero, arytaenam capaciſſimam, ita me Ceres amet, in vos defundam. Callimacheum h. in L. P. v. 45, Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, nempe τὰς κάλπιδας, memoratas v. 47, egregie *Spanhem.* illuſtravit, vim locutionis edoctus a *Caſaubono* in *Theophr.* Char. p. 87. f. qui ſuum ipſe commentarium hunc citat ad locum *Antiphanis:* eamdem explicuerat *Joſ. Scaliger* in Emend. ad *Theocr.* V, 127, τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι· quam lectionem, in Scholiis memoratam, in MS. Cod. *A. Schottus* invenit; tractans Theocritea *Scaliger* adfert ex *Euripidis* Hippol. βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγάν. *Iſ. Voſſius* adſcripſerat: „ *Arrianus* periplo Ponti, (p. 120) ἡ δὲ „ χρόα τοῦ Φάσιδι, οἷα ἀπὸ μολύβδου, ἢ „ καττιτέρου, βεβαμμένου τοῦ ὕδατος, καταστὰν „ δὲ καθαρώτατον γίνεται. *dum hauritur*, „ aut *hauſta aqua.*"

Vs. 125 Ὅθι μοι τις ἦν φίλα] In pleriſque Codicibus inventa vocula etiam in Florent. & Pariſ. hic mihi melior videbatur Ὅθι, *ubi*, quam Τόθι, *illic*; hanc licet rariorem duo tresve praebeant non optimi: ſi ratio fuiſſet reddenda praecedentium, *illic enim mihi quaedam erat amica*, τόθι γάρ μοι τὶς ἦν φίλα diceretur: hic oratione dicitur continuata, *vocatur Oceani rupes, ubi quaedam mihi erat amica:* pro οὗ dicebatur in veteri Lingua, hinc apud Poëtas etiam, ὅθι· ut, pro ὑψοῦ, ὑψόθι· τηλοῦ, τηλόθι· αὐτοῦ, αὐτόθι· &c. In *Oraculo* Dodonaeo apud *Pauſan.* VII, p. 588, ὅθι, *ubi*, & ſaepius alibi, ſcribendum eſt, pro ὅτι. —— Haec matronarum nobilium amica venerat ad fontem veſtes lotura, pro more veteris aevi, quem apud ſuae gentis homines excuſare velle videtur *R. P. Brumoeus:* his magis etiam regia Princeps diſplicere debuit *Homeri*,

Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,

quae, duabus ancillis comitata, *veſtes*, εἵματα, venerat

Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά οἱ ῥερυπωμένα κεῖτο.

Claudianus Laud. Serenae v. 142, memorat

Alcinoo genitam, quae, dum per littora veſtes
Explicat, & famulas exercet laeta choreas,
Auratam iaculata pilam &c.

Homeri Πλύνεσθαι lotas veſtes Ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν᾽ ἁλὸς, —— Εἵματα δ᾽ ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ, Od. Z, 94, 98. *Euripidis* Troezenia mulier ſiccandas veſtes in Sole θερμᾶς (Flor. lectio θερμοῦ hic deterior videtur) ἐπὶ νῶτα πέτρας Εὐαλίου κατέβαλεν. *Lucretius* I, 306,

fluctifrago ſuſpenſae in littore veſtes
Vveſcunt, eaedem diſpanſae in Sole
ſereſcunt.

Dum veſtes ad Solem explicitae ſiccaban-

bantur, cum amicis illa ſuis fabulatur: A interea temporis Homereae puellae *pila ludebant* v. 100. Cum ſuas Πλυντρίας doceret, pila ludentis Nauſicaae perſonam ipſe *Sophocles* more ſuae gentis repraeſentavit: *Euſtathius* in Od. Z p. 250, 28, cum *Sophoclem* σφαιριστικῆς dixerat peritum fuiſſe, ὃς καὶ, addit, ὅτε, φασὶ, τὰς Πλυντρίας ἐδίδασκε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παίζούσης ὑποκρινόμενος ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. hauſit iſta, ni B fallor, ex *Athenaei* L. I, cuius nos in Epitome p. 20 F. legimus de *Sophocle* ſcripta: ἄκρως ἐσφαίρισεν ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. ſic enim legendum cum *Caſaubono*; qui, neque *Euſtathii* recordatus cum perdoctum conderet dramatum *Sophoclis* Catalogum Anim. in *Athen.* VII, c. IV, velut duo diverſa Ναυσικάαν recenſuit & Πλυντρίας. Quod pace viri Magni dictum velim, unum fuit dun- C taxat, inſcriptum Ναυσικάα ἢ Πλύντριαι. *Sophoclis* Νίπτρεις & *Pacuvii Niptris* materiem praebuit Homerica Euryclea, *Vlyſſi pedes abluens*, *Ciceroni* Tuſc. V, c. 16.

Vs. 131 Τειρομέναν νοσερᾷ κοίτᾳ] Sequentia leguntur in Pariſ. Cod. δέμας ἔντοσθεν ἔχειν Οἴκων, λεπτὰ δὲ φάρη· quorum hoc, ſi legeretur in aliis, admitti poſſet: δέμας ἔντοσθεν ἔχειν κοίτᾳ dabat D Flor. — Verba verſus 136 & ſequentium ſi ſic conſtruas cum *Scholiaſte*, τριτάταν δέ νιν κλύω τάνδε ἡμέραν κατέχειν ἁγνὸν τὸ σῶμα τᾶς Δάματρος ἀκτᾶς· ſenſum dederis, quem poſcunt Euripidea, cuius nutrici Phaedra dicitur v. 275, τριταίαν οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν. & *pulcrum os* dixiſſe videbitur ἀμβροσίου στόματος δέμας. inſervit & haec vox periphraſi; iſta tamen eſt inſolentior. Haec forſan olim E levi mutatione fient clariora: corrigere *Reiskius* tentabat, Τάνδ' ἑκὰς ἀμβροσίου. — Pulcra quaevis ἀμβρόσια Poëtis dicuntur & νεκτάρεα, λόγος ἂν ἀμβρόσιος, καὶ νὺξ ἀμβροσίη, καὶ ἀμβρόσιαι χαῖται, καὶ ἀμβρόσιον σῶμα παρ' Εὐριπίδῃ, *Euſtath.* in Il. Δ p. 333, 13. ad *os ambroſium* accedit prope Νεκτάρεον μείδησ' in *Apollon. Rhod.* III, 1008. — *Farinam*, ἀλφίτα ἀκτὴν, ſive *frumentum mola fractum* vocat Δάματρος ἀκτάν. *Homeri* Il. N, 322, Ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν, ſunt *Horatio*

Quicunque terrae munere veſcimur.

Carm. II, Od. XIV, 10, cui tamen obverſabantur *Simonidis*, Εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονὸς, excitata *Platoni* Protag. p. 345, & ter quaterve *Plutarcho*: *Terrae fruges*, Δήμητρός τε καὶ Κόρης δῶρα *Platoni*, Δήμητρος καρπὸν ſaepe vocant alii, etiam *Herodot.* I, c. 193. IV, c. 198. — Euripideum δέμας ἁγνὸν ἴσχειν adhibet in alium ſenſum *Naumachius Stobaei Grot.* p. 278, Καλὸν μὲν δέμας ἁγνὸν ἔχειν, ἀδμῆτά τε μίμνειν Παρθενικήν. — Ad vs. 139, Κρυπτῷ πένθει adſcriptum erat ἀδήλῳ συμφορᾷ in Cod. Pariſ. qui v. 140 praebet ποτὶ τέρμα.

Vs. 141 Σὺ γὰρ ἔνθεος ὦ κούρα] De ſe teſtatur *Ovidii* Phaedra Her. IV, 47,

Nunc feror, ut Bacchi furiis Eleleïdes actae,
Quaeque ſub Idaeo tympana colle movent:
Aut quas ſemideae Dryades, Faunique bicornes
Numine contactas attonuere ſuo.

Amori requiem cum nullam niſi mortem reperiret Myrrha, cauſam, cur mori vellet, ut hic chorus, nutrix exquirit Metam. X, 397 &c. *Seu furor eſt*; — *Sive aliquis nocuit*; — *Sive eſt ira Deûm.* Deûm autem ira credebatur & maniacos efficere, quales fuere Proetides, Athamas, Alcmaeon, aliique: huius μανίας ubi meminit *Plato* in Phaedro p. 244. D. νόσων γε καὶ πονῶν ſcribendum arbitror pro πόνων. — Nihil in hac Strophe variant Codices, niſi in ultimo verſu, quo ſcribitur in Ed. prima Flor. Δίναισι νοτίαις Cod. Pariſ. Δίναις ἐν νοτίας· in Flor. Δίναις δ' ἐν ἐννοτίαι. in aliis Pariſinis *Musgr.* δίναις ἐν νοτίαις. *Heathio* probata mihi placuit ſcriptio, Δίναισιν νοτίας ἅλμας. ut *maria terraſque* pervadens dicatur Φαι-

τᾶν —— καὶ διὰ λίμνας, Χέρσου, & modus, quo mare pertranſeat, tradatur ſequentibus, ὑπὲρ πελάγους Δίναισι νοτίας ἅλμας. *Terram* Χέρσον, *mare*, *Homerum* imitati, ſuis in Choricis carminibus Λίμναν quoque vocant Tragici, *Eurip.* Hec. 444, *Soph.* Trach. v. 646 in Oenomao ap. *Schol.* in *Ariſtoph.* Aves v, 1317. Χέρσου memorat *Barneſ.* ut diverſam lectionem; hanc recepi, quia διὰ λίμνας, vel λίμνης, illud requirebat.

Vs. 151 Ἦ πόσιν —— Πημαίνει τις ἐν οἴκοις] Qui ſequitur verſus eſt in Cod. Flor. in Ed. quoque prima Flor. paroemiacus,

Κρυπτᾷ κοίτᾳ λεχέων σῶν.

ſed qui huic reſpondet vulgata requirit. Πημαίνει redditur in Cod. Pariſ. βλάπτει. Rectius vero mihi cum *Cantero* legiſſe videtur *Scholiaſta* Ποιμαίνει· cuius vim ſequentia ſatis clare limitant. βουκολεῖν καὶ ἐξαπατᾷν verbo tantum Ποιμαίνει convenire poſſunt, non alteri: mentem mihi Poëtae videntur explanare haec in Scholiis: ἥτις γυνὴ ἀπατᾷ σου τὸν ἄνδρα τῇ ἑαυτῆς λαθραίᾳ συνουσίᾳ· σὺ δὲ ἐκ τοῦ ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μανίαν κατέστης. In hunc quidem ſenſum multo magis frequentatur Βουκολεῖν· ſed ſaepius etiam figuratis uſibus inſervit Ποιμαίνειν, pro περιέπειν καὶ ἀνυμνεῖν adhibitum *Pindaro* Ol. XI, 9, in cuius Iſthm. V, 15, *duo vitae florem* ποιμαίνοντι, *fovent.* Propius ad Euripideum uſum accedit hoc *Luciani* in Amor. T. II, p. 457, *philoſophos mentiti* σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν, *imperitos phaleratis dictis ducant*, ut loquitur *Terent.* Phorm. III, 2, 15. Quo paene ſenſu βουκολεῖν poſuit *Aeſchylus* in Agam. v. 678, Ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος· *Cantillando fallebat amorem ſuum Theocriti* Eid. XI, 80,

Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων.

Vs. 155 Ἦ ναυβάτας τις ἔπλευσεν] Huius verſus & ſequentium ſententiam paucioribus Poëta verbis expreſſit in Helenae v. 1207,

ἤ, φάτιν τιν' οἴκοθεν
Κλύουσα, λύπῃ σὰς διέφθαρσαι φρένας.

—— In v. 160 probatam *Heathio* & *Reiskio* ſcriptionem recepi Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων Εὐναίᾳ δέδεται ψυχά· pro Εὐναία· hanc & illam invenit in ſuis etiam libris *Schol.* illam recte explicans, λύπῃ τῇ εἰς εὐνὴν καθηκούσῃ διὰ τοῦ νόσου. Neque tamen diffiteor ſcribi quoque potuiſſe, Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων Εὐναία δέδεται ψυχάν· huc ſpectant ex Scholiis iſta: ὑπὸ τοῦ λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν. Ψυχὰν invenit in duobus etiam Codd. *Musgrav.* in uno δέδισαι ſcriptum legebatur —— In v. 157 Λιμένα τόνδ', ut altero τὸν multo melius, (*huncce portum*,) oblatum ab *Heathio* recepi.

Vs. 161 Φιλεῖ δὲ τᾷ δυσρόπωι γυναικῶν &c.] Vulgatae voci δυσρόπῳ lineolam adieci; verſu ſequente κακᾷ praebuit Codex Pariſ. ἀφροσύνας commode Medicus Eruditiſſ. *Musgravius* explicuit Exercit. in *Eurip.* II, c. IV. Reliqua pleraque *Ratallerus* bene mihi videtur interpretatus; apta quoque dediſſe nonnulla *P. Victorius* V. L. IX, c. X. Poëtae autem verba ſic ſitu ſuo naturali diſponenda: ἀμηχανία δὲ δύστανος (ἕνεκα) ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας φιλεῖ συνοικεῖν τᾷ ἁρμονίᾳ κακᾷ δυσρόπων γυναικῶν. ut δύσροποι dicantur γυναῖκες δυσράπελοι, *intractabiles & moroſae:* mulier mulieres πολλὰ ῥέζειν fatebatur Ἀτροπίησιν in *Apollon Rhod.* IV, 1082. —— Proxima Δι' ἐμᾶς ᾖξε ποτὲ νηδύος ἅδ' αὔρα conſtitui ad mentem *Heathii:* Hinc apud *Heſych.* Ἅδ' αὔρα, αὕτη ἡ πνοή, quod vidit *N. Bondtius*, Ictus Batavus Graece perdoctus. *Heathio* hic Codex favebat Pariſ. qui paulo poſt dabat uno ductu Τόξων μεδέουσαν ἀΰτευν Ἄρτεμιν. mihi Dianae nomen ut interpretamentum videtur adiectum, *Euripides* autem dediſſe tantum:

Τὰν δ' εὔλοχον οὐρανίαν
Τόξων μεδέουσαν ἀΰτευν.

Deam

Deam vero virginem *luciferas* ſibi ſemper *manus* admoviſſe benignam ſignificat, quae τάςγε κύουσας ἐμαιοῦτο, ut ſuſpicor dediſſe *Lucianum* T. I p. 245, 58 pro τὰς τεκούσας; nam *laborantes utero puellas* audiebat rite vocata: Μαῖα δ᾽ Ἄρτεμις *Tatiano* reſtituta fuit ab *Hemſterhuſio* p. 287.

Vs. 171 Ἀλλ᾽ ἥδε τροφὸς γεραιὰ] Stare poſſe ſi videbitur in anapaeſtico verſu, ſicut in Hec. v. 63, Γεραιᾶς χειρὸς προσλάζυμεναι· in ſenariis quia ne illud quidem locum invenit, in eiusdem dramatis v. 273, non γεραιᾶς, ſed ſcripſerat, opinor: Καὶ τῆσδε γραίας, προσπιτνῶν, παρηΐδος, nempe ἅψω.

Vs. 173 Στυγνὸν δ᾽ ὀφρύων νέφος αὐξάνεται] In hac forma verbi conſpirant Flor. & Pariſ. cum ceteris *Musgravii*. Non quidem Phaedrae diſconvenit Στυγνὸν ὀφρύων νέφος, cui dat infra nutrix v. 290 Στυγνὴν ὀφρύν· ſed nec vetulae diſconvenire, neque adeo hunc verſum verſui 176 eſſe poſtponendum, quod putabat vir Doctiſſimus, vel iſta monſtrant Hippolyti *Senecae* v. 432, *Quid huc ſeniles feſſa moliris gradus, O fida nutrix, turbidam frontem gerens Et moeſta vultus.* Deïanirae nutrix vetula prodit in ſcenam συνωφρυωμένη, *Soph.* Trach. v. 882. id eſt συννεφὴς, *nubila vultu Statio* Sylv. III, Ecl. V, 11. Vt hic Chorus in *Soph.* Antig. v. 532, Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ᾽ Ἰσμήνη, Φιλάδελφα κάτω δάκρυ᾽ εἰβομένη· Νεφέλη δ᾽ ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν Ῥέθος αἰσχύνει Τέγγουσ᾽ εὐῶπα παρειάν. quae ſunt, ut *Sophoclis*, pervenuſta. Noſtra ſpectabat forſan *Euſtath.* in *Hom.* Il. A p. 109, 26, ubi ὀφρύων νέφωσιν interpretatur per τὴν σκυθρωπότητα. attigit haec & alia Cl. *Alb. Schultenſ.* in *Iobi* XV, 12. συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς Τοῦτον σκυθρωπάζοντά θ᾽ ἡμῖν προσλαλεῖν, *Antiphanes Athen.* VI, p. 225. F. *adducunt enim ſupercilia*, quibus, ut aiebat *Pacuvius*, *vultum caligat triſtitas.*

Vs. 179 Τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ᾽ αἰθὴρ] *Ecce tibi*, quod deſideraſti, *clarum lumen aetheris.* In Flor. Cod. leguntur iſta, Τί δέ σοι φέγγος λ. ὅδ᾽ αἰθὴρ, in Pariſ. λαμπρὸς ὅδ᾽ αἰθήρ. Vulgata melior mihi lectio videretur, Τί δέ σοι φέγγος, λαμπρὸς ὅδ᾽ αἰθὴρ; *Quid tibi commodi clarum aetheris iubar adfert*, cum ne oculos quidem ad lucem attollas? Saepius obvia, Τί σοὶ, & τί μοι τοῦτ᾽ ἐστιν; plerumque ſignificant, *quid tua*, quid mea *refert*? —— Vs. 182 ſcribi malim, Τάχα δ᾽ εἰς θαλάμους σπεύσεις γε πάλιν· quam τὸ πάλιν. —— In ſeq. v. ad σφάλλῃ legitur in Pariſ. μεταβάλλῃ· ut in v. 175 ad Δεδήληται] βέβλαπται. —— Amore perturbatam Phaedram quidque velit incertam Poëta nobis expingit in his, Ταχὺ γὰρ σφάλλῃ, κοὐδενὶ χαίρεις· Οὐδέ σ᾽ ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ᾽ ἀπὸν (ſic enim ſcribendum, non τόδ᾽ ἀπὸν) Φίλτερον ἡγῇ· hinc *Senecae* Nutrix Hippol. v. 365, *nil idem dubiae placet; Artusque varie iactat incertus dolor: Nunc ut ſoluto labitur moriens gradu, —— Nunc ſe quieti reddit: —— attolli iubet Iterumque poni corpus; & ſolvi comas; Rurſusque fingi: ſemper impatiens ſui Mutatur habitus.* Vere *Lucretius* ita vitam agere plerumque homines ſcribit III, 1071, *Quid ſibi quisque velit, neſcire, & quaerere ſemper commutare locum, quaſi onus deponere poſſit*: alia dedit *Th. Gatakerus* in *M. Antonini* VII, 27.

Vs. 191 Ἀλλ᾽ ὅ, τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις] Νεφέλας *Reiskio* placet, ut νεφέλη σκοτεινὴ dicatur σκότος νεφέλας, *atra nubes*; quam lectionem ſi Codices firmarent anteponerem vulgatae. Tametſi non multum referat ἀμπίσχων ſcribatur an ἀμπίσχον, quum σκότος utroque genere Tragicis adhibeatur, illud tamen recepi cum *Musgravio*, quod Codd. etiam Flor. & Pariſ. praebent. Vulgatas ante lectiones, ſed & a vulgata diverſam exhibet *Schol.* in *Ariſtophanis* Ran. v. 1114, excitans τὸ ὑπὸ τῆς τροφοῦ ἐν Ἱππολύτῳ λεγόμενον, Ἀλλ᾽ ὅτε τοῦτο φίλτερον ἄλλο

Σκό-

Σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις. videri A poterit in ſuo Codice legiſſe τούτου, pro τοῦ ζῆν· ut certe paulo poſt homines, quos vitae dira tenet cupido, dicimur Δυσέρωτες —— ὄντες τοῦδ᾽, ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γᾶν· ultimum ex Pariſ. Cod. ſumſi pro γῆν. in illis enim deſignatur per τοῦτο, τὸ ζῆν· & in τοῦδε, relinquitur ſupplendum τοῦ ζῆν. ſed vel idcirco videtur Poëta ſcripſiſſe in v. 191 τοῦ ζῆν· mortis mentionem evitabat more ſuae gentis B vetula, non vitae. *Berglerus* in iſtum locum Comici p. 314, *Euripidis* verba primum ſcripta fuiſſe cenſet prout exſtant in *Aldina* Ed. Ἄλλό τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἄλλο σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις· quae ſic Latina fecit: *ſed aliud quiddam, aliud dulcius hac vita tenebrae involventes occultant nebulis.* Verum Ἄλλό τι ſi probetur, quod ſequitur ἄλλο videbitur ſcribendum ἀλλ᾽ ὃ, *ſed quod* C *atra nubes tegit.* —— Quae ſequuntur vss. 193—195 latent apud *Plutarch.* in Erot. p. 764. E. partim etiam in lib. c. Epicur. p. 1105. B. ubi, ἡ τοῦ ζῆν, ait, στέρησις ἐνοχλεῖ καὶ νέους καὶ γέροντας· Δυσέρωτες γὰρ φαινόμεθ᾽ ὄντες τοῦδ᾽, ὅτι τόδε (τοῦτο) στίλβει κατὰ γῆν, ὡς Εὐριπίδης φησί verborum ſedem ignorantes nec dicti ſenſum viderunt Interpretes. Et aliorum ſaepe Poëtarum fuit, eſtque *Lucre-* D *tii* querela, *Quae mala nos ſubigit vitai tanta cupido?* —— ſed *Socratis* decebat amicum *Euripidem* dixiſſe, nimiam iſtam vivendi nos tenere voluptatem vs. 195, Δι᾽ ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου, *Vitae alterius bona inexpertos*, ut reddidit *Grotius* in Exc. p. 206. nam quae ſpectant manes & infernum non cadere ſub certam demonſtrationem; homines autem, *vanis*, inquit, Poëtarum *fabulis* E *ferimur incerti.* —— In his οὐκ ἀπόδειξιν dixit *Euripides*, ut *Thucydides*, praeter alia, p. 29, 1. οὐκ ἀρετὴν & p. 339, 35, τὴν τῶν χωρίων οὐκ ἀπόδοσιν. *Luciano* hinc dicitur T. II, p. 100, τοῦ φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις. *Epicuro* apud *Laërt.* X, 46, ἀντικοπὴ καὶ οὐκ ἀντικοπή, *Democrito Stobaei* p. 278, 52, ζώων φόνου καὶ μὴ φόνου. —— Nec *Democritum* neque *Epicurum* Poëtarum movebant fabulae: *Democrito* homines conſcientiae ſtimulis agitati dicuntur apud *Stobaeum* p. 533, 49. Ψεύδεα περὶ τοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν μυθέοντες φόβου· ſed μυθέοντες Graecis eſt inuſitatum, & ſcripſiſſe *Democritum*, Ψεύδεα περὶ τοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν μυθοπλαστέοντες χρόνου, liquet ex p. 603, 4, ubi v. 1 ἔνιοι convertendum eſt in οἱ μέν. de Poëtarum fabulis quid ſenſerit, monſtrat *Euripides*, alibi ſaepius, & in Herc. Fur. v. 1346, ubi ἀοιδῶν, inquit, οἵδε δύστηνοι λόγοι. haec ubi poſuerat *Plutarch.* T. II, p. 1052. E. vox ἀοιδῶν in αὐτῶν male mutata obſcuravit vicina.

Vs. 199 Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι] Ad ſequentem verſum διαβαστάσατέ με legitur adſcriptum in Cod. Pariſ. qui vs. 198, praebet etiam Αἴρετε quod pro Ἄρατε recepi cum *Musgravio*. Hoc v. 199. dat Flor. Cod. Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα φίλων· in aliis ſi legeretur, poterat genuinum videri: famulas alloquitur verſu ſeq. hic pro ἐμῶν more Poëtarum ſcribere potuit *Eurip.* φίλων —— μελέων· Xerxes in *Aeſchyli* Perſis v. 916, Λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη. Amor autem, quo ſaucia Phaedra aegrotabat, praeter alia, ἔρος *Heſiodo* dicitur Λυσιμελὴς in Theogon. v. 911. *Anime mi* ſaepe Poëtis eſt φίλε θυμέ. φίλον κέαρ in *Aeſch.* Choëph. v. 408. φίλον κάρα dixit *Euripides*, & in Phaëthonte φίλαισιν ὠλέναισιν apud *Athen* XI. p. 503. D. ubi ſic Euripidea ſcribenda videntur,

Ψυκτῆρα
Δέξεται φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται.

verſus autem *Aeſchyli* corrigendus,

Αὔρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις.

voci vulgatae Σαύρας litera praecedens male adhaeſit.

Vs. 201 Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.] Excitat iſta *Dionyſ. Halicarn.* in exemplum pedis anapaeſti valde commodi, ἔνθα δεῖ μέγεθος περιθεῖναι τοῖς πράγμασιν,

μᾶσιν, ἢ πάθος, de Compoſ. Verb. p. 29, 41. conf. ad h. l. *Eurip.* in *Androm.* v. 830. —— Sequentem verſum, quo legebatur οἴμοι, egregie *Musgravius* ex Codd. emendavit & ex Edit. prima,

Ἄφελ᾽ ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις,

humeris infunde comam ſolutam. hinc Phaedra in *Senecae* Hippolyto v. 394,

Sic temere iactae colla perfundant comae,
Humerosque ſummos; curſibus motae citis
Ventos ſequantur.

hoc etiam modo matrem illic imitabatur Hippolyti: Diana *Claudiani*,

levibus proiecerat auris
Indociles errare comas.

de Raptu II, 30. prodit *Ovidii* Medea VII Met. V, 183, *nudos humeris infuſa capillos*; & Niobe, *movens*, VI, 168, *immiſſos humerum per utrumque capillos.* Venus *Apollonii Rhod.* III, 45, Λευκοῖσιν δ᾽ ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις Κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι. hinc, monente Cl. *Burmanno*, *Candida dividua colla tegente coma*, *Ovidii* Amor. I, El. V, 10. apud *Heliodor.* III, p. 134, coma Charicleae partim ὤμοις τε καὶ νώτοις ὑπεκύμαινε. *Achilli* quoque *Tatio* memorantur κόμαι κατὰ τῶν ὤμων λελυμέναι.

Vs. 203 Θάρσει τέκνον] Hic & ſequentes verſus in *Stobaei* ſunt Floril. p. 568, 30. numeris *Grotii* Latinis expreſſi p. 450, qui μετά θ᾽ ἡσυχίας ex MS. iam reſtituit, in aliis etiam repertum *Musgravio.* —— Vs. 207, ἢ male aberat a Cod. Pariſ. —— Vs. 204, Μετάβαλλε σῶμα dabat Flor. interpretamentum pro voce genuina. In utroque hoc Codice interiectio Ἒ, ἔ, ſcribebatur αἶ αἶ.

Vs. 208 Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος
Καθαρῶν ὑδάτων πόμ᾽ ἀρυσαίμαν;]

Dicebat iſta Phaedra, dum furtivus ignis venas populabatur: vid. Hipp. *Senecae* v. 101, 280, 640. *Ovidii* Phaedra IV, 20, *urimur intus*, *Vrimur.* Ardente febri iactatum Ageſipolin ἔρως ἔσχε τῶν τε σκιερῶν σκηνημάτων καὶ τῶν λαμπρῶν καὶ ψυχρῶν ὑδάτων, ut ſcribit *Xenophon* Ἑλλ. V p. 330, 1. voto potitus multo vehementius affictari coepit. —— Vt uſitatius cum *Marklando* praetulerim etiam πῶμ᾽ ἀρυσαίμαν. Idem *Marklandus* in *Eurip.* Suppl. v. 796 πῶς ἂν ὀλοίμην optime reddidit *Vtinam peream: utinam*, εἴθε, εἰ γὰρ, ὡς, praeſertim in Euripideis dicitur πῶς ἄν. Alc. v. 864, Πῶς ἂν ὀλοίμαν. Med. v. 97. Iphig. in Taur. v. 627. Hippol. v. 345, Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας· *utinam tu mihi diceres:* Or. v. 1057, Πῶς ἂν ξίφος νὼ ταὐτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι, Καὶ μνῆμα δέξαιθ᾽ ἕν. Saepius ὡς, fortaſſe non niſi ſemel in *Sophocleis* πῶς ἂν hoc ſenſu reperitur Philoct. v. 791. Nusquam iſta ceperunt Interpretes, in minutis ſaepe voculis lapſi.

Vs. 210 ἔν τε κομήτῃ Λειμῶνι] Huc ſpectat *Euſtath.* in Il. B p. 233, 29, Κόμας δὲ λέγειν δένδρων τὰ φύλλα, ὅθεν καὶ Κομήτης λειμὼν παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ, καὶ Κομᾶν, τὸ ἐν τούτοις θάλλειν. Recte legitur in Scholiis, λειμῶσι κομῶσι τοῖς ἄνθεσιν· eſt enim hic Κομήτης Iphig. in Aul. v. 1296, Λειμὼν ἄνθεσι θάλλων. *Thom. M.* cuius verba nobis ex MSS. in notis dederunt p. 528, 541, Κομᾷ —— καὶ τόπος, ἤγουν φυτὰ ἔχει. In *Soph.* Antig. v. 425, φόβην Ὕλης πεδιάδος recte βοτάνας interpretantur καὶ δένδρα. Ὄρος κεκομημένον ὕλῃ dixit *Callim.* h. Dian. v. 41, & h. in Del. v. 262, ex emendatione viri Summi, Χρύσειον δ᾽ ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης· quae optime nuper explicuit Clar. *Jac. Frider. Heuſinger* in Emend. *Callimach.* Periculo p. IX. Hinc corrigi poterit inſignis locus *Dionis Chryſ.* Or. LXIV, p. 596. C. habet ibi Comici cuiusdam ſenarios, rebus illic florentibus in laudem Athenarum ſcriptos, quibus ſingulis ſua quaedam interſerit *Dion*, demonſtrans Atticam ab illa priori multum fuiſſe mutatam: eſt inter iſtos & hic verſus:

Ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔχ' ἄλλη γυνή;

ſcribendum, non cum *H. Valeſio* γέη, ſed γύη; εὐσπόρους ἀγρῶν γύας dixit & *Comicus* in Avib. v. 231. *Nemora vero talia quaenam alia habet terra?* ad haec ſcripſiſſe cenſetur *Dion*, εἶχε μὲν δή, σωθεῖσα δὲ ὡς ἐπὶ συμφοραῖς ἀπεκείρατο· ſcripſerat autem, niſi fallor: εἶχε μὲν, δῃωθεῖσα δὲ ὡς ἐπὶ συμφοραῖς ἀπεκείρατο. *habuit quidem* (olim lucos;) *ſed vaſtata velut in luctu comam detotondit*, una duntaxat litera perverſe ſcripta viros illic doctiſſimos fefellit.

Vs. 213 Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ] Haec quidem apta comparat *Markland.* in Suppl. v. 1066, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς· in quibus οὐ μὴ ἐρεῖς, & οὐ μὴ γηρύσῃ ponuntur ſecundum *R. Daweſ.* obſervationem in Miſcell. Crit. p. 222. Sed illic *Reiskii* vellem & meam probaſſet *Marklandus* coniecturam, ἐπὶ πολλῶν, *coram multis*: ut hic in Scholiis παρ' ὄχλῳ recte redditur ἐπὶ τοῦ χοροῦ. & ad Hipp. v. 523 legitur, μὴ ἐπὶ πάντων καὶ ἐπὶ τοῦ θεάτρου ταῦτα ἐκφέρειν. Optimi ſic quoque loquuntur Scriptores Attici: —— Proxima Μανίας ἔποχον λόγον attigit *Euſtath.* in Il. B, p. 159, 42, citatus quoque *Musgravio.*

Vs. 215 Πέμπετέ μ' εἰς ὄρος &c.] Hinc *Senecae* Phaedra Hipp. v. 110, *Iuvat excitatas conſequi curſu feras*, &c. —— v. 233, *Hunc, in nivoſi collis haerentem iugis, Et aſpera agili ſaxa calcantem pede, Sequi per alta nemora, per montes placet*, Eadem in *Ovidii* Her. Ep. IV, 41, *In nemus ire libet, preſſisque in retia cervis, Hortari celeres per iuga ſumma canes*; &c. cum Ovidianis Euripidea contulit *Ian. Vlitius* in *Nemeſiani* Cyneg. v. 196. Venatoris Adonidis amore Venus ipſa *Per iuga, per ſylvas, dumoſaque ſaxa* vagabatur *Nuda genu*: ut minime miremur iſta *Sulpiciae* (*Tibull.* IV, El. III, 11,) *Sed tamen ut tecum liceat, Cerinthe, vagari, Ipſa ego per montes retia torta*
A *feram. Ipſa ego velocis quaeram veſtigia cervae; Et demam celeri ferrea vincla cani. Tunc mihi tunc placeant ſylvae.*

Vs. 218 Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριμπτομένα] Hoc recepi, pro ἐγχριπτόμεναι· ut ante κύνες dici videbantur, quas ſatis erat θηροφόνους dixiſſe: debetur illud *Marklando*, niſi quod ex Codd. Flor. & Pariſ.
B literam μ verbo interiecerim, non illam tamen neceſſariam. Sed pace viri Eximii mihi non neceſſe videbatur ut anapaeſti transponerentur; quantumvis non in iſto tantum loco T. II p. 52. B. ſed & p. 959. B. hoc ordine verba legantur collocata: δοκῶ μοι —— ποθεῖν, inquit *Plut.*, ὥσπερ ἡ Εὐριπίδου Φαίδρα, κυσὶ θωΰξαι, Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος· quod & p. 52 legitur ἐγχριπτόμενος mon-
C ſtrat ſaltem hic de Phaedra poſitum non de canibus. Ratio mihi quaedam adparet, cur iſthoc ordine verba poſuerit *Plutarchus*, alio Tragicus, ne ῥίψαι nimis eſſet ab ἔραμαι, unde pendet, remotum.

Vs. 220 Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι] Mihi quae *Musgravio* verborum eſſe videtur ſtructura, Καὶ ἔχουσα ἐν χειρὶ
D βέλος Θεσσαλὸν ὅρπακι ἐπίλογχον ῥίψαι (nempe τὸ βέλος) παρὰ χαίταν ξανθάν. Senecae Phaedra Hipp. v. 397, *Haſtile vibret dextra Theſſalicum manus; Talis* (malim *Qualis*) *ſeveri mater Hippolyti fuit, Qualis* &c. —— *talis in ſylvas ferar*; εἶμι πρὸς ὕλαν *Eur.* v. 215. ut *haſtile Theſſalicum* dixerit *Euripides* βέλος Θεσσαλὸν ὅρπακι ἐπίλογχον· In eius Bacch. v. 1204, Agaue, prae-
E dam, inquit, cepimus, Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν, *non amentatis Theſſalorum iaculis.* Hoc Phaedra dixit apud *Ovid.* Her. Ep. IV, 43, [*Aut*] *tremulum excuſſo iaculum vibrare lacerto.* Telum tale vibrare Phaedra deſiderabat, a capite vel ab aure dextra libratum, quod dixit *Euripides* παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι. Haec etiam optime *Ratallerus* expreſſit. *Virgilii* Niſus Aen. IX,

IX, 402, *adducto torquens haſtile lacerto*, — 410, *toto connixus corpore ferrum coniicit:* v. 417, *idem Ecce aliud ſumma telum librabat ab aure:* ſicut *Ovidio*, *Dextra libratum fulmen ab aure:* ex more Graecorum a capite iaculantium explicant haec Euripidea *Joſ. Scaliger* in *Propert.* p. 287, & *Iſ. Caſaubonus* ad *Perſii* Sat. V p. 363. conf. ex MS. vulgatum *Scholion* in *Hom.* in Diſſert. *Urſini* libello ſubiecta p. 140. Θέσκελον ὄρπακα hinc attigit *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. Apoll. v. 1.

Vs. 223 Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις] *Alumna*, *quid iſta tandem corde volutas?* Vbi Deïanira *Sophocli* dicitur Κείνου προκηραίνουσα, *pro marito anxie ſollicita*, Trachin. v. 29, *Euripidis* verba melius ſcripta proſtant in Scholiis *Triclinii* Ed. *Turneb.* p. 121, quam in antiquioribus: verſus ibi ſedem *vir D.* indicavit in Miſcell. Obſ. Nov. T. I, p. 79.

Vs. 224 Τί κυνηγεσίων ϗ σοὶ μελέτης] *Reiskio* legenti, Τί; κυνηγεσίων ϗ σοὶ μελέτη; *Quid? eſt ne tibi etiam venationis cura?* partim favent unus ex Codd. *Musgravii*, alter etiam *Pariſ.* in quibus μελέτη ſcriptum. Graece quidem diceres, τί δή; τὰ κυνηγετικὰ σὺ μελέτην πεποίησαι; Sed mirata nutrix venari cupientis alumnae verba, *quid tibi*, inquiebat, *cum rebus eſt venatoriis?* hoc diceretur Τί κυνηγεσίοις ϗ σοὶ, nempe κοινόν ἐστι πρᾶγμα· ſcripſiſſe mihi videtur *Euripides*,

Τί κυνηγεσίων ϗ σοὶ μελέτη; —

id eſt Τί μελέτη κυνηγεσίων ϗ σοὶ, *quid tibi cum meditatione rerum venaticarum eſt negotii?* Non ſermonis tantum quotidiani formula erat loquendi τί ἐμοὶ ϗ σοὶ, quid mihi tecum eſt; ſed & quibusvis uſitata: *Ovidii* Sappho Her. Ep. XV, 52, *Quid mihi cum Lesbo? Sicelis eſſe volo.* *Anacreon* XVII, 4, Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί; v. 10, Τί Πλειάδεσσι κἀμοί; *Tibull.* I El. VII, 3, *Quid tibi*, *ſaeve puer*, *mecum eſt?* frequens eſt & in libris noſtris ſacris formula, alicubi reſtituenda *Joëlis* interpreti. Plenius *Euripides* loquitur in Ione v. 1284, Τί δ' ἐστὶ Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ; atque ita forte dederat in Heraclid. v. 185, Ἡμῖν δὲ ϗ τῷδ' οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ. *Achilles Tat.* VI p. 387, τί ἐμοὶ ϗ Θερσάνδρῳ κοινόν; *Lycophron* Alex. v. 1283, Τί γὰρ ταλαίνῃ μητρὶ τοῦ (L. τῇ ut v. 1412,) Προμηθέως Ξυνὸν πέφυκε ϗ τροφῷ Σαρπηδόνος; *Themiſtius* Or. XXIX p. 345. B. ἀλλ' ἐμοὶ ϗ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ οὐδὲ πρᾶγμά ἐστι. more ſcripſerat aliorum, οὐδὲν πρᾶγμά ἐστι. notata quaedam leguntur ad *Herod.* P. 387, 388. Rarius eſſet *Ariſtophaneum* in Thesmoph. v. 145, Τί βάρβιτος Μέλει κροκωτῷ; ſi recte corrigo vulgatum Λαλεῖ. — In vs. 227 *Heathio* ſum obſequutus, ὅθι corrigenti pro ὅθεν, ut ὺς in Κλιτὺς uſitato more poſſit produci.

Vs. 228 Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας] Sic dudum ante correxeram, quam vera lectio fuiſſet in Codd. inventa *Musgravio:* ἁλίας legit & in Pariſ. *T. H.* in Flor. *Iſ. Voſſ.* Verum vidit etiam abſque Codd. *Reiskius.* Variis in regionibus quoque Graeciae *paludes* fuere *ſiccatae:* quid mirum ſi locis iſtis manſerit *paludum* nomen? Λίμνη, certe Λίμνα, Λίμναι diverſa loca dicebantur: Λίμναι πόλις περὶ Σηστὸν ex *Hecataeo* memoratur & *Strabone*; ad Attices Λίμνας vid. quos citat *T. H.* in *Callimachi* fragm. CCLXXX. Illic Bacchus, ὁ ἐν Λίμναις Διόνυσος, alibi locorum Diana colebatur Λιμνῆτις ſive Λιμνᾶτις a loco ſic utique dicta: Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ Ἐπιδαυρείων Λιμνάτιδος, *Pauſan.* III, p. 271. init. In Meſſeniorum & Lacedaemoniorum finibus ſitum Dianae templum Λιμνάτιδος eidem IV, p. 287, memoratur: p. 356 init. Λίμναι χωρίον eſſe dicitur, in quo templum Dianae Λιμνάτιδος. In his errantem *Jo. Meurſ.* Miſcell. Lacon. I, c. 2, partim corrigit *Jo. Kühnius* ad iſtorum locorum ultimum. de *Limnatide* Diana notavit *N. Heinſ.*

Heinſ. in *Ovid.* Met. V, 48. Fit eius A in epigrammate mentio, quod paulo melius ex *Antholog. MS.* deſcribam, quam dedit *Reiskius* N. 498,

Τιμαρέτα περὶ γάμοιο τὰ τύμπανα, τάν τ' ἐρατεινὰν
 Σφαῖραν, τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον,
Τάς τε κόρας, Λιμνᾶτι κόρα, κόρα, ὡς ἐπιεικὲς,
 Ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ' Ἀρτέμιδι.

Cauſae nihil eſt cur dubitemus prope Troezenem locum fuiſſe Λίμναν di- B ctum; Dianam autem, quia locus iſte littori proximus, & gymnaſio dicatus, ſacer eſſet Deae, dictam *Euripidi dominam* ἁλίας Λίμνας, καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων. Huius loci gymnaſium reſpexiſſe Poëta videtur v. 235, v. 1173, quod ſatis clare deſignat v. 1133, memorans τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον· ubi Scholia valde perturbata, Λίμνη τόπος Τροιζῶνος Ἀττικὸς, ἔνθα Λίμνη τις (Λιμνῆτις re- C cte *Barneſ.* ut ad v. 228) Ἄρτεμις καλεῖται. παρὰ τὸ πεδίον τῆς Λίμνης τὸ βρεχόμενον, τοὺς γυμναστικοὺς τόπους &c. ad ſuas ſingula voces emendate ſcripta ſi ſic referantur, haud abſurda videbuntur: Τὸν ἀμφὶ Λίμνας] Λίμνη, τόπος Τροιζῶνος, ἔνθεν Λιμνῆτις Ἄρτεμις καλεῖται. [Ἄλλως] Παρὰ τὸ πεδίον τῆς Λίμνης. Τρόχον] Τὸν τρεχόμενον τόπον, Ἀττικῶς. Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους] Τοὺς γυμναστικοὺς ἵππους κατέχων τῷ ποδὶ καὶ D γυμνάζων. Vocem Ἀττικὸς ex loco non ſuo retraxi leviter mutatam ad Τρόχον, τὸν τρεχόμενον τόπον. gymnaſia, ſive *ſtadia*, τοὺς δρόμους bis minimum alibi Τρόχους dixit *Euripides.* vid. *Ammonius* p. 137, & Animadv. p. 216. Gymnaſium Troezeniorum mari fuerit vicinum, ut τὸ γυμνάσιον τὸ τῶν Ἰασέων ἐπίκειται τῇ θαλάσσῃ, *Aelian.* de N. A. VI, c. XV. —— Ceterum his Dianam invocantis E Phaedrae verbis abuſus eſt *Schol. Theocriti* ad Eid. II, 10, quod *Dan. Heinſius* animadvertit Lect. *Theocr.* c. V, p. 311.

Vs. 230 Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις] Ad ſuae gentis mores haec & vicina *Racinius* accommodavit. —— In *Ariſtoph.* Veſp. v. 748, Μή μοι τούτων μηδὲν A ὑπισχνοῦ, quae leguntur adſcripta, Ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου· adſcribi debuerant ad verſum illic ſequentem 749, Κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν. Haec nusquam inveniuntur in Hippolyti quam legimus editione correcta; ſimilia quaedam in Alc. v. 866; ſed Phaedrae congruunt, & hoc in loco primae forſan Editionis fuerant poſita:

 Κείνων ἔραμαι,
B Κεῖθι γενοίμαν, ἐν σοῖς δαπέδοις
 Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

Equos Venetos domans, recte dedit qui primus Euripidea Latine vertit ſub nomine *Dorothei Camilli:* miror equidem Ἐνέτας quibusdam viſum adpellativum. *Scholiaſtae* veteris uſus obſervatis *Euſtathius* meminit hinc equarum *Venetarum* & Εὐριπίδου ἀναχρονίσαντος τὴν τοιαύτην ἱππείαν εἰς τὰ Ἡρωϊκὰ, in *Hom.* Il. B C p. 273, 40. Vid. *H. Steph.* Index in Theſ. L. G. in V. Ἐνετίδας & *S. Bochartus* Hieroz. T. I, p. 160. —— Ex duobus Codicibus & prima Ed. recte *Musgravius*, pro δαμαζομένα, reſtituit δαμαλιζομένα. Formae ſunt veteres & legitimae, tametſi non inveniantur in Lexicis, ab inuſitatis δάμαλος, ἄρπαλος, πύκταλος ductae, Δαμαλίζειν· Ἁρπαλίζειν· D Πυκταλίζειν. Euripideam dabit *Pindarus* Πυθ. V, 163. XI, 38, ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν. Ἁρπαλίζειν *Aeſchylus* Theb. v. 248. Eumen. v. 986. *Anacreontis* eſt, ὡς μὴ Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω· ex Epitome *Athenaei* in *Caſaub.* Anim. p. 782, l. 8, hinc apud *Euſtath.* in Il. Ψ, p. 1444, 19.

Vs. 232 Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας E ἔπος;] Παράφρων vel παράφορον legi poſſe monuit *Musgravius:* fulcrum hic quoque non ineptum videri poterit, ſcribendumque παράφρων γ' ἔρριψας ἔπος· Homerica ſunt ἅλιον ἔπος ἔκβαλον· τηΰσιόν γ' ἔπος ἔσσεται. Mollius erat παράφρον γ' ἔπος dixiſſe, quam ipſam Phaedram παραφρονοῦσαν. Nutrix tamen ad Deïaniram *Senecae* Herc. in Oeta v. 275, *pectoris ſani parum, Alumna,* que-

queſtus comprime : Veriſſimum illud *Theognidis* apud *Stobaeum* p. 97, 8,

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης,

Quinetiam morbis in corporis avius errat
Saepe animus ; dementit enim, deliraque fatur,
Lucret. III, 464.

Vs. 233 Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας Πόθον ἐστέλλου·] Excitantur iſta *Suidae* in Νῦν δὴ, & *Photio* in Lex. praeter cetera, in quibus monent voculis Νῦν δὴ ſignificari *modo*, ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Euripidea vulgantur apud *Suidam*, ut in *Euripidis* Edd. ſed in *Suidae* Ed. *Aldina* legitur, ἐπὶ θήρας πόθι ἐστέλλου. in *Eurip.* Cod. Flor. ἐπὶ θήρας πόθεν. (quod praebet & *Photii* Lex. MS.) & in hac voce iam olim variatum liquet ex Scholiis : τινὲς δὲ γράφουσι καὶ Πόθον, δηλοῦντες ὅτι τὸν πόθον εἰς θήρας καὶ κυνηγέσια ἠφίεις. Altera lectio latet in iis quae praecedunt, ἀρτίως μὲν εἶχες ἔρωτα εἰς ὄρος ἀπελθεῖν, καὶ ἐπὶ θήρας πόθεν (L. ποθὲν) ὥρμας καὶ κυνηγεσίων· ubi tum κυνηγέσια ſcribendum. Praeter vulgatam videtur in Codd. antiquis haec quoque reperta lectio :

Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
Ποθὲν ἐστέλλου.

haud ſanequam abſurda valde iuveni *Jo.* noſtro *Pierſono* venit in mentem, ἐπὶ θήρας Μόχθον ἐστέλλου· recordabatur Hippolytum in v. 52, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα. —— Ἀκύμαντοι ψάμαθοι, infra v. 1126, Ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, ex verſu certe 1173 fuiſſe videntur ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας· hic equos agitare Phaedra deſiderabat : & fatetur apud *Ovid.* Her. Ep. IV, 45,

Saepe iuvat verſare leves in pulvere currus,
Torquentem frenis ora ſequacis equi.

Vs. 236 Τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς] Oblatum a Flor. Cod. πολλᾶς, & in v. 237, pro Ὥς τις, Ὅς τις recepi cum *Muſgravio* : praeterquam in aliis, Ὅς

A τις τε θεῶν ἀνασειράζει, erat in Pariſ. Cod. Ἀνασειράζειν, multo frequentius apud recentiores quam in veterum ſcriptis obvium, proprie ſignificabat *loro retrahere : ferocis equi luctantia colla recurvans* eximie dicebatur Ἀνασειράζων. *Heſychius* : Ἀ. ἄγχων, ὡς ἀπὸ τῆς σειρᾶς εἰς τὰ ὀπίσω ἕλκων. Ibidem in Ἀνασειράζει citatur *Euripides* Ἱππολύτῳ Στεφανηφόρῳ. ——
B Quis Deorum Phaedram a ſano mentis ſtatu retraheret incerta Nutrix, Τάδε, inquit,

Τάδε μαντείας ἄξια πολλᾶς.

De rebus ſic loquebantur obſcuris : *Aeſchines* ad Timarchum acerbiſſime, ἔτι ταῦτα, ait, μαντείας προσδεῖται ; p. 11, 15. *iſta quid ſibi velint, an opus habent adhuc vate coniectore?* *Auctor* Rheſi v. 952, Ἤδη τάδ', οὐδὲν μάντεως ἔδει φράσαι. *Alexis Athen.* X, p. 421. B. *Plato*
C Sympoſ. p. 206. B. μαντείας δεῖται ὅ, τι ποτὲ λέγεις, καὶ οὐ μανθάνω. —— Vs. 239 & ſeqq. eleganter, ut ſolet, expreſſit Graece etiam perdoctus Gallorum Tragicus *Racinius*.

Vs. 247 Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν, ὀδυνᾷ] Rediit ſcriptio prior, cuius loco viro placuit Elegantiſſimo nomen ὀδύνα. Ver-
D ſus ex *Euripidis* Creſſis vulgatur,

Λύπη μὲν ἄτη περιπετεῖν αἰσχρᾷ τινί·

ubi ſcribi quoque malim Λυπεῖ μὲν —— *Heſychius* ex hoc forte verſu : Ὀδυνᾷ, λυπεῖ, κακοπονεῖ. De Ajace, cum ad ſanam mentem rediiſſet, *Sophocles* Aj. v. 259,

Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει·
E Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

id eſt ἄγαν ὀδυνᾷ. Illic in *Scholiis* ad v. 265, praeter alia veriſſima, haec etiam, leguntur *Euripidis*, ut hic vulgantur, ſcripta : ad Aj. v. 269, Αἴας, inquit *Schol.* νῦν μὴ νοσῶν ὀδυνᾷ ἑαυτὸν διὰ τὰ πεπραγμένα. *Sophocles* ibid. v. 275,

Νῦν δ', ὡς ἔληξε, κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
Κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ.

 Tam-

Tametſi *Galeni* tantum auctoritate munitum ab *H. Stephano*, nemini tamen verbum Ὀδυνᾷν ſuſpectum erit: *R. Bentlejus* Emend. p. 89 *Menandro* reſtituit: Μηδὲν ὀδύνα τὸν πατέρα. *Themiſt.* Or. XXXIII, p. 364. D. τιτρώσκει ἐνίοτε τοὺς ἀκροωμένους καὶ ὀδυνᾷ. *Achill. Tat.* I, p. 23, noctu τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα —— πολὺ μᾶλλον ὀδυνᾷ, *multo maiorem adferunt dolorem.*

Vs. 247 Τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ] *Inſanire vero malum quidem, ſed* κακὸν ἀνώδυνον· & *praeſtat* (κρατεῖ ſive κρεῖσσόν ἐστιν) *absque ſenſu* ſic *malorum perire*; quam, furore ſedato, propter dicta vel facta, acerbo ſe moerore conficere. haec, ni fallor, eſt dicti ſententia. Μὴ γιγνώσκοντ' *Euripides* dixit τὸν μὴ νοοῦντα ſive μὴ φρονοῦντα, *non ſentientem mala ſua:* Φρονεῖν γὰρ ἔλεγον (verba ſunt *Erotiani* Lex. *Hipp.* v. Κατεφρόνει,) οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φάσκει,

Φρονῶ δ' ὃ πάσχω· καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·

huic verſui proximos praebet etiam *Euripidis* Antiopae verſus *Stobaeus* p. 538, 29,

Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Valde ſentire mala ſua *Sophocles* dixit in Aj. v. 955, ἄγαν φρονεῖν, ibid. v. 555, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν· Verſus iſte, citatus & alibi, *Sophoclis* quidem eſſe videtur, ſed in iſtam irrepſiſſe ſedem non ſuam ex margine, adſcriptus ad verſum praecedentem, Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. ubi hic verſus cum vicinis aliquot proſtat apud *Stobaeum* p. 453, 47, is, quem dicebam, non invenitur.

Vs. 252 Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος] Ad alios Codd. *Musgravii* Flor. & Pariſ. accedunt, in quibus ſic verſus recte ſcriptus legitur, ut emendandum viderat *R. Bentlejus* in Vindic. Diſſertat. de Epiſt *Phalar.* p. 80. Saepe βίος,

A quod & hic erat, ſcriptum pro βίοτος legitur in Codd. MSS. ut infra v. 1295. Alc. v. 90. *Soph.* Elec. v. 227. —— Hoc verſu ceteris praemiſſo, philoſophantem quodammodo vetulam cenſuit *Euripides* minus auditoribus Atticis diſplicituram. Simili dicto ſuam Tragica praemunit orationem in Phoeniſſis Iocaſte v. 533. Sed ſi talia quamdam in Iocaſta, Hecuba, Andromache ſimili-
B busque Heroïnis admittunt excuſationem, hic multis, opinor, viſa ſunt diſconvenire Phaedrae nutrici; quae ſic cum domina coluiſſe videtur amicitiam quamdam ἐμπαθῆ, ut ad ſuum tamen pleraque commodum retulerit; atque adeo ſequens oratio videri potuerit non amicitiam veram colentis, ſed *mercaturam quamdam* exercentis *utilitatum.*

C Vs. 253 Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους κ. τ. λ.] *Musgravio* citatus *Plutarchus* περὶ πολυφιλίας hunc verſum & ſequentes quatuor exhibet, quaeque illis continetur ſententiam corrigit, T. II, p. 95, E. F. ſic ibi ſcribuntur Euripidea:

Χρὴ γὰρ μετρίαν εἰς ἀλλήλους
Φιλίαν θνατοὺς ἀνατείνασθαι,
Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς·
Εὔλυτα δ' εἶναι θέλγητρα φρενῶν,
D 'Από τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.

his proxima ſubdit *Plutarch.* καθάπερ πόδα νεὼς, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ὦ Εὐριπίδη, μεταθῶμεν ἐπὶ τὰς ἔχθρας, καὶ κελεύωμεν μετρίως ποιεῖσθαι τὰς διαφορὰς, καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς. εὔλυτα δ' εἶναι μίση, καὶ ὀργὰς, καὶ μεμψιμοιρίαν, καὶ ὑπονοίας. *Euripidis* ſtudioſiſſimo, quique huius, &
E *Homeri* praeſertim, dictis libros ſuos implevit, *Chryſippo* ſuſpicor haec etiam in libro περὶ φιλίας, omiſſo tamen *Euripidis* nomine, laudata fuiſſe; hinc ſua *Ciceronem*, ut a *Chryſippo* permulta, ſumſiſſe de Amicit. c. XIII, ubi *quibusdam* ait, *quos audio ſapientes habitos in Graecia, placuiſſe opinor mirabilia quaedam: ſed nihil eſt quod illi non perſequantur ſuis argutiis; partim fugiendas*

eſſe

eſſe nimias amicitias &c. — *caput enim eſſe ad beate vivendum ſecuritatem; qua frui non poſſit animus, ſi tanquam parturiat unus pro pluribus. Ciceronis* verba, quae paulo ponam inferius, cum Euripideis praeter *Victorium*, & *Graevium*, comparavit *Jo. Brodaeus* Miſcell. VI, c. XIII. conf. *Hieron. Magii* Miſcell. IV, c. XVIII. — Primum vulgatis apud *Euripidem* deteriores ſunt lectiones in Plutarcheis obviae: ſcripſit procul dubio Poëta: Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους Φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι. Sed ubi κρᾶσις eſt animorum, contraxit amicitiam virtus, & vix poteſt eſſe φιλία ex mente loquentis μετρία. *Pythagoras ultimum in amicitia putavit, ut unus fiat ex pluribus*, *Cicero* de Off. I, c. 17. qui de Amicit. c. XXI, *homo*, inquit, *alterum anquirit, cuius animum ita cum ſuo miſceat, ut efficiat paene unum ex duobus.* Hinc locutiones φιλίας εἰς ἀλλήλους ἀνακίρνασθαι, *animorum conſenſione amicitias inter ſe contrahere:* cum Xerxe φιλίην συγκεράσασθαι, eſt apud *Herodot.* VII, c. 151, cuius IV, c. 152, Cyrenaeis & Theraeis ἐς Σαμίους, *cum Samiis*, φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν· notat ibi nonnulla *Weſſelingius:* ſed in his vini potius mixtura ſpectari poteſt, quam animorum ſeſe commiſcentium conſpiratio: veri nominis κρᾶσις obverſabatur *Antipatro Stobaei* ſcribenti p. 417, 20, συγκραθῆναι εἰς γάμον ubi paulo poſt, 29, αἱ μὲν ἄλλαι, inquit, φιλίαι ſimiles ſunt ταῖς κατὰ τὰς παραθέσεις μίξεσιν· αἱ δ' ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ταῖς δι' ὅλων κράσεσιν, ὡς οἶνος ὕδατι. — In Scriptoribus Eccleſiaſticis de intima mixtura frequenter adhibetur Ἀνακραθῆναι, reſtituendum *Clementi Alex.* in lib. *Quis dives* &c. p. 956, 4, αὐτὸς ὁ θεὸς ἀγάπη καὶ δι' ἀγάπην ἡμῖν ἐθηράθη. corrige, ſodes, ἡμῖν ἀνεκράθη, *cum nobis ſe commiſcuit*, dum humanam induit naturam: vid. Exc. ex *Theodoto* §. XXXVI. *Origen.* c. Celſ. IV, p. 172. a. VIII. p. 428. Per preces ἀνακραθῆναι τῷ πνεύματι eſt in eius libello περὶ εὐχῆς p. 31. *Gregorius Nazianz.* Or. I, p. 11. C. Θεὸς σαρκὶ διὰ A μέσης ψυχῆς ἀνεκράθη. Or. XXXV, p. 575. A. ἄνθρωπος — συνανεκράθη θεῷ. Junguntur *Polluci* velut finitimae poteſtatis verba VIII, 151, συνῳκῶσθαι· συγκεκρᾶσθαι· ἀνακεκρᾶσθαι· μεμίχθαι. — In Excerptis iſtis ex *Theodoto* p. 982, 20, memoratur Ψυχὴ — μυελοῦ γέμουσα πνευματικοῦ· haec & ſimilia non miramur in iſtiusmodi libellis; ſed, quamvis Μυελὸς, *medulla*, ſenſu frequenter occurrat fi- B gurato, neminem tamen facile dederis qui cum *Euripide* dixerit φιλίας ἀνακίρνασθαι — πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς, *amicitias miſcere ad imam usque medullam animae penetraturas*, prout interpretatur feliciſſimus ille Graecorum quoque Poëtarum interpres *Alb. Schultenſ.* in *Jobi* c. XXI, p. 575. *Themiſtius* Or. XXXII, p. 357. B. forte ſcripſiſſe videbitur ὀδύνην — εἰςδεδυκυῖαν εἰς αὐτὸν C που τὸν μυελὸν τῆς ψυχῆς· vulgatur ibi μυχόν. proprio ſenſu *Heliodor.* III, p. 141, de aërē corrupto ἄχεις ἐπ' ὀςέα καὶ μυελοὺς αὐτοὺς εἰσδύεται, *usque ad oſſa penetrat ipſasque medullas.* Similiter loquitur *Alciphron*; cuius Glycera ſapienter p. 260, ἔςιν, inquit, ὡς βίαιος ἡ ἐμπαθὴς φιλία, οὕτω καὶ εὐδιάλυτος. — In huius generis amicitia, quam non ratio conciliavit, ſed affectus regit, videri pote- D rat *commodiſſimum eſſe, quam laxiſſimas habenas habere amicitiae; quas vel adducas cum velis, vel remittas*; quibus verbis *Cicero* de Amicit. c. XIII, haec reddidit *Euripidis:*

Εὔλυτα δ' εἶναι ςέργηθρα φρενῶν,
Ἀπό τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι.

vocem ςέργηθρα, vel ςέργηθρον, ter adhibitam in *Aeſchyli* Tragoediis, hic E aptiorem altera iudico θέλγητρα, quam praebet *Plutarchus.*

Vs. 258 Τὸ δ' ὑπὲρ διςῶν μίαν ὠδίνειν Ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος,] *Cicero* l. c. *fugiendas eſſe nimias amicitias, ne neceſſe ſit unum ſollicitum eſſe pro pluribus: ſatis ſuperque eſſe ſibi ſuarum cuique rerum; alienis nimis implicari moleſtum eſſe;* — *caput enim eſſe ad beate viven-*

vendum ſecuritatem; qua frui non poſſit animus, ſi tanquam parturiat unus pro pluribus. In Alceſti, v. 883, ſcripſiſſe videtur *Euripides*,

> Ψυχῆς γὰρ μιᾶς τῆσδ' ὑπεραλγεῖν
> Μέτριον ἄχθος.

ubi vulgatur ψυχῇ γὰρ μιᾷ τῆσδ' ὑπεραλγεῖν.

Vs. 264 Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ Τοῦ μηδὲν ἄγαν] Quum ſyllaba fulcro non indigeret in λίαν γ', omiſi literam quae Codicibus aberat: —— omitti quoque potuerat, quam v. 261 ad φασὶ recepi ex Pariſ. —— Τὸ λίαν ſaepe damnat *Euripides: Ἄριστον μέτρον eſſe dixit Lindius Cleobulus; Auſonius:* huius *Cleobuli* ubi dictum explicat velut in ſcena p. 281, comparat tanquam alterius dictum eiusdem propemodum ſententiae Μηδὲν ἄγαν· *ne quid nimis*; de cuius auctore primo dubitatur: vid. *H. Junii* Animad. VI, c 24, *Aeg. Menag.* in *Diog. Laërt.* I, 41. uterque Scholiis utitur in hunc *Euripidis* locum, quem *Auſonio Jac. Tollius* adſcripſit: Μηδὲν ἄγαν τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν, *Anthol.* II, c. XLVIII, ep. 1 Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν, *Theognis* v. 335, 401. Μέτρον ἄριστον ſaepius eſt in Phocylidéis: in *Anthol.* IV, c. XII, ep. 73. Nemeſi tribuitur, arrogantiae vindici, τὸ, —— μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Unius ponam itidem philoſophantis ex *Eurip.* Medea Nutricis verba ex v. 125,

> Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
> Τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
> Λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
> Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.

& ex *Etymologico M.* p. 587, 13, Αἰτίαο τὼ μέτερρα· Forma verbi Laconica reſtituta corrigo probabiliter, Αἴτιδδε τὰ μέτερρα, id eſt, αἴτιζε vel αἴτει τὰ μέτρια· *moderata pete:* ſic dictum ingenio quoque Laconico dignum videbitur.

Vs. 270 Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι] Vidit & *Reiskius* ſcribendum, Σοῦ δ' αὖ πυθέσθαι· in talibus ſaepius αὖ ponitur pro δή.

A —— Sequentem v. 271, Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει, Nutrix Latine ſic expreſſit in *Senecae* Hipp. v. 860, *Haud pandit ulli; moeſta ſecretum occulit.*

Vs. 273 Εἰς ταυτὸν ἥκεις] *Recidis eodem, Rataller.* & *Doroth. Camillus.* Eſt in Cod. Flor. lectio, quam ex uno Pariſ. *Musgravius* enotavit, in Scholiis

B etiam memorata, Εἰς ταυτὸν ἥκει· nempe ἡ νόσος, eiusque ἀρχὴ, *morbus & cauſa morbi* hac parte *conveniunt*, ut aeque ac morbum cauſam etiam malorum ignorem. Scripſiſſe tamen arbitror Poëtam, Εἰς ταυτὸν ἥκεις· in cauſa quoque morbi *convenit inter nos*, ut aeque illam ignorem ac tu. Hoc ſenſu formulam loquendi Noſter adhibuit in Hecuba v. 747,

C

> Εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
> Εἰς ταυτὸν ἥκεις, καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.

Quomodocunque cum aliquo convenire dicitur εἰς ταυτὸν ἥκειν vel ἐλθεῖν· *Euripides* Danaë:

> Ἐς ταυτὸν ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας
> Τόν θ' ὂν καλοῦσιν Αἰθέρ', ὅστις ἐστὶ δή.

in Eclog. *Stobaei* Phyſ. *Grot.* p. 139.

D *Eurip.* in *Stobaeo Gesneri* p. 172, 25,

> Τὸ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
> Εἰς ταυτὸν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.

apud eumdem p. 357, 5 Ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ', *in unum iſta hominem ſi conveniunt:* eximie unanimes amici, ſive cives concordes, dicuntur εἰς ἓν ἐλθεῖν. *Harpocration*, Εἰς ἓν ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ὡμονόησεν· ſpectat locum *Demoſthenis* p.

E 276, 19.

Vs. 274 —— κατέξανται δέμας] *Corpus macie extabuit, Tragicus* Incertus ap. *Ciceronem*, Attigit *Euſtath. Euripidis* iſta in *Hom.* Il. B p. 143, 23. —— In vs. 275 Cod. Pariſ. τριταίαν οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν· literam vero γ' omnino retinuerim: τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν· *quae quidem tertium iam diem abſtinet cibo.*

cibo. τὴν τρίτην ἡμέραν dixit *Euripides* A τριταίαν, ut τὴν προτέραν dicebant & προτεραίαν· Polydorus in Hecuba v. 32, Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος· ubi Schol. multa tradens de his numeralibus ἐνταῦθα δὲ, τὸ Τριταῖον ἀντὶ τοῦ τρίτον λέγεται. Hic uſitato more ſcripſiſſet, τριταῖος ἤδη αἰωρούμενος· ut noſtro loco, τριταίαν δὲ ἄσιτος· omiſſis vocibus φέγγος & ἡμέραν. Suam nunc coniecturam Cl. *Reiskius*, opinor, nollet doctis hominibus propoſitam. B

Vs. 276 Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;] In hac lectione conſpirant Codices (ἄτην dat Flor.) etiam quos ſe conſuluiſſe ſcribit *P. Victorius* V. L. XIII, c. 17, dubitanter corrigens, Πότερον ὑπ' ἄσης· ut interroget Chorus, *abſtineatne cibo propter faſtidium, an quod e vita per inediam diſcedere velit.* C *Victorio G. Canterus* adſtipulatur; *rectam & veram* emendationem *Victorii* iudicat *M. A. Muretus* V. L. X, c. XII, ſed, quia prima ſolet in ἄση corripi, duarum vocum ordinem tantum immutandum, legendumque, Πότερον ἄσης ὕπ', ἢ θ. π. Verborum *Euripidis*, —— ἔπαυσε καρδίαν ἄσης· (quibus primam huius vocis corripi docet *Euſtath.* in *Hom.* Il. I p. 635, 14.) ſedem D *Muretus* ignoravit: apud *Olympiodorum* in *Platonis* Alcibiad. cum legeretur integer verſus,

Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην·

hanc lectionem in *Eurip.* Medea v. 244, καρδίας χόλον exhibente, reſtituit *Jo. Pierſonus* in *Moer.* Attic. p. 60, & ſimul in hoc *Hipp.* loco reiicit lectionem ἄσης ὕπ', ut nimis duram, arbitratus potius E ex illorum ſententia ſcribi potuiſſe Πότερον ἀσηθεῖσ', ἢ θανεῖν πειρωμένη. *Pierſonus* vero nihil mutandum decernit, ἄτην eſſe δαίμονος ἄτην, ut v. 243. *Muſgravius* tandem & *Reiskius Victorii* probaſſe videntur lectionem: ſed huic mihi quoque ſyllabae modulus obluctari videtur, in ἄση & ſemper in ἀσᾶσθαι correptae tum in Theognideis tum alibi.

Praeterea, quae macie contabeſcens per triduum abſtinuerat cibo, de Phaedra dubitari non poterat, quin ἀσηθεῖσα mori deſideraret,

Faſtidioſa triſtis aegrimonia,

ut loquitur *Horat.* Epod. XVII, 73. — Iſta faciunt ut mihi quoque vox ἄτης ſervanda, ſed ſcripſiſſe videatur *Euripides,*

Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;

in hunc ſenſum, *Vtrum abſtinet cibo,* ſive *ex ira Deûm,* ſeu *moerore* confecta, *tanquam mori deſiderans?* Ad illud πότερον ſequi debebat ἢ, more his etiam in ſenariis uſitato: Hipp. v. 800, *Soph.* Oed. T, v. 970, Antig. v. 1190. ſed aliam cauſam inediae priusquam Troezenia mulier memoraret, eius orationem Nutrix interrupiſſe videtur, dicendo,

Θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.

Litera ſic mutata, ἢ pro ὡς frequenter occurrit: *Eurip.* Phoen. v. 419,

Κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;

an quaerens cubile, ut ſolet vagus exul? *Soph.* Elec. v. 340, οὐχ ἢ 'γὼ λέγω, Ἀλλ' ἢ σὺ κελεύεις. hanc in rem fruſtra plura congererentur. —— Coelo Iupiter *Homeri* deturbavit Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται, in Il. T, 129; *Euſtathius* illic, ubi Troja fuit, Ἄτης λόφον fuiſſe ſcribit memoratum *Lycophroni* v. 29, atque illud confictum διὰ τὰς μεγάλας ἄτας, ἃς ἐκ Διὸς οἱ Τρῶες ἔπαθον. neque abſurde τὸ ἐπίγειον τόπον, velut omnibus malis refertum, Ἄτης λειμῶνα vocabat *Empedocles* teſte *Themiſt.* Or. XIII, p. 178. B. conf. p. 240 C. hinc quaevis *noxa gravior,* vel *calamitas,* divinitus miſeris mortalibus immiſſa, dicebatur Ἄτη. praeſertim apud Tragicos, *Aeſchylum* inprimis & *Sophoclem: ira Dei* vel *Deorum* δαίμονος etiam & δαιμόνων ἄτα dicebatur: *Eurip.* Phoen. v. 1072, Ἐπέσσυτο τάνδε γᾶν Ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα. Med. v. 129, Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ, Δαί-

μων οἴκοις ἀπέδωκεν. ipſa Phaedra v. 241, A Ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτᾳ. Quibus e-runt ad manum hac voce utentium Tragicorum loca, hi vocem ἄτης hoc in loco mutatam nolint.

Vs. 278 Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ᾽ ἐξαρκεῖ πόσει] Adſcriptum ad ἐξαρκεῖ ſat commodum in Cod. Pariſ. interpretamentum ἀρέσκει. Verba ἀρκεῖσθαι & ἀρέσκεσθαι permutantur in nonnullis lo- B cutionibus. In Chriſti Pat. Tragoedia verſus eſt 567, Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τόδ᾽ ἐξαρκεῖ πατήρ. ſcripſerat auctor, πατρὶ, neque enim, opinor, ad vulgatam tuendam abutetur aliquis his *Xenophontis* Ἀπομν. II p. 435, 29, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, ſimilibusve.

Vs. 280 Οὐδ᾽ εἰς πρόσωπον οὐ τέκμαιρεται βλέπων;] Loquentis mentem non verba C his exprimas ex Hipp. *Senecae* v. 362,

inclusſus quoque,
Quamvis tegatur, proditur vultu furor.

In eius Agam. legitur v. 128,

Licet ipſe ſileas, totus in vultu eſt dolor:

toto luctus in ore fuit, eſt in Conſol. ad Liviam v. 88. — Hic verſus quique ſequitur ſupra leguntur in Scholiis in D v. 151. — Ex v. 283, πλάνον φρενῶν, & ex Pariſ. Cod. πλάνην, attigit *Pierſonus* in *Moer.* p. 315. φρενῶν πλάνον dat illic Flor. Cod.

Vs. 284 Εἰς πᾶν ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον] *Omnia feci, nec quidquam profeci:* πᾶν pro πάντ᾽ oblatum a Flor. Pariſ. duobus Codd. *Musgravii*, recepi: Frequenter leguntur locutiones, E εἰς πᾶν ἀφικέσθαι, & εἰς πᾶν ἐλθεῖν, alium tamen in uſum adhibitae: vid. Notata in *Herodot.* P. 557, 9. Hic iſta phraſi ſignificatur, quod vulgo dicitur πάντα ποιεῖν, vel πάντα δρᾶν, *omnia facere:* vid. *Joſ. Scaliger* Comm. in Culicem p. 20. Conatum enim irritum monſtrant etiam proxima, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον. *& nihil quidquam profeci*; quod vulgo quidem Atticis dicebatur οὐδέν μοι πλέον ἦν· ſed & οὐδὲν πλέον ἔπραξα vel ἐποίησα· vid. *Eurip.* Iphig. Aul. v. 1373. *Andocides* c. Alcib. p. 31, 41. p. 29, 32. In hac re tantilla *R. Bentleium*, hominem tamen & humana ſaepe paſſum, alicubi memoria fefellit.

Vs. 288 Ἄγ᾽, ὦ φίλη παῖ,] Sic Flor. Pariſ. omnesque Codices *Musgravii*; neque dubitavi recipere Ἄγ᾽, ὦ φ. π. tanquam hic aptius vulgato Ἀλλ᾽ ὦ· quod infra recte legitur v. 473, Ἀλλ᾽, ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν. In *Sophoclis* El. v. 922, ſcribi quoque malim,

Ἄγ᾽, ὦ φίλη, θάρσυνε.

quia verſum praecedentem Ἀλλ᾽ inchoat: illic v. 992, rectum eſt Ἀλλ᾽, ὦ φίλη, πείσθητι. Perparum tamen iſta diſtant; nam, aeque ac ἀλλὰ, voculae ſunt in talibus excitantis ἄγε, φέρε, ſive ad plures quis verba faciat, ſeu unum alloquatur.

Vs. 294 Γυναῖκες αἵδε συγκαθισταῖντ᾽ ἂν νόσον.] *Hae mulieres mecum morbum ſedaverint.* In Androm. v. 956, χρεὼν Κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείους νόσους. praebet Cod. Flor. pro φύσεις. Noſtrum in verſum *Musgravii* recepi coniecturam docte ſic corrigentis Codicum ſuorum ſcripturam συγκαθισταντα· quod praebent & Pariſ. & Flor. pro συγκαθιστάναι. In Hecubae v. 1200, pro δύνανται legerem vel ex uno Codice Leid. Ἀλλ᾽ οὐ δύναιντ᾽ ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί. — In vs. ſeq. ἔκφορος συμφορὰ opponitur τοῖς ἀπορρήτοις κακοῖς· In *Ariſtoph.* Theſm. v. 479, vitioſiſſime ſcribitur,

Αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί᾽ ἔκφορος λόγου·

dicitur quidem οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγος, ex. gr. *Platoni* Lachete p. 201. A: ſed illic omnino corrigendum eſt,

κοὐδεμί᾽ ἐκφορὰ λόγου.

Λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ, praeceptum eſt *Periandri Stob.* p. 47, 5. p. 237, 54. De Pythagoreis *Jamblichus* in libro nondum edito περὶ τῆς κοινῆς Μαθημα-

θηματικῆς ἐπιστήμης, c. XXIV, τῶν θεωρημάτων τὴν μετάδοσιν ἐποιοῦντο ἐν ἀπορρήτοις, ὀλίγοις (L. ὀλίγοι) τε πάνυ τῆς γνώσεως αὐτῶν ἐκοινώνουν, καὶ, εἴπου τι ἔκφορον γένοιτο εἰς τοὺς πολλοὺς, ἀφωσιοῦντο τοῦτο ὡς ἀσέβημα.

Vs. 298 Ἀλλ' ἢ μ' ἐλέγχειν, εἴ τι] Hic εἴ τι paulo melius videbatur, quam ἤν τι μὴ καλῶς λέγω· itaque poſui auctoritate Codd. Flor. & Pariſ. In talibus ſaepe variatum a librariis: in Hecuba v. 869, MS. εἴ τι· praeſtat vulgatum illic, ἤν τι βουλεύσω κακόν. — Hunc verſum & ſequentem velut perditae Tragoediae fragmentum dedit *Barneſ.* P. 513, vss. 372, 373.

Vs. 300 Φθέγξαι τι· δεῦρ' ἄθρησον] Hinc in ſuum iſta drama recepit *Auctor* Χρ. Π. v. 845. Latina fecit *Seneca* Hipp. v. 587, ubi Nutrix ad Phaedram:

Attolle vultus; dimove vocis moras.

His congruit in *Soph.* Oed. Col. v. 1268,

Φώνησον ὦ πάτερ τι· μή μ' ἀποστραφῇς·

iratum ibi patrem alloquitur Polynices: ſed δεῦρο βλέπε, vel δεῦρ' ἄθρησον, *me huc aſpice*, *Plauto* Amph. II, II, 118, idem ac

Ἄκουε δὴ νῦν, καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε,

in *Eurip.* Or. v. 1186; plerumque formula erat dominorum, ſive patrum, ſervis, filiisve minus attentis ut diligenter attenderent imperantium: vid. *Antiphanes Athen.* XV, p. 667. B. *Ariſtoph.* Nub. v. 91, *Soph.* Oed. in Col. v. 1131, Trach. v. 406, & *Iſ. Caſaub.* Anim. in *Athen.* IX, c. XV.

Vs. 302 Ἴσον δ' ἄπεστιν τῶν πρὶν,] Speciosa correctio, *Scaligero* tributa, τῷ πρὶν, a *Barneſio* recepta fuit in contextum, non item a *Musgravio*; cui tamen placet iſta lectio videturque a *Scholiaſte* expreſſa, ſcribente, εἰς δὲ τὸ πείθειν ὁμοίως ἄπεστιν τοῖς πρὶν ῥήμασιν. ob iſta mihi Tragicus, & quia mox λόγων fit mentio, ſcripſiſſe potius videretur

A τοῖς πρὶν, ſive, prout vulgatur, Ἴσον — τῶν πρὶν, nempe λόγων, ἄπεστιν τοῦ πείθειν τοῖσδε τοῖς νῦν λόγοις. *Thomas Mag.* in Ὅμοιον τῷ δεῖνι καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος· ὡσαύτως, ait, καὶ ἴσον τῷ δεῖνι καὶ ἴσον τοῦ δεῖνος.

Vs. 303 — οὔτε γὰρ τότε Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε] *Neque enim tunc dictis Miteſcebat*, νῦν τ' οὐ πείθεται, *neque his precibus inflectitur.* Eſt optima profecto
B Codicum Flor. Pariſ. lectio, ἐτέγγεθ', in omnibus, quos adhibuit, inventa *Musgravio*, hinc in contextum iure recepta. Illam quidem venuſtiorem quoque iudicat Eruditiſſimus elegantiarum veterum arbiter, *Dav. Ruhnkenius* ad *Tim.* Lex. p. 178, alteram tamen vulgatam ἐθέλγετ' etiam talem, in qua *forſan acutiores acquieviſſent:* optime meo quoque, ſi quid id eſt, arbitratu.
C Quum vero ἐθέλγετ', ut lectio diverſa, memoretur in duobus libris *Musgravii*, hoc magis ſuſpicor, hanc lectionem primae fuiſſe Editionis, cui ſubſtituerit in ſecunda *Tragicus* tanquam Phaedrae convenientius (οὔτ') ἐτέγγεθ'· neque enim adeo mitibus erat alloquiis *mulcenda* Phaedra, quam *inflectenda* precibus & *mollienda*; quae, ante velut alumna facile tractabilis, nunc dura Nutrici re-
D luctabatur, cauſamque moeroris fateri recuſabat. Hoc verbo τέγγεσθαι ſignificatur; illud, altero θέλγεσθαι. Nam dubium nullum eſt quin recte dicatur λόγοις aliquis θέλγεσθαι· & λόγος θελκτήριος· θέλγητρα *verborum* quoque ſint *delinimenta. Mulcere* aliquem fiſtula, carmine, verbis & oratione, Κηλεῖν dicebatur & Θέλγειν· quorum prius, uſitatius, non de Orpheo tantum, Ario-
E ne, aliisque Poëtis, ſed & de Oratoribus adhibetur Pericle, Protagora, Calliſtrato, ceterisque, ſic auditores permulcentibus, ut quo velint perducant. Hoc ubi ponitur, non convenit Τέγγειν, proprie ſignificans *aqua adſperſa macerare & mollire:* hinc facili flexu transfertur ad pectus ferum verbis ſive precibus molliendum. Durus ante atque intractabilis qui velut manum admittit mol-

mollientis, ac tandem precibus inflexus miteſcit, ut μαλάσσεσθαι, μαλθάσσεσθαι, μαλθακίζεσθαι, quae ſingula reperiuntur & apud Tragicos, ſic eleganter etiam dicitur τέγγεσθαι. Sed horum priora tamen illic etiam adhibentur, ubi alterum poni potuit θέλγεσθαι· exemplo ſit *Aeſchyleum* μαλθαχθῆναι ὕπνῳ· *Euripidis* eſt φίλον ὕπνου θέλγητρον· *Ovidii*, *Lenis adhuc ſomnus placidis Eryſichthona pennis Mulcebat.* Haec ſingula locis veterum adſcriptis firmari potuiſſent.

Vs. 304, 5, Ἀλλ' ἴσθι μέντοι, (πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα Γίγνου θαλάσσης) εἰ θανῇ, προδοῦσα σοὺς Παῖδας] Haec certe non fuerūnt ab Interpretibus intellecta: *Sed ſcito tu tamen, (licet ob hoc dictum mari fias ferocior,) filios te tuos, ſi morieris, prodituram, regni paterni non futuros participes:* recte *Racine*, *dans ſa Phedre*,

> *Vous trahiſſez enfin vos enfans malheureux.*

Partim cepit qui dedit in Scholiis iſta, γίνωσκε προδιδοῦσα τοὺς σοὺς παῖδας εἰ θανῇ· *ſcias prodere tuos te liberos, ſi morieris*, ante diem nempe. More veteribus uſitato quem ad *Herodotum* attigi P. 194, ponitur Ἴσθι —— προδοῦσα, *ſcias te prodidiſſe* liberos quum morieris: Illud ipſum etiam Ἴσθι, pro ἴσαθι ſive γίγνωσκε, *Homero* ſemper adhibitum, (recentioribus *Homero* etiam pro ὕπαρχε· vid. *Ariſtophanem* Gramm. *Euſtathii* in Od. Λ p. 428, 48, & *Ammonium* p. 76.,) cum participiis ſaepe hunc in modum iungitur *Sophocli*, Aj. v. 1174, 1333, El. 300, 1206. Oed. T. 1032, Δῶρόν ποτ' ἴσθι τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών. v. 1191, Ἴσθι δύσποτμος γεγώς. in eius Oed. Col. v. 1206, Σῶς ἴσθ' eleganter in margine libri ſui, qui hic Leidae ſervatur, correxit *Joſ. Scaliger:* illic participium ſupprimitur, ut ab *Eurip.* Heracl. v. 598, Πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη, nempe οὖσα· additur in huius Oreſte v. 626, Τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι. Hic Rhodii gubernatoris dictum egregium, quod attigit Clar. *G. Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 93, reſtitui poterit; ſic apud *Ariſtiden* vulgatum in Orat. I Rhod. T. II, p. 346. C. ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. adſcriptum fuiſſe videtur ὅτι —— καταδύσεις, velut interpretamentum, ſed dixiſſe Rhodius in media tempeſtate, Ἀλλ', ὦ Πότειδαν, ἴσθι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσων. *Sed tu Neptune ſcito non hanc navem te niſi rectam demerſurum:* hoc non animadverterant *G. Canter.* N. L. VII, c. XXVI, aut *Jo. Meurſius* in Rhodo I, c. XVII.

Ibid. —— πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα Γίγνου θαλάσσης] Ad ſenſum parum differre iudico, dicaturne, *Sis licet immitis Matrisque ferocior undis*, *Ovidio* Her. III, 133, an *Horatio* Carm. III, Od. VII, 21, *ſcopulis ſurdior Icari Voces audit:* iunguntur illi Her. XV, 189, *ô ſcopulis undaque ferocior*; huic in Epod. XVII, 54, dicuntur *Non ſaxa nudis ſurdiora navitis.* *Senecae* Nutrix in Hippol. v. 580,

> *Ut dura cautes undique intractabilis*
> *Reſiſtit undis, & laceſſentes aquas*
> *Longe remittit, verba ſic ſpernit mea.*

Scribens iſta Poëta Latinus non horum tantum, ſed Medeae quoque Nutricis recordabatur, cui tribuuntur iſta in *Eurip.* Med. v. 28,

> — — ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος
> Κλύδων, ἀκούει, νουθετουμένη φίλων.

Quae, nec diffiteor, ſic poſſunt interpretatione commoda molliri, ut *amicorum audire monita* dicatur ferox Medea *ſcopulo ſurdior & fluctu marino*; quo modo cepit illa *R. Bentlejus* in *Horat.* Serm. I, Ecl. III, 25. Propter *Senecae* locum non abſurda videbitur haec, unius additione literae, dudum a me excogitata lectio,

> — — ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος
> Κλύδων', ἀκούει νουθετουμένη φίλων.

id eſt, ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος ἀκούει κλύδωνα, οὕτως ὑπὸ φίλων νουθετουμένη Μήδεια ἀκούει

ἀκοὰς νουθετήσεις· *ut autem pelagi rupes* A *immota fluctus* laceſſentes, ſic *audit illa monitus amicorum*; ſive *Senecae* verbis, *Ut dura cautes* &c. *Verba ſic ſpernit mea.* —— *Euripidis* Medea quum dicatur in proximis verſibus, Οὔτ᾽ ὄμμ᾽ ἐπαίρουσ᾽, οὔτ᾽ ἀπαλλάσσουσα γῆς Πρόσωπον, hoc magis videbitur obverſata *Virgilio*, de Didone ſcribenti Aen. VI, 469,

> *Illa ſolo fixos oculos averſa tenebat;*
> B *Nec magis incoepto vultum ſermone movetur,*
> *Quam ſi dura ſilex, aut ſtet Marpeſia cautes,*

Ab hac diverſa Homerica expingitur imago (de qua *Gatakerus* egit ad *M. Antonin.* IV, 49,) in Aen. VII, 586, 588, 89, 90. Si verſus 587 Poëtae debetur, noluiſſet tamen, opinor, in eodem loco cum praecedente lectum; C ſed & *N. Heinſio* ſpurius videtur. Praeter priora *Virgilii*, vulgatae per Editiones in Medea lectioni favere forſan videbuntur ex *Aeſchyli* Prom. v. 1000, & *Euripidis* ex Andromache vss. 537, 538,

> Τί με προσπίτνεις, ἁλίαν πέτραν,
> Ἢ κῦμα, λιταῖς ὡς ἱκετεύων.

Niſi modus eſſet tenendus etiam aliunde D poſſet altera lectio commendari.

Vs. 307 Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν κ. τ. λ.] Hanc formam ex Cod. Pariſ. repoſui pro ἱππείαν, aeque bona, ſed in hac ſede ſenarii vitioſa, quia non ſolet a Tragicis in ulla voce, quod meminerim, corripi diphthongus ει. hac de re dictum eſt aliquoties in *Eur.* Phoen. ubi mentio quoque fit ἱππίου θεοῦ v. 1701.

Iſtorum, vs. 309, 10, οἶσθά νιν καλῶς, Ἱππόλυτον. Φ. Οἴμοι, recordabatur, opinor, *Ovidius*, Myrrhae nobis amorem narrans illegitimum in Metam. X; cum dixiſſet Nutrix v. 401,

> *vivunt genetrixque, paterque;*
> *Myrrha, patre audito, ſuſpiria duxit ab imo*
> *Pectore; nec nutrix etiamnum concipit ullum*
> *Mente nefas:*

neque ad ſuſpiria Phaedrae Nutrix, aliter illa ac debuerat accipiens. Huius —— θιγγάνει σέθεν τόδε tantumdem ſignificat ac σῆς καρδίας, vel φρενῶν ἀνθάπτεται in Med. v. 55, Hel. v. 966.

Vs. 312 legitur in Pariſ. Cod.

> Τοῦδ᾽ αὖθις ἀνδρὸς λίσσομαι σιγᾶν πέρι.

mihi placent voces ut collocantur in Editis: mox in eodem Cod. in v. 314, ad παῖδας memorantur Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν· Hippolyto *Senecae* v. 434,

> *Soſpesque Phaedra, ſtirpis & geminae iugum.*

In *Homeri* Catalogo non nominati, quia dux erat Athenienſium Meneſtheus, Tragicis aliisque commemorantur tanquam in caſtris Graecorum ad Troiam iuvenes primarii; *Soph.* Philoct. v. 564,

> Φοίνιξ θ᾽ ὁ πρέσβυς, οὔτε Θησέως κόροι·

Eurip. Hec. v. 122, cuius ex Heraclidis vss. 35, 36, tractare *J. Meurſius* debuerat de Reg. Athen. III, c. IV, qui de Theſîdis pauca dedit in Theſeo c. XXX. plura, nec protrita, notavit *Nic. Heinſius* in Epiſt. II *Sabini* v. 23, —— De his ſuis filiolis ſic loquitur *Ovidii* Phaedra, ut modum mihi Poëta videatur exſuperare, atque abuſus ingenio, dum iſta facit Hippolyto ſcribentem Ep. IV, 123,

> *Addidit & fratres ex me tibi: quos tamen omnes*

E (duo tantum novit Theſîdas ex Phaedra; legerim, *omnis*, *non omnis ego cauſa fui tollendi*,)

> *Non ego tollendi cauſa, ſed ille fuit:*
> *O utinam nocitura tibi, pulcherrime rerum,*
> *In medio niſu viſcera rupta forent.*

hoc votum improbo mihi videtur amore longe magis impium. —— *Euripidis* Phae-

Phaedra, in amante tamen mater, v. 315,

Φιλῶ τέκν᾽, ἄλλη δ᾽ ἐν τύχῃ χειμάζομαι·

Liberos diligo; ſed alia tempeſtate iactor: Verbum χειμάζεσθαι de corporis etiam animique morbis adhibitum attigit *Ez. Spanhem.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 364. νόσοις χειμάζεσθαι *Plato* dixit Theaet. p. 170. A. πάθεσι χειμαζομένους *Porphyrius Homer.* Quaeſt. V, p. 87, 6.

Vs. 316 Ἁγνὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις] In *Dramate* Χρ. Πάσχ. verſ. eſt 720, Ἁγνὰς γὰρ, ἁγνὰς χεῖρας αἱμάτων φέρεις. φορεῖς in *Eurip.* verſu duo ſaltem dant Codd. Pariſ. in eorum altero *Sophoclis* ex Oed. T. vss. 1328, 9, ſic ſcribuntur,

Καὶ θαῦμά γ᾽ οὐδὲν, ἐν τοσοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

eſt illud φορεῖν aliquoties in Sophocleis.

Vs. 317 Χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ᾽ ἔχει μίασμά τι.] Μιάσματα legitur apud *Athen.* XII, p. 530. D. Ex Animadv. *Caſauboni* diſcere *Barneſius* potuiſſet verſum eſſe ex Hippolyto, quem retulit inter reliquias incertae Trag. p. 515. v. 435. Recta eſt lectio μίασμά τι. Phaedra *Senecae* v. 668,

*Reſperſa labe nulla, & intacta, innocens
Tibi mutor uni.*

Vere dicebat eiusdem Deïanira, Hercule in Oeta v. 964, — *innocens animus mihi, Sceleſta manus eſt*; nec enim illa ſcelus cogitaverat: *ſacerdos* in *Gratii* Cyneg. v. 449, *procul hinc* &c. *Quis Scelus aut manibus ſumptum, aut in pectore motum eſt.* In *Eurip.* Oreſte v. eſt 1642,

Με. Ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. Ορ. Ἀλλ᾽ οὐ τὰς φρένας.

— Duo ſeqq. verſus ſic adhibet ἡ Θεοτόκος in *Dram.* Χ. Π. v. 705,

Καὶ πῶς ὁρῶ λησταῖς σε συνηριθμημένον,
Οὐδ᾽ ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινὸς,
Φίλος δ᾽ ἀπώλλυσ᾽ σὸν ἄκοντ᾽ ἑκουσίως.

Sic iſta ſcripſiſſe videtur *Auctor.*

A Vs. 322 Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ᾽, ὅ σ᾽ ἐξαίρει θανεῖν] Apud hos non tantum Poëtas ſed quosvis etiam Scriptores ἐπαίρειν invenitur, quo modo hic poni videtur ἐξαίρειν, & vix alibi poſitum reperietur: attigit illud hinc *Marklandus* in *Eur.* Suppl. v. 581, Οὔτοι μ᾽ ἐπαίρεις, ὥστε θυμῶσαι φρένας, Τοῖς σοῖσι κόμποις· facit is locus ut verſus recorder, Euripidei procul dubio, quem, mihi nusquam
B alibi lectum, exhibet ex *Chryſippo* Stoïco *Galenus* de Dogm. *Hipp.* & *Platon.* L. III, T. I, p. 265, 38,

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ᾽ ἄνω.

vulgatur, ἐξῆρεν ἄνω. Optime *Theognis* v. 631, Ὧιτινι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις — κεῖται. Phaedram ὑπ᾽ ἄτης ὁ θυμὸς, τοῦ νοῦ ſive τῆς γνώμης κρείσσων, ἐξῆρε θανεῖν. ex Philoſophis multa dari
C poſſent, quae huius non ſunt loci: ex Orat. Lycurgi c. Leocrat. p. 159, ſenarios tantum adſcribam, qui mihi ſane videntur etiam *Euripidei:*

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ,
Τοῦτ᾽ αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν,
Τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
Γνώμην, ἵν᾽ εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

D Vs. 324 Οὐ δῆτ᾽ ἑκοῦσά γ᾽, ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.] *Non equidem volens*, nempe ἐάσω σ᾽ ἁμαρτεῖν· ἐν δὲ σοὶ (κριτῇ) λελείψομαι. *Phaedra tamen iudice vincar*, aut, *victam me dabo*; ſive potius *ſed acquieſcam in tuo iudicio.* Minime mirandum eſt Interpretibus haud intellecta, quae viris eruditiſſimis in οὐδὲ σοῦ λελείψομαι videbantur mutanda. Multiplex uſus eſt in talibus praepoſitionis. *In*
E *quo uno ſalus alicuius poſita* videtur vel *infortunium*, ἐν τούτῳ quoque dicitur aliquis σώζεσθαι, vel δυστυχεῖν· *Soph.* Aj. v. 519. *Ariſtoph.* Ran. v. 1497, &c. *Meo quidem iudicio*, vel *arbitratu*, τῷ γ᾽ ἐμῷ δοκῷ *Callimacho*; plene dicebatur non tantum, ὥς γ᾽ ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ, (*Eurip* Alc. 801) ὥς γ᾽ ἐμοὶ κριτῇ, & contractius adhuc ὥς γ᾽ ἐμοὶ, *Epicharmo*, *Sophocli*, *Amphidi*; (hoc Clar. *Tou-*

Toupius attigit Em. in *Suid.* II, p. 187.) ſed & παρ' ἐμοίγε κριτῇ· παρ' ἐμοίγε· tandem etiam ἔν γ' ἐμοί. *Euripides* ap. *Stobaeum* p. 226, 28,

Ὡς ἔν γ' ἐμοὶ κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν,

meo quidem iudicio non recte ſapere videretur; ἐν σοὶ legitur in Eumen. *Aeſchyli* v, 472, ubi Oreſtes ad Minervam, κρῖνον δίκην· Πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῆ τάδ' αἰνέσω· *te enim iudice quodcunque mihi evenerit collaudabo*; ſive *acquieſcam in tuo iudicio*, prout recte cepit Clar. *Abreſch.* *Eurip.* Hippol. v. 1320, Σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνῃ κακός. *Heliodor.* L. I, p. 44, εἰ δὲ καὶ πρότερον, ἐν σοὶ καταλείψω τὴν σκέψιν.

Vs. 326, Καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.] Ex duobus enotata Codd. a *Muſgravio* lectio mihi priſca videtur, Καὶ τῶνδε γονάτων· *haecce genua*, quae Nutrix in ſcena, dum iſta dicebat, amplectebatur: ad τῶνδε γονάτων recte σῶν γονάτων adſcriptum ut interpretatio, quam absque vocula γε praebet in hoc verſu lectionem Codex Pariſ. —— Sequentis verſus 327, Κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ τάδ', εἰ πεύσῃ, κακά, ſententiam Myrrhae quoque tribuit *Ovidius* Met. X, quae v. 412, ad Nutricem, *diſcede aut deſine dixit Quaerere quid doleam; ſcelus eſt quod ſcire laboras.* Suam Phaedram *Racinius* dicentem facit:

Quel fruit eſperes tu de tant de violence?
Tu fremiras d'horreur, ſi je romps le
ſilence.

Vs. 329 ΦΑΙ. Ὀλῇ] Sibimet illud Phraedra dixiſſe videbatur *Brumoeo*; mihi vero, Nutrici contribuendum; ut ad illud Ὀλῇ mox interiecerit Phaedra, τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει· *atqui vero res iſta mihi eſt glorioſa*; ipſa quidem intelligens τὸ Ὀλέσθαι· quum enim ratione vincere non potuerat amorem; ſive per inediam, ſeu alio genere mortis vitam finire decreverat, ut morte nefas praeverteret, & εὐκλεὴς moreretur:

A infra v. 401, *cum non poteram*, inquit, Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι Κράτιστον· conf. vss. 419, & ſeqq. 687. Atque in hunc ſenſum verbum Ὀλῇ cepit & ſequentia *Scholiaſta* qui quidem iſta ſcripſit: ἐὰν μή μοι εἴπῃς ἀποθανῇ —— εἶτα (Φαίδρα) φησὶν, ἀπολοῦμαι· τὸ δὲ ἀπολέσθαι με τιμήν μοι φέρει. —— Sequentem idem ille verſum etiam recte mihi videtur interpretatus: ἡ δὲ Γραῦς, μὴ νοήσασα τὸ B πρᾶγμα, φησὶν, εἰ τιμήν σοι φέρει τὸ πρᾶγμα, διατί, —— κρύπτεις τὰ καλὰ, ἐμοῦ παρακαλούσης σε λέγειν αὐτά. Propterea mutata interpunctione ſcripſi —— Κᾆπειτα κρύπτεις χρῆσθ', ἱκνουμένης ἐμοῦ. memorat *Schol.* & alteram lectionem, Κᾆπειτα κρύπτεις, χρῆσθ' ἱκνουμένης ἐμοῦ. ἐμοὶ, quod dat Cod. Pariſ. vitioſum eſſet in hac ſede. Nec tamen potuerat non ſcribi,

C Κᾆπειτα κρύπτεις χρῆσθ' ἱκνουμένην ἐμέ.

Vs. 331 Ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα.] Quippeni celarem? *Poſt honeſta namque turpia machinamur.* Ad haec quoque quadrat vetulae reſponſum, Οὐκοῦν λέγουσα τιμιωτέρα φανῇ. *Atqui mihi, ſi dixeris iſta, magis videberis honoranda.* Hac pertinent in Scholiis, praeter cetera, σεβασμιωτέρα ἐμοὶ φανῇ τὰ D οὕτως ἀπόρρητά μοι θαρροῦσα· *Menandri* quoque verba ſuo modulo reſtituta a *R. Bentlejo* Em. in *Men.* p. 101. Sed fuit & alia lectio librorum veterum in uno Codicum *Muſgravii*, praeſertim *Scholiaſtae* memorata, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μ. —— ὅ ἐστιν, inquit, πειρῶμαι γὰρ ἀπὸ πορνείας ἐκφυγεῖν, εἰς σωφροσύνην δὲ πηδῆσαι· διὸ ἐν σιωπῇ βούλομαι ἀποθανεῖν.

E Vs. 333 Ἄπελθε, π. θ. δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες] Ex uno Cod. Flor. recepi, pro δεξιᾶς τ' ἐμῆς μέθες· neque enim aliorum conſenſus erat exſpectandus in lectione minime dubia, *Heathio* quoque probata, quam ſatis adfirmabunt *Rich. Daweſio*, mihique, in Phoen. v. 522, notata. *Daweſio* praeluxit *Schol.* in *Ariſtoph.* Plut. v. 42.

Vs.

Vs. 337, Ὦ τλῆμον, οἷον, μῆτερ, ἠράσθης ἔρον] Hinc Phaedra *Senecae*, Hipp. v. 113, *Fatale miſerae matris agnoſco malum*; —— *Genitrix tui me miſeret*: — *Venus*, 126, — *probris omne Phoebeum genus Onerat nefandis*; *nulla Minois levi Defuncta amore eſt*; *iungitur ſemper nefas*. *Ovidii* Ep. IV, Her. v. 54, *Forſitan* —— *Et Venus e tota gente tributa petat*: —— *Paſiphaë mater*, *decepto ſubdita tauro*, &c. Suum etiam amorem Euripidea velut generi fatalem excuſat quodammodo vs. 343, Ἐκεῖθεν ἡμεῖς, οὐ νεωστὶ δυστυχεῖς. Hic forſan *Tota quoque aëriae Minoia fabula Cretae* quae dicitur *Auſonio*, Eid. VI, 28, alicui videri potuerat retractanda; non mihi.

Vs. 338 —— ἢ τί φῂς τόδε] Qui hic & ubique φῂς ſcribendum edicit, Clar. *Heathius* cauſam nusquam, quantum C recordor, tradit, cur hac in parte disſentiat a veteribus Grammaticis, quorum ſententiam enarrat *Etymologus* in V. —— Vs. 339, Σὺ δ' ὦ τ. praebet Cod. Flor. hic praeſtat vulgatum Σύ τ' ὦ τ. —— Paulo poſt recte legitur vs. 341, Τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι· Eadem apud *Ovidium*: *En ego nunc*, *ne forte parum Minoïa credar*, *In ſocias leges ultima gentis eo*. Senſu diverſo Paris D apud Eumdem, *Quartus in exemplis adnumerabor ego*.

Vs. 345 Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἃ μ' ἐχρῆν λέγειν] *Utinam a me dicenda tu eloquereris*; nam *Libet loqui*, *pigetque*; haec dicit *Senecae* Phaedra Hipp. v. 637; *Virgilii* Dido

Incipit effari, *mediaque in voce reſiſtit*;

Aen. IV, 76. Horum vim qui ſenſerit, naturam hic etiam expreſſam *Euripidi* fatebitur. —— Hoc in verſu, ἃ'ν μ' ἐχρῆν λέγειν, vulgavit *Barneſ.* ex margine Editionis, cui viri Docti putant adſcriptas emendationes *Scaligeri*. Sunt penes me Viri Maximi correctiones in *Pindarum*, *Aeſchylum*, & *Sophoclem*: hinc atque aliunde novi, quae *Scaligero* A tribuuntur a *Barneſio*, prorſus eſſe pleraque hoc ingenio indigna. Illud, ἃ'ν, saepius ab Editoribus & librariis in ἂν mutatum, hic locum non invenit. —— mihi perſonae convenientiſſimus verſus & indignus videtur, quem ſibi ſumeret *Ariſtophanes* irridendum: vere tamen Schol. κεκωμῴδηται inquit, ὁ στίχος οὗτος ὑπὸ Ἀριστοφάνους· facit enim hic in Equit. v. 16, Imperatorem Demoſthenem di- B centem ad Niciam,

Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας, ἃ μὲ χρὴ λέγειν·

ubi primae voculae vim ne *Berglerus* quidem cepit. *Scholiaſtes Ariſtoph.* verſus ſedem indicat, Nutricis etiam exhibet reſponſum.

Vs. 346 Οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς] Legitur verſus in *Schol.* ad *Ariſtoph.* Eq. v. 16. In *Scholiis* ad *Eurip.* Hipp. ad verſum adſcripta praecedentem, εἰς παροιμίαν μετῆκται, ad hunc potius pertinere videntur, nusquam, ut puto, memoratum Paroemiographis veteribus, *Eraſmo* tamen in Adag. *Davus ſum non Oedipus*. Theageni Cnemon *Heliodori* II, p. 97, πῶς ταῦτα ἂν εἰδείην, ἀπεκρίνατο· οὐ γὰρ δὴ μαντικόν με τόδε σπήλαιον ἀνέδειξε. Noſtro ſimile dictum in Hecuba verſu legitur 742.

Vs. 347 Τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν;] *Reiskius* corrigere tentabat, ὃ δὴ λέγουσ' (hoc enim ſcribi debuit, non λέγουσιν) ἐν ἀνθρώποις ἐρᾶν· Medea *Ovid.* Met. VII, 13, *mirum*, ait, *niſi hoc eſt*,

Aut aliquid certe ſimile huic, *quod amare vocatur*.

E Ex coniectura nihil mutandum puto; a Codicibus oblatam lectionem meliorem minime ſpernerem. —— Nutricis v. 348, dictum de Amore, Ἥδιστον, —— ἀλγεινόν θ' ἅμα, ſimilibus, quae plurima dantur apud Poëtas, fruſtra confirmaretur, cum horum Lectoribus ſatis innotuerint & γλυκύπικρον Ἔρωτος κέντρον, & pueri potentiſſimi Dea mater, *Quae dulcem curis miſcet amaritiem*, *Catullo* Carm.

Carm. LXIX, 18. Sed ne hic quidem diſplicebunt de duobus ineditis epigrammatis *Meleagri* duo diſticha:

Ψυχαπάται δυσέρωτες, ὅσοι φλόγα τὰν φιλόπαιδα
Οἴδατε, τοῦ πικροῦ γευσάμενοι μέλιτος.

Καλὸς γὰρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλὸς, εἰ δ' ἀνιηρὸς,
Οἶδε τὸ πικρὸν Ἔρως συγκεράσαι μέλιτι.

Vs. 349 Ἡμεῖς ἂν εἶμεν θατέρῳ κεχρημέναι] Litera poſſet interſeri, Ἡμεῖς δ' ἂν εἶμεν θ. κ. *Nos vero tantum cenſeamur expertae de his duobus alterum*; ſolam amoris amaritiem. Gallicum interpretem notat *Heathius*, cuius, ſi id agerem, multa poſſent corrigi; plura tamen laudari. Propter Atticam formam εἶμεν attigit hunc verſum *R. Daweſ.* in Miſcell. Crit. p. 246, ubi cauſae nihil habebat cur ſcriberet θωτερῳ. ὁ ἕτερος ſcribitur more ſolemni Ἅτερος· τὸ ἕτερον, Θάτερον· hoc flectitur in θατέρου, θατέρῳ. Ut in Lingua quisque ſumus patria, fuerunt & in talibus Graeci nonnunquam minus accurati, τὸ θάτερον vitioſe ſcribentes nonnulli: in Lexico *Pauſaniae* Χρύσιππος, λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων, propterea dicebatur ἐσχάτως βαρβαρίζειν, teſte *Euſtathio* in Od. Η p. 276, 37. Auctorem tamen habebat *Chryſippus*, quo delectabatur, *Menandrum*, cuius,

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν,

notatur de Barbariſmo ſcribenti *Grammatico* p. 195. Sed ſatis erat citaſſe *Jo. Pierſonum* in *Herodian.* p. 432. —— Cum vs. 351, comparetur Myrrha *Ovidii* Met. X, 420, *conataque ſaepe fateri, Saepe tenet vocem; pudibundaque veſtibus ora Texit; &, ô, dixit, felicem coniuge matrem.*

Vs. 352 Ἱππόλυτον αὐδᾷς; Φ. σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ κλύεις]

Hippolyte! Grands Dieux! Ph. *C'eſt toi qui l'as nommé.*

Racinius, ſcienter uſus in Phaedra ſua
A centenis Euripideis. Huc ſpectans in Alcibiade I *Platonis* Socrates T. II, p. 113. C. τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἄρα συμβαίνει, ὦ Ἀλκιβιάδη· σοῦ τάδε κινδυνεύεις, ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ ἀκηκοέναι, οὐδ' ἐγώ εἰμι ὁ ταῦτα λέγων, ἀλλὰ σύ. illic quam urbanum ſit dictum monſtrat, eius ſedem indicans, *M. A. Muretus* V. L. V, c. XX. Haec etiam *Platonis* cogitabat in prima Platonica ſcribens *Ariſtides* T. III, p. 27. C. ὥστ'
B εἰ μὴ βούλει τὸ τοῦ Εὐριπίδου, καὶ τὸ αὐτοῦ (leg. puto, καὶ τόγ' ἑαυτοῦ, *tui ipſius*,) νὴ Δία συμβαίνει, σοῦ τάδε, οὐκ ἐμοῦ κλύεις. In Or. II Platonica T. III, p. 497. A. ὥστε τὸ (τὸ τοῦ) Εὐριπίδου γίγνεται, ——

σὺ λέγεις ταῦτ' οὐκ ἐγώ.

haec totidem verba ſi ſcripſit etiam *Euripides*, erit illud perditi dramatis habendum fragmentum. *Sophoclis* eſt E-
C lectrae v. 626, Σύ τοι λέγεις νιν, (id eſt αὐτὰ,) οὐκ ἐγώ. Ab his diverſum *Euripidis* locum deſignavit *Ariſtides* T. III, p. 56. C. in his, καὶ μὴν οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἔφη ὁ Πλάτων, τὸ τοῦ Εὐριπίδου προσπαίζων. errat enim *Scholiaſtes* in hunc locum, *Ed. Jebbii* T. II, p. 33, ubi, ἐν τινὶ, inquit, δράματι Εὐριπίδης οὕτως ἔφη, —— σοῦ τάδ' οὐκ ἐμοῦ κλύεις· προσπαίζων οὖν ὁ Πλάτων εἰς τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἰαμ-
D βεῖον ἔφη, οὐκ ἐμοὶ (L. Οὐκ ἐμὸς) ὁ μῦθος. Nam *Platonis* Eryximachus in Sympoſ. T. III, p. 177. A. citat nominatim τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην· nec ſane noſtrum ex Hippolyto, ſed verſum alludebat illum nobilem,

Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα·

quo philoſopham Orationem ſuam *Euripidis* ſapiens inchoabat Melanippe.
E *Nec meus hic ſermo eſt; ſed quem praecepit Ofellus*, *Horat.* Serm. II. Ecl. II, 2.

Vs. 353 Οἴμοι, τί λέξεις; τέκνον, ὥς μ' ἀπώλεσας.] Eſt is ſcribendi modus, pro τί λέγεις, in talibus *Euripidi* peculiaris; in cuius Hecubae v. 509, 1131, Ionis v. 1113, reperientur Οἴμοι, τί λέξεις, Phoen. v. 1280. Οἲ 'γὼ, τί λέξεις; ubi,

velut interpretamentum, λέγεις adſcribitur in Cod. Leid. nunc demum ad Edit. a me collato, & ad Hecubae v. 509, ἀντὶ τοῦ λέγεις. Helenae v. 785, Πῶς φῄς; τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι; Medeae v. 1310, Οἴ μοι τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι· qui verſus totidem literis ſcriptus eſt in *dramate* Χρ. Π. 108. — Ex his primum liquet, in noſtro verſu diſtinctionem a me recte mutatam; deinde diſcant hoc etiam exemplo Correctores, quem uſum habeat Auctorum formulas loquendi diligenter attendiſſe: his certe lectis fatebitur Cl. *Reiskius* hunc quoque verſum ſibi fruſtra ſollicitatum, quo ſcribendum putabat, Τί λέγεις, ὦ τέκνον; aut Τί λέξω τέκνον. — Alios ita loquutos non recordor: diſtat enim *Sophoclis* in Philoct. v. 1227, Ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; ubi mox plura dicturum interrumpit Ulyſſes: in Trachin. v. 754, Οἴ μοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον. Philoct. v. 914, ad illud Pyrrhi, δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν Πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, καὶ τὸν (L. τὸν cum *Scaligero*, notis *MSS.*) Ἀτρειδῶν στόλον· Philoctetes, Οἴ μοι· τί εἶπας; ſcripſerim potius, τί μ' εἶπας;

Vs. 354 Γυναῖκες, οὐκ ἀνάσχετ'· οὐκ ἀνέξομαι Ζῶσ'·] In Ζῶσ'· eſſe ſubſiſtendum recte monuit *G. Canterus.* Haec & ſequentia ſunt certe talia, ut orationis formam omnem dicentis perturbationi Poëta ſapienter accommodaſſe videatur. Dicere voluit, οὐκ ἀνάσχετ' ἔλεξε· vel οὐκ ἀνασχετὰ ταῦτ' ἐστιν· *Antiphanes*, & *Xenarchus* apud *Athen.* VIII, p. 342. F. XIII, p. 569. A. *Sophoclem* imitantur, ſic aliquoties loquutum. — Decet mox vetulam,

E ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.

ubi non facile credam viro Magno in mentem venire potuiſſe vel εἰσορῶν vel εἰσορᾷν. — Perplacent hic etiam iſta,

Ῥίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπαλλαχθήσομαι
Βίου θανοῦσα·

velut vehementi motu concitatae congrua. — Hos quoque verſus tranſtulit in ſuum drama *Conditor* Chriſti Pat.

A vſ. 369; haec ibi dixiſſe fingitur ad Chorum Maria:

Γυναῖκες, οὐκ ἀνέξετ', οὐκ ἀνέξομαι.
Ῥίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπαλλαγήσομαι
Βίου θανοῦσα· χαίρετ'· οὐκ ἔτ' εἰμ' ἐγώ.

Illic omiſſum, noſtris ſaltem in Edd. verſum Hippolyti 355, non aliter ac nos legiſſe monſtrat dramatis v. 1009, Νῦν δ' ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.
B Hinc ſuavius illud ἀπαλλαγήσομαι nemini probabitur prae forma Euripidea; quas qui cognoverit, in verſu, quem dat *Stephanus Byz.* in v. Βοιωτία, non ῥιφέντος, ſed ῥιφθέντος ſcriptum olim cenſebit, ut in Androm. v. 10.

Vs. 359 — Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ.] Vitioſa mihi lectio videtur Cod. Flor. Κ. C οὐκ ἂν ἦν θεὸς, ſignificaretur enim, *Venus non eſſet Dea:* Codices Leidd. recte praebent in *Eur.* Or. 1138, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος· *caedes eſſet illaudata.* Med. v. 491, v. 541, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν. — Sincerum eſt quod vulgatur Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, Ἀλλ' &c. *Non igitur tantum Dea eſt Venus, ſed & ſi quid Dea potentius eſt aliud; quippe quae hancce Phaedram, & me, &* D *totam domum peſſumdedit.* Sententiam Poëtae recte ceperunt *P. Victorius* V. L. XIII, c. IV, & *Grotius* in Exc. p. 206. — Inter multa, *Sophoclis* de Venere verſus cum hac ſententia quodammodo congruunt apud *Stobaeum* p. 386, 40.

Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
Ἀλλ' ἐστὶ πάντων ὀνομάτων ἐπώνυμος·
Ἔστιν μὲν Ἅιδης, ἐστὶ δ' ἄφθιτος Βία,
Ἔστιν δὲ Λύσσα μανιὰς, ἔστιν δ' ἵμερος
Ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμὸς, ἐν κείνῃ τὸ πᾶν
Σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, εἰς βίαν ἄγον.

Noſtro loco quod dicitur οὐκ ἄρ' ἦν θ. idem eſt ac οὐκ ἄρ' ἐστὶ θεός· vid. *H. Stephan.* de Dial. Att. p. 141, 143. — Obtinet hic etiam ellipſis vocis μόνον in talibus uſitatiſſima. — Tandem per εὐφημισμὸν dixiſſe ſuſpicor Poëtam, Ἀλλ'

εἴ τι

ἔτι μεῖζον· ſed intellexiſſe Dearum peſſimam, quae tot innocentes crudeliſſime tractaret: in *Eur.* Hec. legitur v. 1128, Ἐκάθη με —— Ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.

Vs. 362 Ἄϊες ὦ, ἔκλυες ὦ, / Ἀνήκουστα τᾶς τυράννου / Πάθεα μέλεα θρεομένας;] In his dividendis ſequutus ſum *Musgravium.* In Codice Pariſ. primus etiam verſus erat ut hic Paeonicus dimeter acatal. Ἄϊες ὦ, ἔκλυες ὦ, ſed ſecundus Dochmaicus, Ἀνήκουστα τᾶς· & in eodem Codice reſpondebant ad hos in Antiſtrophe (infra v. 669,) Τάλανες ὦ κακοτυχεῖς / Γυναικῶν πότμοι. —— Hinc ſumpta vide quam docte poſuerit *Conditor.* Χρ. Π. v. 135, Ἔκλυες ὦ, ἄϊες ὦ, ἤκουσας ὃς Ὃς παῖδα σὸν προὔδωκε τοῖς μιαιφόνοις. —— Ad θρεομένας adſcriptam dat MS. Pariſ. interpretationem λαλούσης. Quae Noſter hic, eadem dederat *Aeſchylus* Suppl. v. 117, Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω Λιγέα &c.

Vs. 364 Ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σὰν φίλαν / Καταλῦσαι φρένα] Hinc ſententiam ſatis commodam expreſſerunt interpretes: paulo tamen diverſam hic latere ſuſpicor ob Codicum diſſenſum: ut hic editum, erat in Flor. ſcriptum; in Pariſino, πρὶν σὰν φίλαν Καταν῀υσαι φρενῶν· eadem apud *Musgrav.* praebent duo Codd. alii duo praeterea φιλίαν. ex ſua dedit coniectura vir elegantiſſ. πρὶν σ' ἂν φίλαν, in hunc, opinor ſenſum, Ὀλοίμαν ἂν ἔγωγε, πρὶν σὲ φίλαν &c. —— Sequentem verſum, μοι tantum ſemel poſito, dedi ex Cod. Pariſ. Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ. in Flor. legebatur ἰώ μοι, φεῦ. Scribi quoque poterit cum *Heathio*, Ἰώ μοι μοι· φεῦ· cuius coniecturam in verſum antiſtrophes ſextum recipiam. — Labores quae miſeros mortales *tenent* vs. 367 ſunt πόνοι τρέφοντες βροτούς· attigit *Musgrav.* Exercit. in *Eurip.* II, c. IV. De uſu Sophocleo verbi τρέφειν plurima dedit *Iſ. Caſaub.* Anim. in *Athen.* VII, c. 18 p. 549. quorum tum forte non recordatus de eodem egit A Clar. *F. L. Abreſchius* Anim. ad *Aeſch.* L. III, p. 81. ne haec quidem ex *Euripidis* Hipp. *Caſaubonus* praetermiſit.

Vs. 370 Τελευτήσεται] Τελευτάσεται, genuina ſcriptio, facile poterit erui ex hac Flor. Cod. vitioſa, τελευτᾶσαι τε· quae prodeſſe poterit iuvenibus ad emendanda veterum loca: exemplo ſint in *Stobaei* Ecl. *Canteri* p. 45, v. 54. ἢ B τόνδε τὸν κόσμον κατάλιπέ τε ſcripſerat *Ariſtaeus*, καταλείπεται ἀθάνατον καὶ ἀγήρaον εἶμεν. & ibid. p. 81, 21 non δυνάσεί τε ἐν τὰ ἐσῶ· ſed dederat *Archytas*, ἃ καὶ συναρμόξαι καὶ ἐνῶσαι δυνασεῖται τὰν ἐσῶ τῶν πραγμάτων ποτ' ἀν μορφῶ. —— Vs. 371, Ἄσημα δ' οὐκ ἔτ' ἐστιν —— ut v. 269, Ἄσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος. Rariora ſunt iſta talia his in Poëtis Atticis, adamata praeſertim *Thucydidi*: *Suidas* in Ἀδύνατα C εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον· πολλάκις, inquit, κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν, μάλιστα ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. Vtrumque verum eſt, talia plura reperiri apud *Thucydidem*; praeſertim iſtam vocem: ἀδύνατα ἦν recipi debebat ex Codd. I, c. 1, ut legitur ter minimum alibi III. c. 88, IV, c. 1, VIII, c. 60. atque ita ſcripſiſſe *Suidas* potius quam εἶναι videretur, niſi ἀδύνατα εἶναι ἐφαίνετο D ἔσσετ V, c. 14, ἀδύνατα ἐδόκει εἶναι, VII, c. 43. in his etiam praeiverat *Herodotus*; L. I, P. 46, 80, fatum ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν. VI, P. 444, 73, ἐφαίνετό σφι εἶναι ἀδύνατα, praeter alia non pauca, vel ex uno Cod. debuerat recipi.

Vs. 373, Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον.] Vltimam hinc vocem, nam nusquam E ſic ſcriptam alibi legerat, bis attigit *Euſtath.* in *Hom.* Il. Α p. 62, 14. Β p. 236, 14. Προνώπιον contractum indicans ex προενώπιον, nec male comparans cum πρόσχημα, ſi huius vocis vis prima ſpectetur; ſed verba, quibus in exemplum utitur *Euſtathius* de Calydone & Pleurone ſunt *Strabonis* L. X, p. 691. B. ubi veteris Graeciae urbes iſtae fuiſſe dicuntur πρόσχημα, ſicut Athenas πρόσχη-

μα παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ vocat *Ariſtid.* T. II, p. 309. Ioniae, Miletum *Herodotus* V, c. 28, ubi notat *Weſſelingius*: iuxta *Euſtathium* in talibus aeque προνώπιον poni potuit ac πρόσχημα. Non opinor; nec certe *Pitthéia Troezen* unquam dici potuit Peloponneſi primarium decus & ornamentum, quo ſenſu πρόσχημα adhibetur in iſtis, & *Euripidi* ſimplex σχῆμα in primo verſu Andromaches, & in verſu Licymnii ap. *Steph. Byz.* V. Τευθρανία. — Sed quae Atticae obiecta prominebat in mare regio Troezenia, ab Oriente prima peninſulae particula, hic recte dicitur ἔσχατον —— χώρας Πελοπίας προνώπιον. attigit *Jo. Potter.* in *Lycophr.* Caſſ. v. 610. Corinthus proprie, ut erat, dicebatur Peloponneſi προπύλαιον· *Pindaro* Ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδᾶνος init. Olymp. XIII. Hic in Scholiis, in Cod. Pariſ. & *Heſychio* Προνώπιον redditur πρόθυρον. In primis aedibus beatiorum foribus apertis quae ſpectabantur ornamenta dicta fuerunt ἐνώπια. vid. *Caſaub.* in *Theophr.* Char. c. 21, p. 152. & *Heſych.* in Ἐνώπια. Locus ante fores veſtibuli προενώπιον & προνώπιον dicebatur. *Heſychius*: Προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ Ἐνώπια, τὰ ἔνδον, ὅπου καὶ εἰκόνες τίθενται. Pertinet iſta *Heſychii* nota ad *Eurip.* Bacch. v. 639, Ὡς δέ μοι δοκεῖ (ψοφεῖ γοῦν ἀρβύλη δόμων ἔσω) Εἰς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει. miror illic paulo poſt iſta v. 644. πῶς προνώπιος Φαίνῃ πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς, ἔξω βεβώς; — Ceterum Atticas forte probabilius Tragicus aut Creſſas Phaedrae dare comites potuerat, ut Aëropen e Creta comitatae Chorum in eius Creſſis confecerunt. Sed Troezeniis Phaedra mulieribus confidit, & mentis enarrat arcana, ut exul Medea Corinthiis in *Euripidis* Medea, quas alloquitur. v. 214, Κορίνθιαι γυναῖκες· Euripideam Medeam Latine vertens *Ennius* iſthoc in loco ſimul haec ex Hippolyto cogitabat: *Quae Corinthum, altam arcem, habetis, matronae opulentae, optimates*: ſic iſta *Bentlejus* reſtituit in *Ciceron* Tuſc. I, c. 44.

Vs. 375 Ἤδη πότ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ Θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος.] Haec & de ſeqq. multa *Grotius* in Excerpta retulit p. 207 & ſeqq — In Ranis *Ariſtophanes* haec quoque ridenda ſumſit; v. 961 Bacchus, Ἤδη πότ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα Τὸν ξοῦθον ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις. Schol. illic παρὰ τὰ ἐξ Ἱππολύτου, Ἤδη &c. quae *Bergler.* etiam adſcripſit. *Euſtathio* in *Hom.* Il. B p. 127, 16 proverbium memoratur Ἐν νυκτὶ βουλή, (*Zenob.* Cent. III, Prov. 97) διὸ καὶ inquit, Εὐφρόνη λέγεται ἡ νύξ, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ὅθεν λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τό, Ἤδη πότ' ἄλλως &c. ὡς τῶν καιριωτέρων σκέψεων νυκτὸς μάλιστα φροντιζομένων· in hanc ſententiam alia dat & Epicharmea *Cornutus* de N. D. p. 161. vocem etiam Εὐφρόνην, praeter alios, memorans, velut Poëtis *de nocte* poſitam: ignoraſſe videntur, Ionice ſcribentibus quibusvis adhibitam hoc ſenſu, *Democrito*, *Heraclito*, *Hippocrati*, *Herodoto*, in huius quidem Muſis frequenter repetitam. — Amanti Phaedrae nocte ſuis etiam curis erat invigilandum: *ſub noctem cura recurſat*, *Virg.* Aen. I, 666. — Vs. 379 τόδε pro τάδε *Musgravius* accepit ex Codd. oblatum, etiam a Flor. & Pariſ. in quo ad hunc verſum in Πολλοῖσιν adſcriptum erat τοῖς πᾶσιν.

Vs. 380 Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν, Οὐκ ἐκπονοῦμεν δ'.] Eſt & alia duorum Codicum & Fl. Edit. lectio, Κοὐκ ἐκπονοῦμεν, οἱ μὲν &c. Melior vulgata mihi quoque videtur. — Phaedra *Senecae* Hipp. v. 177, & 184,

Quae memoras, ſcio
Vera eſſe Nutrix: ſed furor cogit ſequi
Peiora; vadit animus in praeceps ſciens.
Quid ratio poſſit? vicit ac regnat furor.

Sententia ſatis claret ex nobili Medeae *Euripidis* dicto v. 1078. Vt ſuo quisque modo δρῶμεν ἀνθρώπινα, ſaepius iſtam quoque ſententiam eleganter pro perſonis diverſis variavit *Euripides*: turpis amor, quem damnabat ipſemet, *Eu-*

Euripidis Laïum in Chryſippo dicere coëgit,

> Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς,
> Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

Senarii ſunt ex Antiopa:

> Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακὸν,
> Γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν
> Ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Vbi dictum erat in Oenomao, Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, ſubiungitur veriſſimum ſane dictum, ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν Ἐπιστάμεσθα· δρᾷν δ' ἀμηχάνως ἔχει. Ad Phaedrae mentem, praeter aliorum alia, hoc reſpondet *Theognidis* v. 305, Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς (οὐ κατὰ γνώμης φύσιν *Euripidis* Phaedrae) γεγόνασιν, Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην. Hanc etiam corruptionis inter alias cauſas in ſeqq. memorat *Euripides:* cuius hos quinque verſus, 380—384, ad Titulum περὶ ἀργίας retulit *Stobaeus*, Ed. *Geſn.* p. 209. f. *Grot.* p. 132, in Editione quoque *Trincavelli* totidem literis ſcriptos. —— Iſtorum verſuum ultimum, 384, adhibet *Olympiodorus* in *Platonis* Alcibiad. *MS.* Τὸ δὲ, (*Hom.* Od. Δ, 372,) τέρπεαι ἄλγεα πάσχων, ἐκφράζων ὁ Εὐριπίδης φησὶ, Μικρή τε (L. Μακρή τε) λέσχη καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν. in Edd. & Codd. memorantur, Μακραί τε λέσχαι.

Vs. 385 [Αἰδώς τε] δισσαὶ δ' εἰσὶν, ἡ μὲν οὐ κακὴ, Ἡ δ' ἄχθος οἴκων·] In hunc locum aptiſſima dedit Clariſſ. *Musgravius*; cum *Homeri* verſu *Clemens Alex.* Strom. VI, p. 741, 20. comparavit *Euripideos* ex Erechtheo, primum emendate ſcriptos *H. Stephano* V Schediaſm. II,

> Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι·
> Καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὖ κακὸν μέγα.

Haec ex Hippolyto *Plutarchus* quum excitavit T. II, p. 448. F. hoc, ait, ὁ εἰπὼν —— ἆρ' οὐ δῆλός ἐστι συνησθημένος ἐν ἑαυτῷ τοῦτο τὸ πάθος, πολλάκις παρὰ τὸν λόγον ὄκνοις καὶ μελλήσεσι καιροὺς καὶ πράγματα λυμαινόμενον. Haec certe prava eſt verecundia, qua timidi ſaepe nobis elabi patimur non redituras occaſiones rerum bene agendarum. *Homeri* mendico αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ, pudor minus convenit, & ubi homines impudentes obtinent imperium: in *Stobaei* Floril. p. 213, 2, verſus eſt forſan *Euripidis*,

> Κακὴ γὰρ αἰδὼς ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ.

ſic ibi corrigi debet vulgatum ἔνθα γ' ἀναιδὲς κ. cuius loco dedit *Grot.* p. 137, ἔνθα γ' ἀναιδεία κρατεῖ. ſyllaba brevis producitur mea correctione, qua contracte τὸ ἀναιδὲς ſic dicitur ut τἀγαθὸν, & ſimilia; vid. in Phoen. v. 896. Saepe ſtulta timidorum eſt verecundia; pravam damnabat Phaedra; qua, vel aetatem vel dignitatem vel potentiam aliorum reveriti, mala ſuadentibus obſecundamus, quemque nobis ipſis primum debemus pudorem violamus.

Vs. 386 εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφὴς, Οὐκ ἂν δύ' ἤστην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα] Non miror, πράγματα ſcriptum in Pariſinis tribus Codicibus; in uno, ταὔτ' ἔχοντα πράγματα· ſed vocem miror absque Codd. in mentem veniſſe viro Clariſſimo, velut genuinam. Primum Γράμματα ſuis etiam in libris invenit *Euſtathius*, hinc excitans pauca in exemplum moris Attici, quo de feminis articulos praeſertim, & participia generis adhibebant maſculini, in Il. Θ, 455, p. 613, 23, καὶ Ἡσίοδος δὲ οὕτω φησὶ, —— προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις [Ἔ. κ. Ἡ. v. 197,] καὶ Εὐριπίδης, [h. l.] —— ταὐτὰ ἔχοντε γράμματα, ἤγουν ἔχουσαι αἱ δύο αἰδοί. καὶ ἡ τοῦ Σοφοκλέους δὲ Ἠλέκτρα ἐφ' ἑαυτῇ καὶ τῇ ἀδελφῇ λέγει, Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, ἤγουν ταύτας τὰς αὐταδέλφας. Τούτω χρὴ (τιμᾷν) Ὦ —— Ψυχῆς ἀφειδήσαντε· τουτέστι ταύτας, αἳ —— ψυχῆς ἀφειδήσασαι —— contraxit in pauca quinque *Sophoclis* ex Electra verſus 983—987. ad cuius Oed. in Col. leguntur in *Scholiis* ſimilia quaedam *Euſtathianis*, partim eadem: ſua permulta de his fontibus, quos lectori monſtrare potuerat, de-

derivavit *H. Stephanus* de Dial. Att. etiam de hoc genere notata p. 151, 152. quod, ſi opus eſſet, multis poſſet exemplis adfirmari: his praeſtiterit nota, quam ex inedito *Lex. Sangerm.* mecum Humaniſſ. *Ruhnkenius* communicavit: Ἀκολουθοῦντε, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσαι, δυϊκῶς· οὕτως Ἕρμιππος· καὶ γὰρ κέχρηνται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις. —— Sed hoc in loco ſtudioſiſſimum *Euripidis* *Menandrum* idem illud ταῦτ' ἔχοντε γράμματα legiſſe, mihi quidem ex imitatione liquet. Hos exhibet *Menandri* verſus *Athenaeus Caſauboni* XIII, p. 571. E.

> Πεποίηκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων, νὴ Δία,
> Μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταὐτὰ δ' ὄντα γράμματα
> Τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.

Sunt in Fragm. *Menandri* p. 146. Hic locus, ut equidem puto, expreſſus ex noſtro, firmat lectionem receptam, & ſimul prodeſt ad Hippolyti locum explanandum, in quo, pro ταῦτ' ἔχοντε γράμματα, ſcripſi ταῦτ' ἔχ. ex Ed. Flor. prima. Hunc in ſenſum mihi capienda videntur *Euripidea: ſi temporis eſſet opportunitas perſpicua*, cui aut haec aut illa verecundia conveniret, *res duae non iisdem literis deſignarentur*; ſed eſſet in vocibus etiam ipſis diverſitas, quae rei differentiam declararet.

Vs. 388 Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω φρονοῦσ' ἐγὼ] In duobus Codd. Pariſ. legitur προὐνοῦσ' ἐγώ· quod mihi vel vulgatae vocis interpretamentum videbatur, vel adnotatum ex Editione priori. Vir Doctiſſ. qui τυγχάνω mutandum in τύχανον putabat, moris Euripidei non recordabatur, neque attendebat ad ſequens Οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ —— illud ubi praeceſſerat, ſequi debebat Οὐκ ἦν· Miror eidem in mentem veniſſe Οὐκ οἶδ' ὁποίῳ —— Paulo poſt Vs. 390. ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν, ſignificat, *ut a ſana mente discederem*, ſive *bene cogitatis contraria probarem*: ea enim vis eſt vocis Ἔμπαλιν, *Heſychio*, εἰς τὰ ὀπίσω, ἐξ ἐναντίας. adhibentur locutiones ἔμπαλιν στρέφειν, λέγειν, ἀΐσσειν &c. *Eurip.* Hec. v. 342,

A Med. 922. *Soph.* Trach. v. 362. *Apollon. Rhod.* IV, 106. In *Phrynichi* Sophiſt. Appar. MS. haec leguntur: Αὐτὸ τοὔμπαλιν λέγεις, οἷον αὐτὸ τοὐναντίον λέγεις. τὸ μέν τοι Αὐτὸ πρόσκειται νῦν σημαῖνον τὸ ἀκριβῶς καὶ φανερῶς. quae fortaſſe ſpectant verſum *Sophoclis*, ſive perditum, ſeu quem deſignabam ex Trach. 362 —— *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 133, 14, δοκοῦσι τοὔμπαλιν οὗ βούλονται ἐφέλκεσθαι· *Herodot.*
B I, p. 98, 53, γνώμην ἔχω —— τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι· *aliter ea de re ſentio atque iſti*; cuius ἐκπλῆσαι τῶν φρενῶν, P. 276, 43, convenit his *Euripidis*: hoc etiam Medeae apud *Apollon.* Rhod. IV, 1018, Ὡς ἐμοὶ οὐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες. hinc enim non diſtaret τοὔμπαλιν ἔπεσον φρενῶν. eadem ſtructura *Pindarus* poſuit Ἔμπαλιν γνώμας, Πυθ. Od. XII, fine; ſed ſignificatur ibi, quod alibi dixit, Πολλὰ
C δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, *praeter exſpectationem*.

Vs. 395 Γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστὸν, ἣ θυραῖα μὲν Φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται] Quae proſtant in his tentamina ſuſpicor ab ipſis iam Auctoribus reiecta: nam nec ἀφρόνημα Graecis in uſu eſt, neque ἡ γλώσση usquam reperitur: in hac quoque voce peccatum fuit ad *Eu-*
D *rip.* Med. v. 466. Γλώσσῃ ſatis adfirmabit vel unicus v. ex Iph. in Taur. 1064,

> Καλόν τι γλῶσσ', ὅτῳ πίστις παρῇ.

elidi non poterat niſi α raptim pronunciatum. —— Hos tres verſus retulit *Stobaeus* ad Tit. 36, p. 216, 17, *Grotius* p. 142 Latine vertit, *Nam nullam haberi convenit Linguae fidem, Conſilia cordi*
E *quae ſcit alieno dare, Suis laboret ipſa cum ſemper malis.* conf. *P. Victorii* V. L. XX, c. XIII. f. Huc ſpectabat *Seneca*, dum in Hippol. v. 876 ad illud Theſei,

> *Effare, fido pectore arcana occulam,*

Phaedram dicentem facit,

> *Alium ſilere quod voles, primus ſile.*

Euri-

Euripidis erat in Ione verſus, Ἴσω δὲ μηδεὶς ταῦτ᾽, ἃ σιγᾶσθαι χρεών. ex *Euripidis* incerto dramate haec habet *Stobaeus* p. 437, 20, Οὐ γάρ ποτ᾽ ἀνδρὸς τὸ σοφὸν γυναικὶ χρὴ Δοῦναι χαλινούς, —— Πιστὸν γὰρ οὐδέν ἐστι, nempe γυναικὶ, ſicut hoc loco Γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστὸν, *Linguae nulla fides eſt habenda*, quae, *aliena* vitia corrigere cum poſſit, plerorumque ſibi *ſuorum* eſt malorum cauſa: haec attigit *P. Victorius* V. L. XX, c. XIII. ſ. ob vocem θυραῖα, cuius equidem neſcio an vim ſatis ceperit, ut hic, adhibitam in iſthoc egregio dicto, ni fallor, *Sophoclis* apud *Clem. Alex.* Strom. IV, p. 588, 3, ——

Ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
Οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,
Αὐτὴ δ᾽ ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.

Aeſch. VII c. Theb. 200,

Τὰ τῶν θύραθεν δ᾽ ὡς ἄριστ᾽ ὀφέλλετε·
Αὐτοὶ δ᾽ ὑφ᾽ αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα.

Vs. 400 Τρίτον δ᾽, ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι Κ.] Illud Τρίτον δ᾽ oſtendit paulo ante recte ſcriptum, Τὸ δεύτερον δὲ, ubi legitur in Codd. Flor. & Pariſ. τὸ δεύτερόν τε. —— Pro τοῖσιν οὐκ ſcribi malim τοῖσί δ᾽ οὐκ (ut in MS. Cod. Or. v. 1130.) ſive, quod frequentius occurrit, τοῖσδέ γ᾽ οὐκ ἐξήνυτον, *quum iſtis modis*, vel *iſthac ratione amorem vincere non poteram. Ovidii* Phaedra Her. Ep. IV, 151, *Et pugnare diu nec me ſubmittere culpae Certa fui.* Sic ſaepius apud Eumdem loquuntur amantes, Medea, Iphis, *Et luctata diu* (*Luctatusque diu*) *poſtquam ratione furorem Vincere non poterat.* Myrrha quoque diu *foedo* dicitur *amori repugnaviſſe:* ſoror amans fratrem Met. IX, 540, *omnia feci*, —— *ut tandem ſanior eſſem*; *Pugnavique diu violenta Cupidinis arma Effugere infelix. Antiphanes* in Aeolo apud *Athen.* X, p. 444 C. Macareus, inquit, ſororis, amore percuſſus, τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς κατεῖχέ τε αὐτόν. de ſe Calaſiris *Heliodori* II, p. 104, ἐπὶ πολὺ τοῖς ὄμμα-

A τος ὀφθαλμοῖς τοὺς τῆς ψυχῆς ἀντιστήσας ἀπῆλθον τὸ τελευταῖον ἡττηθείς. Et *Euripidis* Phaedrae tandem optimum videbatur mori; Phaedrae quoque *Senecae* Hipp. v. 253 hoc *unicum effugium mali:* 254, *morte*, ait, *praevertam nefas.*

Vs. 405 Τὸ δ᾽ ἔργον ἤδη] Quod, pro ᾔδειν, duo Codices *Musgravio*, mihi duo quoque praebuerunt Flor. & Pa-
B riſ. in hoc etiam adſcriptum erat ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· legitimam hic ſcripturam docte *Jo.* noſter *Pierſonus* adfirmavit in *Moer.* Attic. p. 173. qui vidit ex Scholiis, id ipſum *Sophocli* adhibitum Antig. v. 18; probabiliter idem illud dederat v. 454, & v. 466, θανουμένη γὰρ ἐξῄδη· & alibi: hoc, ex ᾔδεα contractum, ᾔδη, *noveram*, in Sophocleis inventum a Grammaticis liquet ex *Euſtath.* in Il. A, p.
C 38, 13, ubi quod legitur ᾔδη ἐγὼ, τουτέστιν ἐγίνωσκον, ſive ᾔδη ᾽γὼ, illud ipſum eſt quod ex Vatic. Cod. reſtituit Comico *Kuſterus* Av. v. 511, probante *R. Daweſio* Miſcell. Crit. p. 232, qui non animadverterat praeter veteres Grammaticos de hoc Attico more ſcribendi *H. Stephanum* egiſſe Anim. in lib. de Dial. p. 44 & Clar. *Hemſterhuſium* in *Ariſtoph.* Plut. p. 231. conf. Erudi-
D tiſſ. *G. Koen.* in *Gregor.* de Dial. p. 50. In *Euripidis* etiam Cyclope v. 645 vidit *Heathius* ſcribendum, Πάλαι μὲν ᾔδη (ᾔδειν vulgabatur ante *Barneſ.*) σε ὄντα τοιοῦτον φύσει. *Photius* Lex MS. Ἤιδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. Alibi *Photius:* Κεχήνη, κεχηνὼς ἤμην. ὡς τὸ ᾔδη, ᾔδειν. —— quinimo ὡς τὸ ᾔδειν, ᾔδη.

Vs. 406 Γυνή τε πρὸς τοῖσδ᾽ οὖσ᾽ ἐγίγνωσ-
E κον καλῶς, Μίσημα πᾶσιν] Scholiaſten ſequitur *Marklandus*; mihi, pace venerandi Senis, potior *Grotii* videtur & *Musgravii* ſententia; atque iſtis ſignificari; *Praeterea quoque me probe noveram eſſe mulierem, rem omnibus odioſam*; ſive *omnium odium:* nam eodem modo de hominibus odioſis hoc adhibent Latini, quo Graeci ſuas voces μίσημα, μῖσος, στύγημα, στύγος· glorio-
ſum

ſum militem *Populi odium* vocat *Plautus* III, Sc. III, 49. ad maritum uxor in Eius Aſinar. V, Sc. II, 77.

Modo, quum dicta in me ingerebas,
odium, non uxor, eram.

Laudat *Valerius Max.* III, c. VII, ex. d. 5, P. Furii Phili conſulis *fiduciam, quae duobus acerrimis odiis latera ſua cingere auſa eſt.* Κύπρεως δ' ὁ μίσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη dicitur in iis verſibus quos ex *Euripidis* Meleagro nobis ſervavit *Macrob.* in Saturn. V, c. 18, p. 508. Ὦ δύσθεον μίσημα dixiſſe videtur ad Electram Clytaemneſtra *Soph.* Elec. v. 291. quod me iudice conveniſſet aptius in eius Ulyſſem. *Philoct.* v. 988, ubi tantum legitur Ὦ μῖσος· ut in *Eurip.* Heraclid. v. 941. Med. v. 1323,

Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
Θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει.

Στύγημ' ἐμὸν eſt in eius Or. v. 480; quod vehementius altero; οἶδά σοι συγγνώμη praefert MS. Flor. in Troaſin v. 898, pro μισουμένη. — Ut illis μῖσος, *Aeſchylo* dicitur θεῶν στύγος, Choëph. v. 1028 Eum. v. 647. Cui ſunt ad manum *Euripidis* in mulieres dicta, non mirabitur hic dictas μίσημα πᾶσιν, ut ait *Ariſtoph.* Λυσ. v. 283, τὰς Εὐριπίδη θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθράς. — Vitiorum adpellationes vitioſis tributae multae poterunt a quovis colligi: hic ego coniecturam periclitabor, amicis illam quibusdam meis facile adprobaturus, in *Sophoclis* Philoct. v. 924,

Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα·

non neſcio quibus illud elegans ſit viſum; mihi *Sophocles* dediſſe videtur:

Ὦ πῦρ σὺ, παιπάλημα, καὶ πανουργίας
Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον.

Heſych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. *Etymolog.* p. 657, 32, σημαίνει — καὶ τὸ παμπόνηρον σὺν ἀγχινοίᾳ. Hoc ſenſu vocem παιπάλημα adhibuerunt *Ariſtoph.* Av. v. 430. *Aeſchrion Samius* apud *Athen.* VIII, p. 335. D. de *Demoſthe-*

A *ne Aeſchines* de falſa leg. p. 33, 20, *Luciano* T. III p. 189, 8, iunguntur παιπάλημα καὶ κίναδος.

Vs. 409 — ἐκ δὲ γενναίων δόμων Τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν.] In Cod. Pariſ. ad Γενναίων adſcriptum εὐγενῶν, &, pro γίγνεσθαι, hic & alibi ſatis conſtanter γίνεσθαι, ut γινώσκειν, pro γιγνώσκειν. differentiam ad Phoen. attigi v. 1396.
B — Differunt quidem ἦρξεν & ἤρξατο. Hic, ubi paulo ante v. 408 legitur ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη, de muliere *quae prima violare coepit caſtitatem lecti legitimi*, ἦρξε γίγνεσθαι, poſitum puto pro ἐγένετο. quod dici quoque poterat ἤρξατο γίγνεσθαι. *Andocides* de Red. p. 20, 42, οὐδεὶς ἐμοῦ ἤρχετο γίνεσθαι δυσδαιμονέστερος. *Thucyd.* III, c. 18. ὁ χειμὼν ἤρχετο γίγνεσθαι. Pro ἐπολεμάρχησε, *Pauſanias* ſcribit p. 34. f.
C πολεμαρχεῖν ἤρξατο. — Sententiam *Euripidis* explanavit pluribus *Seneca* Hippol. v. 204—214. illic, praeter cetera,

Cur in penates rarius tenues ſubit
Haec delicatas eligens peſtis domos?
Cur ſancta parvis habitat in tectis Venus,
Mediumque ſanos vulgus affectus tenet?

Vs. 415, Αἳ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι, Βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευ-
D νετῶν.] Eleganter *Racinii* Phaedra:

Je ne ſuis point de ſes femmes hardies,
Qui, goûtant dans le crime une tranquille paix,
Ont ſçû ſe faire un front qui ne rougit jamais. —

Ut *Euripidis* & *Sophoclis* plurimos, hos etiam duo verſus inſeruit ſuae fabellae, qui dicitur *Euſtathius* de Iſm. Amor.
E X, p. 373, mutata prima vocula in Ὦ πῶς ποτ', ὦ — Ex veteribus Euripidea tranſtulit in adulteros *Xenarchus* in Pentathlo apud *Athen.* XIII, p. 569. C. D. Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον, Δεδιότα (τ') ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον — Τὰ πῶς ποτ' (Leg. ἔχονθ', Οἳ πῶς ποτ',) ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις, Βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων Ὁπόταν ἀναμνησθῶσι προσκυνούμενοι. ultimum illud προσκυνούμενοι dum

dum quis nobis explicet, ſuſpicari liceat ſcripſiſſe *Xenarchum* eius loco παρατιλλόμενοι, *depilandi*: παρατιλοῦμαι dat *Menander Athen.* IV, p. 166. A. Has literas tractantibus notum eſt, qua poena vulgo ſaevierint Athenis in adulteros mariti: *Ariſtoph.* Plut. v. 168,

Ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται,

ſcripſeratne forſan?

διὰ σέ γ' οὐ παρατίλλεται.

nam turpem iſtam poenam grandi pecunia redimere poterant divites: *Schol.* ἔθος ἦν τοὺς ἁλόντας μοιχείας παρατίλλεσθαι, ἵνα δοὺς (legendum arbitror, ἐὰν μὴ δοὺς) ἀργύριον ποινὴν λυθῇ. —— Iunguntur ἡ ῥαφανίδωσις & ὁ παρατιλμὸς in *Ariſtoph.* Nub. v. 1079. explicuit *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 41. utramque memorat & *Lucianus* T. III, p. 331, 15, ubi verſus latet Comici; p. 384, 22, παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα mutari non debet: hoc intelligitur p. 440, 10, per τὰ αἴσχιστα ἔπαθες. apud *Plautum* Poen. IV, II, 40, *Facio*, *quod manifeſto moechi haud ferme ſolent*, —— *Refero vaſa ſalva.* Marito quidem etiam Athenis impune licebat *moechum*, quem ille vocat *manifeſtarium*, *obtruncare*; huius etiam caedis impunitas legibus fuit *conceſſa*; (cum lege ap. *Demoſth. c.* Ariſtocr. p. 410, 70, comparandus eſt *Plato* de LL. IX, p. 874. C.) non autem, quod vulgo ſtatuitur, mors adulterio publice poena fuit conſtituta: non omnes hac in parte errores *Sam. Petiti* LL. Att. VI, T. IV, correxit *Jo. Taylor* Lect. Lyſ. c. XI. Uterque verba *Xenarchi* protulit ut vulgantur.

Vs. 417 Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην, Τέρεμνά τ' οἴκων μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ.] *Racinii* Phaedra:

Il me ſemble déja que ces murs, que ces voutes
Vont prendre la parole, &c.

In his τέραμνα praebet Ed. prima Flor. utramque in hac voce ſcriptionem obtinere monuit *G. Arnaldus* in Miſcell. Obſ. VI, p. 595. —— Hos duo verſus *Lucianus* adhibuit Adverſus Indoct. T. III. p. 123, ubi de Phaedra, tanquam dramatis nomine, ne cogitari quidem debebat. *Grotio* cum vicinis eleganter verſos in Exc. p. 210, *Muretus* V. L. II, c. 17, cum *Ciceronis* loco comparavit hinc expreſſo. Praeivit in his *Aeſchylus Euripidi*; qui in eius Agam. praefatur ſpeculator, Clytaemneſtrae verbis obſcuris deſignat adulterium v. 36,

Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας
Βέβηκεν· οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,
Σαφέστατ' ἂν λέξειεν.

Vs. 419 Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποκτείνει] Hoc cum *Musgravio* recepi, & paulo poſt, Vs. 421, ἐλεύθεροι, pro vulgatis ἀποκτενεῖ & ἐλευθέρως· in his accedebant ad alios Codices Flor & Pariſ. in illo tamen ſcriptum erat ἀποκτεῖναι. Alterum niſi ſpectatiſſimi praeberent Codices; non primus mutaſſem lectionem vulgatam, ἀλλ' ἐλευθέρως, Παρρησίᾳ θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν Κλεινῶν Ἀθηνῶν —— μητρὸς οὕνεκ' εὐκλεεῖς, *ſed quae decet ingenuos libertate loquendi florentes incolant urbem nobilem Athenarum, materna quoque laude clari.* μητρὸς οὕνεκ' eſt eximie *matrem quod attinet.*

Vs. 424 Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ, Ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.] Quando *Piget paternum nomen maternum pudet Profari*, quod Oreſtes dicebat *Pacuvii.* Racinii Phaedra:

Le crime d'une Mere eſt un peſant fardeau.

Praeter hos, ſequentes etiam quatuor exhibet *Stobaeus* in Tit. περὶ δυσγενείας p. 501, 12. *Grotius* & in Excerptis & in Floríleg. p. 365. —— Duo, quos adſcripſi, adhibet *Plutarch.* de Educ. p. 1. C. & de Poët. Aud. p. 28. C. eorumque ſententiam collaudat. *Diogenis Laërtii Bion*, IV, 51, τὴν δυσγένειαν πονηρὸν [illegible] εἶναι σύνοικον τῇ παῤῥησίᾳ· Δουλοῖ

γὰρ ἄνδρα κἂν θρασύστομός τις ᾖ. illic viri Docti verſum quidem ſe legiſſe apud *Plutarchum*, in quo θρασύσπλαγχνος ſcriberetur; ex *Euripidis* ſumtum Hippolyto non recordabantur. —— Spectat verbum Δουλοῖ paulo ante memoratam παῤῥησίαν. Civibus omnibus aequalis Athenis *dicendi libertas* inquilinis erat negata: vid. *Zenob.* Cent. V, Prov. 95. Servis natura quoque deerat: vellem noſter ſcripſiſſet in Phoeniſſ. v. 395,

Δούλου τόδ' εἶπας, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν.

Servi plures evaſerunt aliarum etiam rerum peritiſſimi, & fuere philoſophi; ſervum oratorem fuiſſe negat *Longinus* in excellenti parte ultima libelli ſui π. Ὕ. p. 230, propter τὸ ἀπαῤῥησίαστον· illic plura ſequuntur; de his quaedam, alia multa dedit *Th. Gatakerus* ad *M. Antonini* XI, 30, ubi qui proſtat ſenarius videtur *Euripidis*, Δοῦλος πέφυκας, οὐ μέτεστί σοι λόγου.

Vs. 426 Μόνον δὲ τοῦτο φάσ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ, Γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν, ὅτῳ παρῇ.] Diverſiſſimis haec interpretamentis vexantur in Scholiis, ab illo quidem imperite admodum, qui *Menandri* verſus adſcripſit, ab hac ſententia prorſus alienos: illos praebet ſincere ſcriptos *Gesneri Stobaeus* p. 565, 48. 9. —— Interpretes recentiores mentem mihi videntur *Euripidis* expreſſiſſe, quos inter eminens *Grotius* in *Stob.* p. 364,

Unum ſed ajunt eſſe par vitae bonum,
Cum rectus animus nil ſibi conſcit mali.

egregie quoque *R. P. Brumoy*, *On a raiſon de le dire, l'honneur ſolide & fondé ſur la vertu eſt plus précieux que la vie*, —— Vitioſas aliquot lectiones dat in his Codex Flor. infra ponendas; *Stobaeus Trincavelli*, & Codex *Stobaei* MS. Μόνον δέ φασι τοῦθ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ —— & ὅταν παρῇ· hoc habet Ed. quoque *Geſn.* & *Grotii.* —— Paulo inſolentior hic verborum ſtructura forte videbitur: ſic collocata neminem offenderent: Γνώμην δὲ δικαίαν κἀγαθὴν, μόνον τοῦτο, φασὶν ἁμιλλᾶσθαι (τῷ τούτου) βίῳ, ὅτῳ παρῇ. *Animum vero iuſtum & bonum, unum hoc vere dicunt cum eius, cui adfuerit, vita poſſe comparari*, vel *certare*: ſive dicas in tali ſententia ἁμιλλᾶσθαι, ſeu ἐρίζειν, nihil intereſt: ſed hoc illo frequentius in talibus adhibetur: *Dionyſ.* Periegeſ. v. 757. Κείνοις οὔτι κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν. eam in rem ſcripta quaedam leguntur ad *Herodot.* P. 395.

Vs. 428 Κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφηνʼ, ὅταν τύχῃ Προθεὶς κάτοπτρον, ὥστε παρθένῳ νέᾳ Χρόνος] *Grotius*: *Ingenia ſed perverſa rimatrix dies Detexit, inſtar virginis ſpeculum admovens.* In hunc ego verſum vulgatas ante lectiones revocavi, quas dabat & Florent. Codex: Προθεὶς erat in Pariſ. aliisque *Musgravii*; in illo quoque παρθένῳ νέᾳ· In Edit. *Trincavelli* Floril. *Stob.* verſus ſic ſcribitur, προσθεὶς κάτοπτρον ὥστε παρθένῳ νέᾳ. Χρόνος hic mihi cum puella virgine comparari videbatur: ut haec ſpeculum inſpiciens formam ſibimet ipſa ſuam indicat, ſic tempus, omnia patefaciens, etiam diu ſub perſona tectos malos tandem omnibus velut in ſpeculo clare manifeſtat: ὅταν τύχῃ Προθεὶς, ſive ὅταν προσθῇ κάτοπτρον. *Athenaeo* teſte X. p. 427. F, Periandro Pittacus παρῄνει μὴ μεθύσκεσθαι, —— ἵν' ἔφη μὴ γνωσθῇς οἷος ὢν τυγχάνεις, ἀλλ' οὐχ οἷος προσποιῇ· Κάτοπτρον (γὰρ) εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. hic *Aeſchyli* ſenarius eſt *Stobaei* Florileg. T. XVIII, p. 164, 1, *Aes formae ſpeculum eſt, Vinum mentis*; ut recte *Geſner.* vid. Ill. *E. Spanhem.* in *Callim.* h. Lav. Pall. v. 21. In hunc ſenſum *tempus*, malorum veluti κάτοπτρον, horum certe flagitia dat intuenda velut in ſpeculo:

Οὐκ ἔστι μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
Ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

incerti (videtur *Theognidis*) dictum dat *Stobaeus* in Eclog. Phyſ. I, c. XI περὶ χρόνου· ubi plurima ſunt in hanc ſententiam, quam praeſertim Tragici frequentant, *Aeſchyl.* Prom. v. 950, *Soph.* Oed.

Oed. T. v. 622, Χρόνος δίκαιον ἄνδρα A δείκνυσιν μόνος· *Euripides* illic apud *Stobaeum*, Οὐκ ἔστι πράττοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν· Ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. Comparat *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 742, 2, *Euripidis* ex Alexandro verſus,

Χρόνος δὲ δείξει σ'· ᾧ τεκμηρίῳ μαθὼν
Ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαί σέ γ' ἢ κακόν·

cum his ex *Sophoclis* Hipponoo,

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδέν· ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν,
Καὶ πάντ' ἀκούων, πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

neque omiſſos *Stobaeo*, *verſus iſtos Sophoclis prudentiſſimi poëtarum in ore eſſe habendos dicebat* Peregrinus *A. Gellii* N. A. XII, c. XI. —— Euripidea *J. N. Loënſis* Miſc. Epiphyll. VII, c. 22, ſpectaſſe putat *Terentium* iſta ſcribentem, *Inſpicere tanquam in ſpeculum vitas omnium Jubeo.* *Plato* de LL. X, p. 905. B. ὡς ἐν κατόπτροις, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν, ἡγήσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. talia dantur *Ciceronis*, & aliorum plura. C

Vs. 431 —— τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν, Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται] In duobus Codd. & apud *Stobaeum* eſt D ἁπανταχῆ, ut ſaepius in libris ſcriptis permutantur πανταχῆ & πανταχοῦ· ἀλλαχῆ & ἀλλαχοῦ· in quiete formae potius in ου adhibentur; illae in ῆ deſinentes, ubi motus indicatur. —— Sed pro κομίζεται ſpecioſam ſane lectionem ex Codicibus obtulit *Musgravius* καρπίζεται, quam praebent etiam Flor. & Pariſ. Duo me retinuerunt, quominus illud in contextum receperim; primum, quod al- E terum in ſuis Codicibus invenerunt *Stobaeus*, quique habetur *Gregor. Nazianz.* Duo hi verſus ſunt apud *Stobaeum* T. V, p. 63, 50. *Grot.* p. 37, atque illic eſt κομίζεται. In *dramate* Χρ. Π. ubi ſibi Maria laudes contribuit Andromaches ex *Euripidis* Troaſin v. 640—651, hinc petiti duo verſus iſtis leguntur interiecti 547, 8,

Τὸ σωφρονεῖν ἐν πᾶσιν εἰδυῖ' ὡς καλὸν,
Καὶ δόξαν ἐσθλὴν πανταχοῦ κομίζεται.

Praeterea Καρποῦσθαι quibusvis Scriptoribus Atticis etiam ſenſu figurato frequentatur, ſed, Καρπίζεσθαι qui adhibuerit, ex veteribus unum dederis & alterum. *Pollux.* IX, 149, τὸ καρποῦσθαι καὶ Καρπίσασθαι Θουκυδίδης λέγει. illud bis minimum, hoc in Thucydideis non inveni: *Aeſchylus* VII. C. Theb. v. 607,
B Ἄτης ἄρουραν θάνατον ἐκκαρπίζεται. Hoc aptiſſimum, ſed uſu minus tritum, ſi poſuerat in Ed. prima Tragicus, potuit ob iſtam rationem in ſecunda mutari. Quod Poëtis veteribus erat κλέος & κῦδος ἄρεσθαι, id recentioribus erat δόξαν κομίζεσθαι, *laudem* vel *gloriam reportare:* viri iuſti iuxta *Platonem* de Rep. X, p. 613. C. πρὸς τὸ τέλος —— τοῦ βίου τὰ ἆθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων φέρονται. *Euripidi* τὸ σῶφρον, ἁπανταχοῦ καλὸν, Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται. In L. IV *Maccab.* IX, 8, ubi vulgatur τὰ τῆς ἀρετῆς ἆθλα οἴσομεν, legitur in Cod. Pariſ. νομιζόμεθα. ſcribendum videtur κομισόμεθα.

Vs. 433 Δέσποιν', ἐμοί τοι] Vitioſum eſt in Cod. Flor. ἐμοί τε· quod ne cui videatur in ἐμοί γε mutandum, faciet hoc *Soph.* Antig. v. 284, Ἄναξ ἐμοί τοι, *mihi quidem.* —— Vs. 435 Νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα, *Nunc errorem meum agnoſco:* ſive enim dicatur, meam ego nunc, φαυλότητα, *ſimplicitatem* & *imperitiam*, μανθάνω· ſeu φαῦλος οὖσα μανθάνω, vel ὁρῶ, vel αἰσθάνομαι, γιγνώσκω, vel ἐννοοῦμαι, nihil intereſt: iſtis enim, aliiſque ſimilibus verbis, ſic adiungi ſolent participia.

Vs. 435 —— Κἀν βροτοῖς Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι] Non in nobis tantum *fruges conſumere natis*; ſed & *Homeri* Θεοὶ ἄμβροτοι ſic ſaepe loquuntur, ut *poſteriores* eorum *cogitationes* prioribus *ſapientiores* videri debeant: vid. *Euſtath.* in Il. Β p. 124, 31, p. 148, 6, memor huius *Euripidis* verſus proverbialis, quem non in Hippolyto

tantum ſed & in Creſſis ſuis poſuiſſe Tragicum liquet ex *Athen.* XIV, p. 640. B. Verſus a me poſſent plurimi proferri, quos, vel totidem literis ſcriptos, vel leviter immutatos, in diverſis Tragoediis adhibuerit *Euripides* eosdem; ut mirari quis poſſit cur de unico verſu *Scholiaſtes* id adnotaverit in Medea, v. 693, lectum etiam in Peliaſin. — Non *Euripidis* hunc ſenarium, ſed eiusdem ſententiae proverbium Δευτέρων ἀμεινόνων, attingentes *Zenob.* Cent. III, 15, & *Diogenianus* IV, 15, a ſacris ductum narrant; in quibus, ſi primis hoſtiis caeſis Deos propitiare non poterant conſulentes, in illarum locum ſuccedebant *ſuccidaneae* Romanis dictae; quibus Dii, ſacerdotes certe, placabantur: vid. *A. Gellius* N. A. IV, c. VI, & *Erasmus* in Adag. *Poſterioribus melioribus.*

Vs. 438 — ὀργαὶ δ᾽ εἴς σ᾽ ἐπέσκηψαν θεᾶς] In Pariſ. Cod. repertum, εἴ σ᾽ ἀπέσκηψαν. mihi εἴς σ᾽ ἀπέσκηψαν genuinum videtur. Non quidem negem, alterum etiam adhibitum in ſimilibus dictis, ſed hoc arbitror accommodatius. *Fulmen* σκηπτὸς dicebatur: de Clearcho Heracleae tyranno non ſcripſerat *Plutarch.* T. II, p. 338. B. σκῆπτρον, ſed σκηπτὸν ἐφόρει· ut igneum Iovis telum geſtare videretur; nam & filiorum quemdam dici voluit Κεραυνόν. De *Demoſthene* dixit *Longinus* π. Ὕ. XII, 6 καίων τε ἅμα καὶ διαρπάζων σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ᾽ ἄν, ἢ κεραυνῷ· ubi docte Clar. *Ruhnkenius* corrigit, ἢ χειμάῤῥῳ. videri quoque potuerat natum κεραυνῷ ex interpretamento vocis σκηπτῷ· cuius utramque vim reſpexit *Longinus*; alteram attigit Ill. *Ez. Spanhem.* in *Julian.* Or. I, p. 227. Hinc verba Ἀποσκῆψαι, Ἐνσκῆψαι, Καζασκῆψαι, Ἐſκαζασκῆψαι, de fulmine emiſſo proprie adhibita, transferuntur ad mala quaevis graviora divinitus ex improviſo fulminis inſtar immiſſa, vel in aliquem irruentia cum impetu; duplex enim horum quoque verborum eſt poteſtas. *Cornutus* de N. D. p. 180, οἱ κεραυνοὶ οὐρανόθεν (οὐρανόθεν) καζασκήπτουσι propriam vim communivit in tranſcurſu *Ti. H.* in *Lucian.* Timon. p. 102. Non Iupiter tantum ἐſκαζασκῆψαι βέλος κεραυνοῦ· ſed & malum ingruens vi neutra dicitur καζασκῆψαι, & ἐſκαζασκῆψαι. *Thucyd.* II, c. 47, *peſtis iam ante ferebatur* πολλαχόσε ἐſκαζασκῆψαι· — (c. 48,) ἐς δὲ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε· *Lucretius* VI, 1141, *Incubuit tandem populo Pandionis.* ex *Euripide*, *Ariſtoph.* *Athenaei* IV, p. 154. E. Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε — Ἄρης κατέσκηψ᾽· ad iſta vid. *Caſaubon.* p. 280, 50. activa vi ponitur in *Eurip.* Med. v. 94. Noſtrum ſic ἀποσκῆψαι adhibitum monſtrant *Weſſelingio* notata in *Diodor. Sic.* I, p. 81, 75. atque ita forſan *Aeſchylus* poſuerat ἀπέσκηψεν Perſ. v. 741, ut ſcripſit v. 514, Κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐſκατέσκηψεν θεός. *Eurip.* Hippol. v. 1418, *non inultae* Veneris Ὀργαὶ κατασκήπτουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας. ut noſtro verſu, ὀργαὶ δ᾽ εἴς σ᾽ ἀπέσκηψαν θεᾶς· *in te Veneris invaſit ira.* apud *Herodot.* VII, P. 513, 78. ἐς — τὰ μέγιστα — τὰ τοιαῦτ᾽ ἀποσκήπτει βέλη· in aliis erat Codd. ἐπισκήπτει. *Heliodor.* VII, p. 346, ἡ Ἀρσάκης ἀνία καὶ μανία εἰς ἐμὲ ἀποσκήψει. II, p. 103, ὄμμα Κρόνιον εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε. *Alciphron.* I Ep. XIII, πόθεν — εἰς ἁλιέα δύστηνον — ἔρως ἐνέσκηψε. miſeram quoque Phaedram qui invaſerat amor *graviter urgebat incumbens.*

Vs 439 Ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν. Κἄπειτ᾽ ἔρωτος οὕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;] In loco perelegante, quem cum centenis ex Hippolyto *Racinius* in Phaedra ſua Gallica expreſſit imitando, cepit etiam vim vocis ἔπειτα inſervientis, aeque ac εἶτα, interrogationi quam exprimit indignatio; *atque adeone propter amorem vitam tuam peſſumdabis?* Huc ſpectabant *Euſtathius* de Amor. Iſm. III, p. 73, ὁ δ᾽, οὐδὲν καινόν, φησί, πέπονθας· ἐρᾷς· οὐ μόνος, ἀλλὰ σὺν πολλοῖς βροτῶν. & *Heliodori* Calaſiris ad Charicleam IV, p. 180, σὺ μὲν ἴσθι μὴ μόνη τὸ πάθος ὑποστᾶσα, ἀλλὰ σὺν πολλαῖς — καὶ τὰ ἄλλα σωφρόνων· μέγιστος γὰρ θεῶν ὁ Ἔρως.

Ele-

A Elegantia certat cum Euripideis hoc *Herodotei* Demarati ad matrem VI, c. 68, οὐ —— γὰρ, εἰ πεποίηκάς τι τῶν λεγομένων, μούνη δὴ πεποίηκας, μετὰ πολλέων δέ. quae *uſitata conſolatio* ſaepe prodeſſe videbatur *Ciceroni* Tuſc. III, c. 33. — In Hippol. *Senecae* Nutrix v. 256, — *dignam ob hoc vita reor, Quod eſſe temet autumas dignam nece.*

B Vs. 441 Οὐκ ἆρά γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας Ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.] Verſum ſine controverſia vitioſum emendare conabatur vir Doctus legendo, Οὐκ ἆρα νοῦ δεῖ· quo ſenſu hoc accipi voluerit latet: ſuam *Reiskius* coniecturam, ni fallor, dudum reiecit: nihil dicam de *Heathii* lectione, Οὐκ ἆρα γ' εὖ ἔχει τοῖς· nec de Latinis adiectis. Οὐκ ἆρα δεινὸν venit in mentem Clar. *Muſgravio*, cui meam me ſpero coniectu- C ram adprobaturum. Primum illius praebent Codd. Flor. etiam & Pariſ. Οὔτ' ἆρα· Rectum eſt Οὔ τε — Ὅσοι τε. Deinde ad vitioſas literas in Scholiis adſcriptae ſunt interpretationes, οὐ λυσιτελεῖ, οὐ συμφέρει, (τοῖς τῶν πλησίον ἐρῶσι καὶ ὅσοι μέλλουσιν ἐρᾷν.) Nemo diffitebitur ſententiam iſta praebere valde commodam, ſi verbum detur Euripideum, ad D quod reſpondeant. Illud mihi videor detexiſſe; *Sophocli* adhibitum & *Euripidi*, Λύει. Sic itaque verſum corrigo:

Οὔ τ' ἆρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας
Ὅσοι τε μέλλουσ' εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.

Non profecto conducit amor *& nunc alios amantibus & olim amaturis, ſi vitae mercede ſit ipſis redimendus.* Antequam declaretur aliunde ſententia, E verbum Λύει adfirmandum eſt: *Sophocles* Oed. T. v. 324, φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι· ſic ſemel dixit διαλελυμένως, pro λυσιτελεῖ, (*Photius* Lex. MS. Λύειν τέλη, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν.) alibi ſimplex Λύει, *Heſychio* quoque per λυσιτελεῖ redditum, in Elec. v. 1011, ubi in Scholiis etiam eſt οὐ λυσιτελεῖ ἡμῖν. *Euripides* Medeae v. 565,

σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.

ibid. v. 1362, Σάφ' ἴσθι, λύει δ' (L. λύειν) ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς. In Scholiis legitur λυσιτελεῖ μοι τὸ ἄλγος. in Alceſt. v. 627,

φημὶ τοιούτους γάμους
Λύειν βροτοῖσιν.

Ex *Diphili* Mercatore haec habet *Athenaeus* VI, p. 227, F. — κἂν μὲν οὐσίαν ἔχῃ Ἧς αἱ πρόσοδοι λύουσι τἀναλώματα. *Grotius* in Exc. p. 786, *ſi reditus habet Qui poſſint tantis ſuppeditare ſumtibus:* hinc & aliunde monſtrari poſſet, qua via Λύειν venerit in eam alteram ſignificandi vim, niſi iam egregia quaedam notaſſet *Andr. Dounaeus* Praelect. in *Demoſth.* p. 43, 44. — Iam vero ſententia ſubtilis Euripidea non uno mihi modo videtur explanari poſſe; ſive ſic illam efferas, *Nimia profecto mercede*, vel, *nimis magno conſtabit amantibus, ſi morte ſit amor redimendus:* ſeu hac illam exprimas ratione; *Non eſt amor profecto tanti, ut pretioſae vitae diſpendio cuiquam placere*, vel *emendus videri queat;* res eodem redibit. Haec *Euripidis* cogitabat, opinor, *Ovidius* iſta ſcribens Amor. II, El. V, 1,

Nullus amor tanti eſt; (abeas pharetrate Cupido,)
Ut mihi ſint toties maxima vota mori.

Οὐκ ἆρα λύει γ' εἰ θανεῖν ἐμὲ χρεὼν Ἐρῶντ'. Et apud illum & apud alios Poëtas Latinos reperitur illud *non tanti eſt*, οὐ λύει, ſive οὐ λυσιτελεῖ· *Non tamen hoc tanti eſt.* — *non eſt, clamabat, tibia tanti.* — *Virgil.* Aen. III, 453, — *ne qua morae fuerint diſpendia tanti*, — (456) *Quin adeas vatem.* *Calpurn.* Ecl. V, 36, — *nec ſint compendia tanti, Deſtruat ut niveos* &c. *Claudian.* in Ruffin. II, 249, — *non eſt victoria tanti, Ut videar viciſſe mihi.* — In ipſo calore non mirum eſt aliter ſaepe lo-

loquutos amantes: *Propertius:* III, El. XIV, 21, *Quod ſi certa meos ſequerentur funera caſus, Talis* (ſcribi malim, *Tali*) *mors pretio vel ſit emenda mihi:* *Pauſanias* VII, p. 572. init. μόνῳ (imo μόνον) γὰρ δὴ ἀνθρώπῳ ψυχῆς ἐστιν ἀντάξιον κατορθῶσαί τινα ἐρασθέντα.

Vs. 443 Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν, ἢν πολλὴ ῥυῇ.] Quod, oblatum a *Stobaeo*, *multo elegantius* vulgato φορητὸς *Marklando* videbatur; hoc, omnibus elegantiarum ſpectatoribus quia ſic viſum iri iudicabam, in contextum recepi. In quem *tota ruit Venus*, huic illa videtur *intolerandum* quid, ἀφόρητον ſive ἀνυπομόνητον. *Euripidei* verſus memor *Horatius* Carm. I Od. XIX, 9,

In me tota ruens Venus
Cypron deſeruit.

In illum tota Venus ruebat; qui dici quoque potuit in amorem, ſive venerem Glycerae totus ruere: ut

puer Idas & puer Alcon,
In Donaces venerem furiata mente ruebant,

Nemeſiano Ecl. II, 3. Μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτον, *Phocylides* v. 181. Sed in quem tota ruit Venus, hunc Veneris etiam puer ex omni parte premit:

ex omni me premit ille Deus,

Propert. III, El. XX, 6. Amator ap. *Achill. Tat.* I, p. 33, οὐ φέρω τὴν ἀνίαν· ὅλος γάρ μοι προσέπεσεν ὁ Ἔρως. *Xenoph. Epheſ.* p. 6, ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο. *Tibullus* II El. I, 79,

Ah miſeri, quos hic graviter Deus urget; at ille
Felix, cui placidus leniter afflat Amor.

hic amorum Deam experitur *moderatam*, μετρίαν Ἀφροδίταν, illi πολλὴν, *multam, totam, nimiam*, atque ex omni parte prementem: ſic opponuntur iſta: *Eurip.* Helenae v. 1111, Κύρη Διώνης Κύπρι, —— Εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἄλλα γ'

A ἡδίστη θεῶν Πέφυκας ἀνθρώποισιν. Iphig. in Aul. v. 542, Μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ —— μετέσχον. paulo poſt v. 556, Καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτας, Πολλὰν δ' ἀποθείμαν. conf. Med. v. 627—632. In *Ariſtoph.* Ranis v. 1077 neganti *Euripidi* quicquam in *Aeſchylo* fuiſſe Veneris, reſpondet ille:

Μηδέ γ' ἐπείη,
B Ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθοῖτο.

Animantibus, quibus vehemens ineſt procreandi libido, dicitur *Oppiano* ineſſe Τρηχὺς ἔρως, πολλή τ' Ἀφροδίτη, ſive πολλὴ Κυθέρεια, K. II, 187. III, 146. Ἁ. I, 499, πολλὴ γὰρ ἐν ἰχθύσιν ἔστ' Ἀφροδίτη. Quae de hoc uſu vocis πολὺς dici poſſent mitto, ne me nimis diu detineat ille *multus fluens* orator Philippi *Python*
C Byzantius, cui ſolus Athenis obloqui poterat *Demoſthenes* θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι, ipſo teſte *Demoſthene* p. 162, § 246. Πύθωνος nomen in τυφῶνος male mutatum eſt in *Schol.* in *Ariſtoph.* Eq. v. 523. *Bentlejo* in *Horat.* Serm. I, Ecl. VII, 28, praeivit *Lambinus*.

Vs. 444 Ἣ τὴν μὲν εἴκουσ' ἡσυχῇ μετέρχεται, Ὃν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα,
D Τοῦτον —— καθύβρισε] Haec & vicina *Stobaeus* praebet Tit. LXI, p. 386, 36. *Grot.* 239. quamque lectionem Ed. *Trincavelli*, ἥκουσ' ἡσυχῇ μετ. eamdem hic dant Codd. Pariſ. & Flor. hic vitioſam in ſequente quoque v. lectionem, καὶ σωφρονοῦνθ' εὕρῃ μ. cui ſuam *Iſ. Voſſius* adiecerat coniecturam legentis, Ὃν δ' ἂν περισσὸν σωφρονεῖνθ' εὕρῃ μέγα. fruſtra quoque *Gesner.* αὖ poſuerat in margine *Sto-*
E *baei*: bene iunguntur, Ὃν δ' ἂν εὕρῃ: qui verbi modus voculam iſtam monſtrat legitimam: ceterae quoque vulgatae lectiones ſunt ſincerae, in iſto quoque verſu, Ὃν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦντ' εὕρῃ μέγα: *quem vero ſupra modum invenerit illa ſuperbum ſibique reluctantem:* hic περισσὰ legitur apud *Stobaeum*, & περισσὰ φρονεῖν & περισσὰ πράσσειν ſunt uſitatae phraſes: ſed hic illud minus convenit; ubi

ubi ὑβριστὸς, ut infra poſitum v. 948, illum notat qui in amoris contemtu modum excedit: *μέγα φρονεῖν*, *ſuperbire*, Tragicis etiam eſt in uſu. Superbe ſibi reluctantem trahit Venus nolentem; benigna proſequitur ἡσυχῆ, *leniter*, τὸν εἴκοντα, *cedentem ſibi*: hominibus non indignum εἴκειν βελέεσσιν ἐρώτων iudicabat in Antholog. *Philippus* IV, c. XII, ep. 64. Huius ego verbi participium Εἴκοντα pro Νικῶντα reſtituendum ſuſpicor in *Euripidis* Suppl. v. 694. ubi humani quid paſſus eſt vir Eximius; neque enim Graece dixeris Νικέντα pro νικηθέντα. — Partim noſtrae ſimilis *Euripidis* eſt ex Dictye ſententia ap. *Stobaeum* p. 399, 12,

> Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ,
> Ἄν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ.

eadem dedit ex *Chryſippo* cum ſimili dicto ex *Euripidis* Steneboea *Galenus* de Dogm. Hipp. & Platon. V, p. 282, 45. conf. *Gataker.* A. M. P. c. X p. 524. de amore vehementi vere *Heliodor.* I, p. 48, 33, ὁρμῇ κρατούσης ἐπιθυμίας μάχη μὲν ἀντίτυπος ἐπιτείνει, λόγος δ' εἴκων — τὴν ζέουσαν φορὰν ἀνέστειλε. Hoc ad ſimilia quaevis translatum fuit: pulcherrimam torrentis imaginem pinxit *Sophocles* Antig. v. 723,

> Ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
> Δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
> Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

Furentis populi rabiem cedendo ſaepe ſedarunt ſapientiores.

Vs. 446 Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισεν;] In Edit. prima *Stobaei*, & in duobus Codd. *Stobaeani* Floril. Pariſinis, verſus ſic ſcripti, Τοῦτον λαβοῦσα, οὕτω πως καθύβρισεν, omnis erat elegantia ſublata, quam his uſus in *Ariſtoph.* Nub. v. 879, ne *Berglerus* quidem expreſſit; dedit enim Latina, *Hunc arreptum quam duriter tractat?* ſignificant autem, *Hunc correptum quibus illam cenſes contumeliis vexare ſolitam?* Δοκεῖς· δοκεῖτε· οἴει· οἴεσθε· cum πῶς vel πόσος iuncta, ſic ſolent *orationis ani-*

A *mandae cauſa interponi*, iudice viro Summo ad *Lucian.* T. I p. 475. nonnulla dedit *Bergler.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 742, egregie Latine redditum *Budaeo* C. L. Gr. p. 1100. Conf. praeterea *Euripid.* Hec. v. 1167. *Ariſtoph.* Ran. v. 54. Nub. 1371. Eccleſ. v. 399. Huc non pertinet eius verſus in Acharn. 12,

> Πῶς τοῦτ' ἔσεισε μοι δοκεῖς τὴν καρδίαν;

B corrigendus, opinor,

> Πῶς τοῦτο σεῖσαι ——.

apud *Athenaeum Araros* IV, p. 175. F. Ἁρπάσας (corrige, ſodes, verſum Ὁ δ' ἁρπάσας) μόναυλον εὐθὺς πῶς δοκεῖς Κοῦφως ἀνήλλετ'· a veteribus formulam hanc quoque ſumſere Sophiſtae: hinc explicandum quod in *Alciphronis* legitur epiſtola nondum edita: ἔτι μέν τοι, ὃ μά-
C λιστα ἡδέως ἐφάγομεν, θριδακίνας καὶ σέλινα, ἡλίκας δοκεῖς θριδακίνας.

Vs. 447, Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ Κλύδωνι Κύπρις] Hinc in Hippol. *Seneca* v. 331, *qua terra ſalo Cingitur alto, quaque aetherio Candida mundo ſidera currunt, Haec regna* (imo leg. *Hic regna*) *tenet Puer immitis* &c. Non huc congeram exquiſita Poëtarum
D dicta de Veneris omnipotentia, deque vi Amoris ſuperos etiam domantis, quem Orphici vere canebant H. LVII, πάντων κληΐδας ἔχοντα, Αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονός. De multis quoque *Sophoclis* unicum ex eius Phaedra locum adponam, illius quoque Nutrici, ni fallor, in ſcena tributum:

> Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
> E Οὐδ' αὖ γυναῖκας· ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
> Ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
> Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
> Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει, καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

mihi quidem omnino Sophoclei coloris eſſe verſus videntur, quos *Sophocli* dat *Stobaeus* p. 380, 23. *Grot.* in ſuo Floril. *Stob.* p. 245. qui tamen in Excerptis tres primos adſcribit *Euripidi* p. 435, hunc non dubitanter ſequutus *Barneſ.* p. 500, quin-

quinque verſus retulit ad *Euripidis* Phaedram: cuius hoc nomine diverſum ab Hippolyto veterum nemini lectum fuit drama. In nomine Tragici *Clementem Alex.* erraſſe ſuſpicor Strom. VI, p. 745, 20. Illic, & in vetuſtis Edd. *Stobaei*, quod monuit etiam *D'Orvillius* in *Charit.* p. 526, recte legitur in iſtorum verſuum tertio ταράσσει, non χαράσσει. Cupidinem XII Deorum ſuffragiis coelo narrat eiectum *Ariſtophon Athenaei* XII, p. 563. B. hac addita ratione: Ἐτάραττε κἀκείνους γὰρ ἐμβάλλων στάσεις, Ὅτ' ἦν μετ' αὐτῶν.

Vs. 449 Ἣδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα, καὶ διδοῦσ' ἔρον] Hic verſus cum ſequente legitur in Erotico *Plutarchi* p. 756. D. huic proxime ſubiectus, Τὴν δ' Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷ (L. ὁρᾷς) ὅση θεός· ſed quos huic ſubiecerat Euripideos *Plutarchus*, illic eorum aliquot excidiſſe putem, quos plures dant ex perdito dramate continuos *Athenaeus* XIII, p. 599, 600. *Stobaeus* Ecl. *Grot.* p. 149. —— Non hodie hercle credam, *Scaligerum* hoc in verſu corrigi voluiſſe διδοῦσα ῥοῦν. *Homeri* nobis auctoritate *Barneſius* tuetur ἔρον. dixiſſe debuerat, ῥοῦν in talibus prorſus eſſe Tragicis inuſitatum; deinde veterem formam vocis ἔρον, quam Aeolicam eſſe monent Grammatici, in Atticis quidem Poëtis valde inſolentem; in ſenariis tamen Euripideis ſic aliquoties *amorem* dictum ἔρον, Hippol. v. 337. Iphig. in Taur. v. 1172. Ion. v. 1237. Elec. v. 297. Sed iſta talia perdiſcere *Barneſii*, quique metrum didicere nonnulli negligunt.

Vs. 451 Ὅσοι μὲν οὖν —— αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεί.] Huc reſpicit *Euſtath.* in *Hom.* Il. B p. 198, 30. ἐν τῷ, Μῆνιν ἄειδε θεὰ, προσυπακουστέον τὸ, δι' ἐμοῦ, ὃς ἀεὶ ἐν μούσαις εἰμί. ὃ δὴ περὶ τῶν ποιητῶν, ἢ τῶν ἁπλῶς λογίων Εὐριπίδης φησί. Hinc floſculum decerpſit *Aelianus* V. H. IX, c. IV, *Polycrates Samius* ἐν μούσαις ἦν. hominum literatorum vitam τὸν ἐν μούσαις βίον dixit XII, c. 2. —— Proximos de

A Deorum amoribus verſus adhibuerunt *Joſ. Scaliger.* in *Propert.* p. 231, & *Steph. Bergler.* in *Ariſtoph.* Nub. v. 1076. *Euripideis* v. 456, ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ Ναίουσι &c. apte quadrant illa *Propertii* II, El. XXIII, 90,

Ipſa Venus, quamvis corrupta libidine Martis,
Num minus in coelo ſemper honeſta fuit?

B ſed & Euripideae nutricis mentem explanant Eiusdem v. 111, 112,

Dic mihi quis potuit lectum ſervare pudicum?
Quae Dea cum ſolo vivere ſola Deo?

haec etiam in Herc. Fur. Theſei v. 1326, de Diis narrata Poëtis,

C Οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος,
Συνῆψαν; —— ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως
Ὄλυμπον, ἠνέσχοντό θ' ἡμαρτηκότες.
Καί τοι τί φήσεις; εἰ σὺ μὲν, θνητὸς γεγὼς,
Φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;

ſic Nutrix de ſuis Diis Deabusque hoc in loco v. 458, Στέργουσι —— ξυμφορᾷ νικώμενοι· tum ad Phaedram, Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; —— Pleraque Nutricis Euripideae facit Oenonen ſuam dicentem *Ra-*
D *cinius*, haec etiam aptiora:

Les Dieux même, les Dieux de l'Olympe habitans,
Qui d'un bruit ſi terrible épouvantent les crimes,
Ont brulé quelquefois de feux illegitimes.

Vs. 458 Στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ
E νικώμενοι· Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ;] *Amore Dii victi ſua ſunt, opinor, ſorte contenti; Tu vero victa Deos imitari recuſabis?* nam in Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; ſupplendum relinquitur νικωμένη. In *Eur.* Phoen. v. 550, Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ &c. quaedam adſcripta ſunt. —— In Cod. Flor. pro ξυμφορᾷ, legitur ξυμφορᾶς νικώμενοι· & eſt in *Aeſchyli* Suppl. v. 1013, ἱμέρου νικώμενος· in *Eurip.* Heraclid. v. 234, τῆς τύ-

χης

χης νικωμένην. Χρημάτων νικωμένῳ in *Euripidis* verſu apud *Stobaeum* p. 511, 43. ſed alterum hic praeſtat, lectumque *conditori* fuiſſe dramatis Χρ. Π. monſtrant verss. 722, 739, 1064. Hic vero ξυμφορᾷ poſuit Tragicus, ut & ad στέργουσι referri poſſet, & ad νικώμενοι. Praeterea libentius in talibus iſtum Tragici caſum mihi videntur adhibuiſſe; ſecundum, quum ab hoc illove victos dicerent. Diceretur Phaedra Ἱππολύτου νικωμένη ſuppreſſa praepoſitione ὑπὸ, ſed νικωμένη ἔρωτι· κακοῖς· ξυμφορᾷ· ἡδονῇ. Huius exempla conſtructionis praebebunt *Euripides* Hec. 332. Med. 1077, 1195. And. 917 Auges v. 8. *Soph.* Elec. 1284. Illius *Eurip.* Hec. v. 1259, γυναικὸς ἡσσώμενος· Alc. 697. Med. 315, κρεισσόνων νικώμενοι. Troaſ. 23, νικῶμαι γὰρ Ἀργείας θεοῦ (θεᾶς MS.) Ἥρας. *Soph.* Aj. v. 1370. apud *Stobaeum* p. 240, 9. Huius etiam utriusque ſtructurae praebent exempla Hiſtorici & Oratores Attici.

Vs. 461 εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους] Ex uno Codice receptum στέρξεις, pro στέργεις, adfirmabit Flor. —— Paulo ante vs. 459, pro ἐπὶ ῥητοῖς, ἐπιῤῥήτης erat in Flor. Scriptum forte fuit in aliis Codd. ἐπὶρ ῥητοῖς· ut certe pronunciatum videtur: παραῤῥείθροισι remanſit huc usque in Edd. *Sophoclis* Antig. v. 723. περιῤῥεθέεσσιν in carmine *Gregor. Nazianz.* παραῤῥόον exhibet Cod. *D'Orvill.* MS. in *Etymol. M.* p. 135, 30. vid. *J. D. Lennepius*, vir mihi amiciſſimus, quae ſcripſit valde iuvenis in *Coluthi* v. 208. —— Huc ſpectans *Euſtath* in *Hom.* Il. p. 177, 6, ταυτὸν, ait, τὸ ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι, καὶ τὸ ἐπὶ συνθεσίαις, ἤτοι ὡρισμέναις συμφωνίαις· Εὐελπίδης δὲ ἐπὶ ῥητοῖς εἵλετο τοῦτο εἰπεῖν. nonnunquam aliud, hic formula ἐπὶ ῥητοῖς notat *certa pactaque conditione:* in *Platonis* Symp. p. 213. A. Alcibiades, ἐπὶ ῥητοῖς εἰσίω, ἢ μή; συμπίεσθε, ἢ οὔ; *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Acharn. v. 61, formulam attigit ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι· *certis praerogativis.* Hic Nutrix, *haſce*, ait, *leges ſi non adprobabis*, *debuerat te pater certis generaſſe conditionibus.* Sapienter profecto ſenex *Eur.* Iphig. in Aul. v. 29,

> Οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
> Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς·
> Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι,
> Θνητὸς γὰρ ἔφυς.

Cum vicinis v. 460, —— ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς Ἄλλοισιν· *Euripidis* iſta Medeae comparanda ſunt in Iaſonem, qui iuratam fidem violaverat, v. 493, Ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι, Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν;

Vs. 462. Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾷν;] In Flor. Cod. legitur ἔχοντας εὖ φρονεῖν· in Pariſ. μὴ δοκεῖν θ' ὁρᾷν· hic litera ſententiae nocet; illic φρονεῖν tollit elegantiam ſermonis, qua τοὺς φρονιματάτους dixit κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν. τὸ, φρενῶν εὖ ἥκει, *Thomas M.* attigit in v. Ἔχω· idem eſt in talibus ἥκει, ac ἔχει, *Herodoto* aliisque adhibitum: vid. in *Herod.* P. 73, & P. 577. Quam hic dixerit χώρην ὡρέων εὖ ἥκουσαν, γῆν εὖ τοῦ ὡρῶν ἔχουσαν vocat *Pauſan.* VIII, p. 658. ult. Baeticam πόλεων εὖ ἔχειν καὶ νόμων ſcribit *Philoſtrat.* V.A.L.V, c. VI. ἄριστα γνώμης ἔχειν *Juncus Stobaei* p. 587, 3, & huius *Dionyſius* p. 531, 14. μακαρίως ἔχεις φρενῶν. —— Quod ſequitur, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα μὴ δοκεῖν ὁρᾷν· veteris mihi videtur elegantiae dictum: vere *R. P. Brumoeus* reddidit, *Combien de ſages, —— voyant l'opprobre de leur lit, font ſemblant de n'en rien voir?* nam in talibus dictis Δοκεῖν idem eſt ac προσποιεῖσθαι, *faire ſemblant*; *ſimulare: Herodot.* I, c. 10, Candaulis uxor μαθοῦσα τὸ ποιηθὲν ἐκ τοῦ ἀνδρὸς οὔτε ἀνέβωσεν —— οὔτε ἔδοξε μαθέειν, *animadvertiſſe ſe diſſimulavit. Xenophon* Ἑλλ. IV, p. 308, 30. Ἀγησίλαος μάλα μεγαλοφρόνως τούτους μὲν οὐδ' ὁρᾷν ἐδόκει. rem eandem narrans *Plutarchus* in Ageſilao p. 607. F. προσεποιεῖτο, inquit, μήτε ὁρᾷν αὐτοὺς, μήτε ἀκούειν ἐντυγχανόντων. In *Ariſtoph.* Eq. v. 1143, Οὐδὲ δοκῶν ὁρᾷν redditur a *Scholiaſte*, οὐδὲ προσποιούμενος εἰδέναι. ſimiliter in Pacis

v. 1051, Μὴ νῦν ὁρᾷν δοκῶμεν αὐτόν. hinc explicandus in Lyſiſtr. v. 179. *Athenaeo* IV, p. 163. E. Diodorus memoratur Aſpendius Πυθαγορικὸς δόξας εἶναι· *qui videri voluit P. Timaeo* dicitur ibid. F. τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακέναι προσποιηθείς. *Xenarchus* Comicus, VI, p. 225. D. καιρίαν δ' εἰληφέναι Δόξας καταπίπτειν καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν. ibid. p. 236. F. *Eupolidis* adulator dicitur divitis δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν. & εἴρων Theophraſti c. 1, ἀκούσας τι δόξῃ μὴ ἀκηκοέναι· nam ſic mihi quoque ſcripſiſſe videtur, & ex gloſſa προσποιήσεται natum quod vulgatur. vid. illic *Duportus*, & *Caſaubonus* p. 17. Oreſtes in *Eurip.* Iphig. Taur. v. 956, Ἤλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι. conf. Rheſi v. 638. *Aeſchyli* Promethei dictum eſt, in vita ſaepius utile,

Κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

Vs. 464 Πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι Συνεκκομίζειν Κύπριν;] Quem ſententia dicti minime latuit, Scholiaſtes tamen etiam legiſſe videtur ἡμαρτηκότας· quam, me iudice, perverſam ſcriptionem exhibet in *Euripidis* verſu Cod. Flor. —— Vim verbi συνεκκομίζειν in his *Victorius* tradidit V. L. XI, c. VI. commodum *Iſ. Voſſius* adſcripſit *adiutare Terentii.* Συνεκφέρειν dixit *Eurip.* in eiusdem ſententiae dicto, quod ex eius Dictye ſervavit *Stobaeus Geſn.* p. 474, 14. *Grot.* p. 347.

Πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν
Φίλους ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,
Παῖδάς τε πατρί· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
Βροτοῖς ἔρωτες, οὐδ' ἑκούσιος νόσος.

—— Cum proximis, ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά· locus ex Creſſis comparari poterit apud *Stobaeum* p. 579, 13. *Grot.* p. 458.

Vs. 467 Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτούς,] In Cod. Flor. legitur βροτοὺς λίαν· & eſt λίαν apud Tragicos iambus; ſed hic ordo vocum vulgatus praeſtat: pro χρὴ quum praeter Flor. daret & Pariſ. χρῆν, hoc recepi tanquam aptius al-

A tero, probatum iam in nota ad Phoen. v. 965. vid. *Herodianum Pierſoni* p. 468. Quae ſupra Phaedrae nutrix dicebat v. 261, & ſeqq. quodam modo cum his conveniunt; ſed hic peſſima conciliatrix diverſum quid tamen ſignificatum voluit; hoc opinor: *Nec certe debebant adeo mortales elaborare in vita ſua ad virtutis normam dirigenda.*

B Vs. 468 Οὐδὲ στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι, Καλῶς ἀκριβώσειαν.] Corrigere tentabat *Reiskius* Οὐδὲ στολὰ γὰρ, ἢ κατηρεφεῖς δόμους Καλῶς ἀ. Legere ſe ſolitum ſcribit *Marklandus*, Κανόνες ἀκριβώσειαν, *Normae*, ſeu *Regulae exquiſite faciant*, vel *facere ſolent*; ſeque minime dubitare *cum ex ſenſu tum ex Scholiaſte*, *ſub voce* Καλῶς *deliteſcere vel* Κανόνες, *vel* Κανὼν *vel* Κανόσιν. Alter quidem *Scho-*
C *liaſta* vulgatas nobis easdem voces invenit; ad has enim pertinent in Scholiis iſta: οὐδὲ στέγην γὰρ, ὑφ' ἧς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνονται, ἀκριβώσειαν, οἱ τέκτονες δηλονότι. Aliam lectionem haec ſpectaſſe videntur, εἶτα πρὸς μὲν ξύλων συνθέσεις κατὰ κανόνας εὐσυνθέτους οὐκ ἐφίκετο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη· σὺ δὲ &c. Certe mihi quoque placet una de *Marklandi* coniecturis, ut pro Καλῶς legatur Κανὼν, ſequenti tum
D verbo ἀκριβώσειαν mutato in ἀκριβώσει' ἄν: id eſt ἀκριβώσειε ἄν. Sed praeterea vitioſum ἧς mutandum arbitror in ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι· ſic itaque haec legenda:

Οὐδὲ στέγην γὰρ, ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι,
Κανὼν ἀκριβώσει' ἄν.

Neque enim tecti ligna, quibus domus ſunt opertae, Regula accurate coagmentaverit. Sic accepta apte mihi viden-
E tur ad proxima reſpondere. *Lucretius* IV, 516, *in fabrica, ſi prava 'ſt Regula prima, Normaque ſi fallax &c.* —— *Omnia mendoſe fieri, atque obſtipa neceſſum 'ſt, Prava, cubantia, prona, ſupina, atque abſona tecta.* Pallas navis Argoae κανόνεσσι δύω ζυγὰ μετρήσασθαι, *Apollon. Rhod.* I, 724, ubi vid. Schol. *Aeſchines* c. Cteſiph. p. 82, 25, ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλόμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή,

μὴ, τὸ Κανόνα προσφέρεσθαι ᾧ διαγινώσκεται. Xenophon qui dicitur in Ageſilao edit. *Hutch*. p. 78, καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις ϛάθμη καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὰ (leg. puto πρὸς τὸ ὀρθὰ) ἐργάζεσθαι. Ut *Ciceroni* iunguntur *perpendicula*, *normae*, & *regulae*, *Platonis* in Philebo Socrates T. II, p. 56. B. ἡ τεκτονικὴ, inquit, κανόνι χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ ϛάθμῃ. de Pelope *Sophoclis* Hippodamia,

B

> ἐξοπτᾷ δέ με
> Ἶσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥϛε τέκτονος
> Παρὰ ϛάθμην ἰοῦντος ὀρθοῦται κανών·

ſic corrigenda putem apud *Athen*. XII p. 564. B. vulgata, ὡς τέκτονος παρὰ Στάθμην ἰόντος. Quod in Sophocleis praecedit apud *Athenaeum*,

> Εἶθ᾽ ἅλλεται μὲν αὐτὸς, ——

C saepius a me tentatum, feliciter emendat Clar. Noſter *D. Ruhnkenius*,

> Ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με·

excitans ad firmandam egregiam correctionem ex Apparatu Sophiſt. *Phrynichi*, Sophoclea ſaepius in iſthoc opere nondum edito explicantis, hanc notam: Ἐνθάλπεσθαι ἔρωτι, οἷον καίεσθαι ὑπ᾽ ἔρωτος. *uri amore*. Sed fragmenti Sophocleae

D Tragoediae primus me quoque verſus offendit,

> Τοίαν δ᾽ ἐν ὄψει ἴϋγγα θηρατηρίαν
> Ἔρωτος ἀϛραπὴν τιν᾽ ὀμμάτων ἔχει.

ſatis enim erat dixiſſe de Pelope ἀϛραπὴν τιν᾽ ὀμμάτων ἔχει· verſum quoque vitiat hians moloſſus / ψει ἰυγγ / Nihil vetat hoc quoque vitium ſuſtuliſſe, atque in-

E tegritati ſic priſtinae reſtituiſſe *Sophoclis* Hippodamiae de ſuo Pelope loquentis verba:

> Τοίαν Πέλοψ, ἴϋγγα θηρατηρίαν
> Ἔρωτος, ἀϛραπὴν τιν᾽ ὀμμάτων ἔχει·
> Ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με,
> Ἶσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥϛε τέκτονος
> Παρὰ ϛάθμην ἰοῦντος ὀρθοῦται κανών.

—— Quod apud *Euripidem* vulgatur ἧς

A κατηρεφεῖς δόμοι, neminem arbitror comparaturum cum *Athen*. I, p. 12. A. ubi *quarumuis rerum bonarum refertae menſae*, τράπεζαι dicuntur eleganter *Anacreonti* κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν· vid. *L. Kuſter*. in *Ariſtoph*. Ἀχ. v. 874. —— meum, ἧ κατηρεφεῖς δόμοι, ſatis, opinor, tueri poterunt *Homeri* σπέος —— δάφνῃσι κατηρεφὲς, Od. I, 183; *Heſiodi* δώματα —— Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφία, Theogon. v.

B 777; *Theocriti* Αἴγειροι πτελέαι τε, Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι, Eid. VII, 9. —— Dicitur & συνηρεφής. In *Alciphronis* Epiſtola nondum edita: πέτρα τις ἦν συνηρεφὴς κατὰ τὴν κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίϛοις. eadem epiſtola ſcripta praebet: σκευηρεφῆ τινα λόχμην. ubi ſcribi debuerat, συνηρεφῆ.

Vs. 469 —— εἰς δὲ τὴν τύχην Πεσοῦσ᾽,

C ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς;] Una litera detracta legerem δοκοῖ; *In tantam vero lapſa calamitatem, in quantam tu cecidiſti, quomodo ſe tandem evaſuram illinc ſperaret*. δοκοῖς legitur in optimis Codd. in aliis δοκεῖς· in Flor. δοκῇς· δοκῇς viro nollem placuiſſet Elegantiſſimo, quod cum πῶς ἂν ſtare nequit. Sed πῶς *Marklando* mutandum in σῶς videbatur: certe *qui periculum evaſit ena-*

D *tando* Attico more loquendi dici potuit σῶς ἐκνεῦσαι· eſtque σῶς *Euripidi* quoque aliquoties uſurpatum. Hic vero ſervandum alterum cenſeo. Graecis minus convenit interpretatio *P. Victorii*: *Heathio* non miror incidiſſe coniecturam, legendum forte Πεσουσας, ἣν συ, πως αν εκνευσαι δοκοις; quod evitare voluit incommodum *H*. mea fatebitur leviſſima correctione ſublatum. ——

E Ἐκνεῦσαι, recte redditum in *Scholiis* ἐκκολυμβῆσαι, *enatare*, eleganter infra Tragicus adhibuit v. 823,

> Κακῶν δ᾽ ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ
> Τοσοῦτον, ὥϛε μή ποτ᾽ ἐκνεῦσαι πάλιν·

ſed illud Ἐκνεῦσαι *Barneſius* tractavit & praeſertim *Ti. Hemſterhuſius* in *Lucian*. p. 306, qui noſtrum etiam attigit ex Hippol. verſum 470, quo Πῶς ἂν ἐ. δοκοῖς, vel

vel δοκοῖ, ſatis firmabunt notata *R. Daweſio* Miſcell. p. 207. —— Sed hîc meum δοκοῖ vereri poſſem ne in eamdem caderet vituperationem, in quam venit Phoeniſſ. v. 963 οἰωνοσκοποῖ· Attico quidem more οἰωνοσκοποίην, οίης, οίη, ſcribi poteſt, ut εὐτυχοίην· εὐδαιμονοίην· ξυνοικοίην, &c. nec minus tamen formae vulgares huiusmodi Poëtis ſunt Atticis in uſu: *Sophocles* quidem ſat multa praebebit exempla: νοσοῖ Trach. v. 1251. δοκοῖμ' ἂν, Phil. v. 1041. ὅςις ἂν βλαςοῖ, Antig. v. 924. ὅσ' ἂν δηλοῖ, Oed. T. v. 77. ὠφελοῖμ' ἐγὼ, Ant. 558. χωροῖμ' ἂν, Oed. C. 499. Adſcribam ex Rheſo v. 626,

Χρὴ δ' ἄνδρα πάσχειν οὐ μάλις' ἂν ὠφελοῖ.

ex Atticiſta veteri haec ſua hauſit *Photius* quae praebet in Lex. MS. Εὐδοκιμοῖ καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα. καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη, καὶ τἄλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η καὶ ἄνευ τούτου. Horum ſimiliumque vir accuratiſſimus *Marklandus* non recordabatur.

Vs. 471 Ἀλλ', εἰ τὰ πλείω χρηςὰ τῶν κακῶν ἔχοις, Ἄνθρωπος οὖσα κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν] Ad Codices *Musgravii*, ἔχεις exhibentes, accedunt Flor. & Pariſ. illud tamen illinc nollem repetitum. In ceteris inventum ἔχοις hic praeſtat: Codicum eſt in talibus auctoritas perexigua. Non εἰ tantum apud quosvis ſcriptores ſaepe iungitur optativis, ſed inprimis nbi in eadem adeſt periodo vocula ἂν· ut hic, εἰ ἔχοις, —— εὖ πράξειας ἄν· in *Euripidis* Bacch. v. 945, Δύναι' ἂν, εἰ βούλοιο. Or. v. 778. Phoen. 1023, Iphig. in Aul. v. 306. Elec. 669. *Sophoclis* Aj. v. 455, εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα· Elec. v. 349, 50. 415, 585. Antig. v. 68. Oed. in Col. v. 915 &c.

Vs. 474 Λῆξον δ' ὑβρίζουσ'·] Λῆξον δ', ὑβρ. eſt in Flor. Pariſ. aliisque Codd. Hic tamen mihi quoque placet copula τε· nam ad illud μὲν reſpondet in v. 476, Τόλμα δ' ἐρῶσα· & bene iunguntur, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, Λῆξον θ' ὑβρίζουσ'· Nutrix ad Deïaniram in *Senecae* Herc. in O ta… v. 927,

Depone tumidas pectoris laeſi minas,
Mortisque dirae expelle decretum horridum.

—— Sincera ſunt ſeqq. οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις Τάδ' ἐςὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν. in Flor. eſt θέλεις· & magis eſſet oratio animoſa, ſi ſcriberetur, —— κρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλεις; *vin' tu Diis eſſe ſuperior?* In *Eurip.* Troaſin v. 964, εἰ δὲ τῶν θεῶν κρατεῖν βούλει, τὸ χρῄζειν ἀμαθές ἐςι καὶ τόδε —— In hac oratione Nutricis ſuſpicor Editionem Hippolyti primam, prudenter omiſſos in ſecunda, hos duo verſus obtuliſſe, quos ex Hippolyto citat *Euripidis Stobaeus* p. 140, 18, *Grot.* p. 78,

Ἔγωγε φημὶ καὶ Νόμον γε μὴ σέβειν
Ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

—— Ad proximos verſus 477, 478, 479, *Horatianos*, ante *Barneſium*, compararunt *Muretus* V. L. I, c. IV, *Lambinus* in *Horat.* Epiſt. I, I, 33, & *Gatakerus* A. M. P. c. VIII. p. 488.

Vs. 480 Ἦτ' ἄρ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξευροιεν ἄν, Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν·] Quod eſt in Iphig. Taur. v. 1032, Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες ἐξευρεῖν τέχνας· verum eſſe monſtrant hiſtoria & experientia cuique quotidiana. —— In Codd. Pariſ. & Flor. voculae priores ſic depravatae ſunt, ἢ γὰρ ἂν [ὀψέ γ'.] *Reiskii* coniectura legentis, Ἦ παῦρά γ' ὀψέ τ' ἄνδρες, *Sane pauca & ea ipſa tarde invenient viri*, videri poterit ſpecioſa formulas *Euripidis* ignoranti. Noſtro Tragico ἦτοι, ſive ἦτ', eliſa diphthongo, diverſum ab ἤτοι coniunctione diſiungente, ſaepius idem eſt ac ἢ δὴ, *certe:* ἦτ' ἄρα, etiam ſequente εἰ, plus ſemel *Euripidi* reſtituendum, ut hic, recte ſcriptum legitur in eius Alceſt. v. 732,

Ἦτ' ἄρ' Ἄκαςος οὐκ ἔτ' ἔς' ἐν ἀνδράσιν,
Εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.

hoc in verſu perperam legitur; Ἢ μὴν ἀδελ-

ἀδελφῆς apud *Etymol.* p. 45, 32. In Heraclid. v. 651,

Ἦτ᾽ ἆρ᾽ ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
Μήτηρ ἔτ᾽, εἴ γε τῶνδε περιθίξεις χερί.

Alceſt. v. 642, Ἦτ᾽ ἆρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Οὐ᾽ ἡλίκος τ᾽ ἂν —— ſcribendum,

Εἰ τηλικόσδ᾽ ὢν οὐκ ἐτόλμησας θανεῖν
Τοῦ σοῦ πρὸ παιδός.

Alia quaedam dari poterunt infra in Hippol. v. 1028.

Vs. 490 Τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων Δεῖ σ᾽, ἀλλὰ τἀνδρός] *Quid adeo magnifice loqueris?* (Τί σεμνομυθεῖς; eſt in Androm. v. 233 Hermiones,) *Non verbis ad ſpeciem decoris tibi opus eſt, ſed viro*, τἀνδρὸς, id eſt νεύρων, ſive φάλητι Παιδογόνῳ δυνατοῦ Κύπριδος ἔργα τελεῖν, ut eſt in epigrammate *Theocriti*. Tragici ſententiam hic pervertit *G. Ratallerus.* Hippolytum prima *virum facere* Phaedra deſiderabat: ut Achillem Deïdamia *prima virum collato pectore fecit*, in *Anthol.* Latinae T. I, p. 75. ἄνδρα πεποίηκε *Longo.* Similia dedit *Gataker.* Diſſ. de Stylo N. I. c. XII. vid. *Martialis* XI, Ep. 23, 6. Ep. 79, 12. Ep. 82, 6. In *Senecae* Hippol. Theſeus v. 925,

a meo primum toro
Et ſcelere tanto placuit ordiri virum.

In Agamemnone ad Aegiſthum Clytaemneſtra, *Quem venere tantum ſcimus illicita virum.* Ad Euripideum ἄνδρα propius accedit *Auſonii* epigr. CI, *Salmacis*, *Felix virgo, ſibi ſi ſcit ineſſe virum*; illud etiam *Catulli* Carm. LXII, 6. *Itaque ut relicta ſenſit ſibi membra ſine viro*; quaedam illic apta notavit *Scaliger.* Latinis mihi Poëtis frequentius *vir* in hunc ſenſum videtur memoratus, quam Graecis ἀνὴρ, quibus *corpus evirare*, quod eſt in eodem carmine *Catulli* v. 17, potius *emaſculare*, οὐκ ἄρσενα τιθέναι, τέμνειν ἄρσενα κοῦρον, ſimilibusque modis dicebatur: *Eunuchus*

A ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ, in gripho, quem ex *Clearcho* exhibent *Athen.* X, p. 452, C. *Euſtath.* in Il. Θ p. 599, 27, οὐκ ἐν ἀνδράσιν ὢν in *Eurip.* Oreſt. v. 1560, non tantum ἐκτμηθεὶς, ἀποκεκομμένος τὰ γεννητικὰ, ſed & τὸν ἄνδρα· *injciux ferro mollita iuventus, Atque exjecta virum*, *Lucano* X, 134. *male pubeſcentibus annis ſubripuere viros*, *Petronio* c. 119, v. 21. Scripſiſſe *Clemens Alex.* videtur Strom.
B I, p. 349, ὅσαι μὴ —— ἐξετμήθησαν τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν, καθάπερ τὸν ἄνδρα αἱ γυναικωνίτιδες, ἀποκοψάμεναι τὸν λόγον· *exjecta ſibi ratione*: illic, alieniſſimo loco, poſuerant τὸν Χειστὸν, alibi memores hunc per τὸν λόγον *Clementi* quoque deſignatum. Dantur horum ſimilia apud *Philonem Judaeum* p. 821. A. 932. E. 1071. E. praeſertim p. 1133. D. E. Ab ἀνὴρ ducta hunc in ſenſum adhibentur non-
C nulla. *Cuius obſcoenius excitata natura traditur*, ut ait *Cicero* de N. D. III, c. 22, πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς dicitur *Luciano* I, p. 273, τὸ ἀνδρεῖον quoque memoranti p. 447. τὰ ἀνδρῷα dicuntur in *Apoſtolorum* Canone XVII. *Quinctiliano* p. 455, 7, aliisque dicta *virilitas* recentioribus Graecis eſt Ἀνδρεία. Puella, ἥτις ἀνδρὸς ἦν γεγευμένη, prout in *Aeſchyli* dicebatur Τοξότισιν, dicitur & veteribus
D ἀνδρωθεῖσα· *virum experta*, ἄνδρα, vel ἀνδριζόμενον· hoc etiam in iſtum adhibuere ſenſum *Philoſtratus*, *Heliodorus*, aliique.

Vs. 491 —— ὡς τάχος δϊιστέον Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον] *Quam celerri dispiciendi ſunt, qui absque circuitu tuum amorem enuncient* Hippolyto. In his miror clarorum virorum iudicia,
E Δϊιστέον, mihi nusquam alibi lectum, & hic ſuſpectum eſt; neque placet *Aldina* lectio διοιστέον, in Pariſino Cod. reperta, ex quo ὡς τάχος cum *Musgravio* recepi pro εἰς τάχος· *Sophocli* frequentantur ὡς τάχος & ὡς τάχιστα· quorum loco ὅσον τάχος & ὅσον τάχιστα, ὅτι τάχος & ὅτι τάχιστα eidem etiam adhibentur. Aliquando mihi venerunt in mentem ὡς τάχος ἀνοιστέον vel ἀνοιστέον Τὸν εὐθὺν ἐξειπόν-

τας &c. ſed horum quoque neutrum ſatisfacit. In Attica ſtructura verbalis in τέον nemo haerebit. *Sermonibus perplexis* Hippolyto poterat amor indicari Phaedrae, vel *palam.* perplexo noluit vetula, ſed εὐθὺν λόγον, ut res ſuo appellaretur nomine: *ſimpliciter* & *absque circuitu dicta Thucydidi* ſunt ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα III, c. 43. *Dion. Chryſ.* Or. XI, p. 158. C. οὐκ —— εἴρηκεν ἐκ τοῦ εὐθέος. *Clemens Alex.* Strom. III p. 528, 21, λέξεις, —— κατ' ἀλληγορίαν εἰρημένας, ἐξ εὐθείας λαβόντες. De ſe Rheſus in dramate cognomine v. 422,

εὐθεῖαν λόγων
Τέμνων κέλευθον, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.

Vs. 493 Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος Τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνή,] Hic quoque literam copulantem σώφρων τ' οὖσ' ἐ. praetulerim; quia his reſpondent v. 496, νῦν δ' ἀγὼν μέγας &c. Nam non dubito quin recte *Marklandus* haec fuerit interpretatus, *& niſi eſſes pudica mulier*, ex praecedente verſu vere monens εἰ μὴ ſupplendum in his relinqui. Si hic eſſet, quam *Heathius* putabat, oppoſitio, ſcribi potius debuerat ab *Euripide*, Τοιαῖσδε γ', ἄφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνή, vel ſimile quidpiam. Quam vero tribuit vim voci σώφρων illa hic certe non conveniret; ubi paulo poſt non abſurda viri Docti, quem *Scaligerum* vocant, eſt coniectura legentis, Οὐκ ἂν —— Προῆγον ἄν σε δεῦρο, *Non huc te pellicerem verborum meorum lenociniis:* vid. *A. Dounaeus* in *Demoſth.* p. 121. Poterat ſe mulier, ut erat *lena*, conſiderare tanquam προαγωγόν. *Theopompus Athenaei* X, p. 443. E. memorat μαστροποὺς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας.

Vs. 498 Ὦ δεινὰ λέξασ' οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;] Hoc ſcribatur, an συγκλήσεις, ut eſt in Pariſinis duobus, (συγκλείσαις dat Flor.) nihil intereſt: vid. not. in *Eurip.* Phoen. v. 268. —— Bis noſtro verſu legitur uſa Maria in Χρ. Π. v. 438,

A & v. 110, ubi ſequentis etiam partem dat v. 111. Euripideis congruunt iſta *Senecae* in Agam. v. 289, *quid voce blandiloquâ mala Conſilia dictas?*

Vs. 501 Κρεῖσσον δὲ τοὖργον, εἴπερ ἐκσώσει γέ σε, Ἢ τοὔνομ', ᾧ σὺ κατθανῇ γαυρουμένη] *Praeſtat autem turpe factum, dummodo te ſervabit, prae honeſto nomine, quo ſuperba morieris.* Pro vul-
B gata huc usque lectione εἴπερ ἐκσώσει σε, recepi, quam dabant Codd. Flor. & Pariſ. εἴπερ ἐκσώσει γέ σε. indicativi futuro iungitur ſaepius εἴπερ· in una ſerie εἴπερ γε poni monſtrabit *Xenophon.* Ἑλλ. I, p. 263, 11. Oecon. p. 488, 9.

Vs. 507 Εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν· Εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι] *Siquidem hoc erat decretum*, nempe τὸ σωφρονεῖν,
C ſive μὴ πέρα προβαίνειν, *peccare non debebas*, ſed amori reluctari: *ſi tamen ſic ſtat ſententia, alius meum nunc ſequere conſilium; hoc enim erit ſecundi beneficii loco.* Ob χρῆν, *oportebat*, hic mihi praeſtare videbatur Εἴ τοι δοκεῖ σοι, prae vulgato δοκεῖ, & prior opinio clar. *Musgravii*, prae altera explicatione: Εἴ τοι δοκεῖ σφῷν, & εἴ τοι δοκεῖ σοι, quo ſenſu poſuerint Attici Poëtae docebit *R. Da-*
D *weſius* Miſc. Crit. p. 303, 304. Χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν dicitur, ut in Medea, οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν. —— Sive dicatur Εἰ δ' οὖν, ſeu εἰ δὲ, nempe δοκεῖ· nihil intereſt: vid. *G. Budaei* Comm. L. G. p. 398. Euripidea noſtra *J. F. Gronovius* admovit Hippolyto *Senecae* v. 140.

Vs. 509 Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια Ἔρωτος] Huius forte loci *Brouk-*
E *huſius* non recordabatur, quo ſpectare potuit *Propertius* II El. I, 53, *Seu mihi ſint tangenda novercae pocula Phaedrae, Pocula privigno non nocitura ſuo.* Sed neque a noverca legitur amatorio poculo tentatus Hippolytus, & φίλτρ' ἐπῳδῶν in Phoeniſſis dicta, v. 1266, Nutrix potius intellexiſſe videtur, qualibus uſa fuit ad Delphida flectendum *Theocriti* Si-

Simaetha. Satis hic fuerat φίλτρα dixiſſe τὰ ἔρωτος θελκτήρια φάρμακα, ſicut θελκτήρια φάρμακα ταύρων dixit *Apollon. Rhod.* III, 738. χρειὼ θελκτήριον πόθοιο III, 33. πόθων θέλγητρα *Athenaeus* V, p. 220. F. olus, διεγερτικὸν πρὸς ἀφροδίσια, nonnullis φίλτρον dictum memorans IX, p. 371. B. A Neſſo datum Deïanirae venenum velut φίλτρον *Soph.* Trach. v. 1158, *irritamen amoris* dixit *Ovidius* Met. IX, 133. Quia ſaepe φίλτρα ſolent ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, ut ait *Alciphron.* I Ep. XXXVII, f. in foro quaeſitum, *an amatorium, venenum ſit nec ne*, *Quinctil.* I. O. VII, c. 3 & c. VIII, init. veneficii rea facta poculum ſe dediſſe aiebat οὐκ ἐπὶ θανάτῳ, ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις apud *Antiphontem* Orat. I, p. 112, 27.

Vs. 510 —— ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω] In ſequenti verſu φρενῶν βλάβη ſcriptum in Cod. Flor. Hic in Edit. Hippolyti prima Flor. γνώμην ἔσω. quod, ſi firmaretur a Codicibus, tanquam rarius, alicui forte placere poterat. Apud alios quidem Poëtas ἔσω vel εἴσω ſic nonnunquam adhibetur pro εἰς· ſed non apud Atticos, ut equidem arbitror, niſi forte metro coactos in carminibus Choricis.

Vs. 513 Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου Σημεῖον, ἢ λόγον τιν', ἢ πέπλων ἄπο Λαβεῖν,] *Reiskii* proſtat coniectura legentis, ἢ πλόκον τιν', ἢ πέπλων λάκος. Ad locum *Euripidis* illuſtrandum ſanequam aptiſſimum citat *Luciani Marklandus*, quo *D. Heinſius* etiam uſus eſt ad *Theocriti* carmen Magicum p. 309. Exſtant verba *Luciani* T. III, p. 288, ubi, quibus indigeret ad iuvenem Magicis incantamentis flectendum venefica, Meliſſae Bacchis enarrat: δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἤ τι τῶν τοιούτων. In his pro οἷον ἱμάτια ſcribendum ſuſpicor, οἷον ὤαν ἱματίου, *fimbriam pallii*: τὰς τῶν ἱματίων ὤας veteres vocaſſe Λέγνα ſcribit *Erotianus*; ſed vocem ὤαν ſatis adfirmavit *H. Stephanus* Theſ. L. G. II, p. 1252. Ὤας τῶν ἱματίων exhibet ex *Ariſto-*

A *phanis* perdito dramate *Photius* in Lex. *MS.* In rem Pharmaceutria *Theocriti* Eid. II, v. 53,

> Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
> Ὠ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

Hanc ex veſte ſua laciniam amiſit Delphis, quam ego nunc minutatim diſcerp-
B *tam in ignem ſaevum coniicio. torto concita rhombo Licia* ſunt apud *Ovid.* I Amor. VIII, 7. *Virgilii* Pharmaceutria, Ecl. VIII, 91, *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit, Pignora chara ſui.* velut magicas artes tractatura Dido Aen. IV, 494, ad ſororem: *Tu ſecreta pyram —— Erige, & arma viri, thalamo quae fixa reliquit Impius, exuviasque omnes —— ſuperimponas.*
C

Vs. 516 Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;] Inſignem ex *Euripidis* Inone ῥῆσιν in invidiam apud *Stobaeum* p. 222, 20, una & altera menda deformat: haec fragmenti ſunt ultima, ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας,

> Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
> Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

D Nemo corrigere mecum dubitabit,

> ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις.

Schol in *Ariſtoph.* Plut. v. 717, Τῶν φαρμάκων, ait, τὰ μέν ἐστι καταπλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. de vino *Mneſitheus* apud *Athen.* II, p. 36. A. Καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται, *Aeſchyli* Prometheus v. 478, ante quam ipſe inveniſ-
E ſet remedia, mortalibus aegrotis ait fuiſſe

> ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον,
> Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
> Χρείᾳ κατεσκέλλοντο.

ubi recte contra *Gaulminum* πιστὸν tuetur *Stanlejus*: ter *Euſtathius* profert ex *Aeſchylo* πιστὸν, vel πιστὰ φάρμακα in Il. Λ p. 353, 53. Υ p. 1263, 40. in Od. Ζ p. 251, 27.

Vs.

Vs. 518 Δέδοιχ' ὅπως μοι μὴ λίαν φανῆς A σοφή.] Si ceteri Codices exhibent φανῆς, nihil adeo eſt cur ex Flor. Cod. φανῇ, futurum tempus, reciperemus; cum ὅπως μὴ, ſecundum aoriſtum ſubj. aeque ac futurum indicat. admittat, docente *Daweſio* Miſcell. Crit. p. 229. Quia tamen duplex adeſt ratio, propter quam φανῇ hic in φανῆς mutari potuerit, φανῇ ſcriptum arbitror ab *Euripide :* cuius ſunt ex. gr. in Medea λυπρὸς φανῇ· *videberis :* αἰσχίων φανῇ· σοφωτέρα φανῇ, vss. B 301, 501, 600.

Vs. 522 Μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι Συνεργὸς εἴης] Forſan in Editione prima ſimilia quaedam dixerit Nutrix his in Hipp. *Senecae* v. 271,

Tentemus animum triſtem & intractabilem :
Meus iſte labor eſt, aggredi iuvenem ferum, C
Mentemque ſaevam flectere immitis viri.

qualibus ſatis apte reſponderent verſus, quos exhibet ex Edit. prima Hippolyti *Stobaeus* p. 388, 17. Ed. *Grot.* p. 245,

Ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον,
Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον,
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεῶν.

Verba Nutricis, intractabilem flectere laborantis, in hac Dramatis Editione praetermiſſa, forſan dederat in priori; dedit illa *Seneca* v. 435 — 483.

Vs. 525 Ἔρως, Ἔρως, ὃς κατ' ὀμμάτων Στάζεις πόθον,] *Homericum* ὃ, pro ὅς, quia nusquam Atticis Poëtis videtur adhibitum, ne hic quidem probandum cenſui, quodque Ed. prima Flor. & duo E tresve Codices dabant *Musgravii*, Flor. etiam & Pariſ. recepi; legitur in Flor. ἔρον, ἔρον, ὃς κατ' ὀμμάτων. *Scholiaſtae* quoque lectum, ὃς exhibet in his Euripideis *Euſtathius* in Il. Γ p. 328, 17. — Reſpondent in *Euripidis* Troaſin iſta Chori v. 840, Ἔρως, Ἔρως, ὃς τὰ Δαρδάνια μέλαθρά ποτ' ἦλθες, Οὐρανίδαισι μέλων. in *Sophoclis* Antig. v. 791,

Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις, —

eleganter emendabat (quod me monuit Doctiſſ. iuvenis Leidenſis, *Joann. Luzacius*,) vir Summus *T. Hemſterhuis*,

Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχαν / Ἔρως —

ut deſignetur ὁ ἀμήχανος, *cui reſiſti nequeat : Cupido* dicitur Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον *Sapphoni* ap. *Hephaeſt.* p. 24. De amore per oculos in viſcera penetrante multi multa notarunt hic non retractanda: praeivit & in his *Euripidi Aeſchylus* Agam. v. 750. Suppl. 1017. *Sophoclis* verſus & alia dat *Athenaeus* XIII, p. 564. cauſam tradit *Plutarch.* T. II, p. 281. A. B. In epigrammaſi nondum opinor editis *Meleagri* haec leguntur :

Τόν με πόθοις ἄτρωτον ὑπὸ στέρνοισι Μυΐσκος,
Ὄμμασι τοξεύσας, τοῦτ' ἐβόησεν ἔπος,
Τὸν θρασὺν εἷλον ἐγώ. ———
Διπλαῖ δ' ἀκτῖνές με καταίφλεγον, αἱ μὲν ἔρωτος
Παιδὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν ———.

in *Aſclepiadis* epigr. Δόρκιον ἡ φιλέφηβος dicitur Ἵμερον ἀστράπτουσα κατ' ὀμμάτων. — In his Euripideis dicitur Cupido D vs. 526, — εἰσάγων γλυκεῖαν ψυχᾷ χάριν οὓς [ἐπιστρατεύσῃ] In duobus *Musgravii* Codicibus lectio proſtat vulgatâ non deterior, Ψυχαῖς χάριν, οἷς ἐπιστρατεύσῃ· in quibus τούτων ſupplendum relinquitur; niſi figuram quis ſtatui malit πρὸς τὸ νοητὸν vel πρὸς τὸ σημαινόμενον, *Homero*, Tragicis, & quibusvis frequentatam. Sive autem ſcribatur οὓς, ſeu οἷς ἐπιστρατεύσῃ, nihil intereſt, cum utroque modo verbum *Euripidi* ceterisque ſcriptoribus conſtruatur : vid. *Duker.* in *Thucyd.* p. 272, & notata in *Eurip.* Phoen. v. 292.

Vs. 530 Οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' Ἄστρων ὑπέρτερον βέλος, Οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας Ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.] Hinc iſta fecit Latina *Grotius*,

Non

Non trucis flammae, neque tanta virtus
Siderum, quantos meditatur ictus
Cypridos divae puer & Tonantis.

Fingamus fuiſſe; quaero num hic dicatur Cupido Veneris & Iovis filius: dicitur Ἔρως ὁ Διὸς παῖς· ut alibi nusquam apud Poëtas veteres Graecos, quibus ubique vocatur, ut Latinis *Puer Veneris*, ὁ τῆς Ἀφροδίτης παῖς Κυθήρης. &c. Hic vero τὸ τῆς Ἀφροδίτης non ad Amorem referri poteſt, ſed ad eius βέλος· Prorſus vero inſolens eſt loquendi modus, τὸ τᾶς Ἀφροδίτας (βέλος) ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως. Sententia ſatis eſt perſpicua, *Neque tantam eſſe vim ignis, nec teli coeleſtis*, ſive *fulminis*, *quanta ſit illius* teli, *quod certa manu Puer Veneris emittit*. Obverſabantur iſta, ni fallor, *Senecae*, dum in Medea Chorum dicentem faciebat v. 579,

Nulla vis flammae, tumidique venti
Tanta, nec teli metuenda torti;
Quanta cum coniux viduata tedis
Ardet & odit.

Πυρὸς βέλος eſt *vis flammae*; per ἄστρων βέλος *fulminis telum* vel *fulmen* intelligo; ſaepe βέλος, & βέλος κεραυνοῦ *Sophocli* dictum, πυρπάλαμον βέλος Διὸς *Pindaro* Ol. X, 96. In haec *Euripidis* convenit epigramma in Amorem *Anthol.* IV, c. XII, 108,

Ὁ πτανὸς τὸν πτανὸν ἰδὼν ἄγνυσι κεραυνὸν,
Δεικνὺς ὡς κρεῖσσον πῦρ πυρός ἐστιν Ἔρως.

Quae quidem in his *Euripidae* apparent incommoda literarum aliquot mutatione videntur evitari poſſe, ſi ſic illa ſcribantur,

Οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ'
Ἄστρων, ὑπέρτατον βέλος
Οἷόν γ' ὁ τᾶς Ἀφροδίτας
Ἵησιν ἐκ χερῶν
Ἔρως ὀλίγος παῖς.

hunc autem in modum capiantur, Οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' ἄστρων [nempe τοῖον βέλος ἐστὶ,] οἷόν γε βέλος ὑπέρτατον ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως, ὁ τᾶς Ἀφροδίτας ὀλίγος παῖς· *Neque enim*

A *aut ignis, aut tale fulminis telum, quale potentiſſimum manibus ſuis eiaculatur Amor, parvulus puer Veneris:* idem ille tamen τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατος ſecundum *Euripid.* ap. *Stob.* p. 387, 29. Hanc vero ſententiam commodam fatebuntur, qui hic Cupidini patrem & avum eumdem dare non recuſant. *Jovis filium* docte tuetur *S. Musgravius* Exercit. in *Eurip.* II, c. IV, quicum B alibi pluribus ea de re licebit φιλολογεῖν. Hic ſatis erit dixiſſe ex veteribus Poëtis Graecis, qui toties Amorem cecinere, neminem, quem quidem ego noverim, Διὸς παῖδα dixiſſe, Veneris filium plurimos; nec ſolitum in talibus *Euripidem* ab opinionibus ſecedere vulgo receptis. Iam vero hic quoque venuſta mihi videbatur oppoſitio futura inter ὀλίγον huncce παῖδα Ἀφροδίτας, & tela, quae C parvulis ille manibus emittit violentiſſima; qualis certe Poëtis ſaepe placuit: *Theocr.* XIX, 8, mater ad filium, Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς. *Moſchus* Eid. I, 13,

Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.

Naevius apud *Nonium* in v. *Cupidinem*,

D *Aedepol Cupido, quum tam puſillus ſis, nimis multum vales.*

Varronis ſunt apud *Nonium* in *Agere* in eamdem ſententiam verba. Praeter ceteros tela Cupidinis *Seneca* celebrat in Hippol. v. 193, 200, 278, *iſte Puer*

Tela quam certo moderatur arcu!

Herc. in Oeta v. 540.

E *Qui certa tenerâ tela dimittit manu.*

Nonno Βαιὸς ἔρως dicitur, & eius βαιῷ Ὤμῳ pendere πανδαμάτειρα φαρέτρη· alibi τόξον ὑπέρτερον, ᾧ γόνυ κάμπτει Ζεὺς ὕπατος. Saepe παιδάριον, μικρὸν παιδίον vocatur, βαιὸς in *Anthol.* IV, c. XVIII, ep. 44,

Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἔρως.

Hic ex coniectura mea diceretur Vene-

ris ὀλίγος παῖς. pro μικρὸς ſic ὀλίγος uſurpatur *Homero*, *Heſiodo*, *Nicandro*, *Callimacho*, *Apollonio Rhod.* ſaepius in *Anthologia*. ὀλίγος τις κῶρος eſt in *Theocriti* Eid. I, 47. *Homerus h.* in Mercur. v. 245, dixit

Παῖδ' ὀλίγον δολίχσ' εἰλυμένον ἐντροπίῃσιν,

ubi v. 455, ὀλίγος περ ἐὼν κλυτὰ μήδεα οἶδας. Extra chorum vocem non uſurpaſſet *Euripides*.

Vs. 535 Ἄλλως ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ] In Pariſ. Cod. ſcribitur Ἀλφειῷ· ſic verſus eſſet anapaeſticus, antithetico non reſpondens. Paulo poſt in Βύταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει δή· ultima vocula abeſt a Pariſ. aliisque Codd. apud *Musgravium*, & videbatur illa velut adſumentum reiicienda *Heathio*, corrigenti, Βύταν φόνον Ἑλλὰς ἄρ' ἀέξει. Hinc Βύταν φόνον attigit *Euſtath.* in *Hom.* Il. Α p. 36, 51. Il. Ζ p. 481, 35. —— Ἔρωτα δὲ (vs. 538.) τὸν τύραννον ἀνδρῶν, Τὸν τᾶς Ἀφροδίτας Φιλτάτων θαλάμων Κληδοῦχον (Κλειδοῦχον Cod. dat Pariſ. ut ſcripſerat *Euripides*) οὐ σεβιζόμεν· *non colimus*, publico certe cultu non dignamur Amorem; cui primus fertur Charmus aetate Piſiſtrati altare ſtatuiſſe in Academia. In *Euripidis* Andromeda ῥῆσιν inſignem Perſeo datam, cuius hic primus erat verſus,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως,

liquet ex *Luciani* T. II, p. 2. Illum *Orphici* canunt, h. LVII, πάντων κληῖδας ἔχοντα· ut mirum non ſit thalami Veneris, *illi Semper haerentem puerum* quem dicit *Horatius* Carm. I. Od. 32, 9, hic dici Κληδοῦχον. ſacerdotes non tantum Tragicis Κληδοῦχοι Deorum Dearumve dicuntur, obſervante *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. in Cerer. v. 45, ſed & Dii ipſi vario reſpectu. Noſter thalami materni κληδοῦχος dici potuit, ut Iuno iugalis κλῇδας γάμου φυλάττειν dicitur *Ariſtophani* Theſm. v. 985. conf. *P. Weſſelingi* Obſ. I, c. 3. —— Quae paucis dixit in Amorem *Euripides*, in Hippolyto *Senecae* Chorus explicatius & copioſe

A perſequitur v. 283 & ſeqq.

Vs. 545 Τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ Πῶλον ἄζυγα λέκτρων] His adſcripta παρθένον ἄπειρον γάμων praebet Cod. Pariſ. & Οἰχαλίᾳ· quod ex primis Edd. & 2 Codd. recepit *Musgravius*: hoc altero nonnihil elegantius, poſitum pro ἐν Οἰχαλίᾳ: ut in Phoen. v. 611, Μυκήναις· Androm. Τροίᾳ v. 438, 461, 704. Αὐλίδι, Iph. B Taur. 538. vid. *Bentlej.* in *Callim.* h. in L. P. v. 18. —— Paulo poſt, οἴκῳ Codicis auctoritate firmato, *Musgravius* verſum 550, Τὰν ναΐδ' ὅπως τε βάκχαν, eleganter & vere mihi quoque correxiſſe videtur, Τιν' ἄϊδος ὥστε βάκχαν. Quod ſi vicinorum mihi ſenſus aeque conſtitiſſet, emendata in contextum intromiſiſſem. Docte ſuam *Musgravius* emendationem adfirmavit. Nihil in his C Codices iuvabant: Τὰν omittitur in Pariſ. ut in aliis: ἄϊδαν & βάκχαν erant in Flor. *Iſ. Voſſius* adſcripſerat „Τὰν ναΐδ' „*id eſt nympham.*" Hic Eruditiſſimo *Musgravio* ſi δεύτερος πλοῦς inſtituatur, in verſu forſan praecedenti 549 nobis etiam vulgata meliorem eruet lectionem. Ad ſententiam ſatis commodum arbitror, quod eſt in Scholiis: τὴν ἐν Οἰχαλίᾳ παρθένον —— ἄνυμφον οὖσαν τὸ πρότερον, D ἀποζεύξασα καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἴκων —— ἡ Ἀφροδίτη τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ —— πορθήσεσι τῆς πατρίδος —— ἔδωκεν. Sed vulgata nobis, οἴκων Ζεύξασ' ἀπειρεσίαν, iſtam non admittunt interpretationem. Clar. Editor Hippolyti cenſuit duo hic diverſa tradi, primum, *Jolen* Herculi Venerem *inter caedes & incendia dediſſe ducendam*: deinde *Oechaliae & Euryti familiae* (οἴκῳ) *Furiam quandam in-* E *citatiſſimam coniunxiſſe.* Sed, nulla cum adſit particula, quae velut diverſa disiungat, neque iſta ἄϊδος ὥστε βάκχαν, *velut Orci Baccham*, ulli conveniant niſi ſoli Iolae, cuius amore Hercules incenſus non Euryti tantum domum, ſed ſuam quoque, quin ſemet ipſum peſſumdedit; una mihi ſerie ſic videntur omnia cohaerere: *Puellam Oechaliam virginem domi innuptam* (Ἄνυμφον οἴκῳ iun-

iungamus) Ζεύξασα, *coniugem* Ἀλκμήνης τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν, *Herculi dedit Venus*; qualem vero puellam, & quibus illam dedit auſpiciis Herculi? Iolen illi dedit ὥστε τινὰ βάκχαν ἄϊδος ἀπειρέσιαν δρομάδα· dedit illam coniugem σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ, φονίοις θ' ὑμεναίοις. Ob Iolen quidem Καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί, quod eſt in *Sophoclis* Trach. v. 485. *Cecidit Oechalia inclyta*; —— *cauſa bellandi eſt amor*, *Seneca* Herc. in Oeta, 422, 24. Sed & Iole, quamvis innocens, cauſa fuit pereuntis Herculis & Deïanirae: chorus in Trach. v. 910, Ἔτεκεν μεγάλαν Ἀνέορτος (Ἀ νέορτος) ἅδε νύμφα Δόμοισι τοῖσδ' ἐρινύν. Herculis utique δόμοισιν. *Athenaeus* XIII, p. 560. C. ἀνετράπησαν καὶ ὅλοι οἶκοι διὰ γυναῖκας· —— ὁ Ἡρακλέους διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν τοῦ Εὐρύτου θυγατρός· ὁ Θησέως διὰ τὴν Φαίδρας τοῦ Μίνωος. —— In huius ſtrophes paene ultimo verſu ἔδωκεν eſt in Cod. Pariſ. in ultimo τλάμων ob metrum corrigit *Heathius*.

Vs. 555 Ὦ Θήβας ἱερὸν Τεῖχος] In hac antiſtrophe nihil eſt adeo ad quod quis offendat. vs. 557 deterior eſt vulgatâ lectio Flor. Συνείπετ' ἂν οἷον Ἁ Κύπρις ἕρπει. ultimum in ἕρδει viro cuidam docto mutandum videbatur: mihi quoque οἷον ἕρδει aptius videtur quam οἷον ἕρπει, quod Tragicis non fuit uſitatum, quo ſenſu Dorice ſcribentibus quibusvis frequentatur pro ἔρχεσθαι. Idem ille fruſtra paulo poſt correxiſſe videtur διγόνοιο Βάκχου· ut dixerit Poëta more vulgato δίγονον, *iterum patrio naſcentem corpore Bacchum*, *Manilio* II, 17. Vicina non egent interprete; nam *quis non Semelen, ignemque iugalem, Lethalemque ſimul novit de pellicis aſtu?* ut canit *Nemeſianus* Cyneg. v. 17. Semelen amor, ſive Venus —— vs. 562, πότμῳ φονίῳ κατεύνασε. Vir Clariſſimus, ut ſtrophes verſui conveniat, ſcribendum ſtatuit κατένασσεν, *admovit*. Κατένασσε ſignificat κατῴκισε, *locum habitandum dedit:* qui ſtaret a poculis, Phryga Iupiter Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν, *Apollon. Rhod.* A III, 116. de aquila eadem ſcribit *Moero* ap. *Athen.* XI, p. 491. B. πότμῳ φονίῳ κατένασσε vereor ut Graece dici poſſit. Senſui vero plane ſatisfacit κατεύνασε· igne lethali *conſopivit:* vid. Hipp. v. 1377. viva ſepulcro includenda *Sophoclis* Antigone v. 844, *Niobae*, inquit, με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει. In eiusdem Oed. T. verſus eſt 971,

Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.

B ſic Latine redditus in Oedipo *Senecae* v. 787.

Animam ſenilem mollis exſolvit ſopor.

—— Vs. 563 in Flor. Cod. ſcribitur Δεινὸς γὰρ πάντα γε πιτνεῖ μ. in Pariſ. Δεινὰ γὰρ πάντα γε ἐπιπίτνει· ſupra ſcriptum γρ. πιτνεῖ, in duobus inventum Δεινὰ recepit *Musgravius* in contextum, recte ſervato, quod erat in plerisque, verbo C ἐπιπνεῖ. Perparum intereſt, δεινὸν probetur an Δεινὰ, quia tamen ratio liquet cur illud in Δεινὸν ab illis ſit mutatum qui non animadvertebant Δεινὰ hic Doricum eſſe pro δεινή· hic quoque ſequutus ſum *Musgravium*. Δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ· *Solet enim illa plerosque vehemens*, vel *amore adflare vehementi.* Leniter illa quidem placidum poteſt amorem adflare, ſicut Venus *dictis di-* D *vinum adſpirat amorem* in *Virg.* Aen. VIII, 373. Quos vero odit, vehementis amoris adſpiramine graviter urget, ut apud *Valer. Flacc.* VII, 255 *furialia figit Oſcula, permixtumque odiis inſpirat amorem.* Verba tamen Graeca de lenis amoris adflatu frequentius adhibentur: In Amoribus *Luciani* T. II, p. 438, honeſtus Amor ἤπια ταῖς ἑκάστου διανοίαις ἐμπνεῖ. *Apollon. Rhod.* III, v. E 936, οὐδέ σε Κύπρις Οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ἔρωτες. Auctor Aïtis inter *Theocritea* XII, 10, Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες.

Vs. 565 Σιγήσατ', ὦ γυναῖκες, ἐξειργάσμεθα] Idem verſus eſt in Χρ. Πάσχ. 847, ubi ſequitur, Ἐπίσχετ' αὐδὴν, παῖδ' ἐρωτῆσαι θέλω· hemiſtichium eſt ex *Euripidis* verſu ſequente. In Pariſ. Cod.

ἐξειργάσμεθα recte redditur per ἀπωλόλαμεν· Μενέλαε, διαπεπράγμεθ' in Helenae v. 864, alibi plura dantur ſimilia. — Paulo poſt Ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω· melior mihi lectio videtur illâ, quam in uno Cod. *Muſgravius* invenit, ὡς μάθω: quantumvis in his rarior inveniatur apud Tragicos, concitatae tamen Phaedrae convenit ellipſis voculae ὡς· eſtque accommodatius ἐκμάθω, quam ſimplex: ὡς ἂν ἐκμάθω eſt in *Eurip.* Androm. v. 715, Ion v. 77, *Soph.* Oed. Col. v. 568. idem quod alibi, ὡς μᾶλλον μάθω· τρανῶς ὡς μάθω· vel ὡς μάθω σαφέστερον. In Paraphraſi prologi Philoctetae *Euripidis*, quam dedit *Dion Chryſ.* leguntur iſta: Πόθεν, εἰπὲ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον. Quis dubitet verſum *Euripidis* fuiſſe?

Πόθεν; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

totidem paene verba dedit *Aeſchylus* Choëph. v. 765, Πῶς φῄς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον· ſic ibi corrigendum dixi in Phoen. p. 340. Pro ἢ πῶς vulgatis illic ſcribi quoque poterit Τί φῄς; utrumque ſaepiſſime legerat *Heathius* apud Tragicos, πῶς φῄς; minimum decies: quod ipſi non deterius videbatur, Τί πῶς, ne ſemel quidem.

Vs. 571 Τίνα θροεῖς αὐδάν;] Hinc in Χρ. Πάσχ. v. 133,

Τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον;
Ἄγ', εἰπὲ, τίς φοβεῖ σε φήμ' αὖθις νέα;

Horum loco Tragicus, Ἔννεπε (formam *Homericam* extra choros etiam adhibent Tragici:) τίς φοβεῖ σε φήμα, γύναι, φρένας, ἐπίσσυτος. Non iungenda ſunt φρένας ἐπίσσυτος· ſed τίς ἐπίσσυτος φήμα φοβεῖ σε φρένας, ut in *Aeſchyli* Agam. v. 896, Ἐμοί γε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν. — Dixit autem uſitato more φοβεῖ σε φρένας· quo, ſequutus *Homerum*, *Aeſch.* Eum. v. 88, μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. Suppl. v. 284, φόβος μ' ἔχει φρένας· &, praeter ceteros, loquuntur *Sophocles* & *Euripides*. — In his ore hiante pronunciari ſcribique voluit *Heathius*, φήμα, ὦ γύναι, φρένας ἐπίσσυτος· *Muſgravius* Exercit. in *Eurip.* II, c. IV, haec eleganti coniectura diſpoſuit, quem in his etiam ſequi placuit.

Vs. 577 Σὺ πρὸς κλῇθρα] Non ianitorem, ſed Phaedram alloqui Chorus videtur: *Tu foribus adſtas propior; tibi curae ſonus eſt aedibus emiſſus; dic tu quaeſo* (forte enim ſcriptum fuerit, Ἔννεπε δὴ, ἔννεπέ μοι.) *dic mihi, quid tandem evenerit mali.* Poterat alicui melior videri ſcriptio Codicis Flor. Σὺ πρὸς κλῇθρα· mihi potius alterum, ut vulgo minus uſitatum, Atticum videtur: vid. *Thomas M.* in Παρὰ, ne nunc alios teſtes advocem hic non neceſſarios.

Vs. 584 Ἰαχὰν μὲν κλύω] *Sonum quidem audio:* ſed proxima, Σαφὲς δ' οὐκ ἔχω Γεγωνεῖν ὄπα· quomodo tandem ſignificabunt, *clare tamen non poſſum percipere vocem?* quale quid ſententia poſtulare videtur. Si Γεγωνεῖν notaret *percipere* vel *intelligere*, placeret Viri D. coniectura legentis, οἷα, *qualis aures tuas per fores*, quibus adſtas, *vox acciderit.* Sed γεγωνεῖν ſignificat *clamare*, ſive *clara voce ſic eloqui, ut ab aliis intelligi poſſis.* τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον, ut recte explicat *Euſtathius* in Il. M p. 870, 46, cui memoratur etiam ex veteribus Γεγωνὸν φθέγμα, τὸ λαμπρόν. *Heſychius*: Γεγωνὸν, τὸ ἐξάκουστον, μεγαλόφωνον. conf. *Euſtath.* in Od. E p. 230, 23. velut *Sapphûs* idem habet in Il. Z p. 488, 18, βολὼ ἴστησι γεγωνόν· & hinc *Wolfius* in *Sapph.* Carm. §. 183. quae praebet alibi recte ſcripta, βολὼ ἴστησι γεγωνὸν, ex *Antiphanis* loco apud *Athen.* X, p. 450. F. Sed hoc adiectivum ſatis adfirmavit *F. L. Abreſch* V. C. Diluc. *Thucyd.* p. 732. — Atque id ipſum hic *Euripidi* poſitum arbitror hoc modo, Σαφὲς δ' οὔτ' ἔχω, Γεγωνόν τ' ὄπα [*Sonum quidem audio*] οὔτε δ' ἔχω τὸ σαφὲς, οὔτε ὄπα γεγωνὸν, *ſed neque perſpicuum, nec vocem claram exaudio*; quae *tibi fores adſtanti pro-*

pior accidit. *Vocem*, ὄπα quoque di- A xit *Euripides* paulo poſt v. 602, Οἵων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὄπα. ὄπα ἀξύνετον in Ionis v. 1204, τὴν ἐναντίαν ὄπα, Helenae v. 1613. — Si quis alterum ὄπα ſententiae poterit adaptare, exemplis hoc quoque Tragicorum confirmari poterit.

Vs. 589 — τὴν κακῶν προμνήστριαν] Adſcriptum in Cod. Pariſ. ἑρμηνεύτριαν· B *malorum conciliatricem* & *lenam* anum vocabat Hippolytus. Quae vere bona collaudarent, ἀγαθὰς προμνηστρίας (*bona conciliatrix* dicitur *Lucilio*) dixit *Aſpaſia* Socratis in *Xenoph.* Ἀπομν. II, p. 439, 10. non enim illic προμνηστρίδας ſed προμνηστρίας ſcripſiſſe videtur: obſtetrices Socrati *Platonis* in Theaet. p. 149. D. προμνήστριαι eſſe dicuntur δεινόταται. eamdem formam praebent *Ariſtoph.* C Nub. v. 41. *Thomas M.* in Νυμφεύτρια, & bis terve *Pollux*, qui III, 31, Καὶ Προμνήστριαι μὲν, αἳ συνάγουσι τὸν γάμον· Σικελιῶται δ' αὐτὰς καλοῦσι προμνηθικτρίας. ubi miror non vidiſſe *Salmaſium* legitimam eſſe formam Doricam, quam praebet Codex *Jungerm.* προμυθικτρίας, a verbo ductam προμυθίζειν. Neminem arbitror abuſurum obſervatis *Moeridis* in Μαθητρὶς & Ὀρχηστρὶς, ad formam in D *Xenophonte* vulgatam defendendam, cui quidem hoc genus probe fuerit perſpectum: formas iſtas vocum in τρια praebent, praeter Grammaticos & recentiores, *Xenophon*, *Platon*, *Aeſchylus*, *Euripides*, & *Ariſtophanes*. — Paulo poſt in verſum 594 voculam τὰ retraxi Codicis auctoritate Pariſ. — Quam memorat vs. 597 lectionem ex duobus Codd. & Ed. Flor. *Musgravius*, illam E genuinam arbitror: Φίλως μὲν, οὐ καλῶς δ', ἰωμένη νόσον.

Vs. 598 Πῶς οὖν; τί δράσεις; ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα·] Elegans *Pierſoni* videbitur coniectura legentis,

Οἶδ' οὖν τί δράσεις, ὦ π. ἀμήχανα;

quia Phaedra reſpondet,

Οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, κατθανεῖν ὅσον τάχος,
Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.

Hoc modo ſibi reſpondent in *Euripideis* iſta, Οἶδ' οὖν; — Οὐκ οἶδα· Hipp. v. 91, 2. Hec. v. 997, 8. Troaſ. v. 69, 70. Frequentiſſimum Οἶδ' οὖν ὃ δρᾶσον. — Noſtris conveniunt in Suppl. v. 932, 33,

Ἀλλ' οἶδ' ὃ δρᾶν σε βούλομαι τούτων πέρι;
Θ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.

conf. Elec. 752. — Hic tamen vulgata, Πῶς οὖν; τί δράσεις; leguntur totidem literis in Hecubae v. 875. in Medeae v. 1376, Πῶς οὖν; τί δράσω; & ſaepius ſenarios inchoat illud Πῶς οὖν; Nihilominus ob reſponſum, Οὐκ οἶδα, videbitur alterum, Οἶδ' οὖν, accommodatius. Non abſurdam praebet in his lectionem, Τί γοῦν, Auctor dramatis Χρ. Πάσχ. qui ſic leviter immutatos verſus noſtros adhibet 609—11,

Τί γοῦν, τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;
Θ Οὐκ οἶδα πλὴν ἓν κατθανεῖν, εἰ μὴ τάχα
Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος λάβω.

verſus illic eſt 1836, Τί γοῦν, τί δράσω; φεῦ παθοῦσ' ἀμήχανα. — Euripideae Phaedrae ſimilis illa *Senecae* v. 1188,

O mors amoris una ſedamen mali!
O mors pudoris maximum laeſi decus!

Vs. 601 Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί, Οἵων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὄπα] Hos duo verſus Mariam, audita Judae proditione, dicentem facit *Scriptor* Χρ. Π. 266, 7. Hippolytus *Senecae* v. 671,

Magne regnator Deûm,
Tam lentus audis ſcelera? tam lentus vides?

ubi plura ſatis aliena ſequuntur in hanc ſententiam. Octav. v. 247, *In tam nocentem dextra cur ceſſat tua?* *Statius* Theb. I, 79, *videt iſta Deorum Ignavus genitor?* Euripidea propius accedunt verba Chori in Medea v. 1250, & ſeqq. ubi Cl. *Reiskii* coniecturam *Enniana* p.

208 forte commendabunt. Hic in Editione noſtri dramatis prima ſedem invenire potuerunt duo verſus quos ex Hippolyto ſervavit *Stobaeus* p. 211, 52.

> Ὦ πότνι' Αἰδὼς, εἴθε, τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
> Ξυνοῦσα, τἀναίσχυντον ἐξῄρεις φρενῶν.

Vs. 604 Οὐκ ἔστ' ἀκούσας δεῖν' ὅπως σιγήσομαι.] In *Ariſtoph.* Pacem v. 101, Οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, iſta *Bergler.* attulit; plura huius generis *Daweſ.* Miſc. Crit. p. 281. In *Sophocleis* ex Thyeſte apud *Stobaeum* p. 198, 21. *Grot.* p. 124,

> οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
> Σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε,

non ἅπτηται cum *Heathio*, ſed ſcribendum ἅψεται. —— Sequenti verſu 606, quia δεξιᾶς τ' εὐωλένου dabat Ed. *Ald.* (ut invenit in duobus Codd. *Muſgravius* & in Ed. prima) ſuſpicabatur *Marklandus*, ſcripſiſſe forſan *Euripidem*,

> Ναὶ πρὸς σὲ γόνυος δεξιᾶς τ' εὐωλένου·

ſed hanc vocem in tali formula nuſquam legerat vir Clariſſ. aptiorem aliam non reiicerem: σῆς ſaltem adiectum arbitror ad implendum defectum duarum literarum, quas ſequens ſyllaba eliſerat. Monſtrat Hippolyti, ni fallor, reſponſum, dextram iuvenis adprehendere voluiſſe vetulam: dixerit itaque,

> Ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε δεξιᾶς εὐωλένου.

Sic vero loquebantur: Phoen. v. 1659, Ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς, cuius aderat in ſcena cadaver. Iph. in Taur. v. 701, Πρὸς δεξιᾶς σὲ τῆσδ' ἐπισκήπτω. —— Helen. v. 1253, Πρὸς νῦν σὲ γονάτων τῶνδ', ἐπείπερ εἶ φίλος. Med. v. 707, Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος. Sed in his ἄντομαι· ἱκνοῦμαι· vel ἱκετεύω, nonnunquam additum, ſaepe ſupplendum relinquebatur; illinc recto pronomine ſic poſito, ut legitur noſtro verſu, & paulo poſt, Ὦ πρὸς σὲ γονάτων. vid. epigramma *Meleagri*, Clar. *D'Orvillio* vulgatum in *Chariton.* p. 201. in verſum ex Phoeniſſis nonnulla notata ſunt. *Per te Deos oro*, dixit & *Terentius* And. III, 3, 6, V, Sc. I, 15. Ut in Herc. Fur. *Seneca* v. 1183, ſcripſiſſe quoque videtur Herc. in Oeta v. 475,

> *Per te ſed omne coelitum numen precor.*

Vs. 607 Οὐ μὴ προσοίσῃ χεῖρα, μηδ' ἅψῃ πέπλων.] Oblatum ex duobus Codd. recepi προσοίσῃ, pro προσοίσεις. Putat *Heathius*, ex obſervatione *R. Daweſii* verſum corrigendum,

> Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἅψεις πέπλων·

Neutrum, opinor, admiſiſſet accuratus formularum Atticarum ſpectator; non certe, quod ne Graecum quidem, ἅψεις πέπλων· Atticis aliisque ἅπτειν, *ligare*, ſignificabat & *accendere*, prout in verſu *Diphili* apud *Athen.* XV, p. 700. D.

> —— ἅψαντες λύχνον
> Λυχνεῖον ἐζητοῦμεν

Tangere non utique ἅπτειν, ſed ἅπτεσθαι dicebatur: hinc ἅψῃ· ut a προσοίσομαι, προσοίσῃ· congruit utrumque *Daweſii* obſervato p. 222. Scribi tamen etiam poterat προσοίσεις. ut legitur in Bacch. v. 343, Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα —— Μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. niſi hic quoque προσοίσῃ poſuerit, vel ſui temporis more προσοίσει. Supra Hipp. v. 213, Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ. Noſtro v. 607 vulgata legit *Auctor* Χρ. Πάσχ. dramatis enim verſus eſt 1283,

> Μὴ μὴ προσοίσῃς χεῖρα, μηδ' ἅψῃ πέπλων.

—— *ne me attiga atque aufer manum*, ex *Turpilii* Leucadia dat *Nonius Marcell.* in v, *Attigat*, & ex Epigonis *Attii*, *cave veſtem attiges.* Ad Phaedram *Senecae* Hippolytus v. 704, *Procul impudicos corpore a caſto amove Tactus.* —— Cuius formae ſunt προσοίσῃ· ἅψῃ· γηρύσῃ· eiusdem eſt in ſequenti vs. 608, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ. & in Helenae v. 1104, μή μ' ἐξεργάσῃ. *Heſychius* veterem praebet Atticam, Ἐξεργάσει, quam red-

didit

didit per διαφθερεῖς· noſtrum ibi verſum A commodum adſcripſit *L. Kuſterus.*

Vs. 612 Ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.] Haec *Euripidis* ſententia diverſa hominum judicia fuit experta. Quam aequales & cives vexarunt, poſteri quoque vituperandam cenſuerunt, illam unus inſtar omnium laude quadam ſua dignatus *Cicero* de Off. II, c. 29, *ſcite enim*, inquit, *Euripides*,

Juravit lingua; mentem iniuratam gero.

Haec ubi verba poſuerat *A. Turnebus* Adverſ. XXVI, c. IV, „At hunc, ait, „Euripidis verſum omnes Graeci Scri„ptores, imprimiſque Ariſtophanes in „Ranis exagitant & vexant." Qui verſum excitarint, Auctores quosdam Graecos indicat *Jo. Daviſius* ad *Maximum Tyr.* p. 639. dederat & nonnulla C *Barneſius.* —— Sententiam primum quod attinet; eximia mihi videtur & vera haec Lucretiae, prout illam ſuis verbis *Livius* expreſſit I, c. 58, *corpus eſt tantum violatum, animus inſons.* —— infra hanc dicendi maieſtatem longe iacent, ſi vel eſſent vera, mentientis iſta Phaedrae in *Senecae* Hippol. v. 891,

Tentata precibus reſtiti; ferro ac minis D
Non ceſſit animus; vim tamen corpus tulit.

Eſt procul dubio dictum peſſimum in *Plauti* Rudente V, Sc. I, 68,

Meus arbitratus eſt, lingua quid iuret mea.

Sed Cydippen hanc decere ſententiam,

Ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, E

ſapienter iudicavit *Ovidius*, dum Latinis illam facit verbis dicentem Her. Ep. XXI, 135,

Quid tibi nunc prodeſt iurandi formula iuris,
Linguaque praeſentem teſtificata Deam?
Quae iurat mens eſt; nil coniuravimus illa.

Vere etiam *Cicero*, l. c. *Quod ita*, ſcribit, *iuratum eſt, ut mens conciperet fieri oportere, id ſervandum eſt: quod aliter; id ſi non feceris, nullum eſt periurium. quod aliter*, nempe vi coactus, iuraveris; id iurato quoque licet non facere: atque in iſtum ſenſum *Ciceroni* prolatus *Euripidis* verſus laudari potuit; ſi ſcilicet ab illo adhiberetur, qui praeſtare recuſaret, quod facturum ſe coactus praedonibus aliisve iuraſſet. —— B Quod ſi quis quaerat deceatne haec *Euripidis* Hippolytum ſententia, mihi quidem illum hoc inprimis in loco maxime dedecere videtur; neque id, opinor, negaſſet *Cicero*. Iuratus nutrici promiſerat Hippolytus, quodcunque fidei ſuae committeret, arcano ſe ſilentio celaturum; intellecto ſcelere novercae, quod abominabatur, ſuam ille poterat damnare temeritatem; nec mentem tamen gerebat iniuratam, quippe quae concepiſſet ſervandum promiſſum. Sed qui hanc in ſcena profert ſententiam, a verbis ipſe ſuis adeo diffidet, ut atrociſſimis ſe calumniis lacerari maluerit Hippolytus Tragicus, quam lingua iuratam fidem ullo pacto violare: quin imo ab hoc uno vinculo religioſo, quo pius ſe iuvenis obſtrictum credidit, pendet totum drama. Neque eſt ut quis dicat, verba excidiſſe indignatione prima commoto, poſtea mutatum; nam in hac ipſa ſcena v. 657 iuratum ſe ſilentio fatetur obſtrictum Hippolytus. Praeterea, ut erant tum mores Athenienſium, vereri debuerat Tragicus, ne ipſi, quos oderat, ſycophantae, rabulaeque forenſes hac ſententia ſua ſaepius abuterentur. Minime itaque miror cenſuram, qua *Comicus* illam ſaepius exagitavit Ran. v. 102, v. 1519, Theſm. v. 282; ad utrumque locum Ranarum in Scholiis verſus legitur *Euripidis*, & loco ſatis alieno in Acharn. v. 397, excitatus etiam *Suidae* in v. Ἀνώμοτος, & in v. Μῶρος ab auctore incerto. —— Ob hunc verſum a cive quodam ſuo Tragicus in iudicio impietatis accuſatus, tanquam ſuaſor periurii, exceptione fori vi-

videtur hac elapſus criminatione: *Ariſtoteles* Rhetor. III, p. 146, 25, Εὐελπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει (ſcribendum puto, πρὸς Ὑγιαίνετον· *adv. Hygiaenetum in Or. de bonorum permutatione*,) κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβὴς (f. ἀσεβῆ) ὅς γ' ἐποίησε κελεύων ἐπιορκεῖν·

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος·

ἔφη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν, τὰς ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἀγῶνος κρίσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἄγοντα· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν δεδωκέναι λόγον, ἢ δώσειν εἰ βούλεται κατηγορεῖν. quae hic dici poſſent nihil facerent ad *Euripidis* verſum: vid. *H. Valeſ.* in *Mauſſaci* Diſſert. p. 204. *Ez. Spanhem.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 102, & v. 797. —— In *Menagianis* T. I, p. 148, confunduntur de hoc *Euripidis* verſu *Ariſtoteli* narrata cum iis, quae de *Euripidis* Ixione *Plutarchus* tradidit T. II, p. 19. E. —— Quid de hac ſententia *Plato* cenſuerit non obſcure colligas ex urbano loco quo facit utentem Socratem in Theaeteto p. 154. D. ἐὰν ἀποκρίνῃ ὅτι ἔστιν, Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται· ἡ μὲν γὰρ γλῶττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἡ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος. Huc reſpicit etiam iſta ſcribens *Plato* in Sympoſ. p. 199. A. ἡ γλῶττα οὖν ὑπέσχετο, ἡ δὲ φρὴν οὔ. &, vocibus φρὴν & γλῶσσα inverſis, *Diogenes* in *Luciani* Vit. Auct. T. I, p. 549, ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. *Iſocratis* diſcipulum *Cephiſodorum* hunc quoque verſum inter improba Poëtarum dicta retuliſſe liquet ex *Athen.* III, p. 122. B. cuius iudicium alii ſequuti ſunt; *Juſtinus M.* Apolog. I, p. 67. B. *Baſilius M.* II, p. 178. D. *Euſtath.* in Il. Τ p. 1239, 16, qui tamen alibi ex Homerico, ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, dictum *Euripidis* quodammodo tueri voluit in Il. Δ p. 337, 28.

Vs. 615 ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.] Literam non ſpernerem, ἁμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἀνθρώπους· quam praebet interiectam verſus in dramate Χρ. Π. Σύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἄνθρωπον, τέκνον· quo firmatur in hoc verſu lectio recepta, cu-

A ius loco dat ἀνθρώποις Cod. Flor. ut infra legitur Hipp. v. 1434,

ἀνθρώποισι δὲ,
Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.

alterum Atticis eſt uſitatius: *Ariſtoph.* Nub. v. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ νέους τι κλάειν. 1441. vid. *Antiphon* p. 138, 2. *Andocides* p. 1, 33, *Lycurgus* p. 153, 29, emendatus *Jo. Tayloro.* — B Quod eſt in vs. 614, Ἀπέπτυσ'· *Euripidi* frequens *Steph. Bergler.* attigit in *Ariſtoph.* Pacem v. 527.

Vs. 616 Ὦ Ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;] Florilegii ſui caput *Stobaeus*, cui titulus ψόγος γυναικῶν, ut multis Euripideis, his proximis quoque ſeptem verſibus ornavit p. 432, 33. Ed. *Grotii* p. C 309. In his quidem *Euripidis* Hippolytus modum omnem exſuperat, hac tamen in re more hominum facit, ut, ab impudica muliere tentatus, atque affectus iniuria graviſſima, non illam tantum, ſed totum genus muliebre odio dignum cenſeat. Ubi monet *Dion Chryſ.* illud unicuique maxime odioſum eſſe, a quo laeſus ſit, Or. LXXIII, p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο, inquit, καὶ πρὸς D ἀνθρώπους πεπόνθασιν οἱ πολλοί. τῷ μὲν (corrigendum, οἱ πολλοί· Ἱππολύτῳ μὲν) ἐκ γυναικός τι συνέβη δεινὸν, οὕτω δὲ κέκραγεν,

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν,
Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας,

verſuum ſedes ſi fuerat *Caſaubono* nota, facile fuiſſet ea ratione, qua dixi, *Hippolyti* nomen reſtitutum. —— Sententias verſusque Tragicus adhibuit ſimil- E limos in Hippol. & Medea: Medeae ῥῆσις eſt v. 516,

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, &c.

Sententiae, ex Theognidea v. 119, &c. ductae, ſimilis eſt in Hippol. v. 925, &c. —— Verſibus qui ſequuntur,

Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,
Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴ παρασχέσθαι τόδε·

ſimiles ſunt in Med. v. 573, 4,

Χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι· θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.

In hoc genus *Euripides* etiam *Stobaei*,

εἰ δέ του θεῶν
Τόδ' ἐστὶ πλάσμα, δημιουργὸς ἂν κακῶν
Μέγιστος ἴστω, καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

Vs. 620 Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χρυσὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα,] Non multum referebat, hoc ordine voces collocarentur, an, quo vulgantur, Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος· quia tamen χαλκοῦ βάρος paulo aptius cohaerebant, ordinem praetuli, quo haec exhibebant Codices Flor. & Pariſ. ex ſuorum etiam C uno ſic poſitas voces enotavit *Muſgravius*. Vitioſas dat in his lectiones Editio *Stobaei* prima, Ἀλλ' ἐντιθέντας —— & Πόσιν πρίασθαι· quarum haec orta fuit ex vicino quodam verſu. —— Huc ſpectant iſta *Luciani* in Amoribus T. II, p. 439, ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ, δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ καὶ ναοὺς, ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ὠνούμεθα. —— Sequentia D *Euripidis*, τοῦ τιμήματος Τῆς ἀξίας ἕκαστον, *pro cenſus amplitudine, pro bonorum cuiusque ac facultatum aeſtimatione*, *Jo. Brodaeus* interpretatus eſt Miſcellan. IV, c. 15.

Vs. 626 —— ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν] Paulo poſt maritus v. 633 dicitur Δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών· qui verſus illic forſan omitti potuerat. No- E ſtro vs. *Jo. Pierſonus* corrigendum ſuſpicabatur

ὄλβον δωμάτων ἐκπίνομεν·

Frequens quidem verbum ἐκτίνειν, etiam apud Tragicos, nusquam ſignificat *expendere*, ſemper *ſolvere*: hic vero ſententia poſcit *effundimus*, *exhaurimus*, vel quid ſimile: πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος

A δόμων Ἀντλεῖ· τὰ δ' ἐκχεῖ, *Soph.* El. v. 1304. Uſitata ſunt optimis ſcriptoribus, τὸν πατρικὸν πλοῦτον ἐξέχεεν. Ἀσώτως οἶκος ἐξηντλητο· χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλήν. Ut *exedere* & *ebibere*; Graecis in talibus καταφαγεῖν, καταπίνειν & ἐκπίνειν adhibentur: *Terent.* Heaut. III, 1, 53. *Quid te futurum cenſes, quem aſſidue exedent: Varro* apud *Nonium* in v. *Occupatus*, *Creae mihi, plures dominos* B *ſervi comederunt, quam canes*: ad *Catulli* XXIX, 23, *devorare patrimonia*, multa notat *Vulpius*. *Horatius* Serm. II, Ecl. III, 122,

Filius aut etiam haec libertus ut ebibat haeres.

Aeſchines c. Tim. p. 13, 38, τὴν πατρῴαν οὐσίαν οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλ', εἰ οἷόν τ' εἰπεῖν, καὶ κατέπιεν. quod hinc adnotavit C *Pollux* VI, 20. *Platonis* Comici verſus eſt apud *Athen.* X, p. 446. E.

Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα.

Ad huius iſta tamen loci ſententiam non apte reſpondent.

Vs. 628 Προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ Φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ] Hoc quidem argumentum leviſſi- D mum eſſe monſtrat *P. Victorius* V. L. IX, c. XI. —— *Muſgravius* in duobus invenit Codd. σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ, & legitur in Medea, ὅς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην· alterum vero frequentius occurrit in talibus Tragicorum dictis. —— Ubi muliebris ſexus mala lamentatur *Eurip.* Med. v. 232,

Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
E Πόσιν πρίασθαι.

conf. *G. D'Arnaud* Var. Conject. I, c. 26. Pater in *Diphili* comoedia,

Κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ·

verſum dat *Stobaeus Grotii* p. 333, & p. 283 inſignem ῥῆσιν ex *Sophoclis* Tereo ſimilem querelae in *Eurip.* Medea:

Ὅθεν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες
Ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα,
Θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο·
Αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
Αἱ δ' εἰς ἀληθῆ δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.

Ultimum illud, ſignificans ἐπίψογα, hinc *Heſychio* reddi poterit pro Ἐπιρρόθῳ· his oppoſita dicta videntur ἀληθῆ δώμαθ'· aut, quod ſuſpicor, alia vox ibi latet: neque enim hic *Sophocles* dediſſe videbitur:

Αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.

Medea dixit *Eurip.* v. 238, Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην.

Vs. 630 Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν] φυτὸν ex Codd. (ad quos, praeter *Scholiaſten*, accedit Pariſ.) recepit *Musgravius*, pro κακόν. hoc mihi videtur in prima dramatis Ed. poſitum; φυτὸν in ſecunda, tanquam hic melius, ubi iam quater in vicinia mulieres dixerat κακόν· quo Comicum putabat reſpexiſſe *Bergler.* in Theſm. v. 796. Utrumvis auctoritate poterit *Euripidis* adfirmari; nam in Androm. verſus eſt 353,

Οὐδ', εἰ γυναῖκές ἐσμεν ἀτηρὸν κακόν·

Huc ſpectant iſta in *Phrynichi* Apparatu Soph. *MS.* penes Clar. *Ruhnken.* Ἀτηρὸν κακὸν, οἷον ἰταμὸν καὶ βλαβερόν. In *Eurip.* Med. v. 230,

Πάντων, ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν.

Hoc non alibi reperietur in Euripideis iſto ſenſu: illinc itaque ſumſit, ut *Euripidis* multa, *Theodectes* Tragicus, cuius cum Euripideis iſta comparat *Porphyrius Euſebii* Praep. Ev. X, p. 466. D.

Σαφὴς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος,
Ὡς οὐδέν ἐστιν ἀθλιώτερον φυτὸν
Γυναικός·

eleganter amicum ſuum Niciam *Theocritus* vocat Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυ-

A τὸν, Carm. XXVIII, 7. *Alexis Athenaei* III, p. 123. F.

Εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν;

optime *Grotius*: *Faſtidioſa nonne res vere eſt homo?* vera enim eſt *D. Heinſii* obſervatio in Lect. *Theocr.* c. V, p. 310. In *Athenaei* locum *Caſaubonus*, Anim. III, c. 36, meminit *Platonis* hominem eſſe dicentis φυτὸν οὐράνιον οὐκ ἔγγειον·
B quod *Platonis* amatoribus placuit, ridet Poëta in *Anthol.* I, c. 81, ep. 1. —— Non alibi, quantum recorder, niſi l. c. mulieres vocantur ἀτηρὸν (id eſt βλαβερὸν) κακὸν, ſed *Euripidi* ſaepe κακὸν, & in Phoenice πάντων ἀγελαστατον κακόν. Non abſurde *Suſarion*, Comicorum primus,

Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
Οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

C

Vs. 632 —— πέπλοισιν ἐκπονεῖ] Hinc excitat *Euſtath.* in Il. Β p. 128, 48. —— ex vs. 634 nonnulla in Il. Ε p. 435, 19, ἡ Τραγῳδία ἐν τῷ, κηδεύσας καλοῖς Γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ. Dicitur autem hic κηδεύσας καλοῖς Γαμβροῖσι, quem *generum decorant* uxoris egregii *parentes*, ut loquitur *Horatius* Carm. II, Od. IV,
D 14. —— In v. 637, πιέζει, *comprimit*, adhibetur quo ferme ſenſu *Livius* dixit IX, c. 38, 14, *inſignem dolorem ingenti comprimi animo.*

Vs. 640 Σοφὴν δὲ μισῶ] Praeter *Grotium* haec & ſequentia Latinis numeris reddidit *M. A. Muretus* V. L. VIII, c. 21. —— vs. 641, pro χρὴ, recte χρῆν *Musgrav.* ex uno Cod. recepit. ——
E vs. 642, pro πανοῦργον, hic forte κακοῦργον poſuerat, quod eſt in Flor. Pariſ. aliisque Codd. ap. *Musgrav.* ne vocem adhiberet interdum in laude poſitam: Ὅσια πανουργήσασ' eſt in *Soph.* Antig. v. 74. —— vs. 643 ἀμήχανος γυνὴ quae dicatur monuit *P. Victorius* V. L. IX, c. X. *Euſtath.* in Il. Ζ p. 507, 52, Εὐριπίδης ἀμήχανον γυναῖκα τὴν εὐήθη λέγει, καὶ ἐναντίαν τῇ πολυμηχάνῳ. Talis, a ſexu ſuo di-

diverſa, prorſus neſcit εὑρεῖν ἐξ ἀμηχάνων πόρον· quae *Aeſchyli* phraſis eſt in Prom. v. 59, *Ariſtoph.* Eq. v. 756. Ex *Euripidis* Androm. v. 85,

Πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς, γυνὴ γὰρ εἶ·

ad Hecyram *Terentii Donatus* adhibet II, Sc. I, 17. ex *Attii* ſervatum Aegistho, —— *melius quam viri Callent mulieres.*

Vs. 645 Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν ὃ περᾶν] In Cod. Pariſ. legitur χρὴ δ' εἰς γυναῖκα· quorum illud deterius altero; γυναῖκα ſi darent alii Codd. non reiicerem, etſi ſequatur αὐταῖς. Qualem maritus debeat uxori concedere πρόσπολον dixit in Inone *Tragicus* ap. *Stobaeum* p. 483, 31. Cum his comparari poterunt in *Eurip.* Androm. v. 930, v. 944,

ὅπστε
Χρὴ τούςγε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἔστιν γυνή,
Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾶν ἐᾶν
Γυναῖκας· αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.

Ex *Dramate* Χρ. Π. v. 543, 4, Andromaches in Troaſin verba paulo ſcribi melius poterunt, quam vulgantur v. 645, 6,

Τοῦτο πόθον παρεῖσ' ἔμιμνον ἐν δόμοις
Εἴσω μελάθρων· κομψὰ θηλειῶν δ' ἔπη
Οὐκ εἰσεφρούμην.

Vs. 646 Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν,] Miror δάκη Θήρεσ' hic potius viro Clar. placuiſſe, quam δάκη Θηρῶν. prout nobiſcum legit *Euſtath.* in *Hom.* Il. Γ p. 324, 36, Δάκος καὶ Δάκετον τὸ θηρίον, ὃ τὸ πλῆρες Δάκετον θηρίον, ὡς δηλοῖ Εὐελπίδης ἐν τῷ, ἄφθογγα δάκη θηρῶν. Quum quaevis etiam θηρία dicantur δάκη, per periphraſin θῆρες ἄφθογγοι hic dicuntur ἄφθογγα δάκη θηρῶν. vid. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. Dian. v. 84. & *D. Ruhnken.* Epiſt. Crit. II, p. 17.

Vs. 647 —— ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ Μήτ' ἐξ ἐκείνου φθέγμα δέξασθαι πάλιν.] In Cod. Pariſ. legitur ἵν' ἔχοι μήτε π. τ. A in Flor. μήποτε· in utroque praeterea, nec non in aliis apud *Muſgravium*, Μήτ' ἐξ ἐκείνων· atque ita ſcripſiſſe mihi videtur Noſter, μήτε —— Μήτ' ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι π. ſaltem alibi domi manentibus λόγον conceſſerat παρ' οἰκέταις·

Ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος·

quem verſum *Euripidis* alibi nusquam arbitror legi praeterquam apud *Euſtath.* B in Il. Ε p. 429, 52. —— Eſt illud ἵν' εἶχον ex Attico more, quo dicebant ἵν' ἦν· ἵν' ἀνέστων· ἵν' ἐδόκων. & ſimilia.

Vs. 653 Ἃ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,] In *Dramate* Χρ. Π. v. 222 Ἃς, ἣν θέλητε κἀνζανῦν (καὶ ταυῦν) ξυνιέναι, Αὐτὸς ῥυτοῖς νάμασιν ἀπομόρξεται· ſcriptum olim ex hoc verſu, ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξεται. Hac ſtructura verbum, Clariſſ. C *Ruhnkenio* aliisque tractatum, *Euripides* adhibuit: τρύχη τῶνδ' ἐμῶν πέπλων κόρας Δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω, in Elec. 502. in Herc. v. 1399, & in Bacch. v. 344. Hic notat *abluendo expurgare*, atque ita *ſcelus expiare:* Hippolytus *Senecae* v. 715,

Quis eluet me Tanaïs? ——
Non ipſe toto magnus Oceano pater
D *Tantum expiarit ſceleris.*

Sophocles Oed. T. v. 1236,

Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα
Κεύθει.

—— In proximis, —— πῶς ἂν οὖν εἴην κακός, vulgatam voculam recte tuetur *Barneſ.* quam nemo mihi facile perſuadebit mutatam voluiſſe *Scaligerum:* eſt E haec formula loquendi de iſto genere, quod attigit *R. Daweſ.* Miſcell. Crit. p. 207. —— Optime *Grotius* in Exc. p. 216, *Quî fiam malus*, *Qui nec*, *quod audivi iſta*, *me purum puto.*

Vs. 656 Εὖ δ' ἴσθι, τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι] *Euripidi* familiare vitium σιγματισμοῦ hoc etiam apparet in verſu, quem cum duobus ſeqq. ſic immutavit

tavit *Auctor* dramatis Χρ. Π. v. 200,

Εὖ γ' ἴσθι, πατρὸς εὐσεβὲς θάλπει γένος·
Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις Ἀβραὰμ ὑπεσχέθη,
Οὐκ ἄν ποτ' ἔσχε μὴ τάδ' ὑπεξιέναι.

in quibus, pro ὑπεσχέθη, forte poſuerat ὑπέσχετο: *niſi iureiurando promiſiſſet A.* ſcribi quoque potuit, κατεσχέθη· dici certe, ὅρκοις κατασχεθεὶς, vel ἐνσχεθεὶς· ἐνίσχεται ὅρκοις eſt apud *Apollon. Rhod.* IV, 1084.

Vs. 657 Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος, εὑρέθην] ᾑρέθην corrigenti *Jo. Pierſono*, Veriſim. p. 63, adſtipulantur *Marklandus*, *Musgravius*, *Reiskius*. Vellem nobis aliquot excitaſſent ex Atticis ſcriptoribus loca, quibus ᾑρέθην iſto ſenſu legeretur: neque tamen viris obloquar Eruditiſſimis: ἐλήφθην in Scholiis aeque ad εὑρέθην ſcribi potuit, quam ad ᾑρέθην. Vocem ἄφρακτος a vicinis ſeparavi, ne iuvenes in eumdem errorem relaberentur, in quem lapſi ſunt nonnulli. Unus illam *Reiskius* recte cepiſſe videtur, dum haec interpretatur, *Nam ſi iureiurando circumventus non fuiſſem, haud armatus adverſus inſidias.* In ἄφρακτος λείπει τὸ ὢν, ut apud *Thucyd.* III, c. 83, f. in ἄφρακτοι μᾶλλον διεφθείροντο· *Schol.* ἄφρακτοι] λείπει τὸ ὄντες. apud eumdem III, c. 82, legitur v. 75, εἰ ἴδοι ἄφρακτον —— ἐτιμωρεῖτο· *Schol* ἀσφαλὲς ἐνόμιζε τὸ ἐπιτίθεσθαι διὰ τὸ ἄφρακτον εὑρεῖν τὸν ἐναντίον τοῦ ὅρκου τῷ θαῤῥεῖ. Saepius vox iſta recurrit apud *Thucyd.* ſed in iſtis locis ponitur eodem ferme ſenſu, quo hic ab *Euripide:* ſunt enim illic ἄφρακτοι, qui, dum nihil ab hoſte mali ſuſpicantur, ſibi non cavent ſive armorum munimine, ſeu alterius rei fiducia. Hippolytus, ſua ſimplicitate fretus & virtute, nihil ſibi metuebat; nihilque mali ſuſpicatus, *incaute* Diis teſtibus fidem ſuam obſtrinxit Phaedrae Nutrici; atque ita ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος (ὢν,) ᾑρέθη, *dum ſibi non cavebat* a vetula, *iureiurando captus eſt*, tanquam laqueo: nec minus tamen agnovit pius iuvenis,

Eſſe ſuam vinctam numine teſte fidem.

A Vs. 659 Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἔς τ' ἂν ᾖ ἔκδημος χθονὸς Θησεὺς, ἄπειμι.] In unius literae mutatione non videbatur mihi conſenſus Codicum exſpectandus, quibus Linguae ratio certa ſemper praevalet: hic itaque pro ἔς ἂν ἔκδημος recepi lectionem indicatam *R. Daweſio* Miſcell. Crit. p. 340, ἔς ἂν τ' ᾖ ἔκδημος· Illud vulgo diceretur ἕως οὗ ἂν ᾖ· vel ἕως ἂν ᾖ· usque *dum fuerit abſens Theſeus.*
B Pro ἕως οὗ, *donec*, ἐς ὃ, Ionice ſcribentibus ἐς τὸ, Atticis ἔς τε dicebatur: hoc iungi ſolet indicativi temporibus: ἔς τ' ἂν poſtulant ſubiunctivum. *Xenophanes Athen.* IX, p. 368. F.

Ἔς τ' ἂν ἀοιδάων ᾖ γένος Ἑλλαδικῶν.

apud *Philoſtr.* V. A. VII, c. XL, v. 6. ἔς τ' ἂν ᾖ (ſcribendum ἢ ᾖ) ἀπολογία. *Xenoph.* Ἑλλ. III, p. 283, 10, ἔς τ' ἂν
C —— λάβῃ τὰ δῶρα· optime *Polyaeno* reſtituit *Koenius*, ἔσ' ἂν ἴδωσιν, ad *Gregor.* de Dialect. p. 223. *Eurip.* Alc. v. 357. *Aeſch.* Prom. V. v. 376, Ἔς τ' ἂν —— λωφήσῃ. *Sophocles* El. v. 104, *non deſinam querelarum*, ἔς τ' ἂν λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς. Pro ὡς ἂν cum *Scaligero* in eius Philoctete ſcribendum v. 1324,

ἕως ἂν αὐτὸς ἥλιος
D Ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν.

ut in Oed. in Col. v. 114. Tria diverſa confudit *Heſychius* in Ἔς ἂν. *Photius* Lex. *MS.* Ἔς ἂν (Ἔς τ' ἂν) ἕως ἄν.

Vs. 660 —— σῖγα δ' ἕξομεν στόμα] Ex uno Cod. vitioſum enotatur ἕξομαι· Corrigerem libenter σῖγα δ' ἔξω μὲν στόμα· propter ſequentia, Θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς
E μολὼν ποδὶ —— Pertinet enim τὸ σῖγα non tantum ad proxima, ſed & ad Θεάσομαι. Lectionem egregiam σὺν πατρὸς —— ποδὶ, pro vulgata σὺν πατρὶ —— ποδὶ, debemus *Musgravio*, qui illam in quatuor invenit Codd. & Ed. prima, repertam in Pariſ. a *T. H.* ſecundum morem ſcribendi Euripideum σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ ſignificat *quando cum patre reverſa huc rediero*; docente *Marklando* in

in *Eurip.* Suppl. v. 90. *Reiskio* ποδὶ viſum fuit in τόθι vel in πάλιν mutandum; πατρὶ tum debuerat in πατέρι converti: reperiuntur quidem apud Tragicos πατέρι· & τόθι· ſed neutrum in ſenariis. —— Eſt in iisdem Suppl. v. 513, Σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα· ut hoc loco, σῖγα δ' ἕξω μὲν στόμα, legiturque σῖγ' ἔχειν, pro σιγᾶν, in *Eurip.* Or. v. 1572, & in *Soph.* Phil. v. 258. —— Qui hic ſequuntur duo verſus ſunt in *Dramate* Χρ. Π. 217, & 223. videturque illic etiam, non Πῶς γοῦν, ſed ſcriptum fuiſſe, Πῶς νιν προσόψει σύ τε καὶ μιαιφόνοι· Hic Πῶς notat *quo vultu*, ut ſupra v. 415: *Ovid.* Her. Ep. VI, 145, *Quo vultu natos, quo me, ſcelerate videres?* Quae Hippolytus *Euripidis*, Phaedram dicentem facit *Racinius*:

Je verrai le témoin de ma flâme adultere,
Obſerver de quel front j'oſe aborder ſon Pere.

Vs. 664 Ὄλοισθε· μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι Γυναῖκας·] Hos quinque ultimos huius ſcenae ſenarios velut ex Hippolyto *Stobaeus* retulit ad Tit. 71, p. 431, 37: in Ed. *Grot.* leguntur T. 73. Hac in ſede lectos dum non recordabatur, *Barneſius* illos referri paſſus eſt ad Hippolyti Καλυπτομένου reliquias p. 475. Ad has referre non abſurde potuerat duo verſus, qui verſibus ex Hippolyto proxime ſubiiciuntur apud *Stobaeum* p. 433, 4,

Μισῶ γυναῖκας, ἐκ πασῶν δέ σε πλέον,
Ἥτις πονηρὰ τἄργ' ἔχουσα γ' εὖ λέγεις.

Parum dubito, quin in Editione prima priores quinque locum invenerint; & rectius, me iudice, fuiſſent in editione dramatis correcta praetermiſſi. Forſan etiam omiſſi fuerunt a Poëta; ab hiſtrionibus autem, vel φιλευριπιδείοις, illinc repetiti. Quidquid dici poterat, & multo plura quam dici debuerant, iam dixerat *Euripides* ſub perſona Hippolyti, quem decebat e ſcena abire, dum hunc verſum pronunciabat, Τῆς σῆς δὲ

A τόλμης εἴσομαι γεγευμένος. Quod enim ait apud *Senecam* v. 566,

Deteſtor omnes, horreo, fugio, exſecror:
Sit ratio, ſit natura, ſit dirus furor;
Odiſſe placuit:

illud omne iam noveramus ex praecedentibus; ad odium, quo mulieres proſequebatur, ſignificandum nihil verſus
B addunt ſequentes; qui mihi ſaltem hoc in loco valde frigidi videntur: Oreſten non dedecet in Or. v. 1628, Οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί: Sed quale tandem illud Hippolyti, *Nunquam deſinam odiſſe mulieres*, οὐδ' εἴ φησί τις μ' ἀεὶ λέγειν· quae tribus diverſis coniecturis ſibi ſumſit tentanda vir Clariſſ. mihi cum *Marklando* κακῶς tantum illic videtur ſupplendum: *Bergler.* iſta comparat ad
C *Ariſtoph.* Eq. v. 250, Καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον· πολλάκις γὰρ αὔτ' ἐρῶ· Καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας. —— vicina, Μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι· ad *Ariſtoph.* Ach. v. 235,

Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις·

quae recte cepit *L. Kuſter.* formam illic legitimam poſuit *R. Daweſ.* Miſcell. Crit. p. 338. Eâdem forma loquendi
D ſcripſit *Pauſanias* IV. p. 290. f. οὔποτε ἐξήκασι κόρον ἀποτεμνόμενοι τῆς χώρας αἰεί τι ἑκατέρων. Hic eodem ſenſu ſcribi potuerat, μισῶν δ' οὔποτε παύσομαι· ſive λήξω· ſeu διαλείψω· id eſt μισῶν διατελέσω: Iſta talia, non Atticis tantum, ſed quibusvis uſitata, reperiuntur etiam in ſcriptis Iudaeorum Alexandrinorum: *Jeremiae* XXVIII, 63 recipi debebat ex Alex. Cod. ὅταν παύσῃ ἀναγινώσκων·
E quia ſic praeter ceteros amat loqui *Jeremiae* interpres, XVII, 8. XX, 7. L, 1: LI, 18. Centenis vicibus ſinceram ſui Codicis lectionem *Grabius* in marginem reiecit. Sed iſta me abducerent ab *Euripide*, —— cuius vs. 664 Ὄλλυσθε praebet *Stobaeus*, & verſu 666, Ἀεὶ γὰρ οὕτως· ſed recta eſt vulgata; Ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί· iunguntur ἀεί πως εἰσὶ, ut in *Ariſtoph.* Plu-

to v. 256, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἴμ' ἀεί.

Vs. 669, 1 Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς] Haec antiſtrophe, reſpondens ſtrophae v. 362 & ſeqq. in Cod. Pariſ. uni Phaedrae tribuitur: verſus etiam huius antiſtrophes 5 & 6 in iſto Cod. leguntur, prout ante uno ductu poſita ſeparavit *Musgravius*; ſic autem tres primi, Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς / Γυναικῶν πότμοι / Τίνα νῦν τέχναν ἔχομεν, ἢ λόγους, / ut in eodem tres primi Strophes: Ἄιες ὦ, ἔκλυες ὦ / Ἀνήκουσα τᾶς / Τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας. —— In vs. 3, λόγους in aliis quoque duobus Codd. invenit *Musgrav.* quod ob τίνα forte fuit a ſciolo mutatum: *Eurip.* Phoen. v. 1265, Ἀλλ' εἰ τιν' ἀλκὴν ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους. —— In vs. 4, ut *Aldus* edidit, exhibet MS. Pariſ. Σφαλεῖσαι καθ' ἅμμα λύσειν λόγου. quod quamvis & in *Schol.* legatur, & infra v. 781, revocare non debebat *Barneſius*, cum Κάθαμμα aeque dicatur ac Περίαμμα· illud etiam praebeant in hoc proverbio *Suidas*, & *Zenobius* Cent. IV, Pr. 46. Κάθαμμα λύεις] Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων· attigit uterque nodum Gordium, ſive *inexplicabile vinculum*, quod qui ſolviſſet Aſia ferebatur potiturus; de illo nodo multa hic proſtant in Scholiis, ex quibus unius additione literae tolli poterit, quem adeo *Barneſius* inſectatur, error, γέγονε δὲ Ἀλέξανδρος οὐ (pro ὁ) κατὰ τοὺς Εὐριπίδου χρόνους. Potuit dudum ante Tragicus phraſin adhibere, quam vim illa proverbii adipiſceretur.

Vs. 672, 5 Ἐτύχομεν δίκας (6) Ἰὼ γᾶ καὶ φῶς,] Pro ὦ ſcripſi cum *Heathio*, Ἰὼ γᾶ· verſus 6 eſt in Strophe Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ. —— Verſum 8 dedi, qualis legitur in Cod. Pariſ. Πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι; quam ſcripturam *Marklandus* coniectura fuit adſequutus: ante vulgabatur, Πῶς δὲ κρύψω φίλαι πῆμα. nunc verſus ſuo reſpondet Strophes 8. —— In ſequenti 9, pro τίς ἂν βροτῶν perperam ſcriptum in Flor. & Pariſ. A τίς ἀνθρώπων. —— In v. 12, δυσεκπέρατον etiam erat in Pariſ. ut ex aliis edidit Codd. *Musgravius*, pro δυσεκπέραντον. Ἀπέραντον multo frequentius legitur apud Atticos ſcriptores quam ἀπέρατον· hoc in *Ariſtoph.* Nub. v. 3, illud v. 393. δυσπέρατον in *Eurip.* Med. v. 648, ἀπέραντον v. 213.

Vs. 680 Φεῦ, φεῦ, πέπρακται, κοὐ κατώρθωνται B τέχναι] Iſta, προδότης τῆς τροφοῦ κατηφοῦς, ὁ Χορὸς φησὶν, ut recte *Schol.* admonet; nihilque adeo eſt, cur Nutrici cum viro Doctiſſimo tribueremus. —— Ex iisdem *Scholiis* adfirmari poteſt lectio Cod. Pariſ. κοὐ κατώρθωται τέχνη, Δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλου· quae genuina videri poterit, altera ex interpretamento orta; nam *Scholiaſta*, τὸ δὲ, ait, καὶ οὐ κατώρθωται τέχνη, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν τοῦ πράγματος κατ- C ώρθωσαν αἱ τέχναι τῆς δούλης.

Vs. 682 Ὦ παγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ,] Quae dominam perdiderat, anus ſcelerata dici Phaedrae poterat, uſitatiſſimo more, φίλων διαφθορὰ, *corruptela*: ſed exquiſitius videbatur, & rarius, διαφθορεῦ, quod hic praebebant duo Codices Flor. (in quo διαφθορεῦ φίλων) & Pariſ. & hinc ſumptum *Con-* D *ditor* dramatis Χρ. Π. ubi Maria in Iudam v. 347,

Ἔῤῥ' αἰσχροποιὲ, φιλίας διαφθορεῦ.

prius hemiſtichium eſt ex *Eurip.* Med. v. 1346, irriſum Laïdi *Machonis* apud *Athen.* XIII, p. 582. D. alterum ex hoc Hippolyti loco, quo vicina quoque derivata ſunt. In virilis audaciae feminam Attico quoque more convenit maſculi- E num διαφθορεὺς, adhibitum *Platoni*; & *Dioni Chryſ.* Or. 37, p. 463 B. διαβολῆς μὲν ἕνεκα καὶ Σωκράτης εἴη τῶν νέων διαφθορεὺς, καὶ πάντων —— ἀνατρεπεύς· *Antiphonti* Or. III, p. 116, 28, memoratur ἀνατρεπεὺς τοῦ οἴκου. —— Noſtro verſu lectione Codicis Flor. διαφθορεῦ φίλων, Οἷ' εἰργάσω με· hiatus etiam inter verſus evitaretur; quod, ubi commode fieri poterat, nonnunquam mihi videbatur *Euri-*

pides

rides ſtuduiſſe ; hoc tantum cogitabam ad Phoen. v. 891, non quod putabat vir Eximius; ubi diverſae Codicum eſſent lectiones, ceteris paribus, illam eſſe praeferendam, quae tolleret hiatum. Pauca ponam in eam rem exempla: in *Eurip.* Hec. v. 410, 411 vulgatur,

νῦν πανύςατα
Ἀκτῖνα κύκλον θ᾽ ἡλίου προσόψομαι.

melior illic idcirco lectio duorum Codicum videtur Leidenſium, πανύςατον Ἀκτ. prout ſcribitur in Alc. v. 205, ubi duo mihi verſus 205, 206, ex Hecuba male videntur collocati. In Or. v. 591, 92, *Apollo terrarum umbilicum*

Ναίων, βροτοῖσι ςόμα σαφέςατον νέμει,
Ὧι πειθόμεσθ᾽.

quia legitur in *MS.* Leid. νέμει σαφέςατον, & apud *Juſtin. M.* de Mon. p. 40. C. hoc praeferrem: Ναίει — νέμων eſt apud *Clem. Alex.* p. 65, 15. Ob eamdem rationem in Troaſin v. 23, pro θεᾶς Ἥρας melior lectio mihi videtur Cod. Flor. θεᾶς Ἥρας. Vel ex his paucis intelligetur, quid velim in ſimilibus: absque Codicibus nihil in talibus tentandum arbitror.

Vs. 683 — Ζεύς σ᾽ ὁ γεννήτωρ ἐμὸς Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.] Sic *Musgrav.* edidit ex Codd. Pariſ. praebet eadem alius quoque Codex: in Flor. erat Ζεύς γ᾽ ὁ γεννήτωρ — ἐκτρίψειέ σ᾽. Sed prius illud in ſuo quoque reperiſſe *Conditorem* dramatis Χρ. Π. monſtrant vss. 341, 2,

Αὐτός σ᾽, ὃν ἐλπὶς παιδὸς εἶναι πατέρα,
Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.

Sunt penes me verſus aliquot ex Rheſi Prologo nondum editi; memorat in illis Poëta

πόλιν
Περγάμου βίᾳ πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην.

Imitator *Herodoti Pauſanias* III, p. 224, 5, ἐκκόψαι προῤῥίζους τὰς Ἀθήνας, *Athenas funditus eſſe delendas*: quod *Iſocrati* in A Plataïco p. 302. C. τήν τε πόλιν ἐξανδραποδισθῆναι, καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον· hinc dictum fuit aliis. *Herodoti* Glaucus VI, P. 479, 1, ἐκτέτριπται πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης. *Virgil.* Aen. XI, 394, *Euandri totam cum ſtirpe videbit Procubuiſſe domum*: ad *Herodoti* quoque locum nonnulla notata ſunt; & a *Berglero* in *Ar.* Ran. v. 595.

B Vs. 685 Οὐκ εἶπον, οὐ σῆς προὐνοησάμην φρενὸς, Σιγᾶν;] Alibi quidem ſeparatim poſita Οὐκ εἶπον accipi poſſunt quo ſenſu *Terent.* And. III, 5, 15, *An non dixi hoc eſſe futurum*: hic vero iungenda ſunt Οὐκ εἶπον σιγᾶν· ut recte *Schol.* οὐχὶ, τὸ προπετὲς τῆς διανοίας προνοουμένη, ἐκέλευον σιωπᾶν. Dixerat Phaedra v. 520, Μή μοί τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τέκνῳ. — Haec & proxima ſic tranſtulit in ſuam C Trag. *Auctor* Χρ. Π. v. 197

Οὐκ εἶπεν, οὐ σῆς προὐνοήσατο φρενὸς,
Σκοπεῖν ἐφ᾽ οἷσι νῦν ἑκὼν ἀλγύνεται;
Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέσχου· τοιγαροῦν γνοίης τάχος.

Vs. 689 Οὗτος γὰρ, ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας,] Placet *Jo.* noſtri *Pierſoni* correctio legentis, νῦν τεθηγμένος· hoc adhibent etiam iſto ſenſu Tragici, compoſi- D tum alibi forte non invenietur; νῦν hic vim ſuam habet: *iam ante durus & intractabilis*, *nunc incitatus* ira Ἐρεῖ καθ᾽ ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας· ubi recte σὰς pro τὰς recepit *Musgravius*, quod praebet & Cod. Pariſ. in quo deeſt v. 691, Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς, & legitur in vs. 692, Πλήσει δὲ — hunc vero, Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν οὐδόξων λόγων, bis exhibet Trag. Χρ. Π. v. 212, & v. 964. E Animus *incitatus* ira, odio, vel alia perturbatione, dicitur Poëtis τεθηγμένος· ὀργῇ τεθηγμένον dixit & *Alcidamas*, idcirco notatus *Ariſtoteli* Rhetor. III, p. 123, 7. *Aeſchylus* Sept. c. Theb. v. 721,

Τεθηγμένον τοί μ᾽ οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ,

Incitatum me verbis certe non mitigabis: mitibus ille verbis opponit τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους, Prom. V. v. 308.

Ὑβ-

variis motibus concitati linguam γλῶσσαν A τεθηγμένην dixit *Soph.* Aj. v. 585. Eiuſdem *Sophoclis* ex perdito dramate fragmentum legitur in *Schol.* ad *Eurip.* Or. v. 490,

> Ὀργὴ γέροντος, ὥστε μαλθακὴ νοτὶς,
> Ἐν χειρὶ θήγει, ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

huius vero verſus vitium hiatus monſtrat, illius vox νοτὶς, — forte ſcribendum, ὥστε μαλθακὴ κοπὶς (ut in *Eurip.* B Cycl. v. 240. Elec. 836 &c.)

> Ἐν χειρὶ θήγοις, ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

Grotius in *Stob.* de Rer. Nat. p. 141, dedit iſta velut *Theodectae*,

> Ἀλλ', ὦ τάλαν Θυέστα, καρτέρει δάκνων
> Ὀργῆς χαλινόν· (παρακελεύομαι δέ σοι)
> Τιθέμενος εἶν ἄλλοισι μυρίοις·

ſed ultima, Τιθέμενος εἶν, ex coniectura C ſunt *Grotii* non admodum felici: vetus lectio erat, Τεθηγμένον ἐν — quam egregie corrigit Clar. *Ruhnkenius:*

> Δεδηγμένον ἐν ἄλλοισι μυρίοις —

Morde frenum irae, quod ſaepe alias momordiſti.

Vs. 696 Τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ.] His in Cod. Pariſ. adſcriptum D interpretamenti loco, τὸ λογιστικὸν σου νικᾷ· velut interpres *Achilles Tatius* II, p. 127, ἡ ὀργὴ, περιυλακτοῦσα τὴν καρδίαν, ἐπικλύζει τὸν λογισμὸν τῷ τῆς μανίας ἀφρῷ. — In vs. 697, ad εἰ δέξῃ, adſcriptum in eodem Cod. ἀντὶ τοῦ καταδέξῃ. — Idem vs. 699 ut & Flor. exhibet ſcriptum, ſicut ex MSS. vulgavit *Musgravius*; ſic ante editum, Ζητοῦσά γ' εὗρον φάρμακ' οὐχ ἃ 'βουλόμην. E

Vs. 700 Εἰ δ' εὖγ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν.] *Si vero res mihi bene ſucceſſiſſet, valde ſapiens reputarer*; Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα· *iudicare namque* ſive *conſilia ponderare ſolemus ex eventu.* — Neque ἔπραττον hic locum invenit, nec κάρτα γ' ἐν ex Cod. Pariſ. Sed, ſive legatur,

> Εἰ δ' εὖγ' ἔπραξ' ἂν, κάρτα γ' ἐν σοφοῖσιν ἦν,

ſeu, prout vulgari ſolet, nihil arbitror intereſſe; neque neceſſe, ut bis hoc in verſu vocula ſcribatur ἂν cum *Heathio*; cum ſemel poſita aeque ad ἦν referri poſſit, quam ad ἔπραξα. — Sequentem verſum *Grotius* reddidit, *Nam mentem habemus ſinguli ex eventibus.* Quam vita comprobat quotidiana, ſententiam iſtam hiſtorici ſaepe veteres adhibuerunt & oratores; quorum quaedam loca collegit *N. Abramus* in iſta *Ciceron.* pro C. Rabir, c. I, *hoc plerumque facimus, ut conſilia eventis ponderemus, &, cui bene quid proceſſerit, multum illum providiſſe; cui ſecus, nihil ſenſiſſe dicamus*; certe *ducamus.* Phaedra *Senecae* Hipp. v. 598, *Honeſta quaedam ſcelera ſucceſſus facit.* — In proximo vs. 702, Codex dat Pariſ. Ἦ καὶ δίκαια ταῦτα· mihi vulgata placet, Ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι· *haeccine iuſta, mihique placere poſſunt?* ſunt enim τὰ ἀρέσκοντα, ſicut ſupra v. 278, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει. Ad vs. ſeq. adſcriptum in eodem Cod. ἰσολογεῖν συγχωροῦσαν. Dicit Phaedra, Τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις· *ut, cum tantum mihi vulnus inflixeris, mecum verbis concertares:* συγχωρεῖν λόγοις hic idem paene videtur, quod alias dicebatur ὁμόσε χωρεῖν τοῖς λόγοις. Non ſane quae res vulnus intulerat eadem opem ferre Phaedrae poterat: quamvis οὐ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα,

> Πελτοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν·

ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται, *Plutarch.* T. II, p. 46 F. 47. A. quam in rem *Philoſtrati*, *Luciani*, *Aeliani*, aliorumque dantur ſimilia.

Vs. 708 Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπελθε, καὶ σαυτῆς πέρι Φρόντιζ'· ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς.] Ad Oenonen Phaedra *Racinii:*

> *Vas, laiſſe moi le ſoin de mon ſort déplorable.*

In *Dramate* Χρ. Π. v. 228, ad proditorem aliquis dixiſſe fertur:

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπιθι, καὶ σαυτῆς πέρι
Φρόντιζε, τ' αὐτῆς δ' αὐτὸς εὖ γε θήσεται·
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς κατθανῇ κακὸς κακῶς.

Hinc facile quis in eam veniret ſuſpicionem, verſuum iſtorum tertium olim hac in ſede lectum, & Phaedram morituram Nutricis mortem praedixiſſe, dicendo,

Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὴ κακῶς.

Utrum illa ſibi manus intulerit, an alio modo perierit, latet; quid enim iſta factum ſit muliere ne verbo quidem indicavit *Euripides*, propterea iure notatus *R. Brumoeo dans ſon Theatre des Grecs*, T. II, p. 237, 238. Sed verſus ille dramatis Chriſt. 230, Σὺ δ', ὥσπερ &c. ſumptus eſt ex *Eurip.* Medea, ubi Iaſoni Medea qua morte periret praedicit v. 1386. —— De his formulam, τἀμὰ θήσομαι καλῶς, *meis ipſa rebus recte conſulam*; & de rebus Phaedrae loquentis Nutricis verba ex v. 521, ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς, *L. Kuſter.* attigit de Verb. Med. I, § 47. quarum haec reſtitui poterit *Maximo Tyrio* Diſſ. XXV, p. 301, l. 13, τούτῳ δ' ἐξαρκέσει ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα θῇ· ubi vulgata vox ἔθη variis fuit modis tentata: altera *Philoſtrato* de V. S. II, p. 622, 7 ἐστάλη ἐς τὴν Ῥώμην, ὡς τὰ ἑαυτοῦ εὖ θησόμενος. a vicinis literis vocula εὖ fuerat eliſa, quam adhibet & in iſta formula *Philoſtratus* de V. A. VII, p. 316, 18. VIII, p. 352, 13. Formulam ſuo more tractavit in *Lucian. T. H.* p. 485, 486.

Vs. 712 Σιγῇ καλύπτειν, ἃ 'νθάδ' εἰσηκούσατε] Pro καλύψαθ' ex uno Cod. *Muſgravius* recepit καλύπτειν, inventum & in Flor. duo praebent καλύψειν· utrum probetur parum refert. Ad chorum *Euripidis* Medea v. 259, Τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι, —— 263, Σιγᾶν· Ex *Sophoclis* Phaedra *Stobaeus* hos duo quoque verſus ſervavit p. 439, 48,

Σύγγνωτε, κἀνάσχεσθε σιγῶσαι· τὸ γὰρ
Γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ χρὴ στέγειν.

A Ut Medeae mulieres Corinthiae, Phaedrae commiſſa ſe celaturas arcana pollicentur Troezeniae:

Ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην,
Μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δείξειν ποτέ.

legitur illic in duobus Codd. Flor. & Pariſ. δεῖξαι· —— *Scholiaſtes*, ὀμνύουσιν, inquit, οἰκονομικῶς· λύοιτο γὰρ ἂν τὰ τῆς ὑποθέσεως. *ex fabulae diſpoſitione iurant, cu-*
B *ius alioquin argumentum periiſſet Poëtae*; pendet enim ab hoc quoque ſilentio fabula. Duo ſunt de choro *Horatii* praecepta; *Ille teget commiſſa*; alterum, *Ille bonis faveat*: quorum hoc in Hippolyti quoque choro violavit *Euripides*. Aliud peccatum Poëtae excuſare nititur *Brumoeus* Theatri Gr. T. II, p. 239 & ſeqq.

C Vs. 715 Καλῶς ἔλεξας] Uſitatiſſimam *Euripidi* formulam ex Flor. Cod. reſtitui, pro Καλῶς ἐλέξατ'· ſaepe ſic, ut notum, Chorum alloquuntur perſonae Tragicae numero ſingulari: Καλῶς ἔλεξας legitur in *Euripidis* Hec. v. 1006. Or. v. 899. Alc. v. 1104. Iph. in Aul. v. 829. in Taur. v. 597, 766, 909, Bacch. v. 951. Heracl. v. 726. Hel. v. 140, 157. Ion. v. 648. Elec. v. 639. in *So-*
D *phoclis* Aj. v. 94. Illud ipſum tres Codices exhibent in *Eurip.* Or. v. 110, pro Ὀρθῶς ἔλεξας· quod paulo ante illic poſitum v. 100, in Ion. v. 745, & in *Soph.* Phil. v. 341. praebet & in Rheſo, v. 327, Cod. Flor. —— In proximis alii Codd. apud *Muſgrav.* exhibent ἓν δὲ προςτρέπουσ' ἐγὼ, *unum illud obſecrans ut facias*, Εὕρημα δή τι (δῆτα MSS. Flor. & Pariſ.) τῆσδε συμφορᾶς ἔχω· quae *Schol.*
E non male accipit ἓν μόνον ἴαμα τῆς συμφορᾶς εὗρον. ſupra iam dixerat v. 600, (ἓν οἶδα) τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.

Vs. 718 Αὐτὴ δ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα] Praeceſſerat, Ὡς εὐκλεᾶ μὲν —— ſequi debebat, Αὐτὴ δ' ὄνασθαι· conſtans uſus hic iterum praevaluit Codicibus, in quibus erat Αὐτή τ' ὄνασθαι. —— Ex hoc verſu τὰ νῦν πεπτωκότα

 com-

comparari debent cum phraſi v. 719, τἀμὰ θήσομαι καλῶς. Quando, quod maxime opus erat, non ceciderat, illud quod ceciderat forte, vitae ſuae iactura corrigere conſtituit Phaedra, atque ita velut ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀτοχίαν θεραπεῦσαι, ut proprie loquutus eſt *Lucian.* in Amor. T. II, p. 415. Teſſerarum ludum procul dubio hic reſpexit *Euripides*, a quo forte primus iſtas ad vitam quotidianam formulas tranſtulit *Plato* de Rep. X, p. 604. C. βουλεύεσθαι περὶ τὸ γεγονὸς, καὶ, ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων, πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος αἱρεῖ βέλτιστ' ἂν ἔχειν —— (καὶ) ἀεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχιστα γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν. conf. *Th. Gataker.* A. M. P. c. XXIX, p. 741. & *T. H.* in *Lucian.* p. 486. 6. Sua *Terentius* ſumſiſſe videtur ex *Alexidis* loco, cuius nobis initium ſervavit *Stobaeus* p. 560, 15,

> Τοιοῦτο τὸ ζῆν ἐστιν, ὥσπερ οἱ κύβοι·
> Οὐ ταὔτ' ἀεὶ πίπτουσιν.

Vs. 723 Θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι.] Recte *Canteri* correctionem recepit *Barneſ.* pro vitioſis, ὅπως δ' ἐγὼ τοῦτο· prout ille coniecerat, legitur in Flor. Pariſ. aliiſque Codd. *Senecae* Phaedra Hipp. v. 258,

> *Decreta mors eſt; quaeritur fati genus:*
> *Laqueone vitam finiam* &c.

quae rectius omiſiſſet, non nutrici narranda ſed ſoli Phaedrae exigenda. In Oed. *Senecae* Iocaſta v. 1031, *mors placet: mortis via Quaeratur.* *Virgilii* Dido

> *ubi concepit furias, evicta dolore,*
> *Decrevitque mori; tempus ſecum ipſa modumque*
> *Exigit,*

Aen. IV, 475. voce ὅπως *modus* ſignificatur: *Ariſtophanes* Eq. v. 80,

> Κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει
> Ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.

A In *Eurip.* Medea v. 1134, pro Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· ſcribendum ex Cod. Flor.

> Λέξον δ' ὅπως ὤλοντο.

Sequentis verſus formula Εὔφημος ἴσθι latet apud *Ammonium* Grammaticum in Ἴσθι p. 76. Nec Tragicus fuit neque Comicus *Euphemus* dictus: Auctorum indice nomen illud eiiciatur, & reſtituatur *Ammonio* Tragici, forſan *Euripidis*,
B ſenarius:

> Εὔφημος ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη.

Vs. 724 —— Καὶ σύγ' εὖ με νουθέτει.] *Marklando* ſcribendum videtur νουθετεῖς· ſive μή με νουθέτει. *Heathio* ſervandum quod vulgatur, *Scholiaſtae* certe lectum: *non inſtar nutricis*, ἀλλὰ πρὸς τὸ χρηστὸν εὖ με νουθέτει. —— Paulo poſt vs. 727, ex
C Cod. Flor. ſcripſi, πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι· pro forma vulgata ἡττηθήσομαι· Attica quidem; nec veteris tamen Atticiſmi: *Thucydides* & Tragici ſcribere ſolent, inſtar ſimilium, ἡσσᾶσθαι· quod, recte ſcriptum, eadem elliptica ſtructura praebet *Thucyd.* p. 203, 91. p. 275, 84, 470, 79. *Euripides* Hec. v. 1259. Alc. v. 697. Autol. v. 15. aliquoties etiam *Sophocles*.

D Vs. 728 Ἀτὰρ κακόν γε χ' ἀτέρῳ γενήσομαι Θανοῦσ',] Vera ſunt ſine dubio quae ſcribit *Heliodorus* VIII p. 374, ἀπελπισθεὶς ὁ ἔρως οὐδεμίαν ἔχει φειδὼ τοῦ ἐρωμένου. & p. 400, οὕτως ἡδύ τισι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι, ὅταν συμβαίνῃ τοῖς ἐχθροῖς ἐπαπόλλυσθαι. Phaedra *Senecae*, Hipp. v. 721,

> *Regeramus ipſi crimen, atque ultro impiam*
> E *Venerem arguamus; ſcelere velandum eſt ſcelus.*

Rufinus *Claudiani* II, 166,

> *Haec cervix non ſola cadet: miſcebitur alter*
> *Sanguis, nec Stygias ferar incomitatus ad umbras,*
> *Nec mea ſecurus ridebit funera victor.*

quae

quae forte ſcripſerit Poëta Latinus, memor Euripideae Phaedrae. Habent cum his quamdam convenientiam, diverſi tamen Creuſae verſus in *Eurip.* Ione 1311,

Λυπήσομαί τιν', ἂν (f ᾖ) λελυπήμεθ' ὕπο.

& Haemonis in *Sophoclis* Antig. v. 762,

Ἦδ' ἂν θανεῖται· καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

Noſtro verſu Codices Flor. & Pariſ. θατέρῳ praebent: mihi praeſtare videtur καὶ ἑτέρῳ, more, his ſolemni, contractum in χ' ἁτέρῳ· In Danaës Fragm. v. 17, vidit *Heathius* ſcribendum,

Ὃς τῆσδέ γ' ἄρξει χ' ἁτέρας πολλῆς χθονὸς,

pro θατέρας· Melanipp. v. 70,

Πέπονθας οἷα χ' ἅτεροι πολλοὶ βροτῶν.

conf. Suppl. v. 572. Elec. v. 1038. & ſcribe ad iſtam rationem *Comici* verſum in *Stob. Grotii* p. 43,

Πολλῶν σφόδρ' ὄντων χ' ἁτέρων ἐν τῷ βίῳ.

Vs. 732 Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν,] *Etymologus* in Ἠλίβατος excitat *Euripidis* Hippolyto, Ἠλιβάτοις κευθμῶσι, p. 427, 50. —— Initium huius ſtrophes ſpectabant probabiliter etiam *Ariſtophanis* in Av. iſta v. 1337,

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας
Ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
Γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας.

quorum ſimilia forte fuerint in Oenomao *Sophoclis*, in *Scholiis* illic memorati, ubi haec Euripidea recte *Bergler.* attulit: Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν Θεὸς ἐν ποτανοῖς Ἀγέλησιν θείη· in quibus ἐν πταναῖς Ἀγέλαισιν dedit ex Codd. *Musgravius*, quod hic verſui convenit; & ubique πτανὸς & πτηνὸς adhibentur *Euripidi*, qui rarius illud ποτανὸς bis terve poſuit. —— Vs. 6, & 7, ſtrophes & antiſtrophes leguntur in Cod. Pariſ. quales edidit *Musgrav.* Vs. 8 vulgabatur Ἔνθα πορφυρέαν σταλάσσουσιν· πορφύρεον erat in Pariſ. Flor. aliisque Codd. *Musgr. Marklandus*,

A *Heathio* probante, reſtituit, Ἔνθα τε πορφύρεον σταλάσσου / σ' εἰς —— quod una duntaxat litera mutata recepi. —— Vs. 9, Τάλαιναι, ut in aliis, erat & in Flor. Vs. 10, Κοῦραι in Pariſ. Vs. 11, ἠλεκτροφαεῖς in Flor. —— Huc mihi quoque ſpectaſſe *Plinius* videtur H. N. XXXVII, c. 2, *Euripidis* & aliorum errorem ex *orbis* excuſans *ignorantia:* comparavit ad iſta haec Euripidea *Victo-*
B *rius* V. L. XXV, c. IV. Veterum, Poëtarum praeſertim, de Eridano errores, & fluminis, *a quo ſuccinum in Graeciam deferebatur*, verum nomen ſitumque demonſtravit *Philipp. Cluverius* Germ. Ant. III, p. 634 & ſeqq, p. 691, citatus praeter ceteros *P. Weſſelingio* ad *Herod.* III, c. 115. Recte ſtatuit *Victorius Euripidem* fabulam aetate ſua pervulgatam fuiſſe perſequutum,
C Poëtis certe quibusvis decantatam: *Apollon. Rhod.* IV, 596 &c. *Dionyſ. Perieg.* v. 290. *Ovid.* Met. II, 364,

Inde fluunt lacrymae, ſtillataque ſole rigeſcunt
De ramis Electra novis, quae lucidus amnis
Excipit.

Valer. Flacc. V, 430. *Claudian.* de III
D Conſ. Honor. v. 125 &c. *Nemeſian.* Cyneg. v. 37. *Eubulus Athenaei* XIII, p. 568. F. οἵας Ἠριδανὸς ἁγναῖς ὕδασι κηπεύει κόρας. conf. *Jo. Matth. Geſneri* de Electro veterum Diſſert. inſerta Commentariis Societ. Reg. Gotting. T. III, p. 72.

Vs. 742 Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν Ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν] Heſperides Nym-
E phae, ſive Atlantis ſeu cuiuscunque filiae, non certe Iovis & Themidis *Pherecydae* dictae, quod hic traditur in *Scholiis*, & falſum eſſe liquet ex iſtius hiſtoriae Pherecydéae, quam ſequutus eſt *Apollodor.* II, p. 103, enarratore *Schol. Apollon. Rhod.* IV, 1396, Heſperides Nymphae (de quarum nominibus egit Ill. *N. Heinſ.* in *Ovid.* XI Met. v. 114.) hic minime vulgari titulo ornantur τᾶν

ἀοιδᾶν· & in *Eurip.* Herc. Fur. v. 394. Hercules

> Ὑμνῳδούς τε κόρας
> Ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν,
> Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον
> Χειρὶ καρπὸν ἀμέρξων.

ſed & apud *Apollon.* IV, 1399, circa arborem auriferam, & *divitis horti* (*Manil.* V, 16) vigilem cuſtodem,

> νύμφαι
> Ἑσπερίδες ποίπνυον ἐφίμερον ἀείδουσαι.

Diverſimode fabulam de aureis Heſperidum μήλοις explicant *Palaeph.* π. Ἀ. c. XIX, *Juba* apud *Athen.* III, p. 83. C. hinc ap. *Euſtath.* Od. H p. 274, 48. & doctus *Scriptor* Homil. *Clement.* VI, 15, ubi ἐπίσαται in ἐπιασπᾶται commutandum eſt.

Vs. 744 Ἵν᾽ ὁ ποντομέδων Πορφυρέας λίμνας Ναύταις οὐκ ἔθ᾽ ὁδὸν νέμει Σεμνὸν τέρμονα ναίων Οὐρανοῦ τὸν Ἄτλας ἔχει] Ultimo verbo, βαστάζει legitur adſcriptum in Cod. Pariſ. *Virgilius* Aen. IV, 480,

> *Oceani finem iuxta, ſolemque cadentem,*
> *Ultimus Aethiopum locus eſt, ubi maximus Atlas*
> *Axem humero torquet:*

VI, 796,

> *Jacet extra ſidera tellus*
> *Extra anni ſolisque vias, ubi coelifer Atlas*
> *Axem humero torquet.*

Eam in rem multa proſtant. In his Euripideis formam Doricam λίμνας ex Cod. poſui Pariſ ex hoc Cod. & Flor. (τέρμον᾽ ἀναίων *Iſ. Voſſio* recte mutatum in τέρμονα ναίων·)

> Σεμνὸν τέρμονα ναίων,

pro vulgato Σ. τ. κυρῶν. ſed ναίων in tribus etiam Codd. invenit *Musgravius*, in uno velut variam lectionem adſcriptum κυρῶν ſive κύρων. hoc κύρων adprobat *Heathius*, faſſus tamen verbum illud ſe ſecundo tertioque, nusquam alibi legiſſe A quarto caſui iunctum. Quinimo ſi hic poſitum ab *Euripide* fuit rarius hoc ſenſu κύρων, ſcribi, niſi fallor, debuit,

> Σεμνῷ τέρμονι κύρων
> Οὐρανοῦ·

atque ita ſuſpicor *Aeſchyli* imitatione primum ſcripſiſſe *Euripidem*, in ſecunda Ed., more ſui temporis loquutum, ea dediſſe quae poſui,

B

> Σεμνὸν τέρμονα ναίων·

hic autem eveniſſe, quod ſupra v. 80, & alibi, ut pars prioris lectionis ad nos usque pervenerit. *Coeli venerando termino vicinus*, ſive *coelo conterminus*, Aeſchylea phraſi dici potuit Σεμνῷ τέρμονι κύρων Οὐρανοῦ. *Callim.* h. Cerer. v. 38,

> Ἧς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον

C attigit ex omnibus una tantum *A. Fabri*, vertitque, *in coelum penetrans*: dixit & *Virgilius*, *coelo capita alta ferentes*: —— *coeloque educere iuſſit.* apud *Apollon. Rhod.* II, 363, ἄκρη τὶς, —— ἀμπέλαγος τετραμμένη, αἰθέρι κύρει· *Schol.* interpretatur προσπελάζει. L. IV, 945, (πέτραι) κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον. In multis permutantur εἶναι· τυγχάνειν· κύ-
D ρειν· ναίειν. Nihil arbitror intereſſe, dicaturne quis αἰθέρι κύρων· an αἰθέρι ναίων· αἰθέρι κεῖσθαι Pleiades dicebantur *Lamprocli* apud *Athen.* XI, p. 491. C. nec *durius* videri debuit in *Callim.* h. Dian. v. 20, Οὔρεσιν οἰκήσω· cuius generis ſunt apud *Callim.* plura. —— Sed *Euripides Aeſchylum* habebat in hac locutione praeeuntem: Tantali Tragici verſus aliquot praebet *Plutarchus* de Exil. p.
E 603, A.

> Θυμὸς δέ ποτ᾽ ἁμὸς, οὐρανῷ κύρων ἄνω,
> Ἔραζε πίπτει, καὶ με προσφωνεῖ τάδε,
> Γίνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

Iſta quando dicuntur apud *Plutarchum* partem orationis feciſſe, qua dixerat praeter cetera Tantalus,

> Σπείρω δ᾽ ἄρουραν δώδεκ᾽ ἡμερῶν ὁδόν·

diſci-

diſcimus ex *Strabone*, fine L. XII, verſus iſtos ex *Aeſchyli* Niobe petitos, & a Tragico Tantalo pronunciatos paulo poſtquam a *Strabone* ſervatos dixiſſet: hos nihil vetat duabus a me coniecturis tentatos hic adponere:

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν,
Βερέκυντα χῶρον· ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος
Ἴδης ἐνὶ κνημοῖσι, καὶ βρυχήμασιν
Ὀργῶσι μήλων πᾶν [δ' ὀρεχθεῖ] πέδον.

In his ὀρεχθεῖ, quod minime placet, imputandum eſt *Caſaubono*: Ἴδης ἐνὶ κνημοῖσι, ſcripſi, pro Ἴδης μυκηθμοῖσιν· & Ὀργῶσι, pro Ἕρπουσι· hic iſta commode firmari nequeunt.

Vs. 750 Ἵν' ὀλβιόδωρος αὔξει ζαθέα Χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς] Pro ἄξει ſcribentis αὔξει, *Canteri* coniecturam firmarunt Codices adhibiti *Musgravio*, qui vulgatum ὀλβιόδωρος etiam habuiſſe videntur. In Pariſino quod legitur Ἵνα βιόδωρος αὔξει· ſi paululum adiuves, lectionem dabit ſpectabilem,

Ἵν' ἁ βιόδωρος αὔξει &c.

Eſt certe βιόδωρος, aeque ac Homericum Ζείδωρος, aptum epitheton *telluri*, Grammaticis etiam ad hoc interpretandum adhibitum, & *Sophocli* in Phil. v. 1160, Ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα. Neque hoc alteri non praeponerem, ſi hic ageret de terra Poëta, quam homines incolimus *fruges conſumere nati*; ſed de tellure loquitur velut extra hunc orbem iacente circa hortum Heſperidum, ubi Nectaris affatim erat atque Ambroſiae: hic idcirco caute poſuiſſe videtur ὀλβιόδωρος —— ζαθέα Χθών· ut intelligeretur Diis immortalibus τελείαν εὐδαιμονίαν διδοῦσα. Secundum *Ammonium* Ὄλβιος dicendus ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. In *Eurip.* Medeae v. 1228, 1230, ſuſpicor veram nobis lectionem ſervaſſe *Gregorium Nazianz.* qui dicitur, & ſic primum verſus iſtos *Euripidi* ſcriptos:

Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων φύσει·
Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, Ὄλβιος δ' ἂν οὔ.

vulgatur in his εὐδαίμων ἀνὴρ, & εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

Vs. 752 Ὦ λευκόπτερε Κρησία Πορθμίς] Hinc *Euſtathius* attigit in *Dionyſ.* Periegeſin, v. 80, Κρησίαν πορθμίδα, ἤγουν πλοῖον Κρητικόν. In Troaſin v. 944, Κρησίαν χθόνα, paulo poſt memorat Κρησίαν γῆν. praeter haec alia *Daviſius* attulit in *Max. Tyr.* p. 636, ad iſtam formam adfirmandam; quorum memores Latinorum Poëtarum Editores *Creſia* rectius, me iudice, ſemper ſcripſerint quam *Creſſia*. —— Scribi quoque potuit in proximis ἃ διὰ ποντίου Κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας Ἐπόρευσας —— id eſſet διὰ κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμης ποντίου· *marinae ſalſuginis*, Attico more pro ποντίας. —— In huius ſtrophes v. 4, ἁμὰν, pro ἐμὰν legitur in Flor. ſcribique potuit Ἐπόρευσας ἄνασσαν ἁμὰν Ὦ. —— Verſus ſtrophes & antiſtrophes 9, 10, 11, diſpoſui, ſcripſi decimum, prout legebantur in Cod. Pariſ. Primum illorum, nempe 9, ſcripſit eodem modo *Heathius* in Corrigendis in notis ad *Euripidem*: in decimo, omiſſa praepoſitione ἐπ', ἀκταῖσιν exhibent tres etiam Codd. apud *Musgravium*. —— Horum duodecimum, Ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν· reſpicit *Euſtath.* in Il. Γ p. 324, 38, excitans Euripideis τὸ, ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβα, τουτέστιν ὡρμίσθη. Idem in Il. Η p. 568, 19, ἰστέον, ait, ὅτι γῆν λέγει ἀπείρονα (*Homerus* v. 446) ἀντὶ τοῦ ἄπειρον, ὡς Εὐελπίδης ἐν Φαίδρᾳ φησί. —— Vs. 9 Flor. Pariſ. & Codd. *Musgravii* praebent Ἔβαν τ' ἐπὶ κλεινὰς Ἀθήνας· —— Quod ſequitur Μουνυχίου δ' ἀκταῖσιν ἐκ / δήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς, in his ultima *tortas funium extremitates* interpretatur *Marklandus*: ad *Herodotum* attigi p. 308. *Aelianus* de N. A. XIV, c. 25, τοῦ μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἀγανακτικῆς (f. leg. ἄγαν ἑλκτικῆς· ut XVII, c. 6. εὖ μάλα ἑλκτικαῖς) τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέσου τοῦ ζώου τοῦ ζυγοῦ. His in *Scholiis* ad Hippol. in v. 676, Alexander οὐκ ἠδύνατο εὑρεῖν τὴν ἀρχὴν τοῦ δεσμοῦ ποῦ κατέκειτο· de eadem re *Arrianus*, δεσμοῦ οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος ἐφαίνετο· *Curtius* III, c. 1, 17,

unde nexus inciperet, quove ſe conderet, A *nec ratione nec viſu percipi* poterat. *Juſtinus* XI, c. VII, 16, *cum capita loramentorum intra nodos abſcondita reperire non poſſet.* —— Ἀκταῖς ἐκδήσασθαι πείσματα, dicitur alibi, ἀκταῖς δῆσαι· ἀνάψαι & ἀνάψασθαι· *Apollon. Rhod.* II, 177, γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν. V. 462, πείσματ' ἀνάψασθαι —— γαίῃ. IV, 244, πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν Παφλαγόνων ἀκτῇσι· quod tentari non debebat. *Horatius* Carm. I B Od. 32, 7, *religarat udo Litore navem. Virgil.* Aen. VII, 106, *Gramineo ripae religavit ab aggere claſſem. Ovid.* Met. XIII, 439, *Litore Threïcio claſſem religarat Atrides. Seneca* Med. v. 612, *Barbara funem religavit ora.* Conveniunt quodammodo cum his Euripideis iſta *Catulli* Carm. LXIII, 171, *Utinam ne tempore primo Gnoſia Cecropiae tetigiſſent litora puppes, nec* —— *Perfidus* C *in Cretam religaſſet navita funem.*

Vs. 767 Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμφορᾷ] Hanc tralationis verecundiam laudat *T. Hemſt.* in *Luciani* Timon. p. 109, qua Phaedra dicitur, *gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant.* —— In vs. 771, pro δέρα, *Marklandi* recepi δείρα. —— Verſus ultimos con- D ſtituit hoc modo Clar. *Heathius* in Corrigendis; ſtrophes quidem, (9) Ἔπταто κλεινὰς Ἀθήνας (10) Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς (11) Πλεκτὰς ἐξεδήσαντο (12) Πεισμάτων ἀρχὰς (13) Ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν. antiſtrophes autem verſus, (9) Δαίμονα συγνὸν καταιδεσ (10) θεῖσα, τάν τ' εὔδοξον (11) Ἀνθαιρουμένα φάμαν (12) Ἀπαλλάσσουσα (13) Τάλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα. In E- E ditionibus ſic ante vulgabantur: (9) Ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας, Μου- (10) νυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκδήσαντο (11) Πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς —— (9) Δαίμονα συγνὸν καταιδεσθεῖ- (10) σα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμένα (11) φάμαν, ἀπαλλάσσουσα· Antiſtrophes decimum corrigebat *Marklandus* legendo, σὲ τὰν εὔδοξόν θ' αἱρουμένα, vel ἔνδοξον. Εὔδοξον hinc attigit Cl. *Sallierius* in *Thom. M.* p. 343.

A Vs. 776 Ἰού, Ἰού.] His ex Pariſ. Cod. praefixi perſonam Ἐξαγγέλου· Dicebatur ſecundum *Ammonium* in Ἄγγελος, —— Ἐξάγγελος, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων. Spectatorum oculis non ſubiicienda, intus geſta qui narrabant in ſcena, Tragicis dicti ſunt Ἐξάγγελοι· hos in ſcenam produxiſſe dicitur *Aeſchylus Philoſtrato* de V. S. I, p. 492. Talis prodit in *Soph.* Antig. mortem Eurydices narra- B turus v. 1289. in Oed. T. mortem Jocaſtae v. 1232. In eumdem ſenſum ἐξάγγελος & ἐξαγγέλλειν optimis Scriptoribus adhibentur nonnunquam.

Vs. 776 Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων,] *Musgravio* dicitur memorari velut diverſa lectio in Codd. δρόμῳ· an forte fluxit ex interpretamento verbi Βοηδρομεῖτε; quod explicari potuit μετὰ βοῆς C δρόμῳ θεῖτε· notae ſunt locutiones ἔθεον δρόμῳ· ἐχώρουν δρόμῳ· Bacchae dictae quoque Βοηδρόμοι· αἱ μετὰ βοῆς περιϊοῦσαι δρόμῳ, *Etymol.* p. 588, 42. Sed ſaepius opinor mirum lectoribus accidiſſe, quod legitur apud *Suidam*, & *Etymologum*, Βοηδρομεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι· Κᾶρες γάρ, ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν· antiquior forte Grammaticus dederat, Τραγικοὶ γάρ, ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Olim verbum Graecis fre- D quentatum fuiſſe monſtrant Apollo Βοηδρόμιος, *Callimacho* h. Apoll. v. 69, feſti dies, Βοηδρόμια dicti, menſis Βοηδρομιών· ſed quo ſenſu frequentant *Herodotus*, *Thucydides*, *Xenophon*, verbum Βοηθεῖν; nusquam apud illos invenietur Βοηδρομεῖν; frequens Tragicis, *Euripidi* certe. Non tantum Βοηθεῖν ſignificat *ad clamorem oppreſſorum accurrere opis ferendae*, περὶ τὴν βοὴν θέειν, quod mo- E nuit *Caſaubon.* Notis in *Aeneam*, & *A. Dounaeus* Praelect. in *Demoſth.* p. 52; ſed & *accurrere cum clamore auxilii ferendi cauſa*, μετὰ βοῆς θεῖν, ſive δρομεῖν· vid. *Dukerus* Annot. in *Schol.* ad *Thucyd.* P. 350, c. 1, 4. & *H. Steph.* ibid. ad P. 68, c. 2, 5.

Vs. 777 Ἐν ἀγχόναις δέσποινα] Hoc paulo rarius: in Helenae v. 201, Λήδα

δα δ' ἐν ἀγχόναις Θάνατον ἔλαβε. —— Mox v. 779 dicitur, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη. quae tranſtulit in optimi Magiſtri proditorem *Scriptor* Χρ. Π. v. 1437,

Ὥπτο κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένος·

& v. 231. *Sophoclis* Oed. T. v. 1272 κρεμαστὴν dixit Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. —— Hi vero verſus 778, 779, in Cod. Pariſ. *Nutrici* tribuuntur.

Vs. 780 —— οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον Σίδηρον;] Euripidea *Hippocratis* admovent Aphoriſmo dicentis, Γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίγνεται· *Erotianus* Lex. *Hippocr.* Ἀμφιδέξιος] Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος, ὡς Ἀμφήκης, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος. σαφὲς δ' αὐτὸ ποιεῖ ὁ Εὐριπίδης, ἐν Ἱππολύτῳ λέγων Ἀμφιδέξιον σίδηρον· ſed *Hippocrati* monet vocem poſitam, quo ſenſu *Homero* περιδέξιος, *ambidexter*, dicitur, & *Hipponacti* Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων· *Hipponactis* verſus pede defectus legitur, ubi eadem paene tradit, excitans & Euripidea, *Galenus* in *Hipp.* Aphor. T. V, p. 322. Quod addit *Erotianus*, μέμνηται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως, ſpectat *Herodotum*, *anceps oraculum*, ἀμφιδέξιον χρηστήριον eleganter vocantem V, p. 421, 50. Pervenuſtus eſt & ille verſus, ex ſatyrico forte *Sophoclis* dramate cum vicino petitus:

Ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος·

ap. *Plutarch.* T. II, p. 34. A. p. 767. A. —— Euripides *gladium ancipitem* vocat ἀμφιδέξιον σίδηρον· quem ξίφος ἄμφηκες ſaepe dicunt, & ἀμφίτομον *Eurip.* Elec. 164, 688. ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ —— πεπληγμένη dicitur *Deianira Soph.* Trach. v. 946. & Jocaſte in Oed. T. v. 1252, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.

Vs. 782 Φίλαι, τί δρῶμεν;] In ſimillima dubitatione chorus in *Eurip.* Or. v. 1572,

Ημι. Τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
Ἢ σῖγ' ἔχωμεν; Ημι. ἀσφαλέστερον, φίλαι.

A nempe τὸ σῖγ' ἔχειν· cum noſtro comparanti ſic iſta diſtinguenda, ni fallor, videbuntur. Chorus in Jone v. 758,

Εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν;

ſic ſcripſerat *Alciphron* I Ep. XI, τί οὖν ὦ βέλτιστε δρῶμεν; φεύγωμεν, ἢ μένωμεν; ubi vulgata, φεύγομεν ἢ μένομεν, deceperunt *virum D.* in *Lucian.* T. II, p. 217. f. *Sophocles* Elec. v. 80, θέλεις Μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων. ſive θέλεις· βούλει· βούλεσθε, addantur in talibus, ſeu omittantur, perinde eſt.

Vs. 785 Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ] Quod ex Ed. prima nobis enotavit *Musgrav.* atque ex duobus Codd. βίῳ recepi pro βίου· aliunde iam probatum ad *Eurip.* Phoen. v. 1282. Leguntur in App. Vatic. Cent. IV Prov. 8,
C iſta: Τὰ πολλὰ πράττειν (ſic *Eurip.* Hipp. Cod. Pariſ.) οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ] Ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον ἐμπιπτόντων διὰ τὸ πολλὰ πράττειν. Locutiones ἐν ἀσφαλεῖ, *in tuto*, οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ, *in periculo*, ſignificant *tutum* & *periculoſum*: vid. notata ad l. Phoen. & ad *Herod.* p. 275, 23. Jam vero βίῳ tantum locum invenit in hac locutione, τὸ πολυπραγμονεῖν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τῷ βίῳ. *rebus quae nihil ad nos attinent alienis*
D *immiſcere ſeſe in vita humana periculoſum eſt.* Hoc ſignificat τὸ πολλὰ πράσσειν· His πολλὰ πράσσουσιν opponuntur αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς μόνοι (vocem μόνοι ſuſpicor adiectam) τὰ σφέτερα αὐτῶν πράττοντες *Platoni* Politico p. 307. E. alia quaedam ſimilia praebet *Platonis H. Stephanus* I Sched. XI, & aliorum, Sched. XII. Hoc *Ciceroni* dicitur de Off. I, c. 34, *nihil praeter ſuum negotium agere, ni-*
E *hil de alieno anquirere, minimeque in aliena eſſe rep. curioſum.* Apud eumdem de Amicit c. 23, *qui ſuum negotium gerunt otioſi*, iis opponuntur *qui ad rempub. ſe contulerunt*; quales Athenis plurimi πολυπράγμονες odioſi bonis civibus, ὀλίγα πράσσουσι, ſive οὐκ ἐραστὰς πραγμάτων, *Ariſtoph.* Pac. v. 190. Initio Philoctetis Euripidei qui Prologum agebat iſta dixit Ulyſſes:

Πῶς

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρὸν ἀπραγμόνως
Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ
Ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης·
Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ.
Τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον
Τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

in quibus opponuntur ἀπραγμόνως *vivere*,
& περισσὸν εἶναι καί τι πλέον πράσσειν. Quod
Euripides aliquoties πολλὰ πράσσειν, ut
hoc loco Hipp. in Suppl. v. 576, in
Herc. Fur. v. 266, in Antiopes Fragm.
v. 79; *Sophocles* dixit περισσὰ πράσσειν,
in Antig. v. 68,

τὸ γὰρ
Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

hic enim ſignificantur etiam illa, *quae
nihil ad te attinent. Pherecrates* apud
Stobaeum p. 591, 7,

Εἰκῆ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ,
Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυκλῆσαι πράγμασι·

ſic recte me correxiſſe verbum arbitror
vulgatum ἐγκυλίσαι, quod, a *Grotio* re-
ceptum p. 479, verſum vitiat. —— Eu-
ripidea noſtra ex Hipp. commoda *Lip-
ſius* admovit *Senecae* de Tranquill. c.
XII, ubi ſuum de animi tranquillitate
librum ſic dicitur inchoaſſe *Democritus:
Qui tranquille volet vivere, nec priva-
tim agat multa, nec publice.* Graeca
Democriti, μὴ πολλὰ πρήσσειν, & plura
dabit *Th. Gataker.* ad *M. Antonini* IV,
24, ὀλίγα πρῆσσε. alia *Jer. Markland.*
in *Eurip.* Suppl. v. 576. attigit & *Ber-
gler.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 233.

Vs. 786 Ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέ-
κυν. Πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.]
In *Dramate* Χρ. Π. de filii cadavere ἡ E
Θεοτόκος v. 1484,

Ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ὀλβίαν δέμας·
Μικρὸν τόδ' οἰκούρημα φίλῳ δεσπότῃ·

illic ultima ſic Latina facta ſunt: *Do-
mus iſta aliquod tempus eſt cuſtodia Do-
mino optimo*; quorum auctor Graecis
ſepulcrum deſignari credidit. ſcribi fa-
cile poterit δεσπότῃ φίλῳ· ſed illic ſcri-
A bine debeat Πικρὸν, an Μικρὸν, addubito.
Non magis conſtitit interpretibus *Euri-
pidis* quid hoc verſu ſignificaretur. Fa-
cile adparebat, verſum 786 intelligen-
dum de cadavere porrecto; quam in
rem his non omiſſis ſat multa praeter
ceteros dixit *Gataker.* ad *M. Antonin.*
IV, 3, p. 93. Qui primus *Euripidis* Tra-
goedias Latine vertit ſub ficto nomine
Dorothei Camilli ſic vertit v. 787, *Tri-
B ſte hoc miniſterium heris meis:* hunc alii
ſequuti ſunt, & in Gallicis ſuis *Bru-
moeus*: diverſiſſima dedit *Ratallerus*,
*Acerba haec meis Relinquitur dominis
domus cuſtodia.* Priorem ſi dare voluiſ-
ſet *Euripides* ſententiam, ut in Oreſte
ſcribit v. 221, Ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, hic
ſcripſiſſet, Πικρὸν τὸ λειτούργημα vel τόδ'
ἐπικούρημα δεσπόταις ἐμοῖς. nam οἰκούρημα
domus eſt *cuſtodia.* Recte mihi *Scho-
C liaſta*, per τὸ πικρὸν οἰκούρημα τῶν ἐμῶν δεσ-
ποτῶν, intellexiſſe videtur τὴν ἀτυχῆ οἰ-
κουρόν. ut illam, cuius cadaver dicebat
componendum, *hero ſuo Theſeo cuſto-
dem domus acerbam dixerit.* uxor Aga-
memnoni fuiſſe dicitur οἰκουρὸς πικρὰ, in
Eur. Hec. v. 1284. Mater familias,
cui τὰ κατοικίδια τῶν ἔργων erant demanda-
ta, ut loquitur *Hierocles*, quod erat,
vulgo Graecis dicebatur οἰκουρὸς, rerum
D domeſticarum *cuſtos* & familiae curatrix.
Euripidi vero, ſicut κήδευμα pro κηδε-
στὴς, *Luciano* δορυφόρημα, pro δορυφόρος,
noſtro ponitur hic οἰκούρημα pro οἰκουρὸς,
& in Oreſte v. 926,

Εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
Φθείρουσιν.

ubi *Schol.* τὰ ἔνδον οἰκουρήματα interpretatur
τὰς ἔνδον οἰκουροὺς γυναῖκας.

Vs. 792 Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ
δόμος Πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν]
Inſerta litera verſum mihi praecedentem
recte correxiſſe videtur *Marklandus*,
Ἠχὼ (quod hic omnino non eſt ſollici-
tandum) βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο·
quod *Scholiaſta* quoque legiſſe videtur:
certe πρός με ἀφίκετο legitur in *Scholiis.*
Noſtro verſu Clariſſ. *Markl.* ſcriben-
dum

dum putabat Οὐδ' ἄρτι· tum forte non A
recordatus, ut in οὐδέ τι, οὐ πάνυ τι, ſi-
milibusque, de quibus egit *H. Stepha-
nus* de Dial. Att. p. 81, ſic quoque
voculam τὶ ſaepe πλεονάζειν in Οὐ γάρ τι.
Sophocles affatim dabit exemplorum:
Aj. v. 1130, Οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρα-
τεύσατο Γυναικός· v. 1360, Οὐ γάρ τι τοῦ-
τον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους Φθείροις ἄν. An-
tig. v. 456, Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύ-
ξας τάδε. v. 523, Οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' B
ἀδελφὸς ὤλετο. Oed. T. v. 418, Οὐ γάρ τι
σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ. v. 441, Οὐ γάρ
τι σ' ᾔδειν (ᾔδη) μῶρα φωνήσοντ'. ad minu-
ta talia minus attendunt interdum homi-
nes eruditiſſimi. —— Hoc temporis ar-
ticulo hic ab *Euripide* fingitur Theſeus
Troezena Delphis rediiſſe, quo abierat
Apollinem adhibiturus: ſive enim pu-
blico nomine civitatum illuc proficiſce-
rentur velut legati, ſeu de rebus priva- C
tis Deum conſulturi, dicebantur θεωροί·
ſibique Theſeus ut θεωρῷ redeunti nemi-
nem prodire domeſticorum indignatur,
qui felicem reditum gratuletur. *Seneca*
fingit in Hippol. ſuum Theſea non Del-
phis, ſed iſthoc forte die reverſum ab
inferis v. 835, &c. —— illic v. 850
Theſeus:

Quis fremitus aures flebilis pepulit D
meas?
Expromat aliquis: luctus, lacrymae,
& dolor,
In limine ipſo moeſta lamentatio,
Auſpicia digna prorſus inferno hoſpite:

quae videri poſſunt de verſibus Euri-
pideis expreſſa. Suſpicor in Ed. Hip-
polyti prima non Delphis, ſed ab infe-
ris, ut apud *Senecam*, rediiſſe Theſea; E
& prodeuntem in Scenam verſus adhi-
buiſſe, quos ex *Eurip.* Hippolyto prae-
bet *Stobaeus Grotii* p. 488,

Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος
Ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς γε πράσσουσιν καλῶς,
Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ.

ſic loquitur Theſeus *Senecae* v. 835,

Tandem profugi noctis aeternae pla-
gam,
Vaſtoque manes carcere umbrantem
polum.
Ut vix cupitum ſufferunt oculi diem!

—— In vs. 796, pro ἐκλίπῃ recepit ex
Codd. *Muſgravius* ἐκλίποι.

Vs. 801 Τί φής; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ
τίνος τύχης;] *Senecae* Theſeus v. 871,

cauſa quae cogit mori.

Velut cauſam mortis ignorans, Chorus
modum narrat, quo Regina vitam fi-
nierit vs. 802,

Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.

hinc in Χρ. Π. v. 243, Βρόχον κρεμαστὸν
ἐξανάψεις ἀγχόνης. Ad ſequentem The-
ſei quaeſtionem, Λύπῃ παχνωθεῖσ' ἢ 'πὸ
συμφορᾶς τινός; adſcripta ſunt interpreta-
menti loco ſequentia in Cod. Pariſ. ἐκ
μεταφορᾶς τῆς πάχνης, ἥτις πᾶσαν βλάστην
διαφθείρει. quorum ſimilia proſtant in
Scholiis, & alibi. *Senecae* Theſeus in
Hippol. v. 859.

Effare aperte, quis gravet mentem dolor.

Sed Λύπῃ παχνωθεῖσα, quamvis dici poſ-
ſit *aegritudine confecta*, non tamen eſt
proprie *gravata dolore*, ſed cui pectus
dolore ſic eſt adſtrictum, ut voci mea-
tus & lacrymis intercludatur: quo mo-
do *Sapphoni* Ovidianae:

Adſtrictum gelido frigore pectus erat,

Her. Ep. XV, 112, ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ.
Hoc figurato ſenſu qui verbum adhi-
bent Poëtae, *Homerum* ſequuti ſunt
& *Heſiodum*. *Aeſchylus* in Choëph. v.
81, κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. *Heſych.*
Παχνουμένης, ἀνιωμένης. ubi ad Παχνοῦται
praeter ceteros memoratus Cl. *D. Ruhn-
kenius* in Epiſt. Crit. I, p. 74, feliciter
verbum illud *Orpheo* reſtituit aptisque
munivit exemplis, hoc etiam Hippol.
verſu; ex quo ſumptum legitur aliquo-
ties in dramate Χρ. Π. ubi v. 233, pro-
ditor ſatis apte

Λύπῃ παχνωθεὶς, ὡς προδοὺς ὀργυείου.

de Maria dicitur v. 1825, καρδίας παχνωθείσης. quae bis ſatis inepte repetuntur v. 2007, 8. *Gregorius* quidem *Nazianz.* in threno ſcripſit, ut ſolet eleganter, T. II, p. 97. B. ἔνδοθεν ἦτορ παχνοῦται.

Vs. 804 Τοσοῦτον ἴσμεν] *Hoc unum tantum novimus: modo namque & ipſa domum tuam advenio:* ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμους, Θησεῦ, πάρειμι· pro δόμους Cod. Flor. & Ed. prima Flor. praebent δόμοις. δόμοις —— πάρειμι eſſet *adſum aedibus.* —— Τοσοῦτον ἴσμεν ponitur pro τοσοῦτο μόνον ἴσμεν. ut in *Luciani* Timone p. 158, ἢ τά γε τοσοῦτον παραγνωμήσαμεν· *hac una ſaltem vice.* *Xenophon* K. A. V, p. 216, 38, τὸ μὲν ἄνδρα τοσοῦτον ἐγίγνωσκον, ὅτι εἷς ἡμῶν εἴη. plene ſcripſit τοσοῦτο μόνον εἰδέναι in Oeconom. p. 503, 6. ut *Andocides* Or. II, p. 22, 33, τοσοῦτον ὑμῶν μόνον δέομαι. ſimiliter loquuntur *Lyſias* & *Demoſthenes.*

Vs. 806 Τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;] *Quid infelix ego hac* Parnaſide *lauro caput revinctus ſum velut ſacer legatus?*

Temporibus non eſt apta corona meis.

Apollinem adhibituros non ſane mirum eſt inſigne Dei lauream geſtaſſe Apollinarem; ſed illam geſtaſſe conſultores ſacrosque legatos usque dum domum rediiſſent ex lege Delphica, diſcimus auctore *Livio* XXIII, c. XI, ubi Q. Fabius Pictor legatus, quum Delphis Romam rediiſſet coronatus, in Senatu dixit, *ſe iuſſum ab templi antiſtite, ſicut coronatus laurea & oraculum adiſſet, & rem divinam feciſſet; ita coronatum navim adſcendere, nec ante deponere eam, quam Romam perveniſſet.* Illic in notis virorum Doctorum plura proſtant, quorum nonnulla iam dederat *Kuſter.* in *Ariſtoph.* Plut. v. 21. Primus Euripidea aliunde illuſtravit *Jo. Brodaeus* Miſc. IV, c. 15. conf. *Car. Paſchalius* de Coron. IV, c. 19.

Vs. 808 Χαλᾶτε κλῇθρα πρόσπολοι πυλωμάτων, Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς,] Κλεῖθρα ſcribitur in Pariſ. Pro Ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ex v. 825 recepi velut genuinum Ἐκλύεθ'. hoc quoque praebet in huius ſimillimo loco Medea *Eurip.* v. 1314,

Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα πρόσπολοι,
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν.

In Helenae v. 1196.

Ὠὴ, χαλᾶτε κλῇθρα, λύεθ' ἱππικὰς
Φάτνας, ὀπαδοὶ, κἀκκομίζεθ' ἅρματα.

Nusquam legitur in Euripideis, eſt itaque ex perdito dramate hemiſtichium quod nobis offert ut *Euripidis Pollux* X, 27, τῷ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, ——

λύε πακτὰ δωμάτων.

ὡς τοὐναντίον Ἀριστοφάνης· verſus in huius Acharn. datur *Euripidi* 478, Ὦ'νὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ (hic quoque πακτὰ praetulerim) δωμάτων. *Pollucis* illic non meminit *Bergler.* qui quaedam indicavit *Euripidis* loca ad Veſp. v. 1475, Κλῇθρα χαλάσθω τάδε. conf. Cl. *F. L. Abreſch* ad *Aeſch.* p. 498. *Seneca* Thyeſt. v. 901.

turba famularis fores
Templi relaxa.

In eius Hipp. Theſeus v. 863.

Reſerate cluſos regii poſtes laris.

Vs. 809 —— ὡς ἴδω τὸν δαίμονα Γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.] Hanc ego lectionem a Flor. Cod. ſubminiſtratam ſine dubitatione recepi, τὸν δαίμονα Γυναικὸς, *triſtem uxoris meae ſortem*, pro vulgata

ὡς ἴδω δυσδαίμονα
Γυναικὸς,

quae nullo poteſt modo tolerari: ex uno Codicum Pariſ. enotavit *Musgravius* τὸν δυσδαίμονα Γυναικὸς, nihil ex ceteris. In Pariſino Cod. quem adhibuit *T. H.* legitur, ὡς ἴδω δυσδαίμονα Νεκρὸν (quod ex coniectura *Reiskius* hic cen-

ſebat

ſebat reſtituendum,) Γυναικὸς ἣ θανοῦσά μ᾽ ἀπώλεσεν. ultimum in ὤλεσεν mutatum dabit & hunc ſenarium legitimum: hanc vero lectionem natam arbitror (nam ἀπώλεσεν mutari non debet) ex interpretamento, quo τὸν δαίμονα Γυναικὸς quis reddidit non inepte, δυσδαίμονα νεκρὸν γυναικὸς, *infortunatum cadaver uxoris*. Sed praeterea diverſa fuiſſe videtur in libris antiquis lectio, forſan ex Editione dramatis prima conſervata,

ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
Γυναικὸς,

ut acerbum videam ſpectaculum Uxoris, quae lectio, hic adnotata, in locum alieniſſimum immigravit verſui 824 ſubjecta; nam, qui legitur illic, verſum,

Ἐκλύεθ᾽ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν·

eſſe noſtri vel diverſam, vel emendatiorem ſcriptionem, dubitari non poteſt. Vidit hoc monuitque primus *Sam. Musgravius* in notis ad hunc Hipp. verſum, & ingenioſe ſuſpicatur ex inferiore ora paginae verſum in iſtam ſedem, quam in Edd. occupat, male fuiſſe relatum. De Codicibus illic ſuis tacet, videturque adeo verſus poſt verſum 824 in iis, quos adhibuit, inventus: ſi vel in omnibus inveniretur, illic *Musgravio* nihilominus mihique videretur adulterinus; ſed non legitur verſus iſte 825, nec in Flor. Cod. neque in Pariſino, quo uſus eſt amiciſſimus *T. H.* —— Nonnunquam, poſt alios interjectos, a librariis male repetiti verſus relicti ſunt, ne lituris Codices deformarentur: ex gr. in *Eur.* Or. v. 936, Τοὐναντίον ἢ δράτετ᾽ ἢ δρᾶσαι χρεὼν, in quarto Codicum Leidenſium poſt octo verſus ſeqq. initio pag. ſequentis male legitur repetitus. Jam vero diverſas iſtas lectiones eſſe ſuſpicor,

ὡς ἴδω τὸν δαίμονα
Γυναικὸς,

&

ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
Γυναικὸς,

A quia non potuit haec ex interpretamento naſci, utraque autem videtur Euripidea. Nusquam tamen, fateor, in talibus locis legere me memini τὸν δαίμονα, ſed illorum tantum ſimilia, quae hic ſola probat *Musgravius*; κακὸν, θέαμα πικρὸν, δεινὸν, ἄλγιστον, &c. in *Eurip.* Med. 1315, —— ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. *Soph.* Aj. v. 1022, Ἴθ᾽, ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν, Ὦ δυσθέατον ὄμμα. καὶ τόλ-
B μης πικρᾶς. v. 1011, Ὦ —— θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον. *Eurip.* Med. v. 1167, δεινὸν ἦν θέαμ᾽ ἰδεῖν· & ſic *Xenophon* K. A. V, p. 199, 30. In *Eurip.* Supplic. v. 945, Πικραὶ γὰρ ὄψεις χἄμα τῷ τέλει νεκρῶν. in Oreſt. vs. 950 Πικρὸν θέαμα (MS. Θέαμα πικρὸν) καὶ πρόσοψις ἀθλία. — Sed alterum

ὡς ἴδω τὸν δαίμονα
Γυναικὸς,

C *ut videam triſtem uxoris meae ſortem*, viri docti fatebuntur a librariis non exſpectandum. Prorſus eodem modo τὸν δαίμονα γυναικὸς de *uxoris*, quam mortuam putabat, *ſorte* dixit *Euripidis* Admetus in Alc. v. 935,

Φίλοι, γυναικὸς δαίμον᾽ εὐτυχέστερον
Τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ᾽ ὅμως·
Τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἅψεταί ποτε.

D hunc locum praeter alia quaedam *Euripidis* apta dedit *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Plut. v. 6. *mortem* Alceſtidis τὸν παρόντα δαίμονα *praeſens infortunium* vocat chorus in Alc. v. 561, Πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα. *Sors triſtis*, ſive *fortuna mala*, ſeu *calamitas*, quae nobis obtingit non ſine Numine, frequenter dicitur δαίμων, ut *Homero* ſic aliis: *Sophocli* Oed. Col. v. 1333, τὸν αὐτὸν
E δαίμον᾽ ἐξειληφότες, ſive potius ἐξειληχότες· ſunt *eamdem malam fortunam ſortiti.* *Sophocles Stobaei* p. 579, 1,

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα·

id eſt μὴ πᾶσι κήρυσσε, vel μὴ εἰς πάντας αὔδα τὴν παροῦσαν τύχην, ſive ἀτυχίαν· *Grotius* p. 458,

Malum quod urget ſpargere in vulgus cave.

Vs. 813 —— εἰργάσω Τοσοῦτον, ὥστε τοῦσδε συγχέαι δόμους] Cum his iungenda viderunt Σῆς χερὸς πάλαισμα μελέας· ubi haec adſcripta Codex dabat Pariſ. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, οἳ πνίγουσιν ἐν τῷ τραχήλῳ παλαίοντες. unde vox mendoſa corrigi poterit in *Scholiis* —— Verſus ſequens in eodem Cod. legitur, Τίς ἄρα σὰν τάλαιν' ἀμαυροῖ ζωάν; &, ad verbum ἀμαυροῖ, interpretatio ἀφανῆ καθιστᾷ. Miror illic viro Clar. placuiſſe, Τί σ' ἄρα σὰν τ. Σὲ —— σὰν vereor ut ſcribi potuerit. —— Per parentheſin interiecta ad mentem *Heathii* conſtitui: ſic leguntur in Cod. Pariſ. Αἲ αἲ τόλμας / Βιαίως θανοῦσ' ἀνοσίῳ τε συμφο- / ρᾷ, σᾶς πάλαισμα μελέας.

Vs. 817 Ὦ μοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον, ὦ τάλας] *Muſgravium* ſequutus, ὦ τάλας ex Codd. recepi, pro τάλαινα· ὦ πόλις eſt in Flor. & Pariſ. Ut verſus ſit concinnior, ὧν ἔπαθον, τάλας, ſcribendum cenſet *Heathius*. —— In ſequenti verſu, Τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν, praebent & Flor. & Pariſ. pro κάκιστ' ἐμῶν· quod utpote rarius in κάκιστ' a librariis videtur mutatum: μάκιστον adhibitum in *Aeſchyli* loco apud *Longin.* π. Ὕ. III, 1, in *Soph.* Philoct. v. 846 redditur a Schol. μέγιστον. —— Verſus 819, ſi ſcribatur una litera ſublata, iungi commode poterit cum ſequente, quamvis nec diffitear ἐπεστάθης cum τύχα poſſe connecti, Ὡς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθη Κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός· *Quam gravis mihi meisque macula non proviſa a Deo quodam malefico fuit inuſta!* Sic vocem ἄφραστος cum *Schol.* capiendam recte monuit *Heathius*.

Vs. 821 Κατακνᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος] Βίου legitur in Codd. Flor. & Pariſ. lectumque fuit *Scholiaſtae*. Tanquam Euripidea haec exhibentur in *Etymologico* p. 50, 26, Κατακνᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου. Tametſi autem βίου legatur in Cod. Pariſ. idem ille velut verbum dat Κατακνᾷ, cum interpretatione μαραίνει. Vere tamen animadvertit vir Doctus in Miſcell. Obſ. Vol. I, p. 417, cum verbo βίος, cum nomine iungendum βίου. Sic infra v. 867, ἐμοὶ μὲν οὖν Ἀβίωτος βίου τύχα. Duplex hic fuit in libris antiquis lectio, quod *Barneſius* etiam vidit: inter alia Poëtis ἅπαξ λεγόμενα veteres apud *Euſtath.* in Il. Γ p. 288, 40, ex *Euripide*, praeter alia, memorant Κατακνᾶν ὀνοματικῶς τὴν διαφθορὰν, Δωρικώτερον, ἢ Κατακνᾷν, ῥηματικῶς, τὸ καταθήγειν. Utrumque explicatur etiam in *Scholiis*. Altera lectio,

Κατακνὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου.

(hoc enim tum requiri cenſuit etiam *Heathius*) ſic in *Scholiis* explanatur, καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με· additur illic, γράφεται δὲ καὶ τὸ Κατακνᾷ (L. Κατακνᾷ ὡς) ῥῆμα· ἵν' ᾖ οὕτως, μαραίνει με ἡ δυστυχία τοῦ βίου· ſive καταναλίσκει. Haec, niſi fallor, pertinent ad verſum hoc modo ſcriptum,

Κατακνᾷ μὲν οὖν μ' ἀβίωτος βίος.

viri cuiusdam Docti memorant coniecturam legentis,

Κατακνᾷ μέ νυν ἀβίωτος βίος.

Evenerat Theſeo calamitas, quae vitam reddebat minime vitalem: memorat & *Plato* δεινὰς —— ξυμφορὰς, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ, de LL. XI, p. 926. B. cui βίος etiam ἀβίωτος in Politico p. 299. E. & ſaepius dicitur aliis.

Vs. 822. Κακῶν δ' ὦ τάλας πέλαγος εἰσορῶ Τοσοῦτον, ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν] In ſequenti verſu, Μήτ' ἐκπερᾶσαι dant Codd. Flor. & Pariſ. In iſtis ad ἐκνεῦσαι adſcriptum in Pariſ. ἐκφυγεῖν. proprie notat ἐκνήξασθαι, *enatare*, quod ſupra iam attigi in vs. 470. Ubi legitur apud *Palaeph.* π. Ἀ. c. XVI, οὔτε ταῦρον, οὔθ' ἵππον τοσοῦτον πέλαγος διανήξασθαι δύνασθαι; ex duobus Codd offertur διανύσαι δύνασθαι· quod in διανεῦσαι mutandum arbitror, adhibitum in eadem locutione figurate ſumpta *Platoni*, cuius Parmenides (T. III, p. 137. A.) ferme

me neſciebat πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διαϰνεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων. Sic enim legenti *Ficino* πέλαγος pro πλῆθος libenter adſentior; πέλαγος τῶν λόγων dixit & in Protag. p. 338. A. ex *Platone* ſumptum forte Διανεῦσαι *Heſychio* reſtituit vir Summus in *Lucian.* p. 306. conf. notata Clar. *Ruhnkenio* in *Tim.* Lex. p. 58. —— Noſtro verſu mendoſa, quae proſtat in Flor. Cod. lectio ἐκπνεῦσαι mihi in memoriam revocat elegantem *Marklandi* coniecturam, qua pro ἐκπεπνευκότας, in *Eurip.* Phoen. v. 1158 corrigit,

Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας·

ad *Eurip.* Suppl. v. 692. —— Non erat praetermittendus locus *Trag.* Χρ. Π, ex his noſtris derivatus 419, Ναὶ ναὶ κακῶν πέλαγος ἢ τάλαιν' ὁρῶ Τοσοῦτον, ὅσον (ὥστε) μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν, Μηδὲ πέρασαι (L. Μηδ' ἐκπερᾶσαι) κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.

Vs. 826 Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν Βαρύποτμον, τλῆμον, προσαυδῶν τύχω] In his, quae recte *Heathius* interpretatur, Τίνα τίνα λόγον in Flor. in hoc aeque ac Pariſ. ſcribitur, Βαρύποτμον, γύναι, προσαυδῶν τύχω. ad τλῆμον olim vocem γύναι adſcripſerant. —— Verſu 829, Πήδημ' ἐς ᾅδου κραιπνὸν ὁρμήσατά μοι· dedit ex Codd. *Musgrav.* quibus accedunt Flor. Pariſ. & *Gregor.* in Χρ. Π. ubi verſu 232 dicitur Judas, Πήδημ' ἐς ᾅδην κραιπνὸν ὁρμήσας τάχα. —— Apte quidem conveniunt πήδημα κραιπνὸν, ſed erat Theſeo certe πικρὸν videturque mihi diverſa lectio diverſae fuiſſe Editionis, aut a correctore quodam profecta. —— Vs. 830, prout vocem transpoſuit *Musgr.* μέλεα τάδε πάθη dant duo etiam alii Codd. —— Sequentes ſic exſtant in Pariſ. Πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι / Τύχαν δαιμόνων, / Ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθεν τινός. Sic hos duo conſtituebat *Heathius :* Τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν / Πάροιθέν τινος. *Ex veteri vero quadam origine repetendum* alicunde *hoc mihi evenit infortunium propter peccata cuiusdam maiorum meorum.* Non debuerant interpoſita diſtinctione divelli voces, Τύχαν δαιμόνων. Fortuna etiam mala nobis divinitus oblata, ſive δαίμων dicatur, ſeu τύχη, ſeu τύχη δαιμόνων, in talibus dictis nihil arbitror intereſſe. *Euripides* in Aeolo ap. *Stob.* p. 568, 38,

Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
Ὅστις φέρει κάλλιστ' ἀνὴρ οὗτος σοφός.

ibid. paulo ante v. 22. eiusdem eſt, Ὅστις —— εὐλόγως φέρει Τὸν δαίμον'. —— Ad Hipp. verſum 833 adſcriptum recte τῶν προγόνων. In *Scholiis*, ἁμάρτημα —— προγονικὸν, abſurde mutatum in πορνικόν· quod minus mirabitur, qui legerit in emendatiſſimo *Timaei* Lexico *Platon.* p. 151, γονικοῖς νόμοις ſcriptum, pro προγονικοῖς. —— Maiorum autem facinora in poſteris puniri ſtatuit ex opinione vulgo recepta Tragicus Theſeus, ut ſupra Phaedra v. 343, infra Hippol. v. 1380. Iphigenia in Tauris *Eurip.* v. 200. Ex eius Alcmaeone praebet iſta *Stobaeus* p. 454, 40,

Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς
Μιάσματ'.

Grotius p. 338,

Commiſſa quae ſunt in parentes, haec Deus
Perſequitur ultor.

vera quidem iſta ſunt; ſed Graecis ſignificantur, *ab ipſis parentibus commiſſa, quae Deus ultor in liberis perſequitur.* Optime *Grotius* in Excerpt. ex *Euripide*,

Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
Θεοὶ τρέπουσι·

Latina fecit p. 422,

In poſterorum capita mos Dîs vetere
Culpas parentum.

vid. *Marklandus* in *Lyſiae* P. 113, 4, & Notata in Phoeniſſ. v. 941.

Vs. 834 Οὐ σοὶ τάδ' ὦ 'ναξ ἦλθε δὴ μόνῳ κακά· Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος]

λέχος] Literam δ' interieci vulgatis, ex Codd. Flor. & Pariſ. quorum in illo voces hic erant vitioſe ſcriptae, ἐπῆλθε δὴ, & καινὸν λέχος, pro κεδνόν· *Homerus* ἀλόχους κεδνὰς dixit, & ἄλοχον κέδν' εἰδυῖαν· *Heſiodus*, Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, Θεογ. v. 608, *uxorem iuvenculam* ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς· Ἔ. καὶ Ἡ. v. 697. *Euripides* in Oedipo, Τέκνων ἁμαρτεῖν —— Ἀλόχου τε κεδνῆς· κεδνῆς γυναικὸς meminit etiam in Alceſt. v. 97, ex qua Trag. locum excitat *Scholiaſtes* huic noſtro ſimillimum: chorus illic Admetum uſitata ſolatur conſolantium formula v. 417,

> Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν
> Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες.

apud Tragicos illa ſaepe recurrit.

Vs. 836 Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας Μετοικεῖν] Ad iſta ſatis fuiſſet addere, τλάμων (quam formam praebuit Cod. Pariſ.) nec facile dixeris, voces σκότῳ θανὼν quam vim addant vicinis; quibus adſcriptum in Pariſ. Cod. ἀποθανεῖν. σκότῳ συνὼν *Reiskio* placebat. Dicitur quidem ὁ θανὼν, κατὰ χθονὸς εἶναι vel κεῖσθαι ut *Soph.* Antig. v. 518. *Eurip.* Heracl. v. 1033; in *Soph.* Oed. in Col. v. 1699,

> Ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος

eſt *aeternas ſub terra tenebras ſortitus*, pr. *indutus*, & σκοτίας ἔχων χθονὸς περιβολὰς, ex *Eurip.* Troaſ. v. 389, ſive γαῖαν ἐφεννύμενος. quod eleganter *D. Ruhnken.* reſtituit in Epigramm. Epiſt. Crit. I, p. 73, quo ſcribi quoque poſſet in eumdem ſenſum paulo aliter. —— Omiſſis intermediis haec habet *Auctor* Trag. Χρ. Π.

> Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
> Τανῦν μετοικεῖν, σῆς θέας ἐστερημένη.

—— Sequens vs. 839, Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο· eſt in eodem dramate Chriſt. 896.

Vs. 840 Τίνος δὴ κλύω; πόθεν θανάσι- A μος τύχα, Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν·] In Pariſ. Cod. legitur, Γύναι, σὰν ἐπέβα, τάλαινα, καρδίαν· in Flor. ἐπέβαν τάλαινα· ex Pariſ. ἐπέβα enotavit etiam *Muſgrav.* quocum δὴ recepi. —— Quia ſequitur, Εἴποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, in iſtis, ἢ μάτην ὄχλον Στέγοι τύραννον δῶμα· Στέγοι intactum reliqui: εἴποι τις ἂν, —— ἢ μάτην (ἂν) στέγοι. Legitur in Pariſ. στέγει· in aliis apud *Muſgrav.* B Στέγει. Huc ſpectabat *Euſtath.* in Il. Ζ p. 499, 15, Εὐριπίδης που λέγει, ὅτι ὄχλον στέγει δόμος. Si Codex hic antiquus daret ἐμὸν, hoc vulgato ἐμῶν praeferrem: ἢ μάτην ἐμὸν δῶμα τύραννον στέγοι προσπόλων ὄχλον. Hinc δῶμα τύραννον forte ſumſit *Diogenes Laërt.* VIII, 84. alia quidem huius generis pervulgata ſunt, illud forſan non alibi legitur apud Tragicos. His Theſei congruunt iſta Cereris apud C *Claudian.* R. P. III, 189,

> *Heu ubi nunc, ubi nata, mihi? quo*
> *mille miniſtrae,*
> *Quo Cyane?*

Vs. 844 Ἰώ μοι μοι, σέθεν μέλεος] Paulo aliter dividuntur in Cod. Pariſ. Ὦ μοι μοι, σέθεν / Μέλεος οἷον εἶδον ἄλγος δόμων.. / —— Ad ſequentem verſum in D eodem adſcriptum, τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ γάρ. —— Illic pro ἀπωλόμαν, ut in ſenario, ſcribi malim formam uſitatam ἀπωλόμην, ex Flor. Cod. & Trag. Χρ. Π. ubi verſus totidem ſcriptus literis eſt 904. —— Verſus 850 & ſeqq. ſic leguntur in Pariſ. Φέγγος ἀελίου τε, καὶ / Νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα / Ὦ τάλας / Ὦ τάλας ὅσον κακὸν ἔχει δόμος. —— In iſtis Δάκρυσί μου βλέφαρα Καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ· E Flor. Codex dat τέγγεται σὰν τύχαν. in ſeq. v. pro πάλαι Flor. & Pariſ. male dant τάδε. Verſus in Χρ. Π. 723, Δάκρυσί τε βλέφαρα θερμοῖς τέγγεται· hinc deſumptus videtur, quamvis βλέφαρα τέγγειν δάκρυσιν, & ſimilia paſſim legantur apud Tragicos; *lacrymis genas rigare*, τέγγειν εὐῶπα παρειὰν, *Sophocli* Antig. v. 536.

Vs. 856 Τί δήποθ' ἥδε δέλτος; ἐκ φίλης χερὸς ἠρτημένη, θέλει τι σημῆναι νέον.] Primum ex Pariſino Cod. σημῆναι ſcripſi pro σημᾶναι· —— non adeo propter *Phrynichi* cautelam in Σημᾶναι, —— λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η, σημῆναι, θερμῆναι, καθῆραι· —— quam quod in Euripideis ubique ſic verbum ſcriptum reperitur: aliorum, quae ſimilia videntur, diverſa eſt ratio: recte ſcribuntur etiam ap. *Euripid.* εὐφρᾶναι· περᾶναι· μαρᾶναι. ὑγρᾶναι. —— Deinde diſtinctionem vocum in his mutavi: haec obtinebat ante: Τί δήποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς Ἠρτημένη, θέλει τί σημᾶναι νέον; Dubitare non poterat Theſeus, an tabellis his quid novi ſignificaretur, ſed quid ſibi vellent tabellae. *Quid tandem iſtae ſibi tabellae? ex cara manu ſuſpenſae quid novi ſignificare volunt.* Paulo poſt v. 865, Ἴδω τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει, Hoc ferme ſenſu *Herod.* II, c. 13, τὸ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. vid. ad *Herod.* P. 338, 3. —— Diſplicuit, nec miror, *D. Heinſio* ad init. Hipp. *Senecae* haec inventio tabellae, cuius unius ope Tragicus fabulam ſuam explicuit. Sapienter *Joann. Racinius* in ſua Phaedra hunc ſcopulum evitavit, & Oenonae nutrici fraudem tribuit ſceleratam, quae Phaedrae virtutem dedecet: hac etiam in parte ſincerum mihi iudicium videtur *Michaëlis Arnoldi Racinii*, *dans les Memoires de Litterature de L'Acad. des Inſcript. & B. L. T.* VIII, *p.* 308, 309. —— His tamen tabellis & cadavere pendentis Phaedrae quaeſiviſſe videtur *Euripides* Theſei credulitati quamdam excuſationem; quam paene nimiam finxit in ſuo dramate *Racinius*. Tabellas has, quantum memini, veteres alii non memorant. *Auſonius* in Eid. VI, 32, *Reſpicit abiectas deſperans Phaedra tabellae*; quas intelligat tabellas non ſatis liquet. Hinc ſuam δέλτον ſumſiſſe videtur *Heliodorus* II, p. 68, quam interfectae Thisbes invenerunt τῶν στέρνων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ παρακύπτουσαν.

Vs. 858 Ἀλλ' ἦ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς Ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη.] *Num, huius invidiam facinoris, (vel liberis novercam) deprecata, miſera mihi ſuper lecto coniugali liberisque mandata perſcripſit?* haec enim vocat more ſui temporis eruditorum ἐπιστολάς. vid. *Jo. Alberti* ad *Heſych.* in Ἐπιστολαί· ubi in Lexico Reg. MS. eam in rem excitantur *Cratini* verſus, & verba *Platonis*, μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς, ex Timaeo p. 71. D. In Epiſtola *Lyſidis* ad Hipparchum, Damo θνάσκοισα Βιστάλιᾳ τᾷ ἑαυτᾶς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἐπέστειλεν· *moriens idem dedit mandatum filiae ſuae.* illud ipſum paulo ante dixit ἐπισκάψιας. Quae morientes facienda praecipiunt, illa dicuntur eximie quidem ἐπισκῆψαι, ſed & ἐπιστεῖλαι, tum apud alios, tum *Xenophonti* Κ. Ἀ. V, p. 206, 37. Ἑλλ. I, p. 263, 32. —— In λέχους —— καὶ τέκνων ἐπιστολὰς *Schol.* in Cod. Reg. recte monuit ὑπὲρ ſubaudiendum, λείπει ὑπέρ. —— Ad proxima comparari poſſunt iſta Procridis morientis ad maritum, *Ovid.* Met. VII, 856, *Ne thalamis Auram patiare innubere noſtris.*

Vs. 862 Καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου —— τῆσδε προσσαίνουσί με.] *Atqui ſignum mihi arridet gemma impreſſum, quam gerebat aureae annuli palae incluſam.* *Ovidii* Byblis Met. IX, 565, *impreſſa ſignat ſua crimina gemma: imago*, quae dicitur eidem *impreſſa gemmae*, Ep. ex P. II, X, 1, τύπος σφενδόνης dici potuit, τύπος σφραγῖδος aliis, & σφραγιστὴρ apud *Diogen. Laërt.* VII, 50. Λίθου σφραγῖδα ἐνδεδυμένην χρυσῷ, *aureae annuli palae gemmam incluſam*, quam Aeacides Phocus pignus amicitiae acceperit, memorat *Pauſanias* X, p. 872 f. Fulgorem emittere Daphnidis oculi dicuntur *Longo* IV, p. 128, καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφίς. *Gemmam* ſi quis Phaedrae dare recuſat, cuius tamen pater *Aegaea Minos claſſe perdomuit freta*, certe τύποι σφενδόνης ſunt τὰ τῆς σφραγῖδος σημεῖα. *Photius* Lex. *MS.* Σφενδόνη, ὁ δακτύλιος ἄνευ τῆς σφραγῖδος. perinde eſt, ſive σφραγῖδα dicas, ſeu *pa-*

lam

lam annuli, σφενδόνην τοῦ δακτυλίου, Πυελίδα quoque dictam *Ariſtophani* & *Lyſiae*, teſte *Harpocrat. Pollux* VII, 179, τὸ ᾗ, ἵνα ὁ λίθος ἐναρμόζεται, (*Heſychio*, ἔνθα ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ, in V. Πυελὶς,) Πύελός τε καὶ Πυελίς. —— *Lucianus* in Philopſeude T. III, p. 51, ſcripſit, ἀναστρέψας —— τὴν σφραγῖδα εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου. alludens elegantem *Platonis* fabulam, de Rep. II, p. 359, E. narrantis Lydum paſtorem τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν, εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός· in proximis illic opponuntur, στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, & στρέφειν εἴσω. Paucis fabulam enarrans ex *Platone Cicero* de Off. III, c. 9, *cum palam*, ait, *eius annuli ad palmam converterat*; & mox, *cum in locum annulum inverterat.* —— Quae *nobis arridēnt* illa quoque dicuntur ἡμᾶς προσαγελᾶν, ſive ἡμᾶς προσσαίνειν. *Herodoti* V, P. 420, 23, λαβόντα —— προσεγέλασε τὸ παιδίον, de iſthoc infante, αὐτοῖς προσμειδιάσαντα ſcripſiſſe videtur *Plutarchus* T. II, p. 163. F. Figurate *Aeſchylus* Eum. 254,

Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ·

quod *Scholiaſtes* explicat προσσαίνει. Eiusdem eſt in Prom. V. v. 834, εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι· *ſi quid tibi horum adblanditur:* in Agamemn. v. 1674, Οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν· *hominem malum adulari.* hoc forte verbum in Promethei fabula perdita poſuerat etiam *Aeſchylus*; *Attii* certe Prometheus dixit de Aquila,

Pinnata cauda noſtrum adulat ſanguinem.

Canes, *quorum amans dominorum adulatio* dicitur *Ciceroni* de N. D. II, 63, σαίνουσι· hinc etiam alia animantia, dum caudam blande movent, hominibusque alludunt, proprie Σαίνειν dicuntur, Προσσαίνειν, περισαίνειν & ὑποσαίνειν. Ab iſthac origine ſignificandi manarunt elegantes loquendi formae. Apud *Gellium* N. A. V, c. XIV, p. 329, *leo — caudam more atque ritu adulantium canum cle-*

A *menter & blande movet, hominisque fere corpori adiungit*, προσσαίνει. *Zenobius* Cent. V, Pr. 50, meminit προσσαινόντων τῇ κέρκῳ ζώων. *Calpurnius* Ecl. IV, 66, ——

blandae cui ſaepe canenti
Adluſerae ferae.

Cerberus, κέρκῳ σαίνων, eſt in *Ariſtoph.* Eq. v. 1028. *Lupa* nutrix *caudâ tene-*
B *ris blanditur alumnis*, ap. *Ovid.* Faſt. II, 417. cuius eſt in XIV Met. v. 258, *blandas movêre per aëra caudas. Statio* Sylv. III, Ecl. II, 38, Glaucus marinus patriam dicitur

Litoream blanda feriens Anthedona cauda.

Multa poſſent e Graecis Scriptoribus proferri quae nihil admodum facerent
C ad *Euripidem.* Lubet hic cum lectore communicare correctionem elegantem, quam mihi ante hos annos viginti vir Summus *Ti. H.* indicavit in *Theocriti* Eid. VI, 11,

—— τὰ δέ νιν καλὰ κύματα σαίνει·

pro φαίνει· Galateam in litore currentem fluctus *alludunt*; ut in *Catulli*
D Carm. 63, v. 67, Ariadnes

delapſa e corpore paſſim
Ipſius ante pedes fluctus ſalis alludebant.

Ut hic apud *Eurip.* τύποι σφενδόνης —— προσσαίνουσί με· apud *Soph.* Antig. v. 1228, Παιδός με σαίνει φθόγγος· Oed. in Col. v. 311, φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστείχουσα.

E Vs. 866 Φεῦ· φεῦ· τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν·] In Codd. Flor. & Pariſ. legitur Ἐπιφέρει θεὸς κακόν· κακῶν ex binis Edd. primis recipiendum *Heathius*, & in conſtructione iungenda putat ἐκδοχαῖς κακῶν. ἐκδοχὴν πυρὸς dabit *Aeſchylus* Agam. v. 307, contulit utrumque *Claudius Sallierius* ad *Thomam M.* in Ἐκδοχή. Κακὸν κακῶν διάδοχον & ſimilia proſtant in nota ad *Eurip.*

rip. Phoen. v. 374. *Marklandi* ad Suppl. v. 69. qui hic in Euripideis, pro ἐμοὶ μὲν ὢν, corrigit ἐμοὶ μὲν ἂν Ἀβίωτος βίου τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν Εἴη τυχεῖν· quae vix video quo pacto conſtrui poſſint, niſi ſcribantur Ἀβίωτον βίου τύχαν —— Εἴη τυχεῖν. iungitur ſaepe τυχεῖν cum quarto caſu. Πρὸς τὸ κρανθὲν cum *Scholiaſte* recte cepit *Heathius* πρὸς τὸ συμβάν· cui ſic verſus iſti videntur dividendi:

Ἀβίωτος βίου
Τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν εἴη τυχεῖν·
Ὀλομένους γὰρ οὐκ ἔτ' ὄντας λέγω.

Vs. 871 Ὦ δαῖμον, εἴπως ἐςὶ, μὴ σφήλῃς δόμους] In Pariſ. Cod. legitur σφάλῃς· ſcribi potuit μὴ σφάλλῃς δόμους· —— ſequenti verſu pro γὰρ ex Codd. recte γοῦν receptum, Αἰτουμένης γοῦν κλῦθί μου. —— In proximis, —— πρὸς γάρ τινος Οἰωνὸν ὥςε μάντις εἰσορῶ κακοῦ· κακὸν praebent Codd. Flor. & Pariſ. parum refert utrum malum omen οἰωνὸν dicas κακοῦ, an κακόν· hoc tamen potius videtur Euripideum: ſic in Helenae v. 1057, Κακὸς μὲν ὄρνις. Iph. in Aul. v. 1347, πονηρὸν εἶπας οἰωνὸν λόγου. Or. v. 786, οὗτος οἰωνὸς μέγας. Rarius Sophocleum praebet *Photius* Lex. *MS.* Εὐορνιθείαν (L. Εὐορνιθίαν) Σοφοκλῆς ἐπὶ τῶν οἰωνῶν. Maior difficultas in vicinis πρὸς γάρ τινος· *Aemilio Porto* πρὸς hic adverbialiter poſitum videbatur pro πρὸς ἔτι *praeterea:* vereor ut illud usquam inveniatur in tali verborum ſtructura poſitum. Forte ſignificatur, *nam velut vates video malum omen alicunde oblatum*, ut vel Phaedrae Chorus intellexerit tabellam, qua non temere augurabatur mala contineri iam notis multo graviora; vel ipſum Theſea iuxta *Heathium:* hoc ferme modo πρὸς adhibetur in Phoen. v. 365, Μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ· ſimilibusque, quae perpauca tantum dantur.

Vs. 874 Οἴμοι· τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακὸν Οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτόν.] Viro Doctiſſimo hic in mentem venerat legendum, Οὐ τλητὸν, οὐδ' ἀνεκτόν. *Reiskii* A coniectura proſtat non abſurda legentis, Οὐ ςεκτὸν οὐδὲ λεκτὸν, *quod neque ſilentio condi, neque honeſte proferri poteſt.* Sed auctoritate quadam debebat ςεκτὸν confirmari, qua probabile lectori redderetur: *Sophocles* quidem dixiſſe videtur in Trach. v. 1009,

Οὐ γὰρ ἔχω πῶς
Ἂν ςέξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων·

B non, quod vulgatur, ςέρξαιμι· & aliquoties ςέγειν ſic adhibuit *Sophocles:* in Philoct. ſcripſit v. 135, Τί χρή με —— ςέγειν ἢ λέγειν. ſed nusquam ςεκτόν· contra Οὐ τλητὸν, & ſimilia ſatis uſitata ſunt in talibus: οὐδὲ λεκτὸν hoc ſenſu paulo rarius: eſt tamen in *Ariſtoph.* Av. v. 422, οὔτε λεκτὸν, οὔτε πιςόν. —— Supra dixerat Theſeus v. 846, Οἷον εἶδον ἄλγος δόμων Οὐ τλητὸν οὐδὲ ῥητόν. Utrumque C tranſtulit hinc in ſuum drama *Gregorius* qui dicitur, ubi verſus eſt 714, οἷον ἔργον νῦν βλέπω Οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτόν· alterum Οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητὸν, eſt in verſu 904. Οὐ τλητὸν ὁρᾶν, *Euripidis* in Alc. v. 887. Οὐκ ἔςι τοὔργον τλητὸν *Sophoclis* in Aj. v. 466. Dixiſſe *Diphili* mihi videtur Paraſitus,

Διὰ τὴν τάλαιναν πάντα τλητὰ γίνεται,

D apud *Athen.* X, p. 422. C. ubi vulgatur, πάντα ταῦτα γίνεται. Dantur in eam ſententiam dicta quaedam Comicorum; hoc etiam in Epiſt. *Alciphronis* nondum edita: Ὑβρίζεσθαι πρὸς τοῦ τρέφοντος, εἰ καὶ ἀνόσιον, φορητόν.

Vs. 877 Βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαςα· ποῖ φύγω] Haec ſic dividuntur in Cod. Pariſ. Βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαςα. / Ποῖ φύγω βάρος E κακῶν; / Ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι. pro vulgata vocula ποῦ, *ubi*, illinc recepi ποῖ φύγω; *quo fugiam:* non neſcio quam multa poſſint Grammaticorum obſervatis obmoveri; & ſane nolim iſta talia niſi Codicum auctoritate mutari: —— quia paulo poſt τλάμων erat in Cod. Flor. hoc quoque recepi pro τλήμων. —— Ex verſu 879 μέλος, de proſa oratione poſitum, attigit *G. Cuperus* Obſ. II, c. X.

Vs. 881 Αἶ· αἶ· κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαί- A
νεις λόγον.] Alio ſenſu verſus adhibetur
in Χρ. Πάσχ. quam quo voluit *Euripi-*
des intellectum: illic nuncius cum di-
xiſſet poſt multa narrata, Ἐν ἡμέρᾳ γὰρ
τῇδε λείψει τὸν βίον, Reſpondet Maria
v. 418,

Αἶ, αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον·

videtur enim auctor *cauſam malorum*
per κακῶν ἀρχηγὸν voluiſſe deſignatam, B
ut beneficiorum auctores ſaepe dicun-
tur ἀγαθῶν ἀρχηγοί. Significatur *Euri-*
pidi nihil aliud niſi, *ordiris ſermonem*
mala nobis nunciaturum; ſive *verba no-*
bis effers malorum praenuncia: hoc eſt
in Phoen. v. 1346, οὐκ εὐπροσώποις φροι-
μίοις ἄρχῃ λόγου· ubi quaedam notata
ſunt. —— Vitioſe ſequentia leguntur
in Flor. τὰ δ' ἐμὸν οὐκ ἔστι στόματος· ——
in proximis ſemel ἀλοὸν, ſemel etiam vo- C
cem πόλις exhibent Codd. Flor. & Pa-
riſ. ille praeterea δυσεκπέραντον. Hos ver-
ſus ita conſtituit *Heathius:* Καθέξω δυσ-
εκπέρατον, ἀλοὸν / Ὀλοὸν κακόν· / Ὦ πό-
λις, πόλις.

Vs. 885 Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη
θιγεῖν.] Una voce mutata, more ſuo
Tragicus, ſaepius in diverſis Tragoe-
diis eosdem adhibens ſenarios, hunc D
dedit in Elec. 255,

Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.

Helenae v. 801, Ἄθικτον εὐνὴν ἴσθι σοι
σεσωσμένην. Recte comparavit iſta *Ga-*
takerus cum phraſi aliis adhibita ἄψασ-
θαι γυναικός· In verſum 953 Phoen.
notata mihi ſatis accurate videbantur
diſputata; viro Clariſſ. *leviſſima ſane*
videntur: ſuus cuique guſtus eſt. E

Vs. 887 Ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς
ἐμοί ποτε Ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέρ-
γασαι Τούτων ἐμὸν παῖδ'.] *Sed pater Nep-*
tune, quae mihi quondam tria te im-
pleturum pollicitus es optata, horum u-
num implebis, ſi filium meum perdide-
ris; ſive verbis *Senecae* Hippol. v.
945,

En, perage donum triſte, regnator
freti;
Non cernat ultra lucidum Hippolytus
diem.

Accuſativus is, a reliquis ſolutus, qui-
busvis uſitatus Scriptoribus & ſaepe fuit
a viris eruditis pertractatus. —— Si
qua fides hac in re *Scholiaſtae*, de tri-
bus optatis ante, quam haec evenirent,
duo iam impetraverat Theſeus; haec
enim tria memorat optata, τὸ ἀνελθεῖν
ἐξ ᾅδου· τὸ ἀποστρέψαι ἀπὸ τοῦ Λαβυρίνθου·
τὸ πεμφθῆναι τῷ υἱῷ αὐτοῦ θάνατον. eadem
infra *Scholiaſtes* attigit in vs. 1350. Sed
duo priora hominum Theſeus fuit ad-
eptus beneficio; & de tribus conceſſis
unum duntaxat Theſei noviſſe viden-
tur optatum *Euripides* & *Seneca*; quo-
rum loca quaedam collegit *Jo. Meur-*
ſius in Theſeo c. I. & haec quodam-
modo favent liberiori paraphraſi, quam
dedit horum *Euripidis Brumoeus*, An-
glo correctori *H.* notatus. Sed fidem fir-
mat Scholiaſtae *Cicero*, *ex tribus opta-*
tis hoc de Hippolyti interitu *tertium*
appellans, de Off. I, c. X. Qui haec
illic ſcripſit *Cicero*, *ſi, ut in fabulis*
eſt, Neptunus quod Theſeo promiſerat
non feciſſet, Theſeus filio Hippolyto non
eſſet orbatus: ex tribus enim optatis,
ut ſcribitur, hoc erat tertium, quod de
Hippolyti interitu iratus optavit; quo
impetrato in maximos luctus incidit. il-
lum miror equidem poſt iſta L. III,
c. 25, *Quid? quod Theſeus exegit pro-*
miſſum a Neptuno? cur haec adiecerit:
„ cui cum tres optationes Neptunus
„ dediſſet, optavit interitum Hippolyti,
„ filii ſui, cum is patri ſuſpectus eſſet
„ de noverca: quo optato impetrato
„ Theſeus in maximis fuit luctibus."
Haec ſi forte *Jo. Aug. Erneſto* ſimili-
busque viderentur a mala manu *Cice-*
ronis orationi interiecta, his ego qui-
dem perlibenter adſtipularer.

Vs. 890 Ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα, πρὸς
θεῶν πάλιν.] Codices in ἀπεύχου ταῦτα
conſpirant: mihi tamen potius ſcripſiſſe
vi-

videtur *Euripides*, ἀνεύχου ταῦτα· Alteri optata ſi quis evenire nolit, illa quidem dicitur quis ἀπεύξασθαι· ut in his *Platonis* de LL. III, p. 687. D. ἂν γ' ὁ παῖς εὔχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατὴρ ἀπεύξαιτ' ἂν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ ὑέως εὐχὰς γίγνεσθαι. Sed qui palinodiam cantat, & ſua ipſius optata revocat, is, ut opinor, dicitur Ἀνεύξασθαι· quique illis alia ſubſtituit meliora, Μετεύξασθαι· Hoc in *Euripidis* eſt Medea v. 600,

Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ,
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ.

Sic, *Grotium* ſequutus, recte vulgavit illic *Barneſius*: comparari poteſt Μετανοίσασθαι in Orat. *Dinarchi* c. Dem. p. 94, 5, 101, 33. & *Harpocration* in v. — Ἀνεύχεσθαι iſto ſenſu, quo dicebam, legitur in *Platonis* Alcib. II, p. 142. D. ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες παλινῳδοῦσιν, ἀνευχόμενοι ἅττ' ἂν τὸ πρῶτον εὔξωνται. & p. 148. B. Vide quam diverſa hominum ſint iudicia: mihi hic ἀνεύχου placet: contra ex hoc ipſo etiam Hippolyti verſu, ἀπευχόμενοι *Platoni* reſtituendum iudicabat vir Elegantiſſ. *Claudius Sallierius*: vid. *L'Hiſtoire de L'Academie R. des Inſcript. & B. L.* Tom. V, p. 104. Nusquam verbum illud ἀνεύχεσθαι ſe legere vir Doctiſſ. recordabatur. Uſurpatum bis *Platoni*, *Polluci* V, 130, pro ἀναλύειν τὴν ἀρὰν, Ἀνεύξασθαι videbatur βιαιότερον, & potius Attice dicendum Ἀναράσασθαι· quod adhibitum *Calliſtheni* novimus e *Suida* in Ἀναρᾶσθαι. ubi cum *Kuſtero* notatis comparari poterit *P. Leopardus* Em. VI, c. IV. Cum harum rerum ſtudioſo Lectore communicabo duas obſervationes ex *Apparatu Soph. Phrynichi*, quem poſſidet ineditum *Dav.* Noſter *Ruhnkenius*: Ἀναμαντεύεσθαι σημαίνει τὸ, τὰ μαντευθέντα ἅπαξ πειρᾶσθαι ἀμάντευτα ποιεῖσθαι. — Ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἥσθην, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐφήδομαι. Ἕρμιππος· ἃ (F. leg. Ἃ γὰρ) τόθ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένην ἀπορρίπτω καὶ ἀποτίθεμαι ἡδονήν. quarum prior huc certe pertinet. — Paulo poſt Vs. 894

A Δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ — Flor. Cod. dat θ' ἀτέρῳ· pro θατέρᾳ ſcribendum potius θ' ἠτέρᾳ· prout ſcribitur in Rheſi v. 449, & in *Ariſtoph.* Av. v. 1365.

Vs. 901, Θησεῦ τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις] In verſu praecedenti ad ἐξανεὶς adſcriptum παυθεὶς in Cod. Pariſ. Hoc in loco ſuſpicor lectos in Editione Hippolyti prima duo verſus *Stobaeo* ci-
B tatos ex Hipp. p. 434, 22,

Θησεῦ, παραινῶ καὶ τὸ λῷστον φρονεῖν·
Γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων.

in Ed. *Grotii* leguntur p. 311. In hunc ſexum iam plus ſatis debacchatus his verſibus merito ſubſtituit alios in Editione dramatis emendata. Dixit & in Stheneboea Noſter: πιστεύειν δὲ χρὴ Γυ-
C ναικὶ μηδὲν ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν. *Antiphanis* apud eumdem *Stobaeum* dictum legitur:

Ἐγὼ γυναικὶ δ' ἕν τι πιστεύω μόνον,
Ἐπὰν ἀποθάνῃ, μὴ βιώσεσθαι πάλιν.

Vs. 903 — τὸ μέν τοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧ τινι στένεις, Οὐκ οἶδα] In Codd. omiſſum, νῦν recte reiecit *Musgravius*; ad
D iſtos Codd. accedunt Pariſ. & Flor. Videri poterit aliam in ſuo Codice lectionem, ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις, inveniſſe *Scriptor* dramatis Χρ. Π. qui haec & vicina ſic tranſtulit v. 842,

Κραυγῆς ἀκούσασ' ἐκπέπληγμαι παντλάμων
Ἐγὼ, τὸ μέν τι (τοι) πρᾶγμ', ἐφ' ᾧ τὰ νῦν
στένεις
Οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.

E Idem illud τὰ νῦν Codex Flor. exhibet in Medeae v. 504, ſed & illic Poëta ſcripſiſſe videtur

καλῶς γ' ἂν οὖν
Δέξαιντό μ' οἴκοις.

Minimum vicies in Sophocleis obvium, τὰ νῦν rariſſimum eſt in Euripideis, neque hic videtur a Chriſtiano Poëta lectum, qui illud ipſum τὰ νῦν frequentavit,

vit, v. 105. 221. 280, 331. 653. 902. A
1042. 1069. 1211. &c.

Vs. 905 Ἔα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὁρῶ, πάτερ, Νεκρόν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον.] Haec quoque transſumſit & ſeqq. *Scriptor* Χρ. Π. v. 852,

Ἔα, τί λεύσσω; σὸν δέμας νεκρὸν, τέκνον,
Ἀθρῶ, μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον,
Ὃς ὀρθίως κέκραγε πρὸς τὸν πατέρα. B

eſt ibidem v. 2005, Ὄντως μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον. Formula, Ἔα, τί χρῆμα; ſive τί τοῦτο; eſt rem inexſpectatam admirantis: in *Eurip.* Or. v. 1611,

Ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας.

Androm. v. 896, Ἔα, τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ', ἢ σαφῶς Ὁρῶ &c. Troaſin v. 298, Ἔα, τί πεύκης ἔνδον αἴθεται (MS. Flor. ἵσταται) σέλας; Apud *Lucianum* I, p. 216, C
59, τί τοῦτο; δακρύεις; ſic paſſim iſta recte ſeparantur, ut p. 225, 15.

Vs. 907 Ἦν ὀρθίως ἔλειπον· εἰς φάος τόδε Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.] In Pariſ. Cod. legitur ἔλειπον, ἢ φάος τόδε, & ad ἔλειπον adſcribitur λείπει τὸ ζῶσαν. In alio Codice repertum, ἢ φάος τόδε, probavit *Muſgravius:* in reliquis cum reperiatur, εἰς φάος τόδε —— εἰσεδέρκε- D
το· nihil videbatur cauſae cur ſperneremus phraſin εἰς φάος εἰσδέρκεσθαι: Prout in Edd. legebantur, Ἦν ὀρθίως ἔλειπον εἰς φάος τόδε, Οὔπω χρόνον π. εἰς. exhibet hos verſus *Priſcianus Putſchii* p. 1168. f. illos excitans ex Hippolyto στεφανηφόρῳ· in hoc dramate legi non recordatus *Barneſius* ſivit illos ad reliquias referri Ἱππολύτου καλυπτομένου p. 475. —— *Reiskio*, & viro cuidam E
Docto, quem *Scaligerum* vocant, placuit ὡς φάος τόδε —— quod habet in his drama Χρ. Π. v 859, 60, Ὃν ὀρθίως ἔδραμον (ſcripſerat forſan, ἔδρακον) ὡς φάος τόδε Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο. —— Recte Scholiaſtes iſta, Οὔπω χρόνον παλαιὸν, interpretatur, οὐ περὶ πολλοῦ χρόνου, ἀλλ' ἔναγχος. eſt tamen illud paulo inſolentius: *Soph.* Phil. v. 494, Ὃν δὴ παλαιὸν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ Μή μοι βεβήκοι. ubi παλαιὸν *Scholiaſtes* etiam explicat περὶ πολλοῦ χρόνου. In *Eurip.* Iph. in Aul. v. 419. Χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν.

Vs. 909 Τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;] Legitur in Flor. τῷ διόλλυται τρόπῳ; ſicut hic in Trag. Χρ. Π. v. 861. in *Sophoclis* Elec. v. 681, τῷ τρόπῳ διόλλυται; in Trach. v. 893, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς; in *Eurip.* Ion. v. 347, τίνι τρόπῳ διεφθάρη; Alteram formulam, Τί χρῆμα πάσχει, *Bergler.* admovit Nubibus *Ariſtoph.* v. 814.

Vs. 911 Σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς.] Non deterior eſt ordo vocum in Flor. ἔργον οὐδὲν ἐν κακοῖς. Adſentior *Marklando* hunc verſum poſtponenti verſui 912, his adeoque duobus:

Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.

Aliter tamen iudicantem vide Clar. *Heathium.* Favet eleganti coniecturae conditor Trag. Chriſt. certe, quos continuos legit *Marklandus*, continuos exhibet v. 861 & ſeqq.

Τί χρῆμα πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυσαι,
Τέκνον; πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι
Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.

Hic illic etiam alibi verſus in Tragoediis *Sophoclis* & *Euripidis* videntur transponendi. Cum ſententia, duobus iſtis verſibus transponendis expreſſa, componi commode poterit haec in Oedipo *Senecae* v. 208,

Ubi laeta duris miſta in ambiguo iacent,
Incertus animus, ſcire cum cupiat, timet.

Cum verſu, Σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς· concinit a Perſeo forte dictus in Andromeda,

Σιγᾷς; σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων·

apud *Stobaeum* p. 215, 27. omiſſus *Grotio.* Quid ſit οὐδὲν ἔργον, vel hic monſtrabit *Sophoclis* ſenarius,

Αἰδὰς.

> Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ,

apud *Stobaeum* p. 145, 31.

Vs. 914 Οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους Κρύπτειν δίκαιον] Parum refert utrum ſic ſcribatur, an φίλους τε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους· id eſt καὶ φίλους καὶ ἔτι μᾶλλον ἢ φίλους· ut *Aeſchylus* Prom. V. v. 986,

> Οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ᾽ ἀνούστερος.

ſic ſcribendum pro καὶ ἔτι. *Soph.* Antig. v. 64,

> Καὶ ταῦτ᾽ ἀκούειν, κἄτι τῶνδ᾽ ἀλγίονα.

Eurip. Hec. v. 665, Ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω, Δέσποιν᾽ ὄλωλας, κοὐκ ἔτ᾽ (ſic MSS. Leid.) εἶ βλέπουσα φῶς.

Vs. 916 Ὦ πόλλ᾽ ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην] Prima facie ſpecioſiſſima videtur viri Praeſtantiſſimi coniectura corrigentis,

> Ὦ πολλὰ μανθάνοντες ἄνθρωποι μάτην·

ſi retractare vulgata voluerit Cl. *Marklandus*, fatebitur, opinor, non eos qui diſcerent, ſed qui varias artes docerent alios alloqui Theſea Tragicum; poſſe autem a prioribus ſeparatam vocem D μάτην, quae vel imprimis mutationem commendabat, ad ſequentia referri. Mihi certe nihil ſic ſcriptis ineſſe videtur vitioſi,

> Ὦ πόλλ᾽ ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι, μάτην
> Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε;

ô homines in multis peccantes, quid ſane fruſtra ſexcentas artes docetis alios? cum unam omnium utiliſſimam neſciatis: E —— Ἓν δ᾽ οὐκ ἐπίστασθ᾽, οὐδ᾽ ἐθηράσασθέ πω, Φρονεῖν διδάσκειν οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς, *Grotius* in Exc. p. 218,

> *Sed nullas unam rem ſcit aut ſcire ſtudet,*
> *Qui ſapere doceat hunc cui mens non adeſt?*

Quod in his Codices exhibent in du- A biis ſpectatiſſimi, Flor. etiam & Pariſ. οὐδ᾽ ἐθηράσασθέ πω· praetuli duorum Codicum lectioni οὐδὲ δὴ θηρᾶσθε πω: quae videri poſſet a correctore profecta. —— Hic mota fuit difficultas, quid itaque iuvarent tot ſapientum & Poëtarum monita, ad mentem hominum bene informandam comparata, ſi nemo poſſit alios φρονεῖν διδάσκειν; tollit difficultatem *Scholiaſtes* ex adiectis a B Poëta, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς. Hoc iam ante tradiderat explicatius *Theognis* v. 430,

> φρένας ἐσθλὰς
> Ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ᾽ ἐπεφράσατο,
> Ὅστις σώφρον᾽ ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.

ubi plura ſequuntur. Vere hic *Schol. Euripidis*. εἰς γὰρ νοῦν, inquit, ἔχοντα ἄνδρα καταβαλλομένη παραίνεσις καρπὸν φέρει· εἰς δὲ ἄνουν, μάτην ἐκπίπτει. ad men- C tem etiam *Euripidis*; cuius dictum πρὸς τὸν ἀσύνετον ἀκροατὴν laudat *Plutarchus* T. II, p. 502. C.

> Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι,
> Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

quos, ex perdito dramate, ſenarios adnotare non neglexit *Stobaeus* p. 53, 40. *Grot.* p. 31. Dolium illud pertuſum *Euripidis* Atticiſtae nonnulli reſpiciunt: eſt epigramma *Luciani* in Anthol. I, c. XXX, 4,

> Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος· εἰς ὃν ἁπάσας
> Ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐξέχεας.

In talibus Sapientes varias imagines adhibuerunt: Pythagorae fuit intelligentibus praeceptum, Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν. *Epicteti* ſimile dictum *Gellius* E explanat N. A. XVII, c. XIX. *Plato*, apud utrumque Dionyſium in Sicilia diſſerens de iuſtitia, de lege, de republica, eleganter *Ariſtidae* dicitur σπείρων τὰς πέτρας T. III, p. 377. Ex eadem ſunt imagine noſtris in Libris Sacris ὁ εἰς τὰς ἀκάνθας, & ὁ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρεὶς (λόγος) *Matth.* Ev. XIII, 20, 22, & in locis parallelis: nec multum ab altera imagine abludit illud

optimi Praeceptoris, *Matth.* IX, 17, οὐ —— βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς.

Vs. 921 Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν Τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατὸς ἔσθ' ἀναγκάσαι] Hoc recepit ex Codd. *Musgravius*, pro ἀναγκάζειν· quod dant & Flor. & Pariſ. in illo tamen errore calami ſcriptum ἀναγκάζαι· in hoc adſcriptum interpretamenti loco διδάξαι, *ſic docere, ut blanda neceſſitate cogas* ad adſenſum: *Laberium* Caeſar ἠνάγκαζεν ἐς τὸ θέατρον παρελθεῖν. quae coëgit paene invitum equitem Romanum neceſſitas, ut in ſcena ſuos ipſe mimos ageret, ipſi *Laberio* dicitur apud *Macrobium* Saturn. II, c. VII,

Viri excellentis mente clemente edita
Submiſſa placide blandiloquens oratio: C

Caeſaris haec erat πειθανάγκη. & ſaepius in hunc adhibetur ſenſum Ἀναγκάζειν. Ad ſententiam Theognidea reſpondent v. 437, διδάσκων

Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

& v. 432,

Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο ἔδωκε θεὸς
Ἰᾶσθαι κακότητα ——
Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον·

quae cum ſequentibus adhibet in Menone *Plato* T. II, p. 95, 96. —— Peritum talem ſapientiae doctorem Δεινὸν σοφιστὴν vocat *Euripides*: non in laudem certe vocabat *Demoſthenem Aeſchines* δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν, ipſo teſte *Demoſthene* de Cor. p. 185. m. ſed olim Σοφιστὴς honeſta ſapientum fuit aut in E quavis arte excellentium adpellatio, *Ariſtides* T. III, p. 517, Οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; οὐ Πυθαγόραν; —— οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἑπτὰ σοφιστὰς προσείρηκε. *Euſtath.* in Il. O p. 1028, 53, Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρῳδὸν Σοφιστὴν λέγει. Thamyrin ſic forte dixerit *Sophocles* in dramate cognomine. Scripſiſſe ſuſpicor *Auctorem* Rheſi v. 924, ἤλθομεν —— Μοῦσαι

A μεγίστην εἰς ἔριν μελῳδίας Δεινῷ (pro Κείνῳ) σοφιστῇ Θρῃκὶ, κἀκτυφλώσαμεν Θάμυριν. Quod hic ſcriptum mallem, illud ipſum non admodum placet in *Eurip.* Suppl. v. 903, ubi haec proſtant in laudem Tydei,

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς, σοφιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά.

Non quidem illud drama valde videB tur elaboratum; ſed neque iſta ſcribendi negligentia *Euripidi* convenire, qua dixiſſet σοφιστὴν, πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά. in opinione dudum ſuſcepta *Marklandi* me iudicium confirmavit, de ſanitate dubitantis iſtius loci. Suſpicatus ſum iam olim, iſta deſcribentis calamo vocem effluxiſſe σοφιστὴν, ſequentia dum cogitabat; *Euripidem* aliam poſuiſſe: hic omnium aptiſſima παλαιστὴς videretur. C Nemini verſus eſſent de menda ſuſpecti, ſi ſic legerentur in Codicibus antiquis:

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς παλαιστὴς, πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφός·

Tragicis uſitata ſunt λέγειν σοφός· νοεῖν σοφὸς, & ſimilia: Δεινὸς παλαιστὴς figurate ponitur in hoc ipſo dramate Suppl. v. 704. Τοῖον παλαιστὴν *Aeſch.* Prom. v. 918. de Ulyſſe *Sophocles* in Phil. v. 432, Σοφὸς D παλαιστὴς κεῖνος.

Vs. 923 Ἀλλ', οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ, Δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς] *Sed vero (neque enim nunc convenit minuta talia ſubtiliter perſequi) mi pater, vereor, ne his malis lingua tua modum excedat.* Senſit opinor ſuum ipſius peccatum *Euripides*, quo patrem Theſea fecit minus opor E tuno temporis articulo etiam in ſequentibus λεπτολογοῦντα. *Racinius* filius, ubi comparat Euripideum drama cum paterno, dicta Theſei moderate vocat *des réflexions un peu trop longues dans une pareille circonſtance.* —— Qua dixi ratione ſi capiantur, ut mihi quoque videntur accipienda Euripidea, *Marklandi* probari debet correctio legentis, (οὐ γὰρ ἐν δέοντι [ſc. ἐστὶ] λεπτουργεῖν.) Vulgatae

tae lectionis defenſorem ſe profeſſus eſt A *Heathius*, cui *Marklandi* emendatio ſententiam corrumpere videtur; *Hippolytum enim*, ait, *pronunciare facit*, *nunquam fas eſſe ſubtiliter diſputare:* quin imo dicentem illum facit, ad iſta talia minuta ſubtilitate diſputanda tempus non eſſe oportunum, quo ſtabat ad triſte ſpectaculum attonitus. Parum refert in talibus utrum dicatur ἐν δέοντι, ἐν δέοντι καιρῷ· ἐν καιρῷ· an ἐς δέον, ſive καιρός. B. *Sophoclis* eſt, Νῦν καιρὸς ἔρδειν· *Euripidis*, Ναὶ πρὸς θεῶν δρῆξατ', ἐν δέοντι γὰρ· idem eſſet, καιρὸς γὰρ ἐστιν δρήγειν· nonnunquam apud alios diſtinguuntur quodammodo ἐν τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ· velut aliquoties in dialogo περὶ δικαίου, Platonicis ſubiecto T. III, p. 373, ſed aliter adhibuit illud ἐν δέοντι *Euripides* locis a *Marklando* citatis: *Diomedes* Scholiis *MSS.* in *Dionyſii Thracis* Artem C Gramm. Critico ſcribit exigendam τὴν τῶν Ποιητῶν καλῶς ἢ κακῶς, ἢ ἐν δέοντι, ἢ ἐν μὴ δέοντι, ἢ εὐκαίρως ἢ ἀκαίρως λεχθεῖσαν ἔννοιαν. —— Incerti ſenarius eſt apud *Stobaeum* p. 217, 6,

Ληρεῖς, ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν.

Grotio p. 142, *Nugaris*, *agens intempeſtive philoſophum.* —— Λεπτουργεῖν hic D idem paene notat ac Ariſtophaneum λεπτολογεῖν· *minuta ſubtiliter perſequi*; adhibetur & ἐκλεπτουργεῖν, & in eumdem ſenſum Μικρολογεῖσθαι· quod in *Ariſtidis* Panathen. T. I, p. 240, περὶ σμικρῶν λέγειν, *Schol.* ineditus interpretatur. —— λεπτῶς καὶ πυκνῶς Πάντ' ἐξετάζ [ων] δέδιεν ἐπὶ τὰ πράγματα Ὁρμᾶν προχείρως, *Amphidi* apud *Athen.* X, p. 448. A. *Euripidem* ſuam ipſius in differendo ſubtili- E tatem laudantem facit *Ariſtophanes* in Acharn. v. 444, Δῶσαι· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.

Vs. 925 Φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον Σαφές τι κεῖσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν·] Graeci Tragici ſententiam egregie *Racinius* explicuit, dum iſta facit Theſea dicentem in Phaedra:

Faut-il que ſur le front d'un profane adultere
Brille de la vertu le ſacré caractere?
Et ne devroit-on pas à des ſignes certains
Reconnoître le cœur des perfides humains?

Eleganter expreſſit *Grotius* p. 218 Excerpt.

Debuerat eſſe certa amicorum nota
Diſcriminatrix mentium, unde agnosceres
Quis verus eſſet, quisve ſubleſta fide.

Ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος. —— Huius ſimillimam *Euripidis* Medeae ſententiam v. 515—519, plures adhibuere veterum, *Clemens* etiam *Alex.* & *Lucianus*, qui bis terve eamdem alludit. Noſtrum hoc ex Hippolyto dictum qui citaverit neminem novi; quo tamen aeque ac *Xenophontea* Socratis reſpexiſſe mihi *Cicero* videtur de Amicit. c. XVII, ubi ſaepe queſtus narratur Scipio, homines in aliis quidem rebus *parandis adhibere curam, in amicis eligendis negligentes eſſe; nec habere quaſi ſigna quaedam & notas, quibus eos, qui ad amicitiam eſſent idonei, indicarent.* Quod addit *Cicero*, *ſunt igitur firmi, & ſtabiles & conſtantes eligendi*; hos vocibus etiam Euripideis diceres ἀληθεῖς φίλους, ſive σαφεῖς· Socrates *Xenoph.* Ἀπομν. II, p. 435, 5, dici vulgo ſolere aiebat, ὡς πάντων κτημάτων κράτιστον ἂν εἴη φίλος σαφὴς καὶ ἀγαθός: *omnium eſſe poſſeſſionum optimam amicum certum & bonum.* *Eurip.* Hec. v. 1234, Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ 'γαθοὶ σαφέστατοι Φίλοι· atque in iſtiusmodi rebus incertis amicum certum & verum a falſo dignoſci ſaepius eiusdem dixit Oreſtes, quo iudice idoneo v. 1160,

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής.

Idem de Pylade in Iphig. Taur. v. 919, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος· in eiusdem dramatis v. 610 ſcribi malim τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς φίλος· quam quod vulgatur ὀρθῶς,

ob Sophoclea praeſertim Antig. v. 99. Non alibi mihi lectum recordor *Euripidis* ſenarium, quem *Libanius* exhibet Epiſt. 487, n. 10 laudans *Euripidem* λέγοντα νοῦν ἔχοντος εἶναι,

φίλον πεπᾶσθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Sed ille *certus*, & in rebus etiam adverſis ſtabilis, atque adeo *verus amicus* hoc in Hippolyti verſu dicitur ἀληθὴς φίλος. Talis *Euripidi* Capaneus in Suppl. v. 867,

φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλοις παροῦσί τε
Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς.

Horum non meminerant viri Doctiſſimi, quibus φίλος ἀληθὴς de menda fuit ſuſpectum in his *Callimachi* h. Dian. v. 136,

τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθὴς,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα.

Vs. 928 Διστάς τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν·] Nempe χρῆν· quod eſt in v. 925. Ex Codd. Flor. & Pariſ. Διστάς τε φωνὰς praetuli vulgatae voculae Δ. ϗ φ. His noſtris ſimilia leguntur in Hecuba v. 1194—1198. ed. *Kingii*. *Senecae* Hipp. v. 918, & ſeqq. —— In iſtis v. 930, Ὡς ἡ φρονοῦσα τἄδικ' ἐξηλέγχετο Πρὸς τῆς δικαίας· non cum *Heathio* ὡς capiendum pro οὕτως *ita*, ſed pro ἵνα, *ut*, cum primo *Euripidis* interprete *Dorotheo Camillo*, quem alii ſequuti ſunt: ἵνα ſic a quibusvis, oratoribus etiam Atticis, iungi ſolet interdum cum indicativi tempore praeter. imperf. Ὡς, pro ἵνα poſitum, etiam Poëtis: exemplum huic loco noſtro ſimillimum exhibet ex *Euripidis* Inone *Stobaeus* p. 420, 32,

Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι·
Χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν
Γυναῖκας, εἴπερ ἂν τροφὴ δόμοις παρῇ·
Ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων,
Τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσώζετο.

Ut malam quidem aedibus eiiceret; bonam vero libenter ſibi ſervaret. quod A illic ſcribi volebat *Heathius*, ἐξέβαλλ' ἂν aures, opinor, Atticae reſpuerent.

Vs. 932 Ἀλλ' εἴ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει Φίλων, νοσοῦμεν οὐδὲν ὄντες αἴτιοι.] *Si quis amicorum calumnias in aurem tuam inſuſurrando me criminatus eſt, inſontes falſa premimur ſuſpicione.* Hanc iniecerunt Hippolyto cogitationem Theſei verba de amicis veris a falſis diſtin- B guendis. Cum *Musgravio* recepi voculam εἰ pro ἢ, & pro νοσοῦμεν δ' οὐδὲν ὄντες αἴτιοι, ex Flor. Cod. ſcripſi una litera minus, νοσοῦμεν οὐδὲν ὄ. αἴ. Prior lectio, Ἀλλ' ἦ —— φίλων; interrogandi nota adiuta a Clar. *Marklando*, placuit & *Heathio*: eſt ſane ſaepius ἀλλ' ἦ, *num*, formula interrogantis, velut in *Xenoph.* Sympoſ. p. 510, 17, ἀλλ' ἦ ὀδύνη σε εἴληφε; *Soph.* Elec. v. 885, Ἀλλ' ἦ μέμηνας, C ὦ τάλαινα; *num inſanis*? illic ſi ſtatuatur oratio directa, ſcribendum erat Ἀλλ' ἢ μέμηνας. & ſtatuenda mihi talis videtur in *Eurip.* Iphig. in Aul. v. 847, & Alc. v. 816. Ἀλλ' ἢ πέπονθα δεινά· *profecto*: vid. *T. H.* in *Lucian.* T. I, p. 457, 26. quomodo hic vulgata capienda cenſebat *Aem. Portus*; διαβαλὼν ἔχει recte explicans διέβαλε. —— εἰς σὸν οὖς με διέβαλε ſicut in *Callimachi* h. Apoll. D v. 105,

Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα λάθριος εἶπεν.

ex emendatione vera *Daweſii*, qui plura ſimilia collegit: *in aurem dicere*, & *ad aurem inſuſurrare* locutiones Latinas attigerunt *D. Lambin.* in *Horat.* Serm. I, Ecl. IX, 9. & *N. Heinſ.* in *Ovid.* Her. III, 23.

E Vs. 934. Ἔκ τοι πέπληγμαι·] Perverſa Codicis Pariſ. ſcriptio, ἤτοι πέπληγμαι, ne cui fraudi ſit, iſtiusmodi tmeſes apud Atticos Poëtas in ſenariis rariſſimas eſſe cogitanti, ſciendum eſt illis *Euripidem* parce quidem uſum, adhibuiſſe tamen nonnunquam, quin hoc ipſum ſupra v. 342. Ἔκ τοι πέπληγμαι, ποῖ προβήσεται λόγος. in Herc. Fur. v. 1105, Ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ' εἰμ' ἀμη-

ἀμηχανῶ. ſic verſus legendus videtur: in Oreſtis v. 1052, Ἔκ τοί με τήξεις. huius ſimiles dantur tmeſes in Or. v. 219, ἐκ δ' ὄμορξον· Alc. v. 548, ἐν δὲ κλήσατε Θύρας· Herc. v. 53. ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι. in *Ariſtoph.* Acharn. v. 294, Κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις. in Veſp. v. 781, Ἀνά τοι μὲ πείθεις. in Ran. v. 1079, κατ' οὖν ἔβαλεν ex *MS.* Vatic. obtulit *Kuſterus*, ubi tamen ſcribi malim, κάτω γ' ἔβαλεν· pro κάτω 'νέβαλεν.

Vs. 935 Λόγοι παραλλάσσοντες, ἔξεδροι φρενῶν] Explicantur adiecto *Scholio* in Cod. Pariſ. παρηλλαγμένοι τοῦ καθήκοντος, ἐξεστηκότες. — Proxima, Φεῦ τῆς βροτείας ποῖ προβήσεται φρενός; &c. ſic tranſtulit in ſuum drama *Pſeudo-Gregorius* v. 422,

Φεῦ τῆς Ἑβραίων τί (L. ποῖ) προβήσεται φρενός;
Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται,
Εἰ καὶ θεοῦ τολμῶσι τεκταίνειν μόρον;

Vs. 938 Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,] Cum *Musgravio* recepi βίοτον, pro βίοτος, ex Codd. MSS. Hac lectione memorata *Heathius*, *quam*, inquit, *ſententiam ex lectione illa elicit coniicere nequeo.* Sententiam tamen aptiſſimam ex illa *Scholiaſtes* exhibuit: εἰ γὰρ κατὰ ζωὴν ἑκάστου ἀνδρὸς ἡ κακουργία αὐξάνεται· & *Scholiaſtem* citans *Musgravius* eamdem ſe probaſſe declaravit. Hoc autem modo verba conſtruenda videntur, εἰ γὰρ τῆς βροτείας φρενὸς τὸ θράσος ἐξογκωθήσεται κατ' ἀνδρὸς βίοτον· id eſt κατὰ γενεάν. Perperam & olim & nuper viri docti haec tentarunt, κατ' ἄνδρα legentes, vel ἄνδρας. In ἐξογκώσεται, veteri more ſcribendi pro ἐξογκωθήσεται poſito, nemo haerebit, qui quidem recentiorum legerit ea de re obſervata, ex quibus ſatis erit adhibuiſſe *T. Hemſterh.* ad *Thom. M.* in Τιμήσεται. — Sequentis verſus, Ὁ δ' ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν Πανοῦργος ἔσται· ex praecedente clara etiam eſt ſententia: *ſi filius patrem ſemper malitia ſuperabit*; quo ſenſu

A *Horatius*, *Aetas parentum*, *peior avis*, *tulit Nos nequiores*, *mox daturos Progeniem vitioſiorem.* Dici quidem poteſt εἰς ὑπερβολὴν πανοῦργος, ut ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολὴν *Antiphani* apud *Athen.* VI, p. 238. B. Ἀδδηφάγον τὸ ζῷον εἰς ὑπερβολὴν IX, p. 404. D. *Anaxippo*, ni fallor; ἐπλούτει εἰς ὑπερβολὴν *Luciano* T. II, p. 519. Hic vero dicitur quis πανοῦργος (ἐσόμενος) εἰς ὑπερβολὴν τοῦ πρόσθεν. ut
B loquitur *Anaxilas* Com. *Athen.* XIII, p. 558. A.

Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ Χίμαιρα πυρπνόος
Εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους;

Nam quae terribilis Dracaena — Exſuperare nationem valeat exſecrabilem? *Grotius.*

C

Vs. 946 Δεῖξον δ', ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας, Τὸ σὸν πρόσωπον] Perplacet in Addendis poſita *Musgravii* correctio, ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθα· ſignificaſſe mihi Theſeus videtur; *quando quidem mihi iam piaculum contraxi, tecum colloquutus, qui tanto ſis ſcelere contaminatus.* Cum graviorum criminum reis non tantum ſub eodem eſſe tecto (vid.
D *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. Cerer. v. 118, & *Th. Stanlej.* in *Aeſchyl.* Choëph. v. 289.) ſed & colloqui recuſabant: colloquio namque contages etiam ſceleris contrahi cenſebatur: in *Aeſchyl.* Choëph. v. 451,

Ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος.

in *Scholiis* ad v. 276, *Euripides*,

E τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω;

in *Euripidis* Or. v. 75, Προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν. v. 481. in Herc. Fur. ad Herculem Theſeus v. 1218,

Τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον,
Ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προσφθεγμάτων;

Hercules ad illum v. 1233,

Φεῦγ', ὦ ταλαίπωρ', ἀνόσιον μίασμ' ἐμόν.

conf. Elec. v. 1294. Credulitate decepto patri Hippolytus auctor etiam mortis Phaedrae videbatur; atque ita duplici ſcelere contaminatus.

Vs. 948 Σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ, Ξύνει;] Theſeus in *Senecae* Hipp. ad filium, v. 922,

> *ſylvarum incola,*
> *Ille efferatus, caſtus, intactus, rudis,*
> **B** *Mihi te reſervas?*

Σὺ σώφρων, ϗ κακῶν ἀκήρατος; —— Pro περισσὸς in Cod. Flor. ſcriptum περισσῶς· male. Praeter cetera, quibus vere docet *eximium* hac voce ſignificari, excitat etiam *Euſtathius* velut Euripideum τὸ, περισσὸς ὢν ἀνὴρ, in *Hom.* Il. Δ p. 369, 14. hanc vocis vim ſatis adfirmavit *C. Rittershuſius* in *Porphyr.* de *V. Pythag.* N. 18. —— Supra dixit Hip- **C** polytus ad Dianam v. 89, Σοὶ ϗ ξύνειμι· & hanc excellenti morum puritate quaeſitam forte ſaepius ſibi ſumſerat ſuperbiam: illam hic acerbe pater irridet, cuius indignantis inſervit ironiae veteribus uſitatiſſimum illud δή. Ὡς δὴ σὺ σώφρων eſt in Androm. v. 234. Σὺ δὴ θεοῖσιν &c. *Tu ſcilicet! cum Deabus verſaris familiariter velut prae ceteris* **D** *vir eximia virtute praeſtans.*

Vs. 952 Ἤδη νυν αὔχει, ϗ δι' ἀψύχου βορᾶς Σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων Βάκχευε] Novi veterem ſenarium, qui vim obtinuit proverbii,

> Λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται·

quamque ſint in uſu figurato finitimae verba ſignificationis Ἐμπορεύεσθαι, & Καπηλεύειν· **E** hic tamen vim non animadverto, quam iſtis δι' ἀψύχου βορᾶς καπηλεύειν adiungere poſſit vox Σίτοις· cui duae voculae ſubſtitutae, Σύ τοι, aſperam orationem magis, ni fallor, animabunt: Σὺ τοίνυν ἤδη αὔχει, ϗ δι' ἀψύχου βορᾶς καπήλευε. *Tu nunc igitur gloriare, nobisque, dum oſtentationis cauſa cibis tantum veſceris inanimis, philoſophum te vendita.* Σέ τοι & Σύ τοι in animoſe dictis occur-

A runt *Soph.* Aj. 1245. Elec. 584. *Aeſchyli* Eumen. v. 730, & 732. pro σύ γε, σύ τοι ſcripſiſſe videtur *Eurip.* Iph. Aul. v. 1035. —— Quae dici poſſent ad Καπηλεύειν paucis explicari nequeunt. —— Haec ſpectabat, opinor, *Seneca*, dum Theſea dicentem faciebat Hippol. v. 915,

> *Ubi vultus ille, & ficta maieſtas viri,*
> **B** *Atque habitus horrens, priſca & antiqua appetens.*

Abſtinens animatis inſtituti laudabat auctorem Orphea, dicitur certe patri: Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων Βάκχευε· quibus mihi verbis *Euripides* docte & vere Bacchicis, Orphicis, & inſtitutis Pythagoricis eamdem videtur originem adſignaſſe: ſi mei res fuiſſet arbitrii, non dubitanter ex Codd. *MSS.* iſta (praeter alia **C** centena vulgatis meliora,) reſtituiſſem *Herodoto* II, c. 81, ὁμολογέει δὲ ταῦτα τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι [ϗ Βακχικοῖσι, ἐοῦσι δὲ Αἰγυπτίοισι] ϗ Πυθαγορείοισι· quia ſuo ſe colore commendant, & Critico facilis adparet via, qua omitti potuerint a librariis. Orphei certe inſtituta ſectatus Pythagoras ab illo quoque mutuatus eſt abſtinentiam ab animalibus: ἀπέχεσθαι σαρκῶν ἐδωδῆς, — Ὀρφέα τὸν παλαιὸν ἱστοροῦσιν, **D** inquit *Plutarchus* in VII Sap. Conv. p. 159. C. Idaei Iovis Sacerdos in *Euripidis* Κρησὶν apud *Porphyrium* π. Ἀ. IV, p. 173, & alia,

> τὴν τ' ἐμψύχων
> Βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

Philoſophos propter iſtam abſtinentiam, ſive tanquam ἐσθίοντας Ἔμψυχον οὐδὲν, rident *Alexis* & *Antiphanes* apud *Athen.* **E** IV. p. 161. A. IX, p. 386. C. Hac etiam parte *Zeno* Pythagoreos imitabatur ἀπύρῳ τροφῇ χρώμενος ſecundum *Diogenem Laërt.* VI, 26, *pane, melle,* ſimilibusque, quae absque ignis adiumento facile poſſent parari: temeritatem *M. Meibomii*, illic vocem ἀπύρῳ ſollicitantis, caſtigavit *P. Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* II, p. 346, 347.

Vs.

Vs. 955 Ἐπεί γ' ἐλήφθης] Velut ἐπ' A αὐτοφώρῳ, *in ipſo crimine deprehenſus es*; quibuscum ſaepe iunguntur ἁλίσκεσθαι & ληφθῆναι· atque illud etiam legitur paulo poſt v. 959, Ἐν τῷδ' ἁλίσκῃ πλεῖστον. In *Euripidis* Cyclope v. 259, pro Ἐπεὶ κατελήφθη, egregie reſtituit *Heathius*,

Ἐπεί γ' ἐλήφθη σὺ λάθρα πωλῶν τὰ σά·

male dubitans de bonitate ſuae correc- B tionis; cum verbum ſimplex, quod verſui congruit, ſit in talibus uſitatum: *Soph.* Trach. v. 821, Τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ Καὶ δρῶσ' ἐλήφθης. —— λελήμμεθα ſic legitur in *Euripidis* Ione v. 1113. *Antiphon* p. 111, 44, ληφθεῖσαν dixit, τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου ἐπ' αὐτοφώρῳ μεμηχανημένην. *Demoſthenes* c. Mid. p. 359 § 260, ἐπειδήπερ εἴληπται, πᾶσιν ὑπὲρ ἁπάντων ἐστὶ τιμωρητέος. illic *Ulpianus* qui C dici ſolet: ἐπειδὴ ὑπὸ χεῖρα γέγονε, καὶ εἴσω τῶν δικτύων γεγένηται. *Demoſth.* c. Timocrat. p. 451, § 79, ὃ σὺ νῦν εἴληψαι ποιῶν.

Vs. 956 —— Θηρεύουσι γὰρ Σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμενοι] Sequenti verſu Flor. dat ἐκσῶσαι. Pariſ. ἐκσώζειν *Senecae* Theſeus Hipp. v. 918,

D

O vita fallax! abditos ſenſus geris,
Animisque pulcram turpibus faciem induis.

Hoc ſimilibusque dictis notatos voluit *Euripides*, qui, ſaepius introrſum turpes, pelle decora ſpecioſi Philoſophos mentirentur. Euripidea in Androm. v. 330,

E

Ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν
Λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι·

tranſtulit in illos *Menander*, qui aliis fortunati viderentur, vocibus εὖ φρονεῖν ſubſtituens tantum εὐτυχεῖν· ad illud enim exemplum verſus alter reſtituendus eſt apud *Stobaeum* p. 558, 42. inter illa quae collegit *Clericus* p. 248. Noſter in Troaſin v. 411,

Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ
Οὐδέν τι κρείσσω τοῦ τὸ μηδὲν ἦν ἄρα.

conf. *Alciphron.* III, initium Ep. 55. Quos dicebam propius ſpectant iſta *Lyſidis* in Epiſtola: τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνω διδασκαλίαν πολλὰ καὶ δεινὰ δρῶντι· quaeque longe plurima ſuis in ſcriptis dixit in hos philoſopha ſententia homines *Lucianus*: huic quoque depinguntur T. III, p. 374, velut μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω· & *Ariſtidae* T. III, p. 511, ubi in iſtos multa ſequuntur. *A. Gellii* familiaris indignabatur N. A. XIII, c. VIII, *quod homines ignavi ac deſides —— vitia facundiſſime accuſarent, intercutibus ipſi vitiis madentes.* *Propertius* II El. XXV, 23,

Sed nunquam vitae fallet me ruga ſeverae.

Vs. 962 Μισεῖν σε φήσεις τόνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον Τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;] *Gul. Canteri* coniecturas Codex Pariſin. adfirmat praeter ceteros apud *Musgrav.* Ex mente Theſei dici hic debuerat τὸ δὴ γνήσιον τῷ νόθῳ πολέμιον· ſed & alterum in iſtum ſenſum accipi poteſt: Alceſtis *Eurip.* v. 309,

Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις
Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.

Novercam qui haec dicebat ad Hippolytum ipſe Theſeus Medeam fuerat expertus, in ſuum exitium venena miſcentem: *Dionyſ.* Perieg. v. 1024, Φάρμακ' ἐμήσατο λυγρὰ γόνῳ Πανδιονίδαο· rem praeter alios narrat in Theſeo *Plutarchus* p. 5. D. E. Natum Amazone nobiliſſima Hippolytum cur ex Attico ſui temporis more dixerit Νόθον, indicat *G. Cuperus* Obſ. I, c. 16, p. 118.

Vs. 961 Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις, Εἰ δυσμένεια σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.] Legitur in Flor. Ἡ δυσμενείᾳ σῇ· in Pariſ. quoque a prima manu. Melior mihi lectio videtur vulgata: eſt in eodem Pariſ. vitioſe ſcriptum τὰ φίλατ' ὤλεσεν.

Cariſſima quaevis, *uxorem*, *liberos* &c. Poëtae vocabant τὰ φίλτατα· rarius alii; *Xenophon* tamen etiam K. Π. IV, p. 59, 2. *Aeſchines* c. Cteſiph. p. 64, 42. *Lucian.* II, p. 154. *Maximus Tyr.* XXX, 7. *Polyaen.* IV, c. VI, 13. *Procopius* in *Jeſaiae* c. 46, p. 528, Βὴλ —— ſive Κρόνος, ᾧ δὴ προσῆγον οἱ πλεῖστοι θυσίαν τὰ φίλτατα· *liberos*. *Vitam*, ut hic, *Eurip.* in Alc. v. 340, ubi de uxore maritus:

> Σὺ δ', ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα
> Ψυχῆς, ἔσωσας.

—— Cum his *Euripidis* commode *Bramoeus* comparavit iſta Didûs *Ovid.* Her. VII, 47,

> *Exerces pretioſa odia, & conſtantia magno;*
> *Si, dum me careas, eſt tibi vile mori.*

In ſeq. v. Ἀλλ', ὡς ſupplendum relinquitur ex v. 962, Ἀλλὰ (φήσεις,) ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι, ut in v. 1013.

Vs. 971 Νῦν οὖν, τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις,] Codd. Flor. & Pariſ. praebuere quoque Νῦν οὖν, quod in aliis Pariſinis invenit *Musgrav.* Absque Codicibus, Τί οὖν haud ſane ſollicitaſſem, his etiam Poëtis uſitatum; *Sophocli* Phil. v. 100. *Aeſch.* VII c. Theb. v. 214. Suppl. v. 319; *Ariſtoph.* Plut. v. 94. Apud quosvis alios Scriptores Atticos Τί οὖν; *quid autem?* a ſequentibus ſeparatum, occurrit: attigit *T. H.* ad *Lucian.* p. 366.

Vs. 973 Ἔξερρε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγάς.] Cum Ἔξερρε conferri poteſt *Ariſtophaneum* Ἄπερρε· eſt & ἀπέρρων in *Eurip.* Herc. v. 260. Simplex ἔρρε, ſive Ἔρρειν, cum frequentiſſimum ſit, rarius adhibentur compoſita, Ἀνερρεῖν· Εἰσερρεῖν· Περιερρεῖν ſive παρεέρρειν· quorum primum in Ἀνήρρησεν, *Cratini* munit auctoritate *Suidas*; ultimum eſt apud eumdem *Suidam* in v. Ἄπερρε· in hoc verſu *Pherecratis*:

> Ἐπτὰ παρεέρρων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ·

A *a tempore matutino urbem perreptans ipſum quaero:* male vulgatur ibi Ζητῶν. Quod exhibent Lexicographi, Ἔρρομαι nititur voce perverſe ſcripta in *Eurip.* Alc. v. 734. Ἔρρου· ubi recte Codex Flor.

> Ἔρροις νῦν αὐτὸς χ' ἡ ξυνοικήσασά σοι.

Legitur aliquoties & apud Tragicos, ἕρπε· ubi dubites, hoc poſuerint, an
B uſitatius ἔρρε· velut in Med. v. 333, Ἕρπ', ὦ ματαία· malim ibi, Ἔρρ', ὦ μ. ut v. 1346, Ἔρρ' αἰσχροποιέ.

Vs. 977 Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ Κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην.] Nempe φήσει· quod ex vicinis peti poterit. Ut hic, μαρτυρήσει legitur in *Soph.* Antig. v. 521,

> Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.

C Noſtro verſu ſcribitur in Flor. Οὐ μαρτυρήσαις μ' Ἴσθμιος Σίνεις π. & ſcribi potuerat Οὐ μαρτυρήσαι μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτ' ἂν Κτανεῖν ἑαυτόν. Illinc & ex Ed. prima Flor., pro Σίννις, ſcripſi Σίνις, quae certe vetus nominis ſcriptio, apud Poëtas Latinos *Sinis*, prima correpta, frequenter occurrit, iure probata *N. Heinſio* in *Ovid.* Her. II, 70. Quaevis *pernicies* ſive *noxa* σίνος & σίνις di-
D cebatur: vid. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. Apoll. v. 92, & *Jo. Alberti* ad *Heſych.* in Σίνις. De Sinide, quamque ſtatuit in illum poena Theſeus, omnia pervulgata ſunt. *Senecae* verſum Herc. in Oeta v. 1393,

> *Artusque noſtros dirus immittat Sinis,*

ex Flor. Cod. ſic ſcripſit *J. F. Gronovius*: nonnihil is adiuvabitur, ſi ſic
E corrigatur:

> *Artusque noſtros dirus emittat Sinis;*
> *Sparſus ſilebo.*

Sinis enim *trabes preſſas ab humo mittebat in auras*; ut eſt in *Ovidii* Ibide v. 411. In huius Met. VII, 441, Sinis, ὁ πιτυοκάμπτης, *poterat curvare trabes, & agebat ab alto Ad terram late ſparſuras corpora pinus.* Agnita credulitate ſua

ſua poſt diſtractum Hippolytum Theſeus, quam in Sinide ſtatuerat, poenam in ſe repraeſentari voluit in *Senecae* Hipp. v. 1223,

> *Pinus, coacto vertice attingens humum,*
> *Coelo remiſſum findat in geminas trabes.*

Quod addit, *Mittarve praeceps ſaxa per Scironia*; poenam ſpectat, qua Scironem crudeliſſimum quoque latronem (τύραννος is non ξένος, ſed ἄξενος dici debuit *Scholiaſtae*,) peremit; de qua, praeter alios, *J. Meurſius* egit in Theſeo c. VI. *Infames Scirone petras*, ſuo facinore nobilitatas Theſeus celebrat in proximis Euripideis:

> Οὐδ' αἱ θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες
> Φήσουσι πέτραι, τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.

In Flor. Cod. legitur, Οὐδ' ἐν θαλάσσῃ σύννομοι· vulgata ſcriptio genuina eſt: θαλάσσῃ σύννομοι, dici potuerant aeque ac θαλάσσης iſti ſcopuli a Scirone denominati, de quibus nonnulla dedit *Th. Muncker.* accuratius egit vir Summus ad *Lucian.* p. 307. Euripidea cum *Plautino* dicto comparavit *P. Victorius* V. L. VII, c. XX.

Vs. 984 —— τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἔχον καλοὺς λόγους, Εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.] Ad Codices, ex quibus *Musgravius* καλοὺς λόγους recepit, pro πολλοὺς, accedunt Flor. & Pariſ. alibi quoque haec vox alterius ſedem occupat in Euripideis. Ceterum in his egregie crimen obiectum refutat Hippolytus *Euripidis*, qui propter haec & ſimilia *Quinctiliano* dicitur I. O. p. 897, *in dicendo ac reſpondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diſerti, comparandus:* ποιητὴν ῥηματίων δικανικῶν acerbe vocabat Noſtrum *Comicus* in Pace v. 533.

Vs. 986 Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, Εἰς ἥλικας τε κὠλίγους σοφώτερος.] Sic ſcripti verſus leguntur apud *Plutarch.* T. II, p. 6. B. In primo δοῦναι λόγους eſt in Pariſ. Cod. qui aeque ac Flor. dat καὶ ὀλίγους in ſecundo; ubi κὠλίγους ex Codd. recte vulgavit *Musgrav.* —— Veriſſimum etiam illud quod ſequitur, οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν· hinc exhibet l. c. *Plutarchus.* Cauſam addit, huc ſpectans, *Ariſtoteles* Rhetor. II, p. 99, 17. Quod legitur apud *Zenob.* Cent. III, 77, καὶ γὰρ, Ἐν ἀμουσίαις καὶ κόρυδος φθέγγεται· ſic facile corrigi poteſt, καὶ, ἐν γὰρ ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται· conf. *Diogenian.* IV, Pr. 56. *Dioſcoridis* epigramma *Anthol.* II, c. XXIV, 5. *Eraſmus*, *Bergler.* in *Alciphr.* p. 384. Notata in *Eurip.* Phoen. p. 145, 146. —— Inſtar Hippolyti Timocles *Luciani* in Iove Trag. § 27, πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο, ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστι. *Nonius Marcellus* in v. *Confidentia* p. 262, hoc *Ciceronis* exhibet libri III de Rep. fragmentum: *Duas ſibi res, quominus in vulgus* (εἰς ὄχλον *Eurip.*) *& in foro diceret, confidentiam & vocem defuiſſe:* de Iſocrate loquebatur *Cicero*, qui id ipſum de ſe ſaepius confiteri non dubitavit, in Or. ad Phil. p. 98. C. Panathen. p. 234. E. Epiſt. VIII, p. 425. D. ἐγὼ γὰρ μὲν πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν ἀπέσχον· οὔτε γὰρ φωνὴν εἶχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν. conf. *Philoſtr.* in Iſocrate p. 504. f. & *A. Gellii* N. A. lemma capitis IX, Libri VIII, qui periit.

Vs. 991 —— πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν, Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον, ὡς διαφθερῶν, Κοὐκ ἀντιλέξοντ'] Horum ultima mihi quoque videntur unius literae diſpendio capienda iuxta *Marklandi* correctionem, ὡς διαφθερῶν Οὐκ ἀντιλέξοντ'· id eſt ὅθεν με διαφθεῖραι ἔδοξας, ὡς ἀπολογίαν μὴ ἔχοντα πρὸς τὰ ἐγκληθέντα· prout ferme legitur in *Scholiis.* In Codd. Flor. & Pariſ. legitur, πρῶτά γ' ἄρξομαι λέγειν· quod vulgata litera non eſt deterius: Ex utroque iſto Cod. recepi, Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον' pro πρότερον. Id ipſum exhibet in his *Drama* Χρ. Π. v. 519, ubi Maria dixiſſe fertur,

Ἀλλ᾽ εἰμ᾽ ἄκομψος ἐκφέρειν μυστήρια.
Ὅμως δ᾽ ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,
Γλῶσσάν μ᾽ ἀφεῖναι· πρῶτα δ᾽ ἄρξομαι λέγειν,
Ὅθεν μ᾽ ὑπῆλθε πρῶτον εἶναι μητέρα.

Huic noſtro loco ſimilis *Eurip.* Med. v. 475,

Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν·

in drama quoque Chriſt. bis tranſumptus v. 300, & 1347. In *Eurip.* Suppl. v. 517,

Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ᾽ ἀμείψομαι.

Noſtro verſu cui, pro πρότερον, *ſententia flagitare* videbatur ἄφωνον, *aut* ἔνεον, *aut ſimile quid*, nunc ex ſimilium comparatione πρῶτον ſincerum adparebit. —— Paulo poſt vs. 995. Οὐδ᾽ ἐὰν σὺ μὴ φῇς, *tametſi tu hoc negaveris*, φῇς, hic pendens ab ἐὰν, a viro Clariſſ. ſollicitari non debuerat ad v. 801. alia eſt ratio in *Soph.* Aj. v. 1127, εἴτε μὴ σὺ φῇς, Εἴθ᾽ ἅτερος.

Vs. 996 Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν, Φίλοις τε χρῆσθαι μὴ ᾽δικεῖν πειρωμένοις] Lectionem Cod. Pariſ. μὴ ἀδικεῖν πειρώμενος ſequentia ſatis refutant: μὴ ἀδικεῖν plene legitur & in Flor. ut plerumque in Codd. ſcriptis iſta talia. Inter praecepta γαμικὰ in *Stobaei* Flor. p. 441, 25, hoc velut *Epicharmi* proſtat, omiſſum *Grotio*, Σώφρονος γυναικὸς ἀρετὰ, τὸ συνόντα μὴ ἀδικεῖν ἄνδρα. e quibus ultimum ex interpretamento poſitum ſi omittas, Trochaicus *Epicharmi* renaſcetur:

Σώφρονος γυναικὸς ἀρετὰ τὸ συνόντα μὴ ᾽δικεῖν.

Apud eumdum *Stobaeum*, p. 45, inter dicta *Solonis* leguntur & iſta: Χρῶ τοῖς θεοῖς. φίλους εὐσέβει. γονεῖς αἰδοῦ. mihi dixiſſe videtur Χρῶ τοῖς θεοῖς, ὡς φίλοις· γονεῖς αἰδοῦ. haec erat ſapienti commendata pietas, *Diis ut amicis uti*. Cyrus, ad normam Socraticae diſciplinae efformatus *Xenophonti*, ὡς πρὸς φίλους, ait, ἐμοὶ θεοὺς ὄντας οὕτω διάκειμαι· K. Π. I, p. 15, 38. *Amico uti*, ſicut aliis,

A *Euripidi* quoque dicitur φίλῳ χρῆσθαι. *Victorius* V. L. XIII, c. V, eam in rem haec excitat Hippolyti: alia dare quoque potuerat ex *Eurip.* Hecuba v. 311. hinc diſtat aliquantulum in Oreſte v. 868, πένης μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις· *Iſocrati* dicitur Euagoras p. 197. D. πολλὰ μὲν τῶν χρωμένων ἡττώμενος· ἅπαντα δὲ τῶν ἐχθρῶν περιγινόμενος. *amicorum quidem ſaepe conſiliis cedens, ſed in omnibus*
B *ſuperior inimicis:* quae praeterea leguntur illic, ὁμιλούντων ἑταίρων, ad vocem χρωμένων interpretendam ſuſpicor adiecta fuiſſe. —— In proximis Euripideis *Barneſio* memoratam lectionem, ἐπαγγέλλειν κακὰ, recte probaſſe mihi videtur & cepiſſe *Reiskius*. —— In verſu 1001 ſcripſi, Ἀλλ᾽ ὢ οὗτος (pro αὐτὸς) οὐ παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος· cum *Marklando* ad Suppl. *Eurip.* v. 867, φίλος παροῦσί
C τε Καὶ μὴ παροῦσι· partim ex Codd. κἐγγὺς ὢν φίλος legitur in Flor. & Pariſ.

Vs. 1002 Ἑνὸς δ᾽ ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς.] Perverſa duorum Codicum & Ed. Flor. lectio, ἔχειν, idcirco memoratu non eſt indigna, quod haec verba ſaepe fuerunt inter ſe permutata ex adfini literarum Λ & Χ ſcriptura: Apud *Diogen. Laërt.* II, 116, pro οὕτως εἶχεν
D ſine dubio ſcribendum οὕτως εἷλεν, ὥστε προσέχειν αὐτῷ· *ſic cepit*. In *Antiphontis* Or. II, p. 115, 23. πολλὰς —— γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἷλεν· *ſaepius actor neminem in iudicio ſuperavit:* hoc ſenſu forenſi verbum frequentarunt inprimis Oratores; rarius, ut hoc verſu, Tragicis adhibitum: *Eurip.* Ione v. 1214, Ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ᾽ ἕλοι· Ὤφθη δὲ —— *ut in ipſo flagitio ſenem*
E *poculum tenentem venenatum deprehenderet: deprehenſus autem eſt:* ubi paulo rarius Ὤφθη· quod alias dicitur ἐλήφθη· & frequentius ἑάλω.

Vs. 1004. Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λεύσσων] In his Οὐκ, adfirmatum a Codd. melius mihi quidem videtur lectione Ald. Κοὐκ. Haec & ſequentia πικρῶς δεῖ *Conditor* Trag.

Χρ.

Χρ. II. ubi v. 520 matrem ſe dicit virgo,

> Φέρουσαν ἀζυγὸν εἰς τόδ' ἡμέρας δέμας·
> Οὐκ οἶδα τέρψιν, ἢ λόγῳ κλύειν φέρω,
> Γραφῇ τε λεύσσειν· οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
> Ἐγὼ πρόθυμος, παρθένον ψυχὴν δ' ἔχω.

Quae leguntur in eodem dramate v. 622, Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος, Γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι. novem etiam verſus illic ſequentes totidem ſunt *Euripidis* Hecubae in Troaſin v. 682, ubi pro Γραφῇ male legitur in Flor. Cod. Γραφὴν δ' ἰδοῦσα. —— Apud *Achillem Tatium* IV, p. 225, elephantem οὐκ εἴδομεν εἰς ταύτην —— τὴν ἡμέραν ὅτι μὴ γραφῇ· *non vidimus in hunc usque diem niſi pictum*. *Euripidis* Hippolytus pro ſua pudicitia dixerat procul dubio Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε· quodque falſus praebet *Gregorius*, Οὐκ οἶδα τέρψιν· forte petitum eſt ex *Aeſchyli* Agam. v. 620, ubi Clytaemneſtra

> Οὐκ οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
> Ἄλλου πρὸς ἀνδρός·

illa tamen abſente marito ſaepe Τερπομένη δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης. Arma Veneris eſſe dicuntur ἔρωτες ἱμέριοι, αἵτε κατ' εὐνὰν Τέρψεις, in *Antholog.* IV, c. XII, ep. 104.

Vs. 1005 —— οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν Πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.] Ut his ſenſus ineſſe diverſus videretur, miris iſta modis ſunt ſollicitata. Res quidem venereas oderat iuvenis Amazonius; nec tamen expictas ſe vidiſſe negabat: videndi vel in picturis talia cupidum ſe negat. egregie *Racinius* Filius haec *Euripidis* interpretatur, ubi cum Euripideo comparat paternum drama *dans les Memoires de L'Acad. des Inſcr.* T. VIII, p. 308, *Je ne connois les plaiſirs de l'amour, que par des récits ou des tableaux, encore ſuis-je trop pur pour arreſter mes yeux ſur de telles peintures.* Quando ſaepius voculae καὶ & γὰρ, uno ductu librariis ſcriptae, fuere permutatae, hic libenter ſcripſe-

A rim, —— οὐδὲ ταῦτα καὶ σκοπεῖν Πρόθυμός εἰμι. id eſt, καὶ ὅμως οὐδ' ἐν γραφῇ πρόθυμός εἰμι ταῦτα σκοπεῖν· qua ferme ratione cepit iſta *Scholiaſtes*. —— Παρθένον ψυχὴν dixit *Euripides*, *Aeſchylum* imitatus, qui purum ſive integrum fontem dixerat παρθένον πηγὴν in Perſis v. 615. *incaeduae* circa Alcmaeonis monumentum cypariſſi, velut intactae, παρθένοι dicebantur Arcaſin teſte *Pauſan.* VIII,
B p. 646. Sed ſunt iſta talia multo magis uſitata recentioribus: *Philo* tamen *Judaeus* iam dixit p. 698. C. τὰς καθαρὰς, καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις τροπικώτερον, παρθένους χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἀνατείνας. & p. 742. A. παρθένους τὰς ψυχὰς διαφυλάττουσαι.

Vs. 1007 Κεἰ μὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως, Δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην] Pro Εἰ δὴ, voces Κεἰ μὴ, hic
C aptiſſimas ex Cod. Pariſ. recepi, *Heathio* ex nota ad Phoen. v. 1001, hic probatas: Flor. Cod. dabat, quas duo *Musgravio* praebuere Pariſini, Καὶ δή. alibi ſaepe iunctae hic minus conveniunt. —— In Flor. Pariſ. & in omnibus Codd. *Musgr.* inventum διεφθάρην, pro διεφθάρη· *Marklando* quoque iudice legitimum reſtituere non dubitavi. —— In ſeq. vs. 1009 prava eſt in Flor.
D Cod. ſcriptura οὐ καλλιστεύετο· Eleganter dictum,

> Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο
> Πασῶν γυναικῶν;

ut in *Eurip.* Med. v. 947,

> —— δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
> Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολύ.

id eſt ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ
E κάλλιστά ἐστι. Hinc nonnihil diſtant τῆσδ' ἀριστεύων χθονὸς, in Rheſi v. 194, & τίς προφητεύει θεοῦ; in Ione v. 413. quod admotum *Herodoto* P. 555.

Vs. 1010 —— ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον, Ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα] Quando Codices Flor. & Pariſ. cum aliis conſpirabant in οἰκήσειν, hoc cum *Musgravio* recepi, pro οἰκῆσαι· quod abs-

que

que illis ſuo loco reliquiſſem: obſervatis viri Summi in Miſcell. Obſ. IV, p. 286, acceſſerunt nonnulla in Miſc. Obſ. Novis T. III, p. 2. —— Vice ſimplicis ἤλπισα hic adhibetur ἐπήλπισα· quod aliquando fieri monitum fuit ad *Lucian.* T. I, p. 345. f. —— Ad Ἔſκληρον εὐνὴν, adſcriptum in Pariſino Cod. εὔπορον ἢ μονοκληρονόμον. *Heſychius*: Ἔſκληρον, ἐπίκληρον, πλούσιον. quorum hoc voci εὔπορον reſpondet; illud voci μονοκληρονόμον· Alter *Scholiaſtarum*, Theſei τὴν εὔπορον κοίτην interpretatur; alter, eiusdem μονοκληρονόμον γυναῖκα. Ducta uxore Creuſa Xythus Erechthei dicitur vere, Καὶ δῶμα καὶ [σὴν] παραλαβὼν πaſκληρίαν, in *Eurip.* Ione v. 814. Propria voce Attica dicendam ἐπίκληρον, ἔſκληρον dixit *Eurip.* Iphig. in Taur. v. 682.

Vs. 1012 Μάταιος ἄρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν ὢν φρενῶν] Vulgata praebent Codd. οὐδ. μὲν ἦν φρενῶν eſt in Pariſ. *Scholiaſtae* verba, οὐδαμοῦ συνέσεως ἤμην ἐγὼ τοιαῦτα ἐννοούμενος· *Marklando* ſuggeſſerunt elegantem lectionem, Μάταιος ἄρ' ἦν, κοὐδαμοῦ μὲν ὢν φρενῶν. quae mihi ſane placet; vellem tamen *qui a mente diſceſſit*, ὁ ἐκτὸς ὢν φρενῶν, alicubi apud veteres diceretur οὐδαμοῦ φρενῶν εἶναι· ut *ſapiens* dicitur εὖ φρενῶν ἔχειν, etiam in Hippol. v. 462. Reperiuntur apud optimos ſcriptores, οὐδαμοῦ γῆς· οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως· & ſimilia: Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ *Sophoclis* eſt in Phil. v. 256. οὐδαμῇ Αἰγύπτου, *Herodoti* II, c. 43, cui τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ reſtitutum ex Codd. VII, c. 106. —— Sequentum verſum ad mentem *Marklandi* diſtinxi,

> Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν
> Ἥκιστά γ'.

ſimilis huic locus in *Eur.* Herc. v. 298,

> Ἀλλ', ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν;
> Ἥκιστα. φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών.

Vs. 1014 —— εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορεν Θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει, μοναρχία] Quae proxima praecedunt poſſent etiam
A accipi oratione directa: ut iſta ſupra v. 960, Μισεῖν σε φήσεις τήνδε· *Dices forſan hancce odiſſe Te*: v. 966, Ἀλλ', ὡς τὸ μῶρον &c. ſic & haec, Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ. *At*, dices nempe, φήσεις, vel Εἴποις ἄν, *iucundum eſſe regnare*: τοῖσι σώφροσιν Ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας &c: *Qui quidem ſapiunt hoc minime fatebuntur; nec niſi quibus mortalium mentem corrupit ipſis ſolis iucundus Prin-*
B *cipatus.* In Cod. Pariſ. ſcribitur διέφθορεν· in Flor. διέφθειρεν ex interpretamento; quo ſignificatum, Atticis inprimis Poëtis διέφθορε poſitum pro διέφθειρε· *Ammonius* p. 41, Διέφθαρται ὑφ' ἑτέρου· Διέφθορε δ' ἕτερον. praeter *Graevium* Clar. *Sallierius* nonnulla notavit ad *Thom. M.* in Διέφθορεν.

Vs. 1019 Πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι, κίνδυ-
C νος δ' ἀπὼν Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.] Vellem in aliis etiam libris ſcriptis invenirentur quae dat Flor. Πράσσειν τε γὰρ πάρεστι, κίνδυνός τ' ἀπὼν Κρείσσω δίδωσι τῆς τ. χ. id eſt καὶ γὰρ πάρεστι (Regis amico) πράσσειν ἄνευ κινδύνου· *Facere namque licet quae velis absque periculo.* vulgatum εὖ πράσσειν idem eſt ac εὐτυχεῖν, quod praeceſſit. Cum his & viciniis Hippolyti Euripidei, Hiſtiaei quae-
D dam conſpirant apud *Herodotum* V, c. 106. ſed inprimis oratio Creontis crimen ſimiliter repellentis obiectum in *Sophoclis* Oed. T. v. 592—610. Illinc ſua quaedam efformavit in Oedipo *Seneca* v. 687,

> *Solutus onere regio, regni bonis*
> *Fruor, domusque civium coetu viget,* &c.

initio dramatis iſta Oedipodis v. 6.

E
> *Quisquamne regno gaudet? ô fallax bonum*
> *Quantum malorum fronte quam blanda tegis!*

expreſſa mihi videntur ex his Ionis Euripidei v. 621,

> Τυραννίδος δὲ τῆς μάτην αἰνουμένης
> Τὸ μὲν πρόσωπον ἡδὺ, τἀν δόμοισι δὲ
> Λυπηρά.

Vs.

Vs. 1021 Ἓν δ' οὐ λέλεκταί τῶν ἐμῶν] Litteram probem interiectam, Ἓν γ' οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν· *Unum quidem nondum dixi eorum quae habebam dicenda*; τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις· *cetera vero iam dixi*: Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· eſt in Phoen. v. 960. —— In v. 1024 pro εἶδες docte corrigit *Reiskius* εἷλες· Ἔργοις ἂν εἷλες τοὺς κακοὺς διεξιών. In vs. 1002, ὥ με νῦν ἐλεῖν δοκεῖς, nonnulla notata ſunt.

Vs. 1027 Μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν] *Iovem iuro & Terrae ſolum, tuum me nunquam attigiſſe lectum; neque futurum ut id unquam velim aut cogitem*. Vitiabat verſum lectio vetus, μηδ' εἰς ἔννοιαν λαβεῖν· vitium ſuſtulit in Barneſiana, μηδ' ἐς ἔνν. genuinam voculam ἂν praebuerunt Codd. Flor. Pariſ. quosque *Musgravius* adhibuit. Quod huius exhibet Editio, ἀν' ἔννοιαν λαβεῖν vereor ut Graece dici poſſit. Ἄν, ſic iunctum temporibus infinitivis, praeſenti & aoriſtis vim indit futuri; qui uſus voculae pervulgatus eſt. Absque Codicibus illa repeti potuiſſet ex his dramatis Χρ. Π. v. 524,

> Ὄμνυμι τὸν σύμπαντα σαφῶς εἰδότα,
> Μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.

—— Hippolytus *Euripidis*, Νῦν δ' ὅρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς Ὄμνυμι· *Iovem* iurat *iurisiurandi vindicem & Terram matrem*; Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ, eſt in *Soph.* Phil. v. 1318. Ὅρκιον etiam Iovem attigit *T. H.* in *Lucian*. p. 99. Πέδον χθονὸς, ut *Eurip*. Medea v. 746, Ὄμνυ πέδον γῆς, & *Solem* v. 752, Ὄμνυμι γαῖαν λαμπρόν θ' ἡλίου τε φῶς. hinc diſtat Aeneae *Virg.* Aen. XII, v. 176, *Et nunc Sol teſtis & haec mihi terra precanti*.

Vs. 1028 Ἦ τ' ἂν γ' ὀλοίμην, ἀκλεὴς, ἀνώνυμος] Codicibus obſequutus edidit *Musgravius*, Ἦ τ' ἆρ' ὀλοίμην· de quibus voculis ſic iunctis dixi in v. 480. Hic erat in Par. Cod. ἦ τ' ἆρ', in Flor. ἦ γ' ἆρ' ὀλ. *Heathio* ſervanda videtur vulgata lectio, Ἦ τ' ἄν γ' ὀλοίμην· *certe peream*: *Aeſch.* Theb. v. 558, Ἦ τ' ἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο. —— In dramate Χρ. Π. v. 526 quum legatur, Ἢ κατολοίμην ἀκλεὴς ἀνώνυμος· ſuſpicari licet, ex ſuo Codice ſcripſiſſe Auctorem, Ἦ κάρτ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀ. Atque ita forte dederat *Euripides*, cui ἦ κάρτα ſic ut & *Sophocli* ſaepe iunguntur: ſenſus eſſet ἦ ὀλοίμην κάρτα ἀκλεής. —— *Reiskio* venit in mentem Ἦ τ' ἀντολοίμην.

Vs. 1029 Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα] Pro ἀλιτεύων, ex Cod. Pariſ. hic, & infra v. 1048, ἀλητεύων ſubſtitui: iſto verſu 1048, Theſeus ad filium:

> Ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς
> Ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.

Illinc partim noſtrum arbitror efformatum, & hoc certe loco non ab *Euripide* profectum; a quo ſcribi non poterat φυγὰς ἀλητεύων χθόνα. In altero verſu recte dicitur ἐκ πατρῴας χθονὸς φυγὰς ἀλητεύων, *exul ex patria terra vagus*, ſive *huc illuc oberrans*. *Homeri* ſatis auctoritate tutum Ἀλητεύειν, *huc illuc vagari*, ἀλητείαν peperit, cuius forma Dorica Ἀλατεία legitur in *Aeſch.* Prom. v. 899, *Eurip.* Helen. v. 530. reſtituenda *Epimenidi* apud *Diog. Laërt.* I, 113. Ut in Hipp. v. 1048, ſic in *Eurip.* Heracl. v. 515, Ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύω χθονός· in *Anthol.* I, c. IV, ep. 1. III, c. XXV, ep. 4. *Heliodor.* III, p. 150, 11. —— Eſt utique ἀλητεύων idem ac ἀλήτης ὢν, ſive πλανήτης, unde πλανητεύειν. Nihil itaque noſtro verſu habet χθόνα unde pendeat. Hoc etiam ſolum mihi verſum monſtaret adulterinum; ubi paulo poſt ſuo loco recte legitur ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονός. Accedit huc *Conditor* dramatis Χρ. Π. qui verſum hac in ſede legiſſe non videtur in ſuo Cod. dum haec exhibet continua v. 526, 7, Ἢ κατολοίμην (f. κάρτ' ὀλοίμην) ἀκλεὴς, ἀνώνυμος, Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ μήτ' αὖ πόλος Τὸ σῶμά μου δέξαιτο. —— Ad verſum hic in Hipp. explendum Ἄπολις, ἄοικος, facile potuerunt aliunde adſumi. Duo ſenarii mihi videntur ex *Euripidis*

ripidis perdito dramate, qui latent apud *Aelianum* V. H. III, c. XXIX, & *Diog. Laërt.* VI, 38,

> Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
> Πτωχὸς, πλανήτης, βίον ἔχων ἐφήμερον,

quibus accommodis Cl. *Burmann.* uſus eſt in Ibin *Ovidii* v. 113, *Exul, inops erres, alienaque limina luſtres.* Nemo hic, opinor, ex *Euripidis* more verſum tuebitur. —— Non ſolet certe *Sophocles* in eadem Tragoedia verſus repetere: in eius Oed. in Col. verſus ſunt 761, 2, 3,

> Ἀλλ᾽ ἡνίκ᾽ ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος,
> Καὶ τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκὺ,
> Καὶ μάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι.

ſed horum ultimus illic ab alia manu fuit adiectus; quem ſupra ſuo loco *Sophocles* poſuerat v. 430,

> Χρόνῳ δ᾽ ὅτ᾽ ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
> Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
> Μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων

De hoc quidem verſu neminem confido dubitaturum, qui *Sophoclem* cognoverit. In *Ariſtoph.* Acharn. qui legitur verſus 383, Ἐνσκευάσασθαί μ᾽ οἷον ἀθλιώτατον: ex iſta ſede poterit eiici, cum ſua ſede legatur 435.

Vs. 1030 Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου Σάρκας θανόντος; εἰ κακὸς πέφυκ᾽ ἀνήρ.] Simile votum Pyladae in *Eurip.* Or. v. 1091,

> Μήθ᾽ αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
> Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ᾽ ἐγὼ προδοὺς,

—— ἀπολίποιμι. In iſtis Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, τὸ πνεῦμά μου δηλονότι non abſurde ſupplet *Schol. Pindari* p. 36. a. Ubi hunc ex Oreſte locum attigit, *Euſtathius* in *Hom.* Il. Η p. 538, 19, noſtra haec ex Hippol. explicat, μήτε πόντος μήτε γῆ δέξαιτό με, κ.τ.λ. φονικὴν δηλαδὴ ἀνάλωσιν. *Euripidis Scholiaſta*, dum ſcribit ad v. ex Oreſte, Μήτε τὸ σῶμά μου ἀποθανόντος ἡ γῆ παραδέξαιτο μήτε εἰς αἰθέρα ἡ

A ἐμὴ ψυχὴ χωρήσαι· videri poſſet legiſſe, Μὴ σῶμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον. —— Differt ab Hippolyti dicto Minois illud Ovidiani ad Scyllam Met. VIII, 98,

> *Dii te ſubmoveant, ô noſtri infamia ſecli,*
> *Orbe ſuo; tellusque tibi pontusque negentur.*

B Vs. 1032 Εἰ δ᾽ ἥδε δειμαίνουσ᾽ ἀπώλεσεν βίον Οὐκ οἶδ᾽.] Ab Hippolyto hoc vere dici poterat, dubitarique adeo, utrum indignata repulsâ Phaedra vitam ſibi eripuiſſet an metu: *Iudiciine metu magis, offenſâne repulſae*, Hippolyti, ſive Virbii, verſus in *Ovid.* Met. XV, 502, mihi quidem ſententia pendere videtur ab alio qui periit. —— Proxima, in Edd. ſic collocata, ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις λέγειν πέρα,
C ſcribere malui prout legebantur in Cod. Pariſ. πέρα λέγειν erat in Flor. Eodem ordine, quo in Pariſ. exhibentur in *dramate* Χρ. Π. v. 531, Ταῦτ᾽ οἶδα· νῦν γὰρ οὐ πέρα θέμις λέγειν. *Soph.* Elec. v. 635 —— οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ᾽ ἔτι. v. 1513, —— Μὴ πέρα λέγειν ἔα: tamen in Philoct. v. 1269, Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.

Vs. 1034 Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σω-
D φρονεῖν, Ἡμεῖς δ᾽ ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.] Quid de Phaedra ſentiret, quum palam dicere non liceret Hippolyto, verbo uſus ambigui ſignificatus, & oxymori figura tamen obſcurius patefecit. Horum diverſae proſtant interpretationes: proxime veram haec mihi videtur accedere *Heathii: Illa caſta & pudica exiſtimata eſt, cum pudicitiam revera non habuerit; nos vero, qui ha-*
E *bemus, infelici ſucceſſu ea uſi ſumus. Auſonius* p. 527, —— *pudicum*

> *Perdidit Hippolytum non felix cura pudoris.*

Ludit & in ambiguo verbo σωφρονεῖν ſignificante, *ſana mente eſſe; prudenter agere.* Videri Phaedra poterat morte ſibi ſua caſtitatis famam prudenter comparaſſe; contra Hippolytus nihil aliud eſſe-

effeciſſe ſua pudicitia, quam ut patris cubile temeraſſe cenſeretur. Oxymori figuram notiſſimam prae ceteris adamavit *Euripides*; cuius & iſta ſunt in Hec. v. 564, Ὁ δ', οὐ θέλων τε, καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης. Phoen. v. 360, Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν, ἀφικόμην. Ion. v. 1444, Ὁ καὶ θανὼν τε κοὐ θανὼν φαντάζομαι. Recte iudicavit *St. Berglerus*, iſta talia ridenda ſibi Comicum ſumſiſſe, dum in Ἀχαρν. v. 395 interroganti, Ἔνδον ἔσ' Εὐριπίδης; ſervulus reſpondet, Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις· ubi praeter alia *Euripîdis* hunc quoque verſum adſcripſit *Berglerus*. —— Eſt in *Antholog.* Lat. L. I. epigr. CLIII, de Hippolyto & Phaedra:

Vincere falſa pudor poterat: ſed caſtus & inſons
Erubuit Phaedrae vincere falſa pudor.

In ſeq. vs. 1036 ad αἰτίας ἀποστροφὴν, quam recte *Scholiaſtes* ἀπολογίαν interpretatur, adſcriptum legitur in Cod. Pariſ. ἀποφυγήν. Qui quidem iudicibus videbatur τὰς αἰτίας ἀποστρέψαι, —— ille velut νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας in Attico foro dicebatur ἀποφυγών· *elapſus criminibus Ciceroni: Horatius* L. I Serm. Ecl. IV, v. 100, *ſed tamen admiror, quo pacto iudicium illud Fugerit:* ὅπως ταύτην τὴν δίκην ἀπέφυγε.

Vs. 1038 Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς, οὐ γόης πέφυχ' ὅδε, Ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ Ψυχὴν κρατήσειν;] Quod Codex dabat Pariſ. οὐ γόης, ut animoſius, recepi pro καὶ γόης· *Eurip.* Hec. v. 490,

Οὐχ ἥδ' ἄνασσα ——
Οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;

In Bacch. v. 233 memoratur Γόης ἐπῳδὸς Λυδίας ἀπὸ χθονός· attigit haec *J. Pierſon* in *Moer.* Att. p. 113. —— Hîc Editionum & plerorumque Codicum lectionem εὐορκησίᾳ primus *Musgravius* nobis immutavit, poſuitque in uno Cod. repertum, & *Scholiaſtae* lectum, εὐοργησίᾳ· Factum equidem laudo. In Cod. Pariſ. quem adhibuit *T. H.* ſcriptum

A etiam erat εὐοργησίᾳ· literis tamen κη velut emendatione ſuperimpoſitis: εὐεργεσίᾳ dabat Cod. Flor. —— Clar. *Heathius*, nec ſane miror, *procul dubio legendum* decernit εὐορκησίᾳ· quia chorus paulo ante iusiurandum tantum Hippolyti memoraverat velut validiſſimum eius innocentiae argumentum: quod ait vocem εὐοργησία *apud neminem Lexicographorum reperiri*, fortaſſe verum eſt; B ſed in notis illam tamen legere potuerat ad *Heſych.* in Εὐόργητος, idonea munitam *Euripidis* auctoritate Bacch. v. 641,

Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν.

Sed nec alteram vocem legerat *Heathius*, niſi hoc uno loco controverſo firmatam: videtur illam in *Alexandri* C (vid. *T. H.* in *Schol.* ad Plutum *Ar.* p. 323) Comoedia legiſſe, qui rariores voces Atticas ex veteribus adnotavit, *Grammaticus* in Cod. Sangerman. *MS.* ex cuius perinſigni libello has apud Cl. *Ruhnkenium* notas enotavi: Εὐεργεσία (L. Εὐοργησία·) Εὐριπίδης Βάκχαις. † Εὐορκισία· (L. Εὐορκησία·) Ἀλέξανδρος Ἑλένῃ. Absque hac nota vox videri poſſet ſuſpecta neque ex analogia ſermonis com- D mendabilis. Quia εὐπαίδευτος erat in uſu, εὐπαιδευσίαν dicere potuit & *Euripides* teſte *Polluce* IX, 161. Sed ἀλειτουργησία· ἀκοινωνησία· ἀτιμωρησία· εὐεμπτωσία· & ſimilia non legerentur, niſi adiectivum ἀλειτούργητος &c. in uſum fuiſſent recepta: par ratio eſt in εὐοργησία ab εὐόργητος formato: ſed quum neque εὐόρκητος nec quidquam ſimile fuerit in uſu, videri quoque potuiſſet εὐορκησία E prorſus fuiſſe inuſitatum: *qui ſancte colit iusiurandum* dicitur εὔορκος & εὐορκεῖν· Sed quid hic tandem ſignificabit εὐορκησία; Εὐοργησία *morum* erat *atque ingenii bonitas*, qua ſuam ſe patri ſperaverat Hippolytus innocentiam potius probaturum, quam iurandi formulis: morum etiam lenitate commendabilis εὐόργητος dicebatur: deleta vocula οὐ, ſcribendum apud *Plutarch.* T. II, p. 413.

413 C. εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ πρᾶος. Aſper in alios, qui facile tamen ferebat adulantium dicta Dionyſius *Eubulo* fuiſſe dicitur,

> Καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι τοῖς σκώπτουσι τε Ἑαυτὸν εὐόργητος.

apud *Athen.* VI, p. 260 D. conf. *Caſaub.* Anim. p. 454. & inprimis eximii Medici Noſtratis *Adr. Heringae* Obſerv. c. VI, p. 49. Praeter ceteros, Ὀργὴν de moribus & ingenio, frequenter dixit *Theognis*.

Vs. 1043 Ἐκτεινά τοι σ᾽ ἄν, οὐ φυγαῖς ἐζημίουν,] In Flor. Cod. legitur, Ἔκτεινά τις ἄν, οὐ φυγῆς ἐζημίουν· in aliis ſi φυγῆς etiam inveniretur, velut diverſa lectio conſiderari poſſet, οὐ φυγῇ σ᾽ ἐζημίουν, morte te, non exilio mulctarem. *Eurip.* Oreſte v. 898, Οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ᾽, οὔτε σύγγονον Εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν: in Med. v. 454, Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ: ſed & unius exilium vocat φυγὰς in Or. v. 514, *homicidam ſtatuere* φυγαῖσι δ᾽ ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή. Theſeus *Euripidis* ap. *Plutarch.* T. II. p. 112. D.

> Φυγάς τ᾽ ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς:

illic ſcribitur πάτρας ἐμᾶς, alibi πάτρης ἐμῆς: utrumque vitioſe.

Vs. 1045 — οὐχ οὕτω θανῇ — 1047 Ταχὺς γὰρ ᾅδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ.] Ἀνδρὶ δυσσεβεῖ, quod & hic legitur in Pariſ. Cod. fluxit ex v. 1050. — Theſei Euripidei ſententiam accurate *Horatius* expreſſit Epoda XVII, 62,

> *Sed tardiora fata te votis manent:*
> *Ingrata miſero vita ducenda eſt in hoc,*
> *Novis ut usque ſuppetas laboribus.*

Eamdem adhibuit *Seneca* Tragicus; in Hippol. v. 713. Herc. in Oeta v. 111. Agam. v. 995,

> *Mortem aliquid ultra eſt? Vita, ſi cupias mori.*

A *Ovidius* in Ibin v. 124,

> *Optatam fugiat vita coacta necem.*

Vs. 1048 Ἀλλ᾽ ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς Ξένην ἐπ᾽ αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον] Hunc quoque verſum ſupra iam dederat 898, ubi in Hippolytum abſentem Theſeus, Ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος Ξένην ἐπ᾽ αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίον. ſic ſolet interdum *Euripides* in eodem B etiam dramate leviter mutatos eosdem repetere ſenarios: vid. Alc. v. 419, 782. Herc. Fur. 733, 756. His non ſane vereor ne quis abutatur ad labefactanda quae ſupra dicta ſunt ad verſum 1029, cuius eſt longe diverſa ratio. Virbius *Ovidii* XV, 504, ſuum olim Hippolyti fatum enarrans, *immeritum*, inquit, me *pater proiecit ab urbe, Hoſtilique caput prece deteſtatur euntis.* Medea *Senecae* C v. 19, morte:

> *Mihi peius aliquid, quod precer ſponſo malum;*
> *Vivat: per urbes erret ignotas egens,*
> *Exul, pavens, inviſus, incerti laris.*

In ſeq. vs. 1050 vocem alio poſitam ordine dat Pariſ. Cod. Μισθὸς γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.

D Vs. 1053 Πέραν γε πόντου, τερμόνων τ᾽ Ἀτλαντικῶν,] Theſeus *Racinii*:

> *Fuſſes-tu par de-là les Colonnes d'Alcide,*
> *Je me croirois encor trop voiſin d'un perfide.*

In Edd. legebatur, Πέραν γε πόντου καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν. quod etiam Codices aliquot exhibent ſcripti; τερμόνων τ᾽ Ἀτλαν- E τικῶν in duobus a ſe Codd. inventum reſtituit *Musgravius*: ad hos duo Codices accedunt Flor. & Pariſ. e quibus tamen illud non primus recepiſſem. Eſt illa quidem optima lectio: ſupra quoque v. 746 memorat τέρμονα — οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει. in Herc. Fur. v. 234, Ἀτλαντικῶν πέρα φεύγειν ὅρων. Sed eſt Hippolyti verſus tertius,

Ὅσοι

> Ὄρη τε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
> Ναίουσιν ἔσω·

cuius recordatus aut actor aut lector *Euripidis* hic quoque dare potuit τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν· ubi Poëta poſuerat alterum illud. Nihilque adeo eſt cur τόπων Ἀτλαντικῶν minus videatur Euripideum; quum in talibus frequenter τόπων meminerint Tragici, praeſertim *Aeſchylus*; ex quo Σαλαμῖνος τόπους· Αὐλίδος τόπους· Πέλοπος τόπον enotavit Clar. *Abreſch*. Anim. ad *Aeſch*. I, c. 32, p. 232. *Euripides* apud *Strabon*. XIII, p. 916. A. Marſyam dicit τὰς διωνομασμένας — Legendum puto,

> τὰς μὲν ὠνομασμένας
> Ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις·

Seneca Agam. v. 436,

> *Juvat videre nuda Troiae litora;*
> *Juvat relicti ſola Sigéi loca.*

In *Sophoclis* Trach. v. 1116, confeciſſe dicitur Hercules aureorum

> Δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις·

id eſt ἐπ' Ἀτλαντικοῖς τόποις· aureis enim malis dives hortus *ad Atlantem usque montem pertingens*, *Hygin*. Poët. Aſtr. II, c. 3, ὢν παρὰ τῷ Ἄτλαντι, iuxta *Eratoſthenem* in Cataſt. c. III, huic, ut & aliis, puellae Heſperides ipſius ſunt Atlantis filiae; cuius etiam hortus habebatur:

> *ſolidis pomaria clauſerat Atlas*
> *Moenibus, & vaſto dederat ſervanda*
> *draconi,*

Ovid. Met. IV, 645. In *Aeſchyli* Prom. V. v. 348, *coelifer* (*N. Heinſ*. vid. in *Ovid*. V. Faſt. v. 83,) *Atlas* πρὸς ἑσπέρους τόπους (πρὸς ἑσπέροις τόποις ſcripſiſſe potius videtur) Ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὤμοις ἐρείδων. His addantur *Virgiliana* ex Aen. IV, 480, *Ultimus Aethiopum locus eſt, ubi maximus Atlas Axem humero torquet.* — His lectis neminem opinor futurum, qui vulgatam ante lectionem hoc in verſu, καὶ τόπων Ἀτλαντι-

A κῶν, ex errore librariorum natam cenſuerit. Forſan utraque ſcriptio nunc *Euripidi* videbitur contribuenda; τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν ſi dederat in prima Ed. cauſa poterit excogitari facilis, cur alterum in ſecunda praetulerit. — Paene omiſiſſem Theſei *Senecae* ſimilia quaedam ad filium Hipp. v. 930,

> *profugus ignotas procul*
> *Percurre gentes: te licet terra ultimo*
> B *Summota mundo dirimat Oceani pla-*
> *gis, &c.*

Vs. 1057 Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά.] In verſu, qui praecedit, φήμας ἐλέγχων eſt in Cod. Pariſ. ἤλεγξας eſt in eadem re infra v. 1322. — His iſta mihi ſignificari videntur; *Tabella haecce, quae ſortes in-*
C *certas ſibi non accepit inſcriptas, ſic te accuſat, ut firmiſſimum praebeat ad crimen probandum argumentum.* Reſpondent ad illud Hippolyti;

> Οὐδ' ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
> Φήμας ἐλέγξας ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;

ubi per πίστιν *argumenta* ſunt intelligenda, quibus, praeter iusiurandum, utebantur in iudicio *ad crimen probandum*.
D Hic, vocem adhibens κλῆρον, *ſortitionem* proprie ſic dictam reſpexiſſe videtur, & *notas* κλήρους etiam dictas, quas tabellis vaticinis augures ex obſervatis ſuis habebant inaratas. In ſorte proprie ſic dicta caſus plurimum valet incertus; hinc *fortunae filiolus*,

> Ὁ τῆς τύχης παῖς κλῆρος

in perdito dramate, ni fallor, *Euripidi*
E dicebatur ap. *Plutarch*. T. II, p. 965. E. p. 644. D. ubi ψυχῆς perperam vulgatur: Augurum κλήρους, ſive tabellis inſcriptas notas, memorat in Phoeniſſ. *Euripidis* Tireſias v. 845,

> Κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερί,
> Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν
> Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν.

— Noſtrum etiam ex Hippolyto ver-

ſum ob κλῆϱον, & *Scholiaſtae* verba, *Joſ. Scaliger* adhibuit in *Tibull.* p. 131. conf. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* p. 626. —— Quomodo ceperit, aut ſua voluerit intellecta *Conditor* mirifici dramatis Χϱ. Π. non equidem exputo: haec ille chorum facit de Virgine matre dicentem v. 562,

Μαιευτάσης χεὶϱ, κλῆϱον ἐ δεδεῖμθήν,
Κατηγόϱυσε πιςὰ τῷ Θεῖον τόκον.

—— Augurum κλήϱυς, velut ſortes incertas, & totam diſciplinam auguralem hoc quidem articulo temporis Theſeus habebat deſpicatui; quod monſtrant proxima,

τὰς δ' ὕπεϱ κάϱᾳ
Φοιτῶντας ὄϱνις πόλλ' ἐγὼ χαίϱειν λέγω.

Ex animi quoque ſui ſententia ſcripſit *Euripides* in Helenae v. 753,

εὐηθες δέ τοι,
Τὸ κ) δοκεῖν ὄϱνιθας ὠφελεῖν βϱοτὰς.

Legitur in Oed. T. *Sophoclis* v. 974,

τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν πυθόμαντιν ἑςίαν, ἢ τὰς ἄνω
Κλάζοντας ὄϱνις.

Vs. 1062 Οὐ δῆτα· πάντως ἐ πίθοιμ' ἂν ὥς με δεῖ, Μάτην δ' ἂν ὅϱκυς συγχέαιμ', ὡς ὤμοσα.] *Abſit ut hoc faciam: neque enim omnino moverem, quos flectere me oportebat,* (praeferrem, ὥς μ' ἐχϱῆν) *Et quam dedi fidem iuratam fruſtra violarem.* Quae dedit *Heathius* neque hic conveniunt, nec verbo activo πείθειν. Quod pro εἴς με δεῖ praeter Ed. primam Flor. Codex dabat Paris, ὥς με δεῖ recepi (*Reiskio* detectum absque Codicis auxilio;) non item quod Flor. συγχέοιμ' quia συγχέαι frequentatur Atticis, & πείθειν iſta ſtructura: πάντως οὐκ ἂν πίθοιμι ὥς με πείθειν ἐχϱῆν. Simile videtur, neque eſt tamen, in *Soph.* Oed. in Col. v. 1438, Μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ· ſignificant enim, *ſuadere noli quae minus decent.* Sed & aliquid alteri perſuadere dicitur πεῖθειν τινὰ, ex gr. *Iſocrati* p. 155. D. p.

A 166. C. 343. B. 365. C. ὡς γ' ἐμαυτὸν πείθω, *Demoſthenis* eſt p. 442. *Euripides* Alc. v. 827, ἀλλ' ἔπειθέ με λέγων. huius generis quaedam adſcripta ſunt *Herodoto* P. 254 f. —— Ut hic συγχέοιμι erat in Flor. idem ille Codex dabat in Medeae v. 794, Δόμον τε πάντα συγχέουσ' [id eſt συγχέασ'] Ἰάσονος Ἔξειμι γαίας· hic quoque praeſtat συγχέασ' Ἰάσονος neque, opinor, cauſae quidquam erat cur
B in *Ariſtoph.* Pace v. 1241, τῷ ἰσχύος ἐγχέων ſubſtitueret *Daweſius* in Miſcell. Crit. p. 238. Ἐκχέας eſt in *Aeſchyli* Choëph. v. 518. ex *Euripidis* Philoctetis Prologo, —— μόχθων τ̃ πϱὶν ἐκχέαι χάϱιν, *Dion. Chryſoſt.* explicat, διαφθεῖϱαι τὴν ἐπὶ τοῖς ἔμπϱοσθεν γεγονόσιν εὔκλειαν. —— Συγχέαι τὰ πάντων ἀνθϱώπων νόμιμα ſcribit *Herodotus* VII, c. 136. ξυγχέαι —— τὰς σπονδὰς, *Thucydides* V, c. 39.
C συγχέαι τὰς ψήφυς, *Iſaeus* p. 52, 26.

Vs. 1064 Οἴμοι, τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτενεῖ τὸ σόν.] *Ah! triſtis iſta vultus tui & ficta ſeveritas quam me enecat!* Eſt in talibus τὸ σεμνὸν quod *Terentio* dicitur, *Triſtis ſeveritas ineſt in vultu*; *Ovidio*, (*non*) *eſt ficto vultus mihi triſtis in ore.* —— Pro ἀποκτενεῖ hic ex uno Cod. Pariſ. tempus convenientius admiſi ἀπο-
D κναίει. Ἀποκναίει, Atticis in eumdem ſenſum adhibitum, hic quoque ſcribendum videbatur *Jo. Pierſono* ad *Moer.* Att. p. 74, haud ſanequam alterum ignoranti, & ne quidem *Antiphanis* illud apud *Athen.* X, p. 449, B. Ἡϱάκλεις, ἀποκτενεῖς Ἀϱχῇ μ', εἰ μὴ γνωϱίμως μοι πάνυ φϱάσεις κϱεῶν χύτϱαν. *Grotius* in Exc. p. 604, *Aedepol, plane me enecas*; ex *Terent.* Andr. IV, 1, 36, *Cur me enecas? A-*
E *chilles Tat.* I p. 27, ἀποκτενεῖς, εἶπεν, σιωπῶν· τί σε λυπεῖ. *occidis me ſilentio tuo.* de iis qui importuna eſſent loquacitate moleſti frequentius adhibebantur talia: *Ariſtoph.* Pluto v. 390, Οἴμοι τ̃ κακῶν, Ἀπολεῖς. *Enecas me*, *Berglerus*; *Luciani* Iupiter in Iove Trag. §. 43, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιϱῷ νῦν ἐπιτιμῶν. his in literis maximi facio iudicium *Pierſoni*; hic tamen ob

ista

iſta quae dedi ſervandum omnino videbitur ἀπηκλείνεις.

Vs. 1065 Οὐκ εἶ πατρῴας ἐκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;] Sic verſus etiam legitur in Codd. Flor. & Pariſ. qui ad εἶ recte habet adſcriptum πορεύσῃ. Pro πορεύσομαι vel ἐλεύσομαι, ἀπελεύσομαι· ἐξελεύσομαι· εἰσελεύσομαι. Atticis potius adhibebantur εἶμι· ἄπειμι· ἔξειμι· ἔσειμι· quod legitur mox verſu 1067, ἔσῃ, *ingredieris*, non intellectum in *Ariſtoph.* Veſp. v. 186. *Suidas*: Ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί. In rem ſatis vulgatam minime tamen vulgata dedit *T. H.* ad *Thomam M.* in Ἐπεξελευσόμενος.

Vs. 1066 Ποῖ δῆθ᾽ ὁ τλήμων τρέψομαι;] Hippolytus *Racinii*:

Chargé du crime affreux, dont vous
me ſoupçonnez,
Quels amis me plaindront, quand vous
m'abandonnez?

Medeae *Euripidis* v. 502, Νῦν ποῖ τράπωμαι; *Ennius* reddidit, *Quo nunc me vortam, quo iter incipiam ingredi?* comparavit & alia Nobiliſſ. *Janus Douſa* Filius Coniectan. in *Catull.* c. VI, p. 38. Hoc noſtro loco vulgata, Ποῖ δῆτα τλήμων, ex uno Cod. Pariſ. mutavi in Ποῖ δῆθ᾽ ὁ τλήμων· τλάμων erat in Flor. In Or. v. 293 legitur, Ἐγὼ δ᾽ ὁ τλήμων· v. 1033, Τέθνηχ᾽ ὁ τλήμων· in Herc. Fur. v. 1013. &c. —— In vs. 1069, ad ξυνοικουρὸς κακῶν adſcriptum in Pariſ. συνεργάτας· quod eſt & in *Scholiis*. Supra Noſter v. 417, Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην: in Bacch. v. 1144, Τὸν ξυγκύναγον, τὸν ξυνεργάτην ἄγρας. Quia dixerat γυναικῶν λυμεῶνας, quas decebat eſſe οἰκουρὸς, domi ſimul cum aliis mala patrantes dixiſſe videtur ξυνοικουρὸς κακῶν.

Vs. 1070 Αἶ, αἶ· πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ᾽ ἐγγὺς τόδε.] Mihi quoque dudum quod *Reiskio* fuit viſum, verbum hic aliquod requiri, unde penderent iſta πρὸς ἧπαρ· Ille, literis gemitus indicibus, αἶ, αἶ, extra verſum collocatis, ſupplendum ſuſpicabatur, Ἕρπει πρὸς ἧπαρ· mihi verbum illud hinc alienius, aptum hac in ſede videbatur, & a literis iſtis αἶ αἶ facile abſorptum,

Δύνει πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ᾽ ἐγγὺς τόδε.

Hoc ad viſcera usque permanat, ſive *penetrat, & lacrymas mihi prope exprimit.* Non libidinis tantum & irae, ſed quorumcunque dolorum, qui mentem penetrabant, ſedem Poëtae poſuerunt in iecore; certe ſenſum illorum penetrare dicebant ad iecur usque. Tragici ſat exemplorum praebebunt: *Sophocles* Aj. v. 951,

Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη·

vehemens haec aegritudo permanat ad iecur usque. Aeſchylus in Agam. v. 442, Πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. v. 800, *quisque paratus eſt gemere cum infortunatis*,

δῆγμα δὲ λύπης
Οὐδὲν ἐφ᾽ ἧπαρ προσικνεῖται.

ſed illorum iecur nullus ulcerat doloris morſus. verſum 1173 egregie correxit *G. Canterus*, Πέπληγμαι δ᾽ ἧπαρ δήγματι φοινίῳ. *Auctor* Rheſi v. 425, Λύπῃ πρὸς ἧπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην. —— Hoc noſtro verſu ſcribi quoque potuit Χωρεῖ, vel Θίγει, vel, quod malim, Δύνει πρὸς ἧπαρ. —— *Homer.* Od. Λ, 578 Γῦπε δέ μιν —— ἧπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες. *Apollon. Rhod.* III, 763, Ἔνθ᾽ ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος. In Eumen. *Aeſchyli* v. 846, ὑποδύεταί πλευρὰς ὀδύνα. conf. *Eurip.* Ion. v. 766. *Horatii* aliorumque dicta, quibus iecur ut amoris & irae ſedes conſideratur, collegit *Lambinus* ad *Horat.* I Carm. XIII, 4. & IV Carm. Od. I, 12. Duo de Aeſchyleis dictis cum formulis Orientalium contulit vir in ſuo genere literarum Summus *Alb. Schultenſius* in *Jobi* XVI, 13.

Vs. 1071 Εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι, δοκῶ τέ σοι] Pro τε voculam γε hic quoque dabant Flor. & Pariſ. Non ſcripta mallem quae dedit *R.* Non ſane φαίνε-

σθαι

θαι & δοκεῖν ſed oppoſita ſunt δοκεῖν & εἶναι. Qui malus & aliis videri poterat, patri certe videbatur, erat tamen vir optimus Hippolytus. — Sequenti verſui, ante ἐχθρῶ, literam σ' interieci ex Codd. Flor. & Pariſ. quam ex aliis etiam inſertam voluit *Musgrav.* Sententiam dat eamdem Elec. *Eur.* v. 1111, Ὀψὲ στενάζεις, ἡνίκ' οὐκ ἔχεις ἄκη.

Vs. 1074 Ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,] Ex diverſis verbi lectionibus optimam hic meo iudicio *Musgravius* elegit γηρύσαισθε, & mox μαρτυρήσαιτ'· γηρύσεσθέ με legitur in Flor. γηρύεσθε μοι in Pariſ. χηρύσεσθέ μοι Καὶ μαρτυρήσετ' in Ed. prima Flor. Supra v. 213, Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ, *ne dicas.* *Aeſch.* Suppl. v. 469, Λέξον, τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσῃ; — Ad ſententiam reſpondent iſta Hipp. v. 418, Τέρεμνα [τ'] οἴκων μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ. in Phoen. v. 1351, Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε.

Vs. 1076 Εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς Τόδ' ἔργον οὐ λέγον σε μηνύει κακόν.] *Scholiaſtae* memorata lectio, in duobus etiam inventa Codd. σοφῶς *Marklando* placuit, ſcribenti praeterea, σοφῶς. Τὸ δ' ἔργον. ſic ſenſus erit: *Mutos tu teſtes invocas: callide.* Eſt tamen commodus etiam ſenſus in vulgatis: *Ad mutos teſtes confugis?* ἔργον τόδε, οὐ λέγον, (atque adeo ἄφωνον) σαφῶς μηνύει σε κακόν. *hanc ecce tibi tabellam*, hoc cadaver novercae, *quae* dum tacet clamat, ſive *perſpicuis verbis te malum indicat.* Eleganter *Achilles Tatius* V, p. 285, Φιλομήλας, inquit, τέχνη σιωπῶσαν εὕρηκε φωνήν. μηνυτὴρ ἀφθέγκτου meminit *Aeſchylus* Eumen. v. 245. Eſt & hic ὀξύμωρον in iſtis οὐ λέγον λέγει, vel φράζει σαφῶς, ſive μηνύει. Potuerat indicium obſcuris eſſe verbis aut perplexe ſcriptum; ſed plane verbisque perſpicuis Hippolytus indicabatur in tabella. Propterea σαφῶς μηνύει hic retinuerim: *plane & perſpicue dicere* σαφῶς λέγειν eſt in *Sophoclis* Phil. v. 597, v. 1332. & in ſimilibus σαφῶς in Oed. T. v. 106, 612, 712, 1075 &c. σαφῶς φράσω *Antiphanis Athen.* X, p: 450. D. 459. D. σαφῶς δεῖξαι *Diodori Sinopenſis* ibid. VI, p. 239. B. Frequenter tamen etiam, nec mirum, σαφῶς & σοφῶς a librariis fuere permutata, etiam apud illos, quos nominabam: σοφῶς ſcribendum in *Soph.* Phil. v. 424. & in verſu *Alexidis Athen.* III, p. 107. D. — Sequentes duo verſus Hippolyti 1078, 79, mihi quoque videntur, ut *Marklando*, obſcuriores: tentarunt illos explicare *Heathius* & *Reiskius.* In margine primae Ed. Flor. vir doctus hanc adſcripſerat interpretationem: *Utinam hic eſſet aliquis, qui meas lacrymas & mea mala reſpiceret.* Forſan indignum videbatur Hippolyto, ſi ſuam ipſe calamitatem, in quam innocens inciderat fraude novercae patrisque credulitate, lacrymis & fletu proſequeretur; ut adeo ſignificatum voluerit, tum vero lacrymas ſe fuiſſe profuſurum, ſi *tanquam alter idem* in eadem incidiſſet mala.

Vs. 1080 Πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν, Ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὤν.] *Temet ipſe multo magis colere ſtuduiſti, quam iuſtus eſſe, & parentes qua decebat veneratione proſequi:* ἢ, δίκαιος ὤν, τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾶν. Eximie dicebant θεοὺς σέβειν· in hominum ſocietate τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖν· Viro Clariſſ. δίκαιος ὢν δρᾶν hic ſignificare videtur, *cum hoc deberes facere:* ſaepe quidem *Plato* aliique Scriptores optimi vocem δίκαιος, infinitivo iunctam hunc in ſenſum adhibent: δίκαιος εἶ vel εἰμὶ εἰπεῖν. δίκαιος εἶ ἀντιχαρίζεσθαι. δίκαιος ἦν τὴν πόλιν εὖ ποιεῖν. οὐ γὰρ ἐστερῆσθαι ἀφαιρεθῆναι δίκαιοι. Sed δίκαιος ὢν iſto ſenſu paulo videretur inſolentius, & δίκαιος apud Tragicos rariſſime ſic adhibetur: *Soph.* Antig. v. 406. *Eurip.* v. 186.

Vs. 1085 — οὐκ ἀκούετε Πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προὐννέποντά με;] *An non audiiſtis modo me palam edicentem, ut hicce*

hicce in exilium abiret. τῶδε πρευνέποντά με ſola praebet Ed. Flor. Πάλαι πρευνέποντα iungenda ſunt, & in talibus locutionibus apud Atticos Scriptores, ut apud Latinos *dudum*, nonnunquam πάλαι ponitur *de re modo praeterita:* Ἴσμεν, inquit *Euſtathius*, in Il. I p. 677, 24, ὅτι ἡ Ἀτθὶς Πάλαι οἶδε λέγειν, οὐ μόνον τὸ ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ ὥρας, ἢ καὶ στιγμῆς. eam in rem in Il. Θ p. 584, 15, *Euſtath. Sophocleum* excitat νῦν τε καὶ πάλαι λέγω· —— νῦν μὲν γὰρ ἔφη τὸ προσεχῶς ἄρτι. πάλαι δὲ τὸ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἐκεῖ προσεχεῖ στίχῳ. ſic in *Ariſtoph.* Pluto v. 1040, Οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω. recte *Schol.* Πάλαι, πρὸ ὀλίγου. *Photius* Lex. *MS.* in Πάλαι. τὸ ἤδη λέγειν εἰώθασι Πάλαι. —— Verbum Ξενοῦσθαι ſi vel iſto ſignificatu nusquam legeretur, nemo tamen adſentietur *R.* qui verbum prorſus inauditum hic nobis comminiſcitur. Ἀποξενοῦσθαι uſitatius: φυγὰς Ἀπεξενοῦτο *Sophoclis* eſt in Elec. v. 779. Apud *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 742, 19, *Euripides* Aegeo,

> Ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα
> Πολυξενοῦσθαι;

illic *Sylburg.* tentabat corrigere Ποτιξενοῦσθαι· quod in Attico certe ſenario ferri poſſe negabit *Heathius*; cui meum fortaſſe Πάλαι ξενοῦσθαι minus alienum videbitur, πάλαι cum ἐκλελοιπότα iungendum eſſe cogitanti. hic ξενοῦσθαι ſignificaret ἐπὶ ξένης εἶναι· ut ſenſus eſſet, *Qua te terra dudum relicta dicemus peregrinari?* Fatebitur certe *H.* apud *Philoſtratum* de V. S. p. 600. a. pro τῶν πολυτοφῶν, corrigendum, τῶν πάλαι σοφῶν ἐνίους πολλὰ καὶ ἀνελεύθερα ὑπὲρ χρημάτων πράξαντας. —— Verſus ſequens,

> Κλαίων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται·

formulam dat comminantis ſatis notam: Androm. *Eurip.* v. 758, τίς ὑμῶν ἅψεται; κλαίων ἄρα ψαύσει. In *Aeſch.* Suppl. v. 933, Κλάοις ἂν εἰ ψαύσειας. In illa formula ſaepe, pro κλαίων, οὔτι χαίρων· ut apud alios legitur; ſic & apud *Euripidem.* —— In vs. 1089, Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς· vulgatum ὑπέρχεται ſcriptae lectioni Cod. Pariſ. ἐπέρχεται praetuli in *Eur.* Phoen. p. 463.

Vs. 1090 Ἄρηρεν, ὡς ἔοικεν,] *Firmiter decretum eſt, ut videtur;* Ἄρηρε, ſive Ἄραρεν, in Lexico Tragico redditum videtur παγίως δέδοκται· ut recte corrigunt in *Heſychio* viri Docti. Ut alias nonnullas, huius etiam Ἄρηρε formam Doricam, atque idcirco producto α medio, Ἄραρε Tragici mihi ſuos in ſenarios admiſiſſe videntur, diverſos in uſus adhibitum: Ἄραρεν eſt in *Aeſch.* Prom. v. 60. in *Eur.* Med. v. 1609, Or. 1334, ubi pro Ἄραρεν· ἀνάγκης· ex duobus Codd. Leid. ſcribendum,

> Ἄραρ'· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.

Noſtro verſu Hipp. legitur in Pariſ. Cod. Ἄραρεν. ut in Dram. Χρ. Π. v. 837, Ἄραρεν, ὡς ἔοικεν. ὦ τάλαιν' ἐγώ. quod in eodem eſt dramate v. 1274. Ὡς ταῦτ' ἄραρεν· ex *Eurip.* Med. petitum v. 322, ubi noſtris in Edd. vulgatur, Ὡς ταῦτ' ἄρηρε. cuius vice illic v. 1236, δέδοκται τοὔργον, & alibi frequenter legitur: in Med. v. 745, ἄραρε legit etiam *Auctor* Χρ. Π. v. 761. Aliis in locis *Euripidae* vulgatur ἄρηρεν· ut in Androm. v. 254, Ὡς τοῦτ' ἄρηρεν· id eſt δέδοκται. Heraclid. v. 399. Niſi ſcripſerit in Elec. v. 948, Κάλλει τε χαίρων. quod vulgatur ἀραρὼν ſaltem cum viro D. mutandum eſt in ἀραρώς· unde formatum ἀραρότως· quod Cod. dat Flor. in *Eur.* Med. pro ἀρηρότως v. 1193. *Heſychio* Ἀραρότως redditur ἁρμοδίως, ἀσφαλῶς· ubi plura notantur, & a Clar. *Ruhnken.* in *Timaei* Lex. *Platon.* p. 35.

Vs. 1092 Λητοῦς κόρη, Σύνθακε, συγκύναγε, φευξούμεσθα δή] Quia nusquam in ſenariis Tragicorum Doricum legitur κόρα· hic quoque κόρη Doricae fuit formae ſubſtitutum ex Cod. Pariſ. qui aeque ac Flor. cum, pro φευξόμεσθα, daret φευξούμεσθα· ne hoc quidem reſtituere dubitavi; quia φευξοῦμαι Atticis etiam placuiſſe recordabar, ſaepius apud Tra-

gicos obvium. Θάκος iisdem aeque fuit uſitatum ac Θᾶκος. —— Saepius autem Diana dicitur Λατοῦς κόρα· τὰν Διὸς κόραν Κλῄσατμεν Ἄρτεμιν, ipſius eſt *Euripidis* Iph. in Aul. v. 1520, ſed in carmine Chori. Hic vero κόρα nemini temere videbitur mutatum, quum relicta forma ſit Dorica συζκύναγε· qui quidem *Phrynichi* legerit obſervationem in Ecl. p. 190, aut ad Phoen. notata p. 8. *Eur.* Iph. in T. v. 709, Ὦ συζκύναγε, καὶ συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, Ὦ φίλ' &c. In iſtam claſſem forte Γαπόνος referendum, non nolente *Marklando* in *Eurip.* Suppl. v. 420. Γάπεδον certe Doricum Tragicos probaſſe teſtis *Stephanus* eſt *Byz.* in Γῆ· γήπεδον, ὅπερ οἱ Τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ Δωρίζοντες.

Vs. 1095 Ὦ πέδον Τροιζήνιον, ὡς ἐζκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα] In Epigrammate *Rhiani* Anthologiae *Stratonis*,

Ἡ Τροιζὴν ἀγαθὴ κουροτρόφος,

alio longe ſenſu dicitur, quam pudico Hippolyto multa terra praebere Troezenia loca iucundiſſima, in quibus quis poſſit ἐζκαθηβᾶν, *tempus iuventutis utiliter conſumere.* Iuvenibus bene moratis ἡβητήρια erant *gymnaſia*, quae hic vel inprimis reſpicit Hippolytus: pars ſtadii, Ἱππολύτου καλούμενον, ſupererat & aetate *Pauſaniae* II, p. 187. Aliis *loca voluptaria*, & *amoeni ſeceſſus* dicebantur ἡβητήρια· quae *Herodoto* ſunt ἐνηβητήρια II, c. 133. ubi quaedam notata ſunt. Quandoquidem *Longus* alibi verbum adhibuit ἐνηβῆσαι, III, p. 79, ſuſpicor idem illud poſuiſſe L. II, p. 41, ubi, praeter alia, in ora Mitylenes maritima fuiſſe dicuntur λουτρὰ συνεχῆ, παράδεισοί τε καὶ ἄλση, τὰ μὲν φύσεως ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνη· πάντα ἐνοικῆσαι καλά. corrigo τέχνης, πάντα ἐνηβῆσαι καλά· *cuncta oportuna voluptati iuvenili:* illuc enim nave vecti paulo ante iuvenes veniſſe dicuntur opulenti Methymnaei, διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες.

Vs. 1099 Προσείπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμ-

A ψατε χθονός] Hunc quoque verſum ſatis abſurde *Scriptor* adhibuit Χρ. Π. 1504,

Δεῦτ' ἴτε, κοῦραι, καὶ κατιδοῦσαι νέκυν
Προσείπατ' αὐτὸν, καὶ προπέμψατε χθονὸς,
Ὡς οὔποτ' ἄλλον τοῦ γένους ῥύσῃν, ἰὼ,
Ὄψεσθε κείμενον.

rectius eumdem ſupra poſuerat v. 686. —— Paulo ante cum *M.* προσθέζγομαι recepi pro futuro, quia Codices in illam

B lectionem conſpirabant,

Vs. 1102 Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ, Λύπας παραιρεῖ.] Παραινεῖ, quod eſt in Codd. Flor. & Pariſ. vitioſum quidem, oriri tamen potuit ex alia lectione Παραίνυται: atque ad illam verſus in antiſtrophe olim accommodari: activum certe παραιρεῖ raro reperietur: *Heſychius:* Παραίνυται, ὀλίγου

C (leg. ὀλίγου) ἀφαιρεῖται. *propemodum aufert.* —— Iſta ſatis clara ſunt, & ſequentium ſententiam bene mihi *Heathius* ſic videtur expreſſiſſe: *Et cum ſpem conceperim me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, ſpes iſta rurſus me fruſtratur, cum in fortunas & facta mortalium intueor.* Ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων, / Λείπομαι ἔν τε τύχαις / Θνατῶν, καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων. ſic

D hi verſus, quique his in antiſtrophe reſpondent, diſpoſiti leguntur in Cod. Pariſ. —— In verſum 7 ſtrophes, pro ἄλλοτ' ἀμείβεται, recepi ἄλλοθεν ἀμ. ex Codd. Flor. & Pariſ. —— Velut piam *Euripidis* ſententiam tres primos huius ſtrophes verſus excitat *Scholiaſtes* in Agam. *Aeſchyli* v. 171. Rectius illorum & ſequentium ſenſum Latinus Tragicus percepit, qui horum ſimilia Cho-

E rum facit in Hippolyto dicentem, iſta quoque in mundi rectorem v. 974,

hominum nimium
Securus abes; non ſollicitus
Prodeſſe bonis, nocuiſſe malis:
Res humanas ordine nullo
Fortuna regit, ſpargitque manu
Munera coeca, peiora fovens.

Eadem ſemper cum fuerit infortunato-rum

rum querela, non mirum eſt aliquoties obviam in *Euripidis* tragoediis, quem recte *Scholiaſtes* animadvertit in hac ſtropha loquentem ex ſua perſona, atque ea dicentem quae mulieribus certe Troezeniis minus convenirent. In *Eurip.* Hecuba v. 486 & ſeqq. huius ſimilis legitur de divina Providentia dubitatio: *Athenagoras* Leg. p. 102, τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ δίκην εὖ πράττειν ἢ κακῶς ἐν ἀφασίᾳ τὸν Εὐριπίδην ἐποίησε, τίνος ἡ τοιαύτη τῶν περιγείων διοίκησις· habet ibidem ex perdito dramate *Eur.* hanc ſententiam:

Πολλάκι μοι πραπίδων διῆλθε φροντὶς,
Εἴτε Τύχα, εἴτε Δαίμων τὰ βρότεια κραίνει,

quam mihi ſatis liquet obverſatam *Claudiano* ſua ſcribenti,

Saepe mihi dubiam traxit ſententia mentem, &c.

Nota quoque ſunt de Graecis quae Latina fecit *Ennius:*

Ego Deûm genus eſſe ſemper dixi & dicam coelitum;
Sed eos non curare opinor, quid agat humanum genus:
Nam ſi curent, bene bonis ſit, male malis; quod nunc abeſt.

De Dei tamen providentia, lenta quidem, ſed certa ſcelerum vindice, dicta ſunt *Euripidis* peregregia: Troaſin v. 887,

πάντα γὰρ δι' ἀψόφου
Βαίνων κελεύθου κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις.

quo *Plutarchus*, *Themiſtius*, aliique ſaepe reſpiciunt: vid. elegantiſſ. vir ingenii, quem his literis gratulamur, *Jo. Toupius* Em. in *Suid.* I, p. 104. ἡ Δίκη,

σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα, μάρψει τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν,

Eurip. in *Stobaei* Ecl. p. 9. ed. *Grot.* p. 123. In eiusdem Florilegio plura ſunt ex perditis Tragoediis *Euripidis* in eamdem ſententiam dicta.

Vs. 1114 Καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν·]

A Quam ex uno Cod. *Muſgravius* pro ἀγήραον reſtituit, vocem ἀκήρατον praebent Flor. & Pariſ. in quo adſcripta leguntur interpretamenta, ἄφθορον, ἀήττητον. *Animum curis vacuum* ſic dicere potuit, vel *ab omni luctu purum*, & *incorruptum*; qua poſtrema voce *Cicero Platonis* ἀκήρατον interpretatur in Timaeo. Poſt hanc vitam beatis futura dicitur ἀκήρατος ἀλυπία *Aeſchini* Socr. III, p.
B 164. ὅταν ἀκήρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ· ut ſcripſiſſe ſuſpicor *Xenophontem* K. Π. VIII, p. 140, 10. quae *Cicero* ſic Latina fecit de Senect. c. 22, *cum omni admixtione corporis* (animus) *liberatus, purus & integer eſſe coepiſſet.* ἃ δέγε τοῦ σώματος κρᾶσις μιαίνει τὸ καθαρὸν τᾶς ψυχᾶς, ut ait *Onatus* in *Stobaei* Ecl. p. 4. f. Κῆρες animi, ſuo carcere clauſi, ſunt *corporeae peſtes*, quaeque dicitur
C *concreta labes Virgilio* Aen. VI, 737, & 746. his liberatus animus evadit ἀκήρατος. Eximie mens divina dicebatur ἀκήρατος· & *Timaeo Locro* p. 547, v. 7, τὸ τῶ παντὸς σῶμα ἀκήρατον τῶν ἐκτὸς κηρῶν. ubi ſcripſiſſe videbitur, ut infra ſcribit p. 561, m. πολλαὶ γὰρ κᾶρες ζωᾶς· ſed & in *Hipparchi* Fragm. *Stobaeano* p. 574, 47, πολλαὶ κῆρες κατὰ πάντα τὸν βίον πεφύκαντι. *Democritus* apud Eumdem p. 534, 4,
D *brevem* vitam humanam dixit πολλοῖσι (πολλῇσι ſcribendum ex *Stobaei* Cod. *MS.* Pariſ.) τε κηρσὶ συμπεφυρμένην καὶ ἀμηχανίῃσι. *Plato* L. XI de LL. p. 937. D. Πολλῶν ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν αἳ καταμιαίνουσί τε καὶ καταρρυπαίνουσιν αὐτά. *Homerea* in Il. M, 322 & ſeqq. velut interpretatus *Theopompus* ap. *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 749, 10, τοσαῦται,
E inquit, κῆρες τῷ βίῳ περιπεφύκασιν. Sed *Platonis* illud plures expreſſerunt. Vocem tractans ἀκήρατος Clar. *D. Ruhnkenius* ad *Timaei* Lex. p. 11, 12, duobus illam epigrammatis eximendam putabat, ἀγηράντους & ἀγήραντον corrigens; in quibus ἀκηρασίους & ἀκηράσιον legendum monuit *J. Toupius* Emend. in *Suidam* ad v. Ἀκήρατον.

Vs. 1115 Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς Μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη.] Ad ἀτρεκὴς adſcriptum in Pariſ. Cod. ἀκριβής· Huic mulierum vel ipſius *Euripidis* optato rationem addidit *Grotius* in Exc. p. 220,

> *Nec nomen lateat meum,*
> *Nec claro nimium loco*
> *Splendens invidiam trahat.*

Quod expertam ſe ſignificat *Euripidis* Medea v. 292,

> οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
> Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.

virtutibus & ſapientia clari, v. 298, Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφανοῦσι δυσμενῆ. —— Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις neque Phaedrae placebant nutrici Hipp. v. 261. —— Sed hic ἀτρεκὴς δόξα eſt ἐπίσημος· cui παράσημος opponitur: vid. *Schol.* in *Eurip.* Hec. v. 378, ubi vere παράσημον ἀργύριον κυρίως eſſe dicitur παρακεχαραγμένον. *Nummi* ſic *adulterini* proprie vocabantur: *Heſychius*, τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα Παράσημα λέγεται. alias dicti νομίσματα παρακεκομμένα· παράτυπα· παραπεποιημένα· quae cum ſimilibus ad alia transferuntur; ad homines etiam indicandos, qui quidem ſint τοῦ πονηροῦ κόμματος. —— In ſequentibus, Ῥαδία δ' ἤθεα τὸν αὔριον Μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ Βίον συνευτυχοίην· quorum ſenſum *Grotius* expreſſit eleganter,

> *Mores ſed faciles habens,*
> *Et quos craſtina molliter*
> *Immutet veniens dies,*
> *Tuto perfruar otio.*

ultimum τῷ διευτυχοίην aptius congrueret: ſed alterum, quod retinent Codices, explicant & *Scholiaſtae*: Ad Μεταβαλλομένα legitur & in Pariſ. Cod. ἀντὶ τοῦ μεταβάλλουσα. —— Τὴν αὔριον, *craſtinum diem* frequenter etiam Tragici memorant, quos nusquam arbitror dixiſſe τὸν αὔριον χρόνον. ſed nec ἀεὶ forte χρόνον dixerunt; pulcra tamen Clar. *Musgravii* videbitur coniectura legentis, Ῥάδια δ' ἤθεα τὸν ἀεὶ Μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ —— *mores flexiles tempeſtive ſemper immutans*, Exercit. in *Eurip.* II, c. IV, f.

Vs. 1120 Οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω· παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω] In Par. Cod. & Flor. in aliis etiam legitur, παρ' ἐλπίδα λεύσσων· male; recte in eodem adſcriptum ad καθαρὰν, ἀτάραχον· quod & *Scholia* praebent vulgata: παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω, perperam intellecta, *Heathius* explicuit, ut oportebat, *praeter exſpectationem autem res evenire video:* idem monuit *Reiskius*. Apud *Athenag.* Leg. p. 102, *Euripides*, *ſive Deus*, inquit, *ſeu Fortuna*,

> Παρά τ' ἐλπίδα καὶ παρὰ δίκαν
> Τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας
> Ἄτερ βίου, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει.

Vs. 1122 Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας Εἴδομεν εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς Ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον.] Ad φανερώτατον adſcribitur in Pariſ. Cod. ἐπιφανέστατον. Ἀθάνας, pro Ἀθήνας, praebuit *Euſtath.* in Il. E p. 388, 49, ubi, ἡ δὲ Τραγῳδία, inquit, τοῦτο (τὸ ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ) παραποιήσασα φησί τινα Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας, ἤγουν ἀστέρα τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἀθηνᾶς, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, διάδηλον ἐν Ἀθήναις αἳ παρωνομάζονται τῇ Ἀθηνᾷ. Verborum ſenſum recte expreſſit. —— Formam Doricam nominis Minervae Ἀθάνας Tragici quoque ſuis in ſenariis adhibuiſſe monitum fuit ad *Eur.* Phoen. p. 8. —— Ἑλλανίας meminit Ἀθάνας· ut Corinthius Soſicles *Herodoti* V, c. 92, θεοὺς dixit τοὺς Ἑλληνίους· *Aelianus* etiam in V. H. VI, c. I, p. 444. XII, c. I, p. 714. —— Niſi Ἑλλανίας dixiſſet *Euripides*, non abſurda videri potuerat lectio Codicis Flor. Φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθήναις. ſic φέγγος Ἀθήναις dixiſſe videtur *Ariſtophanes*, cuius in Equit. verſus 1316 vitioſiſſime vulgatus,

> Ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε, καὶ φέγγος Ἀθήναις·

audaciori forte coniectura hunc in modum redintegrabitur:

> Ταῖς ἡμετέραις ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις.

ex

ex ἡμετέραις tantum relictum τέραις cetera corrupiſſe videtur φανεὶς ſic legitur v. 832, & ſaepius alibi. — Sed procul dubio rectum eſt ἀςέρ' Ἀθάνας. *Homerum* ſic Μουσάων ἀςέρα καὶ Χαρίτων dixit *Alcaeus* Epigrammatographus Anthol. III, c. XXV, ep. 1. *Antipater* ep. 6, Μουσῶν φέγγος Ὁμηρον. & *Sophoclem* incertus ep. 42, Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀςέρα Κεκρόπιον. *Menandrum* dixerunt ἀςέρα τῆς νέας κωμῳδίας. Ex Epigrammatis ineditis unum adponam breviſſimum *Meleagri*:

Ἀβρούς, ναὶ τὸν Ἔρωτα, τρέφει Τύρος, ἀλλὰ Μυΐσκος
Ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀςέρας ἥλιος.

Vs. 1126 Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς] *Arenas vicini litoris* intelligo, non *cani*, cum *Euſtathio* in Il. Δ p. 357, 9, τὴν πολιὴν θῖνα — πολιῆτιν ἀκτὴν Εὐριπίδης φησὶ περιφραςικῶς ἐν τῷ, ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς, ἤγουν λευκῆς κατὰ τοὺς παλαιούς· καὶ ἔοικεν ἐκεῖνος πρῶτα μὲν πολίτην (L. πολῖτιν) εἰπεῖν τὴν πολιὰν, εἶτα Ὁμηρικῶς πλεονασμῷ τοῦ η. A πολιὰ non videtur formari potuiſſe πολιῆτις· ſed eſſe foemininum ab Homerico πολιήτης· & maris litus Troezeni vicinum, atque adeo *eiusdem regionis*, Euripideis Troezeniis dictum πολιῆτις ἀκτά. In *Scholio* ad Iſ. Π, 233, in Animadv. ad *Ammon.* vulgato p. 246, Εἰκότως τὸν πολίτην καὶ γείτονα καὶ προπάτορα θεὸν ἐπικαλεῖται, ὡς καὶ — τὸν Λυκηγενῆ Πάνδαρος. ſic legendum. — Ut vini circa Acanthum nati Acanthius quidam iſtius dicitur Οἴνου πολίτης *Amphidi* apud *Athen.* I, p. 30. F. In *Dionyſii Halic.* vel alterius Arte Rhetor. legitur p. 76, 4, *ſi peregrini nomina ſua profitentur inter certaminis candidatos*, πολλῷ δήπου μᾶλλον σπουδαςέον (ſic legendum arbitror) περὶ αὐτὸν τοῖς, ὡς ἂν εἴποι τις, πολίταις τοῦ ἀγῶνος οὖσιν, *in eadem regione natis, in qua certamen fuit inſtitutum.* Cophinum plenum carbonibus Acharnenſes, carbonarii plerique, ſuum vocant δημότην, *popularem*, in *Ariſtoph.* Ἀχ. v. 332. conf. *H. Valeſ.* in

A *Mauſſ.* ad *Harp.* p. 302, & *A. Dounaeum* in *Demoſth.* p. 36. — Πολιῆτιν autem ἀκτὰν dixerit, ut ἄκραν τὴν Τεμενῖτιν καλουμένην *Thucyd.* VII, p. 448, 78 ſic enim ibi ſcribendum ex duobus eſt Codd. non Τεμενίτην· & pro δραπέτην recte *Sylburgius* apud *Etymol.* p. 393, 43, in *Sophoclis* verſu reſtituit:

Εὐναῖος εἴη δραπέτιν ςέγην ἔχων·

B ubi ſcribi poterit, — λαγὼς / Εὐναῖος εἴη — ex *Heſychio* in Εὐναῖος.

Vs. 1127 Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν Ὠκυπόδων ἐπέβας Θεᾶς μετὰ θῆρας ἐναίρων,] In Pariſ. Cod. legitur Ὦ δρυμοὶ, ὄρειος ὅθι — in Flor. Δρυμὸς ὄρειος, ὅθι — Niſi cum *Scholiaſte* praepoſitio μετὰ traiecta ſtatuatur, iſta commode nequeunt explicari; ſic ille, ὅθι μετὰ (ſic leg.) κυ-
C νῶν ἐπέβης ὠκυπόδων, θεᾶς θῆρας ἐναίρων. Mira hic comminiſcitur & inaudita Cl. *R.* ἰπέτα, & θοὰς θῆρας —.

Vs. 1131 Οὐκ ἔτι συζυγίαν Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ] *Non amplius currum inſcendes, cui duae iungi ſolebant equae Venetae.* συζυγίαν dixit, quam alias ξυνωρίδα vocant. Supra Hipp. v. 228,

D Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας,
Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

ubi de ſtadio quaedam dicta ſunt, quod hic vocat Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον· & in quo non amplius in poſterum *equos ageret exercitatos:* Οὐκ ἔτι συζυγίαν Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ, (κατὰ) τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους. ad
E ultima pertinent in Scholiis, τοὺς γυμναςικοὺς τόπους (ἵππους legendum arbitror) κατέχων τῷ ποδὶ καὶ γυμνάζων. *pede cobibens equos in curſum exercitatos:* Hippolytus ad famulos v. 110, καταψήχειν χρεὼν Ἵππους, ὅπως ἂν ἅρμασι ζεύξας ὕπο — γυμνάσω τὰ πρόσφορα. Longe aliter haec accipienda cenſuerunt viri Doctiſſimi, legentes, γυμνάδος ἵππου· — In ſequentibus, Μοῦσα δ' ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι

χορδᾶν Λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον· pro ἄϋπνος in Codd. Flor. & Pariſ. μὲν ὕπνος· &, pro δόμον, legitur in iisdem δρόμον. Attigit haec *Euripidis Euſtath.* in Il. E p 456, 18. Ἄντυξ —— οὐ μόνον ἐπὶ ἅρματος —— ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζυγοῦ κιθάρας κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ πήχεως, καθ' ὃ σημαινόμενον Ἄντυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ἱππολύτῳ. Inter Lyrae partes ζυγοῦ meminit & πήχεως *Eratoſthenes* Cataſt. c. XXV, cuius Graeca deërant *Scaligero* Latina tractanti *Hygini* & *Schol. Germanici* ad *Manil.* p. 422. Rem de lyrae quoque partibus intricatam eſſe ſignificavit Clar. *T. H.* in *Lucian.* p. 223. —— Verſus huius antiſtrophes 9 & 10 *mutili Marklando* videbantur & ſine Codicibus *vix reſtituendi:* vox λέχη abeſt a Flor. In Cod. Pariſ. ſic diſpoſiti leguntur (9) Νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη (10) Φυγᾷ σᾷ (11) Λέκτρων ἅμιλλα κούραις. Sententiam iſta mihi ſatis aptam hanc praebere videntur: *Lecti tui ſponſalis, ſuper quo certabant inter ſe, puellis ſpes exilio tuo omnis ablata periit:* Νυμφίδια δὲ λέχη, Λέκτρων ἅμιλλα κόραις, ἀπόλωλε φυγᾷ σᾷ. atque in hunc iſta ſenſum cepiſſe quoque videntur Grammatici Graeci, quorum haec ſunt in *Scholiis:* διὰ τὴν φυγὴν σου οὐκ ἔτι ἀμεληθήσονται αἱ παρθένοι ὑπὲρ τοῦ γάμου, τίς σοι δοθήσεται γυνή· quae ſequuntur illic, verbis diverſa, in eamdem conſpirant ſententiam; ſed in iſtis, quae poſui, ἀμεληθήσονται non cum *Heathio* in μεληθήσονται, vel ἐπιμεληθήσονται, ſed mutandum eſt in ἁμιλληθήσονται, *certabunt.* Thiodamanteum Hylam ubi Nymphae fontanae proprium dicat Iuno *Valerii Flacci* III, 542,

Hunc tibi, vel poſito venantem pectine Phoebum
Crede dari; quae ſpes Nymphis auferτur Achaeis.

Achillem *Statii* Ach. II, 40, 44,

non alias rediturum ad Theſſala Tempe,
Jam triſtis Pholoë, iam nubilus ingemit Othrys;
Et ſperata diu plorant connubia Nymphae.

Vs. 1144 —— ὦ τάλαινα Μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνητα·] Vitioſum in Flor. ἀόνατα· forſan eſt ex ἀνόνατα· quod dat Pariſ. forma Dorica. Ad *Ariſtoph.* Veſp. v. 312, Τί με δῆτ' ὦ μελέα μῆτερ ἔτικτες; —— 313 Ἀνόνητον ἄρά σ' —— εἶχον ἄγαλμα· in *Scholiis* utrumque dicitur ex *Euripidis* Theſeo petitum, quorum prius ibi pueri dixerint Minotauro obiiciendi; quum Hippolytus in eodem dixerit dramate, Ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ, οἴκοισι τεκών. In *Eurip.* Hec. v. 765, quaerenti Regi, Ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες; reſpondet Hecuba,

Ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ' ὃν εἰσορᾷς.

In proximis, Μανίω θεοῖσιν, rarior forma his in Choricis carminibus Dorica; qualis & Μάνυσον videtur in Hecubae v. 192. In Flor. Cod. pro Μανίω legitur μὰν ἰὼ —— In verſu ſeqvente συζυγίαι χάριτες explicantur in Cod. Pariſ. αἱ συζευγνῦσαι, ὅ ἐστι γαμήλιοι.

Vs. 1151. Καὶ μὴν ὀπαδῶν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ, Σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον] Hinc Chorus in Hipp. *Senecae*, v. 989,

Sed quid citato nuncius portat gradu,
Rigatque moeſtis lugubrem vultum genis?

Vulgatae voci ὀπαδὸν, etiam absque Codicum auctoritate, ſubſtituere non dubitavi ὀπαδῶν· τόνδε ὀπαδῶν, *huncce famulorum Hippolyti*, qui ſupra v. 108, Χωρεῖτ', ait, ὀπαδοί. Mecum legit *Auctor* dramatis Χρ. Π. v. 1866,

Καὶ μὴν ὀπαδῶν τιν' εἰσορᾶν δοκῶ
(f. ſcribendum, εἰσορᾶν τιν' αὖ δοκῶ)
Σπουδῇ σκυθρωπὸν ἐνθάδ' ἐφωρμημένον.
Δοκεῖ δὲ καινῶν ἄγγελος μηνυμάτων.

In *Euripidis* leguntur iſta Medea v. 1118,

Καὶ τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν.

ubi eſt in Cod Flor. Καὶ δὴ (L. Καὶ μὴν) δ. τόνδε τὸν Ἰάσονος Στ. ὀπαδὸν, —— vitio-

vitioſe: nobiſcum & iſta eadem legiſſe falſum *Gregorium* Χϱ. Π. monſtrat v. 123, Καί τοι δέδορκ᾽ ἐνθάδε τ. (L. τοῦ) παιδὸς τινὰ Στείχοντ᾽ ὀπαδῶν. In *Eurip.* Alceſt. v. 134, Ἀλλ᾽ ἥδ᾽ ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται Δακρυῤῥοοῦσα. Apud *Achill. Tat.* I. 43, παῖς εἰστρέχει τ. τοῦ Χαρικλέους οἰκετῶν, ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν ἀγγελίαν τοῦ κακοῦ.

Vs. 1153 Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆςδε Θησέα μολὼν Εὕροιμ᾽ ἄν.] Perperam in Flor. Cod. legitur τόνδε Θησέα. Vivebat quidem Pittheus, (v. 794,) ſed ſenex regionem Troezeniam ex filia nato Theſeo dederat regendam; ut Thebanum regnum Cadmus

Πενθεῖ δίδωσι, θυγατρὸς ἐκπεφυκότι;

Eurip. Bacch. v. 44. —— Noſtra haec in ſuum drama Χϱ. Π. ſic transſumſit *Auctor* v. 1869,

Πῆ νῦν μολὼν εὕροιμ᾽ Ἰησοῦ μητέρα,
Εἴπατέ μοι, γυναῖκες, εἴπερ ἴστε, μοι
Σημήνατ᾽, ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;

Reſpondet ad iſta chorus:

Ἥδ᾽, αὐτὸς ἀθρεῖς, δωμάτων ἐκτὸς μένει.

Euripidis v. 1156, Ὅδ᾽ αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται· choro recte quoque tribuitur; ac ſi verba eſſent Theſei, πορεύομαι legitur in Cod. Flor. Iſta talia ſunt in Tragoediis plerumque chori verba; in *Soph.* Antig. v. 392, Oed. in Col. v. 542. Oed. T. v. 539, ubi eadem paene leguntur,

Αὐτὸς ὅδ᾽ ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

Vs. 1157 Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον Σοὶ καὶ πολίταις.] In eodem *Dramate* Chriſt. haec quoque leguntur v. 1874, Καὶ νῦν μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον (Eſt & verſus illic 643) Σοὶ καὶ μαθηταῖς: reſpondet ἡ Θεοτόκος· Εἰς καιρὸν ἥκεις καίπερ ἀγγέλλων φόβον. Τί δ᾽ ἐστί; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα. —— Theſeus vs. 1160, Τί δ᾽ ἐστί; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα Διοσὰς κατείληφ᾽ ἀστυγείτονας πόλεις; *Senecae* Theſeus Hipp. v. 993,

Ne metue clades fortiter fari aſperas;
Non imparatum pectus aerumnis gero. —
Proloquere, quae ſors aggravet quaſſam domum.

Nuncius reſpondet,

Hippolytus (heu me!) flebili letho occubat.

Nuncius *Euripidis*

Vs. 1162 Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ᾽ ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν ἔπος· Δέδορκε μὲν τοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.] Totidem verba ſunt in Χϱ. Π. v. 649, 50, niſi quod nomini Hippolyti ſubſtituerit auctor, Παῖς νῦν σὸς οὐκ ἔτ᾽ ἐ. —— Quia formula uſitatiſſima, Οὐκ ἔτ᾽ ἐστὶν, idem ſignificat ac τέθνηκε, vel ὄλωλεν, ab *Euripidis* Theſeo vs. 1164 dici potuit, Πρὸς τοῦ; *a quonam interfectus periit?* Πρὸς τοῦ τέθνηκεν; *Sophoclis* eſt in Trach. v. 1147 Πρὸς τοῦ δ᾽ ὄλωλεν; in Aj. v. 1052. Talia dantur plurima: rarius illud ex *Euripidis* Scyriis *Sexto* ſervatum *Empir.* Ἀντιῤῥ. I, §. 308,

Α. Ἡ παῖς νοσεῖ σοῦ κἀπικινδύνως ἔχει.
ΛΥ. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;

—— Ex vs. 1166, ἁρμάτων ὄχον attigit *G. Cuperus* Obſ. II, c. X. —— Ex vs. 1168, Πόντου κρέοντα *Euſtathius* in Il. Δ p. 381, 38, ὁ κρείων καὶ κρέων λέγεται, ὅθεν Πόντου κρέων ὁ Ποσειδῶν παρ᾽ Εὐριπίδῃ· huc quoque ſpectat in Il. Γ p. 303, 48, vel *Eurip.* Elec. v. 1262, Πόντου κρέοντος παῖδα. Iſta forma vocis ſimplicior eſt & in *Aeſch.* Suppl. v. 583, & quivis *Reges Pindaro* ſaepe κρέοντες dicuntur Π. VIII, 43. N. V, 22. VII, 66. In Nem. III, 17, κρέοντι a *Scaligero* in libri margine egregie mutatur in Κρέοντι. Poëtis uſitatior forma reſtituenda *Rhiano Stobaei* p. 54, 25,

Ζηνὶ θεῶν κρείοντι.

pro κελόεντι· in θεῷ κρυόεντι, *Geſnero* mutatum, & *Grotio* p. 33. In Epigrammate inter vulgata *Reiskio* 482, Ἑρμῇ τῷ κλείοντι perperam legitur; κρείοντι recte

Co-

Codex dat *MS.* & in ep. 403,

> Ἁλὸς τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
> Ἔθηκε.

Is alibi Ποντομέδων, & πόντου dicitur ἀνάκτωρ *Euripidi*, *Rector aquarum* Poëtis Latinis.

Vs. 1169 Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ᾽, ὡς ἄρ᾽ ἦσθ᾽ ἐμὸς πατὴρ Ὀρθῶς,] Sic iſta *Marklandus* & *Reiskius* diſtinguenda monuerunt. Πόσειδόν θ᾽, ὡς ex Codd. procul dubio dedit *Musgravius*, inventum in Pariſ. In *dramate* Chriſt. v. 1442,

> Ὦ τέκνον, ὡς ἄρ᾽ ἐστί σοι πατὴρ μέγας,
> Ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.

In verſu illic ſequente,

> Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον ὡς προὐδόντα σε·

perperam vocem Auctor omiſit Euripideam, ad ſententiam explendam omnino neceſſariam, Δίκης· Δίκη quidem ſimpliciter *malos* dicitur παῖσαι· ſed quid ſignificabit Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον; —— *Euripides* vs. 1171, τῷ τρόπῳ Δίκης Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντά με; Hoc inter *Euripidi* ἅπαξ λεγόμενα adnotavit *Euſtathius* in *Hom.* Il. Γ p. 288, 41, καὶ ῥόπτρον δέ φησι Δίκης ἔπαισέ τινα, ἤγουν θεόθεν τιμωρία. in Il. Δ p. 382, 33, ῥόπτρον, —— δηλοῖ οὐ μόνον εἶδός τι ξίφους καὶ πάγης κατὰ τὸ, Δίκης Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον, ἀλλὰ καὶ θύρας ἐπίσπαστρον, de quo ſignificatu plura dedit priori loco. Iudice Theſeo Tragico Iuſtitiae laqueus irretitum oppreſſerat Hippolytum. Figuram mihi Tragicus ab uſu tranſtuliſſe videtur *Archilochi*, qui *paxillum in decipula*, quo moto irretiuntur animantia aut retinentur, ῥόπτρον appellavit. *Etymologus* p. 715, 44, Σκανδάληθρον, τὸ πέταυρον τῶν παγίδων, ἀπὸ τοῦ σκαζόμενον συμπίπτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν· ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται. Ἀρχίλοχος δὲ ῥόπτρον ἔφη. ſic in Cod. Leid. MS. recte legi, ubi vulgatur nomen Ἀρίσταρχος, monſtrat *Schol.* in *Ariſtoph.* Acharn. v. 687, ſive *Suidas* in v. Σκανδάληθρα. Clar. *Ruhnkenius* in Praefat. ad *Heſychii* T. II, p. VII, docte nomen *Ariſtarchi Heſychio* reſtituit aliisque pro nomine *Archilochi*: vulgatur apud *Heſyſchium* in v. Ἀνθερήνη contra Ἀρίσταρχος· ubi dubitari nequit, quin ſcribi debeat Ἀριστοφάνης.

Vs. 1174 Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενιζόμην τρίχας] Huc reſpiciens *Euſtath.* in Il. Θ p. 577, 13, Καλλίτριχες, inquit, λέγονται ἵπποι, οἷς καὶ ψήκτραις αἱ τρίχες κτενίζονται κατά τινα Τραγικόν. Supra καταψήχειν ἵππους in v. 110 explicatur in Cod. Pariſ. ψηκτρίζειν· id hic dicitur ἵππων τρίχας κτενίζειν ψήκτραις, *equorum crines pectere ſtrigilibus.* ψήκτρην, ἵππων ἐρυσίτριχα *Philodemus* dixit in Epigramm. Anthol. VI, c. 2, 1. in alio epigrammate memoratur πριστὸν ψήκτρης κνῆσμα σιδηροδέτου· utrumque *Suidas* adnotavit in v. ψῆκτρα· de pectine loquens *Lucianus* capillis pectendis inſerviente, πριστοῦ κτενὸς ἐντομὰς dixit κόμην καταψήχειν δυναμένας, in Amor. T. II, p. 447. —— In verſum 1176, ἀναστρέψοι, pro ἀναστρέφοι, cum *Musgravio* recepi. Ceterum minime miror longam de morte Hippolyti narrationem, etiam in Gallica Tragoedia tot ornamentis inſignitam, quibusdam idoneis in Gallia iudicibus nimiam fuiſſe viſam. Digniſſima ſunt lectu quae cogitate ſcripſit *M. A. Racinius dans les Memoires de L'Acad. R. des Inſcr.* T. VIII, p. 311.

Vs. 1177 —— ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων] Melior mihi ſcriptura videtur Cod. Pariſ. ἐκ σοῦ τλήμονος· —— In proximo verſu 1178, Ὁ δ᾽ ἦλθε ταὐτὸ δακρύων φέρων μέλος· pro vulgato ταυτὸν, ταὐτὸ recepi ex Codd. Flor. & Pariſ. quorum hic cum Ed. Flor. prima praeterea dabat ἔχων μέλος· alter ἔχον μέλος. In aliis ſi Codd. ἔχων legeretur, ſuſpicari liceret, *Euripidem* hoc in verſu participium ἔχων, φέρων in verſu poſuiſſe qui praecedit, atque adeo, —— ἐκ σοῦ τλήμονος φυγὰς φέρων· Ὁ δ᾽ ἦλθε ταὐτὸ δακρύων ἔχων μέλος Ἡμῖν· Hic ſubſiſtendum arbitror; neque enim dici commode poteſt Hippolytus ἐλθεῖν —— ἐπ᾽ ἀκταῖς·

ἀκταῖς· qui venerit ad gymnaſium litori proximum; ſed ἐπ' ἀκταῖς μυρία δ' (μυρίων δ' eſt in Ed. Flor. prima,) ὀπισθόπους Φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων ὁμήγυρις. —— Verſus 1181, 82, ad inſtitutum leviter immutatos ſic adhibuit *Gregor.* qui vocatur in Χρ. Π. v. 1241,

> Χρόνῳ δ' ἀπαλλαγεῖσα τοῦ γόων ἔφη,
> Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον παιδὸς λόγοις.

Vs. 1183 Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους, Δμῶες·] Ἐντύναθ' eſt in Pariſ. Cod. *Orpheus* qui dicitur in Argon. v. 786, δμωσὶν δέ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν Ἵππους ἐντύνειν, ὑπὸ δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην. —— Verbum ἐντύνειν, *parare*, Poëtis ſatis frequentatum fuit; quod vero Lexicographi praebent, Ἐπεντύνειν uno nititur *Sophoclis* in Aj. verſu 451, quo non ἐπεντύνοντ', at ſcripſiſſe Poëta videtur:

> Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπευθύνοντ' ἐμὴν
> Ἔσφηλεν·

confer Aj. v. 72, 541, 1088 &c. —— In hoc ferme loco prioris Editionis Hippolyti ſedem arbitror inveniſſe, quod ad στάσιν ἵππων adfert *Euripidis* ex Hippolyto Καλυπτομένῳ *Pollux* IX, 50,

> πρὸς ἵππων εὐθὺς ὁρμήσας στάσιν.

Quam ex *Lyſiae* oratione *Pollux* excitat, ἱππόστασιν in *Euripidis* etiam Phaëthonte inveniſſet,

> Ἔω φαεννὰν ἡλίου θ' ἱπποστάσεις.

Vs. 1186 —— θᾶσσον ἢ λέγοι τις] *Dicto citius.* Pro λέγῃ recte *Musgrav.* poſuit λέγοι ex Codd. quibus accedunt Flor. & Pariſ. Olim ſatis videbatur dixiſſe, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον. *Herodotus* III, c. 135, ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίεε. ubi quaedam ſunt notata. Ad facti celeritatem demonſtrandam poſtea diverſas adhibuere formulas hyperbolicas: λόγου θᾶσσον· vel θᾶττον ἢ λόγος· θᾶττον νοήματος· quae frequenter occurrunt apnd Sophiſtas: egregie *Xenophonti* Ἀπομν. IV, 467, 21, omnia in hoc uni-

A verſo rectori Deo dicuntur θᾶττον νοήματος ὑπηρετοῦντα. Attica formula Θᾶττον ἢ Βούτης vix niſi Athenis adhiberi potuit, nobis ex *Zenobio* narratis nota Cent. IV, Pr. 28. *Nictu oculi citius* famulus in *Eurip.* Bacch. ſic expreſſit v. 745, Θᾶσσον ——

> Ἢ σὺ ξυνάψαις βλέφαρα βασιλείοις κόραις.

θᾶττον ἢ καταμῦσαι dixit *Philoſtratus* in
B Her. p. 675. f.

Vs. 1188 Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος, Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδας.] Miror equidem non in Edd. tantum, ſed & Codicibus huc usque collatis pleriſque, quin & apud Grammaticos, hunc verſum excitantes, πόδα ſcriptum legi, non πόδας. Si calcei hic ſunt intelligendi, qualibus venator Hippolytus
C uti ſolebat ad curſum aptis, & velut ἐνδρομίσιν· (ἀρβύλας *calcei* fuiſſe *venatorii genus expeditum* monuit *T. H.* in argum. Pluti *Ariſtoph.* p. 6,) non alterum certe pedem fuit ἀνάρβυλος, ut Aetolos proceſſiſſe venatores in Meleagro teſtatus eſt *Euripides* apud *Macrob.* in Saturn. p. 508. Videtur itaque ſcribi debuiſſe πόδας, quod ex duobus Codd. & Ed. Flor. recepit in ſuam *Musgra-*
D *vius.* —— *Schol.* in *Eurip.* Phoen. v. 3, in exemplum omiſſae praepoſitionis σὺν haec, meo iudicio valde aliena, citat ex *Eurip.* Hipp. Αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. Apud *Etymologum* legitur p. 135, 12, Ἀρβύλη] Εὐριπίδης, Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. —— ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος περιεστῶς εἰργασμένον. ubi ſaltem ſcribendum ἀπερίεστως· fuiſſe enim ἀρβύλην, ὑπόδημα εὐτελὲς τὴν ἐργασίαν tra-
E dit & *Pollux* VII, 86. Sed in *Etymologico MS. D'Orvilliano* legebatur, Ἀρβύλη, Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ, αὐταῖσιν ἀρβ. unde ſuſpicari licet *Euripidem* ſcripſiſſe,

> Αὐταῖς ἐν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδας.

Contrarium huic vitium inſidere verſum videtur Hippolyti 1219. Nota quidem ellipſi ſcribi potuit a *Theocrito*,

Pp quod

quod vulgatur Eid. VII, 70, Αὐταῖσιν κυλίκεσσι· mihi tamen ut elegantius ſcripſiſſe videtur,

> μεμναμένος Ἀγεάνακτος
> Αὐταῖς ἐν κυλίκεσσιν·

amici *memor inter ipſa pocula:* quo ſenſu dederat, credo, *Callimachus* Epigr. 37,

> ἐν δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

— Sed hoc Hippolyti loco cauſam equidem comminiſci nequeo, cur hic quorumcunque tandem calceorum facta fuiſſet mentio; & verum arbitror, quod, obſcurius *Scholiaſta*, magis perſpicue tradidit *Euſtathius*, partem currus hic fuiſſe deſignatam, in qua ſtabat auriga. Iſta leguntur in *Scholiis :* Αὐταῖσιν ἀρβύλησιν] Ταῖς τοῦ ἅρματος περὶ τὴν ἄντυγα, ἔνθα τὴν στάσιν ἔχει ὁ ἡνίοχος. *Euſtathius* in Il. E p. 456, 19, ἄντυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ἱππολύτῳ, ἔνθα κεῖται καὶ Ἀρβύλη οὐκ ἐπὶ ὑποδήματος ἐν τῷ, Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα· αἳ δηλοῦσι τὸ περὶ τὴν ἄντυγα τοῦ ἅρματος μέρος, ἔνθα, φασὶν, ἡ τοῦ ἡνιόχου στάσις ἐστί. Prodibit forſan aliquando, qui hanc currus partem nobis demonſtret, ac tam clare ponat ob oculos, quam ἄντυγα nobis monſtravit *Ti. Hemſterhuis* in *Luciani* T. I, p. 279, excitans proximum etiam ex Hipp. verſum,

> Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος·

antygi habenas (curru conſiſtente) *circumligatas manu corripit.* Ubi dixerat ad Phaethonta Pater in *Ovidii* Met. II, 145, *Corripe lora manu*, ſecundum *Euripidem* in Phaëthonte, Τοιαῦτ' ἀκούσας παῖς ἔμαρψεν ἡνίας. *Spe ſubita fervidus Virgilii* Turnus Aen. XII, 326,

> *Poſcit equos, atque arma ſimul, ſaltuque ſuperbus*
> *Emicat in currum, & manibus molitur habenas.*

eamdem Phaëthontis imaginem pinxit *Ovidius.* Quod ſecundum Graecum Poëtam famulorum fuerat Hippolyti

A munus, ipſi tribuit Hippolyto *Seneca* v. 1002,

> *Celſos ſonipedes ocius ſubigit iugo,*
> *Et ora frenis domita ſubſtrictis ligat.*

Vs. 1190 Καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ' ἀναπτύξας χέρας] Ἀνατείνας adſcriptum in Cod. Pariſ. quod eſt & in *Scholiis* editis. *Euſtathio* in Il. Δ Homericum v.
B 523 πετάσσαι τὰς χεῖρας — videtur ἀκριβέστερον τοῦ ἀναπτύξας χεῖρας, εἰς εὐχὴν δηλαδὴ, κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, ὅπερ Ὅμηρος ἀνασχεῖν χεῖρας φησίν.

Vs. 1194 Κἀν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν Πώλοις]

> *Acerque habenis lora permiſſis quatit,*

Seneca Hipp. v. 1006. Vocem ὁμαρτῇ
C *Marklandus* optime retulit ad ſequentia. In iſtis, quod ſaepius, locum invenit, ut vox κέντρον aeque ad ἐπῆγε πώλοις pertineat, quam ad phraſin εἰς χεῖρας λαβών. *Atque interea flagello, quod in manum ſumſerat, admoto equos ad curſum concitabat. Flagellum* κέντρον dixit Ὁμηρικῶς· ad κέντρον adſcribitur in Par. Cod. μάστιγα. *Homero* dicitur Antilochus Κέντρῳ ἐπιπείρχων, Il. Ψ, 430. & Troiani
D aliique Κέντορες ἵππων· ipſi etiam equi *flagello morigeri* κεντρηνεκέες. In Il. Θ, v. 392, *Euſtath.* p. 608, 26, τὸ, — μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο ἵππους, explicat, ἐμάστιζεν· Εὐριπίδης δ' ἂν εἴποι, κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις. — Hinc multum diſtat in *Eurip.* Heraclid. v. 846,

> Λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας, Εὐρυσθέως
> Πώλοις ἐπεῖχε.

E Κέντρον, quo hic in Hipp. ſenſu, legitur in *Eurip.* Herc. ubi furens v. 947,

> ἅρματ' οὐκ ἔχων, ἔχειν
> Ἔφασκε, δίφρου τ' εἰσέβαινεν ἄντυγα,
> Κἄθεινε, κέντρῳ δῆθεν ὡς θένων χερί.

Nihil in his adeo deſideraremus, θένων χερὶ, ὡς δῆθεν κέντρῳ. ſed lectiones iſtius loci praebet *Dion Chryſ.* Or. XXXII, p. 391. C. minime contemnendas,

εἰσ-

> εἰσέβαινεν ἄντυγας,
> Κἄθεινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί.

— In proximis, ὁμαρτῇ πρόσπολοι δ' ὑφ' ἅρματος Πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ· vitioſas praebent lectiones, ἐφ' ἅρματι Pariſ. Cod. ἐμφ' ἅρματος, Cod. Flor.

Vs. 1197 Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρείαν ὁδόν.] Hoc Codices dabant Flor. & Pariſ. pro κἀπιδαυρείας· ſuſpicor id ipſum in aliis etiam repertum iri: notam excitat Clar. *D. Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 92, ex *Photii Lex. MS.* in Εὐθὺ Λυκείου, reprehendentis *Euripidem*, qui ſcripſerit, ubi εὐθὺ fuerat dicendum, Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρείην ὁδόν. *Pauſanias* II, p. 169 f. ἔχεται τῆς Ἀργείας ἡ Ἐπιδαυρίων. p. 181. f. τῆς δὲ Ἐπιδαυρείας ἔχονται Τροιζήνιοι. *Via* itaque ex Troezenia regione, primum ducens Epidaurum, Argos usque pertingebat. Illam dixiſſe Poëta videtur, τὴν εὐθὺ vel εὐθὺς Ἄργους ὁδὸν, καὶ Ἐπιδαυρείαν ſc. καλουμένην· niſi forte ſcripſerit,

> Τὴν εὐθὺς Ἄργους κατ' Ἐπιδαυρείαν ὁδόν·

viam quae Troezene per Epidauriam regionem recta ducit Argos. Qui dramatis ſui ſcenam Athenis conſtituit in Hippol. *Seneca*, huius *ad Argos viae* mentionem omittere debuerat v. 1057. Hiatum hic evitare maluit *Euripides*, quam uſitato more ſcribere Τὴν εὐθὺ Ἄργους. conf. Clar. *Abreſch* Diluc. *Thucyd.* p. 798. — Mox famulo vs. 1199 dicitur eſſe Ἀκτή τις — τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς, (*ultra hanc regionem*, recte *Heathius* interpretatur) Πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν· in quibus cum eodem mihi *H.* ἤδη ſervandum videtur, neque in ἤδε cum viro Clar. mutandum; alieniſſimum hinc Σαρδονικὸν Codex dat Flor. *Callimach.* h. in Del. v. 41,

> Πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος ἀλιζάντοιο πολίχνης
> Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
> Ναῦται ἐπεσκέψαντο.

ſic vulgatas literas ἀπὸ Ξάνθοιο feliciſſime correxit *Ruhnkenius*, V. C. de ſinu,
A ſive ponto Saronico notavit illic Ill. *Ez. Spanhemius.*

Vs. 1201 Ἔνθεν τις ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς, Βαρὺν βρόμον μεθῆκε,] *Musgravium* ſequutus & *Marklandum*, pro φωνὴ Διὸς, recepi βροντὴ Διὸς, praeterquam a ceteris adfirmatum a Codd. Flor. & Pariſ. quae hic χθόνιος βροντὴ Διὸς, in *Euripidis* Electra dicitur νερτέρα
B βροντὴ Διὸς, v. 748. Iſtiusmodi velut mugientis terrae fragorem βροντὴν ubi dixerat *Sophocles* Oed. in Col. v. 1457, verſu ſcribit 1602,

> Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
> Ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν.

Scholiaſtes ibi, μύκημα, inquit, ἐγένετο, καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ. Ex Atthide *Melanthii* haec nobis excitantur, σεισμὸς γέγονε καὶ
C ἔγρυπεν ἡ γῆ· apud *Harpocr.* in Γρυπάνιον, *Suidam* in Ἔγρυπεν. Inter *Attii* Tragici reliquias hoc quoque Dramatis fragmentum praebet *P. Scriverius* p. 149,

> *Sed utrum terrae motus, ſonitusve inferûm*
> *Pervaſit aures inter tonitrua & turbines?*

D *Claudian.* de R. P. II, 152, *Ecce repens mugire fragor*, &c. 173, — *Siculae tonuere cavernae.* Hae forſan erant in *Sophoclis* Phaedra Ἀιλάδες φωναί. *Etymologicon MS.* Bibl. Leid. Ἀιλάδες φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. — In ſequentem verſum 1203 Ὀρθὸν δὲ κρατ' ex Codd. recepi Flor. & Pariſ. ubi & in illis erat, οὖς δ' ἐς, vel οὖς δ' εἰς οὐρανὸν, literam reliqui vulgatam. — Litora, ad quae ſe fluctus allidentes ſonitum e-
E dunt v. 1005, ἀλιρρόθους vocat Ἀκτάς· neque ἁλίρροθος, ſed ἀκτή τις ἀλιρρόθος ſcripſiſſe *Moſchus* in Europa videtur v. 128.

Vs. 1206 ἱερὸν εἴδομεν Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον,] *Ingentem vidimus fluctum ad coelum usque pertingentem*; ſive *qui erectus in coelum usque creſcebat. Seneca* Hipp. v. 1007,

ſubito

ſubito vaſtum tumuit ex alto mare,
Crevitque in aſtra.

In eius Agam. v. 471, *In aſtra pontus tollitur.* Bellua *Manilio* V, 603, 4, *Efflat & in coelum pelagus, —— pontumque extollit in aſtra. Ovidio* Met. XI, 497, *Fluctibus erigitur coelumque aequare videtur Pontus, & inductas adſpergine tinguere nubes.* Haec & ſimilia quum ſatis vulgata ſint apud Poëtas, probabiliter nusquam alibi praeterquam hoc *Euripidis* loco reperietur Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον. Tranſſumſit loquutionem ab *Homero*, cuius Ἔρις, *Diſcordia, Parva metu primo, mox ſeſe attollit in auras, —— & caput inter nubila condit;* in Il. Δ, 443,

ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη.

in *Scholiis* ἐστήριξε redditur προσεπέλασεν, ἤγγισεν. *Euſtathii* diligentiam, in multis ſollerter comparandis incredibilem, *Euripidis* locus non praeteriit. P. 378, 3, Εὐελπίδης, inquit, ἐν τῷ, κῦμα οὐρανὸν στηρίζον, ὑπερβολικῶς τε ἔφη κατὰ ἀφέλειαν τοῦ λαλοῦντος προσώπου, καὶ οὐδὲ ἀνεπιλήπτως· εἰ μή τις τὸ Στηρίζον ἀντὶ τοῦ ἐγγίζον εἴπῃ, καὶ στηριζόμενον. In Euripideis non οὐρανὸν ſed ſcripſiſſe videtur *Euſtathius*, quod vulgatur, οὐρανῷ. ſive autem dicatur Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· ſive ἐς οὐρανὸν στηρίζον· ſeu tandem πρὸς οὐρανὸν στηριζόμενον, ad ſenſum nihil equidem arbitror intereſſe: οὐρανῷ στηρίζον hic ſcripſit ut in Bacchabus v. 970,

Ὥστ' οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος·

unde ſuum verſum effomavit *Auctor* Χρ. Π. 1538, Κἂν τῇ χθονὶ στηρίζων (στηρίζον) εὑρήσεις κλέος. Eſt autem οὐρανῷ στηρίζον eiusdem generis & propemodum ſignificatus, ac αἰθέρι κῦρον *Callimachi* & *Apollonii*, quin & *Aeſchyli*, de quo ſupra dictum fuit in vs. 744. *Aeſchyli* θυμὸς —— οὐρανῷ κύρων ἄνω· videtur obverſatus *Virgilio* ſcribenti in Aen. X, 548,

Dixerat ille aliquid magnum;
coeloque animum fortaſſe ferebat:

A in Aen. III, 678 dixit *Aetnaeos fratres, coelo capita alta ferentes;* & *coelo*, pro in coelum, etiam Aen. II, 186. VI, 178. conf. Aen. I, 167. Ad στηρίζειν proxime accedit ſignificandi poteſtate verbum ἐρείδειν. diciturque non tantum quis εἰς γῆν ἐρείσας ὄμμα· ſed & τῇ γῇ τὴν ὄψιν ἐρείσας, & πρὸς τὴν γῆν. ſimiliter στηρίζειν & στηρίζεσθαι. *Eurip.* Bacch. v. 1071,

B Ὀρθὴ δ' ἐς ὀρθὸν αἰθέρ' ἐστηρίζετο,

nempe ἡ ἐλάτη. Tertiae quoque quam dicebam ſtructurae praebet exemplum eiusdem Tragoediae v. 1080,

Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν
Καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός.

ubi ponitur ἐστήριξε, pro ἐστήριξεν ἑαυτό, ſicut noſtro verſu στηρίζον. Rariori uſu
C verbum adhibuit *Thucyd.* II, p. 128, 92, vis morbi, ſive praecipuus dolor, ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, *quum ſedem ſuam fixerat in corde: ubi ——*

Morbida vis in cor moeſtum confluxerat aegris,

Lucretio VI, 1150. —— Initio huius adnotationis quem *ingentem* dicebam, *ſacrum* etiam *fluctum* licet interpretari:
D ἱερὰ κύματα dixit *Eurip.* in Cycl. v. 264. ἱερὰ χεύματα πόντου, *Dionyſ.* Perieg. v. 1181. conf. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. Apoll. v. 112. Hic vero fluctus divinitus concitatus peculiari quoque ratione famulo videri potuit *ſacer.*

Vs. 1207 —— ὡς ἀφῃρέθη Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν· Ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ.] In ὡς ἀφ. cum
E Codice *Musgravio* memorato conſpirant Flor. & Pariſ. —— Haec *Euripidis*, in iſta ſcena ſatis aliena, *Seneca* nobis expreſſit in Hippol. v. 1022,

Latuere rupes, numen Epidauri Dei,
Et ſcelere petrae nobiles Scironides,
Et quae duobus terra comprimitur fretis·

ſic iſta legenda cenſuit *J. F. Gronovius*, per

per *rupes*, dictas *numen Epidaurii Dei*, intelligens ipſam *Epidaurum*, *ubi colitur Aeſculapius*; ſed per πέτραν Ἀσκληπιοῦ Epidaurus *Euripidi* non potuit deſignari, cuius ſane proſpectus per fluctum maris Saronici non potuit auferri ex Troezenia euntibus viâ, quae ducebat Argos. Altus itaque ſcopulus in Saronico ſinu, ab Epidauro non longe remotus, de nomine Dei ſic appellatus Epidaurii, dictus videtur *Euripidi* πέτρα Ἀσκληπιοῦ, *Senecae* —— *rupes nomine Epidaurî Dei:* hanc enim ex diverſis *Gronovio* memoratis lectionibus veram arbitror. —— Illud vero mirum videbitur, ſic hoc in loco iunctim *petras Scironidas*, *Iſthmum*, ſive Acrocorinthium, & *Aeſculapii rupem* memorari, ac ſi in iſta quoque loca, tanta maris intercapidine diſſita, hinc alias patuerit proſpectus. —— Σκείρωνος autem ſive Σκειρωνίδες πέτραι hic paulo dicuntur inſolentius Σκείρωνος ἀκταί. Σκείρωνος ὄρη dixit *Nicander* Ther. v. 215. vid. de his *T. H.* in *Lucian.* p. 307.

Vs. 1210 Κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι Χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς,] Latinis iſta Poëtis, rem eamdem vel ſimilem fabulam narrantibus, expreſſa ſunt: *Senecae* quidem in Hipp. v. 1015,

> *Conſurgit ingens pontus in vaſtum aggerem*
> *Tumidumque monſtro pelagus in terram ruit.*

Ovidio Met. XV, 508, ubi loquitur Hippolytus in Virbium verſus,

> *mare ſurrexit, cumulusque immanis aquarum*
> *In montis ſpeciem curvari & creſcere viſus;*
> *Et dare mugitus.*

De bellua loquens marina *Manilius*, cui tanquam praeda deſtinata fuerat Andromeda. L V, 579, *gravidus*, inquit, *iam ſurgere pontus Coeperat*, & *longo fugiebant agmine fluctus Impellen-*

A *tis onus monſtri.* —— In his Euripideis καχάζων exhibetur in *Scaligeri* Caſtigat. in *Catull.* p. 79, ubi vir Magnus haec admovit *undis Catulli* Carm. LXIII, 272.

> *Quae tarde primum clementi flamine pulſae*
> *Procedunt, leni & reſonant plangore cachinni.*

B ſcribi malim, cum *Jano Douſa* Filio Coniect. in *Catull.* p. 42, *clangore cachinni:* ſic *Excita ſaxis ſaeva Celaeno Crepitu* (*cum crepitu* leg. cum *Jano Douſa*) *clangente cachinnat*, in fragmento Phinidarum *Attii*, quod emendavit ea ratione *Bentlej.* in Epiſt. ad *J. Mill.* p. 27. Sunt vero *leni clangore cachinni reſonantes undae*, *Theocriti* κύματα —— Ἄσυχα καχλάζοντα, Eid. VI, 11. & *Dio-* C *nyſius* in Perieg. v. 838, meminit Καΰστρου Ἥσυχα καχλάζοντος. *Cayſtri leni ſtrepitu labentis:* Phaſis Argoae navi Καχλάζων ὑπόεικεν, *Apollon. Rhod.* II, 1270. *leni ſuſurro manantes undae*, καχλάζοντα νάματα ſunt in epigramm. *Platonis* Anthol. I, c. XX, 13. *Euripidis* vero fluctus non ſane velut riſu tremulo concuſſus leniter *cachinnabat*; ſed *in altum conſurgens magno cum fremitu concitaſſe* D dicitur *ſpumas*, *circumquaque flatu marino pulſas*, ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι· ubi non dicitur uſitato more καχλάζον κῦμα, ſed ἀφρὸν Πολὺν καχλάζον. in quibus καχάζον a *Scaligero* praeferri non potuit, qui optime noverat ab Atticis iſta talia Poëtis corripi, & formam eſſe verbi ſinceram Καχλάζειν, hac etiam in re velut propriam. De hominibus *cachinnum* E *edentibus* in uſu fuere verba Καχάζειν· Καſχάζειν· & Κακχάζειν. Vid. *T. H.* in Auctario Em. ad *Heſychii* Κακχάζει. & *Jo. Pierſon.* in *Moer.* Attic. p. 215. De undarum non *leni* tantum murmure, ſed & commoti maris maximo fragore, fluctuum albicantium, litori vel in litoris lapillos, κάχληκας dictos, illiſorum ſtrepitu, Καχλάζειν fuit adhibitum; quum *ſpumea circum Saxa fremunt*, *late-*

laterique illiſa refunditur alga, *Virg.* Aen. VI, 589. *Apollon. Rhod.* IV, 943, ἀμφὶ δὲ κῦμα λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἔπι καχλάζεσκεν. L. II, 572, ὑψόθι δ' ὄχθης λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη. haec verba reſtitui poterunt in *Etymol. M.* p. 494, 11, ubi hic locus & verbum explicatur Καχλάζω· quod ſic ſcriptum, ut in iſtis locis exhibui, ſuis in Codd. invenit Grammaticus. Imber magno cum ſtrepitu decidens ζλωὸς καχλάζων παμὸς eſt in *Lycophronis* Alex. v. 80.

Vs. 1214 Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας] *Inhorruit concuſſus undarum globus, Solvitque ſeſe*, *Seneca* Hipp. v, 1031.

Corniger hinc taurus ruptis expellitur undis,

Ovidius Met. XV, 511. *Phocam Servius* vocat in *Virg.* Aen. VI, 445. VII, 761. qui *patrem* illic ſcripſiſſe videtur, non *Aegeum patrem*. In eadem Aen. VII, 780, Hippolytum equi —— *monſtris pavidi effudere marinis*; hoc quoque *Propertii* II El. XXI, 23, *Andromede monſtris fuerat devota marinis*, commendare videbuntur in his Euripideis excogitatam ab *Iſ. Voſſio* lectionem: adnotata Codicis lectione Flor. ταύγελον αἰγαῖον τέρας, adſcripſit *Iſ. Voſſ.* „ forte „ leg. Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον Αἰγαῖον τέρας." *Ruptus fluctus taurum expoſuit marinum monſtrum.* Ταῦρον, Αἰγαίου τέρας, docte corrigebat vir Summus *J. F. Gronovius*; quam avi ſui coniecturam mecum communicavit Clar. *Abr. Gronovius*: ſic *Aegaei*, nempe *maris*, *monſtrum taurus* diceretur: ἐνάλιον τέρας non ſane mirarer a vicino Graecis mari dictum *Aegaeum Euripidi*; vid. *T. H.* in *Heſych.* ad v. Αἰγαίοις. ἅλιον autem τέρας, & ἐνάλιον alibi quoque memorantur; in *Apollon. Rhod.* IV, 1598, Εἴτε σύγε Τρίτων ἅλιον τέρας. quia ſcilicet Triton τὰ μὲν ἀνδρὸς εἶχε, τὰ δὲ κήτους. In epigr. *Antipatri*, inter illa quae *Reiskius* publicavit, 473, piſcator dicitur Δαίμοσιν εἰναλίοις δοὺς τέρας εἰνάλιον. —— Nihil tamen adeo cauſae eſt, cur vulgatam hic lectionem mutaremus: *ferum* certe *monſtrum* dici potuit ἄγριον τέρας· ut dicitur *Hom.* h. Apoll. v. 302. conf. *Oppian.* Κυν. II, 564. —— In vs. 1216, Οὐ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ'· ἀντεφθέγξατ' exhibent Cod Flor. & *Drama* Χρ. Π. v. 857, ubi reliqua totidem literis eadem leguntur. *Seneca* Hipp. v. 1225, *en totum mare Immugit; omnes undique ſcopuli adſtrepunt.* *Pacuvius* apud *Non. Marc.* in v. *Bount*,

Clamore & ſonitu colles reſonantes bount.

Vs. 1216 —— εἰσορῶσι δὲ Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.] Non aliter legiſſe videtur falſus *Gregorius* in Χρ. Π. ubi verſus eſt 858, Θέαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἐφαίνετο. Quia dedit in Hipp. *Seneca* v. 1032, *Euripidis* illic veſtigia ſequutus,

litori invexit malum
Maius timore,

ſuſpicabar illum legiſſe, & ſcripſiſſe *Euripidem*,

Κρεῖσσον θέαμα δειμάτων ἐφαίνετο.

hanc ſuſpicionem indicavi in *Eurip.* Phoen. v. 896. viſam fortaſſe probaſſet *Musgravius*, cui venit in mentem Κρεῖσσον θέαμα φθεγμάτων· Neutrius memorata lectione, nihil immutandum ſtatuit *Heathius*; ſententiam enim eſſe, *Monſtrum forma adeo horrendum fuiſſe, ut ne aſpectum eius quidem ſuſtinere poſſent.* *Reiskii* eadem eſt opinio. Nec diffiteor ſententiam ſatis accommodam; ſed ut illam veram crederemus & Euripideam, debebat ſimilibus quibusdam exemplis communiri, quale mihi quidem ſe nullum hactenus obtulit. Quaecunque rebus aliis *maiora* ſunt vel *potentiora*, Scriptoribus Atticis τούτων κρείσσω ſive κρείττω eſſe dicuntur; quique alios *vincunt* vel quacunque re *ſuperant*, τῶν ἄλλων κρείσσονες ſive κρείττους εἶναι· *Euripidi*; *Sophocli*; *Thucydidae* p. 196, 8, 13. p. 474, 40. 477, 44. *Xenophonti*

p.

p. 112, 36. 171, 14, 375, 42. *Antiphonti* p. 127, 25. *Lycurgo* p. 165, 36, *Aeſchini* Or. p. 55, 21, &c. Notus ille verſus ex *Eurip.* Med. 1079,

Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,

redditur ap. *Chalcidium* in Tim. *Platon.*

Sed vincit ira ſanitatem pectoris.

Civitas, cuius res geſtae famam ſuperant, ἀκοῆς κρείσσων dicitur *Thucyd.* II, c. 41, 17. *Schol.* ὑπὲρ ἀκοὴν ἀνθρώπου. Quae ſunt adeo magna, mira, metuenda, ut eorum magnitudo, vel admiratio, vel metus verbis exprimi nequeat, dicuntur illa κρείσσω, ſive μείζω, λόγου· θαυμάτων· φόβου· atque adeo etiam δειμάτων. Ut *Thucyd.* II, c. 50, κρεῖσσον λόγου· *Xenophon* Ἀπομν. III, p. 456, 1, κρεῖσσον λόγου τὸ κάλλος τῆς γυναικός. In *Ariſtoph.* Av. v. 1703, ὦ μείζω λόγου. *Demoſth.* p. 45, §. 14, ἐστι μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα, ἢ ὡς τῷ λόγῳ τίς ἂν εἴποι. Κρεῖσσον ἢ λέξαι λόγῳ, & ſimilia proſtant ad *Herodot.* P. 201, quorum eodem tempore ſimilia *Marklandus* dedit in *Eur.* Suppl. v. 844, cuius eximii viri mihi ſaepe conſenſum gratulor. In *Eurip.* Bacch. v. 666, δεινὰ memorantur, θαυμάτων τε κρείσσονα. In *Eurip.* Hel. v. 607, Θαῦμ' ἐστ', ἔλασσον τοὔνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχον. Proximum illud ex Bacchabus accedit Κρεῖσσον θέαμα δειμάτων. Recte *Thomae Mag.* p. 603, Μεῖζον φόβου πρᾶγμα explicatur τὸ ὑπερβολικὸν φόβον ποιοῦν. Κρεῖσσον δεργμάτων vel ſimile quid ubi nobis in iſtius aevi Scriptoribus monſtraverint viri docti, hic illud etiam ſervabimus. Diverſas huius etiam generis formulas apud Sophiſtas reperiri non ignoro; nihil tamen apud illos etiam inveni, quod hic vulgatae voci faveret.

Vs. 1219 Καὶ δεσπότης μὲν, ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι Πολὺς ξυνοικῶν;] Dici fortaſſe poterat ἱππικοῖς ἐν ἤθεσιν Πολὺς μὲν οἰκῶν· ſed Πολὺς ξυνοικῶν poſtulare videtur ἱππικοῖσιν ἤθεσιν. *Euripidis* eſt in Heraclid. v. 996, Ὅπως —— τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ. Ad Alcibiadem Socrates *Platonis* T. II, p. 118. B. ἀμαθίᾳ ξυνοικεῖς, ὦ βέλτιστε, τῇ αἰσχίστῃ· plura dabit Clar. *Abreſch.* Dilucid. *Thucyd.* p. 211. Equorum domitor Hippolytus, *in equorum indole ſive ingeniis cognoſcendis multum verſatus*, vs. 1221,

ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν,
Ἕλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ,
Ἱμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας,

Seneca Hippol. v. 1054, *ſolus immunis metu Hippolytus artis continet frenis equos.* —— v. 1057, *ora nunc preſſis trahit Conſtricta frenis.* Propius ad Euripidea haec accedunt Hippolyti Latini *Ovid.* Met. XV, 519,

ego ducere vanâ
Frena manu, ſpumis albentibus oblita, luctor;
Et retro lentas tendo reſupinus habenas.

Euripidis Hippolytus ἡνίας Ἕλκει, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ, *habenas retro trahebat, ut remos impellit nauta reſupinus.* Sequentis verſus ſenſum Clar. *Heathius* recte videtur explicuiſſe.

Vs. 1223 Αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γναθμοῖς,] Hoc ex uno Cod. Pariſ. recepi, pro γνάθοις, ut hic aptius; & quia ſaepe talia fuerunt in his Poëtis a ſciolis mutata; ex. gr. ξυνηρετμεῖν in fine ſenarii *Soph.* in Aj. v. 1346, in ξυνηρεμεῖν· alibi claudunt *Sophoclis* ſenarios ἀντίσταθμον· ἀνήριθμον. In Antig. v. 326, Τί δαί; ῥυθμίζεις —— ſciolos etiam offendit. —— Et alibi γναθμῶν fit mentio, & in *Eurip.* Med. v. 1201. Γνάθος tamen ſcribitur noſtris in Edd. *Eurip.* Alc. v. 492, χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις, (494) *ora frenare lupatis*, & Phoen. v. 1145. *Manilius* dixit V, 73,

moderantem quattuor ora
Spumigeris frenata lupis:

Ovid. Amor. I, El. II, 15, *Aſper equus duris contunditur ora lupatis:* tandem paret domitori,

Et

Et placido duros accipit ore lupos:

hoc Graecis eſt Στόμια δέχεσθαι· quod felici translatione *Sophocles* uſurpat in Elec. v. 1489. Imperio moderantis nondum obſequens *frena mordere* dicitur δακεῖν & ἐνδακεῖν ϛόμια. ad Promethea, Iovi Diiſque fruſtra reluctantem, Mercurius *Aeſchyli* Prom. v. 1008,

δακὼν δὲ ϛόμιον, ὡς νεοζυγὴς
Πῶλος, βιάζῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ.

hoc *Euripidi* dicebatur in Theſeo, σφαδάζειν —— ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον.

ut iniecto eculei
Freno repente tactu exagitantur novo,

apud *Ciceron.* Tuſc. III, c. 28. —— Noſtro *Euripidis* loco —— ἐνδακοῦσαι ϛόμια πυελλῳῇ γναθμοῖς Βίᾳ φέρουσιν· hinc in *Senecae* Hipp. v. 1068,

Inobſequentes protinus frenis equi
Rapuere currum.

Βίᾳ φέρουσι, nempe τὸ ὄχον, ut in *Sophoclis* Elec. v. 726, Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄϛομοι Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, *Aenianis equi frenis immorigeri currum rapiunt:* ἄϛομοι, in Scholiis σκληρόϛομοι, ſunt *ore duro frena mordentes*, ἐνδακοῦσαι ϛόμια, *equi rigidae cervicis*, σκληροτράχηλοι· quales imperio legitimo reluctantes in libris noſtris Sacris Iudaei dicuntur. Sophoclea iſta cum forte legerentur apud *Plutarch.* T. II, p. 521, homines eruditos eorum ſedem ignorantes fefellerunt: & ſaepenumero fuit etiam ab hominibus literatiſſimis in talibus peccatum. —— Satis erat hic dixiſſe Βίᾳ φέρουσιν, aut, ſi quis id malit, φοροῦσι, quod dat in Sophocleis *Plutarchus*; —— ſed praeterea dicuntur equae apud *Euripidem*

οὔτε ναυκλήρου χερὸς,
Οὔθ' ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων
Μεταϛρέφουσαι.

In *Senecae* Hipp. v. 1082,

Tum vero pavida ſonipedes mente exciti
Imperia ſolvunt, ſeque luctantur iugo
Eripere.

A Equorum & currus moderatorem, ſive *aurigam*, in iſtis Ναύκληρον dictum, paulo poſt οἴακας ἔχοντα, navis contra *gubernatorem* ἡνίοχον νεὼς nemo mirabitur, qui vel ad ſimilia vel ad haec attenderet *Ovidii* Triſt. I El. IV, 11, &c. *Navita*

Jam ſequitur victam, non regit arte, ratem.
B *Utque parum validus non proficientia rector*
Cervicis rigidae frena remittit equo:
Sic non quo voluit, ſed quo rapit impetus undae,
Aurigam video vela dediſſe rati.

Ex Marcipore *Varronis nautici equiſones Nonio* memorantur in v. *Equiſones.*

Vs. 1226 —— καὶ μὴν ἐς τὰ μαλθακὰ C Γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνει δρόμον,] In Cod. Pariſ. legitur ἐς τὰ μ. Γ. ἔ. οἴηκας (ut in Edd. prima Flor. & *Ald.*) εὐθύνει· Hoc an illud probetur nihil intereſt; quum ἰθύνειν aeque ac εὐθύνειν, hoc tamen frequentius, apud Tragicos inveniatur; ſed probari non debebat Ionicum οἴηκας. Οἴακας, πόρπακας, & ſimilia, media quoque ſyllaba producta, ſemper adhibent hi Poëtae. Initio verD ſus 726 Suppl. meminit *Aeſchylus* Οἴακος εὐθυντῆρος· initio v. 3 Theb. Οἴακα νωμῶν legitur; ubi verſus eſt 62,

Σὺ δ' ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακοϛρόφος,

totidem paene literis ſcriptus in *Eurip.* Med. v. 523. Ἀλλ' ὥστε ν. κ. ο. *Euripidis* verſus eſt Iph. in Taur. 1357, Οἴακας ἐξηρτημένον εὐπρύμνου νεώς. Οἰάκων φύλαξ eſt in Helenae v. 1594. hic E *currus moderator*, ἡνιοϛρόφος, dicitur ἔχων οἴακας, id eſt οἰακοϛρόφος. In *Eurip.* Hel. v. 1626,

ἐπ' οἰάκων δὲ βὰς
Ἄναξ ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐθύνειν δόρυ.

hinc gubernator etiam νεὼς ἰθυντὴρ, & εὐθυντήρ. conf. *Spanhem.* in *Julian.* p. 181. *Senecae* Hippolytus v. 1072,

qua-

qualis turbido rector mari
Ratem retentat, ne det obliquum latus
Et arte fluctus fallit; haud aliter citos
Currus gubernat. —— *ſequitur aſſiduus comes,*
Nunc aequa carpens ſpatia, nunc contra obvius
Oberrat, omni parte terrorem movens,

Euripidi,

Ταῦρος, φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον·

in quibus τέτρωρον ὄχον per τέθριππον ἅρμα *Euſtath.* interpretatur in Il. Γ p. 324, 36. —— *Aequa ſpatia Senecae*, quaeque arduis oppoſita Latinis *plana* dicuntur, ſunt *Euripidis* τὰ μαλθακὰ Γαίας. hic etiam opponuntur πέτραι, *ſaxa, loca ſcopuloſa*; Μαλθακὰ ſunt proprie *mollia. Mollia ſunt parvis prata terenda rotis*: τὰ λεῖα καὶ ἀναπεπταμένα δάπεδα *Themiſtio* p. 217. A.

Vs. 1233 Ἀψῖδα πέτρᾳ προσβαλὼν ὀχήματος] *Cum rotae curvaturam in grande ſaxum impegiſſet, currum labi fecit & praecipitavit*, ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν· quorum hoc, figurate adhibitum *Demoſtheni* p. 13, 15, *Harpocration* recte per ἀνέτρεψεν interpretatur. Proprie *qui ſeſſorem excutit* equus, ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνιστάμενος ποσὶ, dicitur ἀναχαιτίσας· hanc verbi vim ſpectabat *Seneca* Hipp. v. 1084, ubi

pavidi ſonipedes
Imperia ſolvunt, ſeque luctantur iugo
Eripere, rectique in pedes iactant onus.

Equi Hippolyti *Praecipitant currum ſcopulis* in *Ovid.* Met. XV, 518, ubi v. 521,

Nec vires tamen has rabies ſuperaſſet equorum,
Ni rota, perpetuum qua circumvertitur axem,
Stipitis occurſu fracta ac disiecta fuiſſet.

In proximis vs. 1234, σύριγγές τ' ἄνω τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα, quam Clariſſimus iuvenis Friſius *Jo. Pierſonus*
A coniectura fuit adſequutus in Veriſim.
p. 64, lectionem ἐπήδων, pro ἐπεπήδων,
praeter alios adhibitos *Musgravio*, Codices praebent Flor. & Pariſ. in quo ad
Σύριγγες adſcriptum καὶ χοινικίδες. ad Ἐνήλατα, πασσαλίσκοι. *Euſtathius* in Il. Ε
p. 455, quum multa dixiſſet de *rotarum fiſtulis*, ſive *modiolis*, & *clavo* rotae
continendae praefixo, *axisque* extremitati infixo, haec etiam attigit *Euripidis*,
B v. 40, φασὶν (οἱ παλαιοὶ) ὅτι Σύριγγες, χοινικίδες, πλῆμναι· Ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς
χοινικίσιν ἐμβαλλόμενα, ἢ πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχὸν, τὰ καλούμενα, φασὶν,
ἁμαξηδόνια. Hinc ἁμαξηδόνια nobis enotarunt *H. Stephanus* in Theſ. Gr. Ling.
& *Jo. Schefferus* de Re Vehic. I, c. 5, p. 38. mihi quidem ſuſpecta vocis eſt
compoſitio, quam in *Scholiis* ad *Euripidem* inventam praebuit, qualem illic
C legerat, *Euſtathius*; vera vocis ſcriptio fortaſſe videbitur Παραξόνια. *Pollux* I,
145, τὸ κωλύον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν, ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, Παραξόνιον.

Vs. 1236 Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς, Δεσμὸν δυσεξήνυτον ἕλκεται δεθεὶς,] Legitur in Cod. Pariſ. δυσεξέλικτον, velut interpretamentum, opinor,
vocis Euripideae δυσεξήνυστον· ſic enim,
D ut ſyllaba produci poſſit, ſcribendum,
recte mihi videtur Cl. *Heathius* animadvertiſſe: Ἀνήνυστον aeque fuit in uſu, ac
ἀνήνυτον. nec Δυσήνυτον tantum, ſed & Δυσήνυστον inveniſſe videtur *Heſychius*:
cui talia tamen erant notiſſima, δεσμὸς παρ' Εὐριπίδῃ δυσεξήνυτος memoratur *Euſtathio* in Il. Γ p. 290, 42. —— Attigit
Euripidea *Jer. Marklandus* in *Eurip.* Suppl. v. 689. Sed habenis implicitum
E Hippolytum hinc expreſſerunt etiam Poëtae Latini: Hippolytus *Ovidii* XV,
524, *Excutior curru: lorisque tenentibus artus Viscera viva trahi* —— *videres.* Faſt. VI, 743, *Exciderat curru; lorisque morantibus artus Hippolytus lacero corpore raptus erat.* Accurate *Seneca* Hipp. v. 1085,

Praeceps in ora fuſus implicuit cadens
Laqueo tenaci corpus; &, quanto magis
Pugnat, ſequaces hoc magis nodos ligat.

Talis *Virgilio* Troïlus Aen. I, 480,

Fertur equis, curruque haeret reſupinus inani,
Lora tenens tamen; huic cervixque, comaeque trahuntur
Per terram.

Infelix Hippolytus inani curru haerens reſupinus *Euripidi* pingitur —

Vs. 1238 Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτραις φίλον κάρα, Θραύων τε σάρκας,] In Cod. Flor. legitur & Pariſ. πρὸς πέτραις· hoc in uno quoque Cod. *Musgravius* invenit, in ceteris πρὸς πέτρας· quod hic praeſtat: in aliis locutionibus illud ipſum πρὸς πέτραις reperietur apud *Aeſchylum*, in *Sophocleis* etiam, & *Menandri* reliquiis. Explicatius haec enarrat in Hipp. *Seneca* v. 1093,

Late cruentat arva, & illiſum caput
Scopulis reſultat: auferunt dumi comas:
Et ora durus pulcra populatur lapis, &c.

In Pariſ. Cod. Σποδούμενος explicatur συντελούμενος· praeterea legitur in *Scholiis* καταβαλλόμενος τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς πέτραις. *Heſychii*, Σποδούμενος. τυπτόμενος, καὶ τὰ ὅμοια· pertinuiſſe videtur ad *Eurip.* Androm. v. 1129,

Πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος.

alia proſtant in nota ad *Heſych.* Κατεσποδημένοι ſunt *occiſi* in *Aeſch.* VII c. Theb. v. 815. — Ceterum cum his & vicinis comparandus eſt *Sophocles* in Elec. v. 747, &c. ubi narratur Oreſtes v. 754,

Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ᾽ οὐρανῷ
Σκέλη προφαίνων· ἔστε νιν —
Ἔλυσαν αἱματηρόν.

— Ex vs. 1241, Μή μ᾽ ἐξαλείψητ᾽ attigit Clar. *P. Weſſeling.* in *Diodor. Sic.* I, p. 207. Frequentatum *Platoni* Scriptoribusque optimis, verbum Ἐξαλεῖψαι iſta ſignificandi virtute rarius invenietur. Illic ſcribi quoque potuit,

A Μή μ᾽ ἐξαλείψῃς ὦ πατρὸς τάλαιν᾽ ἀρά.

— In vs. 1246, voculam δὴ *Musgravius* interiecit ex Codd. repertam & in Flor. & Pariſ.

Vs. 1247 Ἵπποι δ᾽ ἔκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον τέρας Ταύρου λεπαίας οὐ κάτοιδ᾽ ὅπου χθονός.] In his ὅπου χθονὸς Codicibus debetur & *Musgravio*, pro ὅπως χθονὸς recte reſtitutum: ὅπου legitur & in Pa-
B riſ. ὅποι in Flor. — Ex his duobus Codd. recepi τὸ δύστηνον τέρας Ταύρου· pro vulgato κάρα Ταύρου. in uno quoque Codicum Pariſ. πέρας inveniſſe videtur *Musgravius*. — Primum in his obſervabunt harum rerum ſtudioſi iuvenes Ἔκρυφθεν, pro ἐκρύφθησαν, formam Homericam, aliis quidem illam Poëtis quibusvis uſitatam, in primis *Apollonio* *Rhodio*; ſed cuius exemplum apud hos
C Poëtas Atticos in ſenariis vix alibi reperietur. *Aeſchylum* in Perſ. v. 1005, (ubi vulgatur Ἔταφον, ἔταφον) ſcripſiſſe autumo Ἔταφεν, ἔταφεν· id eſt ἐτάφησαν. — Deinde pro κάρα reſtitutum ex Cod. δύστηνον τέρας Ταύρου, viris opinor eruditis facile probatum iri; nec non in oraculo veteri βοὸς τέρας ἀγραύλοιο· quo vulgatur βοὸς κέρας, in *Schol.* ad *Eurip.* Phoen. v. 641, & ad *Ariſtoph.* Ran.
D v. 1256, qui quidem alia legerint ſimilia: *Eurip.* Or. 1001, Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς Ὁπότε γένοιτο τέρας ὀλοόν. *Eurip.* Phoen. v. 813, Οὔρειον τέρας Σφιγγός. — In talibus ubique τέρας, nusquam, quantum recordor, adhibent κάρα. — Praeterea hinc ſumtum Λεπαία χθὼν, explicatur ἡ ὀρεινὴ, *Euſtathio* in Il. Δ. p. 372, 22. — Tandem ὅπου χθονὸς hic praeſtare videtur lectioni Cod. Flor.
E ὅποι χθονός· — Recte legitur ὅποι, *quo*, in *Eurip.* Heraclid. v. 595,

Οὐκ οἶδ᾽ ὅποι τις τρέψεται·

perperam in iſto verſu ſcribitur apud *Stobaeum* Οὐκ οἶδα πῆ· vid. *Ariſtoph.* Ἀχ. v. 206. Εἰρ. v. 71. Ὅπου ſcripſerit *Euripides* Iph. in Taur. v. 119, an, quod vulgatur, Ὅποι, dubito,

χαρεῖν

χωρεῖν χρεὼν
Ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας·

praeſtiterit tamen Ὅπου, *ubi.* Hos libros tractantibus ne minuta quidem talia negligenda ſunt; qualia monere non neglexit vir eximius *Jo. Aug. Erneſti* in *Callim.* h. in Del. v. 117. conf. *R. Dawes Miſcell.* Crit. p. 293.

Vs. 1250 Ἀτὰρ τοσοῦτόνγ᾽ οὐ δυνήσομαί ποτε Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ᾽ ὅπως ἐστὶν κακὸς,] Cogitate Tragicus prolixam narrationem famulo Theſei contribuit; cuius illa perſonam multo mihi magis decere videtur, quam amicum & educatorem, quem *Jo. Racinius* finxit Theramenem; quidquid aequus iudex filius *Mich. Arnoldus Racinius* dixerit *dans les Memoires de L'Acad. des Inſcr.* T. VIII, p. 311, 312. —— Ob verborum ſtructuram haec *Euripidis* attulit *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Pl. v. 55 —— Pro τοσοῦτον οὐ, *Musgr.* ex uno Cod. dedit τοσοῦτόγ᾽ οὐ· ex duobus ego Flor. & Par. τοσοῦτόν γ᾽ οὐ· nihil refert hoc an illud probetur; apud Tragicos tamen absque illa neceſſitate pro τοσοῦτο ſcribitur & τοσοῦτον· *Soph.* Aj. v. 441, Καί τοι τοσοῦτόν γ᾽ ἐξεπίστασθαι δοκῶ· *Atqui hoc ſaltem unum planiſſime noviſſe videor.* Elec. v. 334, Καί τοι τοσοῦτόν γ᾽ οἶδα· Oed. T. v. 1454. Philoct. v. 1299. Quam hic interieci literam requiri apud *Thucyd.* P. 82, 7, monſtrabit ſimilium comparatio. —— Haec autem *Euripidis* & ſequentia bis in dramate Χρ. Π. auctor παρῳδεῖ. iſta dicit Maria v. 321,

Οὐ γὰρ τοσοῦτον σὺ δυνήσῃ πώποτε,
Οὐδ᾽ εἰ (τὸ) γένος πᾶν δαιμόνων σοι συνδράμῃ,
Καὶ γλῶσσαν ἅπασαν ῥημάτων πλήσῃ κακῶν·
Ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ᾽ ἐπίσταται κτίσις.

De Praeceptore ſuo Ioſephus ſenator ad Mariam v. 1297,

Ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ δυνήσομαί ποτε
Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ᾽ ὅπως οὐκ ἐσθλὸς ἦν·
Οὐδ᾽ εἰ τὸ (εἴγε) σύμπαν τὸ βροτῶν λέγῃ
γένος,
Καὶ τὴν ὀρεινὴν γραμμάτων πλήσειέ τις
Ὕλην, ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ᾽ ἐπίσταμαι.

Vs. 1253 Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις Πεύκην, ἐπεί νιν ἐσθλὸν ὄντ᾽ ἐπίσταμαι] Suum νιν ex Codd. Par. & Flor. recepit Tragicus, cuius loco *Homericum* μιν irrepſerat: Νὶν *Heſychius* explicat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό· quibus addere potuerat αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. his enim etiam ſignificandis Νὶν apud Atticos interdum Poëtas inſervit. —— *H. Stephanus* Theſ. L. G. T. III, p. 259. E. „ Apud Euripidem, inquit, in Phae-„ dra Πεύκη ponitur pro pugillaribus ſive „ codicillis e picea ſeu larice factis ante „ repertum chartae uſum. Δέλτος ἐκ „ πευκίνου ξύλου, Euſtath." Nituntur iſta his apud *Euſtath.* in Il. Z p. 489, 53, Οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ κατ᾽ Εὐριπίδην Φαίδρᾳ. ἔνθα μνήμη Πεύκης κεῖται, φασὶ, (490) πεύκην ἐκεῖ ῥηθῆναι τὴν ἐν τῇ χειρὶ τῆς Φαίδρας δέλτον, τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολύτου, ὡς ξυλίνην οὖσαν καὶ ἴσως ἐκ πεύκης, διὸ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιούτῳ ξύλῳ εὐτύπωτον. Alibi quoque Hippolytus *Euripidis* Phaedrae nomine citatur *Euſtathio*; fierique adeo poteſt, ut in editione dramatis primâ tabella Πεύκη fuerit dicta, qua credulum illa maritum decepit, & innocentem Hippolytum perdidit: hac in Editione dramatis ſecunda tabella Phaedrae nusquam niſi Δέλτος vocatur vss. 856, 865, 1057. Tales tabellas ligneas Πεύκην mihi dixiſſe videtur *Eurip.* Iphig. in Aul. v. 29, ubi ſenex ad Agamemnona quid caperet conſilii prorſus incertum:

Δέλτον τε γράφεις
Τήνδ᾽, ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις,
Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς,
Καὶ σφραγίζεις, λύεις τ᾽ ὀπίσω,
Ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, θαλερὸν
Κατὰ δάκρυ χέων.

quam picturam iure velut admirabilem laudat ipſe quoque Poëta *Michaël Arnoldus Racinius*, *dans les Memoires de Litterature de L'Academie R. des Inſcript. & B. L.* T. VIII, p, 290. Euripidea, illinc, ut opinor, ſumpta, feliciter *Ovidius* in ſororem tranſtulit, illegitimum amorem ſuum fratri per epiſtolam indicaturam, Met. IX, 522,

 Inci-

Incipit; & *dubitat*; *ſcribit*; *damnat-*
que tabellas;
Et notat; & *delet*; *mutat*, *culpatque*,
probatque;
Inque vicem ſumtas ponit, *poſitasque*
reſumit.

In iſtis *Euripidis* quid per πεύκην praeter *tabellas*, quas abiicit Agamemnon, intelligi poſſit non video. Tabellas ex pinu factas propria adpellatione vocabant πινάκιον, & πινακίδα. Nec penes me dubium ullum eſt, quin ad Phaedrae tabellas famulus reſpexerit, dum, pro innocentia libere loquens, ſibi quidem negat unquam perſuaſum iri, Hippolytum criminis reum eſſe, cuius in Phaedrae tabellis accuſaretur; ſi vel omne genus muliebre laqueo vitam finiret, & non unam quis duntaxat ligneam tabellam, ſed montis Idae piceas (*piceis ilicibusque frequens* mons erat Idae) omnes impleret accuſationibus in Hippolytum inciſis, quem integerrimum cognoviſſet. Haec mihi famuli Euripidei ſententia, prorſusque aliena videntur quae nobis narrat *Euſtathius*; illud quidem non male obſervans in Il. Λ p. 766, 12, ὥσπερ Δρῦς ἅπαν δένδρον, ἤδη δὲ τὸ Πεύκη, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν τῷ, τὴν ἐν Ἴδῃ πεύκην. Sed non inſpecto volumine Tragoediarum iſta, partim olim excerpta ſibi, ſcripſit *Euſtath.* in Il. Z p. 490, 13, poſtquam morem memoraſſet antiquum amicorum vel puellarum nomina corticibus arborum incidendi, ὅθεν, ait, λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ, μὴ ἂν ἀγαθὰς εἰπεῖν τὰς γυναῖκας, οὐδ' εἰ περὶ τούτου τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις πεύκην. ἔνθα ὁ νοῦς μὲν, ὡς οὐκ ἂν εὐλογήσοι τὰ γυναικῶν, οὐδ' εἰ πάντα τὰ Ἰδαῖα δένδρα καταγραφεῖεν Καλὰς εἶναι τὰς γυναῖκας. Haec ut ut aliena ſint, veterem tamen iſtam conſuetudinem hic quoque reſpexit *Euripides*; de qua notarunt *Iſ. Caſaub.* Anim. in *Athen.* III, c. 7. Lect. *Theocr.* c. IX, & *R. Bentlejus* ad (Elegiae) *Callimachi* Fragm. CI, p. 466.

A Vs. 1258 —— νῦν δ' αἰδούμενος] In Flor. Cod. ſcriptum, Λόγοισιν ἤσθην τοῖσδ' ὅμως μ' αἰδούμενος· mox in Pariſ. Θεοὺς, ἐκεῖνον θ' —— tandem in hoc Cod. ἐπάχθομαι· in Flor. ἀπάχθομαι· quorum prius, absque Codd. excogitatum ingenioſiſſimo *Jo. Pierſono* Veriſim. p. 67, munitum auctoritate Codicum *Musgravius* reſtituit *Euripidi*, cui ſane ſcribi potuit etiam:

B Λόγοισιν ἤσθην τοῖσδ'. ὅμως δ' αἰδούμενος
Θεοὺς, ἐκεῖνόν θ', οὕνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ,
Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς.

Ad hanc ſententiam quam narrat hiſtoriam *Barneſius* minime pervulgatam hauſit ex *G. Canteri* Annot. in *Lycophr.* Caſſ. v. 116, qui verſum illic adhibuit *Euripidis*, & ſua didicit a *Joanne Tzetze* in v. 124, ubi filios ab Hercule oc- C ciſos Aegyptius Proteus cum intellexiſſet, οὐ γελᾷ μὲν ὅτι παῖδες ἦσαν αὐτοῦ, ὅτι δὲ ξενοκτόνοι οὐδὲ δακρύει. In Hipp. *Senecae* Theſeus v. 1114,

o nimium potens,
Quanto parentes ſanguinis vinclo tenes,
Natura! quam te colimus inviti quoque!
Occidere volui noxium; *amiſſum fleo.*

conf. *Soph.* Elec. v. 769, 773. In Gal- D lica Tragoedia Theſeus:

Je t'aimois. Et je ſens que malgré ton
offenſe
Mes entrailles pour toi ſe troublent par
avance.

Hac in parte quanto diverſum ab Euripideo ſuum nobis Theſea expinxerit *Jo. Racinius*, huius filius demonſtrat, ad Graecum Gallicum drama comparans, E *dans les Memoires de L'Acad. des Inſcr.* T. VIII, p. 310.

Vs. 1261 Πῶς οὖν; κομίζειν, ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον Δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί;] Voculas Πῶς οὖν; ad mentem *Marklandi* ſic a reliquis ſeparavi, prout alibi leguntur & in *Eurip.* Hel. v. 1282, Πῶς οὖν; ἐς οἶδμα τίνι τρόπῳ καθίετε; Hic aliis

aliis videri poterant illae cum verbo φρόντιζε iungendae; φρόντιζε ὖν πῶς —— non mihi; quia tum ὅπως requireretur. *Berglerus* iſta confert cum *Ariſtophaneis* in Pace v. 357. conf. *Aeſchyli* Choëph. v. 682. *Soph.* Trach. v. 394. —— Hos verſus & ſequentes ita παρῳδεῖ *Conditor* dramatis Χρ. Π. v. 1291,

> Πῶς δ' ὖν; κομίζειν ἤ τί μὴ (χρὴ) δεδρακότας
> Τὸν νεκρὸν ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενὶ,
> Φρόντιζ', ἐμοῖς δὲ χρώμενη βουλεύμασι,
> Σιγῇ φέρ'· ἔσαι γὰρ τὸ σύμπαν εὐπρεπὲς,
> Οὐδ' ὠμὸν εἰς σὸν παῖδα τεθνεῶτ' ἴδῃς.

Qui ſequitur in Euripideis vs. 1265 eſt & illic v. 1486. —— vs. 1266, 67, ordine leguntur inverſo in Cod. Pariſ.

Vs. 1268 Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι, σὺν δ' Ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν Ὠκυτάτῳ πτερῷ] Hoc quidem Chori cantico, ab hac certe parte dramatis ſatis alieno, nihil adeo continetur, quod non aut ſupra iam fuerit ſignificatum, (v. 447, &c.) aut alibi huic quoque Tragico dictum, de Veneris imperio eiusque filioli latiſſime patente. Hic puerulus, ἄρχων οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάττης, ſi Iovem ipſum ſaepe coelo detraxit, non mirum eſt, ſi homines & animantia reliqua victa domat. Praeter ceteros huius θεῶν τε κἀνθρώπων τυράννου potentiam eleganter laudat *Oppianus* Ἁλ. IV, 34—39. —— Carminis initio ad θεῶν ἄκαμπτον φρένα· adſcriptum in Cod. Pariſ. ἄκλιτον. *Flectit Amor Deorum etiam mentem, quam alius nemo inflectat. Heſychio* Ἄκαμπτος recte redditur ἀκατάκλαστος· Ἀκαμπὴς, σκληρός. alibi *Heſych.* Ἄκναπτον, ἀκατάκλαστον. Reperiuntur & Ἄγναπτον & Ἄγναμπτον. quae formâ tantum diſtant. *Aeſchylo* in Prom. V. v. 163 *Jupiter*

> Θέμενος ἄγναμπτον νόον
> Δάμναται οὐρανίαν γένναν.

& hunc ipſum tamen victum domat Amor. Hercules ψυχὰν ἄκαμπτος eſt in *Pindari* Ἰσθμ. IV, 89. feroci Medeae ἀκαμπτία θυμὸν dat falſus *Orpheus*

A Argon. v. 992. —— Qui dicitur hic *Euripidi* ποικιλόπτερος eſt *verſicoloribus alis* —— *Amor* in epigramm. *Virgilii* Anthol. Lat. T. I, p. 38, ubi lectionem iſtam egregie tuetur Celeberr. *P. Burmannus Secundus.* —— Quis primus Cupidinem pinxerit alatum ignoraſſe videntur veteres. *Schol.* in *Ariſtoph.* Av. v. 575, Νεωτερικὸν, τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἔρωτα ἐπτερῶσθαι. *Simmias* quidem *Rhodius*
B Cupidinem Deorumque adeo antiquiſſimum *alatum* finxit: cum coeleſtem ille civitatem miſceret, coelo dicitur eiectus, alis ante puero praeciſis, ne in coelum revolaret, *Ariſtophonti* Comico ap. *Athen.* XII, p. 563. B. ubi praeterea Cupidini ablatas alas Dii dediſſe dicuntur τῇ Νίκῃ· *Porphyrius* π. Ἀ. III, § 16, οἱ Ἕλληνες, inquit, τὰς Μούσας ἐπτέρωσαν, καὶ τὰς Σειρῆνας, κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ τήν τε
C Νίκην, καὶ τὴν Ἶριν, καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἑρμῆν. *Eubulo* vel *Araroti* ridetur pictor, ſeu fictor, qui primus Amorem fecerit alatum, apud *Athen.* XIII, p. 562. C.

> Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα
> Ἢ κηροπλαστήσας Ἔρωτ' ὑπόπτερον;

&c. ſic iſta legenda ſunt. Laudatur *Propertio*, Comici Graeci locum reſpicienti, II El. IX, 1,

D
> *Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem,* ——
> *Idem non fruſtra ventoſas addidit alas.*

Secundum *Cornutum* de N. D. p. 200, 6, Πτερωτὸς fingebatur, ὅτι κούφους ποιεῖ. ſic corrigo vulgata καὶ φόνους· in MS. erat κούφονας. Comicorum loca, quae deſignavi, ſpectabat *Euſtath.* in Il. Ξ p. 979, 27. Epigrammata dantur perve-
E nuſta, quibus alatus Cupido pingitur in ea quoque parte *Anthologiae*, quae ſcripta latet. Πτηνὸς dicitur in hoc diſticho *Meleagri*,

> Οὐκ αὐτὸν τὸν Πτηνὸν ἐπόμνυμι, οὔ ποτ' ἂν εἴπας
> Ἐκ μορφᾶς, τίς ἔφυ, Ζώϊλος, ἢ τίς Ἔρως;

in Cod. MS. legitur, ἐπόμνυμαι —— &c, εἴ τις Ἔρως. —— Sic & in his *Euripideis* vs. 1275,

Θέλγει δ' Ἔρως,
Ὧι μαινομένᾳ κραδίᾳ
Πτανὸς ἐφορμάσῃ·

ubi ſcribitur in Flor. ut in aliis Codicibus, ἐφορμάτῃ· in illo quoque μαινομέναν καρδίαν, ſive κραδίαν· quorum illud vulgatae formae poſtponerem: vid. *Eur.* Phoen. v. 448. Or. v. 1553. ſed praeferrem vulgatis ῷ μαινομέναν κραδίαν Πτανὸς ἐφορμάσῃ· *cuius cor furens invaſerit Pinniger:* neque enim Amoris eſt ſed amantis μαινομένα κραδία· quale Medeae tribuitur in cognomine Trag. v. 433. —— Pro αἰθόμενος ex Codd. Flor. & Pariſ. vs. 1279, αἰθομέναν Poëta recepit; γᾶ —— Τὰν ἅλιος αἰθομέναν δέρκεται, *terra, quam ſol aſpicit ſplendore ſuo colluſtratam.*

Vs. 1285 Λητοῦς ἡ κόρη σ' Ἄρτεμις αὐδῶ, Θησεῦ· τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ;] Pro αὐδᾷ, in verſuum horum primum αὐδῶ recepi, Cod. Flor. auctoritate munitum; in altero ν tantum in γ mutato, pro συνήδῃ, ſcribendum arbitror,

τί τάλας τοῖσδε σύγ' ἥδῃ;

Nihil quidem eſt, cur αὐδᾷ ſuſpectum videretur, niſi ſpectatae bonitatis Codex αὐδῶ praeberet, hoc autem *Euripidis* conſuetudo confirmaret. Quae hic ex machina prodit in ſcenam Diana, *Te, Theſeu*, inquit, *ego Latonae filia Diana compello.* Qui prodit in eius Oreſte, ad Menelaum Apollo v. 1664,

Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ.

Caſtores ad Aegypti Regem in Helenae v. 1660,

Θεοκλύμενε, γῆς τῆσδ' ἄναξ, διοσσοὶ δέ σε
Διόσκουροι καλοῦμεν.

In Ione Minerva v. 1555, Ἐπώνυμος ἡ σῆς ἀφικόμην χθονὸς, Παλλάς. Eadem in Aj. *Soph.* v. 73, Αἴαντα φωνῶ. Nimis vero frequenter Poëta Philoſophus vindice dignos nodos nexuit, quibus ſolvendis Deos Deasve introduceret: Hîc quoque machina *D. Heinſio* diſplicuit
A ad init. Hipp. *Senecae*, cuius in *Horat.* conferri poſſunt Notae p. 84, 85. neque placuit illa *Michaëli Arnoldo Racinio*, nobiliſſimi Tragici Filio, illam tamen ex iſtius aevi moribus excuſanti, *dans les Memoires de L'Acad. des Inſcr.* T. VIII, p. 312, 313. —— In iſtis, τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ; compoſitum illud alienum, aptiſſimum ſimplex videtur, τί τάλας τοῖσδε σύγ' ἥδῃ; *quid tu*
B *miſer hisce malis delectaris?* Supra dixerat Theſeus v. 1258, 60, *ante* Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδε· nunc tamen Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ' οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς. *Soph.* Aj. v. 272,

Αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς.

Noſtrum ἥδῃ *Suidae* reſtituendum, ubi vulgatur, Ἤδη τέρπῃ σὺ, *Jam tu delectaris:* ſcribendum enim ſine controverſia Ἥδῃ, τέρπῃ σὺ, *tu delectaris.*
C Nemo niſi memor Euripidei verſus intelliget quid ſibi velint iſta *Suidae:* Εἴπῃ· γνώσῃ· Εὐελπίδης, Εἰ σώσαιμί σ' ἐξ Ἀνδρομέδας. Interpres, *Si eripuero te ex Andromedae manibus.* Imo verſus eſt ex *Euripidis* Andromeda: Ὦ παρθέν' εἰ σώσαιμί σ' εἴσῃ μοι χάριν. —— Hoc in loco haerebit aptius ſimplex ἥδῃ· contra, quod hic vulgatur, verbum compoſitum libenter reſtituerem *Diodoro Siculo* XIII,
D p. 559, 26, καλὸν τὸ τῆς τύχης ἀντιπεπτωκυίας ἔχειν τοὺς συναλγήσοντας, καὶ πάλιν ἐν τοῖς κατορθώμασι τοὺς συνηδομένους· pro vulgato ἡδομένους. quibusvis Scriptoribus συναλγεῖν ſive συνάχθεσθαι, & συνήδεσθαι ſic opponuntur. Συνήδεσθαι ſignificat *in alterius re laeta laetari:* ἐφήδεσθαι, *malis alicuius inſultare.* Quibus hic σύγ' ἥδῃ placebit, pro συνήδῃ· his facile perſuaſerim pro συνεπείσθης *Luciano* reſtituendum ὅπως
E ἡ καὶ σύγ' ἐπείσθης, T. III, p. 289, 10.

Vs. 1288 Ψεύδεσι μύθοις ἀλόχου πεισθεὶς Ἀφανῆ, φανερὰν δ' ἔχεις ἄταν] Ablata litera verſus ſanabitur ex Ed. prima ſi ſcribatur, φανερὰν δ' ἔχες ἄταν. fietque paroemiacus; neque in anapaeſticis ἔχες diſplicebit. Clar. *Musgravio* placuit φανερὰν δ' ἐσέβης ἄταν· qui trium Codicum auctoritate ἀλόχου πεισθεὶς, (quod eſt

eſt & in Pariſ.) legi maluit, quam πεισθεὶς ἀλόχου. —— Haeſit in Ἀφανῆ *Aem. Portus*, cenſuitque tandem poſitum pro ἀφανῶς, verum vidit *Heathius*. Iungendum illud cum πεισθείς· πείθεσθαι τὰ δίκαια· οὐ πείθομαι ταῦτα, *iſta mihi perſuaderi non ſino*, & ſimilia ſunt in uſu: manifeſta hic eſt oppoſitio inter τὸ πεισθῆναι ἀφανῆ, & φανερὰν ἔχειν ἄτην. in Rheſo v. 743, οἵα τις ἡμᾶς Δαρδάνων ἀφανὴ φρουρὸς, φανερὸν Θρῃξὶν πένθος πολυπεύσας. —— Hic *falſis uxoris verbis obſcura perſuaſus* Theſeus *in manifeſtam calamitatem inciderat*. *Euripidis* ſententiam ſic expreſſit in Hipp. *Senecae* Theſeus v. 1209.

dum falſum nefas
Exſequor vindex ſeverus, incidi in verum ſcelus.

—— In ſequentem vs. 1290 literam ex Cod. Flor. reſtitui; Πῶς δ' οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις Δέμας αἰσχυνθείς; Ἢ, πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον, Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις; —— In his ad Μεταβὰς adſcribitur in Par. Cod. ἀντὶ τοῦ μεταβαλών· Pro πόδα τόνδ' ἀνέχεις, in Flor. Cod. legitur, πόδα τῶνδ' ἀπέχεις· quam lectionem, probaſſe videtur, Cl. *J. F. Gronovius*. Ἀπέχεις eſt & in Pariſ. ſed illic etiam adnotatur altera lectio: γράφεται Ἀνέχεις, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ἀναφέρεις, ἀνάγεις. —— Ad Μεταβὰς βίοτον haec etiam pertinent in *Scholiis*, μεταβιβάσας, μεταβαλὼν, μεταλλάξας ζωὴν, καὶ ἀλλοιωθεὶς εἰς ὄρνεον. mihi πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον videtur inſolentius; quumque Πτηνὸς in Euripideis plerumque ſemper adhibeatur velut adiectivum, hic quoque ſcripſiſſe:

Πῶς δ' οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
Δέμας αἰσχυνθείς;
Ἢ πτηνὸν ἄνω μεταβὰς βίοτον·

id eſſet εἰς πτηνὸν, ſive ὄρνιθος, βίον μεταβαλὼν, ſeu μεταβαλόμενος· ſic loqui ſolitos monitum fuit in nota ad *Eurip.* Phoen. v. 1222. quae hic, eadem iunguntur in Medeae v. 1296,

A Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω
Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' εἰς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

—— In ſequenti verſu ſincera lectio videtur vulgata, Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις· id eſt ἀναφέρεις, ἀνάγεις, ſive ἄνω ἔχεις. Ἀναφέρει πόδα, *pedem retrahit*, eſt in *Eur.* Phoen. v. 1419. in Troaſin v. 332, Χόρευε μᾶτερ, χόρευε, Ἄναγε πόδα σόν. hic etiam Ἄνεχε ſcribi po-
B tuerat, *attolle pedem tuum:* vid. *Ariſtoph.* Av. v. 1717, & *Bergler*. Apud *Suidam* in Ἄνεχε Comici ſunt iſta *Theopompi*, (non hiſtorici,) Ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα· ut apud *Lucian*. T. I, p. 783, 25, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. —— Noſtra *Stanlejus* attigit in *Aeſchyli* Prom. V. v. 263. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν. —— Ut *Homero* dicitur ἄνα —— ἔεργει, pro ἀνείργει, notante *Suida*
C in Ἄνα, ἀντὶ τοῦ ἀνά. contra nonnunquam & in aliis compoſitis & in Ἀνέχειν praepoſitio ἀνὰ adhibetur pro adverbio ἄνω. Idem *Suidas:* Ἀν' οὖς ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων καὶ Σοφοκλῆς· Τὸν οἰνωπὸν ἀνέχουσα κισσόν· ἀντὶ τοῦ ἄνω ἔχουσα. vid. in hunc *Suidae* locum eruditiſſ. *Jo. Toupius* I, p. 44. —— In vs. 1294, pro Ὡς τοῖς ἀγαθοῖς, tres Codices praeter *Schol.*
D (quibus accedunt Flor. & Pariſ.) *Muſgravio* praebuerunt Ὡς ἐν τ' ἀγαθοῖς· cuius ille loco recte, mea quoque ſententia, corrigendum cenſuit, Ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι Κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν.

Vs. 1296 Ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν,] Ad hanc vocem adſcriptum in Pariſ. διήγησιν· —— Hinc in Χρ. Π.
E v. 259,

Ἄκου', Ἰοῦδα, τῶν κακῶν κατάστασιν,
Καί τοι προκόψω γ' οὐδὲν .

Iſta vero, Καί τοι προκόψω γ' οὐδὲν, ἀλγυνῶ δέ σε· ſive potius hinc expreſſa Menandrea videri queat reſpexiſſe *Terentius* in Andr. IV, I, 16,

atque aliquis dicat, nihil promoveris:
Multum moleſtus certe ei fuero.

— In

— In vs. 1298, Ἀλλ᾽ εἰς τόδ᾽ ἦλθον· vulgata contra *Barneſium* aliosque iam fuit adfirmata ad *Eurip.* Phoen. v. 1409. Male *Euſtath.* in Il. A p. 123, 23, εἴρηται παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ τὸ, Εἰς τόδε, ἀντὶ τοῦ ἕως τότε. ſignificatur enim, *ſed in illud*, vel *hunc in finem veni, ut* &c. (ὥστε) παιδὸς ἐνδεῖξαι φρένα

Τοῦ σοῦ δικαίαν, ὡς ὑπ᾽ εὐκλείας θάνῃ.

Ultimum praebuere Codd. Flor. & Pariſ. pro θάνοι. Modus optantis Deae minus congruit; & ὡς, pro ἵνα poſitum, ſubiunctivo quoque iungitur *Eurip.* Alc. v. 75. Or. v. 265, 797, 1634. In Hec. v. 712, Χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών· in *MSS.* Leid. eſt ἔχῃ· ut v. 1252, Ἀλλ᾽ ὡς ἔχῃς τὸν χρυσόν. —— Hic praeterea minus commodum videtur ὑπ᾽ εὐκλείας θάνῃ· quia non tanquam cauſa mortis ἡ εὔκλεια conſideratur; ſed ſignificatur, ὡς εὐκλεῶς vel εὐκλεὴς ἀποθάνῃ, *ut non inglorius moriatur*: placebit fortaſſe *Reiskii* coniectura legentis ἐπ᾽ εὐκλείας. — In vs. ſequenti, pro τρόπον τινὰ, Flor. Cod. dat τινὰ τρόπον· ut in fine verſus τίνι τρόπῳ, Phoen. v. 417. Helenae v. 1282, *Ariſtoph.* Ach. v. 919. — vs. 1302 attigit *Euſtath.* in Il. Δ p. 383, 36, ἡ Παρθένειος ἡδονὴ ἐν Ἱππολύτῳ τὴν εἰ δίφθογγον φιλεῖν λέγεται.

Vs. 1303 Δηχθεῖσα κέντροις] *Amoris*, ſive *Veneris ſtimulis percuſſa* meo quidem iudicio dici debuit; neque ab *Euripide*, aut iſtius aetatis, vel proximae, Poëta dici potuit Phaedra Veneris *morſa ſtimulis*: Δηχθεῖσα κέντροις ſi vel in omnibus inveniatur exemplaribus ſcriptis, vocem ſuſpicor iam ante hic quoque fuiſſe leviter vitiatam, quam Codices ſcriberentur qui ſuperſunt. Fac una litera minus prave ſcriptum iam olim Δηχεῖσα· Hinc, ut Δηχθεῖσα facile potuit efformari, ſic etiam potuerat effingi Πληγεῖσα· quod quidem in hanc ſedem revocandum arbitror atque *Euripidi* velut ſuum reſtituendum. Suum dico, quia ſic, praeter ceteros, loqui

A ſolet: ſupra Veneri Phaedra dicebatur Hipp. v. 38 στένουσα, καὶ πεπληγμένη Κέντροις Ἔρωτος· ubi quaedam proſtant alia: in Aeolo *Antiphanes* apud *Athen.* X p. 444. C.

Μακαρεὺς ἔρωτι τῆς ὁμοσπόρων μιᾶς
Πληγεὶς τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς·

quorum priora probabiliter ipſius ſunt *Euripidis* ex Aeoli prologo verba: (vid. B *Ariſtoph.* Nub. v. 1574. *Schol.* in iſtum locum, & ad Ran. v. 873,) *Hermeſianax Athen.* XIII, p. 538. A.

Λύδης δ᾽ Ἀντίμαχος Χρυσηΐδος ἐκ μὲν ἔρωτος
Πληγείς.

Libanius T. I, p. 48. B. ὁ μοιχὸς ἔρωτι πληγεὶς ἔβλαψε μίαν οἰκίαν· δεινὸν μὲν, ἀλλ᾽ ἐνὶ (L. ἐν ἑνὶ) τὸ κακὸν ἵσταται. *Amore percuſſum* Latini dixere Poëtae: *Amo-* C *re percuſſum gravi*, *Horatius* Epod. XI, 2.

magno laudum percuſſus amore

Euryalus dicitur *Virg.* Aen. IX, 197. *percuſſus amore Venandi*, *Nemeſian.* Cyneg. v. 97. Scripſiſſe potius *Propertius* videtur I El. VII, 15,

Te quoque ſi certo puer hic percuſſerit
D *arcu;*

quam *concuſſerit*, quod vulgatur. *Inque cor hamata percuſſit arundine Ditem*, *Ovidius* Met. V, 384. *volucres* dictae ſunt Veneris vi *percuſſae corda Lucretio* I, 13, ſtimulos & tela Veneris Amorisque calcaria memoranti: IV, 1046, *Veneris qui telis accipit ictum*; eſt V, 1074, *Pinnigeri calcaribus ictus Amoris*: *Veneris ſtimuli* ſunt in L. IV, E 1219. ut in *Columellae* de R. R. X, 198,

Bacchatur Veneri, ſtimulisque Cupidinis actus:

ictus eſſet πληγεὶς, *actus* eſt Ἔρωτος κέντρῳ ἐλαυνόμενος· *Agitor, ſtimulor, verſor in amoris rota*, *Plautus* Ciſt. II, I, v. 4. ſed *irae*, *invidiae*, *Amoris*, *ſtimulis agitari*, notiſſimae ſunt locutiones.

tiones. —— Iam vero Amoris, ſeu Veneris Δηχθεῖσα κέντροις, *Morſa ſtimulis*, mihi ſane non videtur Euripidea locutio. Non eo tamen haec accipi velim, ac ſi *morſum* ignorarem *Amoris*. Dici quidem mulier poteſt ἔρωτι, ſive ζηλοτυπίᾳ δηχθεῖσα (*Heliodor*. X, p. 503, 22,) neque Phaedra tamen, Veneris ictu graviſſimo percuſſa, ſtimulisque Cupidinis vehementer agitata. In amore γλυκὺς ὁ ὀδοὺς τοῦ πόθου δάκνει, *Lucian*. T. II, p. 400. ἔρωτος δῆγμα *Sophocli* memoratur apud *Plutarch*. T. II, p. 619. A. Amans Iupiter

> Πρὸς λέκτρον ᾔει, καρδίαν ὠδαγμένος,

eidem *Sophocli* apud *Clem*. *Alex*. Strom. V, p. 716, 16. Amoris δῆγμα eſt in *Xenoph*. Ἀπομν. I, p. 422, 8. In eius Symp. Socrates p. 516, 12, ἐγὼ ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος τόν τε ὦμον (quo humerum attigerat Critobuli) πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν. hinc in *Platonis* etiam Sympoſ. p. 218. A. δεδηγμένος explicandum. Apud *Athen*. Aſpaſia V, p. 219. C.

> Σώκρατες οὐκ ἔλαθές με πόθῳ δηχθεὶς φρένα
> τὴν σὴν
> Παιδὸς Δεινομάχης καὶ Κλεινίου.

Sed de amore toties loquutus *Euripides* nusquam dixit ἔρωτι δηχθῆναι, nedum Amoris Κέντροις δηχθῆναι, de furore inſanientis amoris. Κέντρον *ſtimulus* eſt in Euripideis, ſive *flagellum*, μάστιξ· & *Veneris*, Πληγεῖσα κέντροις, *Percuſſa ſtimulis*. Huc, opinor, non advocabitur ex *Eurip*. Med. v. 110 δηχθεῖσα κακοῖσιν· Alc. v. 1100, —— λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι· qualia quibusvis ſunt Scriptoribus uſitata: *Anxia curis Mordetur*, eſt in *Statii* Sylv. III Ecl. IV, 72. *Mordear opprobriis falſis*, *Horatii*, &c. quorum affatim collegit *Th. Gataker*. in *M. Antonin*. XI, 18. p. 333. Sunt enim haec & ſimilia valde diverſa. Neque hoc vereor ut quis ſibi in animum inducat, poſſe tamen Phaedram dici *Veneris* δηχθεῖσαν κέντροις· cui velut apis Amor aculeum ſuum, κέντρον dictum, immiſerit. Non neſcio hic dici poſſe ſpecioſa quaedam. Apud *Theocritum*, Amor, Venere quoque iudice, ἴσος ἐντὶ μελίσσαις· Ut apis ſuum ſpiculum cuti, ſic Cupido ſuum quoque κέντρον in cor infigit:

> Πικρὸν ἀεὶ κραδίᾳ κέντρον Ἔρωτος ἔχει,

eſt in ep. *Meleagri* Anthol. VII, 13. Apis ſpiculum infigens dicitur ἐγχεῖσαι τὸ κέντρον & ἐγχείψαι· hoc forſan & de Cupidinis telo fuerit adhibitum: apud *Apollon*. *Rhod*. III, 764, legitur in Cod. *MS*.

> ὁππότ' ἀνίας
> Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνιχείμψωσιν Ἔρωτες,

Illud mirum in *Euſtath*. de Iſm. Amor. VII, p. 269, *os meum* ὡς ἐκ κεντρούσης μελίσσης πληγὲν φλεγμαίνει τοῖς πάθεσιν· literis ille ſaltem ſeiunctis dederat, ὡς ἐκ κέντρου τῆς μελίσσης πληγέν. Ne naturae quidem pictoris *Virgilii* pervenuſtum illud Georg. IV, 237,

> *venenum*
> *Morſibus inſpirant*, & *ſpicula coeca relinquunt*,

nedum cetera mihi hic vulgatum Δηχθεῖσα tueri videntur.

Vs. 1306 Ὁ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο Λόγοισιν] In Flor. ἐφέπετο· legitur in Par. Ὡς ὥσπερ ὢν δίκαιος οὐκ ἐφείπετο. De quibus ultimum, in alio quoque Cod. repertum, placuit viro Clar. tanquam uſitatius: ſed & alterum in ſenarios ſuos admiſerunt Tragici: ξυνέσπετο & ἑσπόμην leguntur in *Soph*. Oed. T. v. 1512. Antig. 1210. Trach. v. 1091. Alterum ſi plures darent Codd. ὥσπερ ὢν δίκαιος, non deterius vulgato iudicaretur; haec enim ſequuntur,

> οὐδ' αὖ, πρὸς σέθεν κακούμενος,
> Ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν, εὐσεβὴς γεγώς.

Iſta autem duo, ὢν δίκαιος, & εὐσεβὴς γεγώς, omnia complectuntur officia Diis, hominibusque praeſtanda: *Aemathius*

thion aequi cultor, timidusque Deorum, *Ariſtophani.* θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ· in libris noſtris Sacris talis δίκαιος dicitur καὶ εὐλαβής. —— In iſtis autem Οὐδ' αὖ, —— Ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν· probari non debebat verbum ἔσφηλε· quod verſum peſſumdat. —— In vs. 1311, Ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ, φοβουμένη, (*Indicii metu*, *Ovid.* Met. XV, 503.) ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε· Cod. Pariſ. praebet ψ. γ. ἔτευξε, fortaſſe genuinum. Quod hic Dianae dicitur, ipſa ſe feciſſe confitetur in *Senecae* Hipp. Phaedra v. 1192,

> *falſa memoravi; & nefas,*
> *Quod ipſa demens pectore inſano hau-*
> *ſeram,*
> *Mentita finxi: vana puniſti pater;*
> *Juvenisque caſtus crimine inceſtae iacet;*
> *Pudicus, inſons.*

In vs. 1314, ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον, optime recepit ex Codd. *Musgravius*, pro vitioſo οἰμώξῃ. —— Verſui 1315 ſubiectam ſuſtuli notam interrogandi: Ἄρα initio periodi ſaepe notat *utique*: Ἄρ' οἶσθα; *Noſti utique* vel *ſane*. —— In v. 1319 ᾔνεσε in Cod. Pariſ. redditur ἐπηγγείλατο.

Vs. 1321 Ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα Ἔμεινας, οὐδ' ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ Σκέψιν γ' ἔνειμας.] Quod eſt in Codd. Flor. & Pariſ. Σκέψιν παρέσχες: non ſane natum ex interpretamento, ſed prioris potius Editionis fuiſſe videtur lectio; Σκέψιν γ' ἔνειμας, ut elegantius, in ſecunda poſitum. In ἔμεινας & ἔνειμας *Euſtathio* quaeſita videbatur παρήχησις: in harum enim exemplum ad Il. Δ p. 372, 20 profert καὶ τὸ Ἔμεινας καὶ Ἔνειμας παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, —— οὐ μάντεως ὄπα Ἔμεινας, οὐ χρόνῳ μακρῷ σκέψιν (imo σκέψιν γ') ἔνειμας. Variis inſervit loquendi formis Νέμειν, *tribuere*. *Nihil odio, nihil amicitiae tribuens* *Luciano* dicitur de Hiſt. Scrib. T. II, p. 55, οὐ (L. οὔτι) μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων. *Eidem* Socrates de Saltat. p. 282, μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ καὶ εὐμουσίᾳ. *Sophocles* Aj. v. 28,

> Τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει·

illi quisque culpam tribuit: id eſt εἰς αὐτὸν τρέπει· hinc τρέπει vulgatas illic inſidet Edd ex vetuſtis & Codd. legendum Νέμει· in quod verbum frequentandum *Sophocles* fuit εὐεπίφορος. *Euripidis* Diana,

> οὐ χρόνῳ μακρῷ
> Σκέψιν γ' ἔνειμας·

non tu veritati explorandae tempus tribuiſti; ſive potius, *non exſpectaſti, dum tempus tandem verum patefaceret.* quod ſupra dixerat Hippol. v. 1051, οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον Δέξῃ καθ' ἡμῶν. *Sophoclis* eſt ex perdito dramate dictum,

> ὁ πάνθ' ὁρῶν
> Καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

apud *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 742, 6, *Stobaeum* Ecl. *Grot.* p. 143, *A. Gellium* N. A. XII, c. XI, ubi in *MS.* Cod. eſt ἅπανθ' ὁρῶν, ut apud *Stob.* ſed ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος etiam in *Soph.* Oed. T. v. 1222. Eiusdem eſt,

> Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

Pindaro dicitur ἐξελέγχων μόνος Ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, Ol. X, 65. —— Priora Dianae Tragicae, οὔτε πίστιν οὔτε μάντεων ὄπα Ἔμεινας, οὐδ' ἤλεγξας· ſic ſupra dixerat Hippolytus v. 1055,

> Οὐδ' ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
> Φήμας ἐλέγξας ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς·

Huc, opinor, ſpectabat ubi huius ſimillimam enarrans Atticam hiſtoriam *Heliodorus* I, p. 19, *credulus*, inquit, *pater* ταῦτα ὡς ἤκουσεν, οὐκ εἶπεν, (malim οὐδὲν εἶπεν,) οὐκ ἠρώτησεν, οὐκ ἀπολογίαν προὔθηκεν, ἀλλὰ πιστεύων &c. Ad priorem *Euripidis* locum eiusdem *Heliodori* X, p. 474, iſta comparari poſſunt: πᾶσα δίκη καὶ κρίσις δύο τὰς μεγίστας ἀποδείξεις οἶδε, τάς τε ἐγγράφους πίστεις, καὶ τὰς ἐκ τῶν μαρτύρων βεβαιώσεις. Non ſatis conſiderate hic πίστιν viro Docto viſum fuit in πύστιν mutandum: ut *Euripides*, πίστιν dixit *Sophocles* in Elec. v. 893 Τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν —— θάλπῃ; *quo argumento nixa* —— *hoc tibi perſuades.* In Atti-

co foro quaevis argumenta, quibus ad cauſam utebantur probandam, quasvis *probationes* πίστεις dicebant: τὰς μαρτυρίας —— καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων (litigantium) memorat *Harpocration* in v. Διαιτηταὶ, & ſic ſaepius Oratores: *Antiphon* p. 139, 18, p. 144, 34. *Iſocrates* p. 28. B. p. 51. D. p. 227. D. οὐδεμίαν πίστιν (id eſt ἀπόδειξιν) εἴρηκας. *Iſaeus* p. 74, 13. &c. ap. *Budaeum* C. L. G. p. 115, 116. Suas opiniones Christiani *Luciano* dicuntur ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως παραδεξάμενοι T. III, p. 338. —— Illud adnotare paene praetermiſeram, quod praebet in Euripideis Cod. Pariſ. σὺν ἤλιξας· Flor. οὐ μακρῷ χρόνῳ. Neutrum, ſi legeretur etiam in aliis, ſpernerem: *Euripidis* eſt ex Palamede ap. *Stobaeum* p. 360, 6, *Imperator* Σοφὸς δ' ἂν εἷς τις, ἢ δύ', ἐν μακρῷ χρόνῳ. Alceſt. v. 670. Γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου.

Vs. 1326 Ἔτ' ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν·] In verſu, qui praecedit, Ὀλοίμαν, ut eſt in Ed. prima Flor. praetuli formae Doricae; hoc in verſu dat Codex Pariſ. Ἔνεστι καὶ σοὶ —— Flor. τῶνδε συγγνώμην ἔχειν. Quorum prius Ἔνεστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν· placere poterit ut Atticum atque elegantius. *Thomas M.* Ἔνεστι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. ſaepius illud infinitivo iunctum ſic legitur apud *Sophoclem*; Elec. v. 882, *malis* ἴασιν σὺν ἔνεστ' ἰδεῖν· Antig. v. 219, Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που τ' ἔνεστί σοι. Phil. v. 1264, Οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; &c. —— Vulgata tamen hoc verſu praebet Χρ. Π. v. 815,

> Τί Πέτρε θρηνεῖς; δεῖν' ἔπραξας, ἀλλ' ὅμως
> Ἔτ' ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.

Horum quoque veniam impetrare poteris. Quantumvis autem qui veniam impetrat ab alio aeque dicatur συγγνώμην ἔχειν, quam qui dat alteri, atque utroque ſenſu phraſis frequentetur Tragicis, quin apud illos nusquam forte legatur συγγνώμης τυχεῖν, hoc tamen omnino hic ſervandum arbitror; alterum tanquam uſitatius deſcribentis effluxiſſe calamo. *Iſocrateum* hoc, adhibitum *Heliodoro* I, p. 35. II, p. 72, legitur in his Comici *Philippidae* apud *Stobaeum* in Florileg. p. 164, 36, *Grot.* p. 99,

> Οὐκ ἔστιν, ἐμεθύσθην πάτερ, λέγοντα νῦν,
> Ἥμαρτον, ὥστε πρὸς ἐμὲ συγγνώμης τυχεῖν.

In his, pro πρὸς σέ με· *Grotius* poſuit πρὸς ἐμὲ, quod hac in ſtructura mihi Graecum non videtur: πρὸς mutetur in πατρὸς, —— λέγοντα νῦν cum Cl. *Ruhnkenio* in οὐ δέον τὰ νῦν, ſententia inerit commoda ſic ſcriptis:

> Π. . . . ἐμεθύσθην, πάτερ, οὐ δέον τὰ νῦν
> Ἥμαρτον, ὥστε πατρὸς ἐμὲ συγγνώμης τυχεῖν.
> Γ. Οὐκ ἔστιν . . . .
> Ὁ γὰρ εἰς τὸ ἀσθενῆ βίᾳ τι, Πάμφιλε,
> Ποιῶν, ὑβρίζειν, οὐχ ἁμαρτάνειν, δοκεῖ.

Vs. 1327 Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε, Πληροῦσα θυμόν.] Τάδε legitur in Codd. Pariſ. & Flor. —— Superfluam hic, ut alibi, voculam ὥστε monuit *Marklandus* in *Eurip.* Suppl. v. 581. Senſus idem ineſſet ſic ſcriptis, Κύπρις γὰρ εἰς τὸ πληρῶσαι τὸν θυμὸν οὕτω τάδε γίγνεσθαι ἠθέλησε. *Haec ita fieri voluit Venus, animum ut expleret ſuum.* Πληρώσασα θυμὸν, Dea dici potuit, quae *odiis exſaturata* quieſcit: *Virgilii* Iuno θυμὸν gerebat ἄπληστον, *inexſaturabile pectus.* Hinc paulo diverſum *Terentianum* illud; *ſivi animum ut expleret ſuum*, eſt πληρῶσαι τὰς ἐπιθυμίας. ut & hoc *Lucilii* ex Satyr. L. V, ——

> *qui credimu' porro*
> *Divitias ullas animum mi explere poteſſe.*

Euripidis vero Πληρῶσαι θυμὸν, eſt *animum vindictae cupidum ſaturare*; quod *Virgilio* in Aen. II, 586, —— *animumque expleſſe iuvabit*; & *Attio* in Aſtyanacte apud *Nonium* in v. *Satias*,

> *Quorum crudelitatem nulla unquam explet ſatias ſanguinis.*

Thucydidi VII, c. 68, ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ θυμούμενον. *Platoni* ἀποπιμπλάναι τὸν θυμὸν, de LL. IV, p. 717. D. ubi, parentibus, inquit, θυμουμένοις ὑπείκειν δεῖ καὶ ἀποπιμπλᾶσι τὸν θυμόν. *Apollonio Rhodio* θυμὸν ἐπιπλῆσαι, IV, 233. Si Veneris odium potuit exſaturari, Hippolyto quidem Tragici, quo oderat mulieres, pectus erat inexſaturabile; ipſo teſte ſupra v. 664, μισῶν δ᾽ οὔποτ᾽ ἐμπλησθήσομαι Γυναῖκας.

Vs. 1328 — θεοῖσι δ᾽ ὧδ᾽ ἔχει νόμος· Οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμίᾳ Τῇ τοῦ θέλοντος.] Hanc Deorum legem ſive conſuetudinem vereor ne nobis confinxerit *Euripides*, ut oeconomiam ſui dramatis tueretur; ut ſane permulta finguntur his etiam Poëtis οἰκονομικῶς: aut, ſi lex fuit iſta coeleſtibus, ab Homericis illa Diis ſaepe fuit violata; nam *Mulciber in Troiam, pro Troia ſtabat Apollo; Aequa Venus Teucris, Pallas iniqua fuit, &c. — Saepe ferox cautum petiit Neptunus Ulyſſem; Eripuit patruo ſaepe Minerva ſuo*, *Ovid.* Triſt. I, El. II, 5—10. Haec eadem tamen Minerva variis malis afflicto non auſa fuit Ulyſſi opitulari, non iſta Legis, ſed Neptuni ſive metu deterrita, ſive potius patrui reverentiâ mota. *Homer.* Od. Ζ, 331,

Παλλὰς Ἀθήνη
Αὐτῷ δ᾽ οὔπω φαίνετ᾽ ἐναντίον· αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασίγνητον.

ab Ulyſſe propterea compellata hoc uno ſe tuetur argumento Dea, in Od. Ν 341, Ἀλλά τοι οὐκ ἤθελησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι Πατροκασιγνήτῳ· Ad priorem locum *Euſtathius* p. 266, 34; quaeſtionem ſibi ponit; Neptuno irato cur non obluctata fuerit Minerva; quam, me iudice, ſolvere debuerat ex adiectis *Homero*, αἴδετο γάρ ῥα Πατροκασίγνητον· ſolvit illam ex *Euripidi* memorata conſuetudine: λύων illam ſcribit *Euripidem* in Hippolyto ſuo, ἔνθα ἡ Ἄρτεμις ἔθος εἶναι θεοῖς φησὶ, μὴ ἀντικαθίστασθαι ἀλλήλοις, ὅτε τινὰ βλάπτουσι, καὶ ὁ φίλτατος ἀνθρώπων εἴη. καθὰ καὶ αὐτὴ οὐκ ἀντέπραξε τῇ Ἀφροδίτῃ ἐφ᾽ οἷς ἐθανάτου τὸν φίλον Ἱππόλυτον. horum ſimilia dedit in Od. Ν p. 519, 28, ubi duo quoque profert *Euripidis* ex Hipp. verſus, Οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμίᾳ Τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ᾽ ἀφιστάμεσθ᾽ ἀεί. hos quidem verſus dubium nullum eſt quin expreſſerit *Ovidius* Met. III, 236; cum irata Iuno Tireſiam coecaſſet,

pater omnipotens (neque enim licet irrita cuiquam
Facta Dei feciſſe Deo) pro lumine ademto
Scire futura dedit; poenamque levavit honore,

quae hinc ſumta monuit etiam *Burmannus* vir. Clar. L. XIV Met. v. 783;

Sola Venus portae cecidiſſe repagula ſenſit;
Et clauſura fuit; niſi quod reſcindere nunquam
Dîs licet acta Deûm.

— Quod addit ad Legem *Euripidis* Diana; Ἐπεὶ, σάφ᾽ ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη, Οὐκ ἄν ποτ᾽ ἦλθον εἰς τόδ᾽ αἰσχύνης ἐγὼ; *ut virum mihi cariſſimum ſic ſinerem perire*; hoc propius accedit ad *Homericum* αἴδεσθαι; Cum ab infero Iove Proſerpina raperetur apud *Claudian.* R. P. II, 232;

Invitae ceſſere Deae; compeſcuit arcum
Cum gemitu, talesque dedit Latonia voces:
Sis memor, ô, longumque vale; reverentia patris
Obſtitit auxilio.

L. III, 291, Dianam & Minervam increpat Ceres:

aſt illae (prohibet reverentia patris)
Aut reticent, aut noſſe negant.

Vs. 1333 Ὡς ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοί.] In Pariſ. aliisque Codd. hoc ordine voces leguntur. Absque Codd. placere potuit ex viri Docti coniectura poſita *Barneſio* lectio, φίλτατόν γ᾽ ἐμοὶ βρο-

βροτῶν. alteram tamen illam facile quis A ex ſimilium comparatione detexiſſet: nam in Oreſte dedit v. 723, εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν· v. 730, φίλταθ' ἡλίκων ἐμοί· Herc. v. 1156, —— φιλτάτῳ ξένων ἐμῶν. Soph. Elec. v. 1132, Ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί. —— In vs. 1336, quam ex aliis edidit *M.* literam quoque praebent Flor. & Pariſ. Ἔπειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνὴ Λόγων ἐλέγχους *Deinde vero mortua mulier morte ſua* B *ſuſtulit verborum indicia, ex quibus verum exquiri potuiſſet.*

Vs. 1338 Μάλιστα μὲν νῦν σοὶ τάδ' ἔρρωγεν κακά, Λύπη δὲ κἀμοί·] *In te quidem nunc maxima cum vi haec eruperunt mala; mihi vero etiam pariunt aegritudinem.* Pro vulgata, Μάλιστα νῦν σοί που, recepi lectionem Codd. Flor. Pariſ. in aliis etiam inventam *Musgravio*; qui C ex duobus hanc profert, Μάλιστα νῦν δή σοι· ob ſequens δὲ mihi ſincerum videbatur μὲν νῦν· quod ſi quis pro μὲν οὖν poſitum malit accipere, ſcribi poterit μέν νυν. —— Quaecumque *magna cum vi eruperunt*, ſive quae *vehementi cum impetu in obſtantia quaevis* feruntur *illiſa*, ῥαγῆναι dicuntur, ſive ἐρρωγέναι· ἐκραγῆναι· καταρραγῆναι· κατερρωγέναι. Pervulgata ſunt, ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ καταρραγέντος· ἐρράγη ὄμβρος, *imber nube* D *rupta decidit*: Polybiana, καταρραγέντος ὄμβρου λάβρου καὶ συνεχοῦς, *Livius* interpretatur XXXVIII, c. 15, *ni ſe —— tanta vis aquae deieciſſet*: *Aeſchylus* Prometheo v. 367, ἐκραγήσονται ποτε Ποταμοὶ πυρὸς, *ignes* ex Aetnae vertice *aliquando erumpent.* *Eurip.* Alc. v. 1068, ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγαὶ κατερρώγασιν. *Soph.* Trach. v. 865, Ἔρρωγεν παγὰ δακρύων. In E eius Phil. v. 821, παρέρρωγεν ποδὸς Αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. Ad multa transferuntur iſta. *Odium* diu *compreſſum* ubi tandem *erupit*, ἐκραγῆναι dicitur τὸ μῖσος: *Livius* XXXVI, c. VII, § 13, *ſolvamus eius vincula, & clauſtra refringamus, ut erumpere diu coërcitam iram in hoſtes communes poſſit.* ſic enim legendum eſſe docuit vir Magnus *J. F. G.* in hunc ferme ſenſum ἐξερράγη ἐς τὸ μέσον capiendum apud *Herodot.* VII, P. 653, 98. Bellum nondum ξυνερρώγει, *eruperat*, *Thucyd.* I, P. 43, v. 48. In *Ariſtoph.* Eq. v. 641,

Ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατερράγη.

Eadem etiam ſtructura, qua hic apud *Euripidem*, in *Aeſchyli* Perſis v. 433,

κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα
Πέρσαις.

erupit in Perſas, *Schultenſio* in *Jobum* p. 606. Proxima haec *Euripidis* accedunt iſta *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 1289,

Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν οὐ μόνου κακά,
Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά·

quem verſum, in eâdem voce deſinentem, ſic a *Sophocle* ſcriptum non equidem opinor. In his autem forma Ἔρρωγεν ut Attica commendatur: haec apud *Suidam* vulgata, Ἀπέρρωγεν, οὐκ ἀπέρρηκται· καὶ Ἀπερρώγη, καὶ σὺν τῷ νυ, Ἀπερρώγην, τὸ τρίτον πρόσωπον. Κἀτ' ἀπερρώγην ὁ ποῦς· intacta quoque reliquerunt viri Doctt. ſic, niſi fallor, corrigenda: καὶ Ἀπερρώγει· καὶ σὺν τῷ ν Ἀπερρώγειν, τὸ τρίτον πρόσωπον·

κἆτ' ἀπερρώγειν ὁ ποῦς.

abruptus fuerat pes: hoc Atticum, ex *Homeri* tamen more ductum: praeter ᾔσκειν, pro ᾔσκεε, ᾔσκειν, *Homero* poſitum, εἰσῄκειν olim lectum quoque fuit Od. Σ, 343. de hoc more ſcribendi iam egerunt *H. Steph.* in lib. de Dialect. p. 44. *T. H.* ad *Schol.* in Plut. *Ar.* v. 696, & *J. Pierſon* ad *Moer.* p. 174.

Vs. 1339 —— τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι·] Uſitato more loquitur Minerva *Sophoclis* Aj. v. 133, —— τοὺς δὲ σώφρονας (τοὺς ἐναρέτους *Schol. MS.*)

Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

Caſtores in *Eurip.* Hel. v. 1694,

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ οὐ στυγοῦσι δαίμονες.

Inſolentius hoc Euripideum; vulgo dicebat-

cebatur χαίρειν φίλοις· κέρδεσι· οὐδ᾽· &c. Rarius etiam in *Eurip.* Ione v. 358, Τὰ κοινὰ χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ, μόνος. Hic οὐ χαίρουσι poſuit pro οὐ χαίροντες ὁρῶσι θνήσκοντας τοὺς εὐσεβεῖς. *Pios non laeti Dii vident morientes. Cratinus* dixit γέγηθα τὸν ἄνδρα, pro ὁρῶν γέγηθα, ſive γηθῶν ὁρῶ. Prope *Theocriti* accederet, Eid. IX, 35, de Muſis ſuis dictum

οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν,

ubi *bene habere vulgatam* ſcribit *Reiskius:* addere potuerat optimorum tamen Codicum lectiones eſſe praeferendas; ſive quis malit, οὓς γὰρ ὁρῆτε, firmatum ab *Euſtathio*,

Quem, tu Melpomene, ſemel
Naſcentem placido lumine videris, &c.

ſeu, quod mihi ſincerum videtur,

οὓς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τὼς οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

Praeter Codices *Calliergi*, tres illud ὁρεῦντι commendare *Reiskio* debuerant *Medicei*, neque enim id, opinor, librariis imputabit. *Callimachus* Epigr. 22,

Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Μὴ λοξῷ πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

quo nihil dici poteſt venuſtius: illic, in aliis libris cum diverſa fuerit lectio, ſcribi quoque potuit, Μειλιχίῳ, πολιοὺς &c. In *Homeri* Il. I, 77,

τίς ἂν τάδε γηθήσειεν·

Euſtathius p. 631, 18, Ἀττικίζει, inquit, Ὅμηρος· —— φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω που γράψαι, Γέγηθα τὸν ἄνδρα· τοιοῦτον καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ τὸ, τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Philoct. v. 1308) Ἥσθην (τε) πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. *Laetus audivi patrem te meum laudantem. Hermippi* Comici verſus eſt in Apparatu Sophiſtico *Phrynichi* in v. Ἀνήδομαι, (vid. ſupra Notata p. 259, I. E.)

Ἃ γὰρ τόθ᾽ ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι.

A Verba neutra, quibus veteres Attici vim agendi tribuerint, perpauca reperientur: idcirco Ἁγνεύετε τὴν πόλιν ex *Iſaeo Harpocration* adnotavit.

Vs. 1340 Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει Σάρκας νεαρὰς ξανθόν τε κάρα Διαλυμανθείς.] *Excarnificatam* διαλελυμασμένην dixit *Herodotus* IX, c. 112, quam Ameſtris, τούς τε μαζοὺς ἀποταμοῦσα, —— καὶ ῥῖνα, καὶ B ὦτα, καὶ χείλεα· καὶ γλῶσσαν ἐκταμοῦσα, ſic crudeliſſime laceratam domum remiſit. —— Miratur *Heathius* in his cur vocem νεαρὰς *Marklandus* legi voluerit tanquam diſſyllabam: Praeclarum virum loca moverunt quaedam Tragicorum, in quibus νεαρὸς legi videtur media producta; quae ſyllaba apud alios certe Poëtas hac in voce corripitur: ut hic, in anapaeſto legitur *Soph.* Antig. v. 163,

C Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις.

Illic, Creonte prodeunte, Chorus, Ἀλλ᾽ ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας. In talibus *Euripidi* frequentatur Καὶ μὴν —— Androm. v. 1166, Καὶ μὴν ὅδ᾽ ἄναξ φοράδην αὐτὸς (Cod. Flor. ἤδη φοράδην) Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει. —— Vs. 1345, Οἷον ἐκράνθη, pro οἷος receptum *Musgravio* dant Flor. & Pariſ. —— Δίδυμον D μελάθροις πένθος θεόθεν καταληπτόν. Horum priora *Marklandus* appoſita contulit ad *Eurip.* Suppl. v. 1035, ultimum nunc forte ſervandum iudicabit: *luctum divinitus immiſſum*, an *acceptum*, reddamus, non multum intereſt.

Vs. 1352 Διά μου κεφαλᾶς ἄϊσσουσ᾽ ὀδύναι] Vitioſum hic ἀΐσσουσ᾽ ὀδ. in diſſyllabum mutavi: ſubſcribi poterit, olim E etiam ſaepius adiectum, ἰῶτα, originis index; ſed apud *Platonem* aliosque ſcribitur ἄττειν, ſignificans *cum impetu ruere*, vel *ſalire:* apud Atticos quidem Poëtas ſemper ſunt diſſyllaba ᾄσσω· ᾄξω· ᾖξα· &c. quod & vere monuit *Jo.* Noſter *Pierſonus* in *Moer.* p. 301· conf. nota in *Eurip.* Phoen. v. 1388. Quod hic, haeret idem vitium *Eurip.* Iph. in Aul. 8, Πλειάδος ἀΐσσων, ver-

verſus modulus, ut hic, ἄστων requirit. Multa dici poſſent, quae hinc forſan aliena viderentur. — In ſeq. vs 1353, literam γ' in δ' immutavi ex Pariſ. & Flor. atque ita dederat *Musgr.* — In vs. quoque 1357 vulgatae literam praetuli, quam dabant iidem Codd. Διά μ' ἔφθειρας, καὶ δ' ἔκτεινας. ſic paulo poſt δ' eſt in v. 1361. tales, in ſenariis non vulgatas, Ionicas *Homeri* tmeſes ſupra quasdam attigi in vs. 934. hic poſitam adhibuit Clar. *G. Koenius* in egregiis ad *Gregor.* de Dial. Adnotat. p. 211. — In vs. 1358, voces ἀτρέμας, δμῶες, prout illas transpoſuit *M.* exhibent quoque Flor. & Pariſ.

Vs. 1360 Τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς;] Hanc ex uno Cod. Pariſ. ſcripturam recipere non dubitavi, pro vulgata, Τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ πλευροῖς· quae, prout interpretes illam ceperant, verſum vitiabat. —— Qui recte ſenſum expreſſit *Heathius*, (vertit enim, *Quisnam lateri aſtitit a dextra?*) δεξιὰ poſitum cenſens pro κατὰ τὰ δεξιὰ, Codicis ſcripti lectionem mecum probabit. Ἐνδέξια ſic & ἐπιδέξια dixerunt pro *ad dextram: Euripidis* Hippolytus dum ait, *Quis lateri meo adſtat ad dextram?* hoc ipſo oſtendit *Euripides*, quomodo intellexerit Homerica, θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν Οἰνοχόει: nomen *Aiacis* praeco

Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν·
Βῆ ῥ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον.

vid. viri Summi obſervata in Praefat. Praeſtantiſſimi *Dukeri* ad *Thucyd.* p. 11, ubi illud etiam eſt *Lyſiae*, εἰσιόντων πρὸς τῇ Νεμέᾳ ἔστηκεν ἐπιδέξια. *Ariſtoph.* Pace v. 957,

Περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

vulgatur ἐπὶ δεξιὰ; hoc vero poni malim ubi ſcribitur ἐπιδέξια, in *Ariſtoph.* Av. v. 1566, illic enim opponuntur ἀριστερὰ & δεξιὰ, vid. *Heſych.* in Ἐνδέξια. *Homer.* Od. Φ v. 141, Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι. In Eid. inter *Theocritea* XXV, 18,

A Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρός.

pro δεξιῶς vel ἐπιδεξίως, ut apud *Platonem*, ἐπιδέξια ponitur *Nicomacho Athenaei* VII, p. 291. C.

Vs. 1361 Πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἕλκετε Τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρατον Πατρὸς ἀμπλακίαις.] Ultimum hoc poſitum ex Codd. Flor. & Par. pro ἀμ-
B πλακίᾳ. — Priora ſic adhibuit *Auctor* Trag. Χρ. Π. v. 1499, Καὶ πρόσφορ' αἴρεθ', ἕλκετ' αὖ γε ξύντονα. Videtur & in iis quae praecedunt Ἐνδέξια legiſſe; nam haec proſtant v. 1312, erige caput, πῆχυν ἐνθεὶς αὐχένι, Ἐν δεξιᾷ πλευρὰν τῇ τοῦδ' ἀείρατε. Hercules acutiſſimis doloribus confectus in *Soph.* Trach. v. 1024, Πᾷ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις; Ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. *Attii* Philoctetes:

C *Agite, ac, vulnus ne ſuccuſſet greſſus,*
caute ingredimini.

— In vs. 1361, legiſſe videtur *Scholiaſta*, Πρόσφορα μ' αἴρετ' ἀσύντονα δ' ἕλκετε siquidem ſcripſit ἀντὶ τοῦ ἀσυντόνως· *non intento gradu incedentes.* Sed in ſequenti Scholio ἁρμοδίως pertinet ad Πρόσφορα· *commode corpus tollite*; ad σύντονα ſpectant, ni fallor reliqua, συμ-
D φώνως, μὴ ὁ μὲν ἄνω ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξ ἴσου βαστάζετε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων. Saepe σύντονος & συντόνως reponenda ſunt, ubi σύντομος & συντόμως vulgantur: nonnunquam dubites utrum aptius ſit; quia utrumque etiam interdum iunxerunt, *Clemens Alex.* p. 103, 11. *Plutarch.* II, p. 759. D. ceterique.

Vs. 1364 Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέ-
E πτωρ,] *Praemia ſunt pietatis ubi?* In *Ovidii* Amor. III, El. IX, 37, *Vive pius; moriere, pius cole ſacra;* &c. ſic iſta potius interpungenda videntur:

Vive pius; moriere: pius cole ſacra;
colentem
Mors gravis a templis in cava buſta
trahit.

Hinc ſumtum Θεοσέπτωρ *Heſychio* redditus

ditur θεοσεβής· ubi verſum adnotavit *Euripidis* Cl. *Alberti*. Formas iſtiusmodi nominum in τωρ, ſequntus *Aeſchylum* hac etiam in parte, frequentavit *Euripides*. — In vs. 1365. Ὅσ' ἐν σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων, ſi quis ita velit, ſervari poterit ὑπερέχων· quia tamen χῶν, χὲς, & ſimilia Tragicis frequenti ſunt in uſu, hic accommodatius videtur πάντας ὑπερσχών· *qui pudicitia ſupra omnes eminui*. Uſitatior eſt verbi ſtructura qua ponitur in *Xenoph.* Cyneg. p. 568, 31. Qua ὑπερέχειν *Euripidi*, Καθυπερέχειν adhibetur apud *Stobaeum Diotogeni* p. 330, 39, ἀεὶ γὰρ καθυπερέχων (Legendum, δεῖ γὰρ καθυπερέχεν) τὰς ἄλλως ἀρετᾷ, καὶ κατ' αὐτὰν ἄξιον κρίνεσθαι τὸ (L. τῷ) ἄρχεν. reſtituendum illud in Epiſtola *Theanus* p. 744, ταύτῃ γὰρ καὶ δυνατὸν ἀνδρὸς ἐξουσίαν καθυπερέχειν γυναικί. vulgatur ibi καθάπερ ἔχειν.

Vs. 1366 Πρόπτον ἐς ἀΐδαν στείχω, κατ' ἄκρας Ὀλέσας βίοτον·] Pro vulgata, ᾅδην, formam ex Cod. Pariſ. admiſi ἀΐδαν, (ἀΐδην Ed. Flor.) obviam & in *Soph.* El. v. 836 Oed. in Col. v. 1686. Quod praeter Pariſ. dabat Flor. στείχω κατὰ γᾶς· inventum in variis Codd. *Musgravio*, (quorum in uno alterove κατὰ γᾶν·) *Euripidi* paene reſtituiſſem: ab inſtituto me retraxit multiplex uſus formulae κατ' ἄκρας, quam leviter attigit *Jac. Tollius* ad *Longin.* Π. Ὕ. p. 235, hoc etiam prolato loco. Si hic fuit ab *Euripide* poſita, quod vix opinor, inter varias formulae interpretationes conveniret ἐξ αἰφνιδίου· *qui ex improviſo vitam meam perdidi*; ſed, niſi fallor, illa Tragicis eſt inuſitata; atque adeo veram arbitror Codicum lectionem

Πρόπτον ἐς ἀΐδαν στείχω κατὰ γᾶς·

In manifeſtam mortem vado ſub terram. *Attio ſub terram abditus*, *Sophocli* dicitur,

(Ὦ) τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος,

Oed. in Col. v. 1699. *Sub terram* dicebatur & κατὰ γᾶς· non tantum in κρύ-

A ψαι κατὰ γᾶς, vel κατὰ χθονὸς, quod uſitatiſſimum, ſed & in aliis locutionibus: *Ariſtoph.* Nub. v. 188. Pluto v. 238, κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς. *Plato* Timaeo p. 25, D. ἔδυ κατὰ γῆς· & inſula κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. *Herodot.* IV, P. 338, 19, ἢν μὴ ——, κατὰ γῆς καταδύντε. *Xenoph.* Κ. Ἀ. VII, p. 232, 40. *Euſtathius* in Od. Ζ p. 250, 36, Τὸ εἶσι κατ' ὄρεος Ἀττικὴν ἔχει σύνταξιν, —— ὡς καὶ τὸ
B ὁρᾶν κατὰ γῆς. diverſa confudit; eſt enim prius illud, ut ἅλλεσθαι κατὰ τοῦ τείχους· κατὰ κλίμακος καταβαίνειν· ὥρμησεν κατὰ τοῦ κρημνοῦ. —— Atticum illud *Euripidis*, Πρόπτον (ἐς ἀΐδαν στείχω) ſimiliter *Sophocles* adhibuit Oed. in Col. v. 1436, dixitque ὁρμώμενον Εἰς πρόπτον ᾅδην· *ruentem ad certum exitium*: *Phoenicides Stobaei* p. 80, 18. *Grot.* p. 45,

C Εἰς πρόπτον ἦλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν.

Thucyd. V, c. 99, οὗτοι —— ἂν —— ἡμᾶς ἐς πρόπτον κίνδυνον καταστήσειαν· a veteribus transſumſerunt & illud Atticiſtae.

Vs. 1369 Μόχθους δ' ἄλλως / Τῆς εὐσεβίας / Εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα] Hic, ut in Cod. Pariſ. legebantur iſta, verſui paroemiaco baſin anapaeſticam praefixi. *Fruſtra ſe pium* fuiſſe ſignificat Hippo-
D lytus, cuius iſta recordabatur *Virgilius*, ubi in *triſti multatam morte Camillam* haec dicuntur in Aen. XI, 843,

Nec tibi deſertae in dumis coluiſſe Dianam
Profuit.

—— Ex Ed. prima Flor. receptum εὐσεβίας, pro εὐσεβείας, cur poſuerim iuvenes intelligent ex not. in Phoen v.
E 1475. Ex altera Ed. Hippolyti haec habet *Stobaeus* p. 63, 41. *Grotius* p. 37, Ἦλθε γὰρ ἡ πρόσθ' ἡ μετόπισθεν Τῆς εὐσεβίης ἡ χάρις ἐσθλή. apud *Stobaeum* vulgatur εὐσεβείας χάρις. ſcribendum:

ἦλθε γὰρ ἡ πρόσθ'
Ἢ μετόπισθεν
Τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

Vs.

Vs. 1372 *Μέθετέ με τάλαναν Καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.*] *Μέθετέ με* dant etiam Codd. Flor. & Pariſ. *Miſſum me miſerum facite; Atque utinam mihi mors veniat* horum malorum *medicus!* vel his malis unicum *remedium.* Infelix hoc quoque tentamen eſt *G. Cuperi* Obſerv. I, c. I, quo legit, *Καί μοι θανάτου παιὰν ἔλθοι·* redditque iſta, *& veniat mihi carmen lugubre.* Apollo Παιὰν & Παιὼν dicebatur; a medicorum Deo utrumque fuit a Tragicis ad *medicum* deſignandum translatum. *Mors*, in malis remedium, *θάνατος*, ut *ἰατρὸς*, & *παιὰν* invocabatur: *Aeſchylus* in Philoctete ap. *Stob.* p. 602, 38,

> Ὦ θάνατε παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν·
> Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν
> Ἰατρός.

ſic una litera in *ποίαν* mutata recte correxit *Th. Canter.* V. L. I, c. XIV. collato quoque incerti, forte *Sophoclis*, loco apud *Plutarch.* II, p. 106. D. Ὦ θάνατε παιὰν μόλοις· quod illic additur ad *παιὰν*, *ἰατρὸς* eſſe videtur ex interpretamento adiecto. *Sophoclis* Philoctetes v. 794,

> Ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς, ἀεὶ καλούμενος
> Οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτέ;

Mors Aeſchylo apud *Plutarch.* l. c. dicitur *μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν·* *Diphilo* ap. *Clementem Alex.* Strom. VI, p. 744, 25, loquentem de vita humana malorum plena,

> Τούτων ὁ θάνατος, καθάπερ ἰατρὸς φανεὶς,
> Ἀπέλυσε τοὺς ἔχοντας ἀναπαύσας ὕπνῳ·

ſic emendo verbum illic vulgatum Ἀνέπαυσε. *Sophocles* in perdita Philoctete *Stobaei* Flor. p. 602, 27, *Grot.* p. 492,

> Ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

Eiuſdem ex Eriphyle verſus ap. *Clem. Alex.* p. 741, 24, hac videtur ratione ſcribendus,

> Ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου.

In talibus promiſcue uſurpantur *ἰατρὸς*,
A *ἴαμα*, *παυστὴρ*, *παιὰν*, & *παιώνιος*. Ipſe etiam Apollo *Paean* invocabatur tanquam potentiſſimus malorum averruncus: *Eurip.* Androm. v. 900, Ὦ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν. in Herc. v. 820, Ὦ ἄναξ παιὰν, Ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων. in Alc. v. 91, Εἰ γὰρ μεταχύμιος ἄζας, Ἰὼ Παιὰν, φανείης. V. 220, Ὦ ἄναξ Παιὰν, Ἔξευρε μηχανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν. In *Sophoclis* Philoct. v. 168, B αὐτῷ Παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν, *Schol.* interpretatur, θεραπείαν ἐξευρίσκειν· in Trachiniis v. 1225 dixit *Soph.* παιώνιον Καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

Vs. 1374 *Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν δυσδαί- | μον'. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι | Διαμοιράσαι.*] Duabus literis bis ſcriptis eleganter iſta *Marklandus*, ut verſum efficeret anapaeſticum, ſic corrigere
C tentabat, *τὸν δυσδαί- | μονα μ'· ἀμφιτόμου λόγχας.* Vocula tranſpoſita ſcribi malebat *Heathius*, Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε δυσδαίμονα | Τόνδ'· ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι. Tutiſſimum forte fuerit verſus conſtituiſſe, prout leguntur in Cod. Pariſ.

> Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν
> Δυσδαίμον'· ἀμφιτόμου
> Λόγχας ἔραμαι διαμοιράσαι,
> Διά τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βιοτόν.

D
Ultimum illud *εὐνάσαι* duabus non ſane feliciſſimis coniecturis tentat vir D. Dubites ſcripſeritne hic *Euripides* διαμοιράσαι, an διαμοιρᾶσθαι. Utramque formam adhibuit in Hecuba v. 717, Ὡς διεμοιράσω Χρόα, σιδαρέῳ Τεμὼν φασγάνῳ Μέλεα τοῦδε παιδός· & v. 1079, Ποῖ, πᾷ φέρωμαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν Βάκχαις ᾍδου διαμοιρᾶσαι. *Schol.* ὥστε διασπαράξαι καὶ διαμερίσαι
E μελῃδόν. *Heſychius* praebet quidem Διαμοιράσαι, διαμερίσαι. ſed & Διαμοιρωμένα, διαιροῦσα. & Διεμοιρήσαντο. Ut *Ennii* dicebat Hecuba, *date ferrum, qui me anima privem*; vehementiſſimis doloribus excarnificatus Hippolytus, *enſem*, inquit, *deſidero ancipitem, quo me ſecem in partes, quodque mihi vitae ſupereſt eripiam.* Eleganter dixit *Euripides* διευνάσαι βίοτον, *oculos clauſos in*

 aeter-

aeternum ſomnum conſopire. *Sophoclis* eſt verſus

> Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή·

vid. Hipp. v. 562. In eius Trach. v. 1022, Ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι, Ἐᾶτέ με ὕστατον εὐνάσαι. ſic legiſſe videtur *Schol.* ὕστατον εὐνάσαι, eſt διευνάσαι βίοτον.

Vs. 1378 Ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος χρά·] Formam Doricam Cod. dabat Par. —— Sequentes duo verſus ſic transponendos *Heathius* & *Reiskius* probabiliter iudicarunt ut legerentur, Παλαιῶν προγεννητόρων Μιαιφόνων τε συγγόνων Ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει. Tantalus, Pelops, Atreus, & Thyeſtes hic recte *Heathio* intelliguntur: erat enim paternus Hippolyti proavus Pittheus, Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος, *Eurip.* Med. v. 640. —— In vs. 1382, Flor. Cod. habebat Ἔμολ', ἔμολ', ἐπ' ἐμέ· Pariſ. Ἔμολ' ἐπ' ἐμέ. —— Ex vs. 1385 literam eieci, quam non agnoſcebant iſti duo Codd. quia hic ſuperflua nullum uſum praeſtare videbatur. —— In vs. 1387 Εἴθε με κοιμάσειε τὸν δυσδαίμονα· Cod. dat Pariſ. κοιμίσειε· ſicut ſaepe variatur in his: vid. Clariſſ. *Erneſtus* in *Callim.* h. in Del. v. 110. Sequentem verſum a vulgato longe diverſum ſic exhibent: Ἄδου γε νυκτὸς δυσάλαιν' ἀνάγκα· ſincerum utique eſt κοιμάσειε. Apud *Soph.* in Elec. v. 510, ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη· *in mare praecipitatus Myrtylus obdormivit*, ἀπέθανε. Talia dantur plurima, quorum nonnulla, hunc etiam Hippolyti locum protulit vir minime vulgaris *A. Schultens* in *Jobum* p. 67. —— Huius ſimilia Herculis ſunt in *Sophoclis* Trachin. vota, v. 1058, Ὦ γλυκὺς Ἀΐδας, Εὔνασον, εὔνασον, ὠκυπέτῃ μόρῳ Τὸν μέλεον φθίσας. illic vitioſa leguntur in v. 1102,

> Ὦ ἄναξ ἀΐδη δέξαι μ', ὦ Διὸς ἀκτὶς παῖσον·

ſi verſus fuit iambicus, ſcribi potuit —— δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς πέτον. & πέσον placuit etiam ill. *Bouhierio* in *Ciceron.* Tuſc. II, c. 9, p. 131. Sed mihi valde diſplicet, Ὦ ἄναξ ἀΐδη· ubi mox

A ſequitur Ἔνσεισον ὦ ἄναξ —— Rex *Jupiter*, *mi pater.* Velut duo verſus in *Ald.* Ed. interiiciuntur inter ſenarios iſta. Scripſeratne forſan,

> Ὦ νὺξ, ἀΐδι δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς πέσον·

O nox aeterna, in orcum me recipe. in *Soph.* eſt Aj. v. 669, Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σωζόντων κάτω.

B Vs. 1389 Ὦ τλῆμον, οἵᾳ συμφορᾷ συνεζύγης] Ultimum illud *Euripidi* reſtitui Codicum auctoritate motus atque uſu, pro προσεζύγης inuſitato: alterum, in Codd. inventum *Musgravio*, praeter Ed. primam Flor. dabant Par. & Flor. in quibus etiam legebatur, οἵαις συμφοραῖς· &, pro διώλεσεν, verſu ſeq. ἀπώλεσεν. His ſuo loco relictis, probandum tamen erat συνεζύγης· hinc acceptum in
C Χρ. Π. v. 806,

> Ὦ τέκνον, οἵᾳ συμφορᾷ συνεζύγης·
> Τὸ δ' εὐγενές σου τῶν φρενῶν σῶον μένει.

Hoc praeterea commendat uſus *Euripideus:* Androm. v. 98, δαίμον', ᾧ συνεζύγην· Helenae v. 262, τίνι πότμῳ συνεζύγην. Alc. v. 482. Ion. v. 343. Verſus fertur ex *Euripidis* Andromeda,

D

> Οἵῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ ξυνῴκισεν.

συγκατοικίζειν eſt in Hippol. v. 646. Reſtituendum illud arbitror in verſu, quem ex *Philoxeni* Cyclope ſervavit *Zenobius* Cent. V, Pr. 45,

> Οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκατῴκισεν.

quod ibi vulgatur, συγκαθεῖρξεν alteri forſan adſcriptum fuerat ut interpretamentum: *Dion. Chryſ.* Or. XXXII, p. 385.
E D. ὁ πατὴρ συγκαθεῖρξε τὴν παῖδα τῷ ἵππῳ· quod in iſto verſu *Philoxeni* ſcriptum voluit *Gatakerus* A. M. P. c. X, p. 522. E. συγκαθείρξατο Graecis, quibus noſtra debemus monumenta, non opinor in uſu fuiſſe: qua in re ſaepe peccant correctores. conf. *Caſaub.* Anim. in *Athen.* III, c. 24, p. 203.

Vs. 1391 Ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ

ἐν

ἐν κακοῖς Ὤν ἠσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην δέμας·] In ſequentem verſum ex uno Cod. τόποισι *Muſgr.* accepit pro δόμοισι· quod ex Pariſ. etiam enotaverat *T. H.* hanc ego lectionem ſupra iam probavi ad vs. 53. —— In iſtis, quae poſui, ex odore divino, quem Dea ſpirabat venatrix, Dianam venator adeſſe ſenſit Hippolytus: attigit odorem hunc divinum Ill. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. Apoll. v. 38. Tribus iſta vocibus mutatis in ſuum drama recepit *Auctor* Χρ. Π. v. 1333, ubi Maria de corpore filii:

Ὦ θεῖον ὀδμῆς ἆσθμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
Οὖσ' ἠσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην κέαρ·

neque enim cenſeri debet in ſuo Cod. legiſſe ἆσθμα· quod, hinc alienum, his Poëtis non fuit in uſu, ſemel in *Aeſchyleis* obvium: ex *Eurip.* Troaſin v. 353, Ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα· habet & Trag. Χρ. Π. v. 1341. —— Haec, opinor, Hippolyti & Ulyſſis in Aj. *Sophoclis* verba v. 15, &c. ſpectabat *Auctor* Rheſi v. 608, dum Ulyſſem ſuum iſta facit dicentem:

Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ἠσθόμην
Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν, ἐν πόνοισι γὰρ
Παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε.

Vs. 1398 Οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.] Edidit *Muſgravius* quod in tribus invenerat Codd. praebet id ipſum Cod. Flor. ante vulgatis meo quoque iudicio melius: *Soph.* Antig. v. 910, *mortua ſpero* Φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλὴς δέ σοι Μῆτερ. *Eurip.* Hec. v. 981, προσφιλὲς δέ μοι τόδε. *Aeſch.* Theb. v. 586, Ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές. —— Sed cum vox δύσποτμος, non minus uſitata Tragicis, Hippolyto congruat, neque ex errore deſcribentis naſci potuiſſe videatur, ſuſpicor illam ex Editione dramatis priori hic adnotatam hinc in aliquot Codicum contextum receptam fuiſſe. Sed ut erat in Edd. verſus vulgatus,

Οὐ δῆτ'· ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι·

A mea quidem ſententia non potuit ab *Euripide* ſcribi. Quod ſi ad iſta Hippolyti, Οὐκ ἔστι σοι κυναγός, οὐδ' ὑπηρέτης, Dea dixerit Tragica, Οὐ δῆτ'· ἐμοὶ γὰρ δύσποτμος γ' ἀπόλλυσαι· *Non ſane; nam mihi quidem triſti morte peris.* Poſt οὐ δῆτ'· —— ἀτὰρ —— δύσποτμος non bene ſuccedunt; commodum eſt γάρ. In Elec. *Soph.* v. 1203 interroganti,

B Οὐδ' οὐ 'παρήξων, οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;

reſpondet Electra,

Οὐ δῆτ'. ὃς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν.
Ὦ δύσποτμ' ὡς &c.

conf. Oed. T. v. 768. Oed. in Col. v. 425, 490. —— In verſu ſeq. moderator equorum eſt ἱππονώμας· tranſtulit in coeleſtis quadrigae rectorem *Comicus* in Nub. v. 571.

C Vs. 1402 Τιμῆς ἐμέμφθη] Literam interſerit *Reiſkius*, Τιμῆς σ' ἐμέμφθη· quae cenſeri tum debet pro σὲ poſita. Τιμῆς autem de honore neglecto, ut in *Homericis*, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐθ' ἑκατόμβης. —— Μεμφθῆναι autem hac ponitur *Euripidi* ſtructura in his ex *Antiope*, Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος Κακῶς ἐμέμφθης. in Helena v. 470,
D Οὐ τοῦτ' ἐμέμφθην, τὰς δ' ἐμὰς στένω τύχας.

Vs. 1403 Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ᾔσθημαι, Κύπρις.] In duobus Codd. & in Ed. prima *Muſgravius* invenit ὤλεσεν μία Κύπρις· ſcribi potuit, ὤλεσεν Κύπρις μία nam alteram illam in ſenario lectionem ſtare poſſe iure negavit *Heathius*; quod putat ortam *ex ingenio librarii captantis acumen*, non opinor. Neque
E *Heathius* librariis imputabit quae ſubiiciam: *Eurip.* Or. v. 741,

Ποῦ 'στιν, ἣ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν, γυνὴ μία;

Troaſ. v. 368,

Οἳ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν,
Θηρῶντες Ἑλένην, μυρίους ἀπώλεσαν.

Aeſchylo Helena dicitur Agam. v. 1464, μία τὰς πολλὰς —— ψυχὰς Ὀλέσασ' ὑπὸ

Τρίᾳ. & v. 1474. Sed *Heathio* forſan acumen ineſſe videbitur in τρισὶν & μιᾷ· ſic tamen *Eurip.* Or. v. 1249, Δότ' (Δὸς MSS. Leid.) εὐτυχῆσαι τῶδ', ἐμοί τε, τῇδέ τε· Τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία. In Iphig. Aul. dicenti Regi, ὦ — δαίμων ἐμὸς, reſpondet Clytaemn. v. 1137, Κἀμός τε, καὶ τῆσδ', εἷς τριῶν δυσδαιμόνων. In Iph. Taur. v. 1065,

Ὁρᾶτε δ' ὡς τρεῖς μία τύχη τοὺς φιλτάτους,
Ἢ γῆς πατρῴας νόστον ἢ θανεῖν, ἔχει.

ubi ſcribendum νόστος. Haec faciunt, ut ſuſpicer, noſtro quoque verſu ſcriptum,

Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ᾔσθημαι, μία.

Plane intellexi; nos tres numero perdidit una; nempe Κύπρις, Dianae paulo ante memorata; ad μία adſcriptum Κύπρις ſedem non ſuam tandem occupavit. Secundum *Iſocratem* in Helenae Laud. p. 211. B. Herculi quidem Iupiter ἰσχὺν ἔδωκεν, ἣ μία τῶν ἄλλων ἁπάντων κρατεῖν δύναται. ſic litera mutata μία legendum arbitror, ubi βία legitur in Editionibus.

Vs. 1409 Στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μὲ, τῆς ἁμαρτίας.] Haec & vicina ſic leguntur in Χρ. Π. v. 895,

Στένω μὲ μᾶλλον ἢ σὲ γὰρ (L. τῆς) ἀπυστίας
Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.
Εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρὸς,
Ὄλωλα τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου.

quorum verſuum tertius & quartus ſunt Hipp. 1410, 1408; ſecundus ſupra legitur Hipp. 839. — Quod eſt in iſtis γενοίμην & in Ed. prima Flor. v. 1410, ſubſtitui formae Doricae. — In vs. 1413, unam vellem literam mutatam, Τί δ'; ἔκτανες γ' ἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος. *Ain' tu? quinimo, ut tum eras iratus, me* vel abſque iis *interfeciſſes.* Illud Τί δέ; rarius alibi, in colloquiis *Socraticis* ubique recurrens, attigit *L. Malaſpina* in *Ciceron.* ad Att. VI Ep. I, p. 586. Hic commodum recordor *Demoſthenis*, qui de Falſa Legat. p. 204, 61, τοῦτο μὲν, inquit, οὐδεὶς ἀνέγνω

A τῷ δήμῳ τὸ προβούλευμα, οὐδ' ἂν ἤκουσεν ὁ δῆμος· *nec legit quisquam, neque, ſi vel lectum fuiſſet, audire voluiſſet populus:* ἂν inſerto ſic iſta ſunt capienda, quae Clar. *Taylor* intacta reliquit.

Vs. 1415 Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος.] Exercuit hic verſus viros eruditiſſimos. Ut ineſſet impia, quam hic invenere, ſententia, verba ſic forte col-
B locari debuerant,

Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαιμόνων βροτοῖς γένος.

Deſiderabat *Marklandus, ut alio modo, quam vulgo* fieret, *explicari poſſet hic locus.* Hoc fieri forte poterit unius literae mutatione. Nunc, quibus filium devoverat, execrationes libenter reſecraſſet Theſeus; ſeque dicit ad malas iſtas preces nuncupandas, filiumque in-
C nocentem puniendum, ſana fuiſſe mente divinitus privatum: Δόξης ἂν ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι. Suſpicor ad haec, ducto ſuſpirio, cum indignatione dixiſſe Hippolytum: Εἶτ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος; *Siccine vero mortale genus Diis erat execrabile?* plura quoque dicturum de ſua nihil tale a Diis meriti innocentia, niſi dicentem interrupiſſet Diana. Notiſſimum illud Εἶτα indignan-
D tis, aliquoties etiam adhibitum *Euripidi*; ſi non diſplicet interpretatio, non requirentur exempla, quibus illud εἶτα confirmetur.

Vs. 1416 Ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφου Θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας Ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας,] Pro κατασκήψουσιν erat in Pariſino Cod. κατασκήψουσιν· κατασκήψωσιν in Flor. —
E In primo verſu dabat Pariſ. οὐ γὰρ (ſic recte *Barneſ.* Ed.) οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφῳ, quod in duobus etiam inventum *Muſgravio*. Sed hinc habet *Drama* Χρ. Π. v. 1926, οὐ γὰρ ὑπὸ γῆς ζόφου. Ὑπὸ σκότον δ' ἐφευγόμην, in *Eur.* eſt Or. v. 1512. — Dum haec ſcribebat *Euripides*, imitabatur, opinor, *Aeſchylum*, cuius in Agamemn. Caſſandra v. 1288,

Οἱ

Οὐ μὴν ἄτιμοί γ᾽ ἐκ θεῶν τεθνήξομεν·
Ἥξει γὰρ ἡμῖν ἄλλος αὖ τιμάορος.

Non moriar inulta, ἄτιμος, id eſt ἀτιμώρητος· vid. Clar. *Abreſchii* Animadv. p. 381. Hoc ſaepe morituris fuit ſolatium: —— *neque enim moriemur inulti.* —— *nunquam omnes hodie moriemur inulti.* Haec & ſequentia *Euripidis* in animo habuiſſe videtur *Virgilius* iſta ſcribens Aen. XI, in Camillam Dianae dilectam, v. 845,

Non tamen indecorem tua te Regina relinquet
Extrema iam in morte; neque hoc ſine nomine letum
Per gentes erit; aut famam patieris inultae.

Ira Veneris, qua fuerat in Hippolytum graſſata, non maneret inulta: θεᾶς Κύπριδος ἐκ προθυμίας ὀργαὶ οὐ κατασκήψουσιν, aut, ſi quis id malit, οὐ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας ἄτιμοι. *Ovidii* Cydippe Her. Ep. XXI, 10

Diana —— memori te vindicat ira;
Talis in Hippolyto vix fuit illa ſuo.

Quem de Veneri dilectis iuvenibus irae ſuae ob Hippolytum peremptum ſatiandae confecerit Diana, non convenit inter interpretes: mihi dubium non eſt quin *Adonis* fuerit *Euripidi* deſignatus, ob *Apollodori* praeſertim verba quae protulit *Muretus* V. L. V, c. VII. eumdem intelligunt *Victorius*, *Barneſius*, *Musgravius*. *Claudianus* p. 198,

Venus reverſum ſpernat Adonidem;
Damnet reductum Cynthia Virbium.

Euripides vs. 1420, Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς, Ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι. in quibus pro κυρεῖ poſuit ex Codd. *M.* κυρῇ· quod dant quoque Pariſ. & Flor. —— Sua autem Cynthia non minus *certa tela* Veneris atque Amoris opponit Τόξοις ᾽ἀφύκτοις. —— In *Euripidis* Med. v. 531, hanc praebet lectionem optimam Cod. Flor.

ὡς Ἔρως σ᾽ ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.

pro vulgatis Πόνων ἀφύκτων prius illud *Scholia* quoque confirmant: Med. v. 635, Veneris memorat ἄφυκτον οἰστόν. & Herculis Ἰοὺς ἀφύκτους *Soph.* Phil. v. 105. *metuende certa Phoebe ſagitta*, *Horat.* Carm. I, Od. XII, 23. *Senecae* Hipp. v. 56, Dianae *certis Petitur telis fera:* βέλος Ἀρτέμιδος —— ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον, eſt in *Pindari* П. IV, 160.

Vs. 1423 Σοὶ δ᾽, ὦ ταλαίπωρ᾽, ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν, Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίᾳ Δώσω,] Velut heroa Troezenii, ſub *aurigae* nomine coelo cenſentes illatum ſtellifero, ſacris Hippolytum anniverſariis coluerunt, templo quoque dignati: haec ubi tradidit *Pauſan.* II, p. 186, δρῶσι δέ, inquit, καὶ ἄλλο τοιόνδε· ἑκάστη παρθένος πλόκαμον ἀποκείρεταί οἱ πρὸ γάμου, κειραμένη δὲ ἀνέθηκεν ἐς τὸν ναὸν φέρουσα. attigerunt *Jo. Meurſius* in Theſ. c. XXI, & *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Pall. L. v. 101. Non puellis tantum ſed & iuvenibus legem poſuiſſe Troezenios, ut ante comae partem ponerent in honorem Hippolyti, quam inirent matrimonium, ſcribit *Auctor* libelli de Syria Dea inter *Lucianeos* T. III, p. 489, 490, Τροιζήνιοι (μοῦνοι Ἑλλήνων) τῇσι παρθένοισι καὶ τοῖσι ἠιθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γάμον ἰέναι, (μὴ μὲν ἀλλήλοισι γάμον εἶναι corrigit Clar. *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 223,) πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι. Puellarum tantum virginum Diana meminit Tragica vs. 1425,

κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος
Κόμας κεροῦνταί σοι δι᾽ αἰῶνος μακροῦ,
Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῳ.

Ultimum de his verſibus adumbraſſe *Lycophronem* hoc verſu Alex. 1136,

Ἄλκαρ μέγιστον κλῶμενοι νυμφευμάτων·

vere monuit *G. Canterus*; ſed is nobis verſus parum prodeſt ad Euripideum intelligendum; videturque difficultas non ſine

ſine correctione ſuperabilis in verſu *Lycophronis* 1131,

> Κȣ̃ραι ᾗ παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν
> Ὅζων θέλωσι, νυμφίȣς ἀρνȣ́μεναι,

ex uno Cod. lectio adnotatur, Ὅτ' ȣ̓ θέλȣσι· Non ſane παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν dixiſſe videtur Poëta; ſed *coniugii iugum declinare*, vel *conjugale vinculum:* ſcripſerat fortaſſe:

> Κȣ̃ραι ᾗ παντέλειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν,
> Ὅζων θέλωσι, νυμφίȣς ἀρνȣ́μεναι, —
> Ἐμὸν περιπλέξȣσιν ὠλέναις βρέτας,
> Ἄλκαρ μέγιστον κλώμεναι νυμφευμάτων.

illud habentes contra nuptias maximum propugnaculum. Quomodo vero puellae dicentur Troezeniae, de capillis partem deſecantes Hippolyto,

> Πένθη μέγιστα δακρύων καρπȣμέναι;

Scripſeratne forſan *Euripides*,

> Κόμας κερȣ̃νταί σοι, δι' αἰῶνος μακρȣ̃
> Πένθη μέγιστα δακρύων καρπȣμένῳ.

Σοὶ — καρπȣμένῳ· *Tibi comas ponent earum ſic lacrymis magni luctus indicibus in longum tempus fruituro.* Quae vocat alibi πένθιμα δάκρυα, ſic dixerit πένθη δακρύων. Καρπȣ̃σθαι notat *frui*, *habere*, *poſſidere:* κεκτῆσθαι καὶ καρπȣ̃σθαι *Platoni* iunguntur T. III, p. 345. C. & alibi; ἄπαιδα καρπȣ̃σθαι βίον *Euripidis* eſt ex Oenomao in *Stobaei* p. 451, 12. Καρπȣ̃σθαι ἐλευθερίαν· εὔκλειαν· τὴν σοφίαν· τὰ καλά· τὰς ἡδονὰς, & ſimilia Scriptoribus optimis ſunt uſitata. — Athenis ipſa Diana erat a virginibus placanda, quae quidem nuptiale iugum ſubirent: quid illic diceretur ἀρκτεῦσαι ex ſolis ferme novimus Grammaticis. In epigrammate *Demageti* (Δημαγήτȣ) puella Regia Dianae comae ſuae partem dedicat:

> Ἄρτεμι, τόξα λαχȣ̃σα καὶ ἀλκήεντας ὀϊστȣ̀ς,
> Σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδε λέλοιπε κόμης
> Ἀρσινόη θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ἡ Πτολεμαίȣ
> Παρθένος, ἱμερτȣ̃ κειραμένη πλοκάμȣ.

Eſt & illud inter epigr. quae *Reiskius* e-

A didit N. 495. — Ceterum de Hippolyto duplex ad Mythologos veteres & Poëtas fama pervenit; quarum alteram cum *Euripide* ſequutus eſt *Horatius*; alteram, ab *Ovidii* Virbio venuſte denarratam, praeter ceteros, attigit *Virgilius* Aen. VII, 767, *Hippolytum, poſtquam arte novercae Occiderit, — ad ſidera rurſus Aetheria & ſuperas coeli veniſſe ſub auras,*

B *Paeoniis revocatum herbis & amore Dianae.*

In dilecto ſibi iuvene reſtituendo quo Diana fertur uſa miniſtro, Aeſculapium a Iovis fulmine tutum praeſtare non potuit. Ob mortuos in vitam a ſe revocatos (de quibus egit *T. H.* in *Luciani* T. I, p. 236, & ſuo quodam more *Jo. Jac. Wetſtenius* in *Joann.* Apocal. II, 8,) Aeſculapius ſecundum *Xeno-*
C *phontem* Cyneg. p. 569, 17, θεὸς ὡς (ἂν vulgatur,) παρ' ἀνθρώποις ἀείμνηστον κλέος ἔχει. ea de re locus eſt inſignis *Platonis* L. II de Rep. p. 408. B. Ultimum vitae reddidiſſe ferebatur Hippolytum: de Aeſculapio ſcripſerat, opinor, *Eratoſthenes* Cataſt. c. VI, ȣ̃τω τέχνῃ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς καὶ τȣ̀ς ἤδη τεθνηκότας ἐγείρειν· ἐν οἷς καὶ Ἱππόλυτον ἔσχατον τὸν τȣ̃ Θησέως. idem plures memoriae prodide-
D runt; illud forſan alius nemo eorum qui ad nos pervenere, quod in amoribus Deorum flagitioſis narrat *Scriptor Clement.* Homil. V, 15, [ὁ Ζεὺς Γανυμήδȣς ἐρᾷ,] — ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς Ἱππολύτȣ. — Vere procul dubio *Horatius* IV Carm. VII, 23,

> *Non, Torquate, genus, non te facundia, non te*
> *Reſtituet pietas:*
> E *Infernis neque enim tenebris Diana pudicum*
> *Liberat Hippolytum.*

Vs. 1432 λάβε Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι, καὶ προσέλκυσαι]

> *Complectere artus, quodque de gnato eſt ſuper,*
> *Miſerande moeſto pectore incumbens fove,*

Sene-

Seneca Hipp. v. 1254. Utrumque expreſſit Euripideum; eſt enim προσέλκυσαι, *ad pectus tuum applica*; προσ'λκυσον hic ex duobus Codd. adnotatur: praeſtat alterum, *Eurip.* Iph. in Aul. v. 1452,

> Προσέλκυσαί νιν ὕστατον θεωμένη.

Ex Hipp. verſu Trag. Χρ. Π. v. 1309,

> Ἐναγκάλισαι παῖδα καὶ προσέλκυσαι.

Nicanora Caſſander ἐπισπασάμενος ἐνηγκαλίσατο apud *Polyaenum* IV, c. XI, 1, ubi ſic legendum arbitror pro εὐηγγελίσατο. Niſi nimis eſſet audax mutatio, ſuſpicarer *Callimachum* dediſſe h. in L. P. v. 93.

> Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα.

hoc *Homero* Od. P. 38, Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε· περιπηχύνασθαι alibi *Callimacho* dictum; forſan h. in Iov. v. 46, quod putabat Clar. *Erneſti.* —— Noſtro Hippolyti verſu praeter Ed. Flor. Cod. Pariſ. dat ἀγκάλαισι. iure formam tuetur vulgatam *Marklandus*; qualem in Phoeniſſas etiam recepi v. 62. Si formae ſunt Ionicae dicendae, ξεῖνος· μοῦνος· γοῦνατα· οὔνομα· ſimilesque, has in ſenarios ſuos admiſerunt Attici Poëtae; quibus flexus iſte in ησι ſatis etiam fuit uſitatus, apud *Aeſchylum* ſaepe conſervatus: Eumen. v. 708. Perſ. 460. Agam. v. 663. Choëph. v. 567. Theb. v. 609. Prom. v. 726, in cuius dramatis v. 355, pro Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσιν, *Euſtathius* praebet Σμερδνῇσι γαμφηλῇσιν in Il. p. 440, 17.

Vs. 1435 ἀνθρώποισι δὲ, Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.] Lenius ſane διδόντων quam ἀγόντων· in hunc tamen illud ſenſum capiendum videtur: olim minime credulum Theſea coecaverat Venus, qui hac impellente peccaverat in filium. Apud *Aeſch.* VII c. Theb. v. 725,

> Θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοις κακά.

ſignificatur, *Si Dii mihi favent*, atque adeo id permittunt. In Perſ. v. 294,

> Ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοὺς φέρειν,
> Θεῶν διδόντων·

Diis mala dantibus ferre mortalibus eſt neceſſe. Sophoclis Oedipus peccaſſe quidem ſe fatetur, ſed *Diis impulſoribus* motum, Oed. Col. v. 992,

> Τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
> Θεῶν ἀγόντων.

eſtque hoc in talibus proprium: vere *Thucyd.* III, c. LV, f. οὐχ οἱ ἑπόμενοι αἴτιοι, —— ἀλλ' οἱ ἄγοντες ἐπὶ τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα· ſuperbos aliosque facinoroſos Deus in poenam impellens dicitur illuc ἄγειν. *Xenophon* Κ. Ἀ. VI, p. 223, 3, ὁ θεὸς ἴσως ἄγει οὕτως, ὃς τοὺς μεγαληγορήσαντας —— ταπεινῶσαι βούλεται. conf. Ἑλλ. VI, p. 347, 25. *Lycurgus* c. Leocr. p. 159, 15, οἶμαι θεῶν τινα αὐτὸν ἐπ' αὐτὴν ἀγαγεῖν τὴν τιμωρίαν. conf. *Lyſias* c. Andoc. p. 112, 10. —— Qui ſequitur, *Euripidis* verſum 1435 reſpexit *Auctor* Χρ. Π. v. 826.

Vs. 1437 Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.] Hic vellem Diana ſubſtitiſſet: ſequens certe verſus, cuiuscunque ſit, friget in hac ſede, lectus tamen *Auctori* dramatis Χρ. Π. ubi eſt 849; ſed alibi nunc non memini me legere, quae ſunt in eadem Trag. v. 1640,

> Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, (καὶ θανὼν ἐμοὶ δ' ὅμως
> Τῶν φιλτάτων ἀεί γ' ἀριθμήσῃ πολὺ)
> Χαῖρ'· ὕστατόν σε νῦν ἐγὼ προσφθέγγομαι.

qualia hic ne Dianam quidem Tragicam dedecerent. —— Pro φθιτοὺς, νεκροὺς, genuinae vocis interpretamentum, praebent Codd. Flor. & duo Pariſini. —— In hanc ſententiam *Euripidis* Apollo in Alc. v. 22,

> Ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κιχῇ,
> Λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην.

hic in Scholiis τῶνδε legitur in iſtis. Rectius ſtatuit *Sophoclis* Creon in Antig. v. 1055,

οὐ γὰρ οἶδ' ὅτι
Θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.

Noſtrum ex Hippolyto locum bis attigit *Euſtathius* in Il. Π p. 1107, 9. & ad Odyſſ. Χ p. 792, 43. ubi παρεῖναι, ait, νεκροῖς τὸ θεῖον οὐ θεμιτὸν ἐνόμιζον Ἕλληνες, ὅθεν καὶ Ἄρτεμις, ἐκλείποντος Ἱππολύτου παρ' Εὐριπίδῃ, ὑποχωρεῖ. —— *Euripidis* hunc locum eleganter adhibuit *Aelianus* in operis de Providentia fragmento, quod exhibet *Suidas* in v. Φιλήμων. Narratur illic *Philemon* Comicus plus quam nonagenarius in ſomnio novem vidiſſe puellas aedibus ſuis exeuntes; cauſam cur exirent rogatas dixiſſe, μὴ εἶναι θεμιτὸν ἀκοῦσαι αὐτάς. nec multo poſt, ſomnio narrato, *Philemon* ὑπεξέχειν, *exceſſit e vita:* ſic ibi corrigendum eſſe, pro ὑπερέχει, liquebit vel *Suidam* hac in voce comparanti: ſtatuit itaque *Aelianus*, ſcribenti novem Muſas adfuiſſe *Philemoni*, digreſſas cum hora fatalis inſtaret; hac addita ratione: Θεοῖς γὰρ οὐδαμῆ θεμιτὸν ὁρᾶν ἔτι νεκροὺς, καὶ ἐὰν ὦσι πάνυ φίλοι, οὐδὲ ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. ex quibus literam ſi demas, verſus redibit *Euripidis* adhibitus *Aeliano:*

Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

ultima verba paene eadem legebantur apud *Suidam* in v. Θεμιτόν· ubi *Aem. Portus* verſus latere iambicos ſuſpicabatur, quibus tamen rectius abſtinuiſſet reſtituendis: ridet acumen *Porti Kuſterus*, qui verſus illic iambicos quaeſiverit, *Euripidei* tum verſus, totidem illic literis ſcripti, non recordatus.

Vs. 1441 Μακρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὁμιλίαν] Sic legi verſus videtur & in Cod. Pariſ. ex variis Codd. λείπεις edidit *Muſgravius*. In Cod. Flor. cum inveniſſet, Μακρὰν δὲ λείποις δακρύων ῥαδίως ὁμιλίαν· *Iſ. Voſſ.* legendum ſuſpicabatur, Μακρὰν δὲ λείποις δακρύουσ' ὁμιλίαν. Sed lacrymas profundere Deos non decebat, ipſa Diana teſte v. 1396, κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ. Qualis vulgatur, verſum noſtrum legiſſe videtur ſcriptor *Dramatis* Χρ. Π. ubi verſus eſt 851,

Ναὶ, ναὶ, βλέπω κλίναντα πάντιμον κάρα,
Μακρὰν λιπόντα ῥαδίως ὁμιλίαν.

Quid itaque? ſi ſcripſit *Euripides* Μακρὰν, μακρὰ videbitur intelligenda συνήθεια, longa quam Dea cum venatore ſuo pudico habuerat conſuetudo; atque adeo Hippolytus optaſſet, ut illâ ſe facile Dea exſolveret, neque ſui deſiderio ſe maceraret: quod equidem Dea minus dignum iudicarem. Videtur mihi potius his ſuis ad ultimum Deae dictum reſpexiſſe: ultimum vale dixerat Hippolyto Diana, ad cuius Χαῖρε reſpondit iſtis,

Χαίρουσα καὶ σὺ ϛεῖχε, παρθέν' ὀλβία.

ob iſta Deae, ſibi fas eſſe negantis ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς, dixiſſe ſuſpicor Hippolytum, non Μακρὰν, ſed

Μιαρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὁμιλίαν.

Commode vero relinquas hunc coetum impurum, ſive hunc *locum meo mox cadavere contaminandum:* Μιαρὰν facile potuit in μακρὰν degenerare, ut ſaepe μιαρὸν tranſiit in μικρόν. Ad Dianam *Euripidis* Auge apud *Clementem Alex.* Strom. VII, p. 841, 842,

σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
Χαίρεις ὁρῶσα, καὶ νεκρῶν ἐρείπια,
Κοὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἐστίν· εἰ δ' ἐγὼ 'τεκον
Δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

operarum errore μικρὰ legitur in Exc. *Grot.* p. 375. Μιαρὸς *Philemoni* pro μικρὸς reſtituit *Bentlejus* Em. p. 113. & μιαρὸν λίθον *Callimacho*, Ep. VII.

Vs. 1442 Λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, χρηζούσης σέθεν·] Λύσω legitur in Pariſ. in aliis ſi legeretur, forſan ne hic quidem eſſet reiiciendum. Λύω praebet & Drama Χρ. Π. v. 820,

Στείχουσα νῦν ἄπιθι, μῆτερ παρθένε·
Λύω δὲ Πέτρου σφάλμα, χρηζούσης σέθεν·
Καὶ γὰρ πάρειθι τοῖς ἐπειθόμην λόγοις.

qui

qui verſus eſt apud *Euripidem* ſequens. —— In iſto dramate verſus 900, Αἶ, αἶ, κατ' ὄσσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος· eſt hinc Euripideus 1444, quo τυγχάνει perperam legitur in Flor. Cod. pro κιχάνει. Formula eſt Homerica de morientibus, *Virgilio*, *tenebris nigreſcunt omnia circum*, Aen. XI, v. 824. σκοτεινὸν ὄμμά μου βαρύνεται, Alceſtis *Eurip.* v. 385. Homericum autem Κιχάνειν, *conſequi*, *asſequi*, eſt & *Euripidis* eadem adhibitum ſtructura in Alc. v. 23, 477. Suppl. v. 1069 Helenae v. 603. *Soph.* Aj. v. 572, Μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ. ut hic in *Aeſchyli* Choëph. v. 620, Κιχάνει δέ μιν Ἑρμῆς· videlicet ὁ πομπαῖος; ſive *mors*. Incertus apud *Stobaeum* Flor. *Grot.* p. 199,

> Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
> Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

> *Mors & fugacem conſequitur virum*,

Horatius Carm. III. Od. II, 14, ubi Simonidea dedit Summus *Bentlejus* emendata,

> Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκιχε τὸν φυγόμαχον.

apud *Stobaeum* enim in iſtis ἔφικε vulgatur p. 599, 23. *Grot.* p. 487, cuius loco ſcripſit ἐφῆκε *Muretus* V. L. IV, c. 9. Simonidea Praeſtantiſſ. *Marklandum* a coniectura retrahere potuerant.

Vs. 1445 Λαβοῦ πάτερ μου, καὶ κατόρθωσον δέμας] In Χρ. Π. v. 1310, Λαβοῦ, λαβοῦ νῦν, καὶ κατόρθωσον δέμας. Pro αἴρετ' εἰς ὀρθὸν πάλιν, in Troaſin v. 465, Cod. dat Flor. αἴρετ' εἰς ὀρθὸν δέμας. Sed vulgatam genuinam puto. —— Verſu ſeq. & 1454, reliqui Ὤμοι· ubi erat in Cod. Par. Οἴμοι· quod ſupra poſui v. 1401. —— vs. 1447 Ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας· ubi ſcribi quoque potuit κ' ἤδη. ſupra Venus iam dixerat v. 57, Hippolyto ἀνεῳγμένας πύλας Ἅιδου. attigit & haec *Jobo* dignus Interpres *A. S.* p. 433.

> *Sed ecce diras carceris video fores*,

Seneca Herc. in Oeta v. 1008. Caſſan-

A dra moritura in *Aeſch.* Agam. v. 1300,

> Ἅιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω.

Vocant Graeci Poëtae νερτέρων & φθιτῶν & σκότου πύλας· Ἀΐδα πύλας & Ἀϊδωνῆος· Latini, *oſtium Acherontis*; *ianuam Ditis* vel *Orci*; *Lethi portas*: *Theocr.* II, 160, τὰν Ἀΐδαο πύλαν (ναὶ Μοίρας) ἀραξεῖ.

Vs. 1450, Τί φῄς; ἀφίης αἵματός μ' ἐ-
B λεύθερον;] In Par. & Flor. in duobus etiam aliis Codd. legitur ἀφήσεις. Hic quidem futurum tempus minus convenit; ſed de dicto iam ore elapſo ſaepius eſt in *Euripideis*. Οἴμοι, τί λέξεις; —— In verſu qui praecedit, ἐπεί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου· Codex dat Flor. φόβου· ſic in *Eurip.* Hec. v. 868, Ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου. *hoc te metu liberabo.* ſed & alterum in *Aeſchyli* Eumen. v.
C 606, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου. *thyrſum deponere*, quam quis manu geſtat, ἐλευθέραν θύρσου χεῖρα μεθιέναι dixit *Eur.* in Bacch. v. 253. θεσφάτων ἐλεύθεροι ſunt in Phoen. v. 1006, *oraculo non coacti*: ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων apud *Zenob.* Cent. III, Prov. 69.

Vs. 1454 Ὦ μοι, φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε κἀγαθῆς.] In Par. Cod. vice τοῦ εὐσεβοῦς
D legitur εὐλαβοῦς· errore deſcribentis, qui viros pios ſaepius in Libris Sacris dictos legerat ἄνδρας εὐλαβεῖς. Sed hoc uſu veteribus vox iſta fuit ignota. In Χρ. Π. v. eſt 801, Οἴμοι φρενὸς σῆς εὐγενοῦς τε κἀγαθῆς· quam lectionem ſi Codices adfirmarent non ſpernerem. —— Eſt in eodem *dramate* Chriſt. v. 822, Σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν, quem, ubi legitur inter Euripideos ſupra 1419, mal-
E lem omiſſum; inprimis cum hic eadem in eius laudem a patre ſuo loco dicantur.

Vs. 1458 Κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις] Quid hinc ſibi perſuaſerit *R. Bentlejus* in Epiſt. ad *Jo. Millium* p. 31, alibi iam fuit dictum: mihi, ſi Summo viro licet obloqui, nihil ineſſe huic verſui videtur, cur inde

nomen inderetur Tragoediae: nihil enim continet niſi morem uſitatiſſimum quo cadavera veſte iniecta tegebantur; deformata facies praeſertim velabatur: atque eam in rem protulit haec *G. Cuperus* Obſ. II. c. IX. Recepta vulgo conſuetudo ſaepe Tragicis commemoratur: Tecmeſſa de Ajacis cadavere in *Soph.* Aj. v. 927,

> Οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ
> Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
> Οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν.

de Polyxenae cadavere Andromache in *Eurip.* Troaſin v. 623,

> Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.

illa mactanda in Eur. *Hec.* v. 430, Κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφιθεὶς κάρᾳ πέπλοις. in Heraclidis Macaria v. 560, σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ Θέλω· πέπλοις δὲ σῶμ' ἐμὸν κρύψον παρών. conf. Elec. v. 1207. —— Ex noſtro verſu ſuum efformavit *Conditor* Χρ. Π. 1461,

> Κρύψατε γοῦν πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις·

quae v. 1478 Joſephum Senatorem dicentem facit unde hauſerit nondum detexi:

> Ἰδοὺ καλύπτρᾳ τῇδε σὴν κρύπτω κάραν
> Τάδ' αἱμόφυρτα καὶ κατηυλακισμένα
> Μέρη σὰ καὶ μέλη πέπλοις καινοῖς σκέπω.

Vs. 1465 Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος· Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς Φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.] *Callinus* in Elegia ap. *Stobaeum*,

> Λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
> Θνήσκοντος.

Ad vocem πίτυλος, decies adhibitam *Euripidi*, hic illic etiam reſtituendam, in Par. Cod. adſcripta ſunt interpretamenta, ὁρμή, φορά, πλῆθος. —— Minus protritum eſt, & neſcio an usquam

A alibi apud Tragicos obvium, ultimum illud φῆμαι κατέχουσιν: *Grotius* ultima Latina fecit: *Nam magnorum luctus procerum Maior quoque fama celebrat.* Sic illa quoque licet iuterpretari: *Lacrymarum magna vis profundetur; de magnorum enim virorum interitu luctuoſo diu durans fama maxime percrebreſcit. H. Stephanus* T. L. G. I, p. 1345. D. „Κατέχειν dicitur λόγος inter-
B „ dum, ut Latine ſermo invaluiſſe aut „ etiam fama obtinuiſſe: —— Thu„ cyd. I. ὅσον οὔτε ποιηταὶ εἰρήκασι, καὶ ὁ „ λόγος κατέχει," P. 9, 91. P. 11, 46, ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης, καὶ τοῦ νῦν περὶ αὐτῶν διὰ τοὺς ποιητὰς λόγου κατεσχηκότος· *inferiora famâ, & rumore, qui nunc per poëtas de illis percrebuit. Andocides* de Myſt. p. 17, 10, κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέχει, ὅτι Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτή-
C ριον τρέφει. atque ita vulgo quoque loquebantur: *Zenobius* Cent. V, Pr. 63, φήμη τις κατέχει, —— ὡς —— θησαυρὸν καταλέλοιπε. hinc nonnihil diſtat in *Schol.* ad *Eurip.* Or. v. 870, Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἐλθεῖν τὸν Αἴγυπτον εἰς Ἄργος. Quem fama ſive bona ſeu mala celebrat, hunc quoque φήμη dicitur κατέχειν. *Pindarus* Π. I, 188,

D
> Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις.

Exhibet anapaeſticos aliquot verſus ex Hippolyto *Stobaeus* p. 63, 39, *Grot.* p. 37. quibus priori mihi videtur Editioni finis impoſitus:

> Ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμῆς
> Ἱππόλυθ' Ἥρως, διὰ σωφροσύνην.
> Οὔποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη
> Δύναμις μείζων· ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ',
> E Ἢ μετόπισθεν
> Τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

In hac Editione ſic paroemiacum anapaeſtica baſis praecedere potuerat.

F I N I S.

Lectio-

Lectiones Codicum Florentini & Pariſini, Edit. etiam primae Florent. quae in Adnotationibus in Hippolytum non fuere memoratae, pleraeque omnes vitioſae.

vs.

26 Flor. Πανδίονος ἢ πρὸς.

32 Flor. & Pariſ. Ἐ. ἔ. ἔκδηλον.

34 Flor. Ἐπεὶ δὲ λοιπὸν Κ. λ. χ.

40 Pariſ. σύνοιδε. Flor. οὐδεὶς οἰκ. ν.

41 Flor. δεῖ π.

42 Flor. κἀναφανήσεται.

75 Flor. φέρβεις βροτά.

85 Flor. Σοὶ δὲ καὶ ξύνειμι.

103 Ed. Fl. ἐμβροτοῖς.

104 Flor. Ἄλλοισιν ἄλλως.

105 Par. Εὐδαιμινίοις.

109 Ed. Fl. Σ. μ. τερπνῶν.

110 Flor. καταλήψειν.

129 Flor. & Par. κατέβαλ' ὅθεν μ. αν.

130 Par. δεσποίνας. ſupra ſcript. —— αν

139 Flor. & Par. Κρυπτῷ πένθει.

140 Pariſ. δύστηνον.

142 Flor. ἐκ πουνός.

151 Flor. ἢ π. τοῦ Ἐ.

152 Flor. τοῦ εὐπάτερδα.

180 Par. κοίτης.

183 Ed. Fl. σφάλη.

184 Ed. Fl. Οὐδὲν ἀρέσκει σοι τὸ π.

190 Flor. πόνος ἀνάπαυσις.

192 Par. κρύπτειν ν.

194 Ed. Fl. margo, ταῦθ' ὅτι τοῦτο.

200 Flor. & Par. περίπολοι.

vs.

207 Par. Μοχθεῖν βροτοῖσιν ἁ.

209 Par. ἀρυσαίμην.

211 Flor. Λειμῶνι δὲ κλ.

—— Pariſ. ἀναπαυσαίμην.

215 Flor. Πέμπε μ' εἰς ὄ.

218 Ed. Fl. βαλείαις.

219 Flor. θαΐξαι.

220 abeſt a Flor. Cod.

—— Par. παραχαίταν ξανθὴν

221 Par. ὄρπηκ' ἐπίλογχον. Ed. Fl. ὄρπακ' ἐπίλοχον.

222 Flor. ἐν χερσῖς βέλος.

231 Flor. θαυμαζόμενα.

233 Flor. Νῦν μὲν ὄ.

239 Par. εἰργασάμην.

241 Par. ἄτη.

244 a Flor. abeſt μοι.

245 Flor. δάκρυα.

247 Par. γνώμην.

250 Flor. πότε μὴ θάνατος.

252 Ed. Flor. Πολλὰ δὲ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος.

255 Flor. μυελεῖν.

256 Flor. Ἄλυτα (pro Εὔλυτα.)

258 a Flor. abeſt μίαν.

259 Par. ψυχὴν

261 Flor. ἀτρεκὲς

vs.
270 Par. καὶ λύειν (pro καὶ κλύειν.)
273 Flor. σιγῶ τάδε.
279 Ed. Fl. ἤδη πῆμα.
283 Flor. Νόσον πυθὴρ τῆσδε.
285 Flor. ἀρήσω.
—— Ed. Fl. ἀνήσω γ' οὐδὲν νῦν π.
289 Flor. Λάθωμεν ἄ. κ. σὴ ἤδίλω γ.
290 Flor. γνώμην ὁδόν.
291 Flor. Ἔγνωθ' ὁ. σ. μ. καλὴ τάδ' εἶπ.
293 Flor. νοσεῖν.
301 Flor. μοχθοῦμεν λόγους.
304 Flor. ναί τ' οὐ πείθεται.
305 Flor. Γίνου· Ed. Fl. Γίγνη. θ.
312 Flor. αὖθι λίσσομαι.
319 Flor. ἀπόλλυσιν.
320 Flor. εἰς ἁμαρτίαν.
323 Flor. οὐ γὰρ εἰσὶ μ' ἁμαρτεῖν.
330 Par. ἱκνουμένης ἐμοί.
332 Flor. λέγουσά τι τιμιωτέραν φ.
338 Flor. Ὃν ἔχε ταῦρον.
344 Ed. Fl. Οὐδέν τοι μ.
360 Par. γίνεται.
363 Flor. θρεο αὐλᾶς (pro θρεομένας.)
364 Ed. Fl. σὰν φιλίαν.
370 ab Ed. Fl. abeſt δόμοις.
371 Par. τύχοι. ſupra ſ. — α. Ed. Fl. τύχη.
376 Flor. Θ. ἐ. ἂν διέφθαρται· ſed adſcriptum erat ἦ
380 Par. γινώσκομεν.
382 Flor. προσθέντες.
385 Flor. ἡμᾶς (pro ἢ μέν.)
387 Flor. ἔχαν γε (pro ἔχοντε.)
402 Flor. βουλευμάτων
406 Par. Γυνὴ δὲ π. τ. ο. ἐγίνωσκον.
407 Flor. Νόημα (pro Μίσημα.)
—— Par. ἀπ' ὄλοιτο.

vs.
408 Flor. αἰσχύνειν λέγειν λέχη.
410 Par. γίνεσθαι.
420 Flor. ἐγὼ ἀλῶ.
422 Ed. Fl. θάλοντες.
424 Flor. τὶς εἶ.
425 Flor. Ὅταν ξυνειδῇ.
426 Flor. φράσ' ἁμιλλᾶσθαι.
427 Flor. ὅτῳ παρῶν.
442 Flor. εἰς (pro εἰ) θανεῖν.
453 a Flor. abeſt Ζεύς.
454 Flor. ἀνήρπασας.
470 Par. ποτ' ἂν pro πῶς ἄν.
483 Par. συμφορὰν
484 Flor. & Par. δυστυχέστερος.
485 Flor. Τῶν τῆδε καὶ σὺ μ.
500 Flor. τῶν κακῶν.
503 Flor. ἂ pro εὖ.
505 Flor. λέγε (pro λέγῃς.)
506 Par. φεύγων νῦν.
507 Flor. χρηστοῦ μένουσ' ἁμαρτ. (pro χ. μὲν οὖσ' ἁ.)
517 Flor. ὄνασαι (pro ὄνασθαι.)
524 Flor. ἀρκέσῃ.
526 Flor. πάθοι.
529 Par. ἔρυθμος.
532 Par. τῆς Ἀφροδίτας.
533 Par. ἐκ χειρῶν.
535 Flor. Ἄλλους ἄλλως.
536 Ed. Fl. Φοίβου τ' ὢν Π.
538, 9. Flor. ἱρᾶς τὰς τᾶς Ἀ. abſunt intermedia.
538 τὰς abeſt ab Pariſino.
439 Par. τῆς Ἀφροδίτας.
544 Par. θνητοῖς.
544, 5, Flor. θνατοῖς ὅταν ἔλασθ' ἅτ' ἂν μὲν οἴχ.

553

vs.

553 Par. ἔδωκεν (pro ἐξέδωκεν.)

557 Flor. Συνείπετ᾽ ἂν οἶον.

569 Flor. αἲ αἲ bis tantum; ter in Pariſino.

— Ed. Fl. Ἰώ μοι μοι.

575 Flor. τοῦδ᾽ ἐπιςᾶσαι πόλεις.

576 Flor. κέλαδον.

578 Flor. πομπίμαν.

585 Flor. σαφῶς.

592 Flor. φίλαν.

593 Par. Τί σοι μνήσομαι.

603 a Par. abeſt παῖ.

609 Flor. εἰ σεῤῥῶς (pro εἴπερ ὡς.)

625 Flor. αὔξασθαι (pro ἄξεσθαι.)

626 Flor. ἐκτινομένων.

627 Flor. Τούτων ἢ δ.

632 Flor. ἐκπλυνεῖ. ſupra ſcr. η (pro ἐκπονεῖ.)

636 δ᾽ abeſt a Pariſino.

641 [Ed. Fl. ἡ γυναῖκ᾽ ἐχθρῶ.]

651 Flor. ὦ κακὸν πατρὸς κάρα.

653 Flor. ἐξορμόξομαι.

671 Ed. Fl. Καθ᾽ ἅμμα λύσιν λόγου Γ. (id eſt Γράφεται) λόγων.

673 Par. ἐξαλείξω.

676 Flor. ἴσων (pro ἔργων.)

679 abeſt ἐγὼ ab Ed. Fl.

693 Par. χ᾽ ὅςις.

702 Ed. Fl. κοὐξαρκοῦντα.

703 Flor. Τρώσαντες ἡμᾶς.

705 Par. ἐκ τοῦ ὥςε.

710 Par. Ἡμεῖς (pro Ὑμεῖς.)

711 Ed. Fl. περιέχετ᾽ ἐξ.

722 abeſt δὴ a Pariſino.

732 Ed. Fl. ὕπαι κευθμῶσι.

736 Flor. Ἀνδρειλῶς.

745 Flor. Ναύταις οὐθ᾽ ὅδον νέμοις.

vs.

753 Par. Διαπόντιον.

755 Ed. Fl. Πόρευσαι.

759 Flor. Ἡ Κρησίας αὐγὰς δύσ᾽ ὄρνις.

762 Flor. Πλευκὰς

773 Ed. Fl. τὰν εὔδοξον —— φήμαν

775 Flor. φρεσὶν (pro φρενῶν.)

792 Flor. δόμοις.

793 Par. Πύλαις. Flor. ἀνοίξαντ᾽.

799 Par. ὤ μοι.

816 ab Ed. Fl. abeſt vox τάλαιναν.

818 Par. τύχη.

823 Flor. & Par. ὡς μήποτ᾽.

830 Ed. Fl. μέλεα μέλεα τάδη πάθη.

831 Flor. Πρόσωθεν ἢ δέποθεν.

834 Par. τάδ᾽ ἄναξ. Flor. ἐπῆλθε.

837 Ed. Fl. θανεῖ.

848 Ed. Fl. Ἔλιπες ſemel tantum.

855 ab Ed. Fl. abeſt πάλαι.

856 Par. τί ποθ᾽ absque δή.

867 Ed. Fl. Ἐπειφέρει θεὸς κακῶν.

869 Ed. Fl. ὀλουμένους.

879 Ed. Fl. ἐν γραφαῖσι.

880 Ed. Fl. τλῆμον.

888 Flor. μιᾶς κατείργασαι.

890 Flor. φύγω.

891 Flor. λόγχου.

892 Ed. Fl. πείθου.

899 Flor. εἰς καινὸν

900 Flor. κακῶν (pro κακῆς)

901 Flor. σῆσι.

904 Flor. βουλοίμαν.

909 & 910 abſunt ab Ed. Fl.

910 Flor. βούλεται.

917 Par. διδάσκεται.

919 Par. ἵνθ᾽ οὐκ ἔ.

920 Par. αἶσιν οὐκ ἔςι νοῦς.

vs.
924 [Flor. ὑπερβάλλοι.]
927 Flor. ὅτις μὴ φ. Ed. Fl. ὅς τις μ. φ.
932 Flor. εἰς σὸν ὄσης με.
937 Flor. Τί τόλμα τόλμης.
938 & 940 abſunt a Flor. Cod.
943 [ad Σκέψασθε adſcriptum in Pariſ. ἀναβλέψατε.]
950 Flor. & Ed. Fl. πυθοίμην.
956 Ed. Fl. προσφωνῶ.
958 Flor. τοῦτό τ' ἐκσῶσαι.
962 Flor. Μισεῖν τε φήσαις.
966 Par. ἀνδράσι μὲν
967 Flor. ἐμπέφυκας.
970 Flor. προκείμενον.
976 Flor. παρὼν γε.
—— Par. ἡττηθήσομαι.
979 Ed. Fl. Σκιρρωνίδες.
983 Flor. ξύστασις τοῦ σῶν φ.
1003 [Ed. Flor. ἐς τόδ' ἡ. recte.]
1012 Ed. Fl. οὐ φρενῶν.
1020 Flor. Κρεῖσσον.
1034 Par. Ἐσωφρόνησε δ'.
1039 Par. πέφυκ' ὅδε.
1041 [Ed. Fl. ταῦτα κάρτα.]
1061 Flor. ἡμῶν.
1062 Par. οὐ πύθοιμ' ἂν Ed. Fl. οὐ πειθ.
1063 Flor. συγχέοιμ' ἂν οὓς ὤμοσα.
1065 Ed. Fl. Οὐκ εἷς, pro εἶ.
1068 Flor. λυμαιῶνας.
1080 Flor. Π. γε ἤσκησας μᾶλλον φεύγειν σε θύειν.
1081 Flor. ὥστε δρᾷν.
1984 [a v. δμῶες ad vs. 1087 Σὺ δ' αὐτὸς] abſunt a Cod. Flor.
1103 Flor. μελεθήματ'.
1108 Par. Ἄλλη.

vs.
1110 Ed. Fl. ἀεί.
1111 Flor. & Par. Εἴθε μοι δ' εὐξ.
1114 Flor. ἀλγεῖσθαι θ.
1118 Flor. καταλαμβανόμεναι.
1125 Flor. ἰόμενον.
1128 Ed. Fl. ἐπέβα.
1129 Flor. μέγα γῆρας.
1131 Flor. συζυγία.
1144 ab Ed. Fl. abeſt ὦ.
1148 Flor. Τί τόνον τάλαιν'.
1166 Par. ἅρματος ὄχος.
1172 Flor. ῥόπτον αἰσχύναιτ' ἐμέ.
1182 Flor. πιστέον.
1200 Par. κειμένῳ. Ed. Fl. Σαρρωνικὸν
1208 Flor. Σκυθρωπὸς ἀκτὰς, Ed. Flor. Σκείρρωνος.
1225 Flor. κολλητῶν ὄχον.
1228 [Flor. & Par. εἰς τὸ πρόσθεν.]
1230 [Flor. & Par. εἰς πέτραν.]
1232 Flor. Εἰ τοῦθ' ἕως.
1241 Flor. ὦ πα τρὸς (pro ὦ πατρὸς)
1246 Flor. βραχεῖ δὴ / Ed. Fl. βραχὺν ἢ
1255 Flor. κρέμανται συμφορᾷ.
1257 Flor. τοῦ πεσόντος τόδε. Par. etiam τόδε.
1259 θ' abeſt ab Ed. Fl.
1269 Flor. ἄγαις.
1275 Flor. Πανός.
1280 Flor. τε pro δέ.
1282 Flor. κρατύνεις.
1285 Flor. κόρης Ἄρτεμις σ' αὐδ.
1288 Flor. μύθων.
1289 Flor. Ἀφανῆ φεύκτέαν δείλ' ἄταν.
1295 Flor. βίου (pro βιότου.)
1306 Par. σημαίνειν νόσον.
1307 Fd. Fl. ὥσπερ ἂν δίκαιον.

1315

vs.
1315 Flor. τε εἷς (pro τρεῖς) ἀρὰς
1319 [Flor. & Par. ἐχθρῶ.]
1320 Flor. ἐκείνων..
1327 [Par. γίνεσθαι.]
1330 Par. ἀφιστάμεθ'.
1331 Ed. Fl. σάφ' οἶσθα.
1337 Ed. Fl. Λόγοις ἐλέγχου.
1352 Ed. Fl. ἄϊσσου'.
1354 Par. ἀπείρηκα.
1355 Ἒ ἒ abſunt a Pariſ.
1356 Par. χειρός.
1359 Flor. χερσὶ. Par. ἅπτεσθαι.
1363 Flor. εἰσορᾷς.
1364 Flor. θεόπτωρ.
1369 Flor. Εἷς ἄνεος ἐπενόησα.
1370 In Par. αἶ ter repetitum.
1371 Flor. ὀδύναν μ' ὀδύναι.
1374 Flor. ὄλοιτε.
1377 Flor. εὐνῆσαι.
1378 Flor. ἀρᾷ.

vs.
1379 Flor. μιαιφόνον.
1380 Ed. Fl. προγεννητόρων.
1385 Ed. Fl. Πῶς δ' ἂν ἀπαλλάξω.
1387 Ed. Fl. Εἴθε δέ μοι ηθιμ.
1395 Ed. Fl. Ὁρᾷς μ' ὦ δέσποιν'.
1398 Ed. Fl. δύσποτμος τ' ἀπ.
1404 Flor. ξυνόφρον τρίτην. Par. ξύναφρον
(pro ξυνάορον.)
1407 Flor. πλώτερ (pro πάτερ.)
1413 a Pariſino μ' abeſt.
1414 & 1415 abſunt ab Ed. Fl.
1434 Flor. ἑκὼν pro εἰκός.
1442 Ed. Fl. Α. δ. νεῖκος πατρὸς
1448 Flor. ἐκλιπὼν χέρα.
1449 Flor. φόβου.
1458 Par. ὡς τάχους πέπλοι.
1459 Par. Ὦ κλειν' Ἀθῆναι.
1460 Par. ὦ τλῆμον ἐγώ.
1462 Flor. Κοινὸν ἄχος.

I N D E X

SCRIPTORVM VETERVM,

quorum emendantur in tranſcurſu loca vel tentantur in Adnotationibus in Hippolytum.

AESCHYLI *Tragoediae* pag. 261. col. 1. A. p. 277. 1. E. 298. 1. C.

——— *Tragoed. fragmenta.* p. 184. 2. E. 245. 1. A.

ALCIPHRON. p. 247. 2. A.

ALCIPHRONIS Epiſtola inedita p. (215. 2. B.) 219. 2. B.

AMMONIVS *Grammat.* p. 242. 2. A.

ANTHOLOGIA *Graeca* p. 172. 2. C.

——— *inedita* p. 287. 2. E. 301. 2. E.

ANTIPHON. p. 270. 2. D.

APOLLONIVS RHODIVS. p. 305. 2. B.

ARISTIDES *Soph.* p. 196. 2. A. 201. 2. B.

ARISTOPHANES *Comicus.* p. 187. 2. B. 194. 2. E. 209. 1. A. 215. 2. B. 265. 1. A. 274. 1. C. 284. 2. E. 311. 1. E.

ARISTOTELES. p. 232. 1. A.

ATHENAEI ARAROS. p. 215. 2. B. 301. 2. C.

——— DICAEARCHVS. p. 165. 2. C.

——— DIPHILVS. p. 230. 2. C. 257. 2. C.

——— XENARCHVS. p. 208. 2. E. 209. 1. A.

AXIOCHI *Scriptor.* p. 170. 1. C.

CALLIMACHVS. p. 166. 2. C. 178. 1. A. 290. 1. B. 310. 1. D. 319. 1. B.

CLEMENTINAE *Homiliae.* p. 244. 1. B.

CLEMENS ALEXANDRIN. p. 191. 1. D. 221. 2. B.

——— *eius* DIPHILVS. p. 313. 1. D.

CORNVTVS *de N. D.* p. 179. 1. D. 301. 2. D.

DEMOSTHENES. p. 317. 2. A.

DIODORVS SICVLVS. p. 302. 2. D.

DIOGENES LAERTIVS. p. 270. 2. D.

——— *eius* EPIMENIDES. p. 273. 2. C.

DION CHRYSOSTOMVS. p. 186. 1. A. 232. 2. D.

DIONYSIVS HALICARNASS. p. 285. 1. E.

ERATOSTHENES. p. 318. 2. C.

ETYMOLOGICVM M. p. 164. 1. A. 192. 1. E. 221. 1. A. 288. 1. E. 289. 2. D. 294. 1. A.

EVRIPIDIS *Tragoediae.* p. 167. 1. D. E. 2. A. 169. 1. D. E. 171. 1. E. 194. 2. D. 196. 2. E. 208. 1. C. 213. 2. A. 215. 1. B. 221. 1. A. 235. 1. C. 239. 1. A. B. 242. 2. A. 243. 1. A. 245. 1. E. 247. 1. E. 259. 2. E. 261. 1. B. 262. 2. C. 263. 2. E. 265. 1. A. 266. 2. A. 267. 1. A. 268. 2. A. B. 281. 2. B. 299. 1. A. 311. 1. A. 316. 2. A. 317. 2. A.

——— *Dramatum perditorum fragmenta.* 179. 1. D. 184. 2. E. 189. 2. D. 198. 2. B. 202. 2. B. 205. 2. A. 223. 2. D. 277. 1. B.

EVSTATHIVS *in Homer.* p. 228. 2. D. 292. 1. C.

EVSTATHIVS *de Amor. Iſm.* p. 305. 2. C.

GALENVS. p. 247. 1. C.

Grammaticus in Cod. SanGerman. p. 275. 2. C.

GREGORII NAZIANZ. *quae dicitur Trag. ex Euripideis emendatur ſaepiſſime.*

HELIODORVS. p. 306. 2. D.

HERODIANVS *Grammat.* p. 162. 2. E.

HERODOTVS. p. 203. 2. D. 266. 2. C.

HESYCHIVS. p. 234. 1. A. 282. 2. C. 288. 2. A.

IAMBLICHI *libellus ineditus.* p. 195. 1. A.

IEREMIAE *Gr. interpres.* p. 237. 2. D.

ISOCRATES. p. 177. 2. D. 270. 2. A. B. 316. 1. C.

LIBANIVS. p. 304. 2. B.

LONGINVS. p. 212. 1. D.

LONGVS. p. 172. 2. D. 282. 1. E.

LVCIANVS. p. 183. 1. A. 223. 1. E. 302. 2. E. 306. 1. E.

LYCOPHRON. p. 166. 1. D. 187. 2. A. 318. B.

MAC-

INDEX SCRIPTORVM EMENDAT.

MACCABAÏCA. p. 211. 2. C.
MARCELLINI *vita Thucyd.* p. 163. 1. E.
MAXIMVS TYRIVS. p. 241. 1. C.
MOSCHVS *Bucolicus.* p. 291. 2. E.

OLYMPIODORVS *in Platon. Alcib. ined.* p. 205. 1. C.
OVIDIVS. p. 197. 2. E. 274. 2. B. 311. 2. E.

PALAEPHATVS. p. 252. 2. E.
PAVSANIAS. p. 162. 1. D. 166. 1. B. 180. 2. B.
PHILOSTRATVS. p. 236. 2. B. 241. 1. D. 281. 1. D.
PHOTII *Lexicon ineditum.* p. 207. 2. D. 236. 2. D. 257. 1. C.
PHRYNICHI *Sophiſt. Adparat. ined.* p. 259. 1. E.
PINDARVS p. 287. 2. E.
PLATO. p. 170. 1. C. 181. 2. E. 247. 2. D.
PLVTARCHVS. p. 184. 1. C. 2. B. 212. 1. D. 216. 1. B. 275. 2. E. 276. 1. C. 277. 2. E.
POLLVX. p. 229. 1. C.
POLYAENVS. p. 319. 1. B.
PROPERTIVS. p. 214. 1. A. 304. 2. C.

RHESI *Scriptor.* p. 262. 2. A.
RHETORICORVM *ad Herennium Auctor.* p. 174. 2. B.

SCHOLIASTES *in* ARISTIDEN. p. 201. 2. D.
——— *ined.* p. 170. 1. D.
——— ARISTOPHANEM. p. 173. 1. C. 188. 2. A. 214. 2. C. 298. 2. D.
——— EVRIPIDEM. p. 170. 2. A. 172. 2. B. 188. 1. C. 189. 1. C. 238. 1. D. 252. 1. A. 2. B. 253. 2. B. 269. 1. B. 285. 2. B. E. 298. 2. D.
——— HOMERVM. p. 164. 1. B.
——— *MS. Leid.* 169. 2. B. 285. 1. D.
——— *MS. Baſil.* p. 179. 2. B.
SENECA *Trag.* p. 186. 2. D. 215. 2. C. 268. 2. D.

SERVIVS *in Virgil.* p. 294. 1. C.
SOPHOCLIS *Tragoediae.* p. 190. 1. D. 194. 2. B. 196. 1. E. 198. 1. B. 202. 1. C. 207. 2. B. 208. 1. E. 224. 2. A. 236. 2. C. 257. 2. A. 274. 1. B. 289. 1. C. 295. 2. D. 306. 1. E. 2. A. 314. 2. A.
——— *Dramatum perditorum fragmenta.* p. 160. 2. A. 219. 1. 230. 1. B. 234. 1. A. 240. 1. B. 313. 1. C. E.
STOBAEI ARCHYTAS. p. 162. 1. D. 203. 2. B.
——— ARISTAEVS. p. 203. 2. B.
——— DEMOCRITVS. p. 184. 2. A. 283. 2. D.
——— DIOTOGENES. p. 312. 1. B.
——— EPICHARMVS. p. 270. 1. D.
——— *Incertus Comicus.* p. 243. 1. C.
——— MENANDER. p. 267. 1. E.
——— MOSCHION. p. 176. 2. C.
——— PHERECRATES. p. 248. 1. C.
——— PHILIPPIDES. p. 307. 2. B. C.
——— RHIANVS. p. 287. 2. E.
——— SOLON. p. 270. 1. E.
——— THEODECTES. p. 240. 1. C.
SVIDAS. p. 246. 2. C. 302. 2. B. C. 303. 2. B. 309. 2. C.
SVIDAE AELIANVS. p. 320. 1. B. C.
——— PHERECRATES. p. 268. 1. E.

THEANO. p. 312. 1. B.
THEMISTIVS. p. 187. 2. B. 191. 2. B.
THEOCRITVS. p. 165. 2. D. 256. 2. C. 290. 1. A. 310. 1. C.
THVCYDIDES. p. 285. 2. A. 299. 1. D.
TIMAEI *Lex. Platon.* p. 253. 2. B.

VIRGILIVS. p. 197. 1. B.

XENOPHON. p. 219. 1. A. 229. 1. B. 283. 2. B. 318. 2. C.

ZENOBIVS. p. 269. 2. B.
ZENOBII PHILOXENVS. p. 314. 2. D.

INDEX

RERVM ET VERBORVM,

quae in Adnotationibus in Hippolytum traduntur aut explicantur.

A.

α productum in οἴακες· πόρπακες· &c. pag. 296. col. 2. C.
non hoc ſic Abibit. p. 168. 1. D.
Ἀβίωτος βίος, *vita non vitalis*. p. 252. 2. C.
Abſtinentia ab animatis Orpheo quoque probata, aliisque praeter Pythag. p. 266. 2. C. D.
Ἄκαμπτος· ἀκαμπής· ἄγναπτος. p. 301. 1. D. E.
Ἀκήρατος, animus *purus*. p. 283. 2. A.
Adonis opera Dianae vulneratus ob Hippolytum a Venere peremptum. p. 317. 1. D.
Adulterio mors publice poena non fuit Athenis ſtatuta. p. 209. 1. D.
Aelianus adhibuit Euripidea in opere *de Providentia*. p. 320. 1. B. C.
Aeſchyli verſus in *Euripideis*. p. 296. 2. D.
Aeſculapii fama mortuos in vitam revocantis. p. 318. 2. C.
Affabilitas εὐπροσηγορία dicta. p. 176. 2. A.
Ἄγ' & ἀλλ' permutata. p. 194. 2. B.
Ἄγειν malos dicitur Deus in poenam. p. 319. 2. B.
Ἁγνός εἰμι χεῖρας· οὐ φρένα. p. 198. 1. C. D.
Ἀδύνατα ἰῶ, & εἶναι, *Thucydideum*. p. 203. 2. C.
αι corripi nequit in ſenariis Trag. p. 183. 1. B.
Αἰγαῖον & Αἰγαίου τέρας, *monſtrum marinum*. p. 294. 1. D
Ἅιδη δέξαι με· *in orcum me recipe*. p. 314. 2. A.
Αἰδὼς duplex. p. 205. 1. D.
Αἷμα φεύγειν· & ἐφ' αἵματι φ. longe diverſa. p. 167. 2. D.
Αἱρεῖν & ἐξαιρεῖν *feras*. p. 162. 1. C.
ᾄσσειν diſſyllabum apud Atticos Poëtas. p. 310. 2. E.
Αἴτιδδε τὰ μέτεῤῥα, *moderata pete*, dictum Laconicum. p. 192. 1. E.
Ἀκταῖς δῆσαι, vel ἀνάψαι πείσματα. p. 246. 1. A.
Ἀλητεύειν, *vagari*: ἀλητεία· ἀλατεία. p. 273. 2. C. D.
Ἄλλα παρ' ἄλλοις καλά. p. 177. 1. B.
Ἀλλ' ἦ, *num*: ἀλλ' ἦ, *profecto*. p. 264. 2. B. C.
Alludunt Galateam *fluctus*, σαίνουσι. p. 256. 2. D.
Ἀλφίτου ἀκτὴ & Δημήτερος. p. 181. 2. A.
Amatorium ſitne venenum. p. 223. 1. B.
Ambroſia pulcra quaevis. p. 181. 1. E.
Amici *firmi* & *ſtabiles*, ἀληθεῖς & σαφεῖς. p. 263. 2. 264. 1. A. B.
Amicitia ἐμπαθὴς non durans. p. 191. 2. C.
in Amicitia *laxas habenas habere*. p. 191. 2. D.
Ἀμείνων, Archon Athenis. p. 160. 1. B.
Ἀμήχανος Ἔρως. *cui reſiſti nequit*. p. 224. 2. B.
——— γυνή· p. 234. 2. E.
Ἀμιλλᾶσθαι, ut ἐρίζειν, *certare*, in comparatione adhibitum. p. 210. 2. A.
Ἅμιλλα λέκτρων κόρεις. p. 286. 1. C.
Amor premit, *urget* &c. p. 214. 1. B. C.
Amoris κέντρον γλυκύπικρον. 201. 1. A.
Amor an & Iovis filius habitus. p. 225. 2.
Amor βαιὸς κοῦρος, παῖς, παιδίον· p. 225. 2. E.
Amoris parvuli tela violenta. p. 225. 2. C.
Amor ποικιλόπτερος· p. 301. 2. A.
Amori alae praeciſae cui datae ſint. p. 301. 2. B.
Amorem alatum pinxere. p. 301. 2. C.

Amo-

Amori primum repugnantes. p. 207. 1. D.
Amoris ſtimulis actus, agitatus. p. 304. 2. E.
Amor, ut apis, ſpiculum infigit. p. 305. 2. A.
Ἀμφιδέξιος σίδηρος. p. 247. 1. B. C.
οὐδ᾽ Ἄν ἤκουσε. forma loquendi contracta. p. 316. 2. A.
Ἄν infinitivorum praeſenti & aoriſtis vim indit futuri. p. 273. 1. C.
Ἀναγκάσαι de *blanda neceſſitate*. p. 262. 1. B.
Ἀνακίρνασθαι φιλίας. p. 191. 1. B. C.
Ἀνακραθῶναι apud ſcriptor. Ecclefiaſt. p. 191. 1. E.
Ἀναμαντεύεσθαι ex *Phrynichi* libello ined. p. 259. 1. E.
Ἀναρᾶσθαι, *reſecrare*. p. 259. 1. D.
Ἀνατειράζειν, *loro retrahere*. p 189 2. A.
Ἀνατρεπεὺς οἴκου. p. 238. 2. E.
Ἀναχαιτίζειν dicitur equus *qui ſeſſorem excutit*. p. 297. 1. D.
Anceps gladius, ξίφος ἀμφήκες, &c. p. 247. 1. D.
Ἀνδρικές· τὸ ἀνδρεῖον· τὰ ἀνδρῶν. *virilitas*. p. 221. 2. E.
Ἀνέχειν πόδα &c. pro ἄνω ἔχειν. p. 303. 2. A. B.
Ἀνεύχεσθαι, *optata revocare*: quid ἀπεύξασθαι & μετεύξασθαι. p. 259. 1.
Ἀνήδομαι *Hermippi*, ex ined. libello. p. 259. 1. E.
Ἀνὴρ in ἐκτμηθεὶς τοῦ ἄνδρα &c. 221. 2.
Ἀνόνητα τίκτειν. p. 286. 2. B.
ἐν Ἀγχόναις οὖσα. p. 246. 2. E.
Ἀπερρώγειν, *abruptus fuerat* (*pes.*) p. 309. 2. C.
Ἀποκτενεῖς με. *cur me enecas*? p. 278. 2. D. E.
Ἄπολις, ἄοικος &c. p. 274. 1. A.
Ἀποπιμπλάναι τὸν θυμόν. p. 308. 1. A.
Ἅπτειν *accendere*; ἅπτεσθαι, *tangere*. p. 230. 2. C.
Ἄπυρος τροφή, *cibi facile parabiles*. p. 266. 2. E.
Aquarium vas, ὑδρία, κάλπις. p. 180. 1. C.
Ἄρ᾽ οἶσθα, *noſti utique*. p. 306. 1. C.
Ἀρβύλη, in curru pars, qua ſtabat auriga. p. 290. 1. C.
Ἀρκτεῦσαι quid Athenis. p. 318. E.
Arborum corticibus inarata puellarum nomina. p. 300. 1. D. E.
ex Arce Athenis late patens proſpectus. p. 165. 2. A.
in Arce Ath. Veneris templum. p. 166. 2. D.
Archilochi nomen *Ariſtarchi* nomini ſubſtit. p. 288. 1. E.
Ἄρηρε· *decretum eſt*, frequens Tragicis. p. 281. 2.
Ariſtarchi nomini ſubſtitutus *Ariſtophanes*. p. 288. 2. A.
Ἁρπαλίζειν ab ἅρπαλος. p. 188. 2. D.
Ἀρχαὶ funium & nodorum. p. 245. 2. E.
Ἀσκληπιοῦ πέτρα f. Epidauro vicinus ſcopulus. p. 293. 1. A.
Ἄση, *faſtidium*, prima correpta. p. 193. 1. C.
Ἀστὴρ Μουσάων &c. p. 285. 1. A.
Ἀσχέδωρος, *aper*, Tarentinis. p. 172. 1. D.
Ἄτερος. ὁ ἕτερος. p. 201. 1. C.
Ἄτη· Ἄτης λόφος, λειμών. p. 193. 2. D.
Ἄτιμος, pro ἀτιμώρητος, *inultus*. p. 317. 1. A.
Aula Iovis. p. 170. 1. B.
Αὐθάδης, qui & σεμνός. p. 176. 1. D.
in Aurem dicere. p. 264. 2. D.
Ἄφρακτος ὢν captus ſum. p. 236. 1. C.
τόξα Ἄφυκτα, *certa tela*. p. 317. 2. A.

B.

Βάκχου ἄϊδος. p. 226. 2. B.
Bacchica & Orphica eiusdem originis. p. 266. 2. B.
Βαπτὴ κάλπισι πηγή. p. 180. 1. B.
Βάψαι κάλπιδα, *aquam haurire*. p. 180. 1. C.
Βέλος Διὸς, *fulmen*. p. 225. 1. C.
Βιόδωρος tellus. p. 245. 1. C.
Βίος & βίοτος confuſa librariis. p. 190. 2. A.
Βοηδρομεῖν olim frequentatum. p. 246. 2. D.
Βοηθεῖν quid pr. ſignificet. p. 246. 2. E.
χθόνιος Βροντὴ Διός. p. 291. 2. A.

C. K.

Clangore Cachinni reſonantes undae. p. 293. 2. B.
Κακὸν γυναῖκες. p. 234. 2. B.
Cadavera veſte tegebantur iniecta. p. 322. 1.
Callimachea comparata cum loco *Theocriti*. p. 310. 1. C.
in *Callimacheis* lectiones ſervandae. p. 244. 2. D. 264. 1. B.
illa Καλλιστεύεται πασᾶν. p. 271. 2. D.
Κανὼν, *regula* fabrorum. p. 218. 2. E. 219. 1.
Καρπίζεσθαι, *frui*, rarius, quam καρποῦσθαι. p. 211. 2. A.
Καρποῦσθαι, p. 318. 1. D.
Κάθαμμα λύεις. prov. p. 238. 1. C.
Καθέστατο· καθείσατο· καθίστατο. p. 166. 2. B. C.
Κατὰ γᾶς κεῖσθαι dicuntur mortui. p. 254. 1. C.
Κατὰ γῆς στείχειν· κρύψαι· &c. p. 312. 2. A.
Καταχθονὰ & Καταχθονιᾶν, gloſſematica. p. 252. 2. B.
Κατασκῆψαι dicitur & malum. p. 212. 2. A.
Καταφαγεῖν *bona paterna*. p. 233. 2. B.
Κατένασσε, pro κατῴκισε. p. 227. 1. E.
Κατεύνασε, *conſopivit*. p. 227. 2. A.
Κατέχειν dicitur λόγος, *fama, quae percrebrescit*. p. 322. 2.
Κατηρεφεῖς δόμοι cum ablat. p. 219. 2. A.
Caudam blande movere. p. 256. 2. A.
Καχλάζειν dicuntur κύματα vario ſenſu. p. 293. 2.
Κεδνὴν γυναῖκα dixere Poëtae. p. 254. 1. A.
Κέντρον, *flagellum*, &c. p. 290. 2. C. 305. 1. D. apis. 305. 2. A.
Κηπεύειν, *alere hortum*. p. 173. 2. A.
Κῆρες, *corporeae peſtes*. p. 283. 2. C.
Κιχάνειν, *conſequi*. p. 321. —
Cicero ſumſit a *Chryſippo* multa. p. 192. 2. E. reſpicit Euripidea. p. 263. 2. C. eius de Rep. fragmentum. p. 269. 2. C.
Κλάοις ἂν εἰ ψαύσειας. p. 281. 1. E.
Κλειδοῦχος Veneris Amor. p. 226. 1. E.
Κλῆθρα πυλῶν χαλᾶν· *fores aperire*. p. 250. 2. B. C.
Κλῆρος, fortunae filius. p. 277. 2. D.
Κλῆροι, augurum *notae tabellis inſcriptae*. p. 277. 2. D. E.
Cogitatio ſecunda melior priori. p. 211. 2. E.
Coelo animum ferebat, f. ab *Aeſchylo* ſumptum. p. 292. 1. D.
Κοιμηθῆναι, *mori*. p. 314. 1. D.
Κομᾶν, & λειμὼν κομήτης. p. 185. 2. D.
Κομίζεσθαι δόξαν. p. 211. 2. B.
Conciliatrices & προμνήστριαι. p. 229. 1. C.
Contages colloquio cum ſceleratis contracta. 265. 2. D.
Coronam nectere pr. & figur. p. 170. 2.
Coronas ſignis Deorum imponebant. p. 171. 2. A.
Coronati Delphis domum redibant. p. 250. 1. D.
Corrigere iactum teſſerarum. p. 242. 1. A.
Κρᾶσις animorum in amicitia. p. 191. 1. B. D.
Κρείσσονες aliis, *qui* illos *ſuperant*. p. 294. 2. E.
Κρείσσω λόγου· θαυμάτων· φόβου. p. 295. 1. B.
Κρέων, *Rex*: πόντου κρέων· *rector aquarum*. p. 287. 2. D.
Creſius Latine (Κρήσιος) non *Creſſius*. p. 245. 2. B.
Cupido ab amante dedicatus. p. 164. 2. E.
Κύρειν αἰθέρι, ut κεῖσθαι. p. 244. 2.
Cyrus maior ad Socratis normam efformatus *Xenophonti*. p. 270. 1. E.

D. Δ.

Δαίμων de triſti ſorte quam quis ſit adeptus. p. 251. 2. C. 253. 1. A.
Δάκη θηρῶν. p. 235. 1. D.
Δαμαλίζειν a δάμαλος. p. 188. 2. D.
Δεῖ etiam cum accuſ. δεῖ με λόγων. p. 163. 1. A.
Delirat mens aegrotantis. p. 189. 1. A.
Δέλτος *tabella* Phaedrae. p. 299. 2. D.
Δὴ, *ſcilicet!* inſervit ironiae. p. 266. 1. C.
Δῆγμα Ἔρωτος. p. 305. 1. B.
Δήμητρος ἀκτὴ, δῶρα· *Cerealia munera*. p. 181. 2. B.
Δηωθεῖσα *terra* reſtitutum *Dioni*. p. 186. 1. A.
ἐν Δέοντι· ἐς δέον· ἐν οὐ δέοντι. p. 263. 1. B. C.

Δεσπόται ne Dii quidem adeo Graecis dicti. p. 175. 2. E.
Δεῦρο βλέπε, &c. p. 195. 1. C.
Δευτέρων ἀμεινόνων· prov. p. 212. 1. B.
Δέχεσθαί τι χειρὶ, τινὰ στέγῃ. p. 174. 2. D.
Διαλυμανθεὶς, *excarnificatus*. p. 310. 2. A.
Διαμοιρᾶσαι & διαμοιρᾶσθαι. p. 313. 2. D.
Diana *Limnatis*. p. 187. 2. E. *domina* λίμνας ἁλίας. p. 188. 1. B.
Διανεῦσαι πέλαγος λόγων. p. 253. 1. A.
Διαφθορεὺς de femina. p. 238. 2. D. E.
Δίκαιος εἶ εἰπεῖν &c. p. 280. 2. D.
Δίκαιος & εὐσεβὴς complectuntur officia hominibus & Deo praeſtanda. p. 305. 2. E. 306. 1. A.
Διδόντων θεῶν, *Diis impulſoribus*. p. 319. 2. A.
Διέφθορε, pro διέφθειρε. p. 272. 2. B.
Dii τιμώμενοι χαίρουσι. p. 161. 1. D.
— auditi, non ſpectabiles mortalibus. p. 175. 1.
— e machina prodeuntes ut loquantur. p. 302. 1. D. E.
— ex lege ſibi invicem cedebant. p. 308. 1. B.
de Diis flagitia narrata. p. 216. 2.
Diis nefas adeſſe cadaveribus. p. 319. 2. B.
— — lacrymas profundere. p. 320. 1. E.
Diis ſingulis ſuae partes tributae. p. 178. 1. B.
Δοκεῖς & οἶδα cum πῶς orationi interiecta. p. 215. 2. A.
Δοκεῖν, pro προσποιεῖσθαι, *faire ſemblant*. p. 217. 2. 218. 1.
Dolium pertuſum impleri nequit. p. 261. 2. C.
Δόξας εἶναι, *qui videri voluit*. p. 218. 1. A.
Dorica, Κυναγὸς, Γάπεδον· Tragicis tamen uſitata. p. 281. 1. B.
Δρόσος, ut *ros*, de aqua. p. 180. 1. A.
ut *Dura cautes* me ſpernit. p. 197. 1. A.
Δύστροποι mulieres, *moroſae*. p. 182. 2. D.

E.

Ἐαρινὴ μέλισσα, &c. p. 172. 2. B.
Ἐγκαθείσατο templo ſignum. p. 166. 2. D.
ἑαυτὸν πράγμασιν Ἐγκυκλῆσαι. p. 248. 1. C.
Edere, exedere, ebibere bona. p. 223. 2. A. B.
Εἰ iunctum optativis, ubi proximum ἂν adeſt. p. 220. 1. D.
Εἴκουσα benigna Venus proſequitur. p. 215. 1. A.
Εἴληχεν, *ſorte accepit*. p. 174. 1. C.
Εἶμι· ἄπειμι· ἔσειμι &c. pro futuris. p. 279. 1. B.
Εἴπερ — γε. p. 222. 2. B.
Εἰς πᾶν ἐλθεῖν. p. 194. 1. E.
Εἰς ταυτὸν ἥκειν· εἰς ἓν ἐλθεῖν. p. 192. 2. B.
Εἵσατο βωμὸν, &c. p. 166. 2. B.
ὡς ἂν Ἐκμάθω. p. 228. 1. B.
Ἐκνεῦσαι, *enatare*. p. 219. 2. E. 252. 2. E.
Ἐκπληγεὶς amore. p. 168. 1. A.
Ἔκ τοι πέπληγμαι Euripideum. p. 264. 2. E.
Elapſus criminibus, ἀποφυγών. p. 275. 1. C.
Ἑλεῖν τινα, in iudicio *ſuperare*. p. 270. 2. D.
de *Electro*, vel *ſuccino*, fabula. p. 243. 2. B. C.
Ἐλεύθερος φόνου· φόβου. p. 321. 2. B.
οἱ Ἑλλώτιοι θεοί. p. 284. 2. D.
Emblema *Ciceronianis* f. interiectum. p. 258. 2. D.
Ἔμπαλιν λέγειν. p. 206. 1. E. 2. A.
οὐκ Ἐμπλησθήσομαι μισῶν. &c. p. 237. 2. C.
Ἐν σοὶ, nempe κριτῇ· *te iudice*. p. 198. 2. E. 199. 1. A.
Ἐν omiſſum in Τροίᾳ &c. p. 226. 2. A. 244. 2. D.
Ἐναγκαλίσασθαι παῖδα. p. 319. 1. B.
Ἔγκληρος pro ἐπίκληρος. p. 272. 1. B.
Ἐνδέξια· ἐπιδέξια· *ad dextram*. p. 311. 1. C. D.
ἄλση Ἐνηβῆσαι καλά. p. 282. 1. D.
Enecas me, ἀποκτείνεις μ'· ἀπολεῖς. p. 278. 2. D. E.
Ἔνεστί σοι ſequenti infinitivo, *poteris*. p. 307. 1. D.
Ἐνέται πῶλοι. p. 188. 2. B.
Ἐνθάλπεσθαι ἔρωτι, *uri amore*. p. 219. 1. C.
Ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα. p. 211. 2. D.
Ἐνώπια in aedibus beatiorum. p. 204. 1. C.
Ἐξαρκεῖ, pro διαρκεῖ. p. 194. 1. A.
Eos, Ἕως Atticis *aurora*. p. 173. 1. C.

Ἐπαίρειν, *impellere*. p. 198. 2. A.
Ἐπεὶ λείπει &c. p. 167. 1. D.
Ἐπελπίζειν pro ἐλπίζειν. p. 272. 1. A.
Ἐπεντύνειν videtur eiiciendum Lexicis. p. 289. 1. B.
Ἐπιπνεῖν, de amore. p. 227. 2. D.
Ἐπὶ πολλῶν, *coram multis*. p. 186. 1. C.
Ἐπιῤῥητοῖς, pro ἐπὶ ῥ. vetus ſcriptio. p. 217. 1. C.
Epigrammata ex Antholog. Gr. *MS*. p. 166. 2. 170. 2. 188. 1. 201. 1. 224. 2. 282. 1. 285. 1. 318. 1.
Ἐπιστέλλειν & ἐπιστολαὶ de morientium mandatis. p. 255. 2. D.
Ἐπόπται myſteriorum. p. 163. 1. C.
εἰς γῆν Ἐρείσας ὄμμα. p. 292. 2. A.
Ἔρων *amorem* dixit & *Eurip*. p. 216. 1 D.
Ἕρπειν Dorice *venire*. p. 227. 1. B. 268. 2. A.
Ἔῤῥε, & ἔῤῥειν uſitata, non ἔῤῥεσθαι. p. 268. 1. E. 2.
Ἐῤῥωγέω eſt Atticum p. 309. 2. C.
Erumpere dicitur *odium*, ἐκραγῆναι. p. 309. 1. E.
Ἔσω pro εἰς vix adhibitum Tragicis. p. 223. 1. C.
Ἔς τε & ἔστ' ἂν ᾖ. *usque dum*. p. 236. 2. A. B.
ἀπὸ τοῦ Εὐθέος λεγόμενα. p. 222. 1. A.
Εὐνάσαι & διευνάσαι βίοτον. *mori*. p. 314. 1. A.
Εὐοργησία & Εὐορκησία. p. 275. εὐόργητος. p. 276. 1. A.
Εὐορνιθία, *Sophocleum*. p. 257. 2. C.
Εὐπατέρεια Diana, Minerva. p. 170. 1. D.
Εὐπροσήγορος, *affabilis*. p. 176. 2. A.
ex Evangel. parabolis dicta. p. 261. 2. E.
ex Eventu iudicamus. p. 240. 2. B.
Euripides impietatis accuſatus. p. 232. 1. A. eosdem verſus repetit in diverſis Trag. p. 212. 1. A. 258. 1. D. in iisdem etiam. p. 276. 2. B. finxit Phaedrae tabellas. p. 255. 1. D. qua parte par ſit oratori. p. 269. 1. E. ridet augurum diſciplinam. p. 278. 1. B fingit nimis frequenter Deos e machina p. 302. 1. E.
Euripidis ſententia vituperata. p. 232. 1.
Εὐσεβὴς (ſive εὐλαβὴς) & δίκαιος totum complectuntur religionem. p. 305. 2. E. 306. 1. A.
Euſtathius Eroticus frequentat *Euripidis* verſus & *Sophoclis*. p. 208. 2. D.
ἡ Εὐθὺς Ἄργους ὁδός. p. 291. 1. B.
Εὔτονος & ἄτονος. p. 179. 1. D.
Εὔφημος ἴσθι. p. 242. 1. A. & *Euphemi* nomen eiectum *Ammonii* libello.
Εὐφρόνη, *nox*, etiam Ionice ſcribentibus. p. 204. 2. C.
Ἐξάγγελοι intus geſta narrantes. p. 246. 2. A.
Explere animum. 307. 2. D. E.
Ἔχειν εὖ φρενῶν, &c. p. 217. 2. B. C.
Ἔχειν & ἐλᾶν male permutata. p. 270. 2. C. D.

Ἦτα.

Ἡκάζω *Sophocli* frequens & *Euripidi*. p. 273. 2. A.
ἢ, pro ὡς. p. 193. 2. C.
Ἡβητήρια vario ſenſu dicuntur. p. 282. 1. D.
Ἥδεσθαι λόγοις, &c. p. 302. 2. B.
ᾔδη, ex ᾔδεα, Att. *noveram*. p. 207. 2. B.
Ἡνίοχος νεὼς, *navis magiſter*. p. 296. 2. A.
ὀδύνη πρὸς Ἧπαρ, dolor *ad viscera penetrat*. p. 279. 2. E.
Ἠερινὴ ἀηδὼν &c. p. 172. 2. B.
Ἤρξατο γίγνεσθαι, pro ἐγένετο. p. 208. 2. B.
— ῃσι pro — αις in ſenariis Att. p. 319. 1. D.
Ἡσσᾶσθαι Ἔρωτος &c. p. 242. 2. C.
ἦτ' ἄρα, ſequenti εἰ. p. 220. 2. E. 221. 1. A.

F.

Figura ὅλου καὶ μέρους. p. 228. 1. E.
Fluctus maris in coelum erecti. p. 292. 1. A.
Fluctus ſacri. p. 292. 2. D.
Formula parandae attentioni. p. 195. 1. D.
——— ad rei celeritatem indicandam. p. 289. 1. E. 2. A.
——— εὐφημισμοῦ. p. 203. 1. A. 242. 1. A.
——— loquendi, *meo quidem iudicio*, variis expreſſa modis. p. 198. 2. E.
——— rem mirantis. p. 260. 1. B.

Formula conſolandi, *Non tibi hoc ſoli.* p. 213. 1. A.
——— Euripidea, Καλῶς ἔλεξας. p. 241. 2. E.
——— comminantis, Κλάοις ἂν εἰ ψαύσειας. p. 281. 1. E.
Fragmenta veterum librorum ex *MSS.* inedita. p. 179. 2. B. 215. 2. B. 219. 2. B. 223. 1. E. 259. 1. E. 291. 2. D.
mors & Fugacem conſequitur. p. 321. 1. C.
Fugere iudicium, τὴν δίκην ἀποφεύγειν. p. 275. 1. C.
Futurum pro praeſ. in Τί λέξεις. p. 201. 2. E. 202. 1. A.

G. Γ.

Γέγηθα τ ἄνδρα *Cratini.* p. 310. 1.
Γεγωνεῖν· γεγωνὸν φθέγμα. p. 228. 2. D.
Genitivus poſt verba loco nominum poſita: ἀριστεύων χθονὸς, πρoφητεύει θεοῦ. p. 271. 2. E.
Γλώσσῃ οὐδὲν πιστόν. p. 207. 1. A.
Γναθμὸς & ſimilia prima brevi in ſenariis. p. 295. 2. D.
Grabii peccata in Ed. τ ό. p. 237. 2. E.
Gygis annulus admirabilis. p. 256. 1. B.

H.

Habenas retro tendere. p. 295. 2. B.
Hemſterhuſii emendationes ineditae. p. 224. 2. A. 256. 2. C.
Heſperides Nymphae ἀοιδοὶ dictae (τῶν ἀοιδῶν legendum videtur) p. 244. 1. A. earum μῆλα. ibid. B.
Hiatus inter ſenarios quando evitatus. p. 239. 1. A.
Hippolyti mater Antiope. p. 162. 1. A.
Hippolyto comam ante nuptias puellae ponebant Troezeniae. p. 317. 2. D.
Hippolytus a Troezeniis cultus inſtar herois. p. 317. 2. B. C.
——— ——— ad vitam revocatus fertur. p. 318. 2. B.
de Hippolyto duplex fama. p. 318. 2. A.
de illo res aliis indicta traditur in Hom. *Clement.* p. 318. 2. B.
Hippolyti diverſarum Editionum lectiones. p. 168. 1. D. 170. 1. A. 171. 2. E. 173. 2. D. 188. 2. B. 189. 1. C. 206. 1. D. 211. 2. B. 244. 2. 251. 252. 2. A. 253. 1. D. 277. 2. A. 299. 2. C. 306. 1. D. 315. 1. E.
Hippolyti prioris Editionis verſus. p. 178. 2. C. 220. 2. B. 224. 1. C. 230. 1. A. 237. 1. D. 249. 1. E. 259. 2. B. 289. 1. D. 312. 2. E. 323. Oeconomia. p. 249. 1. D. E.
Hippolyto inſunt minus probanda. p. 190. 2. A. 237. 2. B. 241. 1. B. 2. B. 255. 1. C. 262. 2. D. 319. 2. D. quales in Medea ſententiae. p. 232. 2. E. 233. 1. A.
in *Homero* indicata varians lectio. p. 309. 2. D.
Humeris infundere comam. p. 185. 1. B. C.

I.

Iaculari a capite mos Graecorum. p. 187. 1. A.
Janua Ditis, ᾅδου πύλαι. p. 321. 2. A.
Jecur ſedes doloris, irae &c. p. 279. 2. B.
Ἴν' εἶχον &c. p. 235. 2. B.
Incerti quid ageret pictura. p. 299. 2. D. 183. 2. B.
Inſpirat amorem Venus. p. 227. 2. D.
Ionica quaedam in Atticis Poëtis. p. 319. 1. D.
in —ίζειν producta rariora quaedam. p. 188. 2. D.
Ἴσθι, *ſcias*, iunctum participiis. p. 196. 1. D.
Iſocrati deërant confidentia & vox ſonora. p. 269. 2. C.
Ἶσον τοῖς πρὶν & τ πρίν. p. 195. 2. A.
Ἰθύνειν & εὐθύνειν Tragicis uſitata. p. 296. 2. C.
Iurare coactus idem eſt iniurato. p. 231. 2.

L. Λ.

Laberium mimum agere coëgit blanda Caeſaris oratio. p. 262. 1. B.
Lavabant veſtes puellae Principes. p. 180. 2. C.
Λεκτὸν, οὐ λεκτὸν, i. e. οὐ ῥητόν. p. 257. 2. B.

Leges

Leges Atticae fictae. p. 164. 1. E.
Λειμῶνες, prata Dianae ſacra. p. 171. 1. D.
Λεπτουργεῖν· λεπτολογεῖν. p. 263. 1. D.
Ληκύθειοι *Euripidis* verſus. p. 160. 2. D.
Ληφθῆναι, *in crimine deprehendi*. p. 267. 1. A.
τὸ Λίαν damnat *Eurip*. p. 192. 1. B.
Libertas loquendi ſervis negata. p. 210. 1. A.
Librarii male repetita reliquerunt. p. 251. 1. D.
Λίμναι loca, ubi olim erant paludes. p. 187. 2. D.
Λίμνη de *mari*. p. 182. 1. A.
Λιμνάτιδος Dianae templa. p. 187. 2. D. E.
Lingua iuravit; mens eſt iniurata. p. 231.
Livianae Lucretiae egregia ſententia. p. 231. 1. C.
Livius interpretatur Graeca. p. 309. 1. D. E.
Lycophron imitatur Euripidea. p. 318. 1. B.
Λύειν, pro λυσιτελεῖν, Tragicis. p. 213. 1 & 2.
Lupis ſive *lupatis ora frenare*. p. 295. 2. E.

M.

Μάκιστον pro μέγιστον. p. 252. 1. C.
in Magicis ſacris fimbria veſtis adhibita. p. 223. 1. 2.
Μαντείας ἄξια, ſive δεῖσθαι, *obſcura*. p. 189. 2. B.
Mari ferocior. p. 196. 2. B.
Μάρπτειν, *corripere*. p. 290. 1. D.
Maſculina participia de foeminis. p. 205. 2. D. 206. 1. A.
Medea Theſeo venenum paraverat. p. 267. 2. D.
Μὴ 'δικεῖν, pro μὴ ἀδικεῖν. p. 270. 1. C. D.
Μεῖζον φόβου πρᾶγμα. p. 295. 1. D.
Menander expreſſit Euripidea. p. 177. 1. D. 206. 1. B. 267. 1. E.
Μέτρου ἄριστον. p. 192. 1. B. C.
Μηδὲν ἄγαν. p. 192. 1. C.
Μιαρὸς in μικρὸς male mutatum. p. 320. 2. C. D.
Μισογύνης Hippolytus. p. 237. 1. E.
Μῖσος, μίσημα &c. de *odioſo*. p. 208. 1. B.
Modus ſubiunctivus in dubitatione. p. 247. 2. A.
Mors, ἰατρὸς in malis. p. 313. 2. B. D.
Morderi curis, *opprobriis* &c. p. 305. 1. E.
Morſam ſtimulis Amoris non videtur *Euripides* dixiſſe. p. 304. 1. D.
Morſus amoris, & *amore* δηχθεὶς, in uſu ſunt. p. 305. 1. B. C.
Morſibus inſpirant apes *venenum*. p. 305. 2. C.
ἐν Μούσαις εἶναι qui dicantur. p. 216. 1. E.
Μυελὸς, *medulla*, de mente. p. 191. 2. B.
Mulcere aliquem ſomnus dicitur. p. 196. 1. A.
Mulieres *Euripidi* φυτὸν ἀτηρὸν, κακόν. p. 234.
Multus fluens Python orator. p. 214. 2. C.
non *Multa* agenda. p. 248. 1. D.
Muſae ſemper favent quos ſemel viderint *lumine placido*. p. 310. 1. B. C.
Myſteriorum ὄψις. 163. 1. C.

N.

Naturae vis in patre irato. p. 300. 2. C.
Ναύκληρος de *auriga*. p. 296. 2. A.
Nauſicaa *Homeri*, πλύντρια. p. 180. 2. D.
Nautici equiſones. p. 296. 2. B.
Νεκρὸς ut diſſyll. pronunciatum. p. 310. 2. B.
Νέμειν, verbum *Sophocli* frequens. p. 306. 2. A.
Νέμειν τὶ τινί. p. 306. 1. E. 2. A.
Νέφος ὀφρύων. p. 183. 1. C. D.
Neutra plur. adiect. pro ſingul. p. 203. 2. C.
Neutris verbis agendi vim veteres tribuerunt perpaucis. p. 310. 2. A.
Νικᾶσθαι τινὸς & τινὶ, diverſo reſpectu. p. 217. 1. A. B.
Νικέντα Graeci non dicunt pro νικηθέντα. 215. 1. A.

Νὶν Tragici; Μὶν adhibet *Homerus*. p. 299. 2. A.
Noverca privignis inimica. p. 267. 2. D.
Nubila vultu. p. 183. I. D.

O. Ω.

ὁ pro ὃς inuſitatum Tragicis. p. 224. I. D.
Ὦια ἱματίου. p. 223. I. E.
Ὠκεανοῦ πέτρα, rupes p. 179. 2. C.
Oculi ſunt in amore duces. p. 224. 2. B.
Odium de odioſo. p. 208. I. A.
Odor Deae divinus. p. 315. I. A. B.
Ὀδυνᾷν, pro λυπεῖν. p. 190. I. A.
Οἰκονομικῶς multa fingi a Poëtis. p. 241. 2. B. 308. I. B.
Οἰκούρημα, pro οἰκουρός. p. 248. 2. D.
In verbis — οῖμι, — οῖς — οῖ· optativi terminatio Atticis etiam uſitata. p. 220. I. A.
Οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιοὺς οὐ βλητέον. p. 262. I. A.
Οἰωνὸς κακὸς vel κακοῦ, *malum omen*. p. 257. I. C.
Οἶσθ' οὖν; p. 229. 2. A.
Ὀλβιόδωρος tellus Deorum. p. 245. I. E.
Ὀλίγος παῖς, pro μικρός. p. 226. I. A.
Ὄπα *vocem* dixit & *Eurip*. p. 229. I. A.
Ὀπαδοὶ Hippolyti, &c. p. 286. 2. D.
Ὅπως μὴ —— φανῇς vel φανῇ. p. 224. I. A.
Ὅπως modum ſignificat. p. 242. I. E.
Optata Theſei a Neptuno perficienda. p. 258. 2.
Ὅρκιος Ζεὺς invocatus. p. 273. I. D.
Ὥριον χρόνον (p. 284. I. E.) dixit *Dionyſius* hymno in Apoll. quem vulgavit *Jo. Fellus*.
Orphica inſtituta, origo Pythagoricorum. p. 266. 2. B.
Ὥς γ' ἐμοί, & ὥς γ' ἐμοὶ κριτῇ. p. 198. 2. E.
Ὡς τάχος *quam celerrime*. p. 221. 2. E.
Ὡς, pro ἵνα, etiam cum praet. imperf. indic. p. 264. I. D.
Ὡς, *ut*, ſubiunctivo iunctum. p. 304. I. B.
Ὅθι, *ubi*, pro οὗ. p. 180. 2. B.
Ovidius ſaepius expreſſit Euripidea. p. 171. 2. C. D. 231. I. E. 268. I. B. 299. 2. E. 308. 2. A. B.
——— ingenio abuſus interdum. p. 197. 2. D.

Οὐδαμοῦ φρενῶν εἶναι an dicatur. p. 272. I. D.
Οὐκ ἀρετή, οὐκ ἀπόδοσις, &c. p. 184. I. E.
Οὐκ εἶπον; p. 239. 2. B.
Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος. *Non meus hic ſermo eſt*. p. 201. 2. D.
Οὐκ ἂν ἦν, *non eſſet*. p. 202. 2. C.
Οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. p. 230. I. B.
Οὐ μὴ iunguntur futuris. p. 230. 2. D.
Οὐρανῷ στηρίξαντα. p. 292. I. B.
εἰς Οὖς λέγειν. p. 264. 2. D.
Oxymora frequentat *Eurip*. p. 275. I. A.
Ὤφθη, *deprehenſus eſt*, pro ἐλήφθη. p. 270. 2. E.

P. Π.

Ποῖ φύγω; *quo fugiam?* non ποῦ. p. 257. 2. E.
Παιὰν & Παιὼν Apollo. p. 313. I. B. 2. A.
——— de medico; de *morte*, malorum remedio. p. 313. I. B.
Παιπάλημα quis dicatur. p. 208. I. E.
Πάλαι, ut *dudum*, de re modo praeterita. p. 281. I. A.
Παλαιόν, pro περὶ πολλοῦ χρόνου. p. 260. 2. A.
Παλαιστὴς δεινός, p. 262. 2. C.
Πανδοχῆ & πανδοχοῦ. p. 211. I. D.
Παραξόνιον. p. 297. 2. C.
Παράσημον ἀργύρειον. p. 284. I. C.
Παρατίλλεσθαι dicebantur adulteri. p. 209. I. A.
Παρθένος ψυχή, πηγή, χείρ· p. 271. 2. A. B.
Particulae minutae fallunt interpretes. p. 185. 2. B. p. 249. I. B.
οὐ Παύσομαι cum participiis. p. 237. 2. D.
Παχνωθῶμαι λύπῃ &c. 249. 2. D.
Πείθειν τὶ τινά, p. 278. 2. A.
Πείθεσθαι ἀφανῆ. p. 303. I. A.
Πέλαγος λόγων. p. 253. I. A.
Πεπληγμένη κέντροις Ἔρωτος. p. 167. & 168.
οὐ Πέρα λέγειν. p. 274. 2. C.
Percuſſus amore. p. 304. 2. C.
Περισσὸς ἀνήρ, *vir eximius*. p. 266. I. B.
Πέτρα Παλλάδος Athenis. p. 165. I. E.
Πεύκη, de *tabellis*, vel *pugillaribus*. p. 299. 2. D.
Picturas etiam obſcoenas oderat Hippol. p. 271. I. E.
Πιέζειν, *comprimere*. p. 234. 2. D.
Πινάκια, pr. *ex pinu* factae *tabellae*. p. 300. I. A.

Πίστεις in foro *argumenta*, ſive *probationes*. p. 307. 1. A.
Pittheo, Regi optimo, olim attributa. p. 161. 2.
vive Pius; *moriere* tamen. p. 311. 2. E.
Plato uſus eſt Euripideis. p. 201. 2. A. 232. 1. C.
Πλέκειν ὕμνον & στέφανον. p. 170. 2. C.
οὐδέν μοι Πλέον ἦν· οὐδὲν πλέον ἐποίησα. p. 194. 2. A.
Πληγεὶς ἔρωτι. p. 304. 2. A. B.
Πληρῶσαι τὰς ἐπιθυμίας· τὸν θυμόν. p. 307. 2. D. E. 308. 1. A.
Πλύντειαι *Homeri* & *Sophoclis*. p. 180. 2. 181. 1.
Ποῖ τρέψομαι; *quo me vertam*. p. 279. 1. C.
Ποιμαίνειν, ut βουκολεῖν, *ducere*, *decipere*. p. 182. 1. D.
Πολίτης οἴνου· ἀγῶνος· &c. p. 285. 1. D. E.
Πολὺς, pro σεμνὸς, μέγας, &c. 160. 2. B.
Πολλὴ Venus *urget* vel ineſt. p. 214. 1. E. 2. A. B.
Πῶς, *quo vultu*. p. 237. 1. B.
Πῶς ἂν ὀλοίμην· *Utinam* &c. p. 185. 2. B. 200. 1. D.
Πῶς οὖν. p. 229. 2. B.
Poſteros ob maiorum delicta puniri. p. 253. 2. C.
Ποτὰ vel πιστὰ φάρμακα. p. 223. 2. D. E.
Πότνια θηρῶν Diana. p. 169. 2. B.
πατρὸς Πους *Euripidi* quo ſenſu. p. 236. 2. E.
πολλὰ Προσόσειν & ὀλίγα. p. 247. 248.
Πρᾶξις de rebus Venereis. p. 271. 1. B.
Προμνήστριαι, *conciliatrices*. p. 229. 1. B.
Προνώπιον Peloponneſi Troezen. p. 204. 1. B.
Πρόῤῥιζον, *tota cum ſtirpe* perire. p. 239. 1. 2.
Πρὸς σὲ γονάτων. p. 230. 1. D.
Πρὸς τοῦ τέθνηκε; p. 287. 2. C.
Προσελκύσασθαι τινά. p. 319. 1. B.
Προσεννέπειν *Euripidi ſalutare*. p. 176. 2. E.
Προσσαίνειν dicuntur quae nobis *arrident*. p. 256. 1. C.
Προσφιλὴς *alicui*. p. 315. 1. D.
Πρόσχημα Ioniae, Graeciae &c. p. 204. 1. A.
Πρῶτα dicam, unde πρῶτον orſus es. p. 269. 2. E.
Προτιμῆσαι, pro λόγον ἔχειν. p. 168. 2. E.
Πρόσωπον ἐς ἄλλην στείχειν. p. 312. 2. B.
de Providentia divina dicta *Eurip*. p. 283. 1. D. E.
—— —— —— dubitatio. 283. 1. A. B. C.
Publice verba facere neſcientes paucis facile probantur. p. 269. 2. B.
Πυελὶς, *pala annuli*. p. 256. 1. A.
Πυκταλίζειν a πύκταλος. p. 188. 2. D.
Pythagorica inſtituta eiusdem originis, cuius Bacchica & Orphica. p. 266. 2. B.

R. P.

Jo. Racinii verſus e Phaedra cum Euripideis aliquoties comparantur. p. 201. 1. E. 216. 2. D. &c. evitat ille ſcopulos *Eurip*. p. 255. 1. C.
Ῥαγῶσαι quaenam dicantur; ἐῤῥωγέναι· ὑπεραγλῶσαι, &c. 309. 1. C.
Rapere currum, βίᾳ φέρειν. p. 296. 1. C.
Reges in Oriente δεσπόται non Graeci. p. 175. 2. D.
Religare litore navem. p. 246. 1. B.
curru haerens *Reſupinus*. p. 298. 1. A.
Rhodii gubernatoris dictum. p. 196. 2. A.
Ῥόπτρον Δίκης αὐτὸν ἔπαισε. p. 288. 1. C.
Ruere dicitur in aliquem Venus. p. 214. 1. B. C.

S. Σ.

Σαίνουσι canes, cauda *adulantes*. p. 256. 1. E.
Sapphoni quaedam abiudicata. p. 228. 2. E.
Σαφῶς λέγειν, &c. 280. 2. A.
Σαφῶς & σοφῶς, male permutata. p. 280. 2. A.
Scaligerum dedecent, quae tribuit illi *Barneſius*. p. 200. 1. E. 202. 1. E. 216. 1. C.
Σκηπτὸς, *fulmen*: hinc ἀποσκῆψαι· ἐνσκῆψαι· &c. p. 212. 1. C. D. E.
Scironides petrae. p. 269. 1. B. C.
Σκότος με κιχάνει, de mortis tenebris. p. 321. 1. A.
Σκληροτράχηλοι Iudaei legitimo Rectori reluctantes. p. 296. 1. D.
Scopulis ſurdior. p. 196. 2. C.
Sedes verſuum ignorata fefellit interpretes. p. 296. 1. D.
Σεμνομυθεῖν. p. 221. 1. B.
Σεμνὸς, *ſuperbus*, *ſeverus*, *triſtis*. p. 176. 1. C. D. 278. 2. C.

Σεμνότης quae laudata Philoſophis. p. 176. 1. B.
Σημῆναι ſcribendum, non σημᾶναι. p. 255. 1. A.
Senecae Tragici loca cum Euripideis ubique comparantur.
Servi oratores nulli fuere. p. 210. 1. B.
Σίδηρος de *falce* poſitum. p. 172. 1. A.
Sinidis nomen prima brevi. p. 268. 2. C.
Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν, Pythag. p. 261. 2. D.
Σιωπῶσα φωνή. p. 280. 2. D.
Σοφισταὶ olim in quavis arte excellentes. p. 262. 1. E.
Σοφὸς λέγειν, νοεῖν, &c. p. 262. 2. C.
Sophoclis Ναυσικάα ἢ Πλύντριαι. p. 181. 1. Νίπτρα. 181. 1. C.
—— Hippodamiae de Pelope verba. p. 219. 1.
Sophocles verſus in eodem dramate non repetit. p. 274. 1. D.
Σοῦ τάδ', σοῦ ἐμοῦ κλύεις. p. 201. 2. B.
Speculatrix Troezenis, rupes. p. 165. 1. D.
Speculum malorum *tempus*. p. 210. 2. C. D.
Σποδούμενος, συντελούμενος. p. 298. 1. D.
Στέγειν, *ſilentio celare*. p. 257. 2. B.
Στέργηθρον idem ac θέλγητρον. p. 191. 2. D.
κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· & ἐς οὐρανόν. p. 292. 1. D.
Στηρίζειν pro στηρίζεσθαι. p. 292. 2. B.
H. Stephanus multa ſumſit ex *Euſtath.* p. 206. 1. A.
Στόμιοι δέχεσθαι & ἐνδακεῖν· contraria. p. 296. 1. A.
Stultum natura nemo ſapere docebit. p. 261. 2. B.
Σύαγρος f. olim lectum in Euripideis. p. 172. 1. C.
Συζυγῆναι συμφοραῖς &c. p. 314. 2. C.
Συγκατῴκισέ με θηλείᾳ. p. 314. 2. D.
Συγγνώμης τυχεῖν rarius quam συγγνώμην ἔχειν. p. 307. 2. A.
Συνεκκωμάζειν παισὶν ἐρώσας. p. 218. 1. C. D.
Συνήδεσθαι & συναλγεῖν oppoſita. p. 302. 2. D.
Συνοικουρὸς, pro συνεργάται. p. 279. 1. D.
Συντόμως καὶ συντόνως interdum iungi. p. 311. 2. D.
Σύ τοι frequens in animoſe dictis. p. 266. 1. E.
Σφενδόνη, *pala annuli*. p. 255. 2. E.
Σφραγὶς λίθου, *gemma annuli*. p. 255. 2.
Σφριγῶντες ἥβῃ. p. 179. 2. A.
Σχῆμα Aſiae, *decus*. p. 204. 1. A.
Suum cuique placet. p. 177. 1. C.
Suum negotium gerere. p. 247. 2. E.

T.

Τἀναιδὲς prima producta. p. 205. 2. B.
Non eſt amor *Tanti*, &c. p. 213. 2. C. D.
Ταρβόσυνος & Deos Cupido. p. 216. 1. A.
οὔτι Ταύτῃ ταῦτα. p. 168. 1. B. C.
per Te Deos oro. p. 230. 2. A.
Τέγγειν δάκρυσι παρειάς. p. 254. 2. E.
Τέγγεσθαι λόγοις & Θέλγεσθαι. p. 195. 2.
Τέλη, *myſteria Eleuſinia*. p. 163. 2.
Tempus omnia patefacit. p. 210. 2. C. 211. 1. A. 306. 2. B. C.
Tempus praeſens cum aoriſtis iungi. p. 167. 2. A.
—— futurum pro praeſenti. p. 178. 2. E.
Τεθηγμένος ὀργῇ. p. 239. 2. E.
Τέρας ἅλιον. p. 294. 1. E. ἄγριον. 2. A. ταῦρου. p. 298. 2. C.
Terentius locum *Alexidis* expreſſit. p. 242. 1. C.
—— Menandrea. p. 303. 2. E.
Terrae motum fragor comitatur. p. 291. 2. C.
Τέρψις de voluptate Venerea. p. 271. 1. C.
Θᾶσσον ἢ λέγοι τις. &c. p. 289. 1. E.
ὁ Θάτερος vitioſum. p. 201. 1. C.
Θαυμάζειν, *colere*, *venerari*. p. 177. 2. A.
—— θεν· ἔκρυφθεν, pro ἐκρύφθησαν, & ſimilia minus uſitata Poëtis Atticis. p. 298. 2. C.
Θήγειν, *ad iram incitare*. p. 240. 1. A.
ἡ Θεὸς, Dea, & θεά. p. 169. 1. E.
Θεοσέπτωρ, *pius*. p. 311. 2. E.
Theſei filii duo ex Phaedra. p. 197. 2.
Θυραῖα, *aliena*. p. 207. 1. B.
Τὶ, ſuperfluum in Οὐ γάρ τι. p. 249. 1. A.
Τί ἐμοὶ καὶ σοί; *quid mihi tecum eſt*, &c. p. 187. 1. E.
Τί οὖν Tragicis etiam in uſu. p. 268. 1. D.
εὖ Τιθέναι & εὖ τίθεσθαι. p. 241. 1. C.
Τιμαὶ, Deorum partes. p. 178. 1. B. C. D.
Τλητὸν, οὐ τλητόν. p. 257. 2. C.
Tmeſes in Att. ſenariis rarae. p. 264. 2. E. 311. 1. B.
Τὸ μὴ οὐ, iambus, initio ſenar. p. 169. 1. A.

Τόποι Ἀτλαντικοὶ &c. p. 277. I.
Τοσοῦτον ἐγίγνωσκον· *hoc unum tantum.* p. 250. I. B.
Τοσοῦτόνγ᾽ οἶδα. p. 299. I. C.
Τῷ τρόπῳ; *quomodo?* p. 260. 2. A.
Tragoediae Chriſti Patientis loca quaedam non optima: p. 161. I. B. 167. 2. D. 179. I. A. 203. I. B. 250. I. A. 278. I. A. 282. 2. A. 288. I. B. De illa dictum fuit in Praefatione.
Τρέφειν pro ἔχειν, *Sophocleum.* p. 203. I. E.
in — τρια deſinentia Atticis uſitata. p. 229. I. D.
Τριταίαν ἡμέραν, τὴν τρίτην *Eurip.* p. 193. I. A.
Τύπος σφενδόνης. p. 255. 2. D.
Τύραννον δῶμα, *aedes Regiae.* p. 254. 2. B.

V.

Veneri non reluctandum. p. 215. I. A. B.
Verecundia ſaepe prava. p. 205. 2. A. B.
Video meliora; deteriora ſequor. p. 204. 2. 205. I.
Vir & ἀνὴρ uſu rariori. p. 221. I. & 2.
exſecta Virum iuventus. ibid.
Virgilius expreſſit Euripidea. p. 312. 2. B.
Virtus an διδακτόν· p. 174. 2. A.
Virtutem *promovet doctrina.* p. 174. 2. B.
Viſere myſteria. p. 163. I. C.
Vitam illis optabant, quibus mors negata. p. 276. I. E.

X. Ξ.

Xenarchus Com. verſum adhibet *Eurip.* p. 208. 2. E.
Ξενοῦσθαι & ἀποξενοῦσθαι. p. 281. I. E.

U. Υ.

Una tres perdidiſſe dicitur. p. 315. 2. E.
Ὑπεξέχεν, *exceſſit e vita.* p. 320. I. B.
Εἰς Ὑπερβολὴν ἀγαθὸς, πανοῦργος. p. 265. 2. A.
Ὑπερέχειν· καθυπερέχειν τοὺς ἄλλους. p. 312. I. B.

Ζ.

Ζηλοῦν iunctum cum θαυμάζειν. p. 177. 2. D.
Zephyrus *mulcet* herbas &c. p. 173. I. E.

Φ.

Phaedra fuit *Sophoclis*, non *Eurip.* p. 216. I. A.
Φάρμακα ποτὰ vel πιστὰ, p. 223. 2. D. E.
Φέγγος Ἀθήναις. p. 284. 2. E.
Φίλον κάρα· κέαρ &c. pro ἐμόν. p. 184. 2. D.
Philoſophos mentiti ſaepius introrſum turpes. p. 267. 2. A.
τὰ Φίλτατα, *uxor*, *liberi*, &c. p. 268. I. A.
Φίλτρον, *amoris irritamen.* p. 223. I. A.
Φρονεῖν mala ſua, *ſentire*, pro νοεῖν. p. 190. I. C.
Φυγῇ & φυγαῖς, *exilio*, aliquem mulctare. p. 276. I. B. C.
ἐν τῇ Φύσει quae dicantur ineſſe. p. 174. I. A.
Φυτὸν (ut χρῆμα, πρᾶγμα) ἄθλιον. p. 234. I. 2.

Χ.

Χαίρειν ἐῶ, λέγω, κελεύω. p. 178. 2. C.
Χαίρειν & Γεγηθέναι cum accuſativo. p. 310. I. A.
Χἄτερος, pro καὶ ἕτερος. p. 243. I. B.
Χέαι· χέας· ἐκχέαι· συγχέαι. p. 278. 2. A. B.
Χειμάζεσθαι, *iactari.* p. 198. I. A.
Chorus indicat venientem in ſcenam. p. 287. I. D.
Chorus in Hippol. Troezeniae. p. 204. I. D. E.
a Choro diſtincti venatores &c. p. 169. 2. D.
Φίλῳ Χρῆσθαι· & οἱ χρώμενοι. p. 270. 2. A.
Chryſippus Euripidis fuit ſtudioſiſſimus. p. 190. 2. E.

Ψ.

Ψήκτρα· ψηκτρίζειν ἵππους. p. 288. 2. B.
Ψήχειν ἵππους. p. 178. 2. A.

F I N I S.

LVD. CASP. VALCKENARI

DIATRIBE

IN

EVRIPIDIS

PERDITORVM DRAMATVM RELIQVIAS.

LVGDVNI BATAVORVM
Apud IOANN. LVZAC, & IOANN. LE MAIR.
CIↄIↄCCLXVII.

ILLVSTRISSIMIS

ACADEMIAE

LVGDVNO-BATAVAE

CVRATORIBVS,

NATALIVM, MVNERVM, VIRTVTVM GLORIA SPLENDIDISSIMIS,

GVLIELMO,

COMITI DE BENTINCK,

RHOONAE ET PENDRECHTAE DOMINO, EQVESTRI HOLLANDIAE ORDINI ADSCRIPTO, EIVSQVE NOMINE INTER DELEGATOS PRAEPOTENTIVM HOLLANDIAE ORDINVM PRINCIPEM LOCVM TENENTI, AGGERIBVS ET VIIS RHENOLANDIAE CVRANDIS SEPTEMVIRO,

ETC. ETC. ETC.

CORNELIO DE WITT, I. C.

IAARSVELDIAE DOMINO, CIVITATIS DORDRACENAE SENATORI, ET CONSVLI, ETC. ETC. ETC.

PETRO STEYN, I. C.

PRAEPOTENTIVM HOLLANDIAE ORDINVM CONSILIARIO ET SYNDICO SVPREMO, MAGNI SIGILLI CVSTODI, SVPREMAE CVRIAE FEVDALIS PRAESIDI, EIVSQVE TABVLARII PRAEFECTO, AGGERIBVS ET VIIS RHENOLANDIAE CVRANDIS SEPTEMVIRO, ETC. ETC. ETC.

EORVMQVE COLLEGIS,

NOBILISSIMIS AMPLISSIMISQVE

V I R I S,

CIVITATIS LEIDENSIS CONSVLIBVS,

IOANNI VANDER MARCK, AEG. F. I. C.

IOANNI VANDER MARCK, I. C.

ADRIANO CRVCIO, I. C.

PETRO CAAVW.

NEC NON

GRAVISSIMO, CONSVLTISSIMOQVE

V I R O,

IANO VAN ROYEN,

DAVIDIS FILIO, I. C.

CIVITATIS LEIDENSIS SYNDICO, ILLVSTRI ACADEMIAE CVRATORVM CONSVLVMQVE COLLEGIO AB ACTIS.

Qui mihi honorificum in Academia, quam ſapienter moderamini, Lugduno-Batava locum adſignaſtis, VIRI PERILLVSTRES, ne hoc quidem meae erga vos obſervantiae quantulumcunque pignus accipere dedignabimini. Nec ſane videri poterit libellus indignus qui vobis offeratur: continet enim exquiſitas ante duo annorum millia clari Scriptoris ſententias, quem virum longe ſapientiſſimum fuiſſe iudicabat, ne dicam Apollinem Delphicum, (quamvis & hoc memoriae ſit proditum,) illud multo certius & veracius Amſtelaedamenſis civitatis oraculum, quod in adminiſtranda republica Vos hodieque, VIRI MAGNIFICI, frequenter adhibetis, Petrus Cornel. Hoofdius. Quique iuvenis divini Poëtae prae reliquis vim mirabatur, Hugo Grotius, ad rempublicam vocatus in eodem erga Euripidem ſemper affectu perſtitit. Danieli Heinſio videbatur *ſapientiae non tam auctor bonus* Euripides, *quam oraculum, neque dux modo ad virtutem, ſed certiſſimus prudentiae antiſtes.* In amabili Academiae Veſtrae umbra a Ioſepho Scaligero formati, natura quippe ſua veterum admiratoris, Heinſii ſi vos forte minus movet auctoritas, tantam tamen in animis Veſtris vim arbitror habiturum par illud popularium admirabile, ut Grotii Hoofdiique iudicium centenis, quae fortaſſe proferri poſſent, laudum teſtimoniis anteferendum, atque Euripidem iudicaturi ſitis digniſſimum, cuius ex perditis Tragoediis excellentia dicta Vobis dedicata ante offerantur, quam cum harum Literarum ſtudioſis hominibus communicentur. Ea veterum fuit Poëtarum ratio, ut carminum ſuavitate homines alli-

 cerent,

cerent, feroſque mores ad humanitatis amorem cultumque emollirent. Prae omnibus Euripides ſub fabularum velo eam ſapientiae partem tractavit in Tragoediis, quae moribus civium formandis emendandisque, quaeque humanae ſocietati in univerſum maxime eſſet accommodata. Qua claruit, aetas in pacis etiam artibus magnorum fuit inter Graecos ingeniorum feraciſſima. Praeter Periclem, Socratem, Anaxagoram, vidit illa Democritum, Hippocratem, Herodotum, Thucydidem, Sophoclem, Eupolin, Cratinum, Ariſtophanem, quorum vel unicus ſeculo ſuffeciſſet illuſtrando. Socratis familiaris graviſſima quoque religionis capita frequenter attigit Euripides. Oſor formidoloſae ſuperſtitionis, quae cives etiam Atticos agitabat, de uno Deo univerſi conditore, de provida divinae mentis circa res humanas cura, de virtutis amore, de anima poſt funera ſuperſtite, de certo ſcelerum vindice, de praemiis piorum, de rebus divinis in univerſum ſic ſenſit, ut in iſta terrarum orbis caligine ſolus ille Poëtarum ſapuiſſe, dignusque Socratis conſortio fuerit viſus Chriſtianorum veterum eruditiſſimo Clementi Alexandrino, atque inter paucos proximus acceſſiſſe veritatem, quam Chriſtiani profitemur. Morum diſciplinae nullam equidem partem arbitror a Philoſopho veteri excogitatam, quam ille non pertractaverit, verae virtutis & honeſti laudator conſtantiſſimus. Suae aetatis & civitatis morum cenſor, reipublicae praeſertim adminiſtrandae, ſed & privatim quibusvis ſaluberrima dedit praecepta. Huius autem in ſcena Philoſophi dramata, olim Regum quoque deliciae, ſtudioſe legebantur ab Alexandro Macedone, Antigono, Ptolemaeo Euergete, Caeſare Auguſto, ut illinc regni adminiſtrandi praecepta peterent, aut in Muſicis his elegantiis a negotiis vacui iucunde conquieſcerent. Aequiora quidem ille poſterorum, quam ſuae aetatis hominum expertus iudicia, ab Archelao tamen Rege vocatus in Macedoniam & blande fuit exceptus, qui cum Poëta ſummam communicare conſiliorum non dubitavit. Adeo rerum ſcena fuit mutata, ut hoc ſeculo cum Euripide praeclare agi arbitremur, ſi verſuum illius dulcedine tanquam Sirene capti Graecis literis erudiendi, qui quidem indolis ſint generoſioris, ad amorem humanitatis veterisque Philoſophiae ſe commoveri patiantur. Hanc vel in primis partem mihi a Vobis, VIRI PERILLVSTRES, demandatam credidi, dum Scriptores mihi Graecos in Academia Veſtra commiſiſtis interpretandos; ut, qui meam ſe darent in diſcipli-

ciplinam, non Graeci magis ſermonis, quam veteris memoriae rerum priſcaeque ſapientiae cognitione quadam imbuerentur; non ut verborum ornamentis Rhetorumque formulis ditati ingenium tantum excolerent, aut doctiores evaderent; ſed ut antiquitatis monumenta tractantes animum etiam emendarent, atque his in literis exercitati cives patriae quisque ſuae meliores evaderent. Haec in Academia Friſiaca per quinque & viginti annos mea fuit ratio, ut, veteris ſapientiae fontibus demonſtratis, obſervationum aliarum taedium rerum ab antiquis Scriptoribus traditarum iucunditate minuerem, iuvenesque ad illa diſcenda cohortarer, quae viris etiam eſſent utilia futura. Poëtarum autem dicta in animos bene moratorum facilius influunt, & memoriae firmius inhaerent: a nugis vero, quibus rectam indolem ſibi iuvenes necari patiuntur, potente Poëtarum lenocinio ſunt avocandi, atque hoc tanquam calcari ad amorem humanitatis exſtimulandi. Et videri fortaſſe potueram pretium operae tuliſſe, niſi ingenio claros nonnullos, ab Anglis eruditis & Germanis laudum praemio honeſtatos, literarum commodis inimica mors rapuiſſet ante diem. Quantumvis autem

Vitae ſumma brevis ſpem nos vetet incboare longam,

ſi Deus O. M. coeptis adſpiraverit, in Academiae Veſtrae frequentia damnum illud inſigne erit aliquando reparabile. Iam nunc inveniuntur, qui ſevera lege his ſtudiis invigilantes in hoc genere literarum viri ſint futuri. Nam, quorum pectora ſemel percuſſerit honeſtus antiquitatis amor, ad haec ſtudia deſerenda nulla conditione, nullis verborum tormentis permovebuntur. Ea quidem eſt harum literarum, ea veri, quantulum illud cunque ſit, delectatio, ut hoc ſint earum cultores praemio contenti. Nihil tamen his literis in Academia Batava promovendis maius attulit incrementum & decus potenti patrocinio & benigno favore, quo vos, VIRI PERILLVSTRES, harum cultores & Profeſſores, non ultimos Academiae decus promoviſſe iudicantes, dignati ſemper fuiſtis atque etiam nunc dignamini. Quum ante hos triginta annos valde iuvenis unum hic maxime mirarer Albert. Schultenſium, Nobiliſſimorum Deceſſorum Veſtrorum exquiſita me benignitas ditavit; dum, aditu ad recondita Bibliothecae ſcrinia patefacto, ampliſſimam mihi fecere quascunque vellem veteres membranas contrectandi poteſtatem. Iſtius beneficii temporisque memoriam dum ſaepe recolo iucundiſſimam, gratus recor-

dor

dor Illuſtris Conſulis IOANNIS VAN DEN BERGH, pacis bellique temporibus viri permagni, quique Illuſtriſſimo Curatorum & Conſulum erat conſeſſui ab actis, excellentis etiam doctrina DAVIDIS ROYENI, qui, cum ad ceteras laudes eam homines adiicerent eruditiſſimi, ut Academiae literarumque commodis ſemper invigilarent, ſua tum perfecerunt commendatione, ut hoc ego commodo per biennium perfruerer. Ingentis beneficii ſemper memori ſaepe mihi fuit occaſio ſubnata de Leidenſi Bibliotheca bene merendi, ex qua huic etiam libello quaedam acceſſerunt ornamenta minime pervulgata; in quo Poëtae Philoſophi dicta disiecta componere, atque illuminare conatus, quibus longi temporis aetas obſcuritatem quamdam intulerat, Philoſophiam etiam Euripidis, tum alia tradidiſſe videor, quae harum rerum intelligentibus inexſpectata ſint neque iniucunda futura. Hunc Vos libellum non dubito quin comiter & benigne ſitis excepturi, eum etiam in finem editum, ut Academiae Batavae hac in parte decus meo quodam modulo nonnihil amplificaretur. Quod ſi quis forte tenue opuſculum perſonis Veſtris non ſatis dignum iudicet, Vos, Maecenates optimi, levem tamen officii honorem, & gratum offerentis animum Humaniſſimi iudices non adſpernabimini,

ILLVSTRISSIMORVM

NOMINVM VESTRORVM

Scribebam Lugduni-Batav.
III. Id. Sept. CIↃIↃCCLXVII.

cultoris devotiſſimi,

L. C. VALCKENAER.

LUDOV. CASP. VALCKENARI

DIATRIBE

IN

EURIPIDIS

PERDITORUM DRAMATUM RELIQUIAS.

CAPUT I.

De fragmentis perditorum Euripidis dramatum.

Euripidis perditarum Trag. reliquias praeſtare fragmentis aliorum Poëtarum. Barneſio negligenter tractatas. Pro Euripideis dediſſe B. quae eſſent Grotii. In Barneſianis optima Bentlejo deberi. Latinorum Poëmatum fragmenta diligentius collecta, quam Graecorum. Reliquias tales colligere periculoſum. Quid in Editore requiratur. Emendantur fragmenta quaedam Danaës Eurip. φθίνειν, *perire.* Προσφερὴς, *ſimilis. Annuae commutationes,* ἔτειοι μεταλλαγαί. Ἔτειον ἑορτὴν *reſtitutum Xenophonti. Amorem* Ἔφηβον *dictum.* Τιμάορος· ξυνάοροι. Τίθεσθαι, *pro* ἡγεῖσθαι, νομίζειν.

E*uripidis* in ſcena Philoſophi ſententiae pleraeque, ad humanitatis virtutisque pulcritudinem commendandam, aut emendandos mores, vitamque bene informandam, aut rempublicam adminiſtrandam ſunt comparatae; ex perditis autem tragoediis exquiſitiſſimas quasque nobis veteres cuſtodiverunt, huius inprimis Tragici verſibus tanquam veris optimi mo-

rum magiſtri praeceptis uſi, vel tanquam ſapientiſſimi viri teſtimoniis. Hoc quum cadere nequeat in dubitationem, multum erraret opinione ſua, qui reliquias dramatum Euripideorum cum cuiusvis Graeci Poëtae vel alterius Scriptoris fragmentis aequipararet, *Sophocleis* verbi gratia, vel *Callimachi*, vel *Nicandri*. Vt enim his ſimilibusque ſoli delectantur antiquitatis amatores, quaeque his inſumitur redintegrandis opera non magnam in univerſum praeſtare plerisque videtur utilitatem, Euripidea neminem arbitror vilipendere poſſe, qui quidem illa paulo propius cognoverit, atque uſu didicerit, quantam in animis hominum bene moratorum vim habeant paucis expreſſa magnorum virorum dicta prae prolixis Philoſophantium diſputationibus; quique, praeter alios veteres Chriſtianos, *Clementem* legerit *Alexandrinum*, atque ex locis, huic uni conſervatis, perceperit, quam prope in iſthac caligine ſuperſtitionis ad veritatis lucem *Euripides* acceſſerit. A

Non vulgarem itaque laudem ab omnibus *Barneſius* fuiſſet promeritus, qui ex perditis illius Tragoediis ſua nobis in Editione plusquam duo mille & quadringentos verſus adnumeravit, ſi per tot libros veteres diſperſas dramatum iſtorum reliquias, aut prout legerentur, aut emendate ſcriptas in unum libellum collegiſſet; &, ſi quid eſſet a ſe mutatum, &, qua in ſede ſingulae legerentur, magna cum cura nobis adnotaſſet. Sed minimum duo millia horum verſuum vir Illuſtris *H. Grotius* interpretatus Latine partim in *Stobaeo* ſuo dederat, partim in Excerptis ex Tragoediis & Comoediis Graecis, viamque demonſtraverat, qua diverſorum dramatum inveniri poſſent fragmenta, facillimam. Hanc viam *Barneſius* ingreſſus alteri tamen fragmentorum ex duobus iſtis libris deſcribendorum munus demandavit; in qua re dici vix poteſt quanta ubique incuria Barneſianus ille amanuenſis fuerit graſſatus. Apud *Stobaeum* reperta ſedis incertae fragmenta cum ad illud pleraque drama retuliſſet, e quo praecedens petitum diceretur, multa dedit velut ex perditis tragoediis, quae legerentur aut in tragoediis integris, aut ad alia loca pertinerent: poſtquam typis iam eſſent deſcripta, nonnunquam erratum *Barneſius* animadvertit, cuius in Creſſas v. 21, Inon. v. 72, v. 80, notas inſpicienti patebit quod dicebam; illud etiam, alterius hac in re opera uſum Editorem, ob hanc negligentiam iure culpandum. Gravioribus negotiis occupato Doctori ſatius fuiſſet haec non attigiſſe, quae poſcebant mentem ab omnibus aliis curis vacantem. Sive autem huic debeantur additamenta, ſeu alteri, quae acceſſerunt ad Grotiana, ſunt illa oppido pauca; nam ne trecentos quidem verſus conficiunt; quorum forte dimidia pars multo rectius fuiſſet praetermiſſa. Si veterum libros, ipſius etiam *Stobaei* Florilegium, diligentius tractaſſent, alia plurima reperiri potuerant, quae ſine controverſia de perditis eſſent *Euripidis* dramatibus repetita. B C

Sedes

A Sedes fragmentorum a *Barneſio* raro fuit indicata; vix unquam priſca lectio verſuum, a *Grotio* ſic interpolatorum, ut vulgatas tamen ille lectiones in notis ſuis pleraſque fideliter exhiberet. Vtrumque autem in hoc inſtituto perneceſſarium fuiſſe fatebuntur, quotquot harum rerum ſunt ſcientes. Inimitabilis ille Graecorum Poëtarum interpres multa *Grotius* librariorum peccata feliciter emendavit, ſaepenumero tamen etiam in Euripideis *Virorum maximus legitimum Atticae ſcenae ſermonem violavit*, quod ſane veriſſimum iudicium ut omnibus adprobarem verbis propoſui *Tiberii Hemſterhuſii*, ſic ſcribentis ad Scholion in *Lucian.* p. 556. In his *Euripidis* locum invenit vel inprimis, quod de Poëtis veteribus in univerſum ſcribit *Porphyrius* in Quaeſt. *Homer.* c. VIII, τὰ ποιήματα σχεδὸν ἀνάπλεω πάντα τυγχάνει ἁμαρτημάτων γραφικῶν, καὶ τῶν ἄλλων παραδιορθωμάτων πάνυ ἀγροίκων. Tantum non omnia τὰ τῶν πάνυ παραδιορθώματα in verſus admiſit Euripideos *Barneſius*, recepitque tanquam
B ſenarios ſolutam interdum orationem, cui ſpeciem quamdam verſuum indiderat *Grotius*, velut in Oedipum v. 3—6, & alibi, quorum ſimiles & ipſe poëta tornavit in Stheneb. v. 11, Phryxi v. 33, Inc. Trag. v. 442, 443, &c. Iſta talia ſi cautos lectores doctoſque minime fallunt, quibus fontes accedere licet; alios tamen ſaepius in errores abduxerunt, velut Euripidea nobis excitantes, quae *Grotii* ſint aut alterius. Olim quanto opere doctis hominibus illud facinus diſpliceret, praeter ceteros, fratres monſtrant *Canteri*, *Gulielmus* Nov. Lect. VI, c. 23, *Theodorus* Var. Lect. II, c. 17; ex quibus Variarum Lectionum libris aeſtimare licet iuvenem eruditiſſimum in *Euripidis* aliorumque Tragicorum inter ſe comparandis reliquiis fuiſſe occupatum; qui, ſi hoc viveret aevo, unus omnium foret his tractandis aptiſſimus. Nec periit *Theodori Canteri* labor, Clariſſ. *Jacobo Philippo D'Orvillio* laudatus in Vanno Crit. p. 251, & hodiedum ornat Praeſtantiſſimi *Joan-*
C *nis D'Orvillii* Bibliothecam. Sed, ut illuc redeam, nihil in hac certe poſtrema parte protulit *Euripidis* Editor, quod abſque illo homines ignoraſſent literati, & ne unicam quidem ſuam alicuius momenti correctionem. In quorum quidem manus nondum veniſſet illa *R. Bentleji* ad *Jo. Millium* Epiſtola, cum prodiret *Euripides Barneſii*, in his fragmentis nonnulla forte laudaverint velut nova, Ἀλκμαίωνα τὸν διὰ Ψωφῖδος· diverſa dramata inſcripta Κρῆτες & Κρῆσσαι, & alia quaedam minime vulgata, *Barneſiis* certe ante incognita, quam iſta, qui ſolus forte viderat, primus monuiſſet *Bentlejus* in perdocta Epiſtola; in qua cum haec ſcripſerit p. 20, *non placere* ſibi *eorum rationem, qui, cum merae corniculae ſint, emendicatis hinc inde plumis germanos pavones ſe pollicentur*; quanta *Bentleji* debuit eſſe indignatio, cum ſic a Populari ſuo, Graecae tamen Linguae peritiſſimo, dilaceratas Tragici videret reliquias, quas ipſe, iuvenis, tam ſollicita cura compoſuiſſet; nam ex

 eadem

eadem didicimus Epiſtola, *fragmenta omnium Poëtarum Graecorum cum* A
emendationibus & notis grande opus edere olim *Bentlejum* conſtituiſſe. Hoc quale fuiſſet opus pars eius exigua demonſtrat, quae publicata proſtat, exhibens operum *Callimachi* perditorum reliquias; qua nihil in hoc genere praeſtantius prodiit aut magis elaboratum. In Lyſiacis reliquiis colligendis *Bentleji* laudem aemulatus eſt, rebus nuper humanis, quod dolemus, ereptus, Clariſſimus *Demoſthenis* Editor *Joannes Taylor*. In Latinorum tamen Poëtarum aliorumque Scriptorum componendis fragmentis tanta cum cura verſati ſunt *Hier. Columna*, *Franc. Douſa*, *Joſ. Scaliger*, *Jan. Rutgerſius*, *Petr. Scriverius*, aliique, ut horum ad exemplum ſua concinnaſſe videri queat *Bentlejus*; ſed in Graecis plerique infra laudem iſtam ſubſtiterunt, a qua *Barneſius* quam longiſſime abfuit in Euripideis. In his plurimos errores nuper profligavit vir Clariſſ. *Benj. Heathius* Notis ſuis in *Euripidem*, cuius fragmentis Barneſianis eiecit multa, addidit etiam non pauca, de Tra- B
gicis in univerſum bene meritus. Sed *Heathius* etiam, vir doctiſſimus, variis exemplis monſtravit, quam ſit illud perditorum dramatum reliquias colligentis *Periculoſae plenum opus aleae:* illorum ſpecimen duae treſve operis utiliſſimi paginae praebere poterunt. Velut incertorum dramatum omiſſa *Barneſio* fragmenta poſuit ex *Ammonio* verba Euripideae Antiopes; ex *Etymologico M.* mendoſa, quae recte ſcripta praebet eiusdem libri p. 537, 34,

Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

praeterea verba Medeae *Euripidis* v. 1382. Ex *Scholiis* in *Pindarum*, quae proſtant in Inone v. 15. Ex *Euſtathio* quatuor fragmina; quorum primum exſtat in *Eurip.* Phoen. v. 1471. (in Phoen. v. 70, & 965, leguntur prolata ex *Scholiis* in *Heſiodum* & *Plutarchi* T. II, p. 407. D.) ſecundum ſupra recte mecum ad Palamedem retulerat. Tertium,

Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει,

Hippolyti verſus eſt 104. Quartum tanquam ex *Euripidis* Polyido minus vitioſum *Scholion* exhibet ineditum in *Homer.* Il. K, v. 56. In iſtis ſuis ad *Homerum* commentariis centena nobis excitans Euripidea, unicum, quod mirandum eſt, ex *Ariſtophane* Grammatico tantum praebet ſenarium *Euſtathius*, omnibus praetermiſſum, ex incerta Tragoedia deperdita petitum; hunc nimirum ad Il. E, p. 429, 52 qui proverbii vim obtinuit:

Ἔνδον γυναικῶν ἢ παρ᾽ οἰκέταις λόγος.

prout ſcribendum pro οἰκέτας. Quae tanquam *Euripidea Suidas* exhibet

in

A in v. Λογισμὸς, *Sophoclis* eſſe monuit Clariſſ. *Jo. Toupius* Em. in *Suid.* II, p. 133. Dum egregia nobis in eadem pagina deſcriberet ex *Strabone Heathius*, olim, ut equidem arbitror, in Creſphonte lecta, cur ſuaviſſimum verſum omiſit intermedium, neque interpreti animadverſum, VIII, p. 563. B?

Παμισὸν, εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον.

In hac vero parte addendorum ſi permultum deficere dixero, qua eſt humanitate vir Clariſſ. moleſte non feret, quam ſibi ſumit more ſuae gentis libertatem laudabilem aliis non denegaturus.

Quod ſi quis igitur, omnibus ad eam rem praeſidiis inſtructus, his etiam brevioribus Tragicorum reliquiis edendis manum admoverit, multa reperiet, quae priores ſibi peragenda reliquerint; a quo non ſane poſtularem, ut incertae ſedis fragmenta laboraret ad certam re-
B ducere, aut operoſe veterum nobis loca deſignaret, qui quidem ad ſingula Tragicorum dicta nobiliora reſpexerint tantum; quorum hoc in multis praeſtare potuiſſet Theologorum literatiſſimus *Th. Gatakerus*; utrumque non niſi a perpaucis, qui proximi *Bentlejum*, aut *Hemſterhuſium* acceſſuri ſint, exſpectandum videtur: ſed illud tamen requirerem, ut ex omnibus veterum libris, quibus ſua *Grotius*, *Barneſius*, *Heathius*, derivarunt, aut etiam aliis collecta, in ordinem legitimum diſpoſita, maxima cum fide, etiam depravatiſſima quaevis, nobis repraeſentarentur. Huic inprimis ceteriſque Φιλαδελπιδείοις haec opella mea proderit, tametſi non deteriora dari potuiſſent in Sophocleis, Euripideis praeſertim Fragmentis, hinc inde ſelectis, illuminandis emaculandisque dicata. Quando de *Barneſio* forte plura dixi quam neceſſe erat, is autem primo loco Danaës Euripideae collocavit ex *Stobaeo* reliquias, Danaës ἀποσπασματίῳ, quod *Hieron.* invenerat *Comme-*
C *linus*, ſubiectas, de his primum pauca ponam, quibus a me dicta confirmentur.

Primos octo verſus, *Plutarcho* ſervatos T. II, p. 306. A. *Grotius* in Excerptis ad Danaën retulit: *Grotium* ſequutus *Barneſ.* in nota, *Hunc*, ait, *locum alii ad Dictyn fabulam referendum putant:* cur *Bentlejum* non nominat? qui in Epiſt. ad *Jo. Millium*, *Barneſio* lecta, p. 15, ſolus monſtraverat, locum ex *Euripidis* eſſe Dictye repetitum. Danaës ex *Stobaeo* fragmenta, qualia dederat *Grotius*, exhibuit pleraque *Barneſ.* illius coniecturas, non *Euripidae* verba, nobis mox in primi fragmenti poſtremis verſibus exhibens:

Οἱ ζῶσι σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα·
Φθίνουσι δ' αὐτοὺς πρόσφοροι μεταλλαγαί.

His deceptus Clar. *Heathius* ſcribendum putabat, Φθίνουσι δ' αὖ τοὺς —

 ut,

ut, τοὺς pro τινὰς poſito, ſenſus eſſet: *quosdam porro perdunt etiam mutationes iſtae, quae utilitatem adferre videntur.* Ne reliqua dicam, praeter A
inſolentiſſimum illud τοὺς, quo nobis argumento perſuadebunt, φθίνειν verbum eſſe tranſitivum? Sua ſe *Grotius* e coniectura dediſſe fatetur in Ecl. *Stob.* p. 141, pro vulgatis a *Cantero* p. 16, Ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν, —

φθίνουσ' αἰτίοις προσφόροις μετ' ἀλλαγαῖς.

Haec, ſic legitimo more redintegrata, nobis, ut puto, reſtituent Euripidea:

φθίνουσ', ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

Intereunt, annuis ſimiles commutationibus. Ponam & vicinos verſus, prout legendi videntur:

Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα, τῶν μὲν εὐτυχεῖ
Λαμπρᾷ γαλήνῃ· τῶν δὲ συννεφεῖ πάλιν, B
Ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν· οἱ δ' ὄλβου μέτα
Φθίνουσ', ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

Φθίνειν *non perdere*, ſed ſignificat *perire*, ſive *deficere*: ut in hac ipſa ῥήσει· Θάλλειν τε καὶ μὴ, ζῆν τε καὶ φθίνειν ποιεῖ. *Soph.* Oed. in Col. v. 603, Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος. apud *Etymol.* p. 602, 2. & in *Euripideae* Inonis fragm. (v. 59.) quod partim ex *Stobaeo Geſn.* p. 561, 20. *Grot.* p. 435. *Plutarch.* II, p. 104. B. *Gataker.* in *M. Antonin.* VII, 40, ſic debuerat vulgari:

Ἄνασσα, πολλοῖς ἐστιν ἀνθρώπων κακά·
Τοῖς δ' ἄρτι λήγει· τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν.
Κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς,
Θνητῶν τε γένει· τῶν μὲν αὔξεται βίος, C
Τῶν δὲ φθίνει τε, καὶ θερίζεται πάλιν.

Interire dicuntur, ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς, *anniverſariis viciſſitudinibus non diſſimiles*: — *Similes* non tantum ἐμφερεῖς, παρεμφερεῖς, προσεμφερεῖς, ſed & *Euripidi* dicuntur προσφερεῖς· Or. v. 408, νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. Herc. v. 131. Cycl. v. 435. Helen. v. 566. 597, Ἑλένῃ προσφερὴς, quae transſumſit *Philoſtr.* de Vit. Soph. II, p. 570. — Vbi paulo ante mentio facta fuerat θέρους & χειμῶνος, facile patebat attendenti, ἐτείους μεταλλαγὰς eſſe τὰς τῶν ὡρῶν μεταβολὰς, *anniverſarias viciſſitudines*, *Ciceroni* de N. D. II, c. 38, *annuas commutationes*, de Invent. I, c. 34. *Herodot.* II, c. 77, *in Aegypto* οὐ μεταλλάσσουσι αἱ ὧραι· ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῇσι — τῶν ὡρέων &c. *Annuus*, ἐτήσιος, & ἐπέτειος, hic paulo inſolentius dicitur ἔτειος. ut in Rheſi v. 435, *Pindaro* Ἰσθ. IV, 114. ὥρας ἐτείους praebet *Diogenes L.* IX, 10. *Suidas*: Ἔτειον, ἐνιαύσιον.

He-

A *Heſych.* Ἔτειον, τὸ κατ' ἔτος, ἐτήσιον. In Epiſt. *Socrat.* XVIII, *Xenophon* ſuos e ſchola Socratis ſodales invitat in ſeceſſum Scilluntéum, ad agendum illic *feſtum diem anniverſarium in honorem Deae venatricis*; ubi vulgatur: ἄγοντες τὴν ὅσιον ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι. *feſtum fortunatumque diem*, *L. Allatio*; unius literae mutatione ſcribendum, ἔτειον ἑορτήν· eodem errore in iisdem Epiſt. p. 73, v. 8. Ἀρόταν tranſiit in Ἀρύαν. Sed hic perſequar Euripidea ex Danaës dramate; in quorum verſum 84, ſcripti Cod. Pariſ. lectio, Πρέπει, admitti poſſet, *Grotio* memorata; in verſum 91, *Plutarchea*,

Ἔρως γὰρ ἀργὸν, κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ.

(*Otia ſi tollas, periere Cupidinis arcus.*)

uti legendum vidit *B. Martinus* Var. Lect. II, c. 6, ante *Jo. Pierſonum* Veriſim. I, c. XI. p. 135. Ad vocem, τοιούτοις, quempiam
B adſcripſiſſe reor τοῖς ἀργοῖς, atque inde natam lectionem, quae proſtat in *Stobaei* Florilegio. Eiusdem loci verſus, aliis etiam tentatus, ſic forſan legi poſſet:

Ἐν τοῖς δ' ἔχουσ' ἔφηβος ἐμπέφυχ' ὅδε.

Pro νὴ τὸν Ἔρωτα, *Meleager* in Epigr. inedito ſcripſit,

Ναὶ τὸν ἁβρὸν ἔφηβον ἐπόμνυμαι, Ἀντίοχος μὲν
Ἦν ἂν Ἔρως, ὁ δ' Ἔρως τοὔμπαλιν Ἀντίοχος.

Sed praeſtiterit fortaſſe verſum, voce tantum transpoſita, cum *Joanne* Noſtro *Luzacio* legiſſe:

Ἐν τοῖς δ' ἔχουσι πέφυκεν ἡβητὴς ὅδε.

Huic ſenario qui proxime ſubiiciuntur apud *Stobaeum* p. 399, 5, tan-
C quam eiusdem Poëtae, ad Danaën in Edit. *Barneſii* ſunt relati: ſi illinc ſumti ſunt, a praecedentibus ſeparari ſaltem debuerant.

Paulo poſt duo verſus (106, 107,) collocantur ex *Stobaeo Grotii* p. 301, (Ed. *Geſn.* p. 432, 3.) ad quos alii duo recte adiiciuntur in Addendis: iunctos hos quatuor praebet *Stobaeus* p. 452, 38. *Grotii* p. 330,

Γυνὴ μὲν, ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
Οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·
Τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
Θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.

Τιμάορον corrigendum, pro τιμᾷ ὅρον, vidit *Th. Stanlej.* ad *Aeſchyl.* in Choëph. v. 141, σοῦ, πάτερ, τιμάορον, *tui*, *pater*, *ultorem*: idem *H. Valeſio* venit in mentem ad *Harpocrtat.* p. 33, ſcribenti tamen τιμήορον. hoc velut ſuavius *Apollonius Rhod.* aliique probarunt: formam τιμάορον,

ma-

magis congruam gravitati ſcenae tragicae, adhibuit *Aeſchylus* l. c. in A Agam. v. 523. v. 1587. Suppl. v. 43. *Aeſchylum* ſequutus *Euripides*, *vindicem*, τιμάορον, *coniuges* (συνηόρους aliis) ξυναόρους dixit; *uxorem* non tantum ξυνάορον in Or. v. 653. 1594. 1604. Phoen. vs. 1689. Alc. v. 824. & apud *Clem. Alex.* Strom. IV, p. 621, 22. ſed & *maritos* ξυναόρους· in Or. v. 1141, Νύμφας [τ'] ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων. illinc *Heſychius:* Ξυναόρων, ἀνδρῶν. *Idem:* Ξυνάορον, τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα γαμετήν. Ad eamdem rationem Τέτρωρον ἅρμα ſcribitur & τετράορον. eſt autem horum ſimiliumque ut origo ſic eadem ſignificationis translatae ratio, attendenti non obſcura.

Poſſent & alia quaedam ad Danaës fragmenta notari; ſed unum nunc tantum attingam, ſic vulgatum:

> Φιλοῦσι μέν τοι τὸν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
> Σοφοὺς καλῆσαι τοὺς λόγους. B
>
> *Plerique plenum iudicant ſapientia.*
> *Quicquid profantur divitus.* —— *Grotius.*

vulgaris quidem iſta ſententia, verbisque aliis *Euripidi* ſaepius expresſa; eleganter in ſenario, quem dedit *Sextus Empir.* p. 277,

> Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Sed, niſi egregie fallor, ſibilis in Attica ſcena fuiſſet exceptum, doctis auribus inauditum, illud καλῆσαι, aeque ac κομπῆσαι, alibi male poſitum. Vbi vulgavit iſta *Grotius* in *Stobaei* ſui Tit. XCVII, p. 391, in notis, *Quia*, ait, *Euripidi aſcribuntur hi verſus*, *putavi* καλῆσαι *a Poëta ſcriptum: quod autem hic legitur* ἡγεῖσθαι *eſſe ex gloſſemate.* In *Stobaeo Geſneri* legerat p. 519, 40, C

> Σοφοὺς ἡγεῖσθαι τοὺς λόγους. ——

Sine cunctatione corrigendum arbitror:

> Σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους. ——

Hic velut interpretamentum ſcribi potuit ad Τίθεσθαι] ἡγεῖσθαι, νομίζειν. potuit etiam genuina vox in illam depravari, ut ſaepe TI & H inter ſe male transmutata varia nobis loca corrupere. *Putare*, *reputare*, τὸ ἡγεῖσθαι ſaepe veteribus dicitur Τίθεσθαι ob eam rationem, quam indicarunt *Caſaubonus*, & *Hemſterhuſius* in Miſc. Obſ. V, 3, p. 66. —— In verſu Medeae 572, Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα Τίθεσθε· ſcribi etiam ab *Euripide* potuit Ἡγεῖσθε· ſic paulo ante, πάντ' ἔχειν νομίζετε. *Soph.* Elec. v. 1282, Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ. Philoct. v. 513, τὸ κείνων Κακὸν τῷδε κέρδος Μέγα τιθέμενος· *illorum damnum huic velut in lucro ponens*,

A *nens*, vel *in lucri rationes referens:* proximum accedit ad illud hoc in
Xenophontis qui dicitur Ageſil. p. 66, ἐχθρὸν μὲν οὐδένα ἡγούμενος πολίτην,
— σώζεσθαι δὲ πάντας κέρδος νομίζων, ζημίαν δὲ τιθεὶς εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος ἀπό-
λοιτο. Sapiunt & iſta Sophiſtam, qui meminerat ἡγεῖσθαι & τίθεσθαι vel
τιθέναι in multis loquendi formis promiſcue poni : *Heliodor.* VIII, p.
404, 30, φιλίους μᾶλλον ἢ πολεμίους τοὺς ἐπιόντας ἐπιτιθεμένη· paulo poſt,
pro τίθεσθαι, πείθεσθαι ex Codicibus, hic ſcribendum τιθεμένη· ſic V, p.
210, 14, *malum* ἀγαθὸν μέγιστον τιθέμενοι. & VIII, p. 375, 29. *Pro
nihilo ducere* Graecis dicebatur παρ' οὐδὲν ἄγειν· παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι· vel ἡ-
γεῖσθαι, vel τιθεσθαι. quorum hoc eſt in *Aeſch.* Agam. v. 238. *Lucian.* I,
p. 528. παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτην. *Clem. Alex.* p. 539, 1, παρ' οὐδὲν ἡ-
γοῦνται τὸ ζῆν· quod ἐν οὐδενὸς τίθεσθαι λόγῳ *Pauſaniae* p. 875, 76, aliiſ-
que. *Aliquid* ſive *aliquem* ἐν τιμῇ τίθεσθαι, vel ἐν αἰσχρῷ, ſunt *Euri-
pideae* phraſes; aliorum, τίθεσθαι ἐν γενναίοις· ἐν φιλοσόφοις· ἐν οὐδενί· ἐν
B λόγῳ πολλῷ· ἐν μεγάλῳ· *in magno habere*, *Sueton.* Caeſ. c. 23. *Caſaub.
in gloria ponebant*, *Livii* XXVI, c. 37. *Thomas Mag.* Ἐν σπανίοις ἐτίθει,
κάλλιον, ἢ σπάνιον ἡγεῖτο.

C A P V T II.

De numero perditorum Euripidis dramatum.

Euripidis perdita dramata minimum LVI. *Multo plura vulgo nu-
merari. Apollodori Chronica ſenariis ſcripta. Fuerintne* Ξάν-
τριαι *Euripidis &* Κάδμος. *Schol. in Ariſtoph. & Probus e-*
C *mend. Scripſeritne Eurip. Atrea, Thyeſten, Cercyona, Nioben,
Siſyphum, Phrygas. Carcini Alopes fragmen em. Niobe So-
phoclis & Aeſchyli. Athenaei locus explic. Socratis amicus Eu-
rip. Tentatur locus Aeliani. Indice dramatum Eurip. eiicienda
nomina. Terea Sophoclis fuiſſe, non Eurip.* Βάκχαι ἢ Πενθεύς *u-
num drama. Interlocutores dramatum ſaepe peperiſſe ficta no-
mina. Aufertur Diphilo Comoedia. Euripidis* Λικύμνιος. *Pho-
tii peccata ex dramatum nominibus Poëtas efformantis, Dictyn,
Hypobolimaeum &c.*

Euripidem quinque & ſeptuaginta Tragoedias ſcripſiſſe *M. Varro* teſta-
tur apud *A. Gellium* N. A. XVII, c. 4. Totidem nobis etiam
innotuerunt : nam, praeter XIX quae ſuperſunt dramata, (Rheſum

etiam *Euripidi* tribuerunt) ex perditis tragoediis ſex & quinquaginta A pervenerunt ad nos fragmenta. Dramatum deperditorum, quae ſine ulla dubitatione nobiliſſimo Tragico contribui debent, haec ſunt nomina:

Αἰγεύς.
Αἴολος.
Ἀλεξάνδρα, ἢ Ἀλέξανδρος.
Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος.
Ἀλκμήνη.
Ἀλόπη.
Ἀνδρομέδα.
Ἀντιγόνη.
Ἀντιόπη.
Ἀρχέλαος.
Αὔγη.
Αὐτόλυκος Σατυρικός.
Βελλεροφόντης.
Βούσιρις.
Γλαῦκος.
Δανάη.
Δίκτυς.
Ἐρεχθεύς.

Εὐρυσθεύς Σατυρικός.
Θερισταὶ Σάτυροι.
Θησεύς.
Ἰνώ.
Ἰξίων.
Ἱππόλυτος καλυπτόμενος.
Κρεσφόντης.
Κρῆσσαι.
Κρῆτες.
Λαμία.
Λικύμνιος.
Μελανίππη ἡ σοφή, ἢ δεσμῶτις.
Μελέαγρος.
Οἰδίπους.
Οἰνεύς.
Οἰνόμαος.
Παλαμήδης.
Πειρίθους.

Πελιάδες.
Πηλεύς.
Πλεισθένης.
Πολύειδος.
Πρωτεσίλαος.
Ῥαδάμανθυς.
Σθενέβοια.
Σίσυφος Σατυρικός.
Σκείρων Σατυρικός. B
Σκυρίαι.
Συλεύς.
Τήλεφος.
Τήμενος.
Τημενίδαι.
Ὑψιπύλη.
Φαέθων, ἢ Κλυμένη.
Φιλοκτήτης.
Φοῖνιξ.
Φρίξος.
Χρύσιππος.

C

In hoc numero cum *Varrone* conſentiunt iſta *Suidae* in Εὐριπίδης· — δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οε´. ſed addit *Suidas*: κατὰ δὲ ἄλλους ἐννενήκοντα δύο· σώζονται δὲ οζ´. quae poſtrema demonſtrant antiquitatem Grammatici, cui debentur. Praeter ceteros, de numero Tragoediarum *Euripidis* probabiliter egerat in Chronicis *Apollodorus* Grammaticus nobiliſſimus; ex quibus iſta de *Menandro* nobis ſervavit *A. Gellius* N. A. XVII, c. 4,

Κηφισιεὺς ὢν ἔκγε Διοπείθους πατρὸς,
Πρὸς τοῖσιν ἑκατὸν πέντε γράψας δράματα,
Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν ἐτῶν.

vocem δυεῖν dedit MS. Franeq. pro ἐκ in verſu primo ſcripſi ἔκγε. hinc

A hinc quoque liquet, quod ex *Stephano Byz.* noveramus, & ex *Diogenis Laërt.* VIII, 52, (ubi ſenarios latere primus forte vidit *Adrianus* noſter *Heringa*,) Chronica ſua verſibus ſcripſiſſe ſenariis iambicis *Apollodorum*, quod diſertis etiam verbis *Scymnus Chius* teſtatur in Periegeſi v. 33 &c. cuius eam in rem teſtimonio *Th. Galeus* iam uſus eſt in Diſſert. de Script. Mythol. c. VI. — Numerum Tragoediarum etiam XCII explevit ſuperavitque *Jo. Meurſius* in *Euripide*; ſed praeter iſtas LVI, a me deſignatas, quae *Meurſio*, *Barneſio*, aliisque commemorantur velut *Euripidis* Tragoediae, aut nulla nituntur, aut certe dubia auctoritate. Harum claſſe tamen excipi duae fortaſſe poterunt, atque ad Euripideas LXXV adiici,

Κάδμος,
&
B Ξάντριαι.

Euripidis Ξαντρίας, *Aſclepiadis* auctoritate munitas, nobis praebet, atque illinc decerptum fragmentum, *Scholion* in *Ariſtoph.* Ran. v. 1385. Νύμφαι ὀρεσίγονοι] Ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου φησὶν Ἀσκληπιάδης, — Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. In his literas primum ὑπὸ, ex proximis male repetitas, delendasque mecum vidit elegantiſſ. *Jo. Pierſonus.* Quaenam Tragico dicta fuerit ἀγείρουσα, latuiſſet, opinor, absque *Platone*, qui L. II de Republ. p. 381. D. *nec in tragoediis*, ait, *neque in aliis quis poëmatibus* εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. prout recte vulgavit pro βίου δῶρα *H. Stephanus.* Iunonem itaque, adſimilantem anum ſacerdotem, quae *Nymphis montanis Deabus Inachi filiabus almis ſtipem cogeret*, iſta Tragicus in ſcena fecerat dicen-
C tem, hoc forte modo conſtituenda:

Νύμφαισιν ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς
Ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου
Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Sed *Euripides* iſta dixerit an *Aeſchylus* dubitari poterit: *Aeſchyli* Ξάντριαι citantur & aliis; Euripideae nusquam alibi; & ſimilia *Aeſchyli* peccata plura damnat etiam in vicinia *Plato*, p. 380, & p. 383; *Euripidis*, quod meminerim, nullum.

Velut ex *Euripidis Cadmo* quaedam excitat *Probus* in *Virgil.* Eclog. VI, v. 31. quae ſic mendoſa feruntur in Editionibus: „*aëra* — *Euripides in Cadmo* Χάος *appellavit ſic*: οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν „ ἕδος δαιμόνιον, τόδ᾽ ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος." his paulo emendatius ſcriptis uſus eſt *Joſ. Scaliger.* Conj. in *Varron.*

ron. p. 81, οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς κενὸς, φώτων ἕδος δαιμόνιον. τὸ δ' ἐν μέσῳ A
οὐρανοῦ &c. vt erant, vitioſa protulit Clar. *Benj. Heathius* Not. in *Eurip.* Fragm. p. 171. Meliora quidem, necdum tamen ſincere ſcripta prout olim prodierant, praeſtare auſim, ſi ſic legantur:

οὐρανός θ' ἡμᾶς ὕπερ·
Καὶ Γῆ, βροτῶν κοινόν τε δαιμόνων θ' ἕδος·
Τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ τ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
Χάος μὲν ὀνομάζουσιν.

Huius nominis ſi ſcripſit *Euripides* tragoediam, in illa forte Cadmus dixerit, dum in anguem mutaretur, quae velut Euripidea nobis ſervavit *Hermogenes* p. 226, & 227,

Οἴμοι· δράκων μου γίγνεται τόγ' ἥμισυ·
Τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί.

Illic nullam quidem Rhetor Cadmi facit mentionem, ſed p. 484, Κάδ- B
μος, inquit, δράκων ἐγένετο ἐξ ἀνθρώπου· & res manifeſta eſt: Euripidea quinimo ſpectabat *Ovidius* IV Met. 584.

me tange, manumque
Accipe, dum manus eſt; dum non totum occupat anguis.

Dubia nituntur auctoritate, quae dicuntur *Euripidis*

Ἀτρεύς.	Νιόβη.
Θυέστης.	Σίσυφος.
Κερκύων.	Φρύγες.

Euripidis Atreo & *Thyeſtae* quae tribuuntur, deſumta videntur ex eius *Creſſis*, quarum argumentum ante ignotum plerisque, certe *Barneſio*, primus patefecit vir in hoc quoque genere literarum Maximus *R. Bent-* C
lejus in Epiſt. ad *Jo. Mill.* p. 23, 24. vid. Celeberr. *P. Burmannus* in *Ovid.* II Triſt. v. 391. —— *Euripidis* Κερκυόνα ex unico *J. A. Fabricius* memorat *Euſtathii* loco, quinque vicibus citantis *Euripidem* ἐν Κερκυόνι, ad *Hom.* Il. Z, p. 522, 15. Od. Θ, p. 324, 28. I, p. 371, 46. Λ, p. 430, 38, Φ, p. 749, 7. Sed diverſis iſtis locis, & ad Il. Φ, p. 1321, 31, ubi nomen tantum legitur Tragici, duo duntaxat attigit fragmina, Cercyonis filiam Alopen ſpectantia, ex Neptuni compreſſu —— γέμουσαν κύματος θεοσπόρου, in quem illa dixerit nativa ſimplicitate ſua,

Πλήσας ἣ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
Φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

Probabiliter Clar. *Heathius* ad *Euripidis Alopen* referenda cenſuit. Excitans autem iſta veterum Scholiis in *Homerum Euſtathius* nullam certe
lege-

A legerat *Euripidis* aut alterius Tragoediam, quae nobis perierit. —— ὁ Καρκίνου ἐν τῇ Ἀλόπῃ Κερκύων nominatur *Ariſtoteli* Ethic. Eudem. VII, 7, p. 175, 3. in quibus errantes notavit *P. Leopard.* Em. XII, c. 21. hic, opinor, locus ex *Ariſtotelis* Eth. Eud. obverſabatur *H. Valeſio* ad *Harpocr.* in Καρκίνος, ubi ex Orat. *Lyſiae* c. Mneſimachum laudatur Καρκίνος ὁ ποιητής, εἰπών, Οὐ (Νοῦ, *Valeſ.*) κεῖνος ἐξέστησε &c. vitia quando viri doctiſſimi reliquerunt intacta, egregiam *Carcini* Tragici ſententiam, ſimilem Euripideae in Bacch. v. 318, ponam hic emendatius ſcriptam, ſuoque modulo illigatam,

Νοῦ κεῖνος ἐξέστηκε· τὰς γὰρ ἐν φύσει
Ὀρθῶς φρένας παγείσας
Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Huius quoque Tragici nomen ut Euripidei dramatis dederat *Jo. Meur-*
B *ſius:* ſed *Carcino* recte dictum vindicarunt *Grotius* & *Th. Gatakerus.*

Nioben ſcripſerunt *Aeſchylus* & *Sophocles:* hoc nomine fabulam *Euripidem* docuiſſe non ante credam, quam alicunde fulcrum acceſſerit obſcuro loco *Ariſtotelis* de Poët. c. XVIII, p. 244, 15. nam, quod excitat Zeno *Diogenis Laërt.* VIII, 29, ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' αὖτεῖς, aut *Aeſchyleum* eſt, aut, quod probabilius, *Sophoclis*, cuius dicto legitur uſus etiam Zeno § 19. Vtriusque Nioben frequenter laudant veteres, Euripideam nemo, ſi ſeponas locum *Ariſtotelis.* In *Ariſtoph.* Veſp. v. 578, Οἴαγρος —— οὐκ ἀποφύγοι, πρὶν ἂν ἡμῖν Ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας. Scholiaſtae dicitur is actor *repraeſentaſſe* τὴν Νιόβην, ἢ Σοφοκλέους ἢ Αἰσχύλου· In Niobe definiverat *Aeſchylus* numerum Niobidarum; *Euripides* autem in Creſphonte, quod liquet ex *Schol.* in *Eurip.* Phoen. v. 162. —— In *Athenaei* loco prima facie dubites *Sophoclis* an *Aeſchyli*
Niobe ſit intelligenda L. XIII, p. 601. A. καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς
C καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας, ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον· ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν παίδων. ad *Aeſchyli* Nioben haec retulit *Stanlejus*; male: formula ὁ μὲν —— ὁ δὲ monſtrat prius ad *Aeſchylum*, ad *Sophoclem* poſterius eſſe referendum, ut in ſimili loco p. 602. E. & alibi ſaepius; ſed ſcripſiſſe puto *Athenaeum:* ἦγον εἰς τὰ θέατρα —— τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας (ut p. 602. A.) ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Nioben hic *Sophoclis* eſſe intelligendam, hoc plane demonſtrat *Plutarchi* T. II, p. 760. D. τῶν γὰρ Σοφοκλέους Νιοβίδων (L. Νιοβιδῶν) βαλλομένων καὶ θνησκόντων ἀνακαλεῖταί τις οὐθένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Alterum *Aeſchylo* certe tribuendum (forſan in Myrmidonibus traditum,) liquet ex *Platonis* Sympoſio, T. III, p. 180. A. Αἰσχύλος δὲ φλυαρεῖ φάσκων Ἀχιλλέα Πατρόκλου ἐρᾶν, &c. Sed tota mihi videtur obſervatio docti lectoris, verbis *Platonis* ex Scholio marginis interiecta.

Siſyphum, drama ſatyricum, una cum Alexandro, Palamede, Troa-

 ſin,

ſin, atque adeo tetralogiam iſtam quo anno detulerit *Euripides* in certamen docet *Aelian.* V. H. II, c. 8. atque ex illa, velut fabula ſatyrica, perexigua quaedam nobis innotuere fragmenta; ſed iſtiusmodi fabulae minime congrua prolixa ῥῆσις, quam ex eius *Siſypho Grotius* & *Barneſius* exhibent, illa, meo iudicio multum ab Euripideo ſcribendi colore diverſa, *Critiae* tanquam auctori tribuenda eſt cum *Sexto Empir.* p. 562. De hac re quid ſibi videretur mallem non dixiſſet vir eximius, ſed in hoc genere literarum minus exercitatus, quam iudicem decebat, *Jo. Laur. Moshemius* ad *Cudworthi* Syſt. Intell. p. 793. A

Phrygum nomine ſcripſiſſe fabulam *Euripidem* mihi quidem non liquet ex frigido *Mneſilochi* ioco apud *Diog. Laërt.* II, 18,

Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου,
Ὧι καὶ Σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησι.

Recte, ni fallor, reſtituit ſecundum verſum *Jo.* noſter *Pierſonus*, B

Ὧι καὶ τὰ φρύγαν' ὑποτίθησι Σωκράτης.

Si ſignum his ſubiiciatur interrogantis, nihil inde conficias niſi id unum, viſum fuiſſe Socratem adiutaſſe Tragicum in ſcribendo, συμποιεῖν Εὐριπίδῃ· ibidem ex *Ariſtophanis* Editione Nubium perdita duo verſus proferuntur, ſic, ni fallor, emendandi:

Εὐριπίδου δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
Τὰς περιλαλήτους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Socratem certe noveramus & aliunde Noſtri fuiſſe ſtudioſiſſimum, ex his etiam *Aeliani* V. H. II, c. 13, εἴποτε Εὐριπίδης —— ἠγωνίζετο καινοῖς τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῄει. Quid ſit καινοῖς τραγῳδοῖς ἀγωνίζεσθαι docuit vir Summus in *Lucian.* I, p. 166, 167. nemo autem, quod ſciam, quid ſit Πειραιοῖ C ἀγωνίζεσθαι· neque in Piraeeo ullae fabularum fuiſſe leguntur commiſſiones. Pro καὶ Πειραιοῖ δ. ἀ. corrigendum ſuſpicabar, καὶ ἐπὶ Ληναίῳ δὲ ἀγωνιζομένου. Quod ſi rectum eſt, qui raro theatra frequentabat Socrates, non ille tantum nobiliſſimis ludis adeſſe ſcenicis dignatus fuit, cum novae Dionyſiis urbanis, τοῖς ἐν ἄστει, committerentur *Euripidis* Tragoediae, ſed & *Lenaeis* intereſſe, quum illic inter cives iam ante actae repraeſentarentur Euripideae fabulae: *Lenaeis* enim aderant μόνοι Ἀθηναῖοι, χωρὶς τῶν συμμάχων καὶ ξένων, ut ſcribit *Schol.* in *Ariſtoph.* Acharn. v. 503,

Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.

Huic vero coniecturae parum tribuo, cum illam adprobare non potuerim Cl. *D. Ruhnkenio*, qui de Dionyſiis perdoctam nuper edidit differ-

A diſſertationem in Auctario Emend. ad *Heſychium.* Sed hic agere coeperam de Tragoediis *Euripidis*, quarum catalogo, praeter illud Καρκίνου, haec quoque nomina meo quidem arbitratu ſunt eximenda:

Ἀλεάδαι.	Κλύμενος.	Πολυνείκης.
Δίδυμοι.	Οἰλεύς.	Σκύλλα.
Ἑλένης ἀπαίτησις.	Πασιφάη.	Τέννης.
Καπανεύς.	Πενθεύς.	Τηρεύς.
Κλεῖδες.	Πηνελόπη.	Τρῶες.
	Πολύδωρος.	Φαίδρα.

Ad *Aleadas* vel Ἀλωΐδας *Euripidis* duo retulit fragmenta *Barneſius*; quorum prius aut *Sophoclis*, aut ex incerta *Euripidis* eſt Tragoedia; poſterius velut ex *Sophoclis Aloadis* (Ἀλωάδαι genuinum dramatis eſſe B nomen docuit *Ti. Hemſterhuſius* ad *Lucian.* p. 495.) exhibet *Stobaeus Geſneri* p. 239, 34. *Grotii* p. 162. hac ratione ſcribendum,

Κοὐκ οἶδ' ὅ, τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν,
Ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς ἀγεννήτων
Κατανικῶνται·
Ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι;

vulgatur v. 2, Ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγεννῶν, vel ἀγενῶν. Sophocleum, Ἀγεννήτων, δυσγενῶν interpretatur *Heſychius.* —— Ἑλένης ἀπαίτησιν, quo nomine dramata ſcripſerunt *Sophocles* & *Timeſitheus*, cur *Euripidi* tribueremus nihil eſſe cauſae *Jo. Pierſonus* oſtendit ad *Moer.* p. 172, & *Benj. Heathius* in Fragm. *Eurip.* p. 168. Monitumque fuit partim ab aliis, partim a Clar. *Heathio*, in Κλεισὶ, Κλυμένῳ, Οἰλεῖ, Τρῳσὶ, vitioſe ſcriptis, *Euripidis* latere *Cretenſes*, *Temenum*, *Sylea*, (alter C locus, ad *Oelea* relatus, *Sophoclis* eſt ex *Ajace Locro:*) *Troadas.* ——

Ad *Tennem* unicum fragm. refertur: duo ſunt diverſorum ſenarii: *Stobaeus Geſneri* p. 30, 39, eorum alterum exhibet tanquam ex *Euripidis Tenne:* in Τεννε vel Τημε. latet opinor Τημένῳ· alterum tanquam *Sophoclis*,

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται·

quem Sophocleum eſſe ipſa etiam indicat verborum ſtructura: *Tennes* tamen, quod minime negem, aptam Tragoediae praebere potuit materiem; ſed, quantum recordor, nullius drama hoc nomine memoratur alibi. —— Ex *Sophoclis Tereo* petitus videtur verſus apud *Stobaeum* p. 145, 25,

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλῇ ποτε.

quem, ſic ſcribendum, absque ulla ratione retulit ad *Euripidis*, incog-

cognitam ceteris, *Terea*, *Meurſium* ſequutus ſive *Barneſius* ſeu potius A
is, cuius in his ſumma incuria deſcribendis opera *Barneſius* fuit uſus.
Noſtri quoque Terea ſibi *Meurſius* apud *Clementem Alex.* detexiſſe vi-
debatur; errantem notavit *Thom. Gataker.* A. M. P. c. XI, p. 533. F.
quid verum eſſet hac in parte non ante conſtitit, quam emendata
Clementis ſcriptio fuiſſet eruta *Ti. Hemſterhuſio*, & indicata ad *Schol.*
in *Ariſtoph.* Plut. p. 227. Praeter ceteros, Cl. *P. Burmannum* ad *O-
vid.* Triſt. II, 389, in Tereo decepit *Euripidis* dramatum catalogus;
quo *Capanea*, *Penthea*, *Polynicen* iam vidit *Gatakerus* eiiciendas; *Pa-
ſiphaën*, & *Phaedram*, *Fabricius.* —— Nulla, opinor, veteribus *Po-
lydori* nomine memoratur Tragoedia: & crederemus *Euripidis* Polydo-
rum innotuiſſe recentiori Grammatico de Dialectis ſcribenti? citat il-
le quaedam ex Noſtri Hecuba, in qua prodit in ſcenam εἴδωλον Πολυ-
δώρου, ac ſi legerentur ἐν τῷ Πολυδώρου δράματι· illo doctiori debetur
forte Vaticani Codicis lectio ἐν Πολυΐδῳ, doctiſſimo *G. Koenio* memo- B
rata ad *Gregor.* de Dialect. p. 8. Unam legerat *Euripidis* Oreſten *Ful-
gentius*; in Oreſte lecta *in tragoedia* ſcribit *Electrae* reperiri Mythol.
III, c. 5. in Plautinis citandis ſimili fraude uſus. —— Argumentum
nobiliſſimum, vulgatis *Penthei* nomine tragoediis, tractarunt *Theſpis*,
Aeſchylus, *Chaeremon*, & *Jophon*; ſi huius tamen *Pentheus* a *Bacchabus*
fuit diverſa. Certe ſuſpicor apud *Suidam* in Ἰοφῶν ſcribendum Βάκχαι
ἢ Πενθεύς· Aeſchyleam quoque binominem fuiſſe Tragoediam; & in
veteri catalogo τῶν Αἰσχύλου δραμάτων κατὰ στοιχεῖον nomina Βάκχαι & Πενθεύς
male diſtracta: ex *Euripidis* Pentheo quae pauca citantur, leguntur
in eius Bacchabus, quae tragoedia in eximio Codice Florentino *Eu-
ripidis* Πενθεύς inſcribitur, ut in eodem Codice *Euripidis* Hippolyto
praefigitur Φαίδρα· huc ſpectabat *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 221, cuius
induſtriae debetur ad iſtum Codicem *Euripidis* aliquot dramatum in-
ſtituta accuratiſſima collatio, quam Bibliotheca praebet Leidenſis. C
Quandoquidem *Sophoclis* Phaedra valde fuit nobilitata, minime miran-
dum eſt, hic illic ſub Phaedrae nomine citari, quae ſint ex *Euripi-
dis* Hippolyto derivata: ſaepe numero evenit, ut interlocutores dra-
matum veteribus commemorati tanquam dramatum nomina ab inter-
pretibus aliiſque viris literatis conſiderarentur: hinc prodierunt velut
Euripidis Capaneus, *Polynices*, *Paſiphaë* &c. errores etiam plures in
indice dramatum *Sophoclis.* Comoediae quoque recenſentur nonnullae,
nusquam olim inventae: ut unam memorem, *Diphili* nobis Ἡμέραι ex-
citantur *Zenobio.* In huius Cent. IV. Pr. 18, Ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην·
vulgatur: μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων ἐν Ἡμέραισιν, Αὐτός ἐστί σοι γέ-
ρων &c. Forma vocis productior erroris admonere viros doctos de-
buerat; obliterabunt comoediae nomen ſenarii Comici ſic reſtituti:

Ἐν

A ᾿Εν ἡμέραισιν αὐτὸν ἑπτά σοι, γέρων,
Θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κεῖνον.

Intra dies ſeptem ipſum tibi, mi ſenex, tradam vel ſanum vel mortuum. —— Fragmentum *Antiopes* Euripideae apud *Clementem Alex.* Strom. v, p. 716, I. hinc in *Euſeb.* Praep. XIII, p. 679. D. ipſi *Frid. Sylburgio* videbatur recentioris cuiusdam *Amphionis*, his *Clementis* decepto, ᾿Αμφίων λέγει τῇ ᾿Αντιόπῃ. Non recordabatur vir eruditiſſimus Amphionis & Zethi, ex Antiope Nycteide Iovi natorum, quos in iſto dramate egregio pro ſua quemque arte fecerat *Euripides* concertantes; praeter Antiopen *Euripidis* nullam huius nominis legerat Tragoediam *Clemens:* huic citatorum Auctorum indicem qui confecit *J. A. Fabricio*, praeter iſtum, errores in hoc etiam genere turpiſſimos commiſit. Accurate *Schol.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 1114, prolato loco ex *Euripidis*
B Phryxo ſubiecerat: ἀλλ᾽ ὁ λέγων ἐςὶ Φρύξος· *ſed qui dicit iſta* in dramate ipſe *Phryxus eſt:* ſic litera mutata corrige vocem vulgatam, ἀλλ᾽ ὀλίγων ἐ. Φ. —— Sed non erat omittenda, quam inter fictas ſub *Euripidis* nomine Tragoedias ſecundo loco poſui, Δίδυμοι. In *Stobaei* Eclogis Ed. *Canteri* p. 10. ad verſum *Euripidis* legitur Εὐριπ. διδύμοις, videturque alibi in iſtius operis Codice ſcripto id ipſum inveniſſe *Grotius:* vid. viri Magni Excerpta ex *Eurip* p. 380. & *Gataker.* A. M. P. c. XI. Hi dum nobis aliunde *Gemini* demonſtrentur, tanquam apta Tragoediae, vel ſatyricae ſaltem fabulae, materia, ſuſpicabor in illis latere nomen Λικυμνίου, tragoediae *Euripidis*, ut & alio loco in iisdem Eclog. p. 129; ubi ex *Porphyrii* de Styge libello multa nobis exhibentur *Apollodori*, haec praeter cetera: κατωνομάκασιν ᾿Αχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη· ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ· huius verbis iſta ſubiiciuntur: ἐπεὶ καὶ Λικυμῖοι φησὶ, Μυχίαις &c. quae, eleganter emendata, —— μυχίαις
C παγαῖς / Δακρύων ᾿Αχέρων ἀχέων τε βρύει, caute velut incerti poſuit *Grotius* Ecl. *Stob.* p. 164. Mihi prorſus congrua videntur *Euripidis* ingenio, frequenter ἐτυμολογοῦντος, atque ex eius petita *Licymnio*, ut adeo reſtituendum arbitrer: καὶ Εὐριπίδης Λικυμνίῳ φησὶ, —— μυχίαις πηγαῖς &c. Poëta quidem fuit raro memoratus *Licymnius*, ut minime mirer, quae velut Licymnii dederat *G. Canterus*, ſub huius nomine protuliſſe *Hier. Columnam* ad *Ennii* Fragm. p. 243. & *Th. Galeum* Diſſ. de Scriptor. Mythol. p. 28. Illud laetor, quam veram arbitror, lectionem in *Stobaeo* dudum ante me detexiſſe *Th. Reineſium* V. L. III, p. 346; nollem vero, virum literatiſſimum ab inventa veritate retractum auctoritate *Photii*, poëtas inter, e quibus excerpta dederit *Stobaeus*, *Licymnium* quoque recenſentis, Cod. 167. Non alibi fateor Licymnii factam *Stobaeo* mentionem praeterquam in iſto loco; ſed quid mirum illius etiam Codicem hoc loco fuiſſe vitioſum? Peccata autem *Photii*

 ſimi-

ſimilia in hac ipſa recenſione non animadverterat *Reineſius*: inter Poëtas, quibus uſus fertur ad excerpta concinnanda *Stobaeus*, *Photio* p. 195, numerantur, Δικτὺς —— Πολυειδὴς —— Λικύμνιος —— Ὑποβολιμαῖος. In *Polyïde* non neſcio quid diſputari poſſit ex *Ariſtot.* lib. de Poët. c. 16 & 17, ſed illud etiam novi, nullam iſtius in *Stobaei* collectaneis factam mentionem; ſaepius *Euripidis in Polyïde*, prout in margine ſcribi ſolet. Sed quaero cui tandem ex tota antiquitate innotuerint velut Poëtae *Dictys*, & *Hypobolimaeus?* Non certe *Stobaeo*, qui multorum genuina tamen ſcripta triverat, quorum ne nomina quidem aliunde haberemus cognita. Vt Philoſophos, ex ſodalitio Pythagoreorum, *Sthenidam*, *Phintin*; ſic *Photius* nomina dramatum in Poëtas transformavit. *Menandri* Comoedia fuit Ὑποβολιμαῖος· *Euripidis* fuere Tragoediae, Δίκτυς· Πολύειδος· Λικύμνιος. De *Photio* cum plerisque nimis benigne iudicans, *Reineſius* his animadverſis de coniectura certe ſua non dubitaſſet.

A B

C A P V T III.

Exhibet Chryſippi fragmenta.

Chryſippi dramatis fragmenta; unum perinſigne. Verba ficta a literis affectus indicibus, ἄζειν· οἴζειν· ὤζειν· *&c. Verſus incertae ſedis ad Chryſippum relati. Laii ſententia; video meliora, deteriora ſequor. Laïum auctorem inter Graecos dici* ἐξ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος. *Chryſippum, non a Iove raptum, ſed ſecundum Praxillam forſan ab Oedipode, morte dedecus expiasſe. Tradita Piſandro ſequutum Euripidem. Pelopis dirae. Tantalo & Minoi imputari, quod ab aliis datur Laïo.* C

Perpauca nobis reliqua ſunt ex *Euripidis Chryſippo*, ultima fabularum in Dramatum Indice: in his exemplum ponam, ad quod perditarum Tragoediarum reliquiae mihi viderentur poſſe collocari, veterumque locis, in quibus leguntur, adnotatis muniendae. Quod primum ponam Chryſippi fragmentum ſanequam eximium, nec ulla parte defectum, ſaepius repetitum, harum elegantiarum ſtudioſis ſemper placiturum confido.

Ex

A

Ex Chryſippo, dramate *Euripidis*.

I

Σ Τ Α Σ Ι Μ Ο Ν   Μ Ε Λ Ο Σ.

Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθήρ,
Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ', ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς,
Τίκτει δὲ βορὰν, φῦλά τε θηρῶν·
B Ὅθεν οὐκ ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.
Χωρεῖ δ' ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ' ἐς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ'
Ἄλλο πρὸς ἄλλου
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Horum verſuum ſeptem primos *Sextus* praebet *Empir.* Ἀντ. VI, §. 18, p. 360. in exemplum στασίμου μέλους, qualia ad lyram canerentur in ſcena. Septem verſus poſteriores, velut Tragici, *Philo Judaeus* περὶ ἀφθαρσίας κόσμου p. 948. C. D. Poſtremos, θνήσκει δ' οὐδὲν &c. dederat &
C initio libri p. 939. D. quos repetit p. 963. E. ubi vocat τὸ φιλοσοφηθὲν ὑπὸ τοῦ τραγικοῦ. — Ex *Euripidis* eſſe Chryſippo *Grotius* in Excerptis didicit ex *Clemente Alex.* Strom. VI, p. 750, 22, ubi, poſitis *Empedoclis* verſibus, niſi quaedam exciderint, quod ſuſpicor, haec proxima ſubiecit: Εὐριπίδης ἐν Χρυσίππῳ μεταγράφει, Θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γινομένων· διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλο μορφὴν ἑτέραν ἐπέδειξεν. Accidit autem ut diſſita ſollertiſſime *Grotius* componens inter excerpendum duo verſus apud *Sextum* relinqueret intactos, 6 & 7, quos, proinde etiam *Barneſio* praetermiſſos, illinc repetendos monuit *Heathius.* — vss. 8, 9, 10, & pars ſequentis minus emendate ſcripti ubi citantur *M. Antonino* VII, 50, docta notat *Gatakerus*, ultimo verſu, vulgatae ἰδίαν praeferens lectionem alteram ἑτέραν· ἰδίαν recte nuper tuitus eſt *Heathius*, repertum, ni fallor, *Vitruvio*, cuius verba ad ſola *Euripidea*, apud *Clementem* reperta, comparavit *Theod. Canterus* Var. Lect. II,

c. 15. —— Haec ſi viris doctiſſimis innotuere loca, non viderant, A opinor, partem horum citatam *Heraclito* Allegor. *Homer*. p. 440, πᾶν, inquit, τὸ φυόμενον ἔκ τινων εἰς ταῦτα ἀναλύεται διαφθειρόμενον, ὡσπερεὶ τῆς φύσεως, ἃ δεδάνεικεν ἐν ἀρχῇ, χρέα κομιζομένης ἐπὶ τέλει. διὸ δὴ τοῖς Κλαζομενίοις δόγμασιν ἑπόμενος Εὐελπίδης φησὶ, Χωρεῖ δ' ὀπίσω &c. —— & *Plutarcho* qui dicitur de Placitis Philoſ. v, c. 19, Ἀγένητον τὸν κόσμον, & ἐκ μεταβολῆς τῶν ἀλλήλων γίνεσθαι τὰ ζῷα· μέρη γὰρ εἶναι τοῦ κόσμου τούτου· ὡς καὶ Ἀναξαγόρας, καὶ Εὐελπίδης, θνήσκει, μεταμειβόμενα δ' ἄλλο πρὸς ἄλλο, μορφὰς ἔδειξεν. in his, vitioſe ſcriptis, noſtra *Euripidis* latere, & in horum verſuum paene ultimo, pro Ἄλλο πρὸς ἄλλο, ſcribendum, Ἄλλο πρὸς ἄλλου, monitum fuit in notis ad *Eurip*. Phoen. p. 313. monueratque iam ante, qui opus illud *Plutarchi* Florentiae eleganter edidit *Eduardus Corſinus*.

B

II

Γνώμη σοφός μοι, καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχοι·
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον, ἢ, καλὸς, κακός.

Sic leguntur in *Stobaei* Flor. *Geſn*. T. LXIV, p. 409. *Grotii* T. LXVI, p. 271. Adhibuit & cum eiusdem ſententiae dictis contulit *Gataker*. A. M. P. c. XII, p. 542. —— Verſu ſecundo ſcribendum videtur, Δύσμορφος εἴη μᾶλλον, *ſit potius deformis, quam formoſus & ignavus:* ut Pelopis fortaſſe ſit votum, vel alterius, de filio loquentis.

III

Ὦ δέσποτ', οὐδεὶς οἶδεν, ἄνθρωπος γεγὼς, C
Οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν, οὔτε δυστυχοῦς.

Ex *Stob*. T. CIII, p. 560, 53. *Grot*. p. 433. In his, quamvis *duriuſculum* videretur, *Dan. Heinſius* in *Jani Rutgerſii* Var. Lect. IV, p. 405, εὐτυχοῦς & δυστυχοῦς accipiendum cenſuit ἀντὶ τοῦ, εὐτυχίας ἢ δυστυχίας.

IV

Εἰάζων.

Heſychius: Εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων. Εὐελπίδης Χρυσίππῳ. —— [Ab εὖα ſic formarunt Εὐάζειν: ab αἶ, αἶ, Αἰάζειν: atque ad eamdem rationem ab

aliis

A aliis voculis, literiſque, quas velut affectus notas interſerunt orationi, verba produxerunt: ab ἆ formarunt Ἄζειν. *Grammat. Sangerm. MS.* penes Clar. *Ruhnken.* Ἄζειν, τὸ στένειν· Σοφοκλῆς. & Ἄζειν. τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν. Ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτως Νικόχαρις. ſic a Φεῦ, Φεύζειν· ab οἴ lamentantis Οἴζειν· (ut ab οἴμοι, οἰμοῖζειν, Οἰμώζειν·) ab ὦ admirantis Ὤζειν. *Heſychius:* Ὤζειν, βοᾷν † Ὤζεν, ἐβόησεν. † Ὤζοντες, βοῶντες, καὶ λέγοντες ὦ ὦ, καὶ θαυμάζοντες. *Aelius Dionyſius Euſtathii* ad Il. x, p. 1384, 39, Ὤζειν, τὸ θαυμάζειν, ὡς ὦ (L. ὦ ὦ) λέγειν. καθὰ καὶ Οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν. καὶ Φεύγειν, τὸ Φεῦ λέγειν. ſcribendum utique καὶ Φεύζειν· eiulanti Caſſandrae Φεῦ, Φεῦ, in *Aeſchyli* Agam. chorus v. 1317, Τί τοῦτ' ἔφευξας; ſed haec, fateor, nihil ad *Euripidem* faciunt.]

B

V

ΛΑΙΟΣ. Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς·
Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

VI

ΛΑΙΟΣ. Αἶ, αἶ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Huc iſta duo non dubitanter refero Laïi Euripidei dicta, quibus, ut equidem opinor, in nullo dramatum Euripideorum locus fuit prae-
C terquam in Chryſippo. —— Horum prius, longe elegantiſſimum, Laïo in ſcena attributum fuiſſe novimus ex his *Clementis Alex.* Strom. II, p. 462, 17, ὁ μὲν Λάϊος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγῳδίαν φησὶν, Λέληθεν οὐδὲν &c. τουτέστι τὸ ἔκδοτον γεγενῆσθαι τῷ πάθει. ἡ Μήδεια δὲ αὐτὴ ὁμοίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς βοᾷ,

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾷν μέλλω κακά·
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

In Scholis iſta Philoſophorum fuere decantata Medeae *Euripidis* v. 1078, 1079, ſic Latine leguntur apud *Chalcidium* in Tim. *Platon.* p. 273,

Nec me latet nunc quam cruenta cogitem; A
Sed vincit ira ſanitatem pectoris.

ut haec ex *Euripidis* Medea, ſic illa ſunt ex eiusdem Chryſippo, quae *Grotius* velut incerti Tragici poſuit in Excerpt. p. 467; in *Stob.* Ecl. p. 173, tanquam *incerti ex Laïo*, atque ita convertit:

Ego eſſe vera & recta quae memoras ſcio:
Sed improbata cogit ingenium ſequi.

huic tamen fragmento locum dedit *Barneſius* inter Euripidea incertae Tragoediae v. 278, 279. Nihil habebat cauſae *Gatakerus*, cur ex *Aeſchyli* Laïo petitum ſuſpicaretur A. M. P. c. x, p. 529; in quo cum *Euripide* paulo familiarius verſati τὸ Εὐελπίδειον mox agnoſcent χαρακτῆρα. —— Alterum fragmentum, una cum parte praecedentis exhibet *Plutarchus* T. II, p. 446. A. αἱ δὲ τῆς ἀκρασίας (φωναὶ,) Γνώμην ἔχοντά με ἡ φύσις βιάζεται. καὶ, Αἶ, αἶ, τὸ δὴ (L. τόδ' ἤδη) θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, Ὅταν &c. Leguntur & hi duo ſenarii ſincere ſcripti in eiusdem *Plutarchi* lib. de Aud. Poët. p. 33. E. ubi graviter Philoſophus ſententiam vituperat. Laïi fuiſſe dictum, quem amabat, Chryſippum rapientis, atque adeo decerptum ex *Euripidis Chryſippo* mihi quidem liquet ex his *Alcinoi* Iſagoge in *Platonis* Doctrinam c. XXIV, ὁρᾶται δέ γε ἐπὶ μὲν τῆς Μηδείας ὁ θυμὸς λογισμῷ μαχόμενος· λέγει γοῦν τὸ, Καὶ μανθάνω μὲν &c. —— ἐπὶ δὲ τοῦ Λαΐου τὸν Χρύσιππον ἁρπάζοντος ἐπιθυμία λογισμῷ μαχομένη, λέγει γὰρ οὕτως, B

Αἶ, αἶ, τὸ θεῖόν ἐστιν ἀνθρώποις κακὸν,
Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

C

Dan. Heinſius expreſſit:

Heu majus illud crimine humano malum,
Si quis bonum non neſcit, & ſpernit tamen.

His uſus *Stanlejus*, ad argum. in Sept. c. Theſ. *Aeſchyli*, vitioſa dedit Euripidea, & *P. Pantinus* in *Mich. Apoſtolii* Cent. II Prov. 4, Αἶ, αἶ, τὸ ἡδὺ (L. τόδ' ἤδη) θεῖον &c. Illud his in rebus exercitatus fortaſſe miretur, cur Philoſophi ceterique, qui plurimi Medeae *Euripidis* verba protulerunt, his Euripidei Laïi tamen ex Chryſippo praeter unum alterumve omnes abſtinuerint. Non tamen iſta *Stobaeus* adnotare praetermiſit, in cuius leguntur Florileg. T. V, p. 63, 22, velut incerti Tragici, atque hinc in Excerptis ex *Stob. Grotii* p. 35. ex Trag. p. 465. Vel-

A ut *Euripidis* iſta *Barneſius* recepit in Fragm. incertae Tragoediae, bis male repetita vss. 56, 57. & vs. 276, 277. Poſtremo loco pro χρῆται δ' μὴ, cum *Grotio* in Exc. ex Trag. dedit δράσῃ δ' μή. In altero verſu lectioni, quam *Heinſii* praebet *Alcinous*, Αἶ, αἶ, τὸ θεῖόν ἐστιν — vulgatam praetuli: Αἶ, αἶ τόδ' ἤδη θεῖον· tanquam Euripideam, Androm. v. 1066, Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν. Bacch. v. 804, Οἴμοι, τόδ' ἤδη δόλιον. —— Ceterum haec & ſimilia Laïi Euripidei, amori turpiſſimo, quem damnabat, obſecundantis, & deteriora ſequentis, dum probaret meliora, *Ciceroni* videntur obverſata, ſcribenti in Tuſc. Diſp. IV, c. 33, *Quis aut de Ganymedis raptu dubitat, quid Poëtae velint? aut non intelligit quid apud Euripiden & loquatur & cupiat Laius?* ubi commode Chryſippi meminit Euripidei *Jo. Daviſius*, ex quo dramate petita, quae ſupra poſui, haec quoque *Ciceronis* demonſtrant.

B

VII

Λάϊος — δὲ τοῦ ἀρρένων ἔρωτος — Ἑλλήνων πρῶτος ἄρξας

in Chryſippo ferebatur *Euripidis: Aelianus* de N. A. VI, c. 15, de Delphino agens pueri Iaſenſis cadaveri intabeſcente, Λάϊος, ait, ἐπὶ Χρυσίππῳ, ὦ καλὲ Εὐελπίδη, τοῦτο οὐκ ἔδρασε, καίτοι δὲ τοῦ ἀρρένων ἔρωτος, ὡς αὐτὸς λέγεις, καὶ ἡ φήμη διδάσκει, Ἑλλήνων πρῶτος ἄρξας. Vbi morem flagitioſum in Creta natum, hinc in Graeciam propagatum ſcribit *Timaeus*, *Heraclidae* hac in parte conſentiens, ἄλλοι δὲ φασὶν, inquit *Athen.* XIII, p. 602. F. τοῦ τοιούτων ἐρώτων κατάρξασθαι Λάϊον, ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι, καὶ ἐρασθέντα δὲ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου, ὃν καὶ ἁρπάσαντα &c. miror quod addit *Athenaeus* p. 603. A. Πράξιλλα δ' ἡ Σικυωνία ὑπὸ Διός φησιν ἁρπασθῆναι τὸν
C Χρύσιππον. Flagitia Iovis utiliter noverant etiam Chriſtiani, quique ſemichriſtianus Homilias ſcripſit *Clementinas* illa percalluit; (vid. Hom. IV, 16.) Iovi tamen omnivolo Chryſippi raptum nemo alius, ut opinor, obiecit; fortaſſe ne *Praxilla* quidem, ſi verum eſt, quod ſuſpicor, in iſtis ap. *Athenaeum* ὑπὸ Διός, (ΥΠΟΔΙΟΣ) latere verum nomen Οἰδίποδος· ut ſcripſerit, ὑπ' Οἰδίποδος φησὶν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον. Oedipus certe a nonnullis Chryſippi Pelopidae habitus fuit ἐραστής· *Scholiaſtes* in *Eurip.* Phoen. v. 66, *quosdam tradere* ſcribit, ὅτι Λάϊος ἀνῃρέθη ὑπὸ Οἰδίποδος, ὅτι ἀμφότεροι ἤρων Χρυσίππου. Oedipodi itaque raptus Chryſippi potuit a *Praxilla* imputari, non Iovi. *Auctor* antiquus argumenti ſeptem c. Thebas *Aeſchyli*, *Pelopiden*, inquit, *Chryſippum* ὁ Λάϊος ἥρπασεν ἐρασθεὶς αὐτοῦ, καὶ αὐτῷ συνεγίνετο, καὶ πρῶτος ἐν ἀνθρώποις τὴν ἀρρενοφθορίαν ὑπέδειξε, καθώσπερ δὴ καὶ ὁ Ζεὺς ἐν θεοῖς, τὸν Γανυμήδην ἁρπάσας. —— Si licet in his perexigui momenti rebus hariolari, hariolor

riolor equidem in hoc *Euripidis* dramate Chryſippum expiaſſe morte A
voluntaria dedecus ſibi a Laïo illatum; atque hac in parte, ut ſae-
pius in aliis, ſecedentem Tragicum a reliquis hiſtoriae veteris enarra-
toribus, qui fratrum invidia, aut etiam novercae, patri prae ceteris
dilectum filium ſublatum tradiderant, ſequutum *Piſandrum* in Hera-
cléa; quo prolixo poëmate ſic *Piſander* Herculis acta cecinit, ut, *a
nuptiis Jovis & Junonis incipiens, univerſas hiſtorias, quae mediis omni-
bus ſeculis usque ad aetatem ipſius Piſandri contigerunt, in unam ſeriem
coactas redegerit*; quae verba ſunt *Macrobii* Saturn. v, c. 2. Ex iſto
poëmate *Piſandri* multa nobis enarrantur in *Schol.* ad *Eurip.* Phoen.
v. 1748, haec praeter cetera; [ὅτι] πρῶτος ὁ Λάϊος τὸν ἀθέμιστον ἔρωτα
τοῦτον ἔσχεν· ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχρήσατο τῷ ξίφει. Ne
illud quidem indignum notatu, quod ſub eodem teſte traditur ibi-
dem; a Iunone (*cui vincla iugalia curae*,) immiſſam idcirco Theba-
nis Sphinga, quod Laïi nefandum amorem reliquiſſent impunitum, ὅτι B
Λάϊον, ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα τοῦ Χρυσίππου, —— οὐκ ἐτιμωρή-
σαντο. Dirae, quibus Pelops Laïum propterea devovit, Apollinis o-
raculo ſunt decantatae, quo *Scaliger* uſus in *Euſeb.* p. 44, ad iſta
Hieronymi, *Laïus Chryſippum rapuit*; neque fidem meretur quod de
Laïo ſcribit mendaciſſimus auctor *Parall.* inter *Plutarchi* Opera T. II,
p. 313. E. ἐλέους ἔτυχε παρὰ τοῦ Πέλοπος διὰ τὸν ἔρωτα, *propter amorem*,
in Pelopis tamen familia non inauditum; cuius patri Tantalo vete-
rum nonnulli raptum tribuere Ganymedis apud *Euſtath.* in Il. Υ,
p. 1280, 21. huic narrationi *Mnaſeam* dat auctorem *Scholion* vetus
ex MS. Cod. vulgatum in Diſſertat. de Schol. in *Hom.* p. 136. ubi pro
Tantalo Minoa nominat *Doſiades*, & ἐξ αὐτῶν (a Tantalo & Mi-
noë) πρῶτον ἡ παιδεραστία dicitur ἄρξασθαι. De Tantali e filia Niobe
nepotibus nonnulla dici poſſent ex *Athen.* XIII, p. 601. A. B. *Plut-
arch.* T. II, p. 760. D. Huc non pertinent quae de aliis tradun- C
tur, & de Thamyra, & *Orpheo*, qui, ſecundum *Stobaei Phanoclem*,
πρῶτος ἔδειξεν ἐνὶ Θρήκεσσιν ἔρωτας Ἄῤῥενας. Quo argumento Iovem So-
crates in *Xenoph.* Symp. 523, 35, eodem *Barneſius* excuſavit *Euripi-
den*, qui ferebatur τὸν Χρύσιππον, τὸ δρᾶμα Ἀγάθωνι χαριζόμενος δια-
φροντίσαι, *Aelian.* V. H. II, c. 21.

CAPVT

A

C A P V T IV.

In Euripidis Anaxagoréa quaedam.

In quibus Anaxagoram ſequutus ſit Eurip. ut ille, ἀγέλαστος. *Illius in Phyſicis divina delectatio expicta verbis diſcipuli.* ἡ Γεωμετρία, *dicta* γῆς ἱστορία. *Uni philoſophiae vacantis imago Platonica. Phyſicorum veterum vanae coniecturae reiectae Tragico, laudatori dictorum Anaxagorae. Ciceronem multa mutuatum eſſe a Chryſippo Stoico. Hunc libros ſuos oppleviſſe ver-*
B *ſibus Poëtarum. Pater ut ſator, mater ut humus ſpectantur Euripidi ſecundum Anax. cuius opiniones de Nili incremento, de Sole maſſa ignita, expreſſae Tragico. Huius verſus de Sole magis urente remotiora; de cauſa pleuritidis.* τὰ πόρρω *&* τἀγγύθεν *opponi.*

Fragmentorum, quae caput exhibet praecedens, primo quaedam inſunt, quae ſcripſiſſe perhibetur *Euripides Heraclito* in Allegor. *Hom.* p. 440, τοῖς Κλαζομενίοις δόγμασιν ἑπόμενος. Quandoquidem in aliis quoque dictis ſuis *Anaxagoram* traditur Clazomenium ſequutus, ea de re ſic pauca dicam, ut variis in locis diſperſa hic legi poſſint collecta, nonnulla quoque meliora, quam alibi. Singulae propemodum *Euripidis* γνῶμαι nobis monſtrant, quod & aliunde noveramus, in Socratis illum exercitum fuiſſe palaeſtra: & haec praeſertim popularis no-
C bis in *Euripide* placet ad vitam regendam utilis Philoſophia. Phyſica ſi multa nobis dediſſet iſtius aevi, vel Metaphyſica, illa quo vivimus ſeculo non magni pleraque faceremus. In Phyſicis tamen ante, quam familiariter uteretur Socrate, diligenter illum verſatum fuiſſe cognovimus; ſuumque amorem, quo praeceptorem in his rebus *Anaxagoram* proſequeretur, aliquoties nobis teſtatum voluit. Ingenio quoque moribusque Praeceptori diſcipulum ſuſpicor fuiſſe ſimillimum. Vtriusque lineamenta duci forte poſſent nonnulla: hic ſatis erit unum attigiſſe.

De *Anaxagora Aelianus* V. H. VIII, c. 13, Ἀναξαγόραν —— φασὶ μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε μειδιῶντα τὴν ἀρχήν. duo ipſius diſcipuli, ingenia capitalia, *Pericles* & *Euripides* etiam fuiſſe feruntur ἀγέλαστοι. De Tragico teſtis eſt apud *A. Gellium*, N. A. XV, c. 20, *Alexander Aetolus*, (vid. in *Eurip.* Phoen. p. 588,)

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαίρειν στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν, A
Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, —

Viri optimi *Anaxagorae*, quem conſtat omnia poſtpoſuiſſe *diſcendi quaerendique divinae delectationi*, imago *Euripidis* animo, ni fallor, obverſabatur, dum Philoſophi nobis Phyſici laudes caneret & Geometrae in verſibus, quos ex incerto dramate ſervavit *Clemens Alex.* Strom. IV, p. 634,

(1) Ὄλβιος, ὅς τις
Γῆς ἱστορίας ἔσχε μάθησιν,
Μήτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνας,
Μήτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμῶν·
Ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
Κόσμον ἀγήρω, πῆτε συνέστη. B
Τοῖς γε τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
Ἔργων μελέτημα προσίζει.

Hic addam & Latina *Grotii*,

Felix animo quisquis doctas
Imbibit artes: non ille malum
Quaerit populo: ſed nec ad actus
Fertur iniquos. Senii ignarum,

Na-

---

(1) Verſus anapaeſticos paulo aliter, quam vulgo fit, diſpoſitos adſcripſi prout emendandos arbitror. Pro τῆς ἱστορίας, ſcripſi Γῆς ἱστορίας. quaeque verſui ſexto, πῆ τε συνέστη, legebantur ſubiecta, καὶ ὅπη καὶ ὅπως, praetermiſi tanquam interpretamenta voculae πῆ· pro Τοῖσδε τ. ſcribens Τοῖσγε τοιούτοις. — Velut Euripidea dedit iſta *Grotius* in Excerpt. p. 433, deſcripta ex *Clem. Alex.* l. c. Sed illic cuius iſta ſint Tragici non traditur: *Euripidis* indicium *Polluci* debemus II, 14, hinc ut *Euripidis* citanti κόσμον ἀγήρω, & *Themiſtio*, ſecundum quem in Orat. XXIV, p. 307. D. (ψυχαὶ ἐρωτικαὶ καὶ φιλόκαλοι,) τὰ ἐν ποσὶν ἀτιμάσασαι, περιπολοῦσι τὸν οὐρανόν· καὶ αὗταί εἰσιν, ἃς Εὐελπίδης ὁ σοφὸς Οὔτε πολιτῶν [φησὶν] ἐπὶ πημοσύνας, Οὔτ' εἰς ἀδίκους πράξιας ὁρμᾷν, Ἀλλ' ἀθανάτου καθορᾷν φύσιος Κόσμον ἀγήρων. ad ſententiam ille ſuam accommodavit verba Tragici. — Ceteris ſuo loco relictis, auctoritate *Themiſtii* v. 3, recepi cum *Scaligero* ἐπὶ πημοσύνας· pro vulgato apud *Clem.*

A *Natura, tuum ſpeculatur opus;*
Ubi conſtiterit, qui, quoque modo.
Factu quicquid turpe eſt, animis
Id nunquam talibus haeret.

Talem nobis Philoſophum *Platonis* Socrates expingit ab omni re alia ſemotum, qui toto animo ſuae ſe dedit delectationi, in Theaeteto p. 173. D. cuius mens, quae mirantur reliqui mortales, ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ, πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὑπένερθεν, καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα, καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων, ὅλως εἰς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὑτὴν συγκαθιεῖσα. ſic iſta *Platonem* ſcripſiſſe puto, ſaepe veteribus uſurpata. Talem fuiſſe Anaxagoram monſtrant vel *Menagio* collecta in *Diog. Laërt.* II. 6, 7.

B Tortuoſa autem de obſcuris naturae rebus philoſophemata, qualia veterum quoque fuerunt in Ionia Phyſicorum ante Anaxagoram, qui primus Deum, mentem puram & infinitam, a materia ſeparavit, damnat *Euripides* in his apud *Clem. Alex.* Strom. v, p. 732, 8, quae hic ponam, prout legenda ſuſpicor:

(2) Δυσδαίμων ὃς τάδε λεύσσων
Θεὸν οὐχὶ νοεῖ . . . .
. . . . . . μετεωρολόγων δ'

Ἑκὰς

Clem. Alex. ἐπὶ πημοσύνῃ, potuerat etiam ſcribi ἐπὶ πημοσύνην; cum *Jo. Pierſono* Veriſim. p. 128. Ex vulgatis, Πῇ τε συνέστη (σύνεστιν vitioſum eſt) καὶ ὅπη καὶ ὅπως, poſtrema recte opinor me reieciſſe: neque enim ſunt Euripidea; quaeque ſubſtituit *Heathius*, χ' ὥπη χ' ὥπως, Tragici non conveniunt τῇ γλαφυρότητι. ad Πῇ interrogantis, hic paulo inſolentius poſitum, adſcriptum fuiſſe videtur, καὶ ὅπη καὶ ὅπως. — Quod primum poſui, docto me ſpero Lectori adprobaturum, Γῆς ἱστορίας. In Schola quidem Pythagorae per excellentiam *Geometria* dici potuit ἱστορία. v. *Jambl.* V. P. § 89. ſed alibi quamcunque quis diſciplinam ſcripto mandaret, illius tradere dicebatur ἱστορίαν· Muſices ex. gr. Arithmetices, Geometriae, &c. *Eudemi* Γεωμετρικὴν ἱστορίαν citat *Eutocius* Praef. Comm. in *Archimed.* de dimenſ. Circuli p. 49.

C

(2) Ex *Clemente* dedit iſta *Grotius* in Excerpt. p. 433, (hinc *Barnes.*

Ἑκὰς ἔῤῥιψεν σκολιὰς ἀπάτας, A
Ὧν ἀτηρὰ γλῶσσ' εἰκοβολεῖ
Περὶ τῶν ἀφανῶν,
Οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

In *Anaxagorae* Schola, eiusque exemplo didicerat *Euripides*, *praemeditatione futurorum malorum lenire eorum adventum:* hoc in vita quotidiana perutile monitum a viro ſe didiciſſe ſapiente ſub Theſei perſona teſtatus in ſcena, *Anaxagoram* Atticis ſpectatoribus notiſſimum deſignavit: *Cicero* Tuſc. III, c. XIV, *apud Euripiden a Theſeo dicta laudantur.* —— *Nam qui haec audita a docto meminiſſem viro*, &c. —— *Quod autem Theſeus a docto ſe audiſſe dicit, id de ſe ipſo* (legendum arbitror, *de ſe ipſe*, *Euripides* nempe, ſub perſona Theſei,) *loquitur Euripides: fuerat enim auditor Anaxagorae, quem ferunt nuntiata morte filii dixiſſe: ſciebam me genuiſſe mortalem.* Literatiſſimi Stoici, *Chryſippi* ſi B
nobis ſupereſſent commentarii, intelligeremus, ex illis quam multa *Cicero* quoque derivaſſet in opera ſua Philoſophica; iſta quidem certe praeter cetera ſumſit a Chyſippo, e cuius ſcriptis cum multa refutanda ſibi *Galenus* excerperet in opere περὶ τῶν καθ' Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογμάτων, haec habet L. IV, T. I, p. 283, 48, καὶ τὸ ἐξ Ἀναξαγόρου παρείληφεν ἐνταῦθα (Chryſippus,) ὡς ἄρα τινὸς ἀναγγείλαντος αὐτῷ τεθνάναι τὸν υἱὸν, εὖ μάλα καθεστηκότως εἶπεν, ᾔδειν θνητὸν γεννήσας, καὶ ὡς τοῦτο λαβὼν Εὐριπίδης τὸ νόημα τὸν Θησέα πεποίηκε λέγοντα,

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινὸς μαθὼν,

—— ſequuntur ibi decem ſenarii, ex eadem ſcena Theſei Euripidei ſumpti; quibus verſus ſubiicitur ex *Eurip.* Alc. 1085, rectius ſcriptus quam vulgatur. *Euripidae* praeſertim, cuius erat ſtudioſiſſimus, ſed C
&

---

nes. p. 509.) ſic coniecturis ſuis interpolata, ὦ δυσδαίμων, Ὃς τ. λ. θ. ο. ν. Μετεωρολογῶν δὲ καταῤῥίπτει Σκολιὰς ἀπάτας οἷον ἀτηρὴς Γλῶσσ' &c. —— Haec leguntur apud *Clementem:* ὁ μὴ πειθόμενος τῇ ἀληθείᾳ, διδασκαλίᾳ δὲ ἀνθρωπίνῃ τετυφωμένος δυσδαίμων ἄθλιός τε κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ὃς τάδε λεύσσων Θεὸν οὐχὶ νοεῖ, μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔῤῥιψεν σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτειρὰ γλῶσσα &c. in quibus ἀτηρὰ ſcribendum vidit *Potterus:* in reliquis ante vulgatas lectiones ſubſtitui coniecturis *Grotii*; ſuſpicatus intermedia quaedam excidiſſe, ubi defectus indicia poſui: ut haec verſuum iſtorum ſit ſententia: *Miſer ille, qui ſpectans iſta Deum animo non cernit:* (contra, τοῦτον δυστυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας —— Τὰ σεμνὰ ταῦ-

A & aliorum Poëtarum ſententiis *velut quibusdam teſtimoniis, quae propoſuerat confirmans*, (*Quinctil.* Inſt. O. p. 96,) adeo ſcripta quaedam ſua *Chryſippus* oppleverat, ut hoc etiam ipſi vitio verterint adverſarii, quos Stoicus habuit erudititiſſimos: certe *Galenus* ipſi obiicit eiusdem operis L. III, p. 265, 37, τὸ, ἐμπιμπλάναι τὸ βιβλίον ἐπῶν ποιητικῶν· & v. 54, τὸ, πλῆθος ἐπῶν παραγράφειν ἐξ ἁπάντων τῶν ποιητῶν ἐκλέγοντα. Dicitur & *Diogeni Laërtio Chryſippus* VII, 180, πλείστη τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος, ὥστε καὶ —— ἔν τινι τῶν συγγραμμάτων (in libris forte, περὶ παθῶν) παρ' ὀλίγον τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν ὅλην παρετίθετο. Ad nos ſi perveniſſent laborioſi hominis ſcripta, nobis quidem iſta talia antiquitatis amatoribus non diſplicerent.

Sed miſſis, quae ſimilia poſſent non pauca dari, potius *Anaxagorae* quaedam placita colligam, ab *Euripide* expreſſa. *Ariſtoteli* περὶ Ζώων γενέσεως IV, p. 269, 14, ſtatuiſſe dicuntur Ἀναξαγόρας καὶ ἔνιοι τῶν φυσιολόγων,
B γίνεσθαι ἐκ τοῦ ἄρρενος τὸ σπέρμα, τὸ δὲ θῆλυ παρέχειν τὸν τόπον. Eamdem doctorum hominum in Aegypto fuiſſe opinionem teſtatur *Diodorus Siculus* I, p. 91, 66, τὸν πατέρα μόνον αἴτιον εἶναι τῆς γενέσεως, τὴν δὲ μητέρα τροφὴν καὶ χώραν παρέχεσθαι τῷ βρέφει. Haec conſtans *Euripidae* quoque fuit ſententia, qui, dum patrem adpellat τὸν φύσαντα· τὸν φυτεύσαντα· τὸν φυτουργόν· τὸν ἀροτῆρα· τὸν τοῦ γένους ἀρχηγέτην· huic ut originis auctori omnia liberos debere ſtatuit; matri τῇ τροφὰς ὑποστάσῃ nihil adeo praeter *nutrimenta*, quam inſtar humi ſemen recipientis conſiderabat: eius Oreſtes in Oreſte v. 551,

> Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
> Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.

In fragm. incerti dramatis *Eurip.* ap. *Stobaeum* p. 455, 22, filius ad ma-
C trem ſic loquitur, ut multo ſe plus patri debere ſignificet:

Στέρ-

ταῦτα, ut loquitur *Menander Stobaei* p. 608, 23, felicem iudico, qui, Deo univerſi conditore animadverſo,) *longe proiicit tortuoſos Phyſicorum laqueos, quorum lingua noxia ſenſus omnis vacuas leves periclitatur de rebus tenebricoſis coniecturas.* Si vel iſta fuit, vel ſimilis iſtius *Euripidis* ſententia, exciderunt certe nonnulla. Vocem μετεωρολόγων, cuius loco ſcribi quoque potuit μετεωροπόλων [*Heſych.* Μετεωροπόλων, τῶν τὰ οὐράνια σκοπούντων.] *Grotius* in participium convertit μετεωρολογῶν. ſed vellem vir Magnus nos docuiſſet, quid eſſet καταῤῥίπτειν ἀπάτας, quid hoc loco valeret οἷον ἀτειρὴς γλῶσσα. vulgatum ὧν pertinet utique ad μετεωρολόγων. ἀτηρὸς, *noxius*, eſt in *Eurip.* Hipp. v. 630. Andr. v. 353.

Στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν A
Μάλιστ᾽, ὁρίζω τοῦτο, καὶ σὺ μὴ φθόνει.
Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον· οὐδ᾽ ἂν εἷς ἀνὴρ
Γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

ultimum illud, quod moris fuiſſe negat *Euripides*, ſolis Lyciis conſuetudine receptum ſcribit *Herodotus* I, c. 173, ἓν τόδε ἴδιον νενομίκασι· —— καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἑωϋτοὺς, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῶν πατέρων. —— Quod de matre Noſter, didicerat id ipſum a Phyſicis *Aeſchylus*; quam in rem notata quaedam ſunt in *Eurip.* Phoen. v. 34.

Increſcentis in Aegypto Nili cauſam *Aeſchylus* etiam quaeſivit in nivibus Aethiopiae Solis calore liquefactis: qui duabus in Tragoediis idem tradidit *Euripides* hac in re *Anaxagorae* praeceptoris dicitur ſententiam ſequutus *Diodoro Sic.* I, p. 46, Ἀναξαγόρας ὁ φυσικὸς ἀπεφήνατο τῆς ἀναβάσεως αἰτίαν εἶναι τὴν τηκομένην χιόνα κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν· ᾧ καὶ ὁ ποιητὴς B Εὐριπίδης μαθητὴς ὢν ἠκολούθηκε· adfertur tum Helenae *Euripidis* initium, adhibitum & *Ariſtophani* Theſmophor v. 862, atque in eamdem rem in *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* IV, v. 269, ubi Ἀναξαγόρας φησὶ διὰ τὴν τῆξιν τῆς χιόνος πληθύνειν (τὸν Νεῖλον·) ᾧ ἕπεται καὶ Εὐριπίδης λέγων. εἰλουμένη δὲ &c. ſcribendum, λέγων,

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,

verſum Helenae *Eurip.* ſecundum illic reſtituendum vidit procul dubio Celeberr. *Weſſeling.* Quod praeter iſta praebet ex *Euripidis* Archelao Scriptor incertus de Nili incremento in Edit. *Herod.* renovata p. 788, ſcribi ſic potuerat emendatius,

(3) Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐν γύαις ὕδωρ,
Ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοαῖς C
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ᾽ ἂν τακῇ χιὼν,
Τέθριππ᾽ ὀχοῦντος ἡλίου κατ᾽ αἰθέρα.

Fertur *Anaxagoras* Solem, velut indignum divino cultu, *maſſam* dixiſſe *lapideam ignitam*, μύδρον διάπυρον· ex eius ſententia, λίθον διάπυρον dixit *Xenophon* Ἀπομν. IV, p. 474, 41. quo illud ſenſu capiendum ſit, optime mihi tradidiſſe videtur *Rad. Cudworth.* Syſt. Intell. c. III,

(3) Primo verſu poſitum ἐν γύαις, *in arvis*, pro ἐκ γαίας, ex emendatione docti iuvenis, *Joannis Luzac.* Mutavi ῥοὰς in ῥοαῖς. pro τεθρίππου ὄντος, & verſum aeque vitiante Codicum lectione Τεθριππεύοντος· quae probari nuper non debuerat, eximiam recepi

A c. III, Sect. 24. & c. IV, Sect. 20. p. 460. Nec ſane mirum, Athenis a forenſi rabula Periclis amicum impietatis propterea accuſatum; ſi Deorum beneficentiſſimus ob ſimile dictum (μύδρον εἶναι τὸν ἥλιον) iam olim Tantalum poena graviſſima dignum cenſuit; quod ex quorumdam traditione narrant *Euſtath.* in Od. Λ, p. 457, 51, & *Scholiaſtes* in *Pindari* Ol. I, v. 97, addens, καὶ Ἀναξαγόρου γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον —— καὶ βῶλον· quibus firmandis eius adfert ex Oreſte verba v. 6, & 984. poſteriori loco certe Solem dixiſſe videtur, *coelum inter & terram* τεταμέναν Αἰωρήμασι πέτραν Ἁλύσεσι χρυσέαις, & φερομέναν Δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου. quo loco de lapide βῶλον cepit *Thomas M.* in v. Ab his diverſum e perdita Tragoedia locum reſpexiſſe videntur *Scholiaſtae* in *Apollon. Rhod.* I, 498, & in *Eurip.* Hippol. v. 601. Secundum utrumque ex praeceptoris *Anaxagorae* placito Noſter χρυσέαν βῶλον τὸν ἥλιον εἶπεν. In *Anaxagora Diogenes Laërt.* II,
B 10, Solem χρυσέαν βῶλον *Euripidem* dixiſſe ſcribit ἐν τῷ Φαέθοντι. Phaëthontis Euripidei locus, quo ſpectant, latuit pleroſque; non tamen Clar. *Nath. Forſterum*, qui Notis in *Platon.* Apolog. Socratis p. 345, 346, locum etiam ex Phaëthonte eumdem in finem attigit. In huius dramatis prologo, ni fallor, ſcripſerat *Euripides* Clymenen elocatam Regi Aethiopiae,

Ἣν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει.

ad filium *Ovidii* Clymene,

Vnde oritur, terrae domus eſt contermina noſtrae,

Met. I, 774. Apud *Strabonem*, qui quinque nobis ex *Eurip.* Phaëthonte verſus ſervavit I, p. 58, 59, alter eorum quos poſui legitur,

C Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί.

Barnes. ad iſta ſcripſit „*al.* χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει." quod cui debeat equidem ignoro; valde autem probabile ſic ut poſui verſum praeter Grammaticos legiſſe *Diogenem Laërtium*, ſive potius,

Φοῖβός γ' ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει.

Quando Phaëthontis Euripidei dramatis mentionem feci, atque ex illo

---

cepi *Grotii* lectionem τέθριππ' ὀχοῦντος ἡλίου· *Sole quadrigas agitante:* Solis enim currus, ut *quadrigae* Latinis, alibi etiam *Euripidi* τέθριππα fuit dictus.

illo verſus ſuperſtes Poëtam Philoſophum monſtrat in rebus naturae, A
ut erant tum tempora, exercitatum, hunc etiam verſum emendatiorem adponam quam vulgari ſolet. Verſum nobis ſervavit *Vitruvius* L. IX, c. IV, p. 188, ubi, *Si radii*, (Solis, inquit) *per omnem mundum fuſi circinationibus vagarentur, neque extentionibus porrecti ad trigoni formam linearentur, propiora flagrarent. Id autem etiam Euripides animadvertiſſe videtur: ait enim, quae longius a Sole eſſent, haec vehementius ardere, propiora vero contemperata* (leg. *eum temperata*, ex MSS. Codd. cum Clar. *P. Bondamo* Var. Lect. II, c. 3, p. 137,) *habere: itaque ſcribit in fabula Phaëthonte ſic*,

(4) Καίει τὰ πόῤῥω, τὰ δ᾽ ἐγγὺς εὔκρατ᾽ ἔχει.

Non dubitanter corrigo,

Καίει τὰ πόῤῥω· τἀγγύθεν δ᾽ εὔκρατ᾽ ἔχει.

Hoc B

---

(4) Sic iſta *Grotius*, voce tamen, quam vulgatis interiecit, indicata, ſcripſit in Excerpt. p. 411,

Καίει τὰ πόῤῥω μὲν, τὰ δ᾽ ἐγγὺς εὔκρατα
ἔχει.

quae ut totidem Euripidea dedit *Barnes.* in Phaëthonte, ſolleter tamen in Eclogis *Stobaei Grot.* p. 157 repertum ex eadem fabula ſenarium iſtis praefigens. In εὔκρατα, cuius penultima producitur, claudicare metrum animadvertit *Heathius*, atque eam in ſanando hoc verſu medicinam adhibuit, quam, reperta veritate, nunc ipſemet pro candore ſuo repudiabit. *A. Schottus* Obſ. Hum. V, c. 25, ex Vitruviani Codicis *MS.* veſtigiis C
correxiſſe videtur, τἀγχίγεια· Sed more ſuo ſcripſerat *Euripides*, ut arbitror,

Θερμὴ δ᾽ ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς
Καίει τὰ πόῤῥω· τἀγγύθεν δ᾽ εὔκρατ᾽ ἔχει.

In talibus ἐγγύθεν ſic ſolet uſurpari. Rheſi verſus eſt 482, Μή νυν τὰ πόῤῥω, τἀγγύθεν μεθεὶς, σκόπει. *Eurip.* Ion v. 586,

Οὐ ταυτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
Πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ᾽ ὁρωμένων.

Soph. Philoct. v. 468. *Plutarch.* II, p. 625. c. ſenes πόῤῥω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπάγοντες ἀναγινώσκουσιν· ἐγγύθεν δὲ οὐ δύνανται. ibid. *Sophocles*, Πόῤῥω μὲν λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός. Apud eumdem *Plutarch.* T. II, p. 1124. F. duo leguntur ex tragoedia verſus:

Ἔστιν

A Hoc etiam fortaſſe παράδοξον in *Anaxagorae* ſchola didicerat *Euripides:* talibus certe delectatum Clazomenium Phyſicum vere monuit Clar. *Ed. Corſinus* in Diſſert. 1 ad *Plutarch.* de Placitis Philoſ. p. 29.

In ea quoque Phyſiologiae parte quae morbos eorumque ſpectat curationem, verſatum Tragicum praecepta monſtrant quae Medicis dat utiliſſima. Sed unicum hic tantum ponam Scyriarum *Euripidis* fragmentum, quod *Sexto Empirico* perplacuit: ut oſtendat epitheton a Poëta adiectum ſaepenumero illius in arte peritiam oſtendere, praeter Homerica *Sextus* excitat Ἀντιῤῥ. 1, p. 285, τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐπὶ τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ λεγόμενον,

(5) Α. Ἡ παῖς νοσεῖ σου κἀπικινδύνως ἔχει·
ΛΥΚ. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;
Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῇ.

B Hoc

Ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.

καὶ,

Πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν βλέπει.

quorum ſecundum alibi me legere non memini; ſuſpicor autem voce mutata corrigendum:

Ἑκὰς γὰρ ἑστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν βλέπει.

Deus enim ſtans longe remotus prope tamen ſpectat: ἑκὰς in talibus etiam adhiberi ſolet: *Eurip.* Herc. v. 198. Phoen. v. 964. Bacch. v. 392. *Aeſch.* Agam. v. 1113.

C (5) Hoc modo verſus leguntur apud *Sextum*, niſi quod χολῇ ſcripſerim pro χολῆς. Suſpectum mihi quoque verbum γυμνάζει, in χειμάζει, *vexat*, mutandum coniecit Clar. *Ruhnkenius.* —— A *Grotio* interpolata in Exc. p. 431, *Barneſius* recepit, edoctus a *Gatakero* A. M. P. c. x, (p. 520) ad quam fabulam pertinerent. Achilli, in Lycomedis gynaeceo latenti, Veneris furto cognita Deidamia, *Statio* Achill. III, 172,

ſilet aegra, premitque
Jam commune nefas:

adhibita clandeſtinis amoribus ſocia puellae nutrix (v. 275)

raptumque pudorem
Surgentemque uterum atque aegros in pondere menſes
Occuluit.

Hoc verſu quaeſitum putat *Sextus*, μήτι πλευριτικὴ γέγονεν; & pau- A
cis tradidiſſe Poëtam, quid accidat ex frigore laborantibus lateris dolore, quem acuta febris comitatur & tuſſis, per quam exereatur pituita biliosa: διὰ τὸ τοὺς πλευριτικοὺς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν. Pleuritide laborans ἀναβήσσει ὑπόχολα *Hippocrati* p. 493, 30. in peripneumonia ἀποχρέμπτεται — ὑπόχολον, p. 518, 5. — Ad iſta ex Scyriis non abſurde *Barnes.* hunc verſum adiecit *Euripidis*,

Ψύχος δ' ἐστὶ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον.

in quo ſcribi malim λεπτόχρωτι cum *Graevio* in *Ciceronis* L. XVI Ep. VIII ad Tironem, ubi de *Euripide Cicero*, *cui tu*, ait, *quantum credas neſcio; ego certe ſingulos eius verſus ſingula teſtimonia puto.*

B

C A P V T V.

Exhibet Euripidis Anaxagoréa.

Anaxagoréa quaedam Euripidis placita ex Chryſippo dramate Vitruvium enarraſſe. Tragici ſententia de Diis fictis, de Deo vero; de Aethere & Terra, principiis genitalibus, ſive coniugibus omniparentibus. Deorum & fabularum irriſor ſua receptis opinionibus accommodavit. Deus Euripidi αὐτοφυής, *univerſi conditor*, ὁ Δημιουργὸς Νοῦς, *mens pura Anaxagorae. Alia Tragici de Deo dicta veritati congrua. Preces ad Deum optantis malorum humanorum depulſorem.* C

Pervenuſtum *Euripidis* ex Chryſippo dramate canticum hic mihi ſumam retractandum, atque unicum de multis hoc & ſequenti capite conſideratius expendendum, ut *Euripidis* de uno Deo, huius univerſi conditore, rerumque creatarum duobus principiis, ſententia in ſua luce collocetur, & ſimul manifeſtum fiat, quid ex *Anaxagorae* praeceptoris diſciplina hauſtum iſto cantico poſuerit. Haec mea comparanti ad Syſtema Intellectuale *R. Cudworthi* cap. IV, ſect. XIX, antiqui-

(1) Iudaeis cur hanc fraudem imputari malim, quam Chriſtianis, exemplo mendacis Iudaei nitar aliquando demonſtare, qui ſi

A quitatis Graecae minus perito, ut ſunt operis eximii laudatores non pauci, ſuſpicari iure licebit, multa virum minime vulgarem aliis hoc in genere reliquiſſe peragenda, in quo ſaepenumero Criticum deſideres, mendoſis decepto, & ſine controverſia ſive ab homine (1) Iudaeo, ſeu a Chriſtianis fictos, velut verſus *Orphei*, *Sophoclis*, & aliorum nobis adnumerante iis etiam in locis, ubi, ſaepe verboſus, tacet Clar. *Moshemius*. Sed *Euripidis* illud, quod dicebam, canticum hic primum reponam: δὶς γὰρ, κατὰ Πλάτωνα, τόγε καλῶς ῥηθὲν οὐδὲν βλάπτει.

Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθὴρ,
Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ', ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς,
B Τίκτει δὲ βορὰν, φῦλά τε θηρῶν·
Ὅθεν οὐκ ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.
Χωρεῖ δ' ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ' ἐς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ'
Ἄλλο πρὸς ἄλλου
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Haec eadem *Euripidis* obverſabantur *Vitruvio*, iſta ſcribenti in Praefatione L. VIII, *omnium rerum principium profeſſus eſt* —— *Euripides, auditor Anaxagorae*, —— *Aëra & Terram; eamque, ex coeleſtium im-* C *brium conceptionibus inſeminatam, foetus gentium & omnium animalium in mundo procreaviſſe: & quae ex ea eſſent prognata, cum diſſolverentur, temporum neceſſitate coacta, in eadem* (legendum puto, *in eamdem*, nempe terram) *redire: quaeque de aëre naſcerentur item in coeli regiones reverti, neque interitiones recipere, ſed, diſſolutione mutata, in eamdem recidere, in qua ante fuerant, proprietatem.* Partem tantum Euripideorum, quae ipſi ex *Clem. Alex.* nota erat, *Theod. Canter.* Var. Lect. II, c. 15, cum his comparavit *Vitruvii*, adhibitis etiam *J. A. Fabricio* ad *Sextum Empir.* Ἀντιῤῥ. X, p. 685, ubi *Sextus*, ut demonſtret, uni-

---

ſi homines etiam primarios decepit, quid de aliis erit exiſtimandum?

univerſi originem *Euripidi* ex duobus principiis repetitam *terra* & *aethere*, non eximium illud Chryſippi dramatis fragmentum, quod ſupra poſuerat *Sextus* p. 360, ſed excitat verſum hexametrum velut *Euripidis*, A

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀείδω.

quem ex hymno quodam *Euripidis* ſumptum ſuſpicatur *Fabricius*, probabiliter admodum; nam illorum ſimillima leguntur & in *Orphicis* hymnis: h. III,

Οὐρανὲ παγγενέτωρ,
ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή,
Κόσμε πατήρ, σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν.

h. XXV,

Γαῖα, θεῶν μῆτερ μακάρων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων. B

prout ibi, pro Γαῖα θεά, corrigendum eſſe vidit ſagaciſſimus Medicus Friſius *Adrianus* noſter *Heringa*. Sed iſta de *Terra*, una Deorum hominumque matre Poëtis ſatis ſunt vulgata: *Pindarus* Nem. Od. VI initio,

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν
Ματρὸς ἀμφότεροι·

Matrem illic ſive terram accipias cum *Scholiaſte*, ſeu *materiam*, τὴν ὕλην, cum *Clem. Alex.* Strom. V, p. 710, 2. res eodem recidit: attigit & iſta *Pindari Cudworthus* Syſt. Intell. p. 431. Secundum *Heſiodum* quoque *Dii*

Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,

Theog. v. 106, & a ceteris Γενεαλόγοις fingebatur Οὐρανὸς γήμας Γῆν. Secundum *Lucretium* II, 589, *Tellus habet in ſe corpora prima:* — v. 598, C

Quare magna Deûm mater, materque ferarum,
Et noſtri genetrix haec dicta 'ſt corporis una.

Telluri tum eleganter accommodat Poëta, quae de magna Deûm matre

veteres Graiûm docti cecinere Poëtae.

Ab his ceteriſque longe diverſus *Euripides* quid mihi ſenſiſſe videatur, re altius repetita, paucis dicam. „ Deorum, quales a Graecis „ vulgo colerentur, contemptor, *Euripides* unicum agnoviſſe Deum „ videtur αὐτοφυῆ· mentem puram, aeternam, atque adeo infinitam, „ nulliusque rei indigam: non ille, quae aliorum fuit opinio, Deum „ mentem eſſe cenſuit, quae, materiae velut infuſa, ac cum illa arcte „ coniuncta, hanc molem inſtar ſpiritus agitaret; ſed puram & a ma„ teria longe ſemotam; cui materiae natura ſua quieſcenti & confu-

„ ſae

A „ ſae mens iſta divina motum indiderit atque ornatum, creatrix coe-
„ li & terrae. Coelum autem, ſive Aethera, & Terram, velut duo
„ elementa conſideravit, ex quibus omnia in hoc univerſo naſceren-
„ tur, & in quae omnia, cum viderentur mori, in ſuum quodque,
„ reſolverentur. Sed, ut carminum Poëta conſuleret ſuavitati, atque
„ ingenio elegantiſſimo morem gereret, veluti quodammodo *συνάρ-*
„ *χοντας τῷ μεγίςῳ δαίμονι*, omniparentes Aethera & Terram *εἰδοποιήσας*,
„ connubio iunxit; ſuasque hic Poëta *ἐρωτικὸς* Amori qui dicebatur par-
„ tes elegantiſſimas adſignavit: ex hoc coniugio omnia primum enata
„ cecinit, atque etiam nunc per hos coniuges, vernis praeſertim tem-
„ poribus in mutuos ruentes amplexus, in ordine quidque ſuo vegeta-
„ tum cuſtodiri conſervarique." Quae dixi pleraque advocatis Euripi-
deis non difficulter demonſtrari poſſunt. — Dii, quales a primis Theo-
logis Poëtis confictos vulgus Graecorum venerabatur, omnibus vitiis,
B quae in hominem cadunt, deformes, huic in ſcena Philoſopho probari
certe non poterant: de illis quid ſentiret ſaepenumero neque illud obſcu-
re ſignificavit; & his homines eruditi inter Chriſtianos quibusdam
commode ſunt uſi, ad Deos iſtos nihili Gentilis Poëtae verbis irriden-
dos, eorumque cultores velut teſtimoniis domeſticis confutandos. Prae-
ter cetera, quae plurima poſſent excitari, ſatis erit legiſſe *Eurip.* Io-
nem vss. 441—451. Herc. Fur. vss. 1315—1321. vss. 1341—1346.
Andromach. v. 1165. conferri poterit *Cudworthi* Syſt. Intell. c. IV,
§ 19, p. 424, & p. 433. Vere ſcripſit in Bellerophonte,

Εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

Adverſariorum calumniis, & exemplis motus aliorum cautius poſtea
mercari didicit, quodque *Pindarus* dicebat, τόγε λοιδορῆσαι θεοὺς, ἐχθρὰν
eſſe σοφίαν animadvertit, *inſanientem ſapientiam Horatio.* Sic olim or-
C ſus *Euripides* ſuam Melanippen,

Ζεὺς, ὅστις ἐςὶν, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ
Κλύων·

primo verſui hunc poſtea ſubſtituit,

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο, —

correctum verſum praebet *Ariſtoph.* Ran. v. 1275, adhibitum etiam
Hermogeni p. 555. Priora leguntur apud *Athenag.* p. 23. *Juſtin. M.*
p. 41. E. *Luciano* hinc facile reſtituenda T. II, p. 689. Ad *Plutarch.*
T. II, p. 756. B. C. comparari poterit *Theod. Canter.* Var. Lect. I,
c. 25. Poſt obitum Poëtae demum actis, Bacchabus inſunt *Euripidis*
non pauca, quibus receptam civibus ſuis religionem videri voluit tue-
ri; editamque fabulam a Poëta, *ut impietatis a ſe crimen amoveret*,

 ſuſpi-

ſuſpicabatur amicus elegantiſſimus *S. Muſgravii* Emend. in *Eurip.* p. A
151. Iſtorum unum adhibet perdoctus defenſor patriae ſuperſtitionis
Plutarchus l. c. B. *in iis quae Deos ſpectant*, ἀρκεῖ, inquit, ἡ πάτριος καὶ
παλαιὰ πίστις, ἧς οὐκ ἔστιν εἰπεῖν οὐδ' ἀνευρεῖν τεκμήριον ἐναργέστερον, οὐδ' δι' ἄ-
κρας τὰ σοφὸν εὕρηται φρενός. in his ſyllaba fuit eliſa a vicina: corrigen-
dum enim, Οὐδ' εἰ δι' ἄκρας &c. ſive prout legitur in *Eurip.* Bacch.
verſu 203, quem cum vicinis ſic adſcribam ut emendandos arbitror,

(2) Οὐδὲν σοφιζώμεσθα τοῖσι δαίμοσιν·
Πατρίους παραδοχὰς, ἅς θ' ὁμήλικας χρόνῳ
Κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος,
Οὐδ' εἰ δι' ἄκρων τὸ σοφὸν εὕρηται φρενῶν.

Sed in iſtis aut plebis indignatur ſuperſtitionem, & Poëtarum de Diis
figmenta damnat (ut in Hercule v. 1346, ἀοιδῶν, ait, οἵδε δύστηνοι
λόγοι, quae valde vitiata leguntur ap. *Plutarch.* II, p. 1052. E.) aut, B
quod ſaepenumero callide fecit *Plato*, ad ſuae ſe civitatis mores
accommodat.

De Deo quid vere ſenſerit *Euripides*, in Choris aliquoties declara-
vit, ex ſua ſaepe perſona Chori miniſterio loquutus: Comicos hoc in
Parabaſi feciſſe ubi ſcribit *Pollux* IV, 111, atque illud Tragicis monet
inuſitatum, ἀλλ' Εὐριπίδης, inquit, αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν.
Tale Χορικὸν ᾆσμα fuiſſe ſuſpicor in eius dramate Pirithoo, cuius
hanc

(2) Exhibent in his Edd. σοφιζόμεσθα· Πατρὸς παραδοχὰς, ——
& καταβάλλει. Comparandus ad h. l. Chorus in Bacch. v. 888,
&c. In Erechthei Fragmentis verſus eſt 108, Προγόνων παλαιὰ
θεσμί' ὅστις ἐκβαλεῖ. Pietatem veteres Athenienſes ſitam putabant C
ἐν τῷ μηδὲν κινεῖν ὧν αὐτοῖς οἱ πρόγονοι παρέδοσαν, *Iſocrat.* Areopag.
p. 145. D. Attico autem more ſcripſerit Πατρίους παραδοχὰς, ut
τιμὰς ſcribunt πατρίους, & θυσίας πατρίους. —— Vt verſuum iſto-
rum ſecundo Κρόνῳ ſcribi quoque potuerit, cum de antiquiſſi-
mis Κρόνιοι quoque νόμοι dicantur; vulgatum χρόνῳ mutari no-
lim: αἰὼν χρόνου παῖς dicitur in *Eurip.* Heraclid. v. 900, eidem
οὐδενὸς ἐκφὺς χρόνος, in Bellerophonte apud *Stobaeum Grot.* p. 11.
(3) Vulgatâ verſu primo lectione non deterior, quam praebet
Euſebius, Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, σὲ τὸν αἰθερίῳ —— (qui in vs. 2, Ῥόμβῳ
praeter ceteros *Grotio* praebuit in Exc. p. 399, pro ὄμβρῳ·)
Sed illam *Clementis* adfirmat *Schol.* in *Eurip.* Oreſt. v. 980, prio-
res hinc duo verſus excitans: *Schol.* in *Apollon. Rhod.* IV, 144,
ad v. Ῥυμβόνας, citat ut ex *Euripidis* Pirithoo: σὲ τὸν αὐτοφυῆ
πάν-

A hanc nobis partem dedit *Clemens Alex.* Strom. v, p. 717, ex illo *Euſebius* Praep. Ev. XIII, p. 681. B.

(3) Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ᾽,
Ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ᾽ ὀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ᾽ ἄστρων
Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Haec ſunt Latina *Grotii:*

Te voco, te non aliunde ſatum,
Qui naturam turbine verſas
Totam aetherio, quem lux circum,
B *Noxque atricolor, ſemper & ingens*
Circumſultat chorus aſtrorum.

His ex Pirithoo verſibus uſus eſt *R. Cudworthus* Syſt. Intell. p. 434. Recte meo iudicio *Clemens*, ἐνταῦθα, inquit, αὐτοφυῆ, τὸν δημιουργὸν νοῦν εἴρηκεν· *hoc in loco* Tragicus αὐτοφυῆ *dixit mentem divinam*, ſive *Deum opificem univerſi:* mundi enim opificem Deum vocabant δημιουργὸν, & τῶν ὅλων, ſive τῶν ὄντων δημιουργόν. veritatem, quae Chriſtianis innotuit, proximi videntur Indi acceſſiſſe, a quibus τὸν λόγον, ὃς ἐς τὸν δημιουργὸν τῶν ὅλων

πάντων θεῶν αἰθέρα ῥύμβῳ. τουτέστι κινήσει. ὅθεν καὶ τὸ κινούμενον τροχίσκιον &c. Euripidea corrupit interpolator; ſcripſerat, opinor, Grammaticus: Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ· & rectius po-
C ſuiſſet δινήσει & δινούμενον· cum enim duplex ſit motus, κίνησις intelligenda τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ στρεφομένου· vid. *Plato* Theaet. p. 181. c. Parmenid. p. 138. c. *Theocrit.* II, 30, ὡς δινεῖθ᾽ ὅδε ῥόμβος — Ὣς κεῖνος δινοῖτο. huc pertinens *Scholion* male *Calliergus* adſcripſit ad v. 18, Ῥόμβος γὰρ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι· ſic recte *Pierſonus* emendavit ap. *Ruhnken.* in *Tim.* Lex. Platon. p. 164. Noſtro certe loco Ῥύμβῳ ſcribendum vidit accuratiſſ. *Ed. Twaites* ad iſta *Euſtathii* in *Dionyſ.* Perieg. v. 1134, τινὲς γὰρ Ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν· monuitque Clar. *P. Weſſeling.* ad Itiner. Hieroſ. p. 603, huc pertinere *Heſychianum* Αἰθέρος (vel Αἰθέριος) ῥύμβος, οὐρανός, ubi de Pirithoi ſcripta fragmento a Cl. *Jo. Alberti* mallem omiſſa. In Orphico hymno III, εἰς Οὐρανὸν verſus eſt 4,

Οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίναισιν ὁδεύων.

ὅλων εἴρηται, dicuntur Aegyptii transſumſiſſe *Apollonio* in Apologia ad A
Domitian. *Philoſtr.* de V. A. VIII, c. 7, p. 337, ὁ λόγος δὲ, inquit,
τὸν μὲν τῶν ὅλων γενέσεώς τε καὶ οὐσίας θεὸν δημιουργὸν οἶδε. Multis quidem ve-
terum Philoſophorum dicebatur rerum omnium quae ſunt in univerſo
auctor Deus, & pater, & opifex, ἀρχά τε καὶ αἰτία τᾶς τῶν ὅλων διακοσ-
μάσιος *Callicratidae Stobaei* p. 486, 24, ſed qui dixerit non tantum re-
rum univerſi γενέσεως, ſed & οὐσίας, atque adeo ipſius etiam *materiae*
creatorem, δημιουργὸν, neminem equidem novi.

Cur autem *Clemens*, non θεὸν τὸν δημιουργὸν, ſed ſcripſerit τὸν δημιουργὸν
νοῦν, ratio mihi videtur in *Euripidae* praeceptore Anaxagora quaeren-
da: Thales in Ionica Schola ſtatuerat νοῦν τοῦ κόσμου τὸν θεὸν, ſed primus
vidit inter Graecos *Anaxagoras* νοῦν κοσμοποιὸν τὸν θεόν· ſic recte Phyſi-
corum iſtorum opiniones in Eclogarum initio diſtinguit *Stobaeus:* Deo,
quem puram mentem eſſe atque a materia longe ſemotam percepit,
huius univerſi tribuit *Anaxagoras* omnem ornatum: omnia ſecundum B
illum in unum congeſta & permixta nihil erant *niſi pondus iners*; inerti
ponderi motum, formam, atque ornatum mens indidit divina, atque
ita hoc univerſum condidit: *Diogenes Laërt.* Prooem. § 4, Ἀναξαγόρας
πάντα ἔφη χρήματα γεγονέναι ὁμοῦ· Νοῦν δὲ ἐλθόντα αὐτὰ διακοσμῆσαι. *Plut-
arch.* de Placitis Philoſ. I, c. VII, ὁ Ἀναξαγόρας φησὶν, ὡς εἱστήκει κατ'
ἀρχὰς τὰ σώματα, Νοῦς δὲ αὐτὰ διεκόσμησε θεοῦ, καὶ τὰς γενέσεις τῶν ὅλων ἐποίη-
σεν. ipſa nobis verba videtur Anaxagorae ſervaſſe I, c. 3, ſi pro διῄρε,
Graecis inuſitato, διήρεε, atque ita ſcripſerit iſta more Ionico, ὁμοῦ
πάντα χρήματα ἦν· Νόος δὲ αὐτὰ διήρεε καὶ διεκόσμεε. *erant res omnes con-
geſtae: congeriem Mens dirimebat atque in ordinem omnia diſponebat.* ibi-
dem propterea laudatur, ὅτι τῇ ὕλῃ τὸν Τεχνίτην προσέζευξεν. *Diogen. Laër-
tius* II, 6, πρῶτος, ait, τῇ Ὕλῃ νοῦν ἐπέστησεν. *Plutarch.* in Pericle p. 154. B. C.
τοῖς ὅλοις — πρῶτος — διακοσμήσεως ἀρχὴν — νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄ-
κρατον. nonnulla dederunt *P. Merula* ad *Ennii* Ann. p. 123, & *Aeg. Me-* C
nag. in *Diogen. Laërt.* ſed data opera ſententiam expoſuerunt *Anaxagorae*
Cudworthus Syſt. Intell. c. IV, Sect. 20, p. 458—460. & Clar. *Hei-
nius dans l'Hiſtoire de l'Acad. Royale de Berlin de l'année* 1753, p. 363,
& ſeqq. Qui iam contulerit *Diodor. Sic.* I, p. 11, *Dionyſium Hali-
carn.* T. II, p. 85, 16, p. 102, 45, & *Nath. Forſterum* in *Platonis*
Phaedon. p. 374, non dubitaturum puto, quin *Clemens* ex *Anaxagorae*
ſententia τὸν δημιουργὸν Νοῦν intelligi voluerit, atque optime fuerit *Euri-
pidis* iſta ex Pirithoo interpretatus. Deum itaque, qualem in *Anaxa-
gorae* ſchola cognoverat, hic invocat *Euripides*, tanquam

τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',

Non aliunde ſatum, ſed natura ſua aeternum, *atque univerſi condito-
rem.*

A *rem.* Ῥύμβος αἰθέριος *Heſychio* eſt ὁ οὐρανός· Coelum autem, ſive ὁ κόσμος, ſecundum veteres περιέχει τὰ πάντα, terram, mare, quaeque in iis ſunt omnia complectens: in talibus τὴν φύσιν, ſive τὰ πάντα dicant, ſive τὴν τῶν πάντων φύσιν, nihil intereſt: *quique adeo omnia mundo intexuit*, ὁ ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξας, Deus eſt *aedificator mundi*. Eſt autem eximie ῥύμβος αἰθέριος, *Ariſtophani* Nub. v. 379, αἰθέριος δῖνος, ἡ τῶν ἀστέρων δίνησις (vid. *Markland.* ad *Max. Tyr.* XXII, fine;) ſive κύκλῳ περιφορὰ, prout *Platoni* dicitur de LL. V, p. 747. A. VII, p. 818. C. ἡ περιφορὰ τῆς ὅλης συντάξεως apud *Athen.* IX, p. 378. D.

Deus Αὐτοφυὴς dicitur ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ εἶναι, (τὸ εἶναι veteribus φῦναι dicebatur & πεφυκέναι·) *qui eſt a ſe ipſo:* αὐτόθεος· vim iſtam vocis αὐτὸς in compoſito ſic explicat *Ulpian.* ad *Demoſth.* de Cor. p. 180, ὃς (hoc inſerendum) οἴκοθεν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχει τὸ &c. virtute nonnihil diverſa apud *Platonem* de LL. I, p. 642. C. ὅσοι Ἀθηναίων εἰσὶν ἀγαθοὶ
B διαφερόντως εἰσὶ τοιοῦτοι· —— μόνοι γὰρ ἄνευ ἀνάγκης αὐτοφυῶς εἰσὶν ἀγαθοί· *natura*, φύσει, *boni:* ſic iſta lego reiectis in marginem iſtis, θείᾳ μοίρᾳ, ἀληθῶς καὶ οὔτι πλαστῶς, commodis interpretamentis vocis αὐτοφυῶς· —— Deus dicitur αὐτοφυὴς, ut αὐτοτελὴς, *in ſe & natura ſua perfectus: Hippodamus Stobaei* p. 553, 24, αὐτοτελέα explicat, ὅσα δι' αὐτὰ τελέα ἐντὶ καὶ οὐδενὸς ἐπιδεῆ τῶν ἔξωθεν, οὔτε ποτὶ τὸ ἦμεν, οὔτε ποτὶ τὸ καλῶς ἦμεν. τοιοῦτος δέ κεν εἴη ὁ θεός· *Euryphamo* p. 556, 42, homo dicitur non αὐτοτελὴς —— ἀλλὰ τέλειος· ſic enim leg. pro ἀλλ' ἀτελής. *Deus* nullius indigus, ut Philoſophis ceteris, ſic & *Euripidi* Herc. Fur. v. 1345,

Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεὸς,
οὐδενός.

Ariſtaeo quoque Pythagoreo in *Stobaei* Eclog. p. 45, 33, Deus eſt ἀγέννατος καὶ αὐτοτελής. Sed quae dixit Hymno in ſuum Iovem omnium
C efficaciſſima *Ariſtides*, T. I, p. 5, apte congruunt in Deum *Euripidis* τὸν αὐτοφυῆ· ὅδε ἐστὶ πρῶτός τε καὶ πρεσβύτατος, καὶ ἀρχηγέτης τῶν πάντων, αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ γενόμενος· ὁπότε δὲ ἐγένετο οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· ἀλλ' ἦν τε ἄρα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔσται εἰσαεὶ, αὐτοπάτωρ τε καὶ μείζων ἢ ἐξ ἄλλου γεγονέναι. καὶ —— αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξ ἑαυτοῦ ἐποίησε, καὶ οὐδὲν προσεδεήθη ἑτέρου εἰς τὸ εἶναι. In his Euripideis tractandis modum forte videbor exceſſiſſe.

Eiusdem alia quaedam de Deo dicta, ex uno *Alexandrino Clemente* collecta, ſimpliciter ponam. Loco, iam ante prolato, Δυσδαίμων, aiebat, Δυσδαίμων, ὃς, τάδε λεύσσων, (huius puta univerſi ordinem) θεὸν οὐχὶ νοεῖ. In *Clementis* Protrept. p. 59, 19,

Θεὸν δὲ ποῖον εἰπέ μοι νοητέον;
Τὸν πάνθ' ὁρῶντα κ' αὐτὸν οὐχ ὁρώμενον,

Εὐελπίδης λέγει. In eiusdem Strom. V, p. 691. iſtis *Jeſaiae*, λέγει κύ-

ειος, —— ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι; &c. παγκάλως καὶ ὁ Εὐελπίδης συνᾴδει τούτοις, γράφων, A

> Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο,
> Δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς;

Parietibus includere Deos Perſis etiam, ut notum eſt, abſurdum videbatur. Vno praeterea hic contentus ero *Euripidis* cantico, quod perinſigne ſolus etiam nobis *Clemens Alex.* ſervavit Strom. v, p. 688, ubi πάνυ, inquit, θαυμαστῶς ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος Εὐελπίδης τοῖς προειρημένοις ἡμῖν (nempe περὶ τοῦ γνωστικοῦ βίου) συνῳδὸς διὰ τούτων εὑρίσκεται, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅμα οὐκ οἶδ' ὅπως αἰνισσόμενος. Filium Patris aeterni, quem eximie ſic dictum adoramus Chriſtiani, Graeco Poëtae veteri vel obſcuriſſimis verbis adumbratum, hoc quidem aevo nemo ſibi facile perſuaderet: eſtque ſane veriſſimum, quod de *Clemente* ſcribit alia occa- B
ſione *Moshemius* ad *Cudworthi* Syſt. p. 427, n. 6.

Sed μέλος illud *Euripidis* adponam, hic illic paulo rectius ſcriptum, quam a *Grotio* in Excerptis p. 431, *Barneſio* p. 510,

> (4) Σοὶ, τῷ πάντων μεδέοντι, χοὴν,
> Πέλανον τε φέρω, Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης

Ὀνο-

---

(4) In his a *Grotio* receſſi: vs. 1, τῷ revocavi ex *Clem.* pro τοῦ. vs. 4, θυσίαν ἄπορον in θ. ἄπυρον mutavi obſequutus *Abreſchio* Anim. ad *Aeſch.* p. 256. *Heathio* in Fragm. *Eurip.* p. 185. & *Toupio* Emend. in *Suid.* III, p. 319. Pro παγκαρπίας recepi Grotianum παγκαρπείας· *Sophocles* Polyido: Ἐνῆν γὰρ παγκάρπεια συμμιγὴς ὀλαῖς. —— vs. 5, paulo forſan audacius ſcripſi (θυσίαν ἄπυ- C
ρον) προχυθεῖσαν· (ut οἶνον προχυθέντα *Demetrius Phal.* π. Ἑρμ. §. 173.) ubi *Clemens* προχυλίαν praebet, *Grotius* προχύτην τε· *Heathius*, προχυταίαν· Non recordabatur vir Clar. incolam inſulae cuiusdam prope Siciliam Προχυταῖον dictum; cetera vocem eſſe aeque inuſitatam ac προχυλίαν & paene dixeram προχύτην iſto ſenſu: hoc quoque verſu quid aptius ut & praecedenti aliquando excogitabitur. —— vs. 9, 10, reſtitui Clementina, niſi quod ψυχᾶς poſuerim pro ψυχάς· *Grotius* dederat, ψυχαῖς ἀνέρων ταῖς βουλομέναις· —— & in vs. 12, Τίνι δεῖ μακάρων εὖ θυσαμένους, pro vulgatis apud *Clem.* Τίνα δὴ μακάρων ἐκθησαμένοις· ubi *Lowthii* coniecturam, legentis ἐκθυσαμένοις, firmatam Codice *MS.* recepi ad *Herodotum* p. 480. —— Quod paulo ante dicere incipiebam, nec *Grotii* lectio, προχύτην τε, locum invenit in ho-

A Ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι
Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
Δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν.
Σὺ γὰρ, ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις
Σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων,
Χθονίων θ' Ἄιδη μετέχεις ἀρχῆς·
Πέμψον μὲν φῶς ψυχὰς ἀνέρων
Τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν,
Πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,
Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένοις
Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

B haec ſunt Latina *Grotii*,

Tibi cunctorum domino vinum
Salſamque molam fero, ſeu Ditis
Tu ſive Iovis nomine gaudes.
Cunctis larga defuſa manu

De

---

horum verſuum quinto: ſic poculum quoddam dicebatur; *ſalſae fruges*, in victimam ignemque ſacrum defuſae, Προχύται, plurali ſemper numero, (ut οὐλαὶ, & οὐλοχύται,) appellantur *Euripidi* Elec. v. 803 Iph. Aul. v. 1112. 1472. Sed *molae*, in memoriam ritus antiqui *ſparſae*, in his ſobriis ſacris vereor ut
C locus fuerit: erat enim frugum omne genus oblatio & ἄπυρος θυσία· mirorque adeo cur *Grotius* χολῶ Πελανόν τε, *vinum Salſamque molam* reddiderit: nota lex vetus Attica ap. *Petit*. p. 69, qua iubebantur Deos & heroas honorare ἀπαρχαῖς καρπῶν πελάνοις τε ἐπετείοις· Apud *Pauſan.* in Atticis p. 62. f. Διὸς memoratur Ὑπάτου βωμὸς, ἔνθα ἔμψυχον θύουσιν οὐδὲν, πέμματα δὲ θέντες οὐδὲν ἔτι οἴνῳ χρήσασθαι νομίζουσιν· iſti Iovi ſuo Cecrops πέμματα ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι, *Pauſan.* VIII, p. 600. m. de his ἀπύροις ἱεροῖς, apud Eleos, Arcadas Phigalenſes, Delios, aliosque uſitatis multa dici poſſent quae huius non ſunt loci, praeter illa quae dedere *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* p. 494, 616. ad *Ariſtoph.* Plut. v, 659, 660, & *Jac. Perizon.* in *Aelian.* V. H. XI, c. 5.

De frugibus accipe dona. A
Tu namque Deos ſuperos inter
Sceptrum tractas ſublime Iovis,
Idem regnum terreſtre tenes.
Tu lucem animis infunde virûm,
Qui ſcire volunt, quo ſata mentis
Lucta ſit ortu, quae cauſa mali,
Cui coelicolûm rite litando
Requiem ſit habere laborum.

His precibus ad Summum rerum Moderatorem fuſis hoc in genere nihil illuſtrius eſſe vere iudicabat *Rad. Cudworthus* Syſt. Intell. c. IV, §. 19. Illud equidem non exputo, quamobrem ad iſta, Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας, & qua mente adſcribi potuerit ab *Alexandrino*, ὁλοκάρπωμα γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἄπυρον (ſic leg. vs. 19 p. 688.) θῦμα ὁ Χριστός, quibus alludere *Paulina* videtur τὸ πάσχα — ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός, ex 1 Epiſt. ad Corinth. v, 7. Nec miror tamen iſta *Clementis* de *Euripide*, ὅτι τὸν σωτῆρα αὐτὸν οὐκ εἰδὼς λέγει. ſic enim ultima ſcripta ſunt Poëtae Philoſopho, ut videri quodammodo queat Deum quemdam deſideraſſe Salutiferum, qui malis, quibus homines inſanabilibus premebantur, aliunde non exſpectandum praeſentiſſimum adferret remedium. Invocat Deum Gubernatorem univerſi, cuius nomen ſibi fatetur incognitum; quemque, ut verbis utar *Pauli* Lucanéis, ἀγνοῶν — ηὐσέβησε· huic frugum offert ſuarum primitias in animi grati teſtificationem ob benefacta: huius in ſuperis inferisque agnita potentia, petit ab illo ſupplex, ut mentes illuminare dignetur veritatis amatorum, atque hos edocere, praeter cetera,

(Right margin, beside "& qua mente adſcribi potuerit ab *Alexandrino*": B. Right margin, beside the last line of the paragraph: C.)

Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένοις
Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Cui coelicolûm rite litando
Requiem ſit habere laborum.

CAPVT

A

C A P V T VI.

Euripidis exhibet de duobus rerum creatarum principiis ſyſtema.

Euripidis Anaxagoréa. Coelum, ſive Aether, & Terra duo rerum creatarum principia. Aether Tragico genitor hominumque Deûmque, vulgo Jupiter dictus, Terram complexus ut coniugem. Nomina Iovis, Aetheris, Coeli in talibus permutari. Aethera ſemen genitale in Terram omniparentem de-
B *fundere. Horum coniugum amorem venuſte Tragicis enarrari. Nilum amorem Telluris dictum ex mente Aegyptiorum. In Aegypto verſatum & Anaxagoram. Secundum Eurip. nihil mori; in ſuum quodque reſolvi corpus genitale. Corpus in terram redire; in coelum, ſeu Aethera animum, ſive illud in mente quod ſit immortale.*

Vt orſa capite praecedenti detexam, etiam ſecundum *Euripidem*, praeter Opificem, τῇ αὐτοφυῇ, nihil ante conditum hoc univerſum fuit, niſi *rudis indigeſtaque moles.* Sectam congeriem *in* duo *membra* Deus *redegit* aedificator, *coelum* & *terram:* haec duo conſideravit velut corpora genitalia, ſive rerum poſtea creatarum principia, hac in re quoque praeceptorem ſequutus *Anaxagoram: Diodorus Siculus*,
C L. 1, expoſita veterum ſententia ſtatuentium ante mundum conditum μίαν ἔχειν ἰδέαν Οὐρανόν τε καὶ γῆν, μεμιγμένης αὐτῶν τῆς φύσεως, &c. ἔοικε δὲ, inquit p. 11, περὶ τῆς τῶν ὅλων φύσεως οὐδ' Εὐριπίδης διαφωνεῖν τοῖς προειρημένοις, μαθητὴς ὢν Ἀναξαγόρου τοῦ φυσικοῦ· ἐν γὰρ τῇ Μελανίππῃ τίθησιν (corrigendum φησὶν, ſyllabam τι peperit litera praecedens,) οὕτως,

Ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία·
Ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
Τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος,
Δένδρη, πετεινά, θῆρας, οὕς θ' ἅλμη τρέφει,
Γένος τε θνητῶν.

his verſibus, quos Melanippen τὴν σοφὴν fecit in ſcena dicentem, iſtum praefixerat Poëta:

Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ᾽ ἐμῆς μητρὸς πάρα, Ὡς &c. A

quo verſu ſuam erga praeceptorem *Anaxagoram* benevolentiam inſinuaſſe dicitur *Dionyſio Halic.* Arte Rhetor. p. 85, 21, ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου αὐτῷ αἰνίττεται τὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον εὔνοιαν· illic non lectum, initium iſtud exhibet infra p. 103, 3, ubi paulo ante, Ἀναξαγόρᾳ, inquit, προσεφοίτησεν Εὐριπίδης· Ἀναξαγόρου δὲ λόγος ἐστὶν ὅτι Πάντα ἐν πᾶσιν (addendum videtur ἦν·) εἶτα ὕστερον διεκρίθη. Iſta tamen, perſonae minime congrua dum mulierem Poëta dicentem facit, hanc eſſe arbitror τὴν τῆς Μελανίππης ῥῆσιν, quam velut exemplum τοῦ ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἁρμόττοντος notabat *Ariſtoteles* de Poët. c. xv. Primum autem verſum eleganter alludens in Sympoſio *Plato* T. III, p. 177, A. ἡ μὲν μοι ἀρχὴ τοῦ λόγου ἐστὶ κατὰ τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην, οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε· habuit non in Sophiſtis tantum ſed & Poëtis imitatores: errat in *Ariſtide Scholiaſta Jebbii* T. II, p. 33, excitans diverſae ſententiae hemiſtichium ex *Eurip.* Hippolyto v. 352. B

Quae quidem philoſophanti Melanippae *coelum* & *terra*, propria *Euripidi* adpellatione dicuntur *aether* & *terra*. Si res ipſa ſpectetur, verum videri poterit quod poſuit *Caſaubonus* Anim. in *Athen.* x, c. v, eiusdem *Euripidem* fuiſſe ſententiae cum *Homero* & *Xenophane Colophonio:* ſed in *Euripidis* Sthenoboeae fragmento, quod tractat *Caſaubonus*, explicando a viro ſummo diſſentirem; &, velut ab illorum opinione diverſam, *Euripidis* de rerum principiis ſententiam conſiderarunt veteres; quorum loca pro iſtius aevi ratione *Theod. Canterus* attigit Var. Lect. II, c. 15, *Sextus Empir.* p. 685, *Vitruvius* Praefat. L. VIII, *Probus* in *Virgil.* Eclog. VI, v. 31, qui, memorata *Xenophanis* opinione, duo ſtatuentis creationis principia terram & aquam, *conſentit*, ait, *in numero Euripides*, *ſed ſpeciem diſcriminat*; *Terram enim & Aëra inducit principia.* *Aëra* & *Terram* dixit & *Vitruvius*; ſed *Sextus*, aliorum recenſitis hac in re placitis, ἐκ Γῆς δὲ, inquit, καὶ Αἰθέρος [γεννῶντες τὰ πάντα θέλει] Εὐριπίδης, hic quidem vocem adhibens *Euripidis* genuinam Αἰθέρος, in quam frequentandam Tragicum huncce ἐπιφορον fuiſſe vere ſcribit *Schol.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 919, quo verſu C

Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα,

inquit *Euripides*, ſi quis alius praeter Socratem, indigniſſimus, qui toties turpiter violatus a Comico in ſcena agitaretur: *Euripidis* de aethere ſententiam ridendam exponit *Ariſtoph.* in Theſmoph. v. 13,

οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
Αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
Καὶ ζῶ᾽ ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
Ὧι μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτ᾽ ἐμηχανήσατο, &c.

Aether

A *Aether Euripidi*, velut genitor, ex *Terra* matre omnia procreavit animantia & inanima: in Chryſippi dramatis nobili fragmento,

Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθὴρ,

hic quidem hominum Deorumque γενέτωρ, illa animantium & frugum alma genetrix,

Μήτηρ πάντων νενόμισαι.

Praeter flumina, mare, Solem, iniuriae teſtes invocantur *Aeſchyli* Prometheo v. 88, 90, Ὦ δῖος αἰθὴρ, —— παμμῆτόρ τε γῆ. Sed *Euripidae* mentem atque ex diverſis locis verba *Pacuvius* expreſſit in Chryſe: locum a *Scaligero* ad *Varron.* p. 31. *Gatakero* in *M. Antonin.* IV, 23. *G. J. Voſſio*, aliisque emendatum, verſu in ſuam, ut puto, ſedem
B repoſito, hic adſcribam:

Hoc vide circum ſupraque, quod complexu continet
Terram; noſtri coelum memorant, Graji perhibent aethera:
Quidquid eſt hoc omnia is animat, format, auget, alit, creat,
Sepelit, recipitque in ſeſe omnia; omnium idem eſt Pater;
Mater eſt terra; ea parit corpus; animam aether adiugat:
Indidem eademque oriuntur; de integro atque eodem occidunt.

Praeter iſta ex dramate Chryſippo, reſpexit in his vel inprimis Euripidea, forſan e Creſſis petita, quae, ſaepe veteribus & recentioribus adhibita, ne hic quidem omitti poſſunt:

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ᾽ ἄπειρον αἰθέρα,
C Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ᾽ ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις·
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ᾽ ἡγοῦ θεόν.

ut nec *Enniana*,

Aſpice hoc ſublime candens, quem invocant omnes Iovem.

prae reliquis, qui hic plures nominari poſſent, huc ſpectantia collegit *Thom. Gataker.* l. c. peregregia: ubi Stoïcus *Chryſippus* diſputabat, ut ſcribit *Cicero* de N. D. I, c. 15, *Aethera eſſe eum, quem homines Iovem appellarent*, *Euripidis* praeſertim nitebatur hanc in rem teſtimoniis: *Euripidi* vero, ceterisque Poëtis Graecis & Latinis hac etiam in parte praeivit *Homerus*, cui in Il. T, 357,

ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται·

Nihil intereſt utrum in talibus dicatur ἐκ Διὸς, an ἐξ οὐρανοῦ, vel ἐξ αἰέρος·

ρος· illic ἐκ Διὸς interpretatus ἐξ οὐρανοῦ qui docte ſcripſit de *Arati* vita & opere p. 273. D. ut monſtret per Δία etiam τὸν ἀέρα poſſe intelligi, teſtem ait citari *Philemona* Comicum, p. 274 B. cuius illic verba ſic ſcribi debuerant: —— Ὃν οὐδὲ εἷς λέληθεν (οὔτε κακὸν οὔτε ἐσθλὸν πεποιηκὼς, ſenſum tantum dat a ſe omiſſorum Grammaticus, quae *Stobaeus* nobis exhibet in Eclogis *Cant.* p. 6, & p. 25,) —— οὗτός εἰμ' ἐγὼ A

Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.

his tandem ſubdit, ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν, τὸν Δία ὕειν. in hanc quotidianam loquendi formulam nonnulla adſcripta ſunt ad *Herodotum* P. 109. conf. *Toupio* notata in *Suid.* II, p. 139. *G. J. Voſſius* de Orig. & Progreſſ. Idol. II, c. ult. & *Jo. Potter.* in *Lycophr.* Caſſ. v. 80. Secundum *Macrobium* in fine Saturn. *Alcman Lyricus dixit rorem aëris & Lunae filium:* ſumſit ex *Plutarchi* Sympoſ. II, p. 759. B. ubi *Alcman*, οἷα, φησὶ, Διὸς θυγάτηρ μέγα τρέφει καὶ σελάνας. non μέγα, ſed ἔρσα B dederat hic *Plutarch.* ut p. 918. A. 940. A. *Alcman* autem: Οἷα Διὸς θυγάτηρ ἔρσα τρέφει Καὶ σελάνας δίας. attigit *Victorius* V. L. XIV, c. 17. *Chryſippo* aliiſque Stoicis, quibus Iupiter erat *Aether*, *aër interiectus inter mare & coelum*, (*Cicero* de N. D. II, c. 26.) *Iunonis nomine* cenſebatur conſecratus: *qui diligentius eruunt veritatem* ſecundum *Macrobium* Saturn. III, c. 4, *dixerunt*, *eſſe* —— *medium aethera Iovem*, *Iunonem vero imum aëra cum terra.* Sed ſolius ferme *Euripidae* locis hic uti conſtitueram.

Aether Tragico pater hominumque Deûmque, atque adeo eſt is ipſe, qui vulgo *Iupiter* dicebatur; quam Aether *tenero circumiectu amplectitur*, Terram Aetheri Tragicus ſtabili connubio iunxit: ex perdita ſunt *Euripidis* Tragoedia, nec *Grotio* neque aliis, quantum recordor, animadverſa, quae praebet *Cornutus* de N. D. p. 184. Κορυφὴ δὲ θεῶν, κατ' Εὐριπίδην, ὁ περὶ χθόνα ἔχων φαεινὸς αἰθήρ· ex Chorico carmine procul dubio petita ſunt: C

Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων
φαεννὸς αἰθήρ.

id eſt, ὁ περιέχων χθόνα αἰθὴρ, —— Scripſerat *Lucretius* II, 1065,

—— *avido complexu quam tenet aether.*

non *quem*, ſed *quam*, nempe *materiam*, ſive *terram:* *L.* V, 319,

Hoc circum ſupraque, quod omnem
Continet amplexu Terram: quod procreat ex ſe
Omnia, (quod quidam memorant) recipitque peremta.

nota

A nota ſunt illa *Lucretii* excellentiſſima II, 990,

Denique coeleſti ſumus omnes ſemine oriundi:
Omnibus ille idem pater eſt, unde alma liquentes
Humorum guttas mater cum Terra recepit &c.

L. I, v. 251,

pereunt imbres, ubi eos pater Aether
In gremium matris Terraï praecipitavit,
At nitidae ſurgunt fruges &c.

quae cum aliis quibusdam Poëta Philoſophus ab *Euripide* mutuatus eſt, cui in talibus ſaepenumero Ζεὺς, αἰθὴρ, Διὸς αἰθὴρ, & οὐρανὸς uſurpantur promiſcue; quod partim iam liquet ex dictis, multisque aliis adfirmari poſſet: in illis Terrae matri iungitur velut omniparens,
B *Aether, coelum, Iupiter, dius* ſive *Iovis Aether:* in Amatorio *Plutarchi* p. 747. D. *Euripidis* ὁ πετάμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα Γοργοφόνος, fuit, ut ſuſpicor, in Andromeda Perſeus: neque illud inter Euripideas retulere reliquias, nec quod ponam, in eius Melanippe lectum: in *Ariſtoph.* Theſmoph. *Euripides* v. 279,

Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ᾽, οἴκησιν Διός.

In iſtam fabulam Scholia vetera non pauca poſſunt apud *Suidam* reperiri: ſed verſum *Euripidis*,

Ὄμνυμι δ᾽ ἱερὸν αἰθέρ᾽, οἴκησιν Διός,

quem praebet *Suidas* in v. Παρακεκινδυνευμένον, velut illius legerat in Scholiis ad *Ariſt.* Ran. v. 100, ubi noſtris proſtat in exemplaribus tanquam ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους. infrequens corrector *Steph. Bergler.*
C in notis ad Theſm. v. 279, docte emendat ἐκ Μελανίππης σοφῆς, ſive τῆς σοφῆς· facilis fuit error deſcribentis, qui ſic nomen *Sophoclis* ſaepe legerat compendifactum; cuius, quae nulla fuit, Melanippe nititur iſthac voce mendoſa. Euripidea praeſertim ſpectabat in Ibide ſcribens *Ovidius* v. 71,

Ipſaque tu Tellus,
Ipſe meas Aether accipe ſumme preces.

Vt in vita communi indignitate rei commoti, *coelum, terram, mare, Solem*, inclamabant, apud *Euripidem Iovem* & *Terram* invocant iurantque: Oreſtes in Elec. v. 1177, Ἰὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν, Ἴδετε τάδ᾽ ἔργα. Chorus in Medea v. 148, Ἀΐες, ὦ Ζεῦ, καὶ Γᾶ, καὶ φῶς, Ἰαχάν· *Eurip.* Hippolytus v. 1025, Νῦν δ᾽ ὅρκιόν σοι Ζῆνα καὶ πέδον χθονὸς Ὄμνυμι· Medea v. 746, Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ᾽ ἥλιον πατρὸς τοὐμοῦ, θεῶν

τε συνῆθεὶς ἅπαν γένος. Medea more gentis ſuae coelo & terra matre A
potuerat eſſe contenta: nam apud *Apollonium Rhod.* III, v. 699, ſorori dicenti, Ἀλλ' ὄμοσον γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν, morem Medea gerens v. 714,

> Ἴστω (Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
> Αὐτὴ ἐποτρύνεις) μέγας οὐρανὸς, ἥ θ' (ed. ἠδ') ὑπένερθε
> Γαῖα, θεῶν μήτηρ· ——

Euripides apud *Macrob.* Saturn. I, c. 23,

> Καὶ Γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
> Βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

In Aethere ſedentem dixit terram, quam pater Aether circumiectus περιεῖχε, *amplectebatur*: τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου Αἰθέρος meminit in Bacchabus v. 292. Troadum verſus 883,

> Ὦ γῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν, B

— Ζεὺς, cum ſeqq. hic me non detinebit: vid. Clar. *Nath. Forſter.* in *Platonis* Phaedon. p. 390. — Aethera Terramque tanquam Omniparentes Chryſippi nobis expingit Euripidei fragmentum: alius ex perdita Tragoedia locus eiusdem ferme ſententiae, ni fallor, obverſabatur *Porphyrio* π. Ἀ. III, 25, p. 135, iſta ſcribenti: συγγενὲς ἡμῖν τὸ τῶν λοιπῶν ζώων γένος· καὶ γὰρ τροφαὶ πᾶσαι αἱ αὐταὶ πᾶσιν αὐτοῖς, καὶ πνεύματα, ὡς Εὐριπίδης, καὶ,

> Φοινίους ἔχει ῥοὰς
> Τὰ ζῶα πάντα·

καὶ κοινοὺς ἁπάντων δείκνυσι γονεῖς, Οὐρανὸν καὶ Γῆν. *Communes omnibus animantibus parentes monſtrat Coelum & terram*; omnibus etiam mortalibus alio ſenſu communes, *ceu lumina Solis & aurae*, *Ovid.* Met. I, v. 135, C
ut VI, 350, *uſus communis aquarum*; *Nec Solem proprium Natura, nec aëra fecit.* *Claudian.* Rapt. Proſ. II, 260, *alii quaſcunque tulerunt Raptores, ſaltem communi Sole fruuntur*; ut *Menander* dixit Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, p. 184. & p. 260, ἔσπασας τὸν ἀέρα Τὸν κοινὸν, *Philemon*, τὸν αὐτὸν ἀέρα Ἑτέροις συνέλκεις. *Euripides* Helena v. 912,

> Κοινὸς γάρ ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς
> Καὶ Γαῖ'; ἐν ᾗ &c.

Ele-

---

(1) Συνδυάζει ſignificat *connubio iungit*: συνδυασθέντες ἄῤῥενι θηλείᾳ, *Plato* de LL. VIII, p. 840. D. hinc *Aelian.* de N. A. III, c. 44. Ἀφροδισιαστικῶν συνδυασμῶν meminit *Athen.* X, p. 457. D. *Clem. Alexandr.*

A Elegantiſſime Coelum ſive Aether ſecundum *Euripidem* maritus, ſaepius alias, ſed praeſertim verno tempore genitale ſemen deſiderantis coniugis in gremium ſeſe

Reiicit, aeterno devinctus vulnere amoris;

ex hoc autem Aetheris compreſſu

alma liquentes
Humorum guttas mater cum Terra recepit,

[Ἡ δ'] ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει &c.

Foeta parit nitidas fruges, arbuſtaque laeta,
Et genus humanum, & parit omnia ſaecla ferarum.

B interprete *Lucretio* II, 991 &c. *Euſtath.* in *Hom.* Il. Ξ, p. 966, 31, τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν (1) συνδυάζει ἀλλήλοις ὁ μῦθος, τὸν μὲν ὡς γόνιμον, τὴν δὲ, ὡς ἐκεῖθεν τὰς τῶν γονῶν αἰτίας ἔχουσαν. Amorem horum coniugum caſtiſſimum, quo omnia in mundo animantur, formantur, alunturque, nativa ſua ſuavitate ſic cecinit Noſter, ut, quod imitandum habebat, exemplar *Aeſchyli*, meo certe iudicio longe ſuperaverit, nihilque ſcribi poſſe videatur venuſtius. — Partem Eclogae tantum proferam, quam, tredecim verſibus conſtantem, nobis ex perdita *Euripidis* Tragoedia ſervarunt *Athenaeus* XIII, p. 599, & 600. & *Stobaeus* Ecl. Phyſ. *Canteri* p. 21, 22. *Grotii* p. 149. Sex primis verſibus cum egiſſet *Euripides* de latiſſime patente Veneris imperio; (& Venus apud *Statium* Sylv. I, Ecl. II, v. 185, *ipſum*, inquit,

ipſum in connubia Terrae
C *Aethera, cum pluviis rareſcunt nubila, ſolvo.*)

hi ſeptem verſus emendate, ut arbitror, ſcripti ſubiiciuntur:

(2) Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον,
Ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχει·
Ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς Οὐρανὸς, πληρούμενος
Ὄμβρου, πεσεῖν ἐς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.

Ὅταν

lexandr. p. 558, 21, *Gregor. Nazianz.* T. I, p. 564. A.
(2) Partem fragmenti quae huc ſpectat, ex *Athenaeo* repetitam, *Euſtathius* protulit in Il. Ξ, p. 967, 6, attigit omnium

 pri-

Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταὐτὸν δύο, A
Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα, κἀκτρέφουσ' ἅμα,
Ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Exiguam in paucis ſcripturae diverſitatem nunc non expendam. Et quibus iſta nota ſunt, hic tamen non illibenter legent *Aeſchyli* locum e Danaïſin paulo melius ſcriptum, quam vulgarunt *Grotius* & *Stanlejus:*

(3) Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς Οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα·
Ἔρως δὲ Γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν·
Ὄμβρος δ', ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν,
Ἔδυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς
Μήλων τε βοσκὰς, καὶ βίον Δημήτριον,
Δένδρων τ' ὀπώραν, ἢ 'κ νολίζοντος γάμου
Τέλειός ἐστι. τῶνδ' ἐγὼ παραίτιος. B

Illinc recte *Stanlejus* explicuit *Aeſchylum* in Agam. v. 1400, quo ſatis abſurde Tragica Clytaemneſtra ſe mariti cruore reſperſam dicit,

Χαί-

---

primus tribus in locis *Ariſtoteles* Ἠθικ. Νικ. IX, p. 136, 8. Ἠθ. Μεγ. II, p. 65, 6. Ἠθ. Εὐδημ. VIII, p. 186, 5. *Plutarch.* II, p. 770. A. & *M. Antonin.* X, 21. *Ariſtotelis* loca iam indicata *Victorio* V. L. XX, c. 20, *Gatakerus* deſignavit ad *M. Antonin.* p. 303, & diligenter enotata protulit loca Poëtarum Latinorum ex iſtis *Euripidae* vel Aeſchyleis derivata: huic omiſſa pauca quaedam legi poterunt apud *Stanlejum* ad *Aeſchyli* Agam. v. 1400. & *Chriſt. Schoettgenium* ad *Columellae* X. v. 206. Sed ab his ante omnes laudari debuerant, ne *Turnebum*, *Columnam*, aliosque dicam, *Joſ.* C *Scaliger* Conj. in *Varron.* de LL. p. 27. & *Fulv. Urſinus* in *Virgil.* Collat. Graec. ill. p. 135, 136. ex quo ſolo diſcimus *Euripidae* ῥῆσιν ex eius Oedipode decerptam, quod dramatis nomen *MS. Stobaei* Codex *Urſino* monſtraſſe videtur.

(3) In vs. 1, τρῆσαι fruſtra poſuit *Grotius* pro lectione Athenaica τρῶσαι· amoris *vulnus* nemini diſplicet: Phaedra *Euripidis* in Hippol. v. 392, Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν. frequentius, fateor, *amore ſaucia* dicitur πληγεῖσ' Ἔρωτι, quam τρωθεῖσα. & hic τρῶσαι novo quodam modo poneretur: mihi non diſpliceret —— βρέξαι χθόνα. quod libenter *Moſcho* reſtituerem in Epigramm. in Cupidinem aratorem:

Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, βρέξον ἀρούρας.

Xeno-

A Χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διὸς νότῳ
Γᾶν·

In eiuſdem Supplicibus vulgata v. 886, Ὃς ἐρωτᾷς· ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σε ἀποτρέψειεν· in margine libri ſui, quem ſervat Leidenſis Bibliotheca, ſic emendabat *Joſ. Scaliger*, ne litera quidem adiecta:

Ὁ ἔρως γᾶς, ὁ μέγας
Νεῖλος·

quae perdocta Magni viri correctio nititur, ut puto, Aegyptiaca veteri traditione, quam nobis *Heliodorus* conſervavit Aeth. IX, p. 423, & 424, θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, —— ἀντίμιμον οὐρανοῦ τὸν ποταμὸν σεμνηγοροῦντες [Ὃς ἀντὶ Δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον —— ὑγραίνει, *Eurip.* Helenae v. 2.] —— ἃ δὲ ἐκθειάζουσιν ἐκεῖνα· τοῦ εἶναι καὶ ζῆν ἀνθρώπους ὑγρᾶς
B τε καὶ ξηρᾶς οὐσίας σύνοδον μάλιστα νομίζουσιν· —— καὶ τὸν μὲν ὑγρὰν τὸν Νεῖλον, θατέραν δὲ τὴν Γῆν τὴν αὐτῶν ἐμφαίνειν· —— πρὸς δὲ τοὺς μύστας Ἶσιν τὴν γῆν, καὶ Ὄσιριν τὸν Νεῖλον καταγγέλλουσι· —— ποθεῖ γοῦν ἀπόντα ἡ θεὸς, καὶ χαίρει συνόντι. haec

---

Xenophon Oeconom. p. 501, 26, πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, ὁπότε βρέξας τὴν γῆν ἀφήσει αὐτοὺς σπείρειν. in epigramm. *Moſchi* pervenuſto vulgatur,

πρῆσον ἀρούρας
Μή σε τὴν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

—— Vs. 3 ἀπ' ἀνοοῦντος dedit *Grotius* pro vulgata voce ἀπ' ἀνάεντος· cuius loco, monente Clar. *Ruhnkenio*, *Athenaei* praebet Epitome *MS*. Paris. ἀπ' ἀνάοντος. ex qua vera forſan lectio
C detegetur: mihi venit olim in mentem ἀυρώεντος, *tenebroſi*, vox Poëtis ſed non de coelo pluvio frequentata. —— vs. 4, pro Ἔκυσε, vel Ἔλυσε, vel Ἔδουσε, quod placet *Heathio*, poſui Ἔδυσε γαῖαν· *terram ſubire ſolet*; eleganti coniectura corrigebat Clar. *Ruhnkenius*: Ὄμβρος —— Ἔπλησε γαῖαν, memor in Alope deciſſe Tragicum, Πλήσας δὲ νηδύν. —— Verſu 6 vulgata apud *Athen.* Δένδρον δέ τις ὥραν ἐκ ν. *Grotio* ſcripta, Δένδρων δέ θ' ὥραν ἐκ ν. *Stanlejo*, Δένδρων δέ τις ὥρ' ἐκ ν. *Heathio*, Δένδρων δε πως ὥρ' ἐκ ν. recte a me arbitror emendata,

Δένδρων τ' ὀπώραν, ἢ 'κ νοτίζοντος γάμου
Τέλειός ἐστι·

Et fruges arboreas, quae ex maritis imbribus ſuam adipiſcuntur maturitatem.

haec minime protrita miror omiſſa Clar. *Jablonskio* de Nilo agenti Panthei Aeg. IV, I. ubi conferri poterit p. 168. accedant iſta *Philoſtrati* de V. A. VI, c. I, de Indo & Nilo: ποταμοὶ ἀμφοῖν ὅμοιοι· περαίνουσι γὰρ τὰς ἠπείρους ἐν ὥρᾳ ἔτους, ὁπότε ἡ γῆ ἐρᾷ τούτου. nempe τοῦ περαίνεσθαι· cuius ſenſum turpem cogitabat Sophiſta. A

Cum Aegyptiaca traditione de duobus vitae animalis principiis, & Nilo terram Aegypti inſtar Dei foecundante, Euripidea ſi conferantur ſive etiam Anaxagorea de Coelo ſive Aethere & terra, haec ſane videri poterunt ex eodem fonte ducta, quo multa veteres Graecorum Phyſici derivarunt: inter illos qui ad Aegyptios ἐξεδήμησαν φυσιολογίας χάριν καὶ θεολογίας ἀκριβεστέρας memoratur etiam *Anaxagoras Clazomenius Procopio* in Librum III Regum p. 185, inter illos nec *Clementi Alex.* neque *Plutarcho* nominatus, nec *Diogeni Laërtio*, qui itineris in Aegyptum comitem *Platoni* dat *Euripidem* III, 6.

Sed undecunque ſua hauſerit *Euripides* de Aethere & Terra, velut rerum creatarum principiis duobus, (quibus & Aegyptii arbitrabantur τὰ ἄλλα στοιχεῖα συνυπάρχειν τε καὶ συναναφαίνεσθαι, *Heliodor.* p. 424, I.) cum Anaxagora, aliisque Phyſicis veteribus, *Euripides* nullam rerum creatarum mori ſtatuit, aut ad nihilum interimi, ſed in ſuum quidque genitale corpus reſolvi: ſtatuerat *Anaxagoras*, τὴν φύσιν εἶναι σύγκρισιν καὶ διάκρισιν, τουτέστι γένεσιν καὶ φθοράν· ſtatuit *Euripides*, in terram redire quod eſſet e terra; quodque ex aethere natum divinioris eſſet originis in aethera reverti: B

Χωρεῖ δ᾽ ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ᾽ ἐς γαῖαν, τὰ δ᾽ ἀπ᾽ αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ᾽ οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ᾽ C
Ἄλλο πρὸς ἄλλου
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Euripidei ſimillimum nobile dictum *Epicharmi* bis terve hanc in rem adhibuit, praeter cetera, *Th. Gatakerus* de S. N. I. p. 48. A. M. P. p. 327. ad *M. Antonin.* p. 225. Epicharmea *Menander* reſpiciebat in iſtis p. 184,

Τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
Ὅς τις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ ταῦτ᾽, ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ·

qui celeriter illuc abiit, unde venerat: cuius, corpore in terram recedente, anima coelo demiſſa illuc ſublimis abiit: nam

Nec

A *Nec ſic interimit mors res, ut materiaï*
Corpora conficiat, ſed coetum diſſupat ollis:

Lucret. II, 1001, 2.

quidque in ſua corpora rurſum
Diſſolvit Natura, neque ad nihilum interimit res,

Idem I, 216. Ex ſuis placitis interpretandus *Ovidii* Pythagoras Met. XV, 165,

Omnia mutantur; nihil interit:

vs. 244, *omnia fiunt ex ipſis, & in ipſa cadunt:* in elementa nempe ſua, ſive corpora genitalia: vs. 252,

Nec perit in tanto quicquam (mihi credite) mundo,
Sed variat faciemque novat:

B Philoſophorum hic loca poſſent excitari loquentium περὶ τῆς συγκρίσεως καὶ διακρίσεως, ſed ad ultima *Euripidis* iſta pauca ſufficiunt illuminanda; cui conſtans haec fuit de corpore & anima doctrina, ut de *Euripide* Socratis familiari vere dici poſſit, quod de Socrate ſcribit *Cicero* in Laelio c. IV, —— *non tum hoc, tum illud, ut in plerisque, ſed idem dicebat ſemper, animos hominum eſſe divinos, iisque* (*piisque* legendum arbitror) *cum e corpore exceſſiſſent reditum in coelum patere:* hoc dixit in Tuſcul. I, c. XI, *animos, cum e corporibus exceſſerint, in coelum quaſi in domicilium ſuum pervenire.* I, c. 49, *emittique nos e cuſtodia & levari vinclis arbitremur, ut —— in aeternam & plane in noſtram domum remigremus:* dantur in hanc ſententiam *Platonis*, & Platonicorum multa: cum philoſophis *Manilius* non dubitanter ſtatuit IV, 891, ex emendatione *Bentleji:*

C *eſſe & nobis terrenae corpora ſortis*
Aetheriasque auras animo.

ubi ſubdubitabat *Nemeſianus* Ecl. I, v. 39,

ſi ſublimes animae coeleſtia templa,
Sidereasque colunt ſedes, mundoque fruuntur:

Barthius locum etiam *Euripidis* adnotavit, neque *Gatakero* neglectum, ex Supplic. v. 532, nuper adeo ſic eleganter emendatum a *Jo. Tou-pio* Emend. in *Suid.* II, p. 6,

Ἐάσατ' ἤδη γῆ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ ζῆν ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπελθεῖν· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν.

In *Eurip.* Oreſte v. 1092, A

> Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
> Μὴ λαμπρὸς αἰθήρ·

Scholiaſta Pindari recte ſupplet, τὸ πνεῦμά μου δηλονότι. *Euripidis* autem *Schol.* qui legiſſe videtur,

> Μὴ σῶμά μου δέξαιτο. κ. π.

interpretatur μὴ ἐνωθείην τοῖς στοιχείοις τελευτήσας. abſurde ſecundum *Eurip.* in Hypſipyle apud *Stobaeum* p. 568, 12,

> ἄχθονται βροτοὶ
> Εἰς γῆν φέροντες γῆν.
>
> *Reddenda terrae eſt terra: tum vita omnibus*
> *Metenda, ut fruges; ſic iubet neceſſitas.* B

Euripides apud *Ciceron.* Tuſc. III, c. 25.

Inſigne perditae Tragoediae fragmentum *Grotius* in Excerpta ex *Eurip.* retulit ſic ſcriptum p. 423,

> Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
> Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
> Νεκρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων.

Ad poſtrema *Grotius* in notis: *Apud Plutarchum* μικρὸν *&* καὶ, *libro cur oracula defecerint. Explicans, ait homines Deorum eſſe effigiem:* his omiſſis, ut ſine dubio Euripidea dedit iſta *Barneſius* p. 511. Vitioſa voce μίμημα notata, *Heathius* p. 180, magis etiam mendoſa legi monuit apud *Plutarchum.* Pro Euripideis verba viri docti nobis dedere *Plutarchi*, in eo occupati, T. II, p. 416. C. D. ut monſtret praeter Deos & homines medium quoddam genus dari, Δαίμονας· ἡ δὲ φύσις, inquit, αἰσθητὰς εἰκόνας ἐξέθηκε καὶ ὁμοιότητας ὁρωμένων Θεῶν, ὡς ἥλιον καὶ ἄστρα· Θνητῶν δὲ, σέλα καὶ κομήτας καὶ διάττοντας (ὡς Εὐριπίδης εἴκασεν, ἐν οἷς εἶπεν, C

> Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
> Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
> Μικρὸν δὲ σῶμα·)

καὶ μίμημα δαιμόνιον (ſive Δαιμόνων) ὄντως τὴν σελήνην, τῷ &c. Signa tantum poſui parentheſeos; in Luna quaeſivit imaginem Δαιμόνων· ut Deorum, in Sole & aſtris; hominum mortalium, in ſubitis coeli fulgoribus & cometis, ſtelliſque iſtis quae vulgo videbantur *Praecipites coelo labi*, & *multa cum luce currentes*; *vulgi ſequitur* in his *opinionem*, *Servio* quoque iudice, *Virgil.* Georg. I, 365. Aen. II, 694. V, 527. Vo-

A Vocem forte non invenit *Apulejus* in libello de mundo, qua in his, σέλα τε καὶ διάττοντες καὶ κομῆται, mediam nobis interpretaretur. Cum his fulgoribus, ſubito extinctis, ad mentem *Plutarchi* hominem in medio aetatis ſplendore extinctum comparaverat *Euripides*; cuius ille verba ſuis interiecit: ſed primum, ut puto, ſcripſerat *Plutarchus:* καὶ διάττοντας (οὓς Εὐελπίδης εἴκασε θνητοῖς, ἐν οἷς εἶπεν, tum Euripidea hac ratione poſuerat:

> Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως
> Ἀστὴρ, ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα,
> Μιαρὸν ἐστὶ σῶμα.)

nempe γῇ καλυφθῆναι ἀφεὶς τὸ μιαρὸν σῶμα· iſta vox, huic apta ſedi, ſaepe tranſiit in μικρόν· vid. *Eurip.* Hippol. v. 1441. Corpus ſpiritu vacuum ſive inanimum, μιαρὸν, cuius θανάσιμοι ἐκπνοαὶ contage ſua
B polluebant. Sed ne in his quidem *Euripidem* ab *Anaxagorae* diſceſſiſſe ſententia monſtrat comparatio, & verbum ἀπέσβη. cenſuit enim *Anaxagoras*, τοὺς καλουμένους διάττοντας ἀπὸ τοῦ αἰθέρος σπινθήρων δίκην καταφέρεσθαι, διὸ καὶ παραυτίκα κατασβέννυσθαι· quae leguntur eadem in opere de Placitis Philoſ. III, c. 2. & in *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 63. —— Θάλλων σάρκα legatur in Euripideis, an σαρκὶ, nihil intereſt: hoc ut uſitatius praetuli, etiam oblatum a *Plutarcho*, priora huius fragmenti iterum adhibente T. II, p. 1090. c. Hoc uſus eſt loco Clar. Noſter *Ruhnkenius* in *Timaei* Lexicon p. 28. ad Ἀπέσβη· pro ἀπέστη reſtituendum & in *Euripidis* Medea v. 1218,

> Χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
> Ψυχήν.

Sed, ut alia mittam ex Helena & Supplicibus loca, non erat omit-
C tendus nobilis *Euripidae* de animo immortali, atque in aeternam ſuam domum retrocedente, locus ex Helenae v. 1020,

> ὁ νοῦς
> Τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ' ἔχει
> Ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.

egregie *Grotius:*

> *anima poſt fati diem*
> *Iam non, ut ante, vivit; at ſenſus tamen*
> *Servat perennes, hoſpes aeterni aetheris.*

Hic quoque locus copioſe tractari poſſet, niſi hoc iam capite in his Euripideis modum exceſſiſſem. Legi poterunt atque ad examen revocari de hoc loco ſubtiliter diſputata *Cudwortho*, eiusque Interpreti Clariſſimo *Moshemio*, p. 1039, 1040.

A

C A P V T VII.

In fragmenta dramatis Antiopes.

Antiopes Euripideae nomen Ariſtoteli reſtitutum; fragmenta quaedam exiguntur ad hiſtoriam veterem. Aſii Samii poëma perpaucis, Pauſaniae lectum. Geminos Antiope quando pepererit, & ubi. Paſtor iuvenum educator. Praeter nominum notationem nil ex Antiopa reprehenſum Comico. Cum ignota matre loquentis Amphionis verſus. Iovem dictum rem habuiſſe cum puellis ſub tegmine Satyri, anſeris &c. Antiopes ad filium verba, Deo culpam tribuentis. B *Dramatis fragmen de Dirce raptata. Matre vindicata Paean Amphioni cantatus. Fratrum, quorum ingenia diverſiſſima, colloquium de Muſica concertantium, Ciceroni memoratum aliisque.*

Vt Phyſica quaeque illuc in Euripideis ſpectant attigimus pleraque, ſic & alia tractari poſſent non pauca, Politica praeſertim, quibus ſua iam aetate labentis Atticae Reipublicae mores perverſos notavit, aut rem publicam gerentibus vera dedit praecepta. Sed, ut equidem arbitror, plerique harum literarum amantes libentius legent cuiuscunque generis *Euripidae* reliquias emendatius ſcriptas, quam proſtant vulgatae. Hoc mihi capite ſumam reliquias quasdam *Antiopes* Euripideae. Sed nomen ante nobiliſſimi dramatis reſtituere conabor *Ariſtoteli* de Poët. c. XIV, illud inprimis in Tragoedia probanti, ſi fingat Poëta C τὸ μέλλοντα ποιεῖν τι τῶν ἀνηκέστων δι' ἄγνοιαν ἀναγνωρίσαι πρὶν ποιῆσαι. In tali temporis articulo factam laudat *Ariſtoteles* agnitionem in Creſphonte, & in Iphigenia: hae cum ſint *Euripidis* tragoediae, eiusdem alia probabiliter latet in proximis p. 239, 22. καὶ ἐν τῇ

(1) *Aſium* illic olim citatum dico: nam pro vulgatis, καὶ ἔπη τούτῳ πεποίηκεν Ἄγις ὁ Ἀμφιπτολέμου, ſcribendum, καὶ ἔπη ἐς τοῦτο πεποίηκεν Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτ. *Aſii* Samii, Amphiptolemi filii, poëtae antiquiſſimi, (τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον, τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον dixit *Athen.* III, p. 125. B.) carmen epicum, quo hiſtorias ille veteres complexus inprimis ἐγενεαλόγησε, neſcio an ulli eorum, qui nobis

A τῇ Ἕλλῃ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων ἀνεγνώρισεν· nullum autem fuiſſe arbitror *Euripidis* drama, in quo talis matris ἀναγνωρισμὸς locum invenerit praeterquam in *Antiope:* ἐν Τηλέφῳ dramate, filius quidem matrem Augen *agnovit*, nec tamen ἐκδιδόναι μέλλων· at in *Antiope:* hoc vero nomen cum a vicinis (fac ſcriptum ΕΝΤΗΙΕΠΗ.) facile potuerit abſorberi, corrigendum ſuſpicor: καὶ ἐν τῇ Ἀντιόπῃ ὁ υἱὸς, τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν· *& in Antiope, cum filius* (Zethus nempe) *iam iam in eo eſſet, ut expoſcenti* (Dircae) *dederet matrem, agnovit.*

Hiſtoriam Antiopes,

Ἡ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,

plerisque perturbate traditam, unus omnium, ſic ut ſuis ſingula temporibus videantur illigata, nobis breviter enarravit *Scholiaſtes Apollon. Rhod.* IV, 1090. Cum quis, Iovem mentitus, formoſam Nycteïda
B vitiaſſet, iram illa patris verita, inſtante partu, Sicyona aufugiſſe videtur ad Epopea. Sed ante, quam illuc perveniret, quos utero gerebat, geminos in antro montis Cithaeronis enixa reliquiſſe, vel paſtori educandos commendaſſe; onere tum levata ſic Epopeo iam ante nota placuiſſe, ut hic illam ſibi duceret uxorem. —— Sed hinc diverſa facies fuit narrationis in Euripidei dramatis Prologo, quo non ante fecit Zethum & Amphiona parientem Antiopen, quam poſt mortem patris, & mariti Epopei, a Lyco patruo, Sicyone vi Thebas *reduceretur:* habuit & ille ſuae narrationis auctores, quos ſequutus eſt *Apollod.* III, p. 144, qui re ſic narrata de Lyco victore, τὴν Ἀντιόπην, ait, ἤγαγεν αἰχμάλωτον· ἡ δὲ ἀγομένη δύο γεννᾷ παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας. & de eodem Lyco *Hygin.* f. VIII, *Interfecto Epopeo Antiopam vinctam abduxit in Cithaeronem: parit geminos, & reliquit.* His forte veriora *Pauſanias* tradidit II, p. 124; ſed & hoc auctore poſt mor-
C tem Epopei Lyco tradita, ὡς ἐς Θήβας ἤγετο, ἐνταῦθα καθ' ὁδὸν τίκτει ſecundum (1) *Aſium* illic olim citatum,

Ἀντιόπη δ' ἔτεκε Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα δῖον
Ἀσωποῦ κούρη ποταμοῦ βαθυδινήεντος ...

Quod

nobis ſuperſunt, fuerit lectum, praeterquam *Pauſaniae*; nam quae illinc exhibent *Strabo* VI, p. 406. C. & *Athen.* XII, p. 525. E. aliis accepta retulerunt: ſed ut alia multa ſolus, ſic & hoc *Aſii* Poëma legit & ſaepe laudat *Pauſanias*, cui dicitur Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος VII, p. 530. A. alibi ſimpliciter Ἄσιος ὁ τὰ ἔπη ποιήσας citatur, & Ἄσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν. L. IV, p. 282,

Quod dicebam de ſerie narrationis Euripideae mihi conſtitit ex Antiopes fragmento, quod ope *Euſtathii* ex *Ammonio* eruam, tradente differentiam inter Κύειν & Τίκτειν p. 86. vulgatur illic: Εὐελπίδης ἐναντίον, Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν. Illic ne iuvenis quidem cogitare debueram de *Euripidis* Antigone: quid verum ſit *Euſtathius* monſtrat in Od. Π, p. 601, l. 45. ubi prolatis *Ammonii* verbis iſta ſubiicit: ἢ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ Ἀντιόπης τὸ, Κύουσα τίκτον· ἤγουν κατὰ γαστρὸς φέρουσα εἶτα ἔτεκον. Utrum iam ſcribatur apud *Ammonium* Εὐελπίδης Ἀντιόπῃ, an, propter illud εἶπεν interiectum, & quia ipſius erant Antiopae verba, Εὐελπίδου Ἀντιόπη —— εἶπεν, nihil refert; nec multum ſane, utrum in verſu probes *Euripidis* Κύουσ' ἔτικτον· ad ductum *Euſtathii*; an, quod ego malim, A

Κύουσα, τίκτω θ' ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν.

ut copula pendeat ab iis quae praeceſſerant: praeter alia, praeſens τίκτω de re ſic adhibetur *Euripidi* dudum praeterita, Androm. v. 9. Iphig. A. v. 1164. Taur. v. 23. 1319. Bacch. v. 2, 43. Ion. v. 356. Helenae v. 8. Illud vero minime dubitandum, quin in hoc verſu, qui tantum poni potuit in Prologo, verba ſint Antiopae gravidam ſe peperiſſe narrantis, cum iterum Thebas reduceretur. B

A patrui coniuge, Dirce, Thebis omnibus injuriis vexata cum iterum aufugiſſet Antiope, neſcia mater incidit in filios; a Zetho autem, cuius ſibi opem implorabat, repulſam paſſa, cum iam eſſet dedenda Dircae, quae illam inſequuta expoſcebat, aut quum iam a ſaeva muliere abriperetur, commodum intervenit Paſtor iuvenum educator, certisque documentis facile quidem Amphioni, ſed & duro agrestique Zetho, fugitivam illam matrem eſſe tandem perſuaſit: ſi itaque Zethus eſt filius, qui τὴν μητέρα, ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν, vere *Ariſtoteli* videor reſtituiſſe voces ἐν τῇ Ἀντιόπῃ. C

Dicitur illa quidem *Apollodoro* ad filiorum ἔπαυλιν veniſſe δεχθῆναι ἀπ' αὐτῶν θέλουσα· & a filiis agnita: ſed commodum dramatis *Euripidis* (ſive *Pacuvii* dicere malis cum *Th. Reineſ.* V. L. p. 374,) & *Enniani* nobis argumenta ſervavit *Hyginus* f. VII, & VIII; in hoc, ni fallor, *Ennii* dramatis argumento unius ſit Zethi, matri primum reluctan-

praeter cetera incertorum poëmata ad rem, quam tractabat, inquirendam evolviſſe ſe narrat ὁπόσα —— Ἄσιος ἐγενεαλόγησεν· οὐ μὴν ἔς γε ταῦτα ἦν σφίσιν οὐδὲν πεποιημένον· L. VIII, p. 599, πεποίηται —— Ἀσίῳ τοιάδε ἐς αὐτόν. ex hoc more ſcribendi *Pauſaniae*, in primo loco corrigebam ἐς τοῦτο πεποίηκεν Ἄσιος, cuius

A luctantis, mentio: *devenit* Antiope *ad filios ſuos; ex quibus Zethus exiſtimans fugitivam non recepit. In eundem locum Dirce —— delata ibi Antiopam repertam ad mortem extrahebat. Sed, ab educatore paſtore adoleſcentes certiores facti eam eſſe matrem ſuam, celeriter conſecuti matrem eripuerunt.*

Multo facilius, & dudum ante Zethum, matrem tacitum Amphiona agnoviſſe mihi perſuadeo: Amphiona

Muſarum comitem, cui carmina ſemper
Et citharae cordi, numerosque intendere nervis,

ingenium mite & natura potentior iam commoverant. Ecce teſtem in hiſtoria veteri idoneum *Propertium* III, El. XIII, de Antiope canentem v. 29

B *Et durum Zethum, & lacrymis Amphiona mollem,*
Experta eſt ſtabulis mater abacta ſuis.

(Huc pertinet ex Antiopa *Pacuvii* verſus apud *Nonium* in *Amolimini,*

Nonne hinc vos propere ſtabulis amolimini?)

vs. 35,

Sera tamen pietas: natis eſt cognitus error:
Digne Iovis natos qui tueare ſenex,
Tu reddis pueris matrem.

Huius educatoris nomen *tam fuiſſe ignorabile* mirabatur *Broukhuſius:* Ὀρδίων dicitur *Cedreno* p. 22. C. & *Jo. Malelae* p. 55, & 56, ſed iſtiusmodi teſtes mecum *Broukhuſius*, credo, repudiaret, qui veteres nobis hiſtorias ſuis emblematis atque inſulſis mendaciis contaminant: hoc in fabulis facile ferendum putabunt huius aetatis ſophi, ſuam quisque
C Helenam nempe veridicam mirati. De paſtore iſto, eiusque uxore minime vulgata tradit *Dio Chryſoſt.* Orat. XV, p. 237. B. C. illinc diſcimus Paſtores iſtos, Eleutheris degentes, ſervos Oenei fuiſſe, nothi filii Pandionis; corrigendum enim illic eſt: πλὴν γε τοῦ Οἰνέως (pro τοῦ οἰήσεως) καὶ Πανδίονος —— νόθου παιδός. τοῦ Οἰνέως nempe δούλης· quod illic relinquitur ex iis quae praecedunt ſupplendum; ſaepius omiſſum: v. in *Hero-*

cuius nomen ſemel etiam alibi vitioſe ſcribitur Ἄρειος III, p. 239 F. Sed hic Ἄσιος ponendum iam vidit *Jac. Palmerius* in *Pauſan.* p. 384. Conferatur Magni G. *J. Voſſii* libellus de Poëtis Gr. in *Aſio.*

Herodotum P. 168, 55. nexum orationis non attendens, *Jo. Meurſius* A τοῦ Οἰνέως refingebat de Reg. Athen. II, c. 15. Dicuntur autem *Dioni* Paſtor eiusque uxor quos inveniſſent ἐν τῇ ὁδῷ expoſitos infantes, cuius eſſent ignari, cupide ſuſtuliſſe proque ſuis educaſſe.

Prope Eleutheras antrum monſtrabatur *Pauſaniae* I, p. 93. F. de quo narrabant, ὡς Ἀντιόπη τεκοῦσα κατάθοιτο ἐς αὐτὸ τοὺς παῖδας. Secundum *Euripidem* partus doloribus preſſa Antiopa foetum geminum *in via*, *ſive bivio*, fuit enixa prope Eleutheras: ab hoc oppido *Hyſiae* non longe aberant, ad Cithaeronem etiam ſitae. Meminit & Hyſiarum *Euripides*, ſed forte tanquam oppidi, quod a Nycteo conditum (κτίσμα Νυκτέως dicitur *Euſtathio* in Il. B, p. 200, 43,) filiae Antiopae fuerat natale: *Harpocration*, Ὑσιαὶ, —— τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ. Apud *Stephanum Byz.* in Ὑρία, *Heſiodus* ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι· Εὐριπίδης δ' ἐν Ὑσίᾳ. Leg. ἐν Ὑσιαῖς. In bivio peperiſſe ſecundum *Euripidem* vel ex his *Hygini* ſolis ſuſpicari licuiſſet: c. VII, *dolor eam in ipſo bivio coëgit partum edere. Quos paſtores pro ſuis educarunt, & appellarunt Zeton* ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον· *Alterum autem Amphionem* ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν. Nollem his ineptiis Tragicus eximium illud ſuum drama dedecoraſſet: in quo lecta fuere *Etymologo* ſervata, —— p. 411, 13, velut *Euripidis*, Τὸν μὲν κίκλησκε, ſive B

Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

(vox ultima νιν in *Etymol. MS.* tranſiit in γυνή.) & horum ſimilia de Amphionis nomine: nam, in eodem libro p. 92, 4. λέγει Εὐριπίδης ὁ τεχνικὸς ἐτυμολόγος τὸ Ἀμφίων· (ſcrib. ὁ τεχνικὸς, ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων·) ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ (ſic MS.) τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. ibidem dicitur *Ariſtophanes* iſta ridendo exagitaſſe: huius verſum ſervavit nobis *Pollux* IX, 36, ex altera Editione Theſmophor. C

Ἄμφοδον ἔχειν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Praeter iſta, digna ſane quae ſibi ſumeret Comicus irridenda, pauca ſuſpicor hoc in dramate elegantiſſimo *Euripidis* reperta quae mordaciſſimus *Ariſtophanes* arrodere potuerit: Antiopes certe *Euripidis* nusquam fit *Ariſtophani* vel in *Scholiis* ad Comicum mentio, niſi ſemel in his cum laude: nam ubi meminit Comicus ſaepius vexatae Andromedes in Ran. v. 53, quaeſtionem ponit Criticus, cur non potius meminerit nuper actorum dramatum *Euripidis*, τῶν καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης· & reſpondet ad illam, ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα.

Paulo ante memini diverſitatis ingeniorum in his Antiopae geminis: cum durus Zethus ſtabulis illam velut mulierem abegiſſet fugitivam, lacrymis miſerae mulieris motum Amphiona caſus ſuos atque infor-

A fortunia narrantem aure benigna ſuſpicor audiviſſe; & lacrymis mollitum ad durum fratrem dixiſſe, quae praebet *Stobaeus Geſn.* p. 153, 24, *Grot.* p. 91, *Barn.* v. 61,

Ἀμουσία τοι μηδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ
Στάζειν, κακὸν δ', χρημάτων ὄντων ἅλις,
Φειδοῖ πονηρᾷ μηδέν' εὖ ποιεῖν βροτῶν.

ſed cum amorem mulier memoraret, quo virginem Iupiter dignatus, Satyri ſub tegmine, gemino foetu fruſtra Deo reluctantem impleviſſet, in ſcena reſpondiſſe ſuſpicor Amphiona,

[Οὐκ ἔστι ταῦτά γ',]

& quae apud *Clem. Alex.* Strom. v, p. 716, 1,

B

Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ,
οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ,
Φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον,
Σοὶ τῆνδ' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

Cauſa vix videtur cur τῆνδ' ἐς εὐνὴν dixerit: una litera mutata Iovis nomen, Ζῆνα, reſtituet:

Σοὶ Ζῆν' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

noverat Amphion ſolere puellas iſthoc aevo ſaepius,

Εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους·

qui verſus eſt *Eurip.* Bacch. 29. Secundo verſu *Satyri celatum imagine*, qualem dixerat Antiope, Amphion deſignaſſe videtur. *Ovidius* Met. VI, 109,

C

Fecit olorinis Ledam recubare ſub alis:
Addidit, ut Satyri celatus imagine pulcram
Iupiter implerit gemino Nycteida foetu.

Σατύρῳ ὁμοιωθεὶς, *Schol. Apollon.* IV, 1090. Diſerte Satyri meminiſſe Tragicum hic non falſus teſtis eſt *Cedrenus* p. 22. E. ὁ μὲν Εὐελπίδης —— τὸν Δία φησὶν, εἰς Σάτυρον μεταβληθέντα, τὴν Ἀντιόπην φθεῖραι. paria dedit *Jo. Malelas* p. 58, quae paucis tradit *Cedrenus*, eadem mendacia verboſe nobis enarrans: cum his nugatoribus nullo modo comparandus perdoctus Scriptor *Clementin.* Homiliar. v, c. 13, de Iove, μίγνυται, inquit, καὶ Ἀντιόπῃ τῇ Νυκτέως, Σατύρῳ παρεικασμένος· —— Νεμέσει τῇ Θεστίου, τῇ καὶ Λήδᾳ νομισθείσῃ (malim, ὀνομασθείσῃ,) Κύκνος, ἢ Χὴν γενόμενος.

ex

ex ultimis pro *ἀναγράψαντες* ſcribendum *χλῶα γράψαντες*, Hom. VI, c. 23, loco, qui *Daviſii* diligentiam praeteriit, ſic ni fallor reſtituendo: *τὸν δι᾽ αὐτῶν ὄντα πατέρα θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ὃν οἱ πολλοὶ Δία λέγουσι, Λήδᾳ συνεσχηματισμένον χλῶα γράψαντες ἐν πίνακι δημοσίᾳ ἀνατεθέασιν.* A

Amyclaeo formoſior anſere Ledae,

Ciris dicitur *Virgilio* v. 489. ſcripſerat forte *Clemens Alex.* Protrept. p. 53, 7, *τῇ Λήδᾳ ἐπιποτώμενον τὸν ὄρνιν —— ἐναποτυποῦσι ταῖς σφενδόναις.* vid. *Eurip.* Helena v. 18. &c. Venuſte *Manilio* I, v. 346,

Deus in niveum deſcendit verſus olorem,
Tergaque ſidenti ſubiecit plumea Ledae.

Amphionis *Euripidei* ad Antiopen verbis iſta *Clemens Alex.* p. 716, proxima ſubdit *Sophoclis* de Hercule dicta: B

Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα,
Οὐ χρυσόμορφος, οὐδ᾽ ἐπημφιεσμένος
Πτίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνίαν
Ὑπημβρύωσεν, ἀλλ᾽ ὁλοσχερὴς ἀνήρ.

Sophoclea miror in Excerptis praetermiſſa *Grotio*, nec non Amphionis ad Antiopen iſta; qui ſi praeterea dixerit in *Euripidis* dramate, Iovem, aeterna pace beatum, atque omnibus in coelo rebus bonis affluentem, Deorum regina conjuge cum frueretur, turpiter ab hominibus fingi formas in terris quotidianas venantem, & hominis inſtar cum illis rem habentem; hoc, vel ſimile quid ſi dixerit Amphion *Euripidis*, ad iſta reſpondere potuit Antiope, praeter alia, quae proſtant ex *Euripidis* Antiopa in *Stobaei* Florileg. p. 386, 25 *Grot.* p. 239. *Barn.* v. 86. C

Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
Λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους.
Δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ἄσμενος πάλιν
Φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Horum verſuum quartum, cum forte legeretur *Athenaeo* citatus X, p. 421. F. *Grotius* retulit inter Excerpta ex incerta Trag. p. 435. & *Barneſ.* p. 514. hic tamen ab eruditiſſimo populari *Gatakero* veram verſus ſedem diſcere potuiſſet ex A. M. P. c. X, p. 519. qui ſimilis ſententiae dicta, hoc etiam Antiopes adſcripſit ad *M. Antonin.* VI, 46.

Si ſimilia quoque dixerit in Iovem Antiope his *Propertii:* III, El. XIII, 19,

Iupi-

A *Iupiter Antiopae nuſquam ſuccurris habenti*
Tot mala? corrumpit dura catena manus.
Si Deus es, tibi turpe tuam ſervare puellam?

quae praecedunt, & quae ſequuntur,

Invocet Antiope quem niſi vincta Iovem?

monſtrant, opinor, ſcripſiſſe *Propertium:*

Si Deus es, tibi turpe, tuam ſervire puellam.

quod aliquoties in iſta verſus ſede, etiam absque caſu, collocavit. Solent autem malis preſſi ſic apud *Euripidem* ſaepe loqui, Phoen. 86. Cycl. v. 353. Herc. v. 347. Elec. 583. &c. —— Amphiona non dedecent quae habet ex Antiopa *Stobaeus* p. 439, 53. *Grot.* p. 320. *Barn.* v. 96,

B Οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον, αἰδεῖσθαι δὲ χρή,
Γύναι τό, τε λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

Euripidis formam ſcribendi φυλάσσεσθαι praebet *Stobaeus Geſn.* ſed ubi vulgarunt, Γύναι, τὸ λίαν· voculam interieci, quia primam in λίαν, Comicis aliisque etiam productam, vicies corripit *Euripides*; cuius perpauca loca, quae poſſent obiici, facillimam omnia medelam admittunt. —— Nec in hac ſcena cum Amphione loquenti Antiopae disconvenirent iſta apud *Stob.* p. 538, 28, *Grot.* p. 417, *Barn.* v. 28, partim *Erotiano* in Κατεφρόνει ex Antiope citata,

Φρονῶ δ' ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

C Agnita matre, quum iniurias filii cognoviſſent multiplices, quibus illam imperioſa Dirce tanquam mariti concubinam ut mulier ferociter vexaverat, nihil tale meritam, ſupra naturam & ipſi ſaevientes ſaevam mulierem crudeli ſupplicio necarunt: hoc quoque ſupplicium in ſcena narratum ab *Euripide* ex uno novimus Antiopes fragmento, quod *Longinus* protulit in exemplum rebus aptae verborum compoſitionis, qua in parte fuit artifex *Euripides* admirabilis. Miſerationem movebant de Hippolyto narrata, furiis equorum diſtracto, *Eurip.* Hipp. v. 1236, qui, curru ſuo excuſſus, & reſupinus haerens,

ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς
Δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθείς,
Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτραις φίλον κάρα,
Θραύων δὲ σάρκας.

Seneca Hipp. v. 1093, A

> *Late cruentat arva, & illiſum caput*
> *Scopulis reſultat; auferunt dumi comas:*
> *Et ora durus pulcra populatur lapis.*

Contra ſpectatoribus dramatis Antiopes perplacuerunt a nuncio de Dirce relata, per montes, per ſcopulos, a truci tauro huc illuc raptatâ: hinc iſta pauca, plena latentis artificii, nobis dedit *Longinus* π. Ὕ. XXXIX, 7,

> εἰ δέ που τύχοι
> Πέριξ ἑλίξας [ταῦρος,] εἷλχ' ὁμοῦ λαβὼν
> Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Qui quidem Euripideum norunt in ſcribendo χαρακτῆρα, hi, ni fallor, B recte me vocem ταῦρος interſeruiſſe vulgatis, atque iſta, Πέριξ ἑλίξας, verſus initio collocaſſe fatebuntur.

Chori verba quaedam Dircen a ſcelerum vindice tarde quidem, punitam tamen, canentis illa ſuſpicor eſſe, quae ſunt ex Antiopa in *Stobaei Eclog.* p. 9. ed. *Grot.* p. 123. *Barn.* v. 31—34.

Feceritne etiam *Euripides* in Antiopa laetum Amphiona hymnum ſive Paeana canentem non temere dixerim: & hoc tamen aliquis ſuſpicaretur ob iſta *Philoſtrati* in Hippodromo V. S. II, 27, § 4,

> Καὶ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα,

ἐκάλει [τὴν μελέτην] ἐκ τοῦ Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ (2) Ἀμφίονος. canentem certe, matre vindicata, fecit Propertius III, El. XIII, v. 41,

> *Prata cruentantur Zethi; victorque canebat*
> *Paeana Amphion rupe, Aracynthe, tua;* C

cantare ſaepe *ſolitus* (*Virgil.* Ecl. II, 23)

> *ſi quando armenta vocabat,*
> *Amphion Dircaeus in Actaeo Aracyntho.*

hoc

(2) *Amphionis* illic, ut Poëtae, hymnos citari, praeter *Olearium*, cenſuit eruditiſſ. *Petrus Joannes Burette dans les Memoires de Litterat. de L'Acad. R. des Inſcr.* T. x, p. 194. Apud *Harpocration.* in Ἑκατομβαιών legitur Ὑπερίδης ὁ δὲ Ἀμφίονος φησίν· ubi corrigendum puto, Ὑπερίδης· ὁ γοῦν Ἀμμώνιος φησὶν &c.

ac

A hoc etiam ab *Euripide* ſumſit *Virgilius:* nam, teſte *Probo*, *Amphionem & Zethum Euripides, Iovis ex Antiopa Nyctei filia natos, ait cantando potuiſſe armenta vocare.*

Muſicus Amphion, Zethus paſtor & ruſticus, pro ſua quisque arte diſputarunt in *Euripidis* dramate; ſed more hominum facientes, qui ſuarum quisque opinionum ſtudio abrepti cauſam, de qua agere coeperint, in aliam ſaepe derivare ſolent, motam de ſola Muſica, eſſetne utilis necne, controverſiam ad alia fratres traduxerunt Euripidei: ſuas Poëta delicias Philoſophiam, veri nominis Muſicam, amantem fecit Amphiona; cumque hic in artis ſuae defenſionem ſapientiae virtutisque utilitatem commendaſſet, agreſtis ille Zethus, primum Muſicam ad maiora nato inutilem eſſe contendit & noxiam, quippe quae rectam indolem necaret; tum, omnibus conquiſitis, quae dici poſſent in nimium Philoſophiae ſtudium, altius provectus ſtudium in
B univerſum ſapientiae virtutisque vituperavit, effecitque adeo, ut, ſepoſita tantisper lyra, fratris ſeveritati morem geſſerit Amphion, atque ad armenta remque familiarem tuendam augendamque animum adiecerit. Quod ultimum dicebam, ſi non *Euripidis*, nititur ſaltem *Horatii* teſtimonio I Epiſt. XVIII, v. 39,

> *Nec tua laudabis ſtudia, aut aliena reprendes;*
> *Nec, cum venari volet ille, poëmata panges.*
> *Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis atque*
> *Zethi diſſiluit; donec ſuſpecta ſevero*
> *Conticuit lyra: fraternis ceſſiſſe putatur*
> *Moribus Amphion.*

Acroni Amphion citharam omiſiſſe dicitur *cauſa diſcordiae vitandae.* *Platonis* illic Gorgiae meminit *D. Lambinus*, praebetque huc ſpectan-
C tis *Stratonici* dictum.

Cetera quae dixi de hac Euripidea fratrum diſputatione partim ex reliquiis, illinc a *Stobaeo* aliisque decerptis, demonſtrari poſſunt, partim *Platonis*, *Ciceronis*, *Dionis Chryſoſtomi*, aliorumque hac de re dictis. *Auctor* Rhetoricorum ad Herenn. II, c. 27, *Verendum*, inquit, *eſt, ne de alia re dicatur, cum alia de re controverſia ſit, inque huiusmodi vitio*

---

ut Lamprenſis *Ammonius* deſignetur Noſtro citatus in v. Βωμὸς, & ſaepius *Harpocrationi*, cuius verba in v. Ἀμαζόνειον hoc videntur modo reſtituenda: διείλεκται περὶ τῆς Ἀμαζονείου ἀφιδρύσεως Ἀθήνησιν Ἀμμώνιος.

tio conſiderandum eſt, ne —— *tota cauſſa mutata in aliam derivetur; uti* A
*apud Pacuvium Zethus cum Amphione, quorum controverſia cum de Mu-
ſica inducta ſit* (MSS. *eſt:* malim *eſſet*), *diſputatio in ſapientiae ratio-
nem & virtutis utilitatem conſumitur.* —— *Cicero* de Orat. I, c. 37,
*miror, cur Philoſophiae, ſicut Zethus ille Pacuvianus, prope bellum indi-
xeris.* Vtrum *Pacuvii* Zethum aut Amphiona dicant, an *Euripidis*,
res eodem recidit; *Pacuvius* enim Antiopam *Euripidis* Latinam fecit,
atque adeo eadem geminos hos diſputantes, quae multo fecerat ele-
gantius *Euripides* Graecis ſenariis dicentes. *Cicero* de Invent. I, c. 51,
Amphion apud Euripidem, item apud Pacuvium, —— *vituperata* (a fra-
tre Zetho, nempe) *Muſica, ſapientiam laudat:* ſed diſertum *Ciceronis*
eſt teſtimonium de Fin. I, c. 2, *Quis tam inimicus pene nomini Roma-
no eſt, qui Ennii Medeam aut Antiopam Pacuvii ſpernat aut reiiciat,
qui ſe iisdem Euripidis fabulis delectari dicat:* paulo ante, has ipſas in-
telligens, fabulas dixerat *Latinas ad verbum de Graecis expreſſas:* hoc B
uſus eſt loco *R. Bentlej.* in Epiſt. ad *J. Mill.* p. 17, ceteris etiam
P. Scriverius in *Pacuvii* Tragoed. reliquiis p. 75. *Bentlejum* miror
Antiopam *Euripidis* leviter attigiſſe tantum; *Scriverium* nihil inveniſſe
reliquiarum, quod videri poſſit in iſta ſcena, quam toties attigerunt
veteres, locum reperiſſe, qua tam animoſe verbis fratres concertarunt
Euripidei. Claudam hoc caput verbis *Dionis Chryſoſt.* ex Orat. LXXIII,
p. 635. B. C. quibus iſtius Euripideae ſcenae nobis argumentum tra-
ditur: τί δὴ βουλόμενος ταῦτα ἐγὼ διῆλθον; οὐ γὰρ δὴ νουθετῶν σε τοιαύτην νου-
θεσίαν οὐδὲ ἀποτρέπων τοῦ πιστὸν εἶναι· πολὺ γὰρ ἂν εἴην Ζήθου φαυλότερος τοιαῦτα
ἐπιτιμῶν· ὡς ἐκεῖνος ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ
Μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη γὰρ αὐτὸν ἄτοπόν τινα
καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν· mox ſenarium exhibet Euripidei Zethi,

Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. C

ſumſeritne iſta ſua *Dion* ex ipſo *Euripide*, an e *Platone* dubito. Sed
de Euripideis ex Antiopa, quae multo nobis plura dedit *Plato*, &
de iſta dramatis parte nobiliſſima dicam capite ſequenti.

CAPVT

A

C A P V T V I I I.

Ex Antiope partem ſcenae praebet.

Amphionis & Zethi colloquentium verſus ex Antiopa in ſuum locum relati. Quid ſibi velit in Platone Ἀμφίονος ῥῆσις. *Critoni locus non in Critia, ſed in cognomine dialogo.* παρεὶς ἐῶ *redditum Euripidi. D. Heinſii quaedam gloriatio.* Διαστρέ-
B φειν, *pervertere, leges, Muſicam, &c.* ψυχῆς γενναία φύσις. τοιαῦται φύσεις, *ingenia eiusmodi. Euripidis dictum, Qua pote quisque in ea conterat arte diem.* Πολὺ νέμειν τινὶ, *multum alicui tribuere. Vnus vir ſaepe praeſtat multitudini. Athletices contemptor Eurip. Non agenda eſſe multa. Diphilus abutitur Euripideis.* Παῦσαι δ᾽ ἀοιδῶν, *ut Deſine querelarum.* Ἀλλ᾽ ἐμοὶ πιθοῦ, *quin da te mihi.*

Amphionis Euripidei tres nobis ſenarios, quos & aliunde notos habuiſſemus, exhibet in Gorgia *Plato* I, p. 484. E. vellem totam Amphionis ῥῆσιν obieciſſet Callicli Philoſophiae vituperatori *Platonis* Socrates; ille ſemper amabilis εἴρων, cum iam ad anguſtias redactus
C Callicles interruptum colloquium cuperet, Gorgia ceterisque diſſentientibus, neque ipſe, inquit, illibenter cum Callicle usque eo verba commutaſſem, ἕως [ἂν] αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν ἀντὶ τῆς τοῦ Ζήθου· p. 506. B. hinc, *Platonem* refutans ſatis acerbe, τὴν τοῦ Ἀμφίονος ῥῆσιν memorat *Ariſtides* T. III, p. 167. Zethi ſcilicet Euripidei verſus aliquot, ſuis tamen verbis accommodatos, Callicles adhibuerat *Platonis*, p. 485, & 486, ut, quibus ille fratrem in ſcena nonnihil moverat, iisdem argumentis Socratem abſtraheret a Philoſophia, quam iuvenibus pulcram atque utilem faſſus, ſi quis aetatem in illa contereret, ſeni praeſertim inutilem, &, ſi forte aliquando in ius traheretur, forenſis eloquentiae rerumque quotidianarum ignaro noxiam eſſe contendebat. Callicléa autem quem in finem dederit iſta *Plato*, & de qua Philoſophia non noluerit intellecta, recte mihi declaraſſe videtur *A. Gellius* N. A. x, cap. 22, quo Calliclis iſta *Platonis* e Gorgia transſcripſit,

Euripidea quae dicebam continentia. Sententiam Calliclis ſic paucis A expreſſit *Olympiodorus* in Gorgiam *Platonis MS.* Προφέρει —— ἀπὸ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου ἰαμβεῖα διάφορα, προτρεπόμενος τὸν Σωκράτη μὴ φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν πολιτικὸν βίον ζῆν· καὶ λέγει αὐτῷ, ὅτι τὸ μειράκια παιδία μεταχειρίζεσθαι φιλοσοφίαν ἐπαινῶ· τὸ δὲ γέροντας μὴ καταφρονεῖν μωρόν. Vbi Callicles ore *Platonis* ad Socratem, κινδυνεύω, inquit, πεπονθέναι νῦν ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν Ἀμφίονα ὁ Εὐριπίδου. *Olympiodori* commentarius iſta dat: πρὸς τὸν Ἀμφίονα] Ὁ Ἀμφίων οὗτος Μουσικὸς ἦν. ὁ οὖν Ζῆθος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι ῥῖψον τὴν λύραν, καὶ κέχρησο ὅπλοις. κἀγὼ οὖν λέγω σοι, ὅτι ῥῖψον τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν δεῦρο, καὶ δίκαζε. —— Ad iſta Calliclis p. 486. A. εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ. haec habentur ibidem: Κατὰ ἀλήθειαν ὁ Καλλικλῆς ὡς εὐνοῶν ἔλεγεν· ἀλλ' ὁ Σωκράτης κελεύει αὐτὸν σκοπῆσαι, εἰ τῷ ὄντι ἡ εὔνοια αὐτὴ ἐπωφελής ἐστιν. Οὕτω γοῦν καὶ ἐν τῷ (1) Κριτίᾳ πρὸς τὸν Κρίτωνα φησί. Haec olim in Friſia adhuc haerente mecum communicavit Amiciſſimus *D. Ruhnkenius* ex libro non- B dum edito deſcripta; alia quoque, quae, cum ad verba ſpectent *Euripidis*, ſuis locis commodius collocabuntur. —— Praeter tres quatuorve ſenarios, quae latebant in Gorgia *Platonis* Euripidea, nec *Ficino* neque *Serrano* animadverſa, aliis forſan ante detecta, primus indicavit *G. Canterus* Nov. Lect. VII, c. 27. Ex ineditis in Gorgiam commentariis etiam *Olympiodori* quaedam alia quoque dedit *Dan. Heinſius* Notis in *Horatium* p. 55. Ab his in nonnullis diverſa concinnavit *H. Grotius* in Excerptis ex *Eurip.* p. 373. Horum diligentiam hac in parte ſuperavit *Th. Gatakerus*, & *Platonis* Euripidea quibusdam additamentis, ſagaciter in *Stobaei* Florilegio detectis, locupletavit A. M. P. c. x, p. 510. Excerpta *Grotii*, prout auxerat illa *Gatakerus* emendaveratque, *Barneſius* repraeſentavit, ſubiectis ex *Stobaei* Florilegio Grotiano, quae illic velut ex *Euripidis* Antiope decerpta reperiuntur: ex vitioſis, quae reliquit *Gatakerus*, more ſuo ne literam quidem emenda- C vit. De multis hic in exemplum attingam unicum verſum, inter Barneſianos ex Antiope 17,

[Ἀνὴρ

(1) *Critiam* Dialogum *Platonis* mors interrupit imperfectum; ſed in Critia neque *Critoni* fuit inter interlocutores locus, neque huic Socratis correctioni. Scripſerat procul dubio *Olympiodorus* ἐν τῷ Κρίτωνι πρὸς τὸν Κρίτωνα φησί. In Critone *Platonis* loquitur in carcere Socrates cum uno Critone, ut erat amantiſſimus praeceptoris, animoſe cupiente ut ſe fineret amicorum ope quantocius carcere liberari: iſtam Critonis προθυμίαν ceterorumque laudat

A [Ἀνὴρ γὰρ, ὅστις εὖ βίον κεκτημένος]
Τὰ μὲν κατ᾽ οἴκους ἀμελείᾳ παρείασεν,

Quantillum erat *Euripidae* manum reſtituiſſe, corrigendo:

Τὰ μὲν κατ᾽ οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ·

In *Stobaei* legitur Florileg. p. 209, 40, ἀμελείᾳ παρειάσῃ· in ſuo dederat *Grotius* p. 139, —— ἀμελίᾳ παρειάσῃ. *Gatakerus*, qui primus haec ex Antiopa eſſe docte ſuſpicabatur, legebat, quod exhibet editio *Barneſii*, ἀμελείᾳ παρείασεν. Ad haec *Heathius* notis in Fragm. *Eurip.* p. 165, *Verbum*, ait, παρειασε *penultimam neceſſario producit*, &c. *Forſan reponi poteſt* παρεῖται, *ſubaudita ad* τα μὲν κατ᾽ οικους *praepoſitione* κατα.
B Sed ἀμελείᾳ tolerari non poteſt in iſta ſede ſenarii Tragici; nil dicam de παρεῖται· fatebitur, qua eſt facilitate vir humaniſſimus, ex παρειάσῃ, ne litera quidem mutata, recte efformaſſe me,

Τὰ μὲν κατ᾽ οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ·

Apud *Euripidem* multo frequentius quam ceteros παρεὶς, παρεῖσα· πάρες· vicies minimum, reperiuntur: *Geſnerus*, *Grotius*, *Barneſius* (v. 97) ut Euripidea vulgarunt ex Bellerophonte:

Ἐγὼ γὰρ, εἰ νῦν εἶχ᾽ ἐμ᾽ ὁ σπείρας πατὴρ,
Ἠπιστάμην ἂν Μουσικὴν παρεισπονεῖν·

vidit mecum *Heathius*, de quo nemo dubitabit, ſcribendum,

C Ἠπιστάμην ἂν, Μουσικὴν παρεὶς, πονεῖν.

In Ione v. 745 μὴ πάρες κόπῳ nempe σεαυτὸν, eleganter emendabat A-
mi-

---

laudat Socrates; ſed multis demonſtrat indignum eſſe perſona ſua, ſi ex carcere ſe ſinat educi: ad iſta *Platonis* e Phaedone p. 171, ᾔδειν, ἔφη ὁ Κρίτων· *Olympiodorus* iſta dixiſſe ſcribit Critonem, διότι πεῖραν αὐτοῦ εἶχεν ἐν ὁμωνύμῳ διαλόγῳ, ὡς καταφρονητικῶς ἔχοντος περὶ τὸν θάνατον. iſta nobis excerpſit ex eius commentariis Clar. *Forſter*. De *Critone Platonis* ſaepe miratus ſum quod *Platoni* frequenter iniurius ſcribit *Athen.* XI, p. 506. D.

micus *Musgravii* Emend. in *Eurip.* p. 168. In Troadum v. 690, A
Ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ' ἐῶ στόμα· verbum ἐῶ ſollicitari non debuerat. *Sophocles* Oed. in Col. 355, τὰ μὲν —— Παρεῖσ' ἐάσω. Sed illud ipſum παρεὶς ἐᾷ legitur in Euripideis apud *Plutarch.* II, p. 24. c.

> Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,
> Τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρεὶς ἐᾷ.

Incerti Tragici *Grotio* viſa in Excerpt. p. 467, & *Daviſio* in *Ciceron.* de N. D. II, c. 66. non dubitanter *Euripidi* tribuo cum *Gatakero* ad *Antonin.* VII, 31. *Euripidis* certe ſunt apud eumdem *Plutarch.* II, p. 464. A.

> τῶν ἄγαν μὲν ἅπτεται
> Θεὸς, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ.

B

Quod legitur p. 811. D. in eodem dicto, —— ἀνεὶς ἐᾷ· *Grotius* recepit in Exc. ex *Eurip.* p. 429. hinc *Barnes.* Incert. v. 360. alterum equidem cum *Heathio* rectius arbitror ἀφεὶς ἐᾷ. Pro ἀφίσεα, *Heringa* noſter *Poſidippo* Comico recte reſtituit ἀφεὶς ἔα, Obſerv. c. 28, p. 286. *Eurip.* in Electra v. 379,

> Κράτιστον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα·

de iſto verſu miror quod nobis narrat *Diogenes* L. II, 33. *Eurip. Stobaei* p. 437, 20,

> Οὐ γὰρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ
> Δοῦναι χαλινοὺς, οὐδ' ἀφέντ' ἐᾶν κρατεῖν.

C

ad reliqua propius accedit hoc *Sophoclis* Aj. v. 765, Ajacem μήδ' ἀφέντ' ἐᾶν. *Aliquid vel aliquem miſſum facere* dicitur quis in talibus ſaepe ἐᾶν· ἀφιέναι· & ἀφεὶς ἐᾶν.

Dan. Heinſius notis ſuis in *Horatium* p. 55, concinnatis quodammodo Zethi Euripidei ex *Platone* nonnullis, „nullo, inquit, negotio, „ partim ex ipſo, partim nondum editis duobus, qui penes nos ſunt, „ interpretibus, totam ῥῆσιν continuare poſſis, & eximium praeſtan-„ tiſſimi autoris locum a tenebris vindicare: quod fortaſſe operae pre-„ tium ſit." In his paene dixerim *Heinſium* νεανιεύεσθ. in cuius Lectionibus *Theocrit.* alicubi *iuvenilem iactantiam* notare memini *Ti. Hemſterhuſium* in *Scholia* ad *Ariſtoph.* II. p. 180. iſtiusmodi vero ingeniis a quibusvis inſultari hoc ſane permoleſte ferimus. *Duo cum faciunt idem non eſt idem.* Sed, ſi verum licet fateri, quae dedit illic tanquam Euri-

A Euripidea, non optime ſunt tornata: potuiſſet tamen Poëta *Heinſius*, ſolius ope ingenii, Zethum atque Amphiona elegantiſſimis Graecis etiam ſenariis feciſſe pro ſua quemque arte probabiliter diſputantes. Sed Atticorum veterum & *Euripidis* amantes, non quidem *attoniti* legeremus, duros tamen ex *Antiopa Pacuvii verrucoſa* hoc quidem in loco verſus ſuaviſſimis *Heinſii* Graecis anteponeremus: ad ductum enim *Pacuvii* ex multis incertae ſedis verſibus *Euripidae* forſan inveniremus ex hac Antiopae ſcena deſcriptos: ἀλλὰ ταῦτα δὴ δὶχαῦς ἐϛιν ἅμοια· hic unicus *Pacuvii* trochaicus a *Gellio* ſervatus N. A. XIII, c. 8, recte ſcriptus *G. J. Voſſio*,

Ego homines odi ignava opera, & philoſopha ſententia,

Zethi perſonae non diſconvenit: neque illo cum viris doctis verſum *Eu-*
B *ripidis*,

Μισῶ σοφιϛὴν, ὅϛις ὐχ αὑτῷ σοφὸς,

ſed alium opinor expreſſum qui nobis perierit. Quandoquidem vero cum *Heinſio* operae pretium fore videtur, ſi quoad eius fieri poterit hic illic nonnulla in hanc ſcenam reſtituantur; ego, minime ποιητικός, in eius reliquiis diſperſis & ſaepe retractatis redintegrandis concinnandisque periculum faciam.

A

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΠΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

ΖΗΘΟΣ. ΑΜΦΙΩΝ. ΧΟΡΟΣ.

ΖΗ. Ἀμφίον, ἀμελεῖς ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ,
Αἰσχρῶς τε, ψυχῆς ὧδε γενναία φύσις,
Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.
— — — — — — — —
— — — — — —

ΑΜ. B

Vs. 1 — 3] De pleriſque reliquis ſecurus, haec etiam ſpero me viris doctis adprobaturum, quae nonnihil a vulgatis ſunt diverſa: nituntur primum his *Platonis* ex Gorgia p. 485. E. ubi Callicles ad Socratem, καὶ ἐμοὶ, ait, τοιαῦτ' ἄττα ἐπέρχεται πρός σε λέγειν, οἷάπερ (ὁ Ζῆθος) πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι· quid hinc velut *Euripidis* effecerit G. *Canter.* vid. in eius N. L. VII, c. 27. Vt ſequentia necterentur cum iis quae praecedunt, poſueram ex *Platone:* [ἀμελεῖς, ὦ Ἀμφίον, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι.] Quibus apud me lectis feliciter Doctiſſ. *Jo.* Noſter *Luzacius* illinc ſenarium efformavit: Ἀμφίον, ἀμελεῖς ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ. Eiusdem etiam adiacent Latina: mihi primum videbatur ſcripſiſſe *Plato*, φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν — διαστρέφεις· *adeo generoſam animi indolem* — *pervertis.* Qui *iura*, *leges*, *Muſicam* &c. *pervertunt* dicuntur illa διαστρέφειν. oppoſite ad Orphea & Amphiona notantur οἱ διαστρέψαντες καὶ κατάξαντες τὸ σεμνὸν τοῦ μέλους, *Dioni Chryſ.* Or. 32, p. 380. c. Non *oculi* tantum *perverſi*, ut ſtrabonum, διάστροφοι, ſed ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι memorantur *Soph.* Aj. 446, *Aeſch.* Prom. v. 674. *Thom. M.* in Διάστροφοι φρένες· — καὶ διάστροφος μορφή. — Et ſic a *Platone* ſcribi potuit, tametſi alterum eſſet *Euripidis*, in margine forſan adnotatum, ſicut ad vocem *Platonis* Μειρακιώδει haec leguntur in *Olympiodori* commentario *MS.* Ὁρᾷς πῶς, Εὐριπίδου, γυναικώδει, εἰρηκότος, αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε. Sed *Euripidem*

C

A

EX EVRIPIDIS ANTIOPE.

ZETHVS. AMPHION. CHORVS.

[Latina, pleraque *Grotii*, interdum ad Graeca non reſpondent.]

ZE. *Omittis ea, quae te reſpicere oporteat,*
Amphion: animi ſicne generoſi indolem
In morem & habitum feminarum emaſculas?
— — — — — — — — —
— — — — — — —

B

AM.

---

dem poſuiſſe Γυναικομίμῳ, didicit *Grotius* ex *Philoſtr.* de V. A. IV, c. 21, quo ſui temporis Athenienſes dicebat Apollonius in Bacchanalibus, Γυναικομίμῳ μορφώματι, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, αἰσχρῶς διαπρέπειν· hinc διαπρέπεις reſtituendum monuit & *Heathius*, quod *Barneſius* etiam exhibet v. 4. *Grotius* ſic iſta dederat: — ψυχῆς ὧδε γυναίαν φύσιν Γυναικομίμῳ διατρέπεις μορφώματι. *Jo. Pierſonus*, Praefat. in *Moerid.* Attic. ex *Philoſtrati* aliorumque locis ſuſpicabatur p. XLIV, ſic expleri poſſe ſenarios *Euripidae*,

Φθείρεις ἢ ψυχῆς ὧδε γυναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ διαπρεπὴς μορφώματι.

C

aut etiam putabat διαπρέπων legi poſſe. Qui corrumpunt indolem ſuam recte quidem dicuntur τὴν φύσιν διαφθείρειν· ut *Luciano* in fine Somnii, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. & ſignificatum voluit Zethus *Euripidis*, *Quid — necas rectam indolem?* ſive *praeclaram ingenii indolem.* Sed neque illud φθείρειν ſic, ut puto, adhibetur apud Tragicos, neque adeo liquet quo nitatur. Quum vero praeberet αἰσχρῶς *Philoſtratus*, hoc adfirmatum a *Platone* p. 485. A. & 486. A. recepi tanquam optimum; utque ad διαπρέπεις cetera congruerent, γυναίαν φύσιν in γυναία φύσις mutavi, videorque adeo forma paulo rariori, hinc obſcurata, expreſſam hanc *Euripidis* Zetho reſtituiſſe ſententiam: Rem negligis familiarem, Amphion, *quique praeclaram adeo habes ingenii indolem, forma muliebri turpiter ſpecioſus incedis:* ſive dicatur Amphion

ΑΜ. † — — — — — — — ἐν τούτῳ γέ τοι A
Λαμπρός θ' ἕκαστος, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται,
Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν.
— — — — — —

† Τὸ

ψυχῆς γυναικὰ φύσις· ſive γυναικίαν ἔχων τὴν ψυχῆς φύσιν, aut etiam ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῇ φύσει τὸ γυναικεῖον ἔχων· idem his locutionibus ſignificabitur: ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν, *Eurip.* Bacch. v. 315. vid. Adnot. in Hippol. v. 79. ex loco *Demoſthenis* ibi citato, quo ſcribit *iuris & aequi pudorisque altaria maxime veneranda, ineſſe* ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει· facile vox corrigi poterit B in huius Orat. contra Midiam p. 371, §. 349. — Recte *Schol. Soph.* in Oed. T. v. 683, ad iſta αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις, — ſcribit, ὁ ἔχων ἄνθρωπος, nempe τοιαύτην φύσιν· ſic accipi debent αἱ ὑμέτεραι φύσεις bis apud *Thucyd.* VII, c. 14. αἱ τοιαῦται φύσεις in *Iſocratis* Paneg. p. 64 B. *Terent.* And. I, I, 64, *qui cum ingeniis conflictatur eiusmodi.*

Vs. 4—7] In hac, Poëtis Graecis & Latinis decantata, notiſſima ſibi ſententia miror errare potuiſſe *Grotium: Cicero* de Off. I, c. 31, *ad quas res aptiſſimi erimus, in iis potiſſimum elaborabimus:* & elaboramus plerique: nam *trahit ſua quemque voluptas;* & *Naturae ſequimur ſemina quisque ſuae, Propert.* III, El. VII, 20. Latinis itaque *Grotii* ſubſtitui quae dedit *Gatakerus* Differt. de N. I. S. c. XXV. qui citatis auctoribus ſic ibi ſententiam tractavit *Euripidis*, & in *M. Antonin.* v, I, ut eius obſervatis fruſtra quid adiiceretur: *Cicero* ad Att. v, Ep. x, in iſtis: *o illum! verum,* ἔρδοι τις, *dices:* nobilem reſpexit verſum ſive *Ariſtophanis*, ſeu illo antiquiorem, in eius certe Veſpis 1422, C

Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

Qua pote quisque, in ea conterat arte diem:

quem verſum fruſtra ſollicitabat *Gatakerus*. Recte etiam verſu ult. pro τυγχάνῃ, quod fraudi fuit *Grotio*, & *Daviſio* ad *Max. Tyr.* XXIII, § I. reſtituit τυγχάνει, & κράτιστος ex *Plutarcheis*; ſed in initio loci conſtituendo labuntur ambo. Ex his apud *Platonem* p. 484. E. συμβαίνει τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Λαμπρός τε ἐστὶν ἕκαστος ἐν τούτῳ, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται, Νέμων &c. vide mihi quaeſo quid efformaverit *Grotius* velut *Euripidis!* Excerpt. ex *Eurip.* p. 427,

λαμ-

A **AM.** Hac re triumphat quisque, in hanc connititur,
In hac diei maximam partem terit,
Excellere in qua maxime ſe ſenſerit.

— — — — — — —

Tu

λαμπρὸς ἐν
τούτῳ ’νθ’ ἕκαστος

ſequutus hoc *Gataker.* in *Antonin.* in Diſſert. aliud ſubſtituit deterius adhuc:

B λαμπρὸς ἐν τούτῳ τε γὰρ
Ἕκαστός ἐστι,

Barneſ. vocem prorſus inuſitatam dedit, — ἐν τουτωῒ γὰρ λαμπρός θ’ ἕκαστος. — Iſthaeccine, ἐν τουτωῒ· ἐν τούτῳ τε γάρ· ἐν τούτῳ ’νθ’, Doctiſſimis Graecorum verſuum artificibus excidiſſe! quorum nihil usquam ſimile legerant in fine ſenariorum, in quo cum apud *Eurip.* ceterosque frequenter ſit in gnomis — γέ τοι, hoc poſui: legi tamen etiam commode poſſet:

ἐν τούτῳ γε πᾶς
λαμπρός τις ἐστὶ, κἀπὶ τ. ἐ.

prout aliquoties loquitur *Euripides*; ſed laudo *Barneſium*, qui haec primus ad Antiopen retulerit: mihi hac in ſcena fuiſſe videntur Amphionis. Eſſe ex Antiope tum ex *Platone* ſuſpicari licet, tum ex *Olympiodoro*, cuius huc etiam iſta pertinere puto:
C περιφέρει ἀπὸ Ἀντιόπης Εὐριπίδου ἰαμβεῖα διάφορα. — In hanc ſententiam Amphionem plura dixiſſe non opinor, tametſi his ſenariis iſta proxima ſubiiciat *Plato:* ὅπου δ’ ἂν φαῦλος ᾖ, ἐντεῦθεν φεύγει, καὶ λοιδορεῖ τοῦτο· τὸ δ’ ἕτερον ἐπαινεῖ. — Eleganter autem, in qua re cupide quis elaborat, *cuique* adeo *maximam tribuit diei partem*, *Euripidi* dicitur Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος· errantem in his *G. Budaeum* Comm. L. G. p. 731, recte corrigit *H. Steph.* Theſ. L. G. T. II, p. 1017. G. Sed utrumque latuit *Euripidae* locus, quo ſpectabat Philoſophus: hinc commode explicari poſſunt locutiones, πολὺ, πλέον, πλεῖστον τινὶ νέμειν· *multum*, *plus*, *plurimum alicui tribuere*; & ἔλασσον, vel οὐδὲν τινὶ νέμειν. ſic bis terve, (ſemel plene p. 169, 36,) loquutus, *Thucyd.* ſcripſerat, VI, c. 88, p. 433, 17, ἵνα μηδὲ τοῖς Ἀθηναίοις

† Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος A
Κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ, εἰ φρονεῖν ἔχω,
Κρεῖσσον τόδ' ἐστι καρτεροῦ βραχίονος.
† Γνώμῃ γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
Εὖ δ' οἶκος· εἴς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν.
† Καὶ μὴν, ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
Ἀσκοῦσι βίοτον, ἢν σφαλῶσι χρημάτων,
Κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ', εἰθισμένον
Ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς, ἐν ταὐτῷ μένειν.

— — — — — —

† Εἰ B

ἔλασσον δοκῶσι νεῖμαι· pro δοκῶσιν εἶναι· de quo dubitare non debuit *Dukerus*. Similiter loquutum *Euripidem* oſtendit *Jer. Markland* in *Eurip.* Suppl. v. 380.

Vs. 8—10] Huc retraxi quae dat ex Antiopa *Euripidis Stobaeus Geſn.* p. 36, 1. *Grot.* p. 17. *Barneſius* vs. 46—48. Rectius *Geſnerus* dederat v. 1, *corpus meum imbecillum ac muliebre*, quam *Grotius*, — *infirmum ſecus*, non ſane ſuſpicatus Amphionis eſſe verba ad iſta fratris quae praecedunt reſpondentis: ne iam dicam vocem *ſecus* Romanis ſic non uſurpatam, quod e ſummo liquet *J. F. Gronov.* ad *Liv.* XXVI, c. 47. — vs. 9 ἐμέμφθης recte ceperunt, *vituperaſti:* quomodo μεμφθῆναι etiam pro μέμψασθαι aliquoties adhibetur *Euripidi*. — In eodem verſu, *Heathio* adnotatam praebet lectionem *Maximus:* εἰ γὰρ εὖ φρονεῖν ἔχω· haec leviter mutata, in εἰ γὰρ εὖ φρενῶν ἔχω, mihi quidem perplaceret; hoc tamen fateor minime neceſſarium. C

Vs. 11—14] Ex *Eurip.* Antiopa lecta in *Stobaeo Geſn.* p. 359. *Grot.* p. 205, ad hanc ſcenam pertinere vidit *Th. Gataker.* A. M. P. c. x. p. 510. G. qui ſententiam utramque ex ſimilibus veterum dictis illuminavit, iis etiam plerisque nominatis, qui ipſa repraeſentarunt *Euripidis* verba: quatuor hos verſus exhibet *Scriptor* vitae *Hom.* p. 366, 67. in his autem Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα a *Grotio* mendoſae voci recte ſubſtitutum, & πλεῖστον κακὸν, quod, pro πλέον, etiam dat *Sextus Emp.* Ἀντιῤῥ. I, p. 277. Conferri poſſunt, his partim uſi, *Plutarch.* T. II, p. 790. A. *Polybius* I, p. 50, *Diogen. Laërt.* VI, 104. *Galenus* in Protrept.

p. 5,

A † Tu corpus in me molle & infirmum [ſecus]
Non iure culpas. ſi mihi ſapientia
Conceſſa, plus hoc quam lacertorum tori.
† Sapiente cura civitas feliciter
Domusque regitur: eadem & ad bellum valet.
Sententia una vincit innumeras manus.
Multi imperiti plena res diſcriminis.
† Hi qui ſaginae manciparunt corpora,
Periculoſum civitatibus genus,
Pecunia fugiente: ventri obnoxios
Manere iisdem rebus optandum foret.

B † Qui-

p. 5, v. 57. ubi vitioſiſſima leguntur, *Euſtath.* in Il. B, p. 182, 24. Latent Euripidea in *Themiſtii* Orat. XV, p. 191. A. ἐχ ἔτω σοφὸν (L. σοφὸν ἓν) βέλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, ὡς εὐσέβεια καὶ φιλανθρωπία. non item in Eiusdem Or. XVI, p. 207. D. Haec eadem *Platoni* ſuſpicor obverſata ſcribenti quae leguntur in Amatoribus T. I, p. 138. B. C.

Vs. 15—18] Haec etiam, ex Antiope, velut Amphionis, huc revocavi ex *Stob. Geſn.* p. 79, 31. *Grot.* p. 43. *Barn.* v. 54—57. —— *Grotii* Latina Graecis v. 18 non ſane reſpondent, nec ſatis intelligo quid ſibi velint; neque etiam illa, quae Grotianis nuper vir Clariſſimus ſubſtituit. Euripidea —— δεῖ
C γὰρ ἄνδρ', εἰθισμένον Ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς, ἐν ταυτῷ μένειν· ſignificant: *adſuetus enim intemperantiae ſemper ventrem expleat neceſſe eſt.* His lectis ſententiam metro Praeſtans animi iuvenis *Joannes Luzacius* ſic eleganter illigavit:

qui ſe pugilice nutriunt
Gulae neceſſe ſemper eſt ſic obſequi.

opibus autem deſtitutus quocunque tandem modo ſibi parabit, quo corpus poſſit ſaginare, atque adeo evadat malus civis: contra qui tractat artem Muſicam ſibi patriaeque civis eſt utiliſſimus: congruunt ad haec *Euripidis* iſta *Ciceronis* Tuſc. II, c. 16, *aniculae ſaepe inediam biduum aut triduum ferunt. Subduc cibum unum diem athletae, Iovem, eum ipſum* (hic ſciolus forſan adſcripſerat, *Iovem Olympicum*,) *cui ſe exercebit implorabit: ferre non*

† Εἰ δ' εὐτυχῶν τις, καὶ βίον κεκτημένος, A
Μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
Ἐγὼ μὲν οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ,
Φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

— — — — — —

† Τοιοῦτος δὲ θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
Οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν, οὔτε δυστυχεῖ·
Εὐδαιμονεῖ τε, κ' αὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ', ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες,
Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι.
† Ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι, καὶ λέγοιμί τι
Σοφὸν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.

† Ὅστις B

---

non poſſe clamabit: notat ibi *Daviſius*; athletas, eorumque ſaginam a Poëta, certaminum iſtorum oſore, notari, extra controverſiam poſitum eſt: quid de omni hac re ſentiret nos docuit *Euripides* egregiis iſtis verſibus, quos ex eius Autolyco nobis ſervarunt *Athenaeus* x, p. 413. & *Galenus* in Protrept. p. 4. Sumam inde tantum, quae ad hunc locum pertinent:

Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους.
πῶς γὰρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος,
Κτήσαιτ' ἂν ὄλβον·
Θὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις C
Οἷοίτ'· ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ
Σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα·

In tali ῥήσει perparum intereſt, utrum dicas ἔθη οὐ καλὰ ἐθισθέντας, an εἰθισμένον Ἀκόλαστον ἦθος γαστρός. Illud rarius quod legitur in Grammatico Sangerm. *MS:* Νόσον ἔχειν, ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν· Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. —— Athletae, qui egeſtate coacti Σκληρῶς μετάλλασσουσιν εἰς ἔργα ἀμήχανα, ſive κακὰ, ſunt utique Κακοὶ πολῖται. In iſtis ex Autolyco, κἀξυπηρετεῖν τύχαις ex *Galeno* dedit *Grotius:* apud *Athenaeum* exſtat, καὶ ξυνηρετεῖν· ſi legeretur, καὶ ξυνηρετμεῖν τύχαις· hoc altero minus uſitatum hic non eſſet deterius, & certe pro ξυνηρεμεῖν in fine ſenarii, quo nonnullos offendit, *Sophocli* reſtituendum eſt ex Codicibus & aliunde in Aj. v. 1346. *Schol.* ξυνηρετμεῖν] Συμφωνεῖν, συντρέχειν· —— ἐκ μεταφορᾶς

φορᾶς

A † Quicunque largis opibus & gaza affluens
Monumenta ſortis nulla molitur ſuae,
Non hic beatus iure nuncupabitur,
Cuſtos ſed auri fortuito munere.
† Plena eſt laborum vita data mortalibus:
Non ſemper eſt infeſta, non ſemper favens
Fortuna: nunc res laeta, nunc improſpera.
Quando ergo noſtra tam vaga eſt felicitas,
Quin absque curis diſcimus vita frui?
† Cantare promtum, dicere eſt promtum mihi,
Quod iuvet, & urbis neutiquam incendat mala.

B † Vi-

φορᾶς τῶν κοινῶς ἐρεασόντων.

Vs. 19—22] Haec quidem Amphiona vel inprimis decent, ex Antiopa prolata *Stobaeo* Floril. *Geſn.* p. 153, 20. *Grot.* p. 91. *Barn.* 58—61. Horum verſuum ſecundo quod legitur in *Maximi* ſententiis, (p. 188.) Μηδὲν δ' ὅμως τι τῶν καλῶν πειράσεται· vulgata lectione rectius iudicabat clar. *Heathius.*

Vs. 23—27] Quia cum vss. 26, 27, apte cohaerere videbantur vss. 28, 29, Amphioni ſine controverſia tribuendi, hac in ſede collocavi ex Antiopa petita *Stobaeo* p. 560, 43. *Grot.* p. 433. *Barn.* v. 104—108. —— verſus 26 & 27 iterum poſuit *Grotius*, ut ex incerta *Euripidis* Trag. in Exc. p. 435. ex
C *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 744, 9. ex Antiopa eſſe monuit *Gatakerus* A. M. P. X, p. 520. In his pro Τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ· *Clementis* exhibent Edd. Τί δήποτ' ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες· alterum tamen verius arbitror; ne cui vero ſuſpectum ſit, ὄλβος μὴ σαφὴς *Euripidi* idem eſt ac οὐκ ἀσφαλὴς vel οὐ βέβαιος. μὴ σαφεῖ cum βεβηκότες aptius convenire videbatur.

Vs. 28, 29.] Leguntur ut ex Antiope in *Stob. Geſn.* p. 38, 17. *Grot.* p. 23. non, ut hic, duo, ſed quinque verſus continui; quos omnes etiam *Euripidis* Editor *Barneſ.* ad Antiopen retulit v. 49—53. Nec meminerat etiam *Gataker.* in *Antonin.* II, 13, tres iſtorum quinque verſuum ex *Eurip.* Electra petitos v. 294, &c. quod monuit *Heathius:* leguntur autem illic paulo melius ſcripti, quam in edita Electra, & prout ſcribendos vidit Amicus *Musgravii* Emend. in *Eurip.* p. 174.

† Ὅστις δὲ πράσσει πολλά, μὴ πράσσειν παρόν, A
Μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.
XO. † Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσοῖν λόγοιν
Ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.
ZH. † Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, εἴ τιν' εὐφυᾶ
Λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;
— — — — — —

† Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ,
Μολπαῖσι δ' ἡσθεὶς τοῦτ' ἀεὶ θηρεύεται,
Ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
Φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
Ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ· B
— — — — — —
— — — — — — &c.

† Οὐδ'

Vs. 30, 31] Hoc dramatis fragmentum primum eſt in Excerptis *Stobaei* περὶ ἡσυχίας p. 374. *Grot.* p. 21. voces, παρὸν ζῆν ἡδέως, hinc transſumſit *Apollodorus* Comicus ap. *Stob.* Floril. p. 153, 13. —— Ad ſententiam illuſtrandam haec & ſimilia dedit *Gatakerus* in *M. Antonin.* IV, 24, ad illud *Democriti* ὀλίγα πρῆσσε, εἰ μέλλεις εὐθυμήσειν· *Qui tranquille volet vivere, nec privatim agat multa, nec publice.* Secundum *Euripidem*, Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ, Hippol. v. 785. hic dicitur μωρόν· *Sophocli* Antig. v. 68, τὸ —— Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα. Muſicam artem tractantibus, *qui nihil praeter ſuum negotium agunt*, placuit ſemper laudabilis iſta ἀπραγμοσύνη, praeſertim Amphioni: *Julianus* in Epiſtola apud *Suid.* in Ἀμφίων· πάρεστί σοι καὶ σχολή, καὶ φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ φιλοσοφίας ἐρᾷς· quae tria ſcribit effeciſſe Amphiona τὴν παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετήν. Amphiona τῆς κιθαρῳδικῆς ποιήσεως inventorem ſtatuit *Heraclides* apud *Plutarch.* T. II, p. 1131. F. C

Vs. 32, 33] Ex Antiope habet *Stobaeus Geſn.* p. 472, 44. *Grotii* p. 345. qui ad mentem *Scaligeri* dedit δισσοῖν λόγοιν, pro δισσῶν λόγων· ſed hoc etiam praebet *Athen.* XV, p. 677. B. diſtichon excitans ut *Euripidis*, atque illinc *Euſtath.* in Il. Υ, p. 1262, v. 51. *Grotius* iterum in Excerpt. p. 373. & *Gataker.* Diſſ. de N. I. S. c. XV. *Caſaubonus* Anim. in *Athen.* XV, c. 6, „ hoc, inquit, vult Eurip. facile eſſe diſerto & facundo viro

„ de

A † Vitam otioſam qui poteſt traducere,
Negotium ſi quaerit, haud recte ſapit.
CHO. † In utramque partem facile de re qualibet
Diſſerere, ſi quis valeat eloquii artibus.
ZE. † Sapientiae quid in arte, quae recta accipit
Ingenia, ſed peiora diſcendo facit?
— — — — — —

† Quicunque, magna copia florens opum,
Domus regendae deſerit cuſtodiam,
Soloque cantu gaudet, & fidium ſono,
Non civitati, non domo prodeſt ſuae,
Non ille amicis. ipſa natura excidit
Vbi quis ſubactus dat voluptati manus.
B — — — — — — —
— — — — — — —

† [Nec

„ de quacunque re orationem inſtituere, aut aiendo aut ne-
„ gando; κατάφασιν & ἀπόφασιν vocat διοσὲς λόγες." —— mihi verba Choro convenire, atque in hac ſede apte haerere videbantur.

Vs. 34, 35] *Grotius* in Exc. ex *Eurip.* Antiopa p. 373, primus eruit ex his Calliclis ad Socratem in *Platonis* Gorg. p. 486. A. καί τοι πῶς σοφὸν τοῦτό ἐστιν, ὦ Σώκρατες, εἴτις (εἴ τιν' εὐφυᾶ ſcribi malui cum *Jo. Luzacio*) εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνη φῶτα ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενον βοηθεῖν, μηδ' ἐκσῶσαι ἐκ τῶν
C μεγίστων κινδύνων, μήτε ἑαυτὸν, μήτε ἄλλον μηδένα. —— His verſibus olim ſubiecti perierunt; nec enim dubito quin alia quoque Zethus hic dederit *Euripidis*, & ex Platonicis hunc forte ſenarium eruas,

Μήτ' αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενόν γ' ἐπαρκέσαι.

Sed in iſtis dum εὐφυῆ ſcribebat, non recordabatur *Grotius* moris Attici: εὐκλεᾶ· δυσκλεᾶ legerat & in Euripideis: vid. *Thomas M.* in v. Ὑγιᾶ, & *Pierſon.* ad Moer. p. 375. Ceterum hoc dicto ſaepius nituntur verba Calliclis ad Socratem p. 484. C. D. & p. 485. D. ὑπάρχει τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, (in ſenectute etiamnum philoſophanti) κἂν πάνυ εὐφυὴς ᾖ, ἀνάνδρῳ γενέσθαι, φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγοράς.

Vs. 36—41] Hos verſus ex *Euripidis* eſſe Antiope, & cum ſe-

† Οὐδ᾽ ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθῶς ἂν λόγον A
Προθεῖο πιθανὸν, οὔτ᾽ ἂν ἀσπίδος ποτὲ
Κύτει γ᾽ ὁμιλήσειας, οὔτ᾽ ἄλλων ὕπερ
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.
— — — — — —
— — — — — —
— — — — — —
† — — — — ἀλλ᾽ ἐμοὶ πιθοῦ·

Παῦ-

ſequentibus ad unam pertinuiſſe ſcenam ſagaciter ſuſpicatus eſt *Gatakerus* p. 510. —— Leguntur hi ſex velut *Euripidis* in *Stobaeo Geſn.* p. 209. *Grot.* p. 133. Eorum quatuor apud *Sextum Empir.* Ἀντιρρ. VI, p. 363. ubi cum nomen etiam omiſſum eſſet Poëtae, Menandreos eſſe, neque abſurde, ſuſpicabatur *J. A. Fabricius:* uno omiſſo poſuit ex *Sexto Grotius* in Exc. ex Tragicis incertis p. 467, exhibens illic inventam lectionem v. 40, φίλοισι δ᾽ οὐθεὶς, (quod poſui pro οὐδεὶς) ἀλλ᾽ ἄφαντος οἴχεται. quae properanti videntur excidiſſe. —— In huius ῥήσεως verſum ſecundum, pro παρεισάσει, meum recepi παρεὶς ἐᾷ· tanquam ſupra ſatis adfirmatum. —— Primum horum verſuum ſic ſuis *Diphilus* Comicus interiecit, ut *Euripidem* urbano ſimul ioco mulierum oſorem perſtringat apud *Athen.* VI, p. 247. B. C. *mulieres ille in Tragoediis* B

στυγεῖ, C
Τοὺς δὲ παρασίτους ἠγάπα· λέγει γέ τοι,
Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
Ὄλοιτο, νόστου μή ποτ᾽ εἰς πάτραν μόλοι.
(τύχοι poſcere videtur ſententia)
B. Πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; A. Τί δέ σοι μέλει;
Οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

Vs. 42—45] Ex his Calliclis Platonici in Gorgia T. I. p. 486. A. καὶ οὔτ᾽ ἂν δίκης βουλαῖσι προσθεῖο ἂν ὀρθῶς λόγον, οὔτ᾽ εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἂν λάβοις, οὔθ᾽ ὑπὲρ ἄλλων νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο· ſpeciem quamdam verſuum efformavit G. *Canterus* N. L. VII, c. 27; hiantes aliquot ſenarios *Grotius* in Excerpt. ex *Eurip.* p. 373, inſtructus *Olympiodori* in Gorgiam *Platonis* commentario; ubi haec

A † [Nec quicquam idonei, frater, aut recti in foro
Dices, bonive conſules; ſed nec manu
Clypeo vibrato rem iuvabis publicam:]
Non alta capias moenia, aut pro innoxii
Salute calida capere conſilia audeas.
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —
† — — Audi me igitur; hos cantus leves

Omit-

---

haec leguntur ſcripta: καὶ οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖσι] Ὁ Εὐελπίδης εἶπεν·
B καὶ οὐκ ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσης. οὗτος ἦ φησὶ, δίκαις κολάζει, ὦ Σώκρατες. ultima ſic potius ſcripſiſſe videtur *Olympiod.* οὔτ' ἂν δίκαις κολάσαις, ὦ Σώκρατες. Quae *Grotius* dedit ut Euripidea, hoc modo corrigenda cenſuit *Gatakerus* A. M. P. c. x, p. 510,

Οὔτ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθὸν ἄν ποτε
Λόγον προθεῖ' ἢ πιθανόν· οὔτ' ἐν ἀσπίδος
Κύτει ὁμιλήσας ἂν ὀρθώσαις στρατόν·
Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις δή· οὔτ' ἄλλων ὕπερ
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

Horum verſuum ſecundo cur poſuerit προθεῖ' ἢ π. non exputo: ſequentia ſic dederat *Grotius*, ἂν ὀρθώσης στρατόν· Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις σὺ, οὔτ' &c. Graece quidem dicitur ὀρθῶσαι πόλιν· πατρίδα· ſed quaero quis dixerit ὀρθῶσαι στρατόν; *Vrbem* vero *capere* nemo mihi
C facile perſuadebit dici poſſe τεῖχος λαβεῖν. Sed ut vel maxime Graeca ſint iſta, qua tandem auctoritate vel quibus iſta verbis nituntur *Platonis*? Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις effinxit *Grotius* ex Platonicis, οὔτ' εἰκὸς —— ἂν λάβοις· quae ſunt interpretantis Euripidea Calliclis: *Antiphontis* eſt p. 115, 8, κἂν ὁτιοῦν εἰκὸς περιλάβητε. —— His itaque reiectis, quinque verſus in quatuor contraxi; nihilque in his dediſſe videor, quod *Euripidem* dedeceat, quodque non poſſit adfirmari ſimilibus Tragici dictis. Ἀσπίδος κύτει ὁμιλῆσαι eſt Thucydideum πολέμῳ ὁμιλεῖν ex L. VI, c. 70. Neque huic flexus optativus ὁμιλήσειας in verſu diſplicebit *Euripidis*, qui quidem in Euripideis legere ſe meminerit τέρψειας· πείσειας· πράξειας· γήμειας· φράσειας· κρύψειας· Med. v. 1135. Alc. 700. Androm. 462. Iphig. in Aul. v. 464. in Taur. 505. 1025.
Vs. 46 ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ &c.] Haec quidem auſim Euripidea prae-

ſtare,

Παῦσαι δ᾽ ἀοιδῶν· πολεμίων δ᾽ εὐμουσίαν
Ἄσκει. τοιαῦτ᾽ ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν,
Σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν
Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ᾽ ἀφεὶς σοφίσματα,
Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. A

ſtare, nonnihil emendatius nunc ſcripta, quam ante: *Plato* ſuum Calliclem iſta facit dicentem p. 486. c. ἀλλ᾽ ὦ ᾽γαθὲ, ἐμοὶ πείθου, παῦσαι δ᾽ ἐλέγχων, πραγμάτων δ᾽ εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ᾽ ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας, Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. conf. *Dion. Chryſ.* finis Orat. LXXIII. In *Platonis* Gorgiam haec praebet *Olympiodorus*: ὁ Ζῆθος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι ῥίψον τὴν λύραν καὶ κέχρησο ὅπλοις. & paulo poſt ad iſta, Πραγμάτων δ᾽ εὐμουσίαν] Ἐκεῖνος εἶπε τῷ Ἀμφίονι, ὅτι πολέμων ἢ εὐμουσίαν ἄσκει· οὗτος δέ φησι, πραγμάτων. ad ultima, Ἐξ ὧν κενοῖσιν] Παῦσαι τούτων, ἐξ ὧν ἐν κενοῖς καὶ ματαίοις κατοικήσεις οἴκοις· οὐδὲν γὰρ ἐκ τούτων κερδανεῖς. harum notarum prima huius partis ſenſum tantum exhibere videtur: hinc tamen *Heinſius* effinxit in *Horat*. p. 55, B

ῥίψον λύραν
Κέχρησο δ᾽ ὅπλοισι, πολέμων δ᾽ εὐμουσίαν
Ἄσκει.

mihi venerant in mentem velut *Euripide* non indigni ſenarii:

Ῥίψον λύραν, Ἀμφίον, ἀλλ᾽ ἐμοὶ πιθοῦ,
Κέχρησ᾽ ὅπλοισι, πολεμίων δ᾽ εὐμουσίαν
Ἄσκει. C

Sed ob eam, quam dicebam rationem, his omiſſis, *Grotio* poſita recepi; niſi quod, reiectis vocibus Ἄρεος, πραγμάτων· pro πο-

A Omitte, teque ad Martis exerce ſonum.
Vt iudiceris ſapere, quae dico cane:
Fodias, aresque, pecora fac paſcas tua:
Oblectet alios iſte nugarum labor,
Per quas inani tibi ſit habitandum domo.

πολέμων *Olympiodori*, ſcripſerim πολεμίων δ' εὐμουσίαν Ἄσκει· nempe τῶν πολεμικῶν πραγμάτων, quae, ut notum eſt ex *T. H.* ad *Lucian.* T. 1, p. 379. *P. W.* ad *Diodor.* 1, p. 64. *Abreſch* Diluc. *Thucyd.* πολέμια vocabant. —— Παῦσαι δ' ἀοιδῶν ſcribatur, an Παῦσαι δ' ἀείδων, utrumvis ex *Euripide* poterit adfirmari: ad prius reſpondet Horatianum, *deſine mollium Tandem querela-
B *rum*: hoc idcirco praetuli, quia paulo poſt ſequitur, τοιαῦτ' ἄειδε· ſed neque in *Euripide* multum valet iſta ratio. —— Primum illud —— ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ· eſt certe Euripideum, totidem literis in fine verſuum ſcriptum in eius Heraclid. 175. Helen. 330. *Soph.* Oed. in Col. v. 1437, μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ. *Eurip.* Bacch. v. 309, ἀλλ' ἐμοὶ, Πενθεῦ, πιθοῦ. hic nomen ſua ſede collocatur, quod ne in iſtis quidem, Ἀμφίον, ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, aliena poneretur: —— Quae vs. 49 poſt Ἄσκει ſequuntur, duo etiam ſequentes verſus commodum ſervaverat *Stobaeus Geſn.* p. 369, 33. *Grot.* p. 217. cum prioribus ſic iungenda vidit *Gatakerus*. In verſu 49,

Σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν·

ad evitanda ὁμοιοτέλευτα, quod ſuſpicor *Euripidem* dediſſe, reſti-
C tui, ποιμνίοις. utrumque uſitatum eſt: hoc *Sophoclis* Oed. T. v. 1038, ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. —— cum his conf. *Alciphronis* L. III, *Ep.* 14. Verſum ultimum Stobaeanis iam adiecerat *Grotius*, a *Platone* & *Dione* ſubminiſtratum.

CAPVT

A

C A P V T IX.

De Rheſo dramate.

In Rheſo dramate nihil adeo legi de meteóris. De auctore dubitatum. Ex prologo perdito XI verſus proferuntur, a Iunone Tragica pronunciati, Minervam alloquente. Prologum fuiſſe conditum ad exemplum Sophocleum. Hinc multum diverſos Euripidis Prologos, Comico iure notatos. De Rheſi B *auctore doctorum hominum iudicia. Illud drama perpaucis veterum citatum. Euripidae varii. Rheſum ſcribi potuiſſe a Tragici fratris filio. Certe non Sophoclis tantum, ſed & indignum Euripidis eſſe perſona. Euripidis abeſſe* τὸ τραγικὸν, τὸ γνωμικὸν, τὸ ἀκριβὲς, τὸ γλαφυρὸν, τὸ ἐκλέγειν κοινὰ καὶ δημώδη. *Verba ineſſe de rariſſimis permulta, qualibus abſtinet Euripides.*

Quo capite Phyſica quaedam *Euripidis* attigi, miretur forſan aliquis, *Rheſi* nullam a me factam fuiſſe mentionem, qui quidem in argumento *Rheſi* dramatis iſta legere ſe meminerit: τὸ δὲ δρᾶμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, ὡς οὐκ ὂν Εὐριπίδου· τὸν γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνει (ſcribendum ὑποφαίνειν) χαρακτῆρα. ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἀναγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. C Sed mirari deſinet, ubi cognoverit, in dramate *Rheſi* ſuperſtite, cui praefiguntur iſta, nihil reperiri quod illuc referri potuerit, niſi forſan unum illud, quo Troiani vigiles, qui chorum conficiunt, Pleiadum ſideris iam apparentis, & Aquilae medium coeli tenentis, meminere v. 528,

Τίνος ἁ φυλακά, τίς ἀμείβει
Τὰν ἐμάν; πρῶτα
Δύεται σημεῖα· καὶ ἑπτάποροι
Πλειάδες αἰθέριαι·
Μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται.

qui-

A quibus Tragicus Homerica quodammodo expreſſit ex Iliad. κ, v. 251,

> ἔγγυθι δ' ἠώς·
> Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ
> Τῶν δύο μοιράων.

iſta autem ex Rheſo, quae recte cepit Clar. amicus *Musgravii* p. 145, velut ab Aſtronomiae peritiſſimo Poëta ſcripta *Joſ. Scaliger* admiratur in Prolegom. ad *Manilium*, p. 6, & 7. ubi, praeter cetera, *Auctor*, inquit, *Rheſi vetuſtiſſimus ſcribit Vergilias eminere ſupra finitorem Aquila culminante.* Qui Rheſum *Euripidis* eſſe Tragoediam cum *Scaligero* negat, *Sam. Petitus Scaligeri* tamen ſuper hoc loco obſervata conatus eſt labefactare Miſcell. III, c. 22. —— Ab hoc uno loco ſi diſcedas, nulla hoc in dramate deprehendetur περὶ τὰ μετάρσια
B πολυπραγμοσύνη· neque iſta pauca videntur hac potuiſſe nota deſignari, tanquam quae cenſeri deberent *Euripidem* χαρακτηρίζειν· quum contra minus accurate de ſideribus loquatur *Euripides*; hoc monuit *Scaliger* ibidem, & Caſtig. in *Catull.* p. 92.

Si huius nominis drama ſcripſit *Euripides Mneſarchides*, poſſet quis ſuſpicari, ex iſtius argumento ſumta, quae ſupra poſui; prout *Scaliger* putabat, de duobus argumentis, quae *Sophoclis* praefiguntur Philoctetae, alterum, verſibus ſcriptum ſenariis, non iſtius eſſe dramatis, ſed alterius cognominis ſive *Aeſchyli* ſeu *Euripidis*; nam ad iſtud argumentum haec ſua manu ſcripſit vir Summus in exemplari edito Bibl. Leidenſis: ἔστιν ὑπόθεσις οὐ τοῦ παρόντος δράματος, ἀλλὰ τοῦ ἐπωνύμου, ἢ τοῦ Αἰσχύλου ἢ τοῦ Εὐριπίδου· ἀμφότεροι γὰρ Φιλοκτήτην δρᾶμα ἐδίδαξαν.

Sed *Rheſi* drama ſuperſtes cuiuscunque ſit auctoris, videtur ad nos imperfectum perveniſſe. Ex eius Prologo, qua parte deficit, verſus
C aliquot, atque adeo dramatis initium, quod huc usque latuit in tenebris, hic in lucem proferam. Verbis ex argumento vulgato paulo ante deſcriptis, in *Euripidis* Codice *MS.* Florentino, quem *Iſ. Voſſius* adhibuit, haec proxima ſubiunguntur, ex libello deſcripta Leidenſis Bibliothecae: Πρόλογοι δὲ διττοὶ φέρονται. ὁ γοῦν δικαίαν ἐπιθεὶς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥήσου γράφει κατὰ λέξιν οὕτως,

> Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἡ διφρήλατος

Καὶ ἐν ἐνίοις δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλογος, πεζὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ. καὶ τάχα ἄν τινες τῶν ὑποκριτῶν διεσκευακότες εἶεν αὐτόν. ἔχει δὲ οὕτως. Sequuntur tum undecim ſenarii, partim *Iſ. Voſſii*, meo partim arbitratu ſic leviter emendandi:

A

(1) Ὦ, τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος,
Παλλὰς, παρῶμεν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἔτι
Μέλλειν Ἀχαιῶν ὠφελεῖν στρατεύματα.
Νῦν γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορὸς,
Λόγχῃ βιαίᾳ γ' Ἕκτορος στροβούμενοι.
Ἐμοὶ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλγιον βάρος,
Ἐξ οὗ γ' ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρος θεὰν
Κάλλει προήκειν τῆς ἐμῆς εὐμορφίας,
Καὶ σῆς, Ἀθάνα, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Εἰ μὴ κατασκαφεῖσαν ὄψομαι πόλιν
Πριάμου, βίᾳ πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην.

B

Re minus conſiderata his verſibus *Iſ. Voſſius* ſubſcripſerat: *ſunt autem haec verba Ulyſſis.* Imo vero ſunt ſine ulla dubitatione verba Iunonis in ſcenam prodeuntis, Minervam, quam adloquebatur Troianis non minus iniquam, ad auxilium Argivis ſuis ferendum graviter cohortantis, nocte iſtum diem ſequuta, quo Graecos Hector maxima clade affecerat: huius ubi meminit *Homerus* Il. κ, (v. 48—52) in iſta quidem parte carminis, quam Δολωνοφονίαν καὶ Ῥῆσον inſcripſere, huius dramatis argumento praecipuo, Iunonis nullam fecit mentionem, ſed eius *Scholiaſtes* in Il. κ, v. 435, de Rheſo agens, δείσασα, inquit, Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει. illic etiam oraculo ſignificatum ſcribit Rheſo, invictum fore, ἐὰν οἱ ἵπποι αὐτοῦ τοῦ Σκαμάνδρου πίωσι, καὶ τῆς αὐτόθι νομῆς γεύσωνται. ſed qua nocte venerat (αὐτονυχεὶ, inquit *Euſtathius*) in caſtra Troiana, Rheſi tentoria *multa caede cruentus* vaſtavit Diomedes, eiusque equos albicantes avertit in Graecorum caſtra, C

priusquam
Pabula guſtaſſent Troiae, Xanthumque bibiſſent;

Vir-

(1) In his verſibus, quae Codicis Florentini contextus minus ſincera dabat, erant in margine melius ſcripta. Sed vs. 4, pro μακῇ δορὸς, quae Codicis erat lectio, ponere malui, ἐν μαχῇ δορὸς (ut in *Eurip.* Cycl. v. 5, & apud *Stobaeum* p. 240, 17.) quam cum *Iſ. Voſſio*, ἐν ἀκμῇ δορός. vs. 5, vocem βιαίας in βιαίᾳ γ'.

A *Virgil.* Aen. I, v. 476. qui de Diomede & Ulyſſe *Homero* narrata in par illud amabile Niſum & Euryalum, artifice manu diſpoſita, tranſtulit.

Et, ne quis dubitet, Tragoediae non optimae Pater, hac etiam in re, ſicut in multis, verbis tamen potius, quam rerum apta diſpoſitione, *Homerum* ſequutus, Minervam fecit Ulyſſi & Diomedi benignam adiutricem in Rheſo contrucidando. Nam cum, interfecto ſpeculatore Dolone contentus, in caſtra ſua retrocedere cuperet Ulyſſes, adparet ex improviſo Minerva, quidque facto opus eſſet amicos admonet. Ut *Homeri* Ulyſſes

ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης,

Il. B, v. 182, & Tydides in Dolonîa Il. K, v. 512; ſic Ulyſſes Tragici Deam ſuam agnovit tutelarem Rheſi v. 608,

B

Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν· ἐν πόνοισι γὰρ
Παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε.

quae partim ex Homeréis v. 278, ἥτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, expreſſa ſunt: ſed cum his, & ſupra poſitis ex Flor. Cod. comparet mihi quis ex Ajace *Sophoclis* eiusdem Ulyſſis ſimillima v. 14,

Ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί.

In his imitatorem *Homeri* agnovit *Euſtathius*, qui Rheſi Tragoediam non memorat in ſuis ad *Homerum* commentariis. Vt in Rheſo Iuno, ſic in Ajace *Sophoclis* prima prodibat in theatrum Minerva, nec pro mo-
C re *Euripidis* ſola, ſed Ulyſſem adloquens, qui tentorium Ajacis adſtabat ſpeculator. Ad illud initium Rheſi,

Ω, ὦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος,
Παλλάς,

exigantur primi verſus dramatum *Sophoclis*; Electrae,

Ὦ,

αἰαγ' immutavi; & prout oportebat ſic ſcripta vs. 7, ἐκεῖνα Κύπριν Ἀλέξανδρον θεάν. Verſum 9 ſic Codex praeferebat: καὶ σῆς Ἀθηνᾶ, φίλτατ' ἐμοὶθ' ἐῶν· *Iſ. Voſſ.* emendabat: Καὶ σῆς, Ἀθηνᾶ, φιλτάτη ἐμοὶ θεῶν. turpis hiatus facile monſtrabat formam legitimam φιλτάτης.

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ A
Ἀγαμέμνονος παῖ.

Oedipodis Tyranni,

Ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,

Oedipodis in Colono,

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος, Ἀντιγόνη,

Antigones,

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

Quiſquis demum Rheſi drama ſcripſerit, iſtius Prologi Conditor hac in parte non *Euripidis* morem, ſed *Sophoclis* expreſſit artificium, qui, quantum apta valeret fabulae diſpoſitione prae *Euripide*, Dramatum quoque ſuorum Prologis demonſtravit. Sophocleis, aut huic etiam Rheſi prologo, nihil ſimile deprehendetur in viginti qui ſuperſunt B
Prologis Euripideis

In his *Euripidis* prologis, verſibus elegantiſſimis, & ſaepe magna cum cura κατερρινημένοις, ſed ad Homeréam tamen *Sophoclis* maieſtatem neutiquam aequiparandis, totum dramatis argumentum, ea interdum enarrantur, quae omnem ex ultima demum parte capiendam auditoribus intervertant voluptatem.

Saepe nimis ſunt verboſi; quique primus in ſcenam prodit ſolus verba facit, nec raro γενεαλογεῖ. Plus aequo mordax, iuſtam tamen in *Euripidis* Prologos meo quidem iudicio cenſuram exercuit *Ariſtophanes*, acerbe διαβάλλων τὴν ὁμοειδείαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων, in Ranis v. 1230 — ad v. 1277. hoc vix uno potuit exemplo refelli,

Ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.

Tanquam in Prologis ἡδέως ἀπαγγέλλων τὰ γένη ridetur in Acharn. C
v. 47, &c.

Sed undecim iſti verſus ex Rheſi prologo ſic ſunt facti, ut ipſa verborum σύνθεσις ex Sophocleis potius videatur quam ex Euripideis expreſſa: mirorque adeo Grammatici Graeci iudicium, cui πρόλογος iſte videbatur πεζὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ. nec multum vereor, ne illius hac in parte iudicium ab elegantiarum veterum doctis ſpectato-

(2) Verſui 7, Λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν· hic praemittitur in Cod. Flor.

Ὀρθοῦ κεφαλὴν πῆχυν ἐρείσας.

dignus qui reſtituatur in ſede, qua excidit. Paulo poſt ex eo-

A tatoribus meo anteponatur. Iſta naturae congrua ſimplex oratio, σεμνὴ καὶ εὐπρεπέστατα ἔχουσα μεγαλοπρέπεια, ne *Sophocle* quidem eſt indigna, &, ſi ad paucos iſtos verſus Rheſi totum drama, quod legimus, reſponderet, ſuſpicaremur cum *Scaligero Sophoclem* Rheſi dramatis eſſe auctorem.

Sophoclem tamen, nec mirum, dubitanter nominat *Scaliger*, ſed *Euripidem* fabulam ſcripſiſſe confidenter negat Prolegom. ad *Manil.* p. 7, ubi *auctor* inquit *Rheſi Tragoediae vetuſtiſſimus, qui ſine dubio non eſt Euripides:* —— Comment. in Culicem p. 31, *auctor Trag. Rheſi, non enim eſt Euripides.* & habuit vir Summus huic ſuae ſententiae ſuffragatores, *Flor. Chriſtianum*, *Dan. Heinſium*, *Andream Schottum*, & *Sam. Petitum*; hic, ſatis abſurdam de *Ariſtarcho* tanquam auctore ſuſpicionem ſuam exhibens, docte tamen *Sophocli* fabulam abiudicat & *Euripidi*, utiturque in eam rem argumentis minime contemnendis Miſ-
B cell. III, c. 22.

Euripidis editorem Clariſſimum non ſane miror iſta ſcribentem in Rheſi v. 430, „ſi qua mihi in his rebus perſpicacitas, non modo So„phoclei Characteris omnino nihil ſapit, ſed totum penitus Euripi„dem ad vivum exprimit. Hoc centum plus inſtantiis poſſem pro„bare." Sic ex cathedra poterat S. T. B. *Barneſius* probabiliter loqui, &, nemine contradicente, ſi liberet, Ῥησίζειν. ſcripto mandata verba duntaxat videntur & neminem movent.

Illud ſaepe miratus, tam pauca ex Rheſi dramate veteribus, Euripidea libenter adhibentibus, excitata, tandem animadvertiſſe mihi videor, hoc drama veterum perpaucis fuiſſe lectum. Illinc ſumtos quinquaginta minimum verſus, aut integros, aut leviter ad ſuam in ſcribendis verſibus infantiam accommodatos, incertus *Auctor* inſeruit Tragoediae ſuae Χριστοῦ πάσχοντος. In *Jo. Tzetzae* (Chiliad. IV, v. 965 &c.)
C ἱστορίᾳ περὶ Ῥῆσον κατ' Εὐριπίδην duo leguntur ſenarii qui ſunt in Rheſo vss. 510, 511. —— Ex Rheſo quoque voces in Lexicon ſuum Tragicum receperat *Didymus*; hinc praebet *Heſychius*, Γοργωπὸν ἔδερκεν, ſumtum ex Rheſi v. 7 (2) vidit *A. Heringa* Obſerv. p. 212. Κερόδετα τόξα, ex v. 34, *E. Spanhem.* in *Callim.* h. Apoll. v. 33. Ὕπαφρον, ex v. 711, *P. Weſſeling.* Probab. p. 47. Ἐδέννασεν, ex v. 925 & 951, (ubi ſcripſerat, opinor:

Μάτην

---

eodem Cod. ſcribendum:

Τίς ὅδ', ἢ φίλιος φθόγγος; τίς ἀνήρ;
Τί τὸ σῆμα; θεόφ.

Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος (3) τροχηλάτης A
Ἐλέννασ', Ἕκτορ·)

τολυπεύσας, Homericum, ex v. 744. Προταινὶ, ex v. 523, & ex proximo verſu 524, Ἐγερτὶ, nam ubi vulgatur Ἐγερεῖ, γρηγορεῖ, ſcribendum videtur, Ἐγερτὶ, ἐγρηγόρως. haec forma vulgaris, Homericum eſt ἐγρηγορτὶ, in Il. κ, v. 182. illud in loco Rheſi legitur, & ſenſu nonnihil diverſo in *Soph.* Antig. v. 419. —— Vbi teſtis laudari potuerat *Herodotus* I, c. 173, laudatur Εὐελπίδης ἐν Ῥήσῳ *Euſtathio* in *Dionyſii* Perieg. v. 270, reſpicienti verſum Rheſi 29, 30, ubi pro ἢ eleganter γόνον corrigebat *Jo.* noſter *Pierſonus:*

Τίς δ' εἶσ' ἐπὶ Πανθοΐδαν, ἢ γόνον
Εὐρώπας, Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν.

Quis huc arceſſet Polydamanta Panthi f. aut filium Europae Sarpedona? B
Idem ille *Pierſonus* in Veriſim. I, c. 6, p. 82, alium Rheſi locum emaculavit ex *Etymologico MS.* curatius elimatum *Toupio* Emend. in *Suid.* II, p. 21. In edito etiam *Etymologico* memoratur Εὐελπίδης Ῥήσῳ· &, velut *Euripidis*, Rheſi verſus 211 adhibetur a *Mario Victorino* Artis Grammat. L. I. Quantum recordor unicum tantum ex Rheſo dictum in Excerpta ſua *Stobaeus* retulit p. 360, 7, verſum nempe 105 cum tribus ſequentibus.

Tametſi non ſit *Euripidis* iſtius nobiliſſimi drama, potuit ut *Euripidis* adhiberi, ſiquidem iam olim inter Euripidea locum repererit. Etiam florente republica Attica cognomines aliquot nobis innotuere; *Euripides* notatus *Ariſtophani* Eccleſ. v. 821, quem rempublicam geſſiſſe vidit *St. Bergler. Euripides* Comicis irriſus recentioribus *Anaxandridae* & *Ephippo* apud *Athen.* XI, p. 482. C. D. Duo quoque Tragici Poëtae, alter antiquior noſtro; alter ipſius, *Suida* teſte, ἀδελφιδοῦς. C
Secundum eumdem *Suidam* Noſter filium etiam habuit ſibi cognominem: hic *Euripides*, ut puto, poſt patris obitum, dramata paterna Iphigeniam in Aulide, Alcmaeona, Bacchas, Liberalibus urbanis in certamen detulit, & quintae, ut ſuſpicor, victoriae honorem paterno nomini comparavit: hoc partim nititur fide veterum Criticorum in *Schol.*

(3) Vulgatam, Θρήκιος στρατηλάτης ſic corrigo: viditque *Portus aurigam* fuiſſe Rheſi, quod liquet ex vss. 771, 781, 804 &c. Speciem vulgatae voci *Barneſius* conciliavit; & apud *Homerum* excitat Apollo cognatum Rheſi Θρῃκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα· Il. κ, 518. ſed in Tragoedia famulus fuit auriga Rheſi;

A *Schol.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 67, αἱ Διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας. Bacchas prae ceteris, *Luciano* quoque iudice T. III, p. 114, βιβλίον κάλλιστον, perplacuiſſe ſuſpicor Athenienſibus, & hoc drama deſignatum *Suidae*, ubi *Euripides Mneſarchi F.* quinta honoratus dicitur victoria μετὰ τελευτὴν, ἐπιδειξαμένου τὸ δρᾶμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. *Euripidis* cognominis fuiſſe ſuſpicatur *Heathius* in *Eurip.* p. 83. quae profert ex *Eurip.* Iphig. *Aelianus.* Huic cognomini fratris filio, velut auctori Tragico, tria *Suidas* attribuit dramata, Oreſten, Medeam, Polyxenam: *ego & Rheſum illi tribuerim*, inquit *Mart. Anton. Delrio* Prolegom. in *Senecae* Trag. p. 22. Quae non ſanequam abſurda eſt ſuſpicio: nec enim tum longe quaerendum, cur alterius *Euripidis* dramati inter nobiliora locus fuerit conceſſus.

Quidquid huius ſit, id mihi quidem & cum aliis & cum Eruditiſ-
B ſimo *Jacobo Hardionio* iam ab aliquot annis (olim aliter ſentiebam, re nondum ſatis explorata) viſum fuit manifeſtum, Rheſi drama nec *Euripidis* eſſe, neque *Sophoclis.* Sophoclea quidem inſunt, non pauca; loquendi quoque formulae ab *Aeſchylo* & *Euripide* transſumtae; ſed, ab Aeſchyleis diverſiſſimum, drama in univerſum non *Sophocle* tantum ſed & indignum arbitror *Euripidis* perſona. Horum ingenia qui cognoverint mecum opinor fatebuntur ab utriusque ingenio alieniſſima huic fabulae ineſſe lineamenta. Verum ſic hoc genus natura comparatum eſt, ut, quos in multis ſimiles facile tanquam diverſos dignoſcas, difficulter tamen demonſtres diſſentienti.

Praeter Prologum, de quo ante dictum fuit, tota Oeconomia fabulae variis caſibus implicitae abhorret a more fingendi Euripideo. Qua parte ſemper habitus fuit ab antiquis Criticis *Euripides* admirabilis, nihil eſt in hoc dramate, quod ſpectatoribus Atticis videri potuerit
C miſerabile atque adeo dignum Tragica maieſtate. *Euripidae* proprium in omnibus Tragoediis, πολὺ τὸ γνωμικὸν hinc abeſt, ubi more potius Sophocleo hic illic breviſſimae quaedam interſeruntur, aptae pleraeque, ſententiae. Nullum eſt *Euripidis* drama, in quo Chorus non admiſceat ab actione quaedam remota, aut non attingat hiſtorias, quae ſpectatoribus etiam Atticis videri debuerunt tenebricoſae: ad *Eurip.*

ſi; nec nominatur propterea. Poëtis Latinis dictus *agitator equorum*, his Poëtis eſt διφρηλάτης, ἁρματηλάτης & τροχηλάτης. *Eurip.* Phoen. v. 39, Λαΐου τροχηλάτης· in huius Troaſin v. 447, ubi recte ſcriptum, Δαναϊδῶν στρατηλάτα· Codex Flor. exhibet ἀρχηγέτα.

rip. Phoen. v. 1026. quaedam proſtant ea de re ſcripta: nihil in Rheſo Chorus A

> *medios intercinit actus,*
> *Quod non propoſito conducat & haereat apte;*

ubique contra, oratione, niſi vitiata ſit a librariis, intellectu facillima, in Rheſo, & multo quidem conſtantius quam debuerat,

> *Actoris partes chorus officiumque virile*
> *Defendit.*

Rheſi quidem conditor *Sophocleae* Sirenis dulcedinem ſtuduit, & *Euripidis* repraeſentare τὸ ἀκριβὲς καὶ γλαφυρὸν, ſed ab utriusque virtutibus, inprimis a verborum utrique propria συνθέσει, abfuit quam longiſſime. *Dionyſio Halic.* iudice ſolus inter Tragicos uſus eſt *Euripides* τῇ γλαφυρᾷ καὶ ἀνθηρᾷ συνθέσει. illa ſecundum *Dionyſ.* T. II, p. 46, & 47, εὔφωνά τε βούλεται εἶναι πάντα [τὰ] ὀνόματα καὶ λεῖα καὶ μαλακὰ καὶ παρθενωπά· τραχείαις δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀντιτύποις ἀπέχθεταί πως· τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει. ad hanc normam qui cum Euripideis Rheſum comparabit, diverſi Patris filiolum fatebitur. —— *Ariſtot.* Rhetor. III, p. 120, 4, ubi artem, ne offendat auditorem, in dicendo occultandam praecipit, κλέπτεται δ' εὖ, inquit, ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθείας διαλέκτου ἐκλέγων συντιθῇ, ὅπερ Εὐριπίδης ποιεῖ, καὶ ὑπέδειξε πρῶτος. B

Recedens ab Homerica *Sophoclis* & *Aeſchyli* praeſertim magniloquentia, vocibus Poëticis, quantum fieri poterat, evitatis, ex uſitatis in ſermone Athenienſium quotidiano ſelegit optimas & elegantiſſimas, atque his orationem ſuam artificio latente contexuit: uſus *Euripides* κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, (natura minime μεγαλοφυὴς ὢν) quantam tamen ſuis verſibus vim indiderit διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, docet *Longinus* π. Ὕ. XXXIX, 3 &c. XV, 6.

In tot millibus *Euripidae* ſenariis, perpauca verba reperientur, quae harum rerum gnaris, Poëtis cenſeri queant ſolis uſitatae, aut illiteratis iſtius aevi Atticis incognitae; quales Homericas fuiſſe plurimas, tum aliunde ſatis noveramus, tum demonſtrat Comici *Stratonis* locus perinſignis apud *Athen.* IX, p. 382, & 383. Iſtiusmodi λέξεις, vulgo inuſitatae, plures in uno Rheſi dramate reperiuntur, quam in undeviginti Tragoediis *Euripidae*, perditarumque reliquiis omnibus. *Euripidi* quidem inuſitatae, ſive Sophocleae λέξεις ſeu *Aeſchyli*, hic a me longe plurimae deſignari poſſent: de multis ex Rheſo, quae ſunt ad manum, paucas adponam, quibus, me iudice, ſic nunquam fuiſſet uſurus *Euripides*, prout C

(1) Haec mea de Rheſo quaeque leguntur capite nono, prout hic

A prout illas adhibuit Rheſi Poëta: vs. 177, Τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις; vs. 509, — κακῷ δὲ μερμέρῳ παλαίομεν. vs. 629, πολεμίων μεμβλωκότων. vs. 776, Ἤπυσα. vs. 929, ἐδέννασεν, & v. 951. vs. 817, μάργα γ', ἢ καρανιστὴς μόρος. vs. 744, Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας· quae paulo poſt male repetita legi vidit Amicus *Musgravii*. vs. 523, χρὴ προσταῖν τάξεων φρουρεῖν ἐγερτί. *Noctis caliginem* lecta voce ſaepe dixit & *Euripides* εὐφρόνην· ſemel aut bis ὄρφνην. Rheſi conditor κατ' ὄρφναν· ἐν ὄρφνῃ· δι' ὄρφνας· ſingula poſuit plus ſemel repetita. Talia vero, quae dantur plurima, nunc non attingere ſtatueram. Priora pleraque nemo miraretur, in *Sophoclis* ſi ſparſa legerentur Tragoediis. Hic vocabulorum fuiſſe fertur novator: ſed nova prorſus verba procudere, niſi a ſono quaedam ficta, ne *Homero* quidem licuit: potuit & obſolefacta *Sophocles* in uſum revocare; & ſaepius uſu cognitis novam quamdam indidit ſignificandi vim, qua parte ſummus Tragicus habuit in *Herodoto* ſe dignum imitatorem.

B

CAPUT X.

De Rheſo incerti dramate.

De Rheſo dramate brevis diſputatio. Legem Sophocli ſervatam hic ubique violari. Hectorem qualem pinxerit Poëta. Totum tum enarratur drama, ut liqueat neutri convenire. Libro Flor. vulgatis meliores excitantur lectiones. Dolon Eumedides. Hominis ventoſi commentum. Tertius in hoc dramate miles glorioſus Rheſus: huic amata Arganthône. Equos tantum Rheſi Diomedem & Ulyſſem, tum primum equitantes, in caſtra ſua avertiſſe. C *Ocius ventis nihil Homero fingi; equos veloces tantum* ἰσανέμους. *In hymno veteri dictos videri* πνοιῆς ἀνέμων θάσσονας. *Hectori tribui reſponſa frigida ad accuſationes aurigae Thracis. Superſtitioſus Nicias* δυσοιώνιστος. Ἐνδοιάζεσθαι, *dubitare. Muſae in ultimo dramate minus probabilis oratio.* Ἕτερον *de malo.* ἕτερος δαίμων. *mala* ῥᾷον *&* ῥᾷστα φέρειν.

(1) Rheſi drama neutri equidem, ſed, ſi alterutri tribuendum eſſet, libentius tamen *Euripidi* tribuerem quàm *Sophocli*, a cuius ingenio caſtigatiſſimo, ordine fabulam legitimo diſponentis, oecono-

hic vulgantur, ante ſcripta ſunt, quam legiſſem *Jacobi Hardionii*

 de

conomia Rheſi, prorſus in multis ἀνοικονόμητος, planiſſime abhorret. A
Hanc in rem nonnulla *S. Petitus* iam indicavit turpiſſima huius Tragici peccata, qualia certe neque *Euripides* admiſiſſet, εἰ καὶ (τὰ πλεῖστα) μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ut ſcribit *Ariſtoteles* de Poët. c. XIII, p. 237, 27. ſed quae multo magis dedecent *Sophoclem*. Hic praeterea, laudis ſemper aemulus Homereae, quales Tragoedia requirebat, heroas in ſcena ſemper σπουδαίους repraeſentavit, οἵους δεῖ εἶναι. Haec ab eodem ſummo Doctore ſaepius in eodem libello inculcata lex (p. 255, 4. 225, 27. 228, 27, 229, 12.) turpiter ab Auctore Rheſi fuit violata.

Non Hectorem, praecipuum dramatis heroa, ſuis nobis coloribus expinxit, quem *Sophocles* ſic feciſſet loquentem, *ut fluere omnia ex eius natura* viderentur; ſed, abſurde meo iudicio, ut ſuperbum & *ſine pectore* militem, *qui nil niſi praelia* noſſet, cuiusque temeritatem inconſideratam confutare debuerint & Aeneas, & qui pro caſtris excubabant vigiles. Habuit in Aenea quem ſequeretur: ex antiquis *Philo-* B
ſtratus in Heroicis p. 723, ἐκάλουν οἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἕκτορα χεῖρα τῶν Τρώων, τὸν δὲ Αἰνείαν, νοῦν. Fueritque Troianorum fortiſſimus Hector θρασὺς, manu melior, quam conſilio, Hectora tamen dedecent quae Tragicus ipſum facit dicentem; quasque dat Aeneae partes, rectius, ut apud *Homerum*, ſuſtinuiſſet Polydamas,

Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἕκτορι δ᾽ ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ᾽ ἐν νυκτὶ γένοντο·
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ᾽ ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.

Il. Σ, 250. Huius aequalis providentiſſimi, atque eo nonnunquam timidi,

---

de hoc Dramate Diſſertationem, *dans les Memoires de Litterature* C
de l'Acad. Royale des Inſcriptions & B. L. T. x, p. 323—337. Tragici peccata notat vir egregius p. 329 & ſeqq. Nec *Sophocli* drama tribuendum neque *Euripidi* decernit p. 334, &c. Lectis *Hardionii* meisque obſervatis videbit Lector eruditus, raro in eadem nos ambo incidiſſe cogitandi veſtigia, niſi quod rem eamdem noſtro quisque modo conati ſimus probabilem reddere.

(2) Εἴθ᾽ ἦσθ᾽] Paeter *Stobaeum* p. 360, 7, quatuor verſus iſtos leviter immutatos adhibuit *Auctor* Trag. Chriſt. v. 2373. Dum quartum ſic exhibet, Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε δ᾽ αὖ κρύπτ᾽ εἰδέναι· inveniſſe videtur in ſuo Codice Σοὶ & τοῖς· quod (τοῖσδε hic malui, quam τοῖς δὲ, vel τοῖσδε δὲ) recepi, probatum *H. Stephano* An-

A midi, conſiliis ſaepe reluctatus, interdum utiliter ſe praebuit Hector *Homeri* morigerum. Ἕκτωρ [ὤνατο] Πολυδάμαντος, ubi ſcribit *Aelianus* V. H. XII, c. 25, nonnulla notarunt *Kühn.* & *Perizonius* — Initio Rheſi vigiles, ne noceat officio defuiſſe, ſomno Hectorem excitant, indicaturi tota nocte in caſtris Graecorum ignes collucere v. 41,

Πῦρ αἴθει στρατὸς Ἀργόλας, Ἕκτορ,
Πᾶσαν ἀν' ὄρφναν.

Hoc audito ſibi mox Hector perſuadet, fugam Graecos moliri; clamat ad arma; atque iſthac ardet nocte fugientes inſequi. Verbis illum ſatis intempeſtivis a ſuſpicione retrahere fruſtra vigiles conantur. Loquentibus intervenit Aeneas; hic, re cognita, tanquam iuvenis rector, regaliter damnat Hectoris audacem temeritatem. Si habuiſſet utrumque Poëta probe cognitum, non tam arroganter iſta feciſſet
B Aeneam dicentem v. 105,

(2) Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί·
Ἀλλ' οὐ γὰρ ὡὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
Πέφυκεν· ἄλλῳ δ' ἄλλο προσκεῖται γέρας·
Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε βουλεύειν καλῶς.

Τὸ καλῶς βουλεύειν tribuit, opinor, Antenori, Priamo, ceteriſque curiae Troianae ſenatoribus, *queîs aetas longa magiſtra fuit:* ſuam tamen etiam Aeneas Tragicus βουληφόρου perſonam hic, modeſte, ſuſtinuit. Ad Creuſae ſuae fratrem, maximum Hectora,

tota ſalus in quo Troiana manebat,

iſta

C Annot. in *Eurip.* p. 116, qui magis accommoda, quam dederat *P. Victorius* V. L. x, c. 5, comparavit Homerici Polydamantis verba ex Il. N, 729, Hectori movendo multo dicentis aptiora. *Salluſtii* Iugurtha (B. I. c. VII,) *quod difficillimum in primis eſt, & praelio ſtrenuus erat, & bonus conſilio; quorum alterum ex providentia timorem, alterum ex audacia temeritatem adferre plerumque ſolet:* dedit ibi nonnulla *Joſ. Waſſius.* A *fortitudine* quantum diſtet *temeritas* monſtrat *Auctor* Rhetor. ad Herenn. IV, c. 25. Qui dicitur *Euſebius* apud *Stobaeum* p. 359, 37, Θάρσος τὸ πρὸς τὰ φοβερὰ σὺν λόγῳ αἴνεε, (ἀνδρεία γάρ,) τὸ δὲ μετ' ἀλογίης ἐπ' αὐτὰ ὁρμὴν, θράσος νόμιζε, καὶ ἀποσύγεε. Ille itaque fortiſſimus Hector ſecundum Aeneam Tragici fuerit miles odioſus inconſiderata temeritate.

iſta dixiſſet Aeneas, ſi quis alius, magni Imperatoris admirator, umbram Hectoris qui ſic in ſomno compellabat: A

O lux Dardaniae, ſpes o fidiſſima Teucrûm!

Virgil. Aen. II, 281. Ad intolerabilem tamen iſtam ſuperbiam nihil reſpondet Hector Tragicus, & Hector *Homeri* prudentiſſimo ſibique cariſſimo Polydamanti, votis contraria loquuto, niſi meum, inquit, conſilium ſequaris,

Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις,

Il. M, 250. —— Decebat Auguſti perſonam ad Romanos duces ſcribentis *Euripidae* Trochaicus ex Phoen. v. 602.

Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

ſed Troianos vigiles dedecet in Hectora dictum, Rheſi v. 132, B

Σφαλερὰ δ' οὐ φιλῶ στρατηγῶν κράτη.

Mittere ſpeculatorem in caſtra Graecorum dramatis Aeneae ſuadenti cum vigiles adſtipularentur, quid Hector? —— *quantum mutatus ab illo Hectore!* Νικᾶτ', inquit v. 137,

Νικᾶτ', ἐπειδὴ πᾶσιν ἀνδάνει τάδε.

Verbis victus Hector Troianos rogat vigiles, quis ex iſta cohorte (οἵπερ εἰσὶν ἐν λόχῳ, v. 149, ut optime cepit *Heathius*:) vellet intra Graecorum ire munimenta quid agitarent ſpeculatum; neque enim ſe dicit unum ad omnia ſufficere; veritus videlicet, ne ſibi Regi & Imperatori C

---

(3) Voculâ τὶς, hominem nobis in Dolone contemtum *Homerus* indicavit Il. K, 314,

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·

cuius Diomedes nil magni fuerat de ſe pollicitus; Dolon, quod recte veteres in *Homerum* Critici monuerunt, αἰτεῖ μὲν ἀδύνατα, ὑπισχνεῖται δὲ πράξειν ὑπέρογκα. *Homerum* ſequutus, Phryga *timidum* dixit *Ovidius*, *imbellemque Dolona*. vid. *Salvagnius* in *Ovidii* Ibin v. 629. Haec etiam, ita ſuſpicor, fuiſſet emendaturus retractata *Virgilius* Aen. XII, 346, quibus dicitur Aeneae comes Eumedes

an-

A tori has ſpeculatoris partes Aeneas vellet demandatas. Sic certe loquitur v. 152,

> Οὔτοι πάντ' ἐγὼ δυνήσομαι
> Πόλει πατρῴᾳ, συμμάχοις θ', ὑπηρετεῖν.

Non *magno laudum perculſus amore*, ſicut apud *Homerum* Diomedes & Ulyſſes, *Virgilii* Niſus & Euryalus, ſuam ſibi virtutem ſat praemii reputantes, ſed offert ſe periculo ſpe lucri motus quidam (3) Dolon. Hic in dramate primum alieniſſimo tempore multa ſuper praemio cum Hectore loquutus, tandem (Aen. XII, 350,)

> *Auſus Pelidae pretium ſibi poſcere currus,*

ſe domum ait abiturum, ut ad opus ſe furtivum comparet. Fraudem, quam moliretur Dolon, intelligere deſideranti Choro, hac adiecta ratione,
B

> Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν,

Sophus iſte commentum ſuum pandit, quod iſthoc aevo bellatoribus aeque ac noſtro perridiculum videri debuit: *Homeri* Dolon Il. κ, 334,

> Ἕσσατο [δ'] ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο·

ſive λυκέῃ, v. 459. hinc vide quid effecerit Tragici Dolon v. 208,

> (4) Λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι δορὰν,
> Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ,
> Βάσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας,
> Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι
> Λύκου κέλευθον.

Aptum

C

> *antiqui proles bello praeclara Dolonis,*
> *Nomine avum referens, animo manibusque parentem.*

In Iliadis Epitome, (quod elegans carmen, *Pindari* nomen praeferens, utinam etiam ante diem rapto *Higtio* noſtro licuiſſet expolire, centenis mendis expurgatum,) vs. 712 legitur in Edd. *Troianus iuvenis*, in optimo Cod. MS. *Troius Eumenides:* corrigendum arbitror, *Tros Eumedides.*

(4) Sic verſus iſtos emendate ſcriptos ex Cod. Flor. exhibui in *Eurip.* Phoen. p. 152. b. Χάσμα θηρὸς obtulit etiam a ſe excogitatum Clar. *Jo. Toupius* Emend. in *Suid.* III, p. 308. Cimbrorum equites in *Plutarchi* Mario p. 420. B. geſtaſſe dicuntur

Aptum illud παρθένῳ ἠϊθέῳ τε videri poterat terriculum; & hinc diverſa facies Orniti venatoris in *Virgil.* Aen. XI, 679; recte *Longus* τέχνην iudicavit ποιμένι πρέπουσαν Paſtoral. I, p. 14, cuius ope Dorcon puellam terrefactam ad obſequium cogeret: in illum enim decore *Longus* tranſtulit, quae mihi quidem in Troiano milite videntur abſurda: Λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν, — περιέτεινε τῷ σώματι ποδῆρες καταναλωσάμενος· ὡς τοὺς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ σόματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλήν. haec *Longi* verba nobis interpretantur emendata Tragici Dolonis, quem, natura timidum, recte Rheſi nobis Poëta paucis verſibus, 219--223, militem pingit arrogantem; nam ſe cum ſpoliis rediturum gloriatur, Ulyſſis & Tydidae caede peracta, cuius omne robur erat A

Ventoſa in lingua, pedibusque fugacibus.

Sed indigna ſunt *Sophocle* & *Euripide*, quae Tragicus Hectori contribuit.

Actu II, prodit ex Ida monte Paſtor Regius, gratiſſimum, ut putabat, nuncium allaturus Hectori ſuper adventu ſaepe Troianis deſiderati Rheſi cum exercitu Thracico. Paſtorem primum vix alloquio dignatus Hector, tanquam de armentis verba facturum, ubi rem tandem intellexit, ſuperbe reſpondet, nec Thracum ſe nunc auxilio, neque Troiam indigere Rheſo defenſore, qui, cum vocatus tempori non adveniſſet, nunc tandem poſt feſtum veniret; Troiam ſua ſolius dex- B

tur κρήνη εἰκασμένα θηρίων φοβερῶν χάσμασι. — Codicis iſtius Florentini lectiones aliquot in Rheſo, probabiles pleraſque, ſi hic illic enotavero, facturus videor harum literarum ſtudioſis rem minime ingratam. Rheſi vs. 40, illic ſcribitur, Οὐδὲν τορῶς ἀπέδειξας· ſeq. Πῦρ αἴθ. vs. 49, Σοὶ δ' ὑποπ. vs. 73, λελειμμένοι (ſcribendum, λελημμένοι.) vs. 79, ἐμῇ φρενί. [In vs. 92, Λόχος κρυφαῖος recte legit *Auctor* Trag. Χριςοῦ Π. v. 93. Sequentia quaedam proſtant in *Eurip.* Phoen. v. 731.] vs. 151, Τίς ἂν γένοιτό γ' ὧςδε (ſcripſerat, opinor, ὧδε γῆς εὐεργέτης; *quis tanto beneficio patriam mactabit?*) vs. 160, Νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέςερον· & vs. 281, — λόγου γὰρ δὶς τόσου μ' ἐκούφισας quam lectionem ex duobus Codd. Pariſinis enotavit etiam Clar. *Jac. Hardionius dans L'Hiſtoire de L'Acad. des Inſcr.* T. IX. p. 47. (ut v. 757. *Eurip.* Elec. 1092, & ſaepius alibi: δὶς τόσως ex eodem Cod. ſcribi poterit in *Eurip.* Medeae v. 1194, & δὶς τόσως γὰρ πλείονα in fragm. incertae Trag. inter Barneſiana paene ultimo.) vs. 169, Χρυσὸς πάρεςιν —. vs. 180, πρὸς δόμους. vs. 203, Κἀκεῖθεν ἥσω — vs. 205, κλωπικοῖς τε βήμασι. vs. 220, σύμβολον σαφὲς C

A dextra defenſam, & defenſum iri, quandoquidem die, qui inſtaret, Graeci tandem eſſent debellandi. Ad hanc magniloquentiam cum non inepte ruſticus dixiſſet, non tamen auxiliatorem, Dea natum, temere repellendum videri, cuius ſola praeſentia formidinem hoſtibus incuteret; Chorus autem vigilum, ſi non ut auxiliarem, inſtar hoſpitis ſaltem Rheſum recipere ſuaderet; mox iterum totus a ſe mutatus Hector, utriusque ſententia collaudata, Rheſum ſe tanquam ſocium recepturum pollicetur, paſtoris, quem paulo ante deſpexerat, iudicio motum, ut ſcilicet! Rheſus aureis armis, & clypei ſplendore

Oculorum praeſtringeret aciem in acie hoſtibus.

Hectoris mutati verba ſunt v. 339,

(5) Σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς.
Ὁ χρυσοτευχὴς δ' οὕνεκ' ἀγγέλου λόγων
B Ῥῆσος παρέστω τῇδε σύμμαχος χθονί.

Ad iſta Chorus, priorum immemor, & Hectoris ſecurus, laudes accinit Rheſo, tanquam Deo tutelari, cuius unius praeſentia, facile debellatis Graecis, antiquum Troiae ſplendorem reſtitueret.

Satis odioſa Hectoris Tragici videbatur arrogantia; ſed illam tamen longe ſuperat qui Actu III prodit in ſcenam tertius glorioſus mi-

---

σαφὲς δ' ἔχων (l. δ' ἔχων σαφὲς quod ex duobus Codd. praebet *Hardionius* p. 46.) vs. 239, Ἀχαιὸν Ἄρη. vs. 250, Ἔνι γὰρ θάρσος· & in antiſtrophe vs. 262, Ὃς ἐπὶ πόλιν. ubi vulgatum πῶλον abſurdum eſt.

C

(5) In his deterior eſt lectio *Flor.* παρέσται. Sed in hoc actu recte ſcriptos Codex exhibet vs. 267, Καὶ γὰρ σὺ ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους· vs. 270, Οἷ χρὴ γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποιμνίων. in vs. 277, τῇδε γῇ. vs. 280, εἰς Τροίαν. vs. 302, Ἑστῶτ' ἐν ἱππείοισι Θρηκίοις ὄχοις. vs. 303, ζυγηφόρον. vs. 310, ἄπλατον. vs. 313, ὁμαρτῇ, Θρηκίαν στολὴν ἔχων. vs. 317, πρὸς τἀγαθά. vs. 323, Ἔθραυε λαίφη. vs. 324, Τροίᾳ φίλος. vs. 327, Ὀρθῶς ἔλεξας [hoc Tragicis uſitatum: ſuum, Ὅρα ὡς ἀλίζεις, ne ſibi quidem ipſe Clar. *Heathius* nunc, opinor, adprobaret] vs. 329, οἱ σώζοντες Ἴλιον πάλαι. vs. 331, τοὐπιὸν θεοῦ σέλας. [vs 333, βοηδρομεῖν hic in Cod. & recte legitur v. 412, hoc tamen loco βοηδρόμον praeſtiterit.] vs. 347. Ἐπλάθης Φρυγίαν πρὸς αὐλάν. vs. 356, Ἥκεις διφρεύων. vs. 384, Παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας.

miles, ad cuius *virtutes ne* ſuas *Mars* quidem *auſit aequiparare:* nam A

Meri bellatores gignuntur, quas hic praegnantes fecit.

Neque tamen amatam ſibi puellam Arganthônen Rheſus cauſam fuiſſe morae fatetur, quod e *Parthenio* (6) noveramus, at bellum commemorat Scythicum: ſed cur non etiam

Iſtas tu legiones difflaviſti ſpiritu
Quaſi ventus folia?

qui quidem hoc in dramate gloriaris, unicum tibi diem ſatis futurum, ad id omne conficiendum, quod per ſolidos annos decem perficere non potuiſſet Hector. Hectoris exceptus aſperrima oratione, cum ſatis apte reſpondiſſet ad accuſationis Hectoreae ſingula capita, tarde quidem, tempori ſe tamen veniſſe teſtatur; effecturum enim, ut uno die ſit cum Graecis debellatum; ſequenti die, re confecta, domum B
ſe abiturum. En totidem paene verba Pyrgopolinicis iſtius v. 443,

Ἀλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον· ἐν καιρῷ δ' ὅμως.
Σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος,
Κοὐδὲν περαίνεις· ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας
(7) Ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην.

Ἐμοὶ

---

(6) *Parthenio* auctore π. Ἐ. Π. c. 36, bello Troianis coorto, μετήεσαν αὐτὸν οἱ βασιλεῖς ἐπίκουρον· ἡ δὲ Ἀργανθώνη, εἴτε δι' ἔρωτα, —— εἴτε καὶ ἄλλως καταμαντευομένη τὸ μέλλον, βαδίζειν αὐτὸν οὐκ εἴα. Fatum illa forſan morari voluit, quod ſuſpicari potuit ex oraculo, memorato *Euſtathio* & *Schol.* in *Hom.* Il. κ, 435. —— In iſtis *Parthenii* μετήεσαν αὐτὸν, non utique ſignificat *miſerunt* C
eum Reges, ſed Rheſum *arceſſiverunt* Priamus & Hector miſſis legationibus; de quibus vid. Rheſi v. 401, & v. 937. ubi Clar. *Hardionio*, p. 48, iure laudatam Codd. *Reg.* lectionem adfirmat Tragoedia Χριστοῦ Πασχ. v. 1376, ἀλλά σ' Ἕκτορος Πρεσβεύμαθ', αἵτε μυρίαι γερουσίαι Ἔπεισαν ἐλθεῖν, κἀπικουρῆσαι φίλοις. —— Vbi *Steph. Byz.* meminit Ἀργανθώνης, Ῥήσου γυναικὸς, *L. Holſtenius* commodum recordabatur *Euſtathii* in *Dionyſ.* Perieg. v. 322, ſed non vidit ex iſtis, Μυσοὶ —— ἀπὸ Μυσοῦ υἱοῦ Ἀργανθώνης τῆς γυναίας τοῦ Ὀρεσιβίου, mendoſis, haec effingenda ſincera, Ἀργανθώνης, Ῥήσου γυναικὸς, τοῦ Ὀρεσιβίου. ignoto patri nomen impoſuiſſe putem conveniens vitae venatricis puellae, quae ſolo amore venandi percuſſa homines ante oderat, quam pulcerrimum Rheſum cognoviſſet; in montibus & ſylvis degens, τὸ κατ'

οἶκον

A Ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει,
Πέρσαντι πύργους, ναυστάθμοις ἐπεισπεσεῖν,
Κτεῖναί τ' Ἀχαιούς. θἀτέρᾳ δ' ἀπ' Ἰλίου
Πρὸς οἶκον εἶμι.

Sed horum immemor, Troia liberata periculo, ſpoliiſque Diis conſecratis, velle ſe dicit Hectore comitatum in Graeciam proficiſci, ut illam ferro & igne popularetur v. 471,

Ξὺν σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων (MS.) θέλω,
Καὶ πᾶσαν ἐλθὼν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορί.

Graecorum fortitudinem in alieno quoque ſolo pugnantium decem annorum experimentis edoctus Hector, cum arroganter dicta refutaſſet philoſophica moderatione, Thracem tandem interrogat, qua parte velit cum ſuis in praelio collocari: hic redit ad ingenium Rheſus; ad
B Hectoris regnum tutandum facere ſe velle ceteris otium ſignificat, & ſolum pugnare: quod ſi ſibi minus illud decorum iudicaret Hector, adverſus Achillem ceteroſque Graecos ſe unum collocaret in prima acie: iam ante dixerat v. 451,

Ὑμῶν δὲ μήτις ἀσπίδ' αἴρηται χερί.

(ſic

οἶκον δίαιταν καὶ μονὴν ἀπέστυγεν, inquit *Parthenius*.

(7) Ῥίπεις legendum pro Πίπεις, monuerunt *Claudius Sallierius dans L'Hiſtoire de L'Academ. des Inſcr.* T. v, p. 125, & *Ti. Hemſterhuſius* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Π. p. 205. Nollem vir clariſſ. *F. L. Abreſchius* hanc quoque reieciſſet coniecturam, quam
C iure *feliciſſimam* vocat *Benj. Heathius*. Vnam in v. 449 literam mutavi ex MS. *Flor.* in quo deërat vs. 400, ab alia forſan manu ex vicinis factus. vs. 404, ſervandum quod vulgatur Σὺ δ' ἐγγενὴς ὤν, —— ſed vs. 413 ſcribendum puto, Οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐν γένει πεφυκότες· ut in *Eurip.* Alc. v. 903. *Dicaeogeni* in *Stob. Grot.* p. 261, &c. —— Meliora dat vulgatis Cod. MS. vs. 416, Οἱ δ' ἔν θ' ὅπλοισι, καὶ παρ' ἱππείοις ὄχοις. v. 421, κατ' ὄμμα σὸν λέγω. vs. 431, φόνος. vs. 442, Ξὺν τοῖσδ' ἄυπνος οἶδα τλὰς πορπάσμασιν, (de hoc verſu miror eruditorum virorum iudicia: ſubiecta τελείᾳ στιγμῇ voci ὁρίσματα, ſcriberem: Οὐδ', ὡς σὺ —— Οὔτ' ἐν) vs. 455, μόνον. vs. 477, νομὸν τῆς Ἑλλάδος. vs. 479, ἀριστεῖς. vs. 493, λόγος γ' ἦν. vs. 496, Τί δαί; vs. 506, πυλῶν φρουρὰς στάτας. vs. 512, κλωπικὰς ἕδρας. vs. 514, ἀμπείρας. vs. 561, εἰσπαίσας.

(ſic MS. Flor. pro αἱρέτω·) hic v. 488, A

> Μόνος μάχεσθαι πολεμίοις, Ἕκτορ, θέλω·
> Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν
> Πρύμνας, πονήσας τὸν πάρος πολὺν χρόνον,
> Τάξαι μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.

Aiace tum Hector, Diomede, Ulyſſe collaudatis, Rheſi plenum arrogantiae ſermonem ſilentio refutans ab exercitu reliquo ſeparatum Thracibus locum adſignat, ubi caſtris poſitis noctem iſtam exigerent quieti.

Quartum dramatis Actum, conditum non ſine artificio, quod attigit *R. P. Brumoeus dans ſon Theatre des Grecs*, T. IV, p. 401, dedecorant interventu ſuo Minerva & Alexander, ut recte *Sam. Petito* fuit animadverſum Miſcell. III, p. 192, 193. Neque *Euripides*, nedum *Sophocles*, Deam in ſcenam introduxiſſet in Paride decipiendo B
tam turpiter mendacem; Minervae *Homericae*, & Sophocleae in Aiace diſpar eſt ratio. Huius dramatis Poëta Minervam non mendacem tantum repraeſentat, ſed muliebriter enarrantem illius hoſtis formidandi virtutes, (quibus dicta hominis non conveniunt;) tandem, quibus

(8) In his dubitanter ὑμῖν, ſed perſuaſus ὁρμωμένους reſtitui, pro ἐρωμένους· quod hinc alienum in his rebus exercitati fatebuntur, qui norunt ὁρμώμενον & ὡρμημένον in talibus aliquoties reperiri: ubi recte vulgatur in *Eurip.* Hippol. v. 1152, πρὸς δόμους ὁρμώμενον· MS. Flor. praefert ὁρώμενον· quantillum hoc differt ab ἐρώμενον; —— Ex hoc quoque loco liquet, Diomeden Ulyſſe comitatum equos tantum Rheſi in ſua caſtra avertiſſe, non cur- C
rum: *Scaligerum* fefellit, notis in Culicem p. 31, verſus Rheſi 798, quo dicuntur ὄχημα πωλικὸν λαβόντες ἵππων· ſed his quoque, more ſcribendi Euripideo, *equos* ſolos deſignari oſtendit clar. *Heathius.* De curru cogitantem Tydiden retraxit *Homeri* Minerva Il. κ, 504—509, cui probabiliter fingitur Ulyſſes equos arcu propellens, quia ne ſcuticam quidem ex Thracico curru rapere cogitaverat,

> *In* ſua *captivis caſtra revectus equis*,

Sabini Ulyſſes v. 17. Nusquam *equitatus* fit apud *Homerum* mentio; & ne hos quidem heroas niſi Minervae monitu equis Rheſi velut equites uſos contendit doctiſſ. *Nicolaus Freretius dans les Memoires de Litterature de L'Acad. des Inſcr.* T. VII, p. 287,

A bus favebat, Ulyſſi & Diomedi, nec mirum, adiutricem in obtruncando Rheſo, cariſſimae ſibi Muſae filio unico.

Indice Dea non egentes heroës apud *Homerum* adventum Rheſi ſedemque ſeparatam ab exercitu cognoverant ex Dolone; Tragici vero Dolon ante caſtris iam exierat, quam Rheſus ab alia parte veniſſet ad Hectora. Illud autem, ſaepe ferendum in his antiquis poëmatis, non adeo pleriſque mirum videbitur, pauxillo temporis momento, quo Minerva, Veneris faciem mentita, cum Alexandro loquebatur, confectam a Tydide fingi Rheſi comitumque caedem; equos ab Ulyſſe abductos. Alexandrum fraudibus ſuis amolita Dea, mox amicos retrahit ab incoepto,

(Senſit enim nimia caede atque cupidine ferri,

B *Virgil.* Aen. IX, 354,) his verbis uſa:

(8) Ὑμᾶς δ᾽ αὐτῶ, τοὺς ἄγαν γ᾽ ὁρμωμένους,
Λαερτίου παῖ, θηκτὰ κοιμίσαι ξίφη·
Κεῖται γὰρ ὑμῖν Θρήκιος στρατηλάτης,
Ἵπποι τ᾽ ἔχονται.

Hic

---

p. 287, 288. —— In Iliadis Epitome, *Pindari* quae dicitur, v. 735, *multo candore nitentes* (verſus interiectus recte omittitur in MS.) *Thraces* (L. *Thracis*) *equos rapiunt, quos nec praecederet Eurus*, (ſic MS.) *Nec poſſet volucri curſu ſuperare ſagitta.* *Homero* pinguntur Il. Κ, 437,

C Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ᾽ ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.

Qui candore nives anteîrent, curſibus auras,

Virgilio Aen. XII, 84. ſed ſecundum *Homeri Schol.* χιὼν δύναταί τι λευκότερον γίνεσθαι, ἀνέμου θᾶσσον οὐδέν. Neque, opinor, inveniemus in Iliade *Homeri* vel Odyſſea, *Vincentem pedibus ventos*, *Manilii* V, 79; *curſuque pedum praevertere ventos*, *Virgil.* Aen. VIII, 807. XII, 345. Ipſius Achillis equi *Homero* ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, Il. Π, 149, ἀελλάδες & ἀελλόποδες ἵπποι, *Lucian.* vid. T. II, p. 500. *Callimachus* ſcripſerat, ut puto, —— ἀλλὰ θεόντων Ἰσανέμων· vel Ἶσ᾽ ἀνέμοις· non Ὡς ἀνέμων, ut vulgatur in Fragm. CXXXV. Achillem ἰσάνεμον ποδοῖν dat *Eurip.* Iphig. in Aul. v. 206. In eiuſdem tamen *Callim:* h. Dian. v. 94, Pan Deae dedit venatrici θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας. Quos ventis velociores dicere noluit *Homerus*, equos dixit θάσσονας ἰρήκων,

 Il.

Hic ſubito Dea vigilum adventus admonitos amicos ſuos deſtituit: A nec mirarer, ex Dolone cognita teſſera iſtius noctis militari, Ulyſſem ſolum praeſentiſſimo ſe periculo potuiſſe liberare: ſed vix intelligerem quomodo manibus vigilum elabi potuerint ambo, dum equos Rheſi albedine ardentes illinc averterent, niſi Deae potentiſſima machina ad omnia ſufficeret.

Verſum Dramatis 686, vigilum partim ſemichoro, partim Ulyſſi contribuendum,

Ἡμιχ. Ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας; Ὀδ. ἀλλὰ τὸν κτανοῦντά σε.

Petito non optime tentatum p. 196, probabiliter interpretatur Clar. *Heathius:* ſed vigilibus, ſi noverant obtruncatum in tentorio Thracum Regem, verſus quomodo convenit 691?

Ἀλλὰ συμμάχους ταράσσειν δεινὸν ἐν νυκτῶν φόβῳ. B

No-

Il. ɴ, 819. Solis equos ventis, credo, velociores dixerat qui hymnum Soli ſcripſit, inter iſtos qui velut *Homeri* vulgantur, p. 106, Ed. nuperae, quam debemus Clariſſ. *Erneſto*,

καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος
Λεπτουργὲς πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι.

Solis etiam ἄρσενες ἵπποι ſunt ſane notiſſimi; ſed iſta, πνοιῇ ἀνέμων, dum quis nobis interpretetur, ſuſpicabor equidem dediſſe Poëtam:

ἔσθος
Λεπτουργές· πνοιῆς δ' ἀνέμων ὑπὸ θάσσονες ἵπποι. C

His lectis, ὑπὸ in πολὺ quoque mutandum eleganter ſuſpicabatur *Jo. Luzacius*. Nihil iſta faciunt ad Rheſi drama, in cuius Actu quarto deſtituit nos Codex *Florent*.

(9) Quinti actus initium recte figit in v. 727 *Hardionius dans les Memoires de Litterat.* &c. T. x, p. 328.

(10) Si ſcripſit Poëta πολεμίους, quod additur, Μηδὲν δυσοίζου nequit explicari: verbo rariſſimo ſpeciem conciliat δυσοίζων, *moleſte ferens*, ſupra poſitum v. 724; quodque praebet *Heſychius*, Δυσοίζου. huc Rheſi locum, dubitanter tamen, viri docti retulerunt, & multo magis alienum *Clementis Romani*. Si leniſſima mutatione refingas Heſychianum, in Δυσοίστου, οἰωνιζομένου, ἢ ἄγαν

A Noverant quidem, prope caſtra Graecos veniſſe ſpeculatores; ignoraſſe tamen truncum Rheſi ſanguine ſingultantem, manifeſtum eſt ex vss. 745, (quod vidit etiam *Petitus*,) & v. 755, quibus reſpondent ad lamenta Thracis aurigae.

Hic, graviter ipſe quoque vulneratus, Actu quinto (9) ſic ſuum infortunium & domini caedem lamentatur, ut primum de cladis auctore dubitaſſe videatur, quam Graecis imputat exploratoribus Chorus v. 804,

(10) Ἡνίοχε Θρῃκός, οὐ κακῶς πεπραγότος,
Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.

Sed cum vigilibus propter officium neglectum mortem Hector minaretur, omnem auriga Rheſi modum exſuperat, in ipſo Hectore velut auctore facinoris palam accuſando; Hectora dicit ipſo Paride fratre
B magis ſceleratum; quippe qui ſuum hoſpitem obtruncaverit, turpi mo-

---

ἄγαν ὑποπτεύοντος· nihil aliud deſideres: duplicem in talibus ſignificandi vim ſaepius attigit *Thomas M.* vid. *T. H.* in *Lucian.* p. 179. iſto ſenſu Δύσοιστος dici potuit cautus ille dux Athenienſium Nicias, καὶ φύσει δεισιδαίμων, ut dicitur *Diodoro Sic.* XII, c. 12, f. *Thucyd.* p. 478, 2. Scripſerat, opinor, *Schol.* in *Ariſtoph.* Eq. v. 357, δυσοιώνιστος (pro δυσώνητος) γὰρ ὁ Νικίας. quam vocem adhibet in Lyſiſtr. v. 506. *Lucian.* II, p. 355. Nusquam nobis lectum verbum Δυσοιωνεῖν ex *Phrynichi* Sophiſt. Appar. mihi ſuppeditavit Clar. *Ruhnkenius:* Δυσοιωνεῖν, inquit *Phryn.* τὸ δυσφήμως καὶ ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι. —— Ni-
C hil horum quadrat in hunc Rheſi locum, ubi neſcienti famulo, quis herum obtruncaſſet, ſiniſtri tamen aliquid de *ſociis* ſuſpicanti, hos niſi memoraverint, reſpondere debuerunt vigiles: *dubitare omnino noli, quin hoſtes hoc facinus patraverint:* ſcripſeratne itaque Poëta, Μηδὲν δοιάζου, aut, quod malim,

Μήδ' ἐνδοιάζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.

In τοιοῦτος, ποιεῖν, corripitur & a Tragicis interdum οι, multo tamen rarius ab *Euripide*, quam a ceteris. Ἐνδοιάζειν & ἐνδοιάζεσθαι eſt ἐν δοιῇ εἶναι, vel ἑστηκέναι· *dubitare: Thucyd.* I, p. 28, 75. p. 78, 84. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ Sylla *Plutarchi* I, p. 457. B. *Herod.* VII, p. 589, 99, οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς. *Parthen.* π. Ἐ. Π. c. IX, p. 363, φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς, μὴ (μήδ') ἐνδοιάσασθαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖναι ἐνδοιασθεῖεν.

motus equorum eius adipiſcendorum cupidine: hoc quibuscunque poterat argumentis auriga Rheſi demonſtrare conatur v. 835—855. A

Ne his quidem dictis Hectoris exardeſcit violentia: dixiſſe ſaltem potuerat, qualia *Virgilii* Turnus in Drancen Aen. XI, 408,

> *Nunquam animam talem dextra hac (abſiſte moveri,)*
> *Amittes.*

Sed ad iſta vix ferenda convitia mitiſſime reſpondet Hector Tragici, de Dolone, quem miſerat exploratorem, multo magis ſollicitus, quam de fama, caſtrisque ſuis, Rheſi Regis, & ſocii, hoſpitisque, triſti caede turpiter violatis. Cumque vulneris dolore Thrax irritatior impudenter inſtaret criminationi, Hectora dicentem facit v. 868,

> Σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπείπερ σοι δοκεῖ.

Illo ſaltem, ſi ſibi moriendum eſſet, in patria terra mori deſiderante, Sithonia nive frigidior eſt verſus, (Hecubam non dedecet in dramate *Eurip.* cognomine v. 277, Μηδὲ κτάνητε· τῶν τεθνηκότων ἅλις·) quo reſpondet Hector: B

> Μὴ θνῆσχ'· ἅλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.

Quo ſe verteret domini tutela deſtitutus, neſcienti famulo vide quam benigne Hector dicat,

> Οἶκός σε κεύθων οὑμὸς ἐξιάσεται.

Fabulae conditoris, *Credo*, ——

> *Sic maternus avus dixerit, atque avia.*

Hoc humanitatis officium auriga Rheſi propterea repellente, quod manibus curari nollet homicidis; manſuetus inſtar ovis, qui ſemet ipſe ſupra v. 58 ſatis abſurde *Leonem* dixerat, Hector, C

> Ὅδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων.

Ad

(11) Λάζυσθ' —— Οὕτως θ' optime reſtituit *Reiskius*: *Eurip.* Phoen. v. 1654, Λάζυσθε τόνδε, κεἰς δόμους κομίζετε. —— Πορσύνετε, quod perperam acceperunt, ſignificat *ſubminiſtrate.* —— Paulo poſt, pro λαοφόρους, alteram formam hic aptiorem praetuli, λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς. huic ſaepe vulgarem ſubſtituerunt: Μενέλεων, pro Μενέλαον poſitum, in oraculo quod ex *Oenomao* dat *Euſeb.* Praep. Ev. V, p. 223 B, verſum vitiatum emendabit: apud

A Ad tot convitia, impudenter iactata, qui ne gemitum quidem dederat indignabundus, quid mirabimur ſi ſuis iſte vigilibus facile fuerit placatus, quibus paulo ante, coelo teſte, mortem minabatur v. 817,

Ἤτοι μάργα γ', ἢ καρανιστὴς μόρος,
Μένει σε δρῶντα τοιάδ', ἢ τὸν Ἕκτορα
Τὸ μηδὲν εἶναι καὶ κακὸν νομίζετε.

His duo dat Hector mandata; primum ut aurigam Rheſi vulneratum in aedes ſuas (*tentorium* dicere potuerat,) deducant, atque illic affatim omnia curent ipſi neceſſaria ſubminiſtrari, ut ne haberet ſcilicet! quod amplius criminaretur, v. 877,

(11) Λάζυσθ' ἄγοντες αὐτὸν εἰς δόμους ἐμοὺς,
Οὕτως θ', ὅπως ἂν μὴ 'γκαλῇ, πορσύνετε.

B Alterum Hectoris mandatum Priamum ſpectat & ſenatum, quibus urbem ingreſſi cadavera honorifice ſepelienda praeciperent v. 880, νεκροὺς
Θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς.

Sed tot iam verſibus agitata lis ne maneret indeciſa, Dea erat ex machina evolvenda, quae cladis auctores indicaret. Iam ante coelo Iunonem devocaverat & Minervam, ἀνθρώπινα φρονούσας. Hic una de Muſis in aëre apparuit: Euterpe fuerit, an Calliope, vel Terpſichore Rheſi mater, Poëtae non ſatis conſtitit. Apparuit autem in ulnis geſtans cruentum filii cadaver, hoc minus miſerabile ſpectaculum, quod ſuperba magniloquentia ſibi vivus auditorum odium conciliaverat. Viſa Dea Chorus v. 885,

(12) Ἐὰ, ἐὰ, ὢ, ὢ,
Τίς ὑπὲρ κεφαλῆς θεὸς, ὦ βασιλεῦ,
C Τὸν νεόδμητον [Ῥῆσον] χειροῖν
Φοράδην πέμπει;
Ταρβῶ λεύσσων τόδε πῆμα.

Muſa caedis auctorem deſignat Ulyſſem, &, more coeleſtium, vindictae

---

apud *Harpocr.* in Ἀργαῖος, Ἀρχέλεων ſcripſiſſe *Theopompum* monſtrat *Aldinum* αἰγέλεων.

(12) In his vulgari ſolet verſus 887 vitioſus: Τὸν νεόδμητον ἐν χεροῖν· elidi potuit a vicinis nomen Ῥῆσον, & explet verſum anapaeſticum: Ῥῆσον χειροῖν itaque poſui pro ἐν χεροῖν· ἔοι χεροῖν ſcribens, *Heathius* vocem ξεῖνον vel ſimilem excidiſſe ſuſpicabatur. —— Πέμπει verſu ſeq. vitioſum puto: πενθεῖ forte non diſplicebit?

dictae cupida, hoc punito ſe ſperat animum expleturam. Diris etiam devovet Diomeden, &, primam malorum cauſam, Helenam. Tum ſatis frigide ſuos uni Strymoni mutatae virginis amores, ereptamque adeo ſibi virginitatem ſpectatoribus enarrat, ſuamque pro filio ſollicitudinem, quem fati non neſcia fruſtra mater ab hac ſtuduerit expeditione avertere. Hoc alieniſſimo loco captavit occaſionem Tragicus dicendi, quae placitura noverat ingeniis Atticis. Velut oblita Dea priorum, hic nihil Ulyſſem, nihil adeo feciſſe fatetur Tydiden; omnem facinoris culpam in unam coniicit Minervam, v. 938, A

(13) Καὶ τοῦδ᾽, Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μόρου,
(Οὐδὲν δ᾽ Ὀδυσσεὺς, οὐδ᾽ ὁ Τυδέως γόνος
Ἔδρασε, δράσας·) μὴ δόκει λεληθέναι.

Deam Diva criminatur velut immemorem beneficiorum (14), quibus urbem Palladi dilectam ſorores Muſae ſemper honoraſſent; ſuae ſe arguit in Athenas benevolentiae praemium referre, quod geſtaret, B cruentum filii cadaver. —— Qui tam ſollicitam famuli Thracis curam geſſerat paulo ante Hector, hic ne verbo quidem debita matri dedit

ſolatia luctus
Exigua ingentis.

In-

---

bit? *quae Dea manibus geſtans Rheſum luget?* Sed hos verſus qui proximi praecedunt, partim cum *Reiskio* & *Heathio*, ſic opinor reſtituendos:

Τίς ποτ᾽ δυστυχίας
Ἐκ τῆς μεγάλης Τροίαν ἀνάγει
Πάλιν εἰς πένθη
Δαίμων ἕτερόν τι φυτεύων;

Sic veteres ἕτερον & ἕτερόν τι per εὐφημισμὸν dicebant τὸ κακόν. quique *cauſa mali* Pythagoreis, *Philolao*, *Timaeo*, *Archytae*, αἱ κακοποιὸς ἀρχαὶ, *Plutarcho* ὁ τῶν φαύλων δημιουργὸς, dicebatur & ἕτερος δαίμων. *Plutarch.* de Iſ. & Oſ. Ed. *Squir.* p. 116, οἱ δὲ τὸν μὲν ἀμείνονα, Θεὸν, τὸν δὲ ἕτερον, Δαίμονα καλοῦσιν, ὥσπερ Ζωροάστρης· —— (Zoroaſtris de Deo magnifica dabit *Euſeb.* Praep. Ev. I, p. 42. A.) hinc calamitates & infortunia ἕτερος δαίμων *Phalaridi* Epiſt. XII. Καλῶς & ἑτέρως opponuntur *Demoſtheni* de Cor. p. 150 §. 150. *Platonem* in Theaeteto ſcripſiſſe p. 173. D. εὖ δὲ ἢ ἑτέρως τι γέγονεν ἐν πόλει· ſuſpicor ex *Jamblichi* Protr. c. XIV, p. 84, 25. Miror quae ſcripſit *Bentlejus* ad cenſuram *Boylei* p. 129. C

(13) Haec poſui, prout eleganter a *S. Musgravio* fuere collocata Exercit. in *Eurip.* II, c. 9. —— In verſu 958, hic quidem

A Indicat non obſcure, ſe, vel absque Dea indice, caedis auctorem habuiſſe cognitum v. 952. Legerat hic Tragicus *Homeri* verba in Od. Τ, 331, Teucri Sophoclei Aj. v. 1008, ſententiam *Archilochi*,

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν.

Animi turpiſſimi vitium ne ſibi Dea imputaret, Hector Tragicus a ſe ſuſpicionem removet, quae nemini, nedum Deae, poterat in mentem venire, v. 958,

Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς ἐφήδομαι.

Haec mea qui ſibi ſumſerit examinanda, ſi voluerit iſta per figuram λιτότητος tueri, quid proximis faciet, ubi ſe Deae narrat Hector paratum ad honorem tumuli mortuo deferendum? Sed hoc officium aſpernata Dea quos filio duraturos pararet honores indicat; neque
B ipſa muliebriter mortuum lamentata Thetidis, filii caſum multo gravius laturae, ſemet ipſa ſolatur exemplo v. 974,

(15) Ῥᾷον δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ
Οἴσω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης χρεών.

V-

---

dem ſcribere auſus ſum ἐφήδομαι pro συνήδομαι· narrat quidem *Pollux* III, 101, *Iſocratem* συνηδόμενοι ſcripſiſſe, ἀντὶ τοῦ ἐφηδόμενοι. quo nihil aliud conficias, quam Codicem Grammatici hac in voce fuiſſe vitiatum: ἐφησθησόμενοι recte noſtrae praeferunt Edd. (p. 176. c.) hoc verbum, non illud, in talibus adhibebant veteres.

C (14) Iſtam partem dramatis vs. 941 & ſeqq. docte *Jac. Hardionius* interpretatur p. 335; quodque putat Socratem obſcure Poëtae deſignatum mihi minus diſplicet, quam *Heathio*.

(15) Pro Βαιὸν δὲ πένθος —— hic quoque recepi *S. Musgravii* coniecturam ex eius Exercit. in *Eurip.* p. 95, legentis Ῥᾷον δὲ πένθος τῆς θαλάσσιας θεοῦ Οἴσω. Humaniſſimo viro non ingratum fore puto, ſi dixero, mihi dudum id ipſum in mentem veniſſe; qui cum *Musgravio* noveram, *moderate ferentes luctum*, *iniurias*, *morbos*, *calamitates alias*, iſta dici ῥᾷον & ῥᾷστα φέρειν· *Euripidi* Hipp. v. 205, Ῥᾷον δὲ νόσον —— οἴσεις. Dictye, βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ Ῥᾷον φέροις ἄν. Helenae v. 261. Elec. v. 72. *Soph.* Oed. T. v. 693. *Timocli Stobaei Grot.* p. 511. *Xenoph.* Κ. Π. VIII, p. 136, 6. Adraſtum ſic ſolatur Croeſus *Herodoti* I, c. 35, συμφορὴν ὡς κουφότατα φέρων κερδανέεις πλεῖστον.

Vnius tandem filioli Muſa mater in locum excurrit communem, & vitam ſterilem, quia vacat iſtiusmodi ſollicitudinibus, foecundo praeponit matrimonio. Hector denique, curis iſtis ſolutus, Rheſi ſociorumque Thracum immemor, redit ad ingenium; ignes in Graecorum ſe naves iaculaturum pollicetur, atque iſthoc die bello finem impoſiturum v. 991. A

Haec in ſua luce collocata qui non putat indigna pleraque *Aeſchylo*, *Sophocle*, vel *Euripide*, hunc equidem exiſtimabo cum iſtiusmodi ingeniis nondum ſatis conſueviſſe familiariter. Eum etiam in finem haec ſcripſi, ne φιλευριπίδειος, *Euripidis*, ut Tragici, nimius viderer admirator, cui verum videtur *Ariſtotelis* iudicium, de Poët. c. VI, ἐάν τις ἐφεξῆς θῇ ῥήσεις ἠθικὰς, καὶ λέξεις καὶ διανοίας εὖ πεποιημένας, οὐ ποιήσει ὃ ἦν τῆς τραγῳδίας ἔργον. In *Euripidem* etiam ſaepe dici poteſt, quod *Plutarchi* Leonidas (T. I, p. 52. B.) ἀκαίρως τινὸς περὶ πραγμάτων οὐκ ἀχρήστων διαλεχθέντος, ὦ ξένε, ἔφη, οὐκ ἐν δέοντι χρέῃ τῷ δέοντι. B

C A P V T XI.

Exhibens Prologum Philoctetae.

Euripidis Philoctetae diſpoſitio partim indicatur, ab Aeſchylea & Sophoclis diverſa. Prologus Euripidei dramatis exhibetur, qualem oratione ſoluta Dion praebet Chryſoſt. Qui ſuperſunt ex Prologo verſus, ſuis ſedibus collocati quibus debeantur. Tentamen in eruendis ex Dione ſenariis aliquot Euripideis. Attica forma loquendi, τί σοὶ προσῆκε τοῦδε; *Morbi vis interquieſcens dicitur* λωφᾶν. *Vulnus ubi Philoctetes acceperit.* Χρύση *& Minerva dicta fuit, & inſula, olim Lemno vicina, a mari abſorpta. Philoctetes in Lemnum expoſitus, in inſula Chryſe fuerat ictus ab angue venenato.* C

Vt ex Rheſi Prologo quosdam in lucem revocavi, ſic ex Prologo Philoctetae *Euripidis* hoc capite verſus aliquot reſtituam ex eius Paraphraſi, quam dedit nobis *Dion Chryſoſtomus* Oratione quae dicitur LIX. Dramatis enim *Euripidis* eſſe Prologum, quod etiam aliun-

A liunde nobis conſtitiſſet, liquet ex eiusdem Orat. LII, qua *Dion Phi-*
locteten Aeſchyli, Euripidis, ac Sophoclis, tanquam unus ex Iudicibus com-
miſit, ut ſcribit *Dan. Heinſius* Prolegom. in Ariſtarch. p. 643. ſic
autem de tribus Tragicis iudicat *Dion*, ut, cum *Quinctiliano*, *iis qui*
ſe ad agendum comparant longe utiliorem *Aeſchylo* & *Sophocle Euripi-*
dem voluerit lectori commendatum, & Or. XVIII, p. 255. D. & in
hac elegantiſſima trium virorum comparatione p. 551. A. & D. ubi
δι' ὅλου, inquit, οὐ δράματος πλείστην μὲν ἐν τοῖς δράμασι (L. πράγμασι)
σύνεσιν καὶ πιθανότητα ἐπιδείκνυται, ἀμήχανον τε καὶ θαυμαστὴν ἐν τοῖς λόγοις δύ-
ναμιν. Oeconomiam quoque Euripidei Philoctetae partim ſaltem il-
linc novimus, Prologum egiſſe Ulyſſem; hunc in Lemnum veniſſe
Diomede comitatum; Chorum dramatis ex indigenis fuiſſe Lemniis
aeque ac in *Aeſchyli* dramate; p. 549. D. ἄμφω ἐκ τῶν Λημνίων ἐποιήσαν-
το (L. ἐποίησαν τὸν) χορὸν, ſed *Euripides* εὐθὺς ἀπολογουμένους πεποίηκε περὶ
B τῆς πρότερον ἀμελείας, ὅτε (L. οἵγε) δὴ τοσούτων ἐτῶν οὔτε προσέλθοιεν πρὸς
τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε βοηθήσαιεν οὐδὲν αὐτῷ. Neque omni tamen Lemnio-
rum auxilio tam longo tempore deſtituit ſuum Philocteten Poëta,
ſed *Dione* teſte p. 550, B. Ἕκτορα εἰσάγει ἕνα Λημνίων, ὡς γνώριμον τῷ
Φιλοκτήτῃ προσιόντα, καὶ πολλάκις συμβεβληκότα. *Sophoclis* Ulyſſes in Lem-
num venit cum Neoptolemo; *Euripideus* cum Diomede: p. 551 D.
πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα παραγινόμενον —— μετὰ τοῦ Διομήδους. Ὁμηρικῶς καὶ τοῦτο.
hac in parte ſequitur *Euripiden Doſiades* in ara ſecunda, ubi Philoc-
teten ex Lemno

φὼρ
Δίζωος, ἶνίς τ' ἀνδροβρῶτος ἰλιοραίσας,
Ἦρ' ἀπὸ δίων, εἰς Τευκρίδ' ἄγαγον τρίπορθον.

C *fur bis vivus* (Ulyſſes) *filiusque virivori* (Tydei,) *Troiae vaſtator*, *ſa-*
gittarum gratia, *duxerunt in Troada ter vaſtatam.* Finxit autem *Euri-*
pides, ut materiam ſibi dicendi pararet, legatos Troianos regnum
offerentes Philoctetae, ſi ſecum venire Troiam vellet adverſus ingratos
Achivos cum telis invictis auxiliator: hoc patet e *Dione* p. 551. D. &
p. 575. D. Oratores iſtos Troianos non dedecent quae dedit ex *Eu-*
ripidis Philoctete *Juſtinus M.* ſive alius auctor libelli περὶ Μοναρχίας,
p. 41. E. Ὁρᾶτε δ' ὡς κἂν, ſic forte ſcribenda:

Ὁρᾷς γ', ὅπως κἂν θεοῖσι κερδαίνειν καλὸν,
Θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἂν ναοῖς ἔχων
Χρυσόν· &c.

vides, quam pulcrum Deorum quoque iudicio lucrum ſit, &c. ——

Ad

Ad haec vel ſimilia a Graecis exploratoribus dici potuit ille olim nobilis ex *Euripidis* Philoctete ſenarius: A

Αἰσχρὸν σιωπᾷν, βαρβάρους δ' ἐᾷν λέγειν.

De hoc verſu quae leguntur adſcripta *Quinctiliano* I. O. III, c. 1, p. 215, conf. cum notatis *Th. Gatakero* A. M. P. c. X, p. 525. Qui praeter iſtos e Philoctete ſuperſunt *Euripidis* verſus, ſunt e Prologo nonnulli. Quod inter Tragoediae fragmenta primum collocatur, ex *Stobaei* Eclog. *Grotii* p. 171 deſcriptum, olim a me temere fuit tentatum:

Τί δῆτα, θώκοις ὀργικοῖς ἐνημένοι,
Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων
Οἱ τῶνδε χειράνακτες ἄνθρωποι λόγων. B

poſtrema recte tuetur *Heathius*: in primo verſu ſine controverſa corrigendum:

θώκοις ὀρχικοῖς ἐνημένοι·

altera vox ne Graeca quidem; haec eſt uſitatiſſima, & hac in ſede commoda: ὀρχικός, ὀρχικὸν γένος· τέχνη ὀρχική & ſimilia frequentantur: ἐφελκῶν δίφρων meminit *Xenophon* p. 402, 10. *Herod.* VI, c. 63, Ariſtoni ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων. —— ὀρχικῶν θρόνων, *Baſilius* T. III, p. 190. A.

Euripideo more ſolus Prologum egit Ulyſſes: *Schol. Soph.* ad initium Philoct. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει Ὀδυσσεύς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, ἐκεῖνο (ἐκείνῳ) μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν. —— Prologi Euripidei paraphraſin quam dedit nobis *Dion* (Or. LIX) p. 574—577, paulo emendatiorem quam vulgatur, interiectis aliquot *Euripidae* ſenariis, hic deſcripſiſſe non poenitebit.

E V-

EVRIPIDIS PHILOCTETAE PROLOGVS

ex paraphraſi Dionis Chryſoſtomi.

Προλογίζει ὁ Ὀδυσσεύς.

Φοβοῦμαι μή ποτε μάτην κατ' ἐμοῦ φανῶσι ταύτην οἱ σύμμαχοι τὴν δόξαν εἰληφότες, ὡς ἀρίστου δὴ καὶ σοφωτάτου τῶν Ἑλλήνων·

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως,
Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ,

Ἴσον

---

1 In hanc Euripidei Prologi Paraphraſin recepi, quae *Caſaubonus*, *Reiskius*, *Heathius*, alii, vulgatis dederant meliora: ſi quid praeterea fuit mutatum, verbo indicabitur.

3 Πῶς δ' ἂν φρονοίην] Hac in ſede dudum a me collocatos, verſus huc referendos ex *Dionis* paraphraſi vidit, monuitque Clar. *Heathius* Notis in Fragm. *Eurip.* p. 182. — Primos etiam verſus cum *Dionis* paraphraſi iam contulerant *Theodor. Canter* V. L. I, c. 2. & *Jac. Nic. Loënſis* Miscell. Epiphyll. VI, c. 18, agentes uterque de loco *Ariſtotelis*, quo tres primi horum verſuum adhibentur, Ethic. Nicom. VII, c. 8. Ethic. Eudem V, c. 8. Eosdem protulit *Plutarch.* T. II, p. 544. C. — In quarto horum verſuum, quo ſpectat *Heſych.* in Γαῦρος, voculam, hac in ſerie neceſſariam, reſtitui, Ἀλλ' οὐδὲν — pro Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ ἔφυ· ut legitur in *Schol.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 284, citatus ex *Euripidis* Philoctete: hinc a ſtudioſo lectore poſitus in margine in contextum irrepſit *Dionis Chryſ.* Orat. LII, p. 551. B. verſus enim ſententiam & illic paraphraſi *Dion* iam expreſſerat. — Senarium 5 & 6 ut incerti poſitos in *Stobaeo Geſneri* p. 199, *Grotii* p. 127, ex Philoctete petitos obſervavit *Th. Gataker.* in *M. Antonin.* IV, 3. & dudum ante *Theod. Canterus.* Sextum verſum, re

 non

Ἴσον μεταχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης.
Ἀλλ᾽ οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ·
Τοὺς γὰρ περισσοὺς, καί τι πράσσοντας πλέον,
Τιμῶμεν, ἄνδρας τ᾽ ἐν πόλει νομίζομεν.

„ Καί τοι ποία τίς ἡ τοιαύτη σοφία καὶ φρόνησις, δι᾽ ἥν τις ἀναγκάζεται
„ πλείω τῶν ἄλλων πονεῖν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ νίκης· ἐξὸν, ἕ-
„ να δοκοῦντα τοῦ πλήθους, μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων.
„ ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὑρεῖν οὕτω μεγαλόφρον καὶ φιλότιμον ὁτιοῦν,
„ ὡς ἀνὴρ πέφυκε. Τοὺς γὰρ φανεροὺς, καὶ πλειόνων ἅπτεσθαι τολμῶν-
„ τας,

---

non ſatis conſiderata, *Gatakerus* ſuſpicabatur *Ariſtoteli* reſtituendum; ego quintum etiam illinc auferendum iudico cum *Th. Cantero* & *Jac. Nic. Loënſi.* —— Verſui, quem interieci, emendato commode ſubiicitur, Τοὺς γὰρ περισσοὺς —— ubi, Tragicis inuſitatam, *Homeri* voculam ἂρ poſuit *Grotius* in Exc. p. 413. quem ſequutus *Barneſius*, non recordatus, eosdem ſibi verſus ſupra male iam collocatos, ut ex *Eurip.* Archelao p. 458. —— Ulyſſis Euripidei, hic abhorrentis a vita negotioſa, huiusque adeo loci meminerat *Plato*, dum elegantiſſima fabula finem imponebat libro x de Rep. p. 620, animas illic fingens defunctorum, quam quis in luce probaſſet, vivendi rationem eligentes; (ex qua opinione *Virgilius* Aen. VI, 654,

vivis quae cura nitentes
Paſcere equos, eadem ſequitur tellure repoſtos.)

animam Epei εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰοῦσαν φύσιν, Therſitae, πίθηκον ἐνδυομένην, ſed Ulyſſis animam, μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων, φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν, ζητεῖν περιϊοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος. καὶ μόλις εὑρεῖν κείμενόν που καὶ παρημελημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων. Ad haec componantur Euripidei Ulyſſis iſta,

Πῶς δ᾽ ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως &c.

9 Καί τοι ποία] In iſta ſex verſuum paraphraſi, v. 10, poſui πλείω τῶν ἄλλων pro vulgata voce Ἑλλήνων. recepi v. 12, 13, μεγαλόφρον & ὡς· quod, oblatum in Anecdotis Gr. *Wolfii* I, p. 280, probat *Heath.* vs. 13, *claros* & *illuſtres* dixiſſe videtur φανερούς. vs. 14, malui τούτους ἅπαντες, quam ἅπαντας. neque aliter ſcripſit his uſus *Gatakerus* in *Antonin.* p. 97. G. —— Vt Ulyſ-

„ τας, σχεδὸν τούτους ἅπαντες θαυμάζομεν, καὶ τῷ ὄντι ἄνδρας ἡ„ γούμεθα.

Ὑφ' ἧς φιλοτιμίας κἀγὼ προάγομαι πλεῖστα πράγματα ἔχειν, καὶ ζῆν ἐπιπόνως παρ' ὁντινοῦν·

> Ὀκνῶ δὲ μόχθων τὴν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
> Καὶ τοὺς πιτνοῦντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

„ ἀεὶ δέ τινα προσδεχόμενος καινὸν κίνδυνον, ὀκνῶ διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ „ τοῖς ἔμπροσθε γεγονόσιν εὔκλειαν". Νῦν οὖν κατὰ πρᾶξιν πάνυ ἐπισφαλῆ καὶ χαλεπὴν δεῦρο ἐλήλυθα εἰς Λῆμνον, ὅπως Φιλοκτήτην καὶ

τὰ

Ulyſſes *Euripidis* verſibus ſenariis, in hac quoque Paraphraſi ipſe loquitur Ulyſſes, atque adeo Poëtam ſequutus hic Paraphraſtes, διὰ μιμήσεως. Sed alibi *Dion*, tanquam διηγητὴς, ſententiam Ulyſſis expreſſit Or. LII, p. 551. B. ἐξὸν γὰρ αὐτῷ ἀλύπως καὶ ἀπραγμόνως ζῆν, ὁ δὲ ἑκὼν ἀεὶ ἐν πράγμασι καὶ κινδύνοις γίνεται. τούτου δὲ φησὶν αἴτιον εἶναι τὴν τῶν εὐφυῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν φιλοτιμίαν, &c. Paraphraſis, in qua Poëtae μίμησις, Iliadis initio, facta fuit ἁπλῆ διήγησις, ſpecimen dedit *Plato* de Rep. III, p. 393, 394. ad cuius imitationem Sophiſtae ſaepius in talibus ingenium exercuerunt; in iisdem etiam Homericis *Ariſtides* in Ed. *Jebb.* T. II, p. 487.

18 Ὀκνῶ δὲ] Hos etiam duo ſenarios apud *Plutarch.* repertos T. II, p. 544. C. *Grotius* iam retulit ad Philoctetem. Eorum primum ut *Menandri* dederat in *Stobaeo* ſuo p. 127, & in illo, prout *Geſnerus* ediderat, ἐκχέας· ubi ſcribendum ἐκχέαι, iam monuerat *Th. Canter* V. L. II, c. 5. In ſecundo pro πίπτοντας, quod verſum vitiat, cum *Heathio* poſui πιτνοῦντας formam Tragicis adhibitam, ubi altera modulo reluctabatur: ὀκνῶ ſervandum credidi, ponendumque in proximis *Dionis* pro ὀκνῶν, ubi pro ἀεὶ nexus requirebat ἀεὶ δέ.

22 δεῦρο ἐλήλυθα] In his Paraphraſtes exemplaris veſtigiis proxime videtur inſtitiſſe: ſenariorum hic apparent *Euripidis* moduli:

> Νῦν οὖν . . . . , δεῦρ' ἐλήλυθα
> Εἰς Λῆμνον, . . . τὸν Φιλοκτήτην ὅπως
> Ἡρακλέους τε τόξα τοῖσι ξυμμάχοις
> Φέροιμ'· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν

Ἥλεα

τὰ Ἡρακλέους τόξα κομίζοιμι τοῖς συμμάχοις· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν, Ἕλενος ὁ Πριάμου, ὃς ἔτυχεν αἰχμάλωτος ληφθεὶς, κατεμήνυσε, ἄνευ τούτων μήποτ᾽ ἂν ἁλῶναι τὴν πόλιν. Πρὸς μὲν δὴ τοὺς βασιλέας οὐχ ὡμολόγησα τὴν πρᾶξιν, ἐπιστάμενος τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἔχθραν, ᾧγε αὐτὸς αἴτιος ἐγενόμην καταλειφθῆναι, ὅτε δηχθεὶς ἔτυχεν ὑπὸ χαλεπῆς καὶ ἀνιάτου ἐχίδνης· οὐκ ἂν οὖν ᾤμην, οὐδὲ πειθὼ τοιαύτην ἐξευρεῖν, ὑφ᾽ ἧς ἄν ποτε ἐκεῖνος ἐμοὶ πράως ἔχοι· ἀλλ᾽ εὐθὺς ἀποθανεῖσθαι ᾤμην ὑπ᾽ αὐτοῦ· ὕστερον δὲ, τῆς Ἀθηνᾶς μοι παρακελευσαμένης καθ᾽ ὕπνους, ὥσπερ εἰώθε, θαρροῦντα ἐπὶ τὸν ἄνδρα ἰέναι· αὐτὴ γὰρ ἀλλάξειν μου τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνὴν, ὥστε λαθεῖν αὐτῷ ξυγγενόμενον· οὕτω δὴ ἀφῖγμαι θαρρήσας. Πυνθάνομαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Φρυγῶν πρέσβεις ἀπεστάλθαι κρύφα, ἐάν πως δύνωνται τὸν Φιλοκτήτην πείσαντες δώροις, ἅμα καὶ διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς, ἀναλαβεῖν εἰς τὴν πόλιν αὐτὸν καὶ τὰ τόξα. Τούτου προκειμένου ἄθλου πῶς οὐ πάντα χρὴ ἄνδρα γίνεσθαι πρόθυμον; ὡς διαμαρτάνοντι τῆς πράξεως ταύτης πάντα τὰ πρότερον εἰργασμένα μάτην πεπονῆσθαι ἔοικε. Παπαὶ, πρόσεισιν ὁ ἀνὴρ, αὐτὸς ὅδε ὁ Ποίαντος παῖς, οὐκ ἄδηλος τῆς ξυμφορᾶς, μόλις καὶ χαλεπῶς προβαίνων. Ὦ τοῦ χαλεποῦ καὶ δεινοῦ ὁράματος ὄντως· τό, τε γὰρ εἶδος ὑπὸ τῆς νόσου φοβερόν· ἥ τε στολὴ ἀήθης, δοραὶ θηρίων καλύπτουσιν αὐτόν. Ἀλλὰ σὺ ἄμυνον, ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ, καὶ μὴ μάτην φανῇς ἡμῖν ὑποσχομένη τὴν σωτηρίαν.

ΦΙ-

Ἕλενος ὁ Πριάμου δουρίληπτος [ἐμήνυσεν,]
Ἄνευ γε τούτων μήποτ᾽ ἂν πέρσαι πόλιν.

De Heleno conf. *Soph.* Phil. 606 &c. Qui his immorari voluerit, exercitatus in Euripideis, ex Paraphraſi nobis *Dionis* aliquando plures eruet ſenarios, Tragico non indignos κατεμήνυσε in verbis *Dionis* ſua ſede repoſui: mox πράως ἔχεν in πράως ἔχοι mutavi.

38 Παπαὶ] Paulo ante pro τοῦ videbatur ſufficere τούτου [προκειμένου ἄθλου] & ſaepe memini τούτου in τοῦ mutatum. —— In his iterum facile reſtituas Euripidea quaedam:

Παπαὶ, πρόσεισιν· αὐτός ἐστ᾽ ἀνὴρ ὅδε
Ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς, ...
Μόγις προβαίνων. ὦ θεάματός γε δὴ
Δεινοῦ.

hoc

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Τί δὴ βουλόμενος, ὅστις εἶ ποτὲ σὺ, ἢ τίνα τόλμαν λαβὼν, πότερον ἁρπαγῆς χάριν ἥκεις ἐπὶ τήνδε τὴν ἄπορον στέγην, ἢ κατάσκοπος τῆς ἡμετέρας δυστυχίας;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Οὔτοι γε ὁρᾷς ἄνδρα ὑβριστήν.

ΦΙΛ. Οὐ μὴν εἰωθώς γε πρότερον δεῦρο ἥκεις.

Ο Δ. Οὐκ ἄρ᾽ εἰωθώς. εἴη δὲ καὶ νῦν ἐν καιρῷ ἀφῖχθαι.

ΦΙΛ. Πολλὴν ἔοικας φράζειν ἀλογίαν τῆς δεῦρο ὁδοῦ.

Ο Δ. Ἓν τοίνυν ἴσθι, οὐ χωρὶς αἰτίας με ἥκοντα, καὶ σοίγε οὐκ ἀλλότριον φανησόμενον.

ΦΙΛ. Πόθεν δὴ; τοῦτο γὰρ πρῶτον εἰκός με εἰδέναι.

Ο Δ. Ἀλλ᾽ εἰμὶ Ἀργεῖος τῶν ἐπὶ Τροίαν πλευσάντων.

ΦΙΛ. Πόθεν; εἰπὲ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον.

Ο Δ. Οὐκοῦν ἔτι δεύτερον ἀκούεις, τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἀχαιῶν εἶναι φημί.

ΦΙΛ. Καλῶς δῆτα ἔφης ἐμὸς εἶναι φίλος, ὁπότε γε τῶν ἐμοὶ πολεμιωτάτων Ἀργείων πέφηνας· τούτων δὴ τῆς ἀδικίας αὐτίκα μάλιστα ὑφέξεις δίκην.

Ο Δ.

---

hoc certe Euripideum in Med. v. 1167, δεινὸν ἦν θέαμ᾽ ἰδεῖν, eſt & in *Soph.* Phil. v. 263, Ὁ δ᾽ οὖν Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης.

53 Πόθεν δὴ] Paulo ante, v. 51, χωρὶς pro χάριν reſtitui in iſtis diverſimode tentatis, οὐ χωρὶς αἰτίας με ἥκοντα. Hinc iterum Euripideos ſenarios efficias:

ΦΙΛ. Πόθεν γάρ; τοῦτο πρῶτά μ᾽ εἰκὸς εἰδέναι.
Ο Δ. Ἀργεῖός εἰμι τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
ΦΙΛ. Πόθεν; λέγ᾽ αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

Mitto reliqua tanquam incertiora; ſed in tribus iſtis ſenariis nihil eſt, quod non ſimilibus poſſit Tragicorum locis adfirmari.

Ο Δ. Ἀλλ' ὦ, πρὸς θεῶν, ἐπίσχες ἀφεῖναι τὸ βέλος.
ΦΙΛ. Οὐ δυνατὸν, εἴπερ Ἑλλήνων τυγχάνεις, τὸ μὴ ἀπολωλέναι σε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ.
Ο Δ. Ἀλλὰ πέπονθά γε ὑπ' αὐτῶν τοιαῦτα, ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἂν φίλος εἴην, ἐκείνων δὲ ἐχθρός.
ΦΙΛ. Καὶ τί δὴ τοῦτό ἐστιν ὃ πέπονθας οὕτω χαλεπόν;
Ο Δ. Φυγάδα με ἤλασεν ἐκ τοῦ στρατοῦ Ὀδυσσεύς.
ΦΙΛ. Τί δὲ ἔδρασας, ἐφ' ὅτῳ τῆσδε τῆς τύχης ἔτυχες;
Ο Δ. Οἶμαί σε γινώσκειν τὸν Ναυπλίου παῖδα Παλαμήδην.
ΦΙΛ. Οὐ γὰρ δὴ τῶν ἐπιτυχόντων, οὐδὲ ὀλίγου ἄξιος συνέπλει, οὔτε τῷ στρατῷ, οὔτε τοῖς ἡγεμόσι.
ΟΔ. Τὸν δὴ τοιοῦτον ἄνδρα ὁ κοινὸς τῶν Ἑλλήνων λυμεὼν διέφθειρε.
ΦΙΛ. Πότερον ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχῃ κρατήσας, ἢ μετὰ δόλου τινός;

ΟΔ.

---

61 Ἀλλ' ὦ] Senarius evadet Euripideus:

ΟΔ. Ἐπίσχες ὦ, πρὸς θεῶν, ἀφιέναι βέλος.

Reſpondere potuit praeter cetera Philoctetes:

ΦΙΛ. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ κατθανῇ τῇδ' ἡμέρᾳ.

Sed nec a *Dione* ſcribi potuit, opinor, εἴπερ Ἑλλήνων τυγχάνεις, neque, quae Clar. *Reiskii* eſt coniectura, Ἕλλην ὤν. Graecis enim in Lemnum delatis laetabatur inprimis Philoctetes *Soph.* v. 234. dicente enim Neoptolemo, Ἕλληνές ἐσμεν· exclamabat, Ὦ φίλτατον φώνημα· v. 242, ὦ φίλης χθονός. Paulo poſt ex Ilio ſe venire narranti reſpondet: Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύγ' ἦσθα ναυβάτης Ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου. —— ſi ſcripſerat *Dion*, οὐ δυνατὸν, εἴπερ Ἑλλήνων [τῶνδε εἷς ὢν] τυγχάνεις, — Critico manifeſtum videbitur, voces ſic poſitas, ut centies alibi, etiam hic inter deſcribendum omiſſas.

66 Καὶ τί δὴ] Hinc efformatos ponam iterum aliquot verſus Tragicos:

ΦΙΛ. Τί δὴ πέπονθας ὧδε δεινὸν, [ὦ ξένε;]
Ο Δ. Φυγάδα μ' Ὀδυσσεὺς τοῦ στρατοῦ γ' ἀπήλασεν.
ΦΙΛ. Τί δρῶν γε τῆσδε τῆς τύχης ἐτύγχανες;
Ο Δ. Οἶμαι Παλαμήδην σ' εἰδέναι τοῦ Ναυπλίου.

Pau-

ΟΔ. Προδοσίαν ἐπενεγκὼν τοῦ στρατοῦ τοῖς Πριαμίδαις.

ΦΙΛ. Ἦν δὲ κατ' ἀλήθειαν οὕτως ἔχον, ἢ ἐπεπόνθει κατεψευσμένος;

ΟΔ. Πῶς δ' ἂν δικαίως γένοιτο τῶν ὑπ' ἐκείνου γιγνομένων ὁτιοῦν, τοῦ μηδενὸς ἀποσχομένου τῶν χαλεπωτάτων;

ΦΙΛ. Ὦ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ πανουργότατε ἀνθρώπων Ὀδυσσεῦ, οἷον αὖ τοῦτον τὸν ἄνδρα ἀνῄρηκας; ὃς οὐδενὸς ἧττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς ξυμμάχοις, ᾗπερ, οἶμαι, τὰ κάλλιστα καὶ σοφώτατα ἀνευρίσκων καὶ συντιθείς. ὥσπερ ἀμέλει κἀμὲ ἐξέθηκας, ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης περιπεσόντα τῇδε τῇ ξυμφορᾷ, δεικνύντα τὸν Χρύσης βωμόν, οὗ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον τῶν πολεμίων· εἰ δὲ μή, μάτην ἐγίγνετο ἡ στρατεία. Ἀλλὰ τί δή σοι προσῆκον τῆς Παλαμήδους τύχης;

ΟΔ.

Paulo poſt ex vs. 74 hunc ſenarium formavit *Jo. Pierſonus* in *Moer.* p. 407,

Μάχῃ κρατήσας, ἢ δόλου τινὸς μέτα;

79 Τοῦ μηδενὸς] Haec & proxima hic ad mentem conſtitui Clar. *Heathii*; *Reiskii* τοῦτον τὸν ἄνδρα praeter alia recepi. v. 82 ἥπερ in ᾗπερ, id eſt ὥσπερ, leviter mutavi. v. 81 *Heathio* ſervandum videbatur ὃς οὐδὲν ἧττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς ξυμμάχοις· mihi cum *Caſaubono* legendum, ὃς οὐδενὸς ἧττον· —— eadem forma loquendi *Dioni* Or. XVII, p. 248. D. dicitur Εὐριπίδης οὐδενὸς ἧττον ἔνδοξος ὢν τῶν ποιητῶν. imitabatur illic oratorem *Aeſchinem* c. Tim. p. 21, 27 ubi legitur ὁ τοίνυν οὐθενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης.

87 Ἀλλὰ τί δή] Verſum arbitror *Euripidae* fuiſſe:

ΦΙΛ. Ἀτὰρ τί σοι προσῆκε Παλαμήδους τύχης;

Thomas M. Προσήκει [& Προσῆκε] μοι τοῦδε, ἀντὶ τοῦ μετοχή ἐστι μοι. *Ariſtoph.* Avib. v. 970, Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; *Quid vero mihi cum Corinthiis eſt?* In his ſimilibusque pendet ſecundus caſus a voculis τί & οὐδέν· *Xenoph.* Κ. Α. III, p. 176, 23, τούτῳ γε τῆς Βοιωτίας προσήκει οὐδέν. Ἑλλ. VII, p. 345, 37, τί τοῦτο (L. τούτου) αὐτονομίᾳ προσήκει; *Antiphon* p. 145, 15, οὐδέν μοι προσή-

κει

ΟΔ. Εὖ ἴσθι, ὅτι ἐπὶ πάντας τοὺς ἐκείνου φίλους ἦλθε τὸ κακὸν, καὶ πάντες ἀπολώλασιν, ὅστις μὴ φυγεῖν ἠδυνήθη. Οὕτω δὲ κἀγὼ τῆς παροιχομένης νυκτὸς διαπλεύσας μόνος δεῦρο ἐσώθην. Σχεδὸν μὲν οὖν ἔγωγε ἐν ὅσῃ χρείᾳ καθέστηκας αὐτός. Εἰδ' οὖν ἔχων τινὰ μηχανὴν ξυμπροθυμηθείης ἡμῖν περὶ τὸν οἴκαδε ἀπόπλουν, ἡμᾶς τε εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ, καὶ ἅμα ἄγγελον ἀποπέμψεις πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ οἴκαδε τῶν σοι παρόντων κακῶν.

ΦΙΛ. Ἀλλ', ὦ δύστηνε, πρὸς τοιοῦτον ἕτερον ἥκεις ξύμμαχον, αὐτόν τε ἄπορον καὶ ἔρημον φίλων, ἐπὶ τῆσδε τῆς ἀκτῆς ἐῤῥιμμένον,

---

κατὰ τῆς αἰτίας ταύτης. p. 147, 2. *Andocides* p. 5, 7, τούτων ἐμοὶ τῶν λόγων ἢ τῶν ἔργων τί προσήκει; p. 33, 29, ἐμοὶ μὲν οὐδαμόθεν προσήκει τούτου τοῦ πράγματος· — Ἀλκιβιάδης (L. — δὴ) δὲ μάλιστα πάντων Ἀθηναίων. *Lyſias* p. 121, 1. οὐδὲν προσήκει Ἀνδοκίδῃ τῶν συνθηκῶν, &c.

90 οὕτω δὲ κἀγώ] Non indigni mihi quidem *Euripide* viderentur verſus:

ΟΔ. Οὕτω δὲ κἀγὼ τῆς πάροιθεν εὐφρόνης
Δεῦρ' ἐξεσώθην [ὧδε] διαπλεύσας μόνος.

Noctem etiam *Euripides* aliquoties dixit εὐφρόνην. — τὰς πάροιθεν ἡμέρας, eſt in *Eurip.* Phoen. v. 860.

95 Οἴκαδε] Legi potuit in fine ſenarii; hic etiam ſubiungi:
Τῶν σοὶ παρόντων ἄγγελον πέμψεις κακῶν.

98 Ἔρημον φίλων] Voces aliter collocatae dabunt verſum iambicum:

Φίλων ἔρημον, κἀπὶ τῆσδ' ἐῤῥιμμένον
Ἀκτῆς.

100 Ἢ γὰρ ἦν] Quid ſi dederit *Euripides:*

ἢ πρὶν γὰρ ἦν
Στολὴ μακρῷ δὴ πᾶσ' ἀνάλωται χρόνῳ.

101

μένον, γλίσχρως καὶ μόλις ἀπὸ τῶνδε τῶν τόξων πορίζοντα καὶ τροφὴν, καὶ ἐσθῆτα, ὡς ὁρᾷς. ἡ γὰρ ἦν ἡμῖν ἐσθὴς πρότερον ἀπὸ τοῦ χρόνου ἠνάλωται. Εἰ δὲ δὴ τοῦδ' ἐθελήσεις κοινωνεῖν τοῦ βίου μεθ' ἡμῶν ἐνθάδε, ἕως ἂν ἑτέρα σοι παραπέσῃ σωτηρία ποθὲν, οὐκ ἂν φθονοῖμεν. Δυσχερῆ γε μὴν τἄνδον ὁράματα, ὦ ξένε, τελαμῶνές τε . . . . ἀνάπλεοι, καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς νόσου. αὐτός τε οὐχ ἡδὺς ξυγγενέσθαι, ὅταν ἡ ὀδύνη προσπέσῃ· καί τοι λελώφηκε τῷ χρόνῳ τὸ πολὺ τῆς νόσου,

κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

---

101 Εἰ δὲ δὴ τοῦδ'] Ex his etiam faciles efformantur iambi:

ΦΙΛ. Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου,
Ἕς ἂν ποθέν σοι παραπέσῃ σωτηρία
Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα
Τἄνδον, ξέν', εἰσίν.

Ex proximis *Dionis* vox excidit: *Reiskius* ſupplebat, τελαμῶνες τε λύθρου ἀνάπλεοι· de ulceris ſanie πύον rectius diceretur: dici forte potuerunt ἀνάπλεοι νοσηλίας Τελαμῶνες. ut *Sophocli* Phil. v. 39 Ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα. Nec tamen iſtam, ut puto, vocem adhibuiſſet *Euripides*; cuius eſt in Oreſte v. 1178, Εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία.

106 Καί τοι λελώφηκε] Poſtrema ſola, quod miror, hinc *Grotius* enotaverat, ut ſenarium *Euripidis* ex Philoct.

Νόσος κατ' ἀρχὰς οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

Gatakerus, ubi ſupplet & corrigit Grotiana, A. M. P. c. x, p. 505, duo velut *Euripidis* verſus efformavit; cumque dixiſſet eodem pertinere ſenarium *Ariſtoteli* laudatum de Poët. c. 22, quem attigerat & *Jac. Nic. Loënſis* Miſc. Epiphyll. VIII, c. 8, tres nobis ſenarios ut in eadem ſede lectos *Barneſ.* adnumerat:

Καίτοι πολ' ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησέ μοι
Νόσος· κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν
Φαγέδαινά γ', ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

ſic, opinor, editum voluit *Barneſius*, non Καίτοι πόλλ' ἤδη A
—— · πολ' ἤδη, nusquam, opinor, lectum, poſuit *Gatakerus*
l. c. & iisdem uſus in *M. Antonin.* x, 22. Horum verſuum
primum, *ex Dionis paraphraſi ſatis infeliciter conſarcinatum*
iure merito cenſet *Heathius*. Clar. *D'Orvillius* in *Charit.* p.
355, *ſic*, inquit *lege:*

> Καίτοι πολὺ ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησέ μοι
> Νόσος.

Suo more leniter non nominatum *D'Orvillium* corrigit hu-
maniſſimus *Jer. Markland.* in *Eurip.* Suppl. v. 109. Non ſa-
ne πολὺ νόσος μοι ἐλώφησε· ſed Graecum mihi videtur, quod
praebet *Dion*, λελώφηκε τὸ πολὺ τοῦ νόσου· *interquieſcit morbi ſae-
vitia: Photius* in Lex. *MS.* Λωφᾶν, τὸ ἠρεμεῖν καὶ τὸ ἐνδεδωκέναι B
καὶ ἀναπαύεσθαι δηλοῖ, οὐ τὸ πεπαῦσθαι ἤτοι παντελῶς. non longe diſtat
hoc *Platonis* de LL. IX, p. 854 C. ἐὰν μὲν σοὶ δρῶντι ταῦτα λω-
φᾷ τι τὸ νόσημα. Eadem forma loquendi quidni ſcribi potuit
ab *Euripide*? (huius errorem corrigit *Sophoclis* Philoctetes v.
258, cui νόσος Ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.)

> Καί τοι τὸ πολὺ δὴ τοῦ νόσου 'λώφησέ μοι
> Χρόνῳ· κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν
> Φαγέδαινά γ', ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

Sed hunc tamen verſum in dramate ſedem diverſam tenuiſſe
ſuſpicor. Ortum fuerat ulcus taeterrimum, quo pes eius an-
num iam decimum erodebatur, ex morſu viperae, vel hydri
ſub fatali Chryſes Minervae latentis altari: ſupra v. 120 Phi- C
loctetes Euripideus *Dionis* ſe dicit περιπεσόντα τῇδε τῇ ξυμφο-
ρᾷ, δεικνύντα τὸν (τῆς) Χρύσης βωμόν, οὗ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον
τῶν πολεμίων. Hîc Χρύσης nomine inſulam *Chryſen* Lemno vici-
nam, an Minervam inſulae cognominem *Chryſen* deſigna-
tam voluerint vix definiri poterit: in hac hiſtoria fit & alibi
mentio τῆς Χρύσης καλουμένης Ἀθηνᾶς· & in argumento, quod
primus, opinor, (non enim reperitur in Edd. *Aldina* aliisque
antiquioribus:) *Sophoclis* Philoctetae praefixit in MS. Cod. re-
pertum *Turnebus:*

> Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
> Ἐφ' ὅσπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
> Ποίαντος ᾔδει παῖς, ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·

Zη-

A Ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
Πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἔλιπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.

his emendatius ſcriptis, quam vulgata proſtant, partim uſus
eſt *Salmaſius* in Addendis ad notas in Aram *Doſiadae* primam
p. 243, & *Philoſtrati* Iun. verbis ex Icone Philoctetae p. 889,
tentatis *Jo. Meurſio* in *Lycophr.* Alex. v. 912. Recte docuit
Salmaſius, a *Stephano Byzant.* aliisque confundi Chryſen *Homeri*
Troicam, & Chryſen ſive Lemni, ſive Lemno vicinam;
ſed, re minus conſiderata, ſtatuit *Salmaſ.* hanc Chryſen, ad
cuius altare fuerit ictus a vipera vel hydro Philoctetes, in ipſa
fuiſſe Lemno promontorium iſthoc nomine dictum: inſulam
Chryſen fuiſſe Lemno vicinam, negat *Salmaſius* notis in aram
Doſiadae ſecundam p. 147, & alibi. Non recordabatur
B iſta ſcribens *Salmaſ.* *Pauſaniae* VIII, p. 668, 669, narrantis
Lemno non longe diſſitam olim fuiſſe vulnere Philoctetae
nobilitatam (πλοῦν ἀπεῖχεν οὐ πολὺν) Chryſen inſulam, quae
mari abſorpta poſtea non amplius fuerit reperta: κατέδυ τε
ἡ Χρύση καὶ ἠφάνισται κατὰ τοῦ βυθοῦ. Recte itaque *Leo Allatius Pauſaniae*
locum praeter cetera *Salmaſio* obiecit in libello de Patria
Homeri p. 129, docuitque Chryſen inſulam fuiſſe Lemno
vicinam; conf. *Salvagnius* in *Ovidii* Ibin v. 255. Neque
in Lemno, ſed alibi percuſſum ab angue Philocteten ipſa
monſtrat a plerisque tradita narratio: nam expoſitus dicitur
in Lemnum inſulam, poſtquam Graeci ſatis diu ſuſtinuiſſent
taeterrimi vulneris putorem, & Philoctetae lamenta, ſacra
ſaepius interturbantis. *Dionis* Philoctetes Euripideus in Ulyſſen,
κἀμὲ inquit, ἐξέθηκας· Ulyſſes *Sophoclis* in Philoct. ini-
C tio, *haec*, inquit, *eſt acta Lemni*, in quam v. 5,

Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
Νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα,
Ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν οὔτε θυμάτων
Παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις
Κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις
Βοῶν, στενάζων.

v. 257, dicuntur illum in Lemnum ἐκβαλόντες Atridae & Ulyſſes. v. 265,

Ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
Νόσῳ καταφθίνοντα, τοῦ ἀνδροφθόρου
Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.

de

de venenato morſu loquentis *Aeſchyli* Philoctetae duo ſena- A
rios, omiſſos *Stanlejo*, hos emendatos eruas ex *Plutarchi* T. II, p. 1087. F.

> Οὐ γὰρ δράκων ἐνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
> Δεινὴν γε στομάτων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

In inſula Chryſe Minervae, de inſula Chryſae dictae, Iaſon olim altare conſtruxerat. Huic alteri, in quo contra Troiam profectus Hercules, puero tum Philoctete comitatus, ſacra fecerat, ſerpens ille cuſtos fuerat adpoſitus.

B

C A P V T XII.

Praebet Holoboli Scholia in Aram Doſiadae.

Altare Minervae Χρύσης *loqui fingitur in ara ſecunda Doſiadae. Salmaſio probabiliter non viſa, proferuntur Holoboli Rhetoris Scholia. Illuminantur obſcura quaedam iſtius carminis. Iaſon* Χρύσας ἀΐτας. *Medeae nomen aufertur e Scholio in Ariſtoph. Medorum regio* χώρα πεδιάς. *Non templum Iaſon in inſula Chryſe, ſed altare Minervae condidit, ſepto diſtinctum ab agro vicino; neque* Διὸς ἄβα- C
τον *in monte Lycaeo templum fuit. Talus Cretae cuſtos ter quotannis inſulam circumibat. Vulcanus* ἀπάτωρ. *Vltimi carminis verſus illuſtrantur.*

Minervae Chryſes altare, de quo dicere coepi in fine capitis XI, in inſula, Lemno vicina, Chryſe dedicatum ab Iaſone teſtatur in ara prima *Doſiades*; qui in altero poëmatio ipſam illam ab Iaſone conditam aram facit loquentem; & haec quidem de Philoctete:

'Εμὸν

A

Ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀθρήσας
Θερκείτοιο κτάντας,
Τελεσπέροιο καύτας,
Ἄϊξεν, αἶν' ἰΰξας·
Χάλεψε γάρ νιν ἰῷ
Σύργαστρος ἐκδὺς γήρας.

Mea ſtructura (ſive *me*) *viſa Philoctetes*, *qui Parin interfecit*, *&* *Herculem cremavit*, *ſubſiliit formidabilem in modum exclamans*; *nam ſerpens*, *qui poſitis exuviis iuveneſcere ſolet*, *illum veneno laeſerat.* Hoc tenebricoſum poëma, cui idem atque alteri praefigitur in Codicibus *MSS. Doſiadae* nomen (quod absque ſcriptis Codicibus detexit *Jo. Meurſius* Att. Lect. L. III, c. XVII.) dubium nullum eſt quin *Salmaſio* rectius *Iſ. Voſſius* ſit interpretatus ad *Melae* II, c. VII, ipſe etiam, quod nec diffitetur, Scholiis adiutus ineditis *Holoboli* Rhetoris. Quum in aram ſecundam nusquam Scholia vetera memoret *Salmaſius*, nonnulla quoque male ceperit, his illum equidem ſuſpi-
B cor fuiſſe deſtitutum, quantumvis *Iſaac. Voſſius* illum *Holoboli Rhetoris Scholia ubique* dicat *ad verbum deſcripſiſſe.* Ea de re iudicandi ut fiat omnibus copia, *Holoboli Rhetoris* Scholia, ex Voſſiano Codice Bibliothecae Leidenſis olim a me iuvene deſcripta, quae quidem ad hanc aram ſpectant, iterum deſcripſiſſe non poenitebit. Suſpicor autem ex antiqua membrana veteri quaedam Scholia deſcripſiſſe *Manuelem Holobolum*; nam hominem Eccleſiaſticum aevo Michaëlis Palaeologi, & Andronici, cuius fata ſaepius attigit in iſtorum temporum hiſtoria *Georgius Pachymeres*; hominem, inquam, iſtius aevi, absque ſubſidio Grammatici veteris, obſcuriſſima quaevis, nec *Scaligeris* neque *Salmaſiis* intellecta, probabiliter adeo interpretari potuiſſe non opinor. Huius quidquid fuerit, haec ſunt in iſtam aram *Doſiadae* ſecundam, quae ara legi poterit emendatius quam alibi ſcripta in *Iſ. Voſſii* Obſerv. ad *Melae* L. II, c. VII,

S C H O L I A.

In Aram Doſiadae

Ἑρμηνεῖαι τοῦ Ὁλοβώλου Ῥήτορος Κύρου Μανουήλ, καὶ μεγάλου Πρωτοσυγγέλου.

Ὡς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ λόγος, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ βωμός, ὃν Ἔτευξε καὶ κατεσκεύασεν Ἰάσων, ὁ Μέροψ, ἤτοι ὁ Θεσσαλός, ὁ Δίσ-

---

Vs. 3 ὃν ἔτευξε] Poſuerat hic ex *MS. Iſ. Voſſ.* ὃν εἴη ἐτεῦξεν· ex alio Cod. adſcripſerat ἐμὲ τεῦξε. mox, Ἰήσων ὁ μέροψ. Inter ipſius Poëmatii verſus hic illic in antiquiſſimo Cod. haec erant interpretamenta adſcripta: vs. 1, Στήτας] Γυναικὸς ἤγουν τῆς Μηδείας. vs. 2, Ἀνὴρ Θεσσαλὸς ὁ Ἰάσων. vs. 3, Ἐμπούσας] Θέτιδος. vs. 4, Τεύκροιο βούτα] Ἀλεξάνδρου. vs. 7, Ἀπάτωρ] ἢ Θαισος. (Leg. Ἥφαιστος.) vs. 9, Τεῦγμα] Οἰκοδόμημα. vs. 10, Θεοκρίτοιο] Ἀλεξάνδρου. vs. 11, Καύτας] Ἐνταφιαστής. vs. 14, Ἐκδὺς] Κατενδυόμενος. Ad verſum ultimum haec ſcripſerat *Iſ. Voſſius:* „Ἦρ' ἐρδίων] ἦρα hic plurale eſt, ut ſaepe, pro χά- „ριν. itaque ἦρ' ἐρδίων hic eſt χάριν ἐρδίων." —— *Propter hoſpitalitatem*, ἕνεκα vel χάριν τῆς φιλοξενίας, *Callimachus* dixit ἦρα φιλοξενίης· in fragm. *Bentl.* XLI.

Vs. 6 Διὰ τὸ μέτρον Ἀΐτης] Quid hic iſta velint non adſequor; niſi verſum ſpectent quintum; ubi Χρύσας ἀΐτας quis eſſet veteres ignoraſſe videntur Grammatici: nec mirum adeoque, *Holobolum* iſta non attigiſſe: aliorum ne commenta memorem, *Salmaſius* intelligit *Apollinem*, in Troadis urbe Chryſe cultum eximia religione: multum vero ſudavit vir Magnus, ut vicina lectori viderentur Apollini convenire: vulgata lectione ſervata *Iſ. Voſſius* ad *Melam*, *Chryſae*, inquit, *amator hic dicitur Achilles propter Chryſeidem, quae Chryſenſis erat.* Ne Chryſeidis quidem amator Atrides in iſtiusmodi carmine dici poſſet Χρύσας ἀΐτας· amata vero Pelidae *Briſeïs* non utique Chryſenſis erat; ſed *Lyrneſſis:* quid itaque? una litera interſerta ſcriberem Χρύσας δ' ἀΐτας· —— *ſed amator Chryſes Minervae*; idem ille Medeae maritus, μέροψ δίσαβος· non Achil-

Δίσαβος δὲ, ὁ δὶς ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἑψήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀνανεώσει. ὁ Πόσις καὶ ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ μέτρον Ἀΐτης καὶ ἐραστὴς, τῆς Στήτας καὶ τῆς γυναικὸς, τοῦ Ἄρσενος καὶ τοῦ ἀνδρός· ἐπιβουλεύσασα γὰρ Μήδεια Θησεῖ, καὶ φωραθεῖσα, ἔφυγεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀσίας, ὃ νῦν Μηδία ἐξ αὐτῆς καλεῖται, ἀνδρῴαν περιβαλοῦσα στολήν. οὐχὶ ὁ Σποδεύνας, ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ ἐν σποδῷ καὶ πυρᾷ δυναζόμενος παρὰ τῆς οἰκείας μητρὸς Θέτιδος, ὡς δηλοῖ Λυκόφρων. πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ Ἶνις καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἐμ-

---

chilles, —— ſed *Jaſon*, qui hoc altare (Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν dictum in argumento *Sophoclis* Philoctetae,) in honorem Deae ſibi cariſſimae conſtruxerat.

Vs. 7 Τοῦ ἄρσενος] Ex alio Codice his *Iſ. Voſſ.* adſcripſerat, τῆς ἄρσενος καὶ τῆς ἀνδρῴας· ex quo στολὴν, pro πύλην, in proximis recepi; ἀνδρῴαν περιβαλοῦσα στολὴν, quia virilem induta ſtolam in Aſiam profecta dicitur Medea, rectiſſime *Voſſ.* initio carminis emendaſſe videtur Εἰμάρσενός με στήτας· cauſa enim nulla eſt cur Ἡμάρσενα *ſemimaſculam* dixiſſet, quam tamen lectionem dubio vacuam putabat *Salmas.* Εἰμ' ἄρσενος (Ἐγὼ ὁ βωμὸς εἰμὶ) ut vulgatum erat, hic legiſſe videtur & *Holobolus.* —— Quod ait de Medea in Aſiam fugiente, & de *Media* ab illa denominata, traditum etiam ab aliis, nemo adhibebit, opinor, ad tuendum nomen Μηδείας in *Scholio* quod ſic vulgatur in *Ariſtophanis* Equit. v. 603, ἀντὶ λόχου (corrige, λώτου) Μηδικοῦ· ἐδόκει γὰρ ἡ Μηδικὴ χώρα Μηδείας τε οὖσα καὶ κάθυγρος εὔφορος εἶναι εἰς τὰς τῶν κτηνῶν τροφάς. ubi cum docto Lectore correctionem communicavero *Ti. Hemſterhuſii*, quam mihi vir Summus olim indicavit, Μηδείας nomini, quod ſciolo debetur originis memori, feliciter ſubſtituens, πεδιάς τε οὖσα καὶ κάθυγρος· *regio campeſtris & plana.* talis etiam fuit Theſſalia; ἡ τῶν Θετταλῶν, πεδιὰς, atque idcirco equis alendis accommoda: vid. *Plato* L. I de LL. p. 625. D. ne plures nominem.

Vs. 11 Πυρᾷ] Πυρὶ potius ſcribendum. —— *Lycophronis* Alex. deſignatur v. 179, quo de ſeptem liberis Achillem canit Μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν. —— Pro Ἴννις hic & infra ſcripſi Ἶνις more uſitato.

Ἐμπούσας, ἤτοι τῆς Θέτιδος. φάσμα γάρ τι ἡ Ἔμπουσα νυκτερινὸν εἰς μυρίας μορφὰς ἀλλοιούμενον, ὥς φησὶ καὶ Φιλόστρατος· μετεβάλλετο δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς μυρίας μορφὰς, ὅτε μιγῆναι αὐτῇ ὁ Πηλεὺς ἔσπευδεν· ἢ καὶ ἐμίγη σηπίας εἴδει. Πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ Μόρος καὶ ὁ θάνατος, τοῦ Βούτα καὶ τοῦ βουκόλου, ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ Τρωὸς, τοῦ Τεκνώματος τοῦ Κυνὸς, ἢ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἑκάβης. Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ ναὸς,

ἐν

Vs. 14 Φιλόστρατος] Ἐμπουσῶν mentionem fecit *Philoſtr.* V. A. II, c. 4. IV, 25. p. 165, 166. conf. *Jo. Meurſii* Lect. Att. III, c. 17.

Vs. 19 Ὁ ναὸς] Dici debuit ὁ βωμὸς, ſed Chryſes Minervae templum etiam memoratur in *Schol.* ad *Soph.* Philoct. v. 1321, ubi dicitur Philoctctes,

Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις.

Hinc diſcimus ab agro reliquo ſeparatum altare fuiſſe ſepimento pro more iſtius aevi. Nullum ibi templum fuit; neque aevo Lycaonis in Arcadiae Lycaeo monte Διὸς ἄβατον ἱερὸν, ut dicitur fuiſſe in *Eratoſth.* Cataſt. c. 1, hinc *Hygino* & *Scholiaſtae Germanici*; ſed tantum Διὸς ἄβατον, ut *Eratoſthenem* arbitror ſcripſiſſe, nempe τέμενος, a reliquo monte ſepimento diſtinctum: quod liquet ex *Pauſan.* VIII, p. 678. *Plutarchi* T. II, p. 300. A. Λυκαίου πλησίον σηκώματος eſt in *Euripidis* Electra v. 1274.

Vs. 23 Ἔσυρε καὶ] Ex alio Cod. *Voſſius* enotaverat εὗρε καὶ, —— in his latere videtur vox *Doſiadae* ἐψανδρέα· cuius explicatio vel ab *Holobolo* vel a librario fuit omiſſa.

Vs. 24 τὸν Οὖρον] Recte cepit *Iſ. Voſſius*, Cretae *cuſtodem* interpretatus: *Salmaſius* legit in ipſo Poëmatio τὸν γυιόχαλκον θοῦνον· *Achillem* intelligens: in Cod. MS. altero οὖνον· in altero

ὃν κατεσκεύασεν ὁ ἀνὴρ τῆς Μηδείας, οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ τοιόσδε καὶ τοῖος, ἀλλ' ὁ Ἰάσων· δύο γὰρ Θεσσαλοὺς ἄνδρας ἔσχεν ἡ Μήδεια, τὸν Ἰάσονα ἐν Θετταλίᾳ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων. —— Πότε δ' ἐμὲ ἔτευξεν ὁ Ἰάσων; Ἦμος καὶ ἡνίκα ἔσυρε καὶ Ἔρραισε καὶ ἔφθειρεν ἡ Μήδεια τὸν Οὖρον καὶ τὸν ὁρμητικὸν, Γυιόχαλκον καὶ χάλκεον ἄνδρα, τὸν Τάλων, κωλύοντα τοὺς Ἀργοναύτας διελθεῖν, ὃς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ περιώδευε τὴν Κρήτην νῆσον καὶ ἐφύλατ-

---

tero recte legebatur οὖρον, ut hic in Scholiis, ubî male redditur ὁρμητικός· rectam lectionem ſequutus eſt *Thom. Galeus* in *Apollodor.* p. 31. Talon iuxta *Apollon. Rhod.* IV, v. 1643, Εὐρώπη Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον.

Vs. 25 τὸν Τάλων] In Codd. hic erat πάλων & πάλλων. Ad iſta *Catulli*, *Non cuſtos ſi fingar ille Cretum*, *Iſ. Voſſius* p. 122, haec attulit *Holoboli Rhetoris*, & in iis τὸν Τάλω κωλύοντα τοὺς Ἀργοναύτας διελθεῖν· —— De Talo, Argonautas litore Cretae navem religare vetante, Medeae magicis artibus tandem confecto, quae hic narrantur pleraque, praeter alia, cecinit *Apollon. Rhod.* IV, v. 1638 — 1689. Illic primum Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος —— εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι· 1645, —— δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο χάλκεος (*Doſiadae* γυιόχαλκος·) qui tandem a Medea confectus, 1688, ἀμφιλινὸς ἀπείρονι κάππεσε δούπῳ. Talus ille Cretenſis, χαλκοῦς —— τῆς Κρήτης περίπολος *Luciano* dictus T. III, p. 47, ſecundum *Simonidem*, quem hac in parte ſequitur *Doſiades*, fuit Ἡφαιστότευκτος· quod ex *Suida* licet aeſtimare in Σαρδώνιος γέλως· & meminit *Euſtathius* in Od. Υ, p. 735, 50, τοῦ δοθέντος ὑπὸ Διὸς τῇ Εὐρώπῃ φύλακος Ἡφαιστοτεύκτου. apud *Zenobium* Cent. V Prov. 85, Minoi dicitur a Vulcano datus Cretae cuſtos, *quam*, τρὶς ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιερχόμενος, ὁ Τάλως ἐτήρει. hoc, ut erat, abſurdum videbatur *Apollonio*; dixitque adeo v 1644, Τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα. *Ter*, quotannis nempe, *circumeuntem Cretam*: τρὶς περιῄει τοῦ ἐνιαυτοῦ, ut ſcribit in Minoë *Plato*, fabulae velum removens T. II, p. 320. B. *Platonis* locum dedit, & alia de Talo *J. Meurſius* in Creta c. XIV.

λαττεν. [ὃν Μόρησε] καὶ μετὰ μόρου καὶ κακοπαθείας ὁ Ἥφαιστος ἐτεκτήνατο, ὁ Ἀπάτωρ· ἐκ γὰρ τῆς Ἥρας μόνης ἐγεννήθη. ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ, ἢ καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ὡς ἐτώσιον ἄχθος· ὁ Δίσευνος, ὁ δύο γυναῖκας ἔχων, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν· Ἐμέν τὸ Τεῦγμα, καὶ τὴν ἐμὴν κατασκευήν, ἰδὼν ὁ Φιλοκτήτης, ὁ Κτάντας, καὶ ὁ φονεύς, τοῦ Θεοκρίτου, ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ τὰς θεὰς κρίναντος· ὁ Καύτης, καὶ ὁ ἐνταφιαστὴς, τοῦ Τρεσπέρου Ἡρακλέους. γνώριμοι αὗται αἱ ἱστορίαι ἐν τῷ Λυκόφρονι. Καὶ τί ἐποίησεν; Ἄϊξε, καὶ ὥρμησεν, Ἀνιΰξας, καὶ κράξας. ἤτοι ἐμὲ ὕμνησε καὶ ἐδόξασεν ἰδὼν ὁ Φιλοκτήτης· εἰς τὸ ἀντίχαριν (οὕτω γὰρ τιμῶσι δαίμονες τοὺς τιμῶντας αὐτοὺς) Χάλεψε, καὶ χαλεπῶς ἐτρω-

Vs. 27 [ὃν Μόρησε] Iſta poſui, pro ſcripta lectione μόρου. Ex Grammaticis ſolis nobis innotuit Μορῆσαι iſto ſignificatu, pro πονῆσαι μετὰ κακοπαθείας, qui *Homeri* Μορόεντα nobis interpretantur τὰ μετὰ πολλοῦ καμάτου πεπονημένα, in Γειομόρος quaerentes τὸν γεωπόνον.

Vs. 28 Ἥφαιστος —— ὁ Ἀπάτωρ] Haec eadem ſi *Salmaſius* ad manum habuiſſet Scholia, ab errore non uno ſibi caviſſet, *Parin* intelligens, ubi Vulcanus deſignabatur, ὁ ἀπάτωρ, *matrimus*, ut Minerva *patrima*, ſecundum *Scaligerum* ad *Catullum*. conf. *P. Weſſeling*. Obſerv. II, c. x, p. 181. —— Laudans hic *Heſiodum Holobolus*, ſive potius illo longe vetuſtior Grammaticus, verſum ſpectabat Theogon. 927, quo fratrem & maritum, Τελτογονείας patrem, imitata Ἥρη (δ') Ἥφαιστον κλυτὸν, οὐ (ſic pro ἐν recte fuit emendatum: vid. *Galeus* in *Apollodor*. p. 8,) φιλότητι μιγεῖσα, Γείνατο· —— ibidem paulo poſt Ἀγλαΐην Vulcanus v. 946, Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. Veneris & Aglaïae maritus quanto rectius *Doſiadae* δίσευνος dicitur, quam Paris? —— Excidit paulo poſt Μητρόρριπτος· quo pertinent iſta, ἢ καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ὡς ἐτώσιον ἄχθος· in uno Cod. περὶ ἑώσιον, in altero erat ὡς ἐτώσιον· hoc ſincerum: ἐτώσιον ἄχθος eſt in *Hom*. Il. Σ, v. 104.

Vs. 34 Ἡρακλέους] Repoſui, ubi *Voſſ*. ex Codd. ſcripſerat

ου

τρωσέ, Νιν, καὶ αὐτὸν, ἐν Ἰῷ, καὶ Φαρμάκῳ, ὁ Σύργαστρος, ἢ ὁ ὄφις ὁ τῇ γαστρὶ συρόμενος, ὁ Ἐκδὺς τὸ Γῆρας· νεάζει γὰρ ὁ ὄφις τῇ τῆς παλαιᾶς λεβηρίδος ἀπεκβολῇ. Τοῦτιν δ' Ἐλινύοντα, καὶ βραδύνοντα, ἐν τῇ Ἀμφικλύστῳ, Κρήτῃ, μετὰ χρόνους εἰς τὴν Τευκρίδα, ἢ τὴν Τροίαν, τὴν Τρίπορθον, καὶ τρὶς πορθηθεῖσαν, παρὰ Ἡρακλέους, τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τῶν Ἑλλήνων, Ἤγαγεν, ἕνεκα τῶν Ἀρδίων, καὶ τῶν βελῶν τοῦ Ἡρακλέους· Τίς; ὁ Φὼρ, καὶ ὁ κλέπτης τοῦ Παλλαδίου· ὁ Δίζωος, ὁ εἰς Ἅιδου κατελθὼν καὶ ἐκεῖθεν ἀνελθών· ὁ Εὐνέτας τῆς Μητρὸς τοῦ Πανὸς, ἢ τῆς Πηνελόπης· ἣ ἔτεκε τοῦτον ἐκ τῆς μίξεως πάντων τῶν μνηστήρων. Καὶ ἄλλος τὶς

τοῦ τελεσπεροῦ κλέους· & paulo ante, τοῦ τὰς θεὰς κρίναντος· pro κρίνοντος· ex altero Cod. enotatum ibi, τοῦ τῆς θ. κρίνεντος. —— Vbi mox ex Codd. absque ſenſu legebatur, καὶ ἐποίησεν· αἶξε· ſcribendum cenſui καὶ τί ἐποίησεν; —— *ecquid fecit Philoctetes?* ſic in his Scholiis infra v. 44, Τίς; ſupra v. 23, πότε δ' ἐμὲ ἐτόλξεν ὁ Ἰάσων;

Vs. 35 Ἀνιύξας] Poſui pro ἀνδύξας· quantumvis mihi quoque cum *Voſſio* carminis conditor dediſſe videretur: Ἄϊξεν, αὖν ἰύξας. ex Codicum altero *Voſſ.* notaverat Θώϋξεν ἀνιύξας· ex altero, αἶξεν ἀνδύξας. —— Sequentia *Scholiaſtae*, ἤ τοι ἐμὲ ὕμνησε (in alio Cod. erat ἡ ἐμὲ ὑμνήσας) καὶ ἐδόξασεν &c. aliam ſpectant lectionem, noſtra tamen deteriorem, forſan Ἄεισεν.

Vs. 41 Κρήτῃ] Error eſt ſive *Holoboli* ſeu librarii, cuius memoriae ſupra memorata *Creta* inhaerebat: a veteri Grammatico ſcribi debuit ἐν τῇ ἀμφικλύστῳ Λήμνῳ· tum dubito ſcripſeritne μετὰ χρόνους, an μετὰ χρόνους ί, id eſt δέκα· *poſt decennium*; tamdiu enim in Lemno haeſerat Philoctetes. *Annum* recentiores Graeci Χρόνον vocabant: *Schol. Aeſch.* in argum. Trag. VII c. Theb. *Schol.* in *Eurip.* Or. (ed. *King.*) v. 901. 1687. *Euſtath.* in *Hom.* Il. B, p. 172, 9, μετὰ τοὺς ἐννέα δηλαδὴ χρόνους. conf. *Jo. Mill.* ad finem Ev. *Matthaei* & *Marci*. *T. H.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 178, & p. 407.

τὶς ἤγαγε τοῦτον τὸν Φιλοκτήτην εἰς τὴν Τροίαν· ὁ Ἰλιοῤῥαίσας, ὁ τοῦ Ἰλίου φθορεὺς, ἤτοι ὁ Διομήδης. ὁ Ἶνις, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Τυδέως, τοῦ Ἀνδροβρῶτος· ἔφαγε γὰρ οὗτος ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μελανίππου, καταῤῥοφήσας τὸν ἐν αὐτῷ μυελόν.

Vs. 48 Ἰλιοῤῥαίσας] In ultimis *Doſiadae Iſ. Voſſium* miror cum *Salmaſio* ἰνοῤῥαίσαν ſcribentem, & ἀνδροβρῶ, genitivum, ut ait, Doricum pro ἀνδροβρῶτος· hoc poſtremum erat in utroque Cod. quorum alter dabat Δίζωος, ἶνις τ' ἀνδρόβρετος ἰνοραίσαν· alter Διζ. ἴννις τ' ἀνδροβρῶτος ἰλιοῤῥαίσας. Ingenioſa *Joſ. Scaligeri* coniectura in *Theocrito Heinſii* p. 234 velut de Ulyſſe poſita, qui Cyclopi oculos eruit, legentis σῖνίς τ' ἀνδροβρῶτος ἰλλοραίσας, illa verſum vitiat. Paene ultimi duo carminis verſus Iambici ſunt dimetri hypercatalectici; poſtremi eiuſdem generis trimetri, ſic, opinor, ſcribendi:

Δίζωος, ἶνίς τ' ἀνδροβρῶτος ἰλιοραίσας
Ἠρ' ὀρδίων εἰς Τευκρίδ' ἄγαγον τρίπορθον.

ut hic Diomedes Ἰλιοραίσας, Nero dicitur Ὁ Μητροραίσης in ſenario, quem emendavit vir Clar. *P. Weſſeling* Diſſertat. *Herod.* p. 181.

CAPVT

A

C A P V T XIII.

In Euripidis Meleagri fragmenta.

Verſus aliquot ex Meleagri Prologo. Diana ſaepius Euripidi dicta Διὸς κόρη. *Althaeae forte Tragicae dictum*, Ἡδὺ τὸ φῶς βλέπειν. *In Creontis Soph. dicto* τηλικόσδε *tantae vir aetatis, & tantillus. Meleagri dramatis exiguntur reliquiae.* Ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον *poſitum pro* ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον. *In Atalanten dicta. Pro* παρ᾽ ἐκ Περσῶν, παρεκπεσὼν *redditum Aeſchylo.*
B Ἀθῆναι Διάδες *in Euboea, prope* τὸ Κηναῖον *promontorium.* Ἀκτὴν Εὐβοΐδα *ſcripſiſſe Tragicos, vel* Εὐβοΐδα. Ἔλη ἔγκαρπα, *ſive* τεμένη. *In Meleagro deſcripti qui adverſus aprum convenere Calydonium: hos inter* Γενῆθ᾽ ἔπαλλ᾽ *Ancaeus, bipennifer.*

Ex *Euripidis* Meleagro pars quoque Prologi ſupereſt: hoc dramatis fuit initium:

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπείας χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί᾽ ἔχουσ᾽ εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ᾽ ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς· ὅς ποτ᾽ Ἀλθαίαν γαμεῖ,
C Λήδης ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον.
[Οὗτός] ποτ᾽, ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
Θύων ἀπαρχὰς οὐκ ἔθυσε [παρθένῳ]
Ἀρτέμιδι.

Oenea namque ferunt pleni ſucceſſibus anni
Primitias, frugum Cereri, ſua vina Lyaeo,
Palladios flavae latices libaſſe Minervae, &c.
ſolas ſine thure relictas
Praeteritae ceſſaſſe ferunt Letoïdos aras.

Furtivum Martis cum Althaea concubitum, quo gravida Meleagrum Oeneo pepererit, forſan etiam, ſi qua fides ficto *Plutarcho* T. II, p. 312 A. in Prologo Tragicus attigerit; quodque modo nato infanti Parcae fatum cecinerant,

S *Tum*

Tum ſuae vitae finem ac fati internecionem fore A
Meleagro, torris quum eſſet interfectus flammeus.

quae nobis ex *Attii* Meleagro dedit *Nonius* p. 15, ex Prologo probabiliter *Euripidis* (nam huius fabulam Latinam fecerat *Attius*) petita. In Prologo potuit & ſedem reperire verſus *Etymologo* ſervatus in Μελέαγρος p. 576, 30.

Μελέαγρε· μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύσεις ἄγραν.

vel ἀγρεύεις, ut editum. Sed *Euripidis* ſolos deſideramus verſus; argumentum enim Euripideae fabulae peti poſſet vel ex *Hygino* F. 174, olim forte praefixa dramati Latino *Attii*, aut ex *Schol.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 1269, ubi *Euripidis* verſuum, quos poſui, primus dramatis fuiſſe dicitur initium, & μετ' ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς legi, quae ſibi ſumſit Comicus vexanda, B

Οἰνεύς ποτ', ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν ςάχυν,
Θύων ἀπαρχὰς,

τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ςίχου fuiſſe dicitur in Scholiis,

οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.

iſthac in ſede vitioſo Dianae nomini ſubſtitui poſſe ſuſpicabatur *Heathius* Ἐνοδίᾳ. In Choricis carminibus *Euripidis*, & *Sophoclis*, Εἰνοδίας, ſemel Ἐνοδίας, *Triviae*, nomen in ſenario legerat vir Clariſſ. hinc alienum: fatebitur, elegantem eſſe coniecturam, quam exhibui, Clariſſimi iuvenis *Joannis Pierſoni* legentis:

Θύων ἀπαρχὰς, οὐκ ἔθυσε παρθένῳ C
Ἀρτέμιδι.

nusquam tragici ſenarium claudit nomen Ἀρτέμιδος· ſaepius orditur, Iphig. in Aul. v. 91, 358, 433, 1114, 1463. Iph. in Taur. v. 9, 36, quibus ad firmandam coniecturam *Pierſonus* fuit uſus, *Ez. Spanhemium* laudans de Diana virgine agentem ad *Callim.* h. Dianae v. 6.

Quantumvis autem voces in vicinia poſitas repetere ſaepe ſoleat Tragicus eaſdem, ſi disiectos verſus ſic a me probabiliter iunctos vidiſſet Noſtras, cum nec adpareat ratio, cur hic virginitatem Poëta Deae memoraſſet, quae in Hippolyto v. 17, & alibi eſt manifeſta, *virginis* titulo hic mecum praetuliſſet:

οὐκ ἔθυσε Διὸς κόρῃ
Ἀρτέμιδι.

ut

A ut in Hippol. v. 15, Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην. Iphig. Aul. v. 1469, 70, —— Διὸς κόρην Ἄρτεμιν. v. 1543, Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης Ἀρτέμιδος ἄλσος. —— ſi, quos poſui, verſus ultimi hac in ſede commode haerent, non male, verſu ſexto, nomini Οἰνεὺς videbitur a me ſubſtitutum pronomen Οὗτος.

Vltima huius ῥήσεως *Luciani* fuiſſent inſtituto magis accommoda T. III, p. 436. ubi nunc primi duo verſus proſtant, etiam laudati *Demetrio*, qui dicitur *Phalereus*, περὶ Ἑρμ. § 58, olim ambo, ni fallor, lecti in *Ariſtot.* Rhetor. III, p. 131, 9. ubi quae Σοφοκλέους vocantur ἰαμβεῖα ſine controverſia ſunt *Euripidis*, quamvis ad eamdem rationem ſuum Philoctetae drama *Sophocles* ordiatur:

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου.

B Ad primos duo, tres ſenarios *Heath.* addidit ex commentatore artis Rhetor. *Ariſtotelis:* ut illic legitur, *Porthaonides Euripidi*, ni fallor, dictus fuit Oeneus Πορθάονος παῖς· nec tamen formam nominis, Παρθάονος, Aetolicam, temere reiecerim: huic alteram praetulerunt *Th. Galeus*, & *Th. Munckerus*; utramque probat *N. Heinſius* in *Ovid.* Met. VIII, 541. —— In primo verſu ſtare nequit Πελοπίης, apud *Lucian.* relictum: Πελοπίας ſcribatur, an Πελοπείας, perparum refert: hoc tamen ex *Ariſtotele* recepi & *Demetrio:* hanc in ſedem ſenariorum προμηθείας, ἱππείου, & ſimilia libentius admiſerunt Tragici, quam προμηθίας, ἱππίου· &c.

Quod inter Meleagri dramatis fragmenta collocavit ultimum *Barneſius*, primus *Grotius* ex *MS.* Pariſ. protulit in lucem in *Stobaei* Florileg. ſic interpolatum p. 491,

C Τερπνὸν τὸ φῶς μοι, τὸ δ' ὑπὸ γῆς ἅδου σκότος
Οὐδεὶς ἂν εἶδεν αὖ ἐς ἀνθρώπους μολών.
Ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλίκη δόμου
Ἀπέπτυσ' αὐτὸ μήποτ' εὔχομαι θανεῖν.

Scripti Codicis *Grotio* memoratis lectionibus omiſſis, nec indicata loci ſede fecit *Barneſius*, vel quem is habuit ad manum in his deſcribendis, ut nemo his ſanandis auſus ſit manum commodare: ipſum quinimo *Barneſium* intolerandus in ſecundo verſu videtur hiatus offendiſſe: voculae itaque αὖ, furtim ſubſtituit, ἄψ, in Attica ſcena prorſus inauditum. Sed fac Graeca: τὸ δ' ὑπὸ γῆς ἅδου σκότος Οὐδεὶς ἂν εἶδεν αὖ ἐς ἀνθρώπους μολών; iſthaeccine, obſecro, ſignificare poſſunt:

inferûm nigra eſt domus,
Cui nemo ſemel incluſus in lucem redit?

an Graeca ſunt γεγῶσα τηλίκη δόμου· & Latine convertenda, *nata — nobili inprimis domo?* Haec quidem facillimam admittunt medelam, ſi ſic emendentur: A

Ἐγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως
Ἀπέπτυσ' αὐτό,

ego quidem certe, quae ſum adeo grandaeva, mortem tamen abominor. Quae praecedunt *Grotius* ſe teſtatur effinxiſſe de his ſcriptis in Cod. Reg. Paris. (cui plura debebit aliquando *Stobaeus*) ἄτερπνον τ. φ. μ. τὸ δ' ὑπὸ γῆς δι' ἄδου σ. οὐδεὶς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν. —— Ex his, ſane vitioſiſſimis, iſta dudum efformavi, Tragico minus indigna:

Ἡδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆς ἄδου σκότος
Ἄτερπνον οὐδεὶς εἵλετ' ἀνθρώπων ἰδεῖν.

Quid ſi ad hos quatuor verſus Euripideus adiiceretur, qui proximus ſubiicitur in *Stobaeo Grotii*; alter item, quem ex *Euripidis* Meleagro profert *Auctor Etymologici M.* p. 803, 46, in v. Φῶ, ἀντὶ τοῦ φωτὶ, quo τῶν mutandum in κάτω? Sex ſic verſus adipiſceremur continuos, ab Althaea forte ſcenica pronunciatos: B

Ἡδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆς ἄδου σκότος
Ἄτερπνον οὐδεὶς εἵλετ' ἀνθρώπων ἰδεῖν.
Ἐγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως
Ἀπέπτυσ' αὐτὸ, κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.
Ψυχῆς ἄρ' οὐδέν ἐστι τιμιώτερον·
Τὸ μὲν γὰρ ἐν φῶ· τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν.

Vltima ſiquis hinc remota voluerit, non valide ſic ſentienti reluctabor: ſed, quae tanquam Euripidea reſtitui, arbitror aequis me iudicibus, nec ſolis, ubi ſimilia quaedam comparavero, adprobaturum. Familiarem *Euripidi* ſententiam eſſe conſtabit ex notatis *Gatakero* in *M. Antonin.* x, 34. & *Hemſterhuſio* in *Luciani* T. I, p. 434. qui eamdem expreſſit p. 444, ἡδὺ γὰρ ζῆν τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον. illic etiam adhibita *Solano*, hic duo reponam *Euripidis* ex Iphig. in Aul. loca: v. 1218, C

Μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
Βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.

haec paulo aliter ſcripta apud *Plutarchum* T. II, p. 17. D. cum abſque nomine Poëtae legerentur, ut incerti Tragici verſus in Excerpta retulit *Grotius* p. 467. Eadem *Euripidis* Iphigenia v. 1250,

Τὸ

A Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν·
Τὰ νέρθε δ' οὐδέν. μαίνεται δ' ὃς εὔχεται
Θανεῖν.

vulgatur οὐδεὶς, alterum praebet *Stobaeus* p. 601, 24, &, 608, 50, haec ex *Euripidis* nobis ignota Tragoedia:

Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου·
Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν. τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ
Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου.

quibus paria dedit, aliis expreſſa verbis, Euripidea nutrix Phaedrae philoſopha Hippol. v. 193. Timidum Phryga decet in Oreſte verſus 1554; ſed indigna dicit Socrate *Luciani* Cerberus T. I, p. 421, ubi legitur itidem εἶδε τὸν ζόφον· ut noſtro loco & alibi τὸ σκότος ἰδεῖν.
B cui tamen verbo ſi quis praeferat hoc in loco μολεῖν· uti poterit eam in rem praeter cetera verſu ex Oenomao *Eurip.* inter illos *Barneſii* 20. —— Τὸ δ' ὑπὸ γῆν, vel ὑπὸ γῆς (hoc praefert, ut magis Atticum *Thomas M.* in Ὑπὲρ,) ᾅδου σκότος, quia legitur in *MS.* Cod. δι' ᾅδου, ſcribi quoque poſſet ἀεὶ σκότος· ut legimus τὸν ἀεὶ χρόνον· τῆς ἀεὶ τύχης· & ſimilia plurima: in δι', ἀεὶ latere potuit, & ᾅδου velut interpretamentum adſcribi.

Illud, Ἐγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως —— dubio caret. Admetus ad patrem, in *Eurip.* Alc. v. 642, Ὃς, τηλικόσδ' ὤν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου, Οὐκ —— ἐτόλμησας θανεῖν. Animoſe *Sophoclis* Creon Antig. v. 737,

Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
Φρονεῖν παρ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν.

Ego ſcilicet tantae vir aetatis taliſque ſapere docebor a tantillo iuvene:
C ἀνιαροὶ γὰρ τοῖς τηλικοῖσδε —— νουθετήσεις, *Hierocles Stobaei* p. 462, 48. Sophoclea, quae rectius cepit *H. Stephanus* Annot. in *Soph.* p. 43, quam Ill. *Ez. Spanhem.* in *Julian.* Or. I, p. 116, geſtu iuvabantur ab actore, ſicut iſta *Terentii: Quem ego* (homo ſenex) *puerum modo tantillum* &c. Idem *Sophocles* litera ſcripſerat auctius Oed. in Col. v. 728,

ἄνδρα τόνδε τηλικόνδ' ἀπεστάλην·

eſt enim idem τηλικόσδε, ac τηλικοῦτος· conf. *Sophron* ap. *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 151. *Lesbonax* Protrept. p. 174, 36. *Lucian.* T. III, p. 85, 90. *Ariſtid. Jebb.* T. II, p. 430, 6. *Philoſtr.* V. A. VI, c. XI, ὢν δ' ὅμως τηλικόσδε —— οὐκ ὀκνήσω &c. Scripſerat, ut puto, fictus *Phalaris* Epiſt. 92, p. 72, 2. τηλικοῦτος ὢν absque voce γέρων.

Nunc porro paucis exigam *Euripidis* Meleagri reliquias pleraſque: Inter fragmenta ſecundum collocavit *Barnes.* quale *Grotius* dederat ex

Schol. in *Pind.* Nem. x, 12. Hic τῷ σπάσας, aptiſſimo, ne Graecum A quidem iſto ſignificatu πάσας (*guſtare* πάσασθαι dicebatur) ſubſtituit: & nomini hinc alieniſſimo Περσεὺς, genuinum Τυδεὺς, quod *Scaliger* etiam adſcripſerat ad *Pindarum:* altero revocato, *Heathius* πυρσαῖς γένυσι ſcribendum cenſuit, quomodo ſcripſerat *Salmaſ.* ad aram *Doſiadae* ſecundam p. 157, ubi Tydides Diomedes dicitur filius ἀνδροβρῶτος *hominum voratoris:* τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς meminit & *Lycophron* Alex. v. 1066. Polyphemi γνάθον τὴν δ' ἀνδροβρῶτα dixit *Eurip.* Cycl. v. 93. Mihi ſcripſiſſe videtur *Euripides* Meleagro:

> Εἰς ἀνδροβρῶτος ἡδονὰς ἀφίξεται
> Κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας.

His ſubiectum verſum, quem praebet etiam Lexicon *Photii MS.* e *Suida* in Νῦν δὴ, repetiit *Grotius*, litera forte mutata ſcribendum:

> Ὁρᾷς σὺ νῦν δή γ', ὡς ἐπραΰνας τύχην. B

in *Suidae* Cod. *MS.* Leid. legitur: ὁρᾷς σ. ν. δή με, ὡς ἐπρ. τύχη.

Reliqua Meleagri fragmenta *Barneſio* ſunt ex *Grotii Stobaeo* transſcripta: omiſerunt hos duo verſus, poſt decimum *Barneſii* collocandos, ex *Stobaeo Grot.* p. 260. *Geſn.* p. 399, 19,

> Ἡ γὰρ Κύπρις πέφυκε τῷ σκότῳ φίλη·
> Τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

alios etiam duo verſus, quos dat *Stobaeus Geſn.* p. 433, 4, 5. Μισῶ γυναῖκας &c. ex Meleagro petitos indicat Codex *Stobaei* Leidenſis *MS.*

Ex *Stobaeo Grotii* p. 307, (*Geſn.* 431, 2) dedit *Barneſ.* v. 16 — 18,

> Ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
> Χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν· C
> Ἐσθλοῖν δέ τ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον.

Vltima, ſine controverſia vitioſa ſic, inſiſtens literarum veſtigiis, corrigo:

> Ἐσθλοῖν δέ γ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον.

utrique bono prolem etiam egregiam naſcituram. φῦναι tranſierat in φοῖν ἐκ· errore notiſſimo: eadem ſententia & alibi, & in Alcmaeone:

> Ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα:

Ne ſingulis adfirmandis immorer, iſtis verſibus in dramate proximos fuiſſe ſubiectos ſuſpicor v. 11 — 15, ex *Stob. Grot.* ſumtos p. 290, (*Geſn.* p. 425, 40) voce ἀεὶ in τινὶ mutata, hac ratione, ni fallor, ſcribendos:

A

Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', (ὃ μὴ τύχοι ποτε,)
Τῶν ἐν πόνοισιν ἡμερευουσῶν τινὶ,
Βελτίον' ἂν τέκοιμι δώμασιν τέκνα·
Ἐκ γὰρ πατρὸς, καὶ μητρὸς, ὅστις ἐκπονεῖ
Σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνοι βελτίονες.

Inſignis eſt in eam rem locus in Lycurgo *Plutarchi* p. 47. F. Haec in dramate dicta videntur occaſione Atalantae, quae cum iuvenum nobiliſſimis ad aprum convenerat confodiendum

Venatrix, non illa colo calathisve Minervae
Foemineas adſueta manus:

cui, praeter Meleagrum pleriſque faventibus, ſuae civi hoc virile decus invidebant Ancaeus & Cepheus, Arcades ambo, ſed inprimis Theſtiadae, Meleagri avunculi: horum alterutri congruunt & ex *Attii* Meleagro quaedam reliquiae, & in Euripideis verſus 28 — 32, 33, 34 ex *Stobaeo Geſn.* p. 432, 47. 439, 42. *Grot.* p. 309, 320. quos aliter collocatos atque emendatius ſcriptos, quam vulgantur, hic ponam:

(B in margin)

Ἔνδον μένουσαν τὴν γυναῖκ' εἶναι χρεὼν
Ἐσθλήν· θυραῖοι δ' ἀξίαι τοῦ μηδενός.
Εἰ κερκίδων γὰρ ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
Γυναιξὶ δ' ὅπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναὶ,
Ἐκ τοῦ ἐπιστήμης παρεκπεπτωκότες,
Κεῖναί τ' ἂν οὐδὲν εἶεν, οὔτ' ἡμεῖς ἔτι.

horum ſecundo vulgatur, θυράσι δ' ἀξίαν· ſcribi potuit: θύραθεν ἀξίαν· quod poſui magis Euripideum videbatur: ſi ſic iſti verſus olim cohaeſerunt, tertio γὰρ poni a me debuit pro μὲν· quod illinc diſtractus a *Stobaeo* verſus accepit: verſu quinto contra *Grotius* μὲν ſubſtituit pro γάρ. ex γὰρ ἐκπεπτωκότες hic, ut opinor, aptiſſimum feci παρεκπεπτωκότες.

C Idem illud participium, ſed paulum diverſo ſignificatu poſitum, miram ſubiit corruptelam in *Aeſchyli* verſu, quem ex eius Γλαύκῳ ποντίῳ vita praebet *Arati*, poſt *Victorium*, vulgata *D. Petavio* in Vranolog. p. 269. A. εἰσὶ δὲ καὶ τοῦ Εὐβοίας Ἀθηναίων Δαΐδαις μέμνηται (in margine corrigitur Ἀθηνῶσαι ὧν μέμνηται) ἐν Γλαύκῳ Ποντίῳ Αἰσχύλος,

Κἄπειτ' Ἀθήνας Δαΐδας παρ' ἐκ Περσῶν·

Petavius Latina dedit ſenſu vacua: *Exinde Athenas Daïdas e Perſis.* Perſas hinc fugabit una duntaxat ablata litera; una etiam transpoſita ſenarium nobis *Aeſchyli* reſtituet:

Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπεσών.

Cum-

Cumque deinceps furtim Athenas Diadas ſe ſubduxiſſet. Facillime iam A
vicina ſic corrigi poterunt: εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῆναι Διάδες, ὧν μέμνηται —— Αἰσχύλος. haec non attigerunt *Stanlejus*, aut commentatores *Stephani Byz.* qui eadem forſan olim poſuerat in Ἀθῆναι· ubi enim iſtius nominis urbs ſexta memoratur in Euboea, atque iſta proſtant, τὰς δ' Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι· primitus forte ſcripſerat Grammaticus: ταύτας τὰς Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι Αἰσχύλος μαρτυρεῖ. Quando autem *Stephanus*, ſequutus *Strabonem* x, p. 684. A. Δῖον urbem fuiſſe ſcribit Euboeae περὶ τὸ Κήναιον, a qua prope abfuerint (πρὸς ταύτῃ ἦσαν) Διάδες Ἀθῆναι καλούμεναι, ſuſpicor equidem, quos eâdem laudat e Tragoedia *Strabo* p. 687. A. verſus *Aeſchyli* verſui paulo ante emendato iungendos:

Εὐβοΐδα καμπτὴν, ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
Ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

nihil intereſt Εὐβοΐδα ſcribatur an Εὐβοΐδα. *Euripides* apud *Strabon.* B
VIII, p. 546. B. Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα· apud eumdem I, p. 104. A. ex *Ionis* Omphale lecta ſic corrigo:

Εὐβοΐδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλυδὼν
Βοιωτίας ἐχώρισ' ἀκτῆς, ἐκτεμὼν,
Πρόβλημα, πορθμόν.

vulgatur abſurde: Πρὸς Κρῆτα πορθμόν. *Soph.* Trach. v. 74, Εὐβοΐδα χώραν. Ibidem v. 241,

Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοιίς, ἔνθ' ὁρίζεται
Βωμοὺς θ', ἄλη τ' ἔγκαρπα, Κηναίῳ Διΐ.

ſic corrigendum puto pro Βωμοὺς, τέλη τ' ut *lucus* poſſit deſignari: niſi quis malit τεμένη, raptim ut diſſyllabum pronunciatum: nam v. 767 prope Cenaeum promontorium Iovi Hercules C

Βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα.

conf. *Jani Rutgers* V. L. II, c. 6. & *Joſ. Waſſe* in *Thucyd.* p. 224.

Sed nihil iſta faciunt ad *Euripidis* Meleagrum, in cuius fragmentis, v. 35—42, ex *Stobaeo Grotii* p. 327, 357 deſcriptis nihil adeo deſideres, niſi v. 37 *Heathii* lectionem, κἂν πένησι δώμασιν. —— Verſus 43, 44, ut ſaepe ſolet, *Stobaeus* ad duo diverſa retulerat excerptorum capita XCVIII, & CXXIII, p. 527, 36. 609, 41. nec bis tamen *Barneſio* debuerant deſcribi, absque ulla ſpecie ad Pirithoum relata, quum priori loco dicantur ex Meleagro ſumta, quod monuit *Gataker.* in *M. Antonin.* x, 31. Videtur autem ex diverſis haec vera ſcriptio:

Τοὺς ζῶντας εὖ δρᾶν. κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
Γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν βλέπει.

Non

A Non facile dixerim, cui votum tribuendum ſit: (*Ovidii*, *Phoebe*, *ait Ampycides*, Met. VIII, 351,

Da mihi quod petitur, certo contingere ferro.)

ſed quem praebet *Hermogenes*, p. 564, verſum,

Ὦ Ζεῦ γένοιτο καταβαλεῖν τὴν σὺν ἐμέ.

hariolor tamen in *Euripidis* Meleagro lectum.

Qui ad aprum coïere Calydonium conficiendum, aliunde nobis notiſſimos vellem numeris etiam Euripideis legeremus laudatos: iſtius ſcenae, qua ſecundum *Macrobium* Saturn. v, c. 18, *nuncius inducebatur deſcribens quo quisque habitu fuerit ex ducibus, qui ad aprum capiendum convenerant*, iſtius ſcenae pars tamen exigua nobis fuit a *Macrobio* ſervata: illic, praeter Telamonem, Atalanten, Theſtiadas, Arcadis nobis *Ancaei* nomen, dudum obliteratum, feliciſſima coniectura repraeſentavit amicus Clar. *Joannes Schraderus* Obſerv. I, p. 15. Hos quoque verſus emendate ſcriptos hic adponam:
B

Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι,
Πρόβλημα θηρὸς, βοτρύσι δ' ἔστεψεν κάρα,
Σαλαμῖνα κοσμῶν πατρίδα τὴν εὐδαίμονα·
Κύπριδος δὲ μίσημ', Ἀρκὰς Ἀταλάντη, κύνας,
Καὶ τόξ' ἔχουσα· Πελέκεως δὲ δίστομον
Γένυν γ' ἔπαλλ' Ἀγκαῖος· οἱ δὲ Θεστίου
Κόροι, τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδὸς,
Τὸν δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
Ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

In ultimis memoratum Aetolorum morem attigi ad *Schol.* in *Eurip.* Phoen. v. 140. conf. *Jo. Brodaeus* Miscell. III, c. 8. vs. 7, Κόροι poſitum pro Παῖδες ob *Ariſtotelis* apud *Macrobium* verba. vs. 4, olim lecta Καὶ πρὸς δὲ μίσημ', in Κύπριδος δὲ μ. egregie mutavit *Th. Canter* V. L. I, c. 21. *Securim Sophocles* aliquoties dixit γένυν· *ancipitem ſecurim*, ἀμφήκη γένυν, in Elec. v. 488. & neſcio quis Ἀμφίγενυν. vid. *Heſych.* & in illum Notata: Idem Ἀμφακῆς, ἀξίνη· pertinuit, opinor, ad locum *Sophoclis* Ἀμφάκης [γένυς,] ἀξίνη. Πέλεκυν δίστομον, *latam bipennem*, dixit *Euripides* vs. 5. *maxillam ſecuris ancipitem*, πελέκεως δίστομον γένυν· niſi tamen, quod ſuſpicor, ſcripſerit,
C

Γενῆδ' ἔπαλλ' Ἀγκαῖος·

certe pro Γένυν, γένειον, γενῆδα, ſcripſerunt & Γενῆδα, *Heſych.* Γενῆδα, ἀξίνην, πέλεκυν· ex hoc forte loco. — Iſta autem — ἔπαλλ' (aut ἀνέπαλλ') Ἀγκαῖος — pro vitioſis πέπλ' ἀλλακάταιος, vere emendavit eximius Criticus, *Jo. Schrader.*

A

C A P V T XIV.

In fragmenta variorum dramatum.

Ex Aeolo ſententia, de vi conſilii robori corporis anteponenda. Verſus ex Alexandro. Ἀγλωσσία ληφθείς. *Locus ex Hippol. priore. Orationis* εὔροια· *multus fluens Python orator.* Ἵν' ἦσαν, ἵν' εἶχον *&c. Alcmaeonis exiguntur reliquiae.* Τί τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; πλέον ποιεῖν, *proficere, &* πλέον ἔχειν. *Dramatis fragmentum male cepit Pindari Schol. Oedipi filius non* Οἰδίπους *dictus, ſed* Ὠιδίπους. Ὠ'χαρνῆθεν κισσὶς *in epigramm. Vitioſe ſcripta decepiſſe Grammaticos; rarius Euſtathium.* B

Qua ratione paucorum dramatum *Euripidis*, Danaës, Chryſippi, Antiopae, Philoctetae, Meleagri, ſunt a me reliquiae tractatae, ſi ceterorum quoque ſumerem ſingulas penſiculatius expendendas, liber excreſceret inſtituto meo minus aptus, quique mole quoque ſua pleriſque diſpliceret. Quando vero non nimis operoſam ſcribere Diatriben inſtitueram, curam iſtam futuro reliquiarum Editori relicturus, mutata nunc ratione, hinc illinc unum alterumve Tragoediae fragmentum, prout fors tulerit, decerpam, quod hac opella mea poſſit illuminari.

Ex *Aeoli* dramate ſumam unicum quod primum ſe offert inter Barneſiana, decerptum ex Chori carmine, quo vim animi conſiliique corporis robori Tragicus antepoſuerat, & probabiliter oſtenderat, unus vir quantum ſaepe praeſtet multitudini, quod omnis aevi hiſtoria luculentis nos docet exemplis in Epaminonda, Philippo Amyntiade, Iuda Maccabaeo, Archimede, ſimilibusque. Particulae, quae nobis illinc decerpta ſupereſt, haec eſt ſententia; homini quidem exiguas tantum corporis eſſe vires, ſed animi vim tantam, qua corporis robore ſecum minime comparandas feras, quaevis animantia maxime formidoloſa, edomare valuerit. Ex *Stobaeo* partim, cui debetur dramatis nomen, p. 360, 1, indicatum, partim ex *Plutarchi* T. II, p. 959, C. D. in Excerpt. ex *Eurip.* dedit iſta *Grotius*: C

Βραχύ τοι σθένος ἀνέρος·
Ἀλλὰ ποικιλίαις πραπίδων
Δαμᾷ φῦλα πόντου
Χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα.

ulti-

A ultima dividit in duo verſus *Heathius:* quae *Grotius*, eadem totidem literis ſimiliter collocata dederat *Theod. Canter*. V. L. II, c. XX. & ſane miror, quotquot iſtorum *Euripidis* meminere, unius tantum *Plutarchi* fuiſſe loci recordatos, niſi quod iſti tamen duumviri vocem ἀερίων aliunde repetierint: nam *Plutarchi* loco cit. mendoſa proſtant: ἢ βραχύ τοι σ. ἀνέρος· ἀ. ποικιλίαις π. δαμᾷ φῦλα ποντου, χθονίων τ' ἐανά τε παιδεύματα. ex quibus tanquam ſincere ſcriptis *S. Bochartus*, vir in ſuo genere Maximus, haec fecit Latina *Hieroz.* I, L. III, c. XXVII. „ *ſibi ſubiicit maris belluas, & terreſtrium ſubtilem ſcientiam*, id eſt „ quicquid in terreſtribus feris eſt vaferrimum." Sed *Plutarchi* liber de Fortuna p. 98. D. E. iſta nobis praebet: Τραχὺ μὲν σθένος ἀνδρὸς, ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων, δεινὰ μὲν πόντου, χθονίων τ' ἀερίων τε δάμναται παιδεύματα. Hinc voces aliquot *Euripidis* lucrati, duobus locis inter ſe comparatis, ſic verſus auctiores melioresque adipiſcemur:

B

Ἢ βραχύ τοι σθένος ἀνέρος·
Ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
Δεινὰ μὲν φῦλα πόντου,
Χθονίων τ', ἀερίων τε,
Δάμναται παιδεύματα.

In his ποικιλίᾳ praetuli vulgato, tanquam *Stobaeo* teſte firmatum: *formidabiles belluae marinae*, ἀναιδέα δείματα πόντου, *Oppiano*, Ἁλ. V, 24, apte dicuntur δεινὰ φῦλα πόντου· nec adeo commode dici poterant πόντου, ut terreſtrium ferarum & volucrium, παιδεύματα. Quin verbum Δάμναται huic ſedi conveniat dubium nullum eſt, adhibitum *Homero*, *Alcaeo*, *Archilocho*, *Theocrito* ἐν Παιδικοῖς, *Aeſchylo* Prom. v. 162, Δάμναται οὐρανίαν γένναν.

C *Euripidis* hoc loco ſententiae ſimile quid dederat *Aeſchylus* in Choëph. v. 583 &c. eamdem explanatius exſequitur chorus in *Sophoclis* Antig. v. 349, &c. & *Oppianus* Ἁλ. V, vs. 1—43, Vbi S. *Jacobus* in Epiſt. III, 7, πᾶσα, inquit, φύσις θηρίων τε, καὶ πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται —— τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ· alia *Jo. Pricaeus*, ſed ſola dedit omnium aptiſſima Euripidea *Grotius*.

Vt unicum attingam Alexandri dramatis fragmentum; inter Barneſianos, verſus 8, 9, 10, ex *Stobaeo Grotii* p. 160 (*Geſn.* p. 238, 20) petiti ſunt: eorum medium emendavit iam olim *Theod. Canter*. V. L. II, c. 5. ut legendum vidit *Heathius* ex *Clem. Alex.* I, p. 340.

Ἀγλωσσίᾳ γὰρ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ,
Δίκαια λέξας, ἧσσον εὐγλώσσου φέρει.

Primum illud ἀγλωσσίᾳ poſtulat oppoſitum εὐγλώσσου· diciturque ἀγλωσ-

σίᾳ ληφθεὶς ut νόσῳ ληφθεὶς *Sophocli* Trach. v. 452 &c. ἔρωτι ληφθεὶς *Xenophonti* p. 91, 1, aliisque, δυσπραξίᾳ ληφθεὶς non *Menandro*, quod putabat *J. A. Fabricius* ad *Sextum Empir*. p. 282, ſed probabiliter *Euripidi* apud *Plutarch*. T. II, p. 51. E. A

Qui verſibus ex Alexandro paulo ante poſitis proximi duo ſubiiciuntur apud *Clementem Alex*. tanquam ex eodem loco petiti,

> Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
> Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

mihi non videntur cum vicinis cohaerere, &, tanquam ex alio loco derivati, vocula καὶ interpoſita, a prioribus ſeparandi: fuerunt in prima editione Hippolyti lecti, ex qua hos quatuor profert continuos *Stobaeus Geſn*. p. 472, 38, *Grot*. p. 345.

> Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν B
> Φωνήν, ἵν' ὦσι μηδὲν οἱ δεινοὶ λόγοι.
> Νῦν δ' εὐρύθμοις πιστώμασι τἀληθέστατα
> Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

horum tertio, ne ſedem quartam pes occuparet antibacchius, *Barneſius* edidit τἀληθέα· dumque huius mutationis lectorem non admonet, viam obſtruxit, qua vera poſſet detegi. Cum forte legeretur εὐρύθμοισι στώμασι· ſciolum, qui haec in oratores Atticos dicta noverat, πιστώμασι poſuiſſe ſuſpicor: dudum emendaveram:

> Νῦν δ' εὐρύθμοισι στόμασι τἀληθέστατα.

poſtea lectione verſus apud *Clem. Alex*. coniecturam vidi confirmatam. τὰς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίας, quibus nimium ſtuduit, *Iſocrates* memorat ad Philipp. p. 87. F. Sed magis etiam placet alterum, C

> Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι

Phaedrus *Platonis* T. III, p. 238. C. παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τις σὲ εἴληφε. eſt *libere fluens oratio:* iuſſus Macedonas laudare Calliſthenes dicitur εὐροῆσαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, *Plutarcho* T. I, p. 695. D. ſed odioſa plerumque cenſebatur *linguae volubilitas*, *flux de bouche:* hanc in Philippi Pythone notabat Orator p. 162 §. 246. πολλῷ ῥέοντι, *multo fluente*, ſive *ruente:* vid. Clar. *Toupius* in *Demoſth. Taylori* T. II, p. 697. In iſtorum *Euripidis* verſuum ſecundo legendum ex *Plutarchi* T. II, p. 802. A.

> ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.

hic quoque convenit *mixta quodammodo ex ut & ubi vocis* ἵνα *ſignificatio*, quam

A quam attigit *Bentlej.* in *Menand.* p. 41. Ad oram libri ſui ſincera *Sophoclis* Oed. T. v. 1388, Ἴν' ἰὼ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· ſic mutanda cenſebat *Scaliger*, Ἴν' ᾖ τυφλόν τε καὶ κλύον μηδέν· non attendens ad Atticum ſcribendi morem: *Eurip.* Hippol. v. 647, ἵν' εἶχον· *Lexicon* Biblioth. Coisl. p. 497, Ἵνα μετὰ παρατατικοῦ· ἐκ τοῦ κατ' Ἀνδροτίωνος, ἵνα ἐκεῖ περὶ χιλίων ἐκινδυνεύομεν· iſta *Demoſthenis* ex Or. c. Androt. leguntur p. 387, 39. 389, 51. & apud eumdem huius generis alia p. 511, 25. 624, 23. p. 695, 6. ubi noſtrum ἵν' ἰὼ. In orationis *Iſaei* fragm. apud *Dionyſ. Halic.* T. II, p. 169, 29, ἵνα βελτίων τε δοκῇ πᾶσιν εἶναι —— καὶ —— παρεῖχεν· παρέχῃ ſcribi maluiſſet *Sylburg.* ego παρεῖχεν ſervandum iudico, ſcribendumque ἵνα βελτίων τ' ἐδόκει. hoc ipſum ἵνα ἐδόκει legitur & alibi plus ſemel: conf. *H. Stephan.* de Dial. Att. p. 137. & *Markland.* in *Lyſiae* Or. 1, P. 22.

In Alcmaeonis fragmentorum primo duo confundi ſuſpicabatur ap.
B *Erotianum Jo. Pierſonus*, quorum prius ſic eſſet conſtituendum,

> Γυναῖκες, ἐρμήθητε, μήδ' ἀτιμίαν
> Σκεθρῶν τις ὑμῶν (καταχέῃ. vel ſimile quid:)

Poſterius hoc modo:

> ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν
> Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Secundum, ſive verſum inter Barneſiana fragmenta *Grotii*, 4, & 5, emendavi in Phoen. v. 431. Senis illic memorati Phegei filia, quam habuit uxorem priſtinae ſanitati reſtitutus Alcmaeon, fuit Arſinoë. Maniaco filium filiamque Manto pepererat filia Tireſiae ſecundum *Euripiden* apud *Apollodor.* III, p. 162. —— vs. 6, *Grotio* ſcriptus in Exc. Ἐπεὶ τεκόντος· aliter in *Eurip.* Phoen. p. 217, ſcribi poterit cum
C *Barneſio*; cum *Heathio* vs. 8, & 15. quem miror formam non offendiſſe Doricam vs. 18 μεγίσταν. quod attigit ἐκδιδάσκετ' eſt e coniectura *Grotii*, qui haec ne Graeca quidem, nedum Euripidea,

> Γυνὴ καὶ ὠφέλειαν ἀνδρὶ καὶ νόσον
> Φέρει μεγίσταν, ἐκδιδάσκετ' ἐμῷ λόγῳ·

effinxit in *Stobaeo* ſuo p. 287 ex his in *Stobaeo Geſneri* p. 423, 28, Γυναῖκα καὶ ὠφέλειαν καὶ νόσον ἀνδρὶ. Φέρει μεγίσταν, ἐδίδαξα τοὐμῷ λόγῳ. Quae de choro petita ſi ſic collocentur,

> Γυναῖκα δ' ὠφέλειαν
> Καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίσταν,
> Ἐδίδαξα τῷ 'μῷ λόγῳ.

nihil in his praeterea deſiderem.

In iſtis vs. 22, Ἢ τί πλέον &c. ex *Stobaeo Geſn.* p. 455, 12, *Grot.* A
p. 339, literam ἢ peperit ſequens τί. corrigatur,

> Τί πλεῖον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
> Εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

Si non, rebus afflictis, opem feramus, quid, pater, ex liberis homines commodi percipient? ſive *quid proderunt hominibus liberi?* τὸ εἶναι παῖδας τί δῆτα πλέον ἔσται ἀνθρώποις. *Crates Athenaei* VI, p. 267. F.

> B. Τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; [A. πρόσεισιν αὐθέκαστον]

Plato Symp. p. 217. C. οὐδέν μοι πλέον ἦν· *nihil proficiebam: Ariſtoph.* Plut. v. 531,

> Καί τοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν πάντων τούτων ἀποροῦσι;

ſic libenter legerem, non ἀποροῦντας· attigit *Muretus* V. L. XII, c. 13. B
ubique dativus accedit in hac formula vere Graeca: vid. *Soph.* Antig. v. 274. *Antiphon* p. 140, 42. *Xenoph.* K. Π. V. p. 86, 33. τί γὰρ ἐμοὶ πλέον τὸ τὴν γλῶτταν πλατύνεσθαι, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι; In alias ſaepe formas iſta locutio variari ſolet; *Bentlejum* mirabar iſta ſcribentem in *Philemonis* Reliquias p. 117, „*Graeci* πλέον ἔχειν proficere *dicunt*, *non* πλέον ποιεῖν·" imo vero aeque ac illud; *Amphis Athen.* II, p. 69. C. *Theocritus Chius* VIII, p. 344. B. *Andocides* p. 19, 27. (ſcripſerat: οὐδέ γέ τι πλέον ποιήσετε) *Eurip.* Hippol. v. 284. & dederat, opinor, *Philemon:*

> Τί δὴ ποιεῖς πλέον; Δ. οὐδὲν, ἡ λύπη δ' ἔχει,
> Ὥσπερ γε δένδρον, τοῦτο καρπὸν, δάκρυα.

Alterum πλέον ἔχειν olim etiam lectum fuit in verſu *Menandri* (Fragm. p. 240) nam ubi vulgatur in *Stobaei* Flor. p. 497, 6, Οὐδ' ἕνα δ' ἔχοις C
ἰδεῖν ἂν οὐδ' εἰπεῖν ὅτῳ —— Codex huius Florilegii *MS.* pleraque ſaltem exhibens veterum Poëtarum dicta, quem, in Leidenſi Bibliotheca cum multis latentem, nuper adeo adhibui, obtulit eadem quae dat Ed. Veneta *Trincavelli:* οὐδὲν ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἐρεῖ ὅτῳ. Hinc ſincera lectio facile eruitur:

> Οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἐρεῖς ὅτῳ
> Οὐκ εἰσὶ πάπποι.

In Addendis *Barneſius*, p. 518, ad *Euripidis* Alcmaeona retulit hos primum verſus:

> ΑΛΚ. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.
> ΑΔΡ. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἥ σ' ἐγείνατο.

A ſic *Grotius* iſta poſuerat in Exc. ut incerti Tragici p. 463. quae tanquam Alcmaeonis & Adraſti Tragici dederat *Plutarch.* T. II, p. 35. D. & p. 88. F. 89. A. legat mihi quis *Barneſio* hunc in locum notata: mihi verſus iſti Sophoclei videntur, atque ex huius Alcmaeone ſumti.

Sed & haec habet ibidem *Barneſius*,

> Ὅ, σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με
> Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

ſua *Barnes* interpretatur, *Hic* (ὅ,) *tibi parentem perdidit*, *Virum mihi* &c. *Heathius*, „peſſime ait, haec vertuntur; ita redde; *Quod tibi patrem* „*perdidit*, *me vero* &c." *Barneſius* ne hic quidem monito lectore πατέρα ſubſtituit voci χρυσοῦν. Haec invenit in Scholiis ad *Pindari* N.
B IV, 32, Ἀμφιτρύωνος] Ἀντὶ πατρωνυμικοῦ, τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου. —— καὶ Εὐριπίδης.

> Ὁ, σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με,
> Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης, καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. ἔστιν οὖν (ἀντὶ τοῦ) Οἰδιποδίδης. De Polynice verum eſt, aureum monile, *Harmonies dotale* (*Statio* Theb. IV, 106,) primum Argiae dediſſe conjugi; hac, abeunte in bellum marito, illud gerere recuſante, proditi mariti pretium fuiſſe Eriphylae: vid. *Columna* in *Ennii* Alcmaeonis fragm. p. 282. Latini Tragici verba, de Euripideis facta, mihi videntur in iſtis apud *Ciceronem* latere de Inv. I, c. 50,

> *avarum eſt mulierum genus*;
> C (*Nam*) *Eriphyle* …: *auro vitam viri vendidit*.

De Eriphyles ſcelere libenter loquentis *Euripidis* verba *Chryſippus* adhibuerat; quod liquebit *Galenum* comparanti T. I, p. 282, 11. quaeque ſupra ſcripta ſunt.

Sed quo tandem modo nobis perſuadebit, qui tot ſuae nobis dedit imperitiae documenta, *Pindari Scholiaſtes*, *Euripiden* filio dediſſe nomen paternum Oedipodis, toties in ſuis fabulis commemorati? Corrige Grammatici peccatum, vel Codicis quo fuit uſus: nam mihi vix dubium eſt, quin ſcripſerit *Euripides*,

> ἀπώλεσ'· Ὠἰδίπου δ' ἐμὲ,
> Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

Χρυ-

Χρυσὸς (1) γέ τοι σ' — impleret forſan minus abſurde verſum primum. A
Sintne iſta ex Alcmaeonis dramate vel aliunde petita definiri nequit; ſed Polynices, Oedipi filius, ὁ Οἰδίπου *Euripidi* Suppl. v. 149, Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών; hic ſcriptum *Euripidi* Ὀιδίπου· & more poſtea recepto Ὠιδίπου· ut ὁ οἶνος, ὁ οἰνοχόος contracta leguntur in ὦνος, ὠνοχόος, *Eurip*. Cycl. v. 557. Iſtiusmodi craſes ſaepe viris etiam doctis fraudi fuerunt.

Vt diverſi generis quid interiiciam, Clar. *Reiskius* in Epigrammatum a ſe publicatorum 497, *Euphorionis*, vulgavit, Ὥσπερ γῆθεν· dubitans tamen, hoc ſincerum eſſet an ὡς χερσῆθεν, pro lectione MS. ὡς χαρνῆθεν. In meo apographo legitur optime:

Ὠ' χαρνῆθεν (2) ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

Ἀχαρνεὺς κισσὸς & Ἀχαρνείτης κισσὸς memorantur & in epigrammatis *Anthol.* Editae I, c. 67, 17. III, 26, ep. 42. quorum hoc, eiusdem formae ac Ἀταρνείτης ab Ἀταρνεὺς, *Suidas* interpretatur Ἀθωνῆθεν· ibi *Kustero* placebat Ἀχαρνῆθεν· nihil mutandum perſuadebit *Alciphron* II. Ep. 3, p. 238. B

Sed ut illuc redeam, qui paulo legerit attentius in *Pindarum* Scholia, nemo mirabitur adeo errorem in Oedipodis nomine commiſſum. Si libri molem ſpectes, errores iſtius generis non magno numero reperientur in *Euſtathii* commentariis in *Homerum*. Codicum tamen ille ſuorum vitiis interdum fuit deceptus, etiam in Euripideis: exemplo ſit quod habet in Il. Η, p. 543, 40, ex Tragico: ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς (σε) λόγος ἐκτάδην ῥίψει. Noſtris in exemplaribus recte legitur in *Eurip*. Medeae v. 585,

ἓν γὰρ ἐν κτενεῖ σ' ἔπος. C

Ety-

---

(1) His Editioni paratis (Adnotationes in Hippol. typis iam erant deſcriptae) pervenit ad me libellus elegantiſſimus *Toupii*, Partem III exhibens Emend. in *Suid.* in cuius praefatione ingenioſe corrigit hunc verſum p. XI,

Οὔ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με

ſed primum in verbis *Scholiaſtae* Euripideis ſubſtituit vocem πατέρα voci χρυσοῦν, per omnes Editiones a Romana *Z. Callier-gi*

A *Etymologus* in Τρέφοιν p. 764, 52, hunc nobis dat *Euripidis* verſum e perdita Tragoedia ſumtum:

Ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

in quo τρέφοιν, pro τρέφοιμι, ex τρεφοίην, συγκοπῇ ἐστὶ η contractum narrat: ἀλγοίην· ὁμιλοίην· φρονοίην· θαρσοίην· & ſimilia reperientur & in Tragicis; nusquam, puto, τρεφοίην· ſed vitioſum certe eſt τρέφοιν. Corrigamus mendam Codicis antiqui legendo:

Ἄφρων ἂν εἴην ἐκτρέφων τὰ τῶν πέλας.

Inſanirem, ſi aliorum liberos enutrirem. verbum ἐκτρέφειν frequentat *Eurip.* Iphig. Aul. v. 1451. Troad. v. 382, 754. Bacch. v. 277. Cycl. v. 142. Ion. v. 357, 821. &c. In *Euripidis* verſu ſcribi quoque poſſet cum *Jo.* Noſtro *Luzacio*, — εἰ τρέφοιμι τὰ τῶν πέλας.

Pindari Scholiaſtes in Nem. IV, 3, ut oſtenderet τοὺς μεθ' Ὅμηρον οὐκ ἀκριβοῦν τὴν ἀντωνυμίαν, ex *Euripide* profert, Τοιγάρ νιν αὐτὰς &c. non
B vidit ſcribendum, Τοιγάρ νυν (id eſt Τοιγαροῦν) αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ· prout legitur in Bacchabus v. 32.

---

gi ad Oxonienſem usque vulgatae: deinde difficulter mihi perſuadebit, *Polynicen* a Tragico potuiſſe deſignari nomine *Oedipodis*.

(2) Hoc etiam in loco Clar. *Toupius*, Em. in *Suid.* III, p. 63, Ὡς ἀρχῆθεν reponens, dum *veram* ſe putabat *lectionem* reſtituere, Ἤμβροτεν, οὐδ' ἔτυχεν. Atque in hoc genere literarum ſaepius evenit, ut, quos velut genuinos veritatis filiolos amplectimur, *amore refrigerato*, tanquam ἀμβλωθρίδια proiicere non recuſemus.

A

CAPVT XV.

De Amore, eiusque patre.

Dramatis Antigones fragm. de puero Diones. Non illic cum Schol. Pind. Bacchus intelligendus, ſed Cupido. Puer Veneris & Liber ſaepe iunguntur. Haemonis nomen verſui inſertum. Quem urget Amor, huic Deus eſt intolerandus. Amor, μέγιστος θεῶν *etiam Socrati, altari demum honoratus Athenis aetate Piſiſtrati. De hoc altari Hermiae quaedam* B *non protrita. Euripidi* θεὸς μέγιστος, *Rex hominumque Deûmque. Dictus expertis malus puer, ſaevus, improbus. Veneris puero fueritne pater atque avus idem Iupiter?* ὁ Διὸς παῖς *vulgo dici videtur Euripidi; hinc Euſtathio fabulatori. Nec Poëtis veteribus Graecis, nec Genealogis, neque Chriſtianis Scriptoribus Graecis Iovis & Veneris filiolus innotuiſſe videtur.*

Error *Scholiaſtae Pindari* hic dicendi mihi praebebit materiam. Harum rerum ſcientibus mirum videri quoque debuit, quod legitur in Scholiis in Πυθ. III, 176, Θυώνῃ] Τῇ Σεμέλῃ φησὶ, διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ,

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς, C
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

Pro ὃς — ὑποστάτης, ſic correxit in margine libri *Scaliger*, & *Grotius* in Exc. ex *Euripidis* Antigone p. 371, qui de Dionyſo Diones filio non videntur dubitaſſe. Quod ſcriptum in Anim. ad *Ammon.* p. 208, iſtius *Scholiaſtae* ſolius dubia fide nititur. In coelum illata Semele mater a filio dicta fuit Θυώνη· vid. *Jo. Davies* in *Cicer.* de N. D. III, 23. & *P. Weſſeling* in *Diodor.* I, p. 232. Semelen qui Διώνην dixerit, inter veteres neminem, quae Bacchum dixiſſe videatur Diones aut Veneris filium, unicam ex antiquitate *Praxillam* novi: hoc tamen ubi tradit *Heſychius*, alii Διώνης nomine Semelen intellexerunt, ubi Poëta nobis ignotus meminerat Βάκχου Διώνης. unicum in ſuo genere locum adſcribam *Heſychii:* Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτείας Σεμέλης. οἱ δὲ Βάκχου,

A χου, τοῦ Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης, τῆς Διώνης· παρόσον διωνυμία περὶ τὰς Θεάς. Πραξίλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ· quem? Βάκχον opinor, diverſum a Διονύσῳ. ad *Ariſtidis* Panathenaici T. 1, p. 167, iſta, ὥσπερ ἐν πομπῇ· haec leguntur in Scholiis quae ſunt penes Clar. *P. Burmannum Secundum MSS.* ἐν ταῖς πομπαῖς ὁ μὲν Διονύσου, ὁ δὲ Σατύρου, ὁ δὲ Βάκχου ἀνελαμβάνετο (L. ἀνελάμβανε τὸ) σχῆμα. Sed Bacchum iſtum Veneris filium *Cicero*, quique praeter illum Deos recenſuere cognomines, ignorarunt omnes. An itaque Dionyſum, Veneris, aut certe Diones filium iſthoc *Euripidis* loco deſignatum credemus? Non opinor. Primum quia non ſolet in his ab opinione recepta Tragicus diſſentire, nedum talia conſectari.

Ipſe Amor, puer Diones,

ut in Veneris dicitur Pervigil. v. 76, meo iudicio hic etiam intelligendus eſt. Sed dicat quis *Dionyſum* tamen nominari; & hic loca
B mihi Poëtarum excitet, qui plurimi cecinere Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα· quod *Sophoclem* in choricis feciſſe carminibus ſcribit *Hermeſianax Athen.* XIII, p. 598. D. de ſe ſenex amabilis *Solon* apud *Plutarch.* in Solone p. 96. E.

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου,
Καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

Cum Veneris puero non male Bacche facis,

Ovid. Art. Am. III, 762. *Achilli Tat.* II, p. 71, Ἔρως καὶ Διόνυσος iure dicuntur δύο βίαιοι θεοί·

Amor, & *Liber*, *durus uterque Deus*,

Propertio I, El. III, 14. —— Sed praeterea in Bacchum, prae Euripideis, aptius conveniunt iſta *Diphili* ap. *Athen.* II, p. 35. D.

C

Ὦ πᾶσι τοῖς φρονοῦσι προσφιλέστατε
Διόνυσε, καὶ σοφώτατ', ὡς ἡδύς τις εἶ.

& Baccho quis locus, obſecro, dabitur in Antigones dramate, quo ſolus Amor ardore ſuo corripuerat Haemona Creontis F. etiam in Euripideo; quod liquet ex argum. *Sophoclis* Antigones, & ultimo in illam Scholio. Huius ad Haemonem Euripidea verba ſi nobis ſervavit iſta *Stobaeus* p. 567, 45 (ex Antigone eſſe *Eurip.* e *Grotii* novimus *Stobaeo* p. 446. ſive *MS.* Paris.)

μή νυν θέλε
Λυπεῖν σεαυτὸν, [Αἷμον,] εἰδὼς, πολλάκις
Ὅτι καὶ τὸ λυπεῖν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

iure videbor egregii iuvenis (ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγοῦντος, *Soph.* Ant. A
690.) interiecto nomine correxiſſe vulgata:

Μὴ οὖν ἔθελε λυπεῖν σαυτόν· εἰδὼς πολλάκις

ſic *Grot.* poſuit pro Μὴ οὖν θέλε· ut evitaret anapaeſtum ſecunda ſede, quartâ nobis pedem dedit Creticum; nam Μὴ οὐ Tragicis & Comicis Atticis in unam ſemper ſyllabam contrahuntur; nusquam, ſi bene memini, μὴ οὖν. Ad haec accedant vitioſi Codices, quibus toties ſe decipi paſſus eſt iſte *Pindari Scholiaſta*, neque temere videbor ſic *Euripidis* ex Antigone verſus reſtituiſſe:

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός,
Μόνος τε θνητοῖς οὐδαμῶς ὑποστατός.

ô puer Diones, quam magnus es Deus, & ſolus (Deorum) *mortalibus* B
nequaquam tolerandus: de Graecis hos fecit Latinos ſenarios *Joann.* Noſter *Luzac:*

Puer Diones, quantus es! mortalibus
Tu parvule, Deus, ſolus intolerabilis!

Loquitur non

Felix, cui placidus leniter afflat Amor,

ſed unus ex miſeris, *quos hic graviter Deus urget*, *Tibull.* II, El. I, 79.

ex omni quem *premit ille Deus,*

Propert. III, El. XX, 6. in quem *tota ruit Venus*, *Horat.* I, Od. 19, 9. —— Μόνος τε ſcripſi totidem literis pro Διόνυσε, quod nomen ex verſu praecedente facile potuit in hunc irrepere. Sed hic commodum C
memini, *Ruhnkenio* noſtro, quocum olim hanc coniecturam communicabam, placuiſſe quidem meam de errore Grammatici ſententiam, ſed in mentem mox veniſſe vocem non minus aptam,

Δεινός τε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

Joannes Pierſonus, cui primus ad has literas auctor fui tractandas, quas ingenio feliciſſimo, longiori vita digniſſimus, unus omnium inter noſtrates maxime exornaſſet, haec poſuerat in ſchedis ſuis, quas Pater eruditiſſimus *Jacobus Pierſonus*, filio clariſſimo etiam nunc inter Friſios meos ſuperſtes mecum communicavit: „In Διόνυσε graviſſima „ haerere videtur macula, nam Scholiaſten decipi certum eſt & lo„ quitur *Euripides* de Amore Diones filio. Forte

„ Θεοῖσι, θνητοῖς τ'

„ ut

A „ ut Διόνυσε e praeced. verſu fluxerit, vid. fragm. Androm. ubi Τύ„ ραννος θεῶν καὶ ἀνθρώπων." Haec noſtra quod ad ſummam rei conſpiratio non nihil efficiet ad Grammaticum erroris arguendum. —— Venus autem ſaepe *Dione* dicitur, & *Dionaea*, a matre, quam Διώνην vocantem *Homerum* Il. E, 370, plerique ſequuti ſunt; *Euripides* etiam in Helenae v. 1104, Κόρη Διώνης Κύπρι. hoc matris nomen, Διώνην, reponendum pro Δωδώνην in *Clement*. Homil. IV, 16. in quibus infra H. V, 13, vulgatur Κύπρις, ἣν καὶ Δωδώνην λέγουσιν· ubi recte vir D. Διώνης nomen ponendum cenſuit. —— De puero Diones nihil hic dicitur, quod non conveniat in Amorem. Hic μέγας θεὸς & μέγιστος θεῶν *Euripidi*, hac etiam in re Socratem ſequuto, qui Amorem vocabat δαίμονα μέγαν & μέγιστον τῶν ἄλλων δαιμόνων, teſte *Themiſtio* Or. XIII, p. 162. B. Praeter cetera, in *Platonis* Sympoſ. *Socratis* Phaedrus indignatur T. I, p. 177. A, cum tot Poëtae Diis ὕμνους & paeanas cecine-
B rint, τῷ Ἔρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ τοσούτῳ θεῷ, ne unum quidem illorum πεποιηκέναι μηδὲ (ſic pro μηδὲν ſcribendum) ἐγκώμιον. *Euripides* Hippol. v. 538, Ἔρωτα δὲ, τὸν τύραννον ἀνδρῶν, —— οὐ σεβίζομεν. Deorum potentiſſimo Piſiſtrati aevo primus Amori ſtatuit altare Charmus ad Academiam: *Clemens Alex*. Protrept. p. 38, 33, τὸν Ἔρωτα —— εἴμα πρότερον οὐδεὶς, πρὶν ἢ Χάρμον μειράκιόν τι ἐλεεῖν, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι ἐν Ἀκαδημίᾳ, χαριέστερον (lege χαριστήριον) ἐπιτελοῦς γενομένης ἐπιθυμίας. vid. *Jo. Meurſii* Ceramic. c. XXV, & *H. Valeſ*. in *Harpocr*. p. 96. Quae mecum ex *Hermiae* Commentario *MS*. in *Platonis* Phaedrum communicavit, quem mihi collegam vel in primis gratulor, Clar. *Ruhnkenius*, minime protrita hic docto Lectori proponam: Καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐφεῖτο ἐρᾷν (L. τὸ ἐρᾷν) καὶ τοῦ Ἔρωτος βωμοὶ καὶ ἀγάλματα ἦσαν, καὶ Ἀντέρωτος (conf. *Servius* in Aen. IV, 520) ὡς καὶ ἐπιγράμματά γε ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων ἐγέγραπτο ἐπαινούντων τὸ ἐρᾷν. καὶ ὁ δρόμος ὁ μακρὸς τοῖς Παναθηναίοις ἀπὸ τοῦ
C Βωμοῦ τοῦ Ἔρωτος ἐγίνετο. ἐντεῦθεν γὰρ ἁψάμενοι (ἅψαντες requiri videtur,) οἱ ἔφηβοι τὰς λαμπάδας ἔθεον, καὶ τοῦ νικήσαντος τῇ λαμπάδι ἡ πυρὰ τῶν τοῦ θεοῦ ἱερῶν ἐφήπτετο. quibuscum conferri unus *Plutarchus* poterit in Solone p. 79. A. B. Supereſt inſigne fragmentum Auges, Euripidei dramatis, apud *Stob. Grot*. p. 243,

Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
Καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
Ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ, καλῶν ἄπειρος ὢν,
Οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Caecilius Comicus apud *Ciceron*. Tuſc. IV, c. 32, ex coniectura *Bentleji*:

[Ego vero, Amorem] *deum qui non ſummum putet,*
Aut ſtultum, aut rerum eſſe imperitum exiſtimo.

ſua probabiliter *Menandro* debet, qui libenter exprimebat Euripidea, A
quod vere monuit illic *Daviſius*. Eadem *Stobaei* pagina hoc ex comoedia dat *Alexidis:* Εἶτ᾽ οὖν —— corrige:

Εἶτ᾽ οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἔρως,
Καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ;

Indignantis illud Εἶτ᾽, οὐ ſequente, frequens apud Comicos; etiam in ipſius *Alexidis* verſibus ap. *Athen.* III, p. 123. F. X, p. 443. F. &c. —— Mirabili Abderitanorum morbo probabilem ſane cauſam adſignat *Lucianus* T. II, p. 2, 3. per plateas ex *Euripidis* Andromeda verſus magna voce recitantium, praeſertim τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν, cuius, ut literatis hominibus notiſſimae, primum tantum verſum ponit:

Σὺ δ᾽ ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως·

Luciani itaque beneficio didicit *Gatakerus*, docuitque *Barneſium*, ſeptem verſus continuos, quos exhibet *Athen.* XIII, p. 561. B. ad Andromedam eſſe referendos *Euripidis*; ſed hanc fabulam, de qua multa dici poſſent, nunc ſuo loco relinquam. Mos fuit *Euripidi* verſum interdum eumdem in diverſis repetere Tragoediis; duobus verſibus iſtius ex Andromeda ῥήσεως ſimillimis in *Stobaeo Grotii* praefigitur alius diverſae ſententiae p. 261, B

Σὺ δ᾽ ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν·

Viderentur itaque & iſta ex alio dramate petita. Sed videamus tamen: verſus iſte *Scaligero* debetur; hoc ubi nos docet *Grotius*, vulgatam nobis exhibet ex *Stobaeo Geſn.* p. 399, 5, lectionem, quam praebet etiam Codex *Stobaei* Leidenſis:

Σὺ δ᾽ ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κἀνθρώπων. C

Fac ſcriptum:

Σὺ δ᾽ ὦ . . . . θεῶν τε κἀνθρώπων . . . .
Ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.

ubi ſequentia ſunt eadem, quis tandem ex *Athenaeo* ſupplere defectum primi verſus dubitaret?

Σὺ δ᾽ ὦ [τύραννε] θεῶν τε κἀνθρώπων [Ἔρως,]

ego quidem iſta praeferrem, ſupplemento ſcioli literatoris vitioſiſſimo, [κάκιστε πάντων] ipſius etiam *Scaligeri* πάντων, in παῖ· κἀνθρώπων commutantis, absque ulla auctoritate, in καὶ βροτῶν. Neque etiam vetulus

A tulus iſte Puer (qui de ſe ipſe teſtatur in alis *Simmiae:* τόσος ὢν δάσκια βέβελθα λάχνᾳ γένεια·) diceretur *Euripidi* παῖς κάκιστος βροτῶν, nedum θεῶν. Vt erat tamen, ſaepenumero expertis dicebatur etiam *Malus ille Puer*; *ſaevus*; *improbus*; *ferus*; *Virgilio* Ciri v. 133, Aen. IV, 412. *Tibull.* I, VII, 3. *Horat.* II, Od. 8, 14. *Apollon. Rhod.* IV, 446. &c. *Oppiano* Ἁλ. IV, 11 &c. ipſa matre teſte in *Moſchi* Eid. I. *Bion* πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα dixit in iſtis apud *Stobaeum* verſibus (p. 401, 23 *Grot.* p. 267,) quos *Urſino Bionis* reliquias colligenti monuit omiſſos *Theod. Canter* V. L. I, XX. & nemo tamen bene monenti morem geſſit. Neque in eodem dramate hoc negaverat *Euripides*, cuius tribus verſibus paulo ante poſitis haec ex Andromeda ſubiicit *Stobaeus:*

Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν· ἐκ δὲ τῶν λόγων
Ἑλοῦ τὰ βέλτιστ'· ὡς ἄπιστον ἔστ' Ἔρως
B Κἂν τῷ κακίστῳ τῶν φρενῶν οἰκεῖν φιλεῖ.

In hunc locum haec erant in ſchedis *Pierſoni:* —— „Corrige: —— „ ὡς κάκιστον ἔστ' Ἔρως· In *Stob. Grot.* legitur ὡς ἄπιστον· quod non vi- „ deo quomodo explicari aut ſervari queat. Rectiſſime autem κάκι- „ στον ponitur, ubi ſequitur ἐν τῷ κακίστῳ. Sic in fr. e Danaë a nobis „ emendato Veriſim. p. 134, Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ."

Quem in his primum attigi, ponam locum e Ciri *Virgilii* v. 133,

Sed malus ille puer, quem nec ſua flectere Mater
Iratum potuit, quem nec pater atque avus idem
Iupiter.

hoc ſi verum eſt,

ille ſorore
C *Natus avoque ſuo,*

ut Veneri dilectus Adonis *Ovidio* Met. X, 520. Recentiores hic niti poterant auctoritate *Virgilii.* Qui ante *Virgilium*, aut eius aetate, vel proxima, dixerit Cupidinem Iove natum & Venere, neminem, opinor, habemus. Dicitur noſtris quidem in exemplaribus *Euripidis* Hippol. v. 533,

Ἔρως ὁ Διὸς παῖς·

ſed quum eodem in loco more ſolemni videatur dictus ὁ τᾶς Ἀφροδίτας· *Veneris filius*, videor mihi probabilem meam feciſſe coniecturam legentis,

ὁ τᾶς Ἀφροδίτας
Ἔρως ὀλίγος παῖς.

Hanc

Hanc conie&turam ante hoc ferme decennium per literas memini me communicare cum Clar. *Musgravio*, cum ſuo me donáſſet Hippolyto. Hic poſtea vulgatae ſe lectionis, prolatis aliisque ſed iſtis inprimis verſibus Virgilianis, patronum profeſſus eſt Exercit. in *Eurip.* II: c. IV. Noſtra nihil refert, utrum inter tot alia hoc quoque flagitium imputandum Iovi ſit, nec ne: libenter tamen viro elegantiſſimo, mecum *Euripidis* & veritatis amatori, perſuaderem, hac in parte cum ceteris popularibus conſpiraſſe, cum vulgo certe loquutum Tragicum. Hoc futurum autumo, ſi quae in iſtum Hippolyti locum à me ſcripta ſunt *Musgravio* non diſplicent. Ex antiquitate Graeca veterem certe neminem arbitror teſtem citari poſſe, qui patrem & avum Cupidini Iovem dederit. Recentior ille conditor fabulae ſatis abſurdae de Amor. Iſmen. *Euſtathius*, ut ex *Euripide* longe plurima deſcripſit, haec etiam habet IX, p. 342, Ὦ παῖ Διός, τύραννε Ἔρως &c. X, p. 393, Ἔρως ὁ Διὸς παῖς ἐκστρατεύεται κατὰ τοῦ πατρός. is itaque id ipſum in ſuo Cod. legit, quod in omnibus qui ſuperſunt Euripideis Codd. probabiliter invenietur. *Virgilium* quoque iuvenem (ſi Ciris eſt *Virgilii*, quod erudite probabile reddidit Clar. *Jo. Schraderus* Obſerv. L. II, c. 3.) voce vitioſe ſcripta potuiſſe decipi, quis tandem auderet ſuſpicari? Si rem tradidit aliunde notam, admirabile videbitur nemini Poëtarum veterum (*Nonnum* excipio qui centena ſine teſte protulit:) Amorem usquam dici in Patrem quoque ſuum imperium exercere, ubi toties ipſum Iovem coelo detraxiſſe ſuisque ſagittis victum domuiſſe narratur, & Venus aurea celebratur, ut amatori Helena,

Iove digna viro, ni Iove nata foret.

Cum ubique *Puer Veneris*, nusquam a veteribus filius ille Iovis vocatur; ne ab illis quidem, qui in Anthologia ſive edita, ſeu inedita, tot centena nobis epigrammata condidere, qui toties Amoris, ut Veneris filioli meminere, quique, ut ſua homuncionum excuſent vitia, priſtina Maximi Iovis & omnivoli furta tam libenter commemorant: exercitatus in hac palaeſtra *Meleager* patrem ſe Cupidinis ignorare fatetur:

Πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος·

Anthol. VII, ep. 16. Non ille Veneri natus, ut Minerva Iovi, Iunoni Vulcanus, habuit inter coelicolas patrem ὁ ἀμφιθαλὴς Ἔρως *Ariſtophani* Av. v. 1735. Amorem honeſte quidem vulgus hominum, ſecundum *Senecam* Octav. 560,

Geni-

A *Genitumque credit Venere, Vulcano ſatum.*

oculatiores Vulcani coniugi natum noverant ex furtivo cum Marte, vel fratre Mercurio, concubitu: Simonidea legantur in *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* III, 26, ubi variorum opiniones recenſentur de patre Cupidinis: id quoque peculiare fuit *Alcaeo* Lyrico, ut Amorem Zephyri ſtatueret & Eridis filiolum: in *Etymologico MS.* Pariſiis iſta legit *D. Ruhnkenius* in v. Ἵμερος· —— τὰ ἄνθη λέγουσιν Ἵμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερά ἐστι. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτά φησιν. Scripſiſſe Grammaticus Ἔριδος, videbitur *L. Gyraldi* comparanti Hiſt. Deor. Synt. XIII, p. 405. F. & *Michaëlis Fourmontii* Diſſert. de Venere inſertam Actis Academ. Reg. Inſcript. T. VII, p. 25, 26. —— Mars, Vulcanus, alii nominantur *Servio* in *Virgil.* Aen. I, 664. veterum Genealogorum, qui diverſis Cu-
B pidinibus diverſos etiam dedere genitores, quis tandem Iovem ſuſpicatus eſt? nemo. *Cicero* de N. D. III, c. 23, *Cupido primus Mercurio & Diana prima natus dicitur; ſecundus Mercurio & Venere ſecunda; tertius Marte & Venere tertia:* haec tertia, *Iove nata & Diona*, Vulcano nupta, *cum Marte ſe miſcuit, unde Cupido natus eſſe dicitur*, ut ſcribit *Ampelius* c. IX. Tredecim Cupidines, *Gyraldum* ſequutus, invenit apud veteres *Fourmontius*, nullum Iove natum & Venere. Sed Chriſtiani Scriptores Graeci, qui tot nobis Iovis flagitia commemorant, hoccine praetermiſiſſent intactum, ſi legiſſent alicubi, Iove natam Venerem patri filiolum peperiſſe?

Si ne haec quidem Iovem huius unius flagitii poterunt abſolvere, ſit ſanequam *Malus ille puer*, nec tamen deterior *avo genitore creatus*; fueritque ſecundum nonnullos, praeter ceteras, Iovi Venus,

quod Pelopéa Thyeſtae,
Myrrha ſuo patri, Nyctimeneque ſuo.

A

CAPVT XVI.

In fragmenta variorum dramatum.

Ex Archelao dramate ſententia; in liberis eniteſcit patrum virtus. Aoriſti de re fieri ſolita. Cratini duo verſus ex Athenaei L. II, *MS. Auges, cuius nomen in* αὐτῆς *tranſiit, fragmentum. Quae onus ex Hercule conceptum depoſuerat,* ἀπονήσασθαι *dicta.* Νήσασθαι. *Acrocorinthus* ἔχθος Ἀφροδίτας. *Bellerophontis reliquiis Barneſianis eximuntur aliquot verſus. Im-* B *proba quaedam dicta, perſonis Tragicis forte congrua. Hecate* Ἐνοδία. *Sophoclis ex* Ῥιζοτόμοις *anapaeſti; Euripidei Erechthei pacem cupientis. Aranearum pleno Catulli ſacculo ſimilia Poëtarum Graec. dicta.* Πατρὸς *&* πρὸς *permutantur.* Σελλοὶ *ſacerdotes Dodonaei,* Γηλεχέες, Τόμουροι. *Euryſthei Satyrici duo fragm. Locus ex Cyclope.*

Nimis iterum ab inſtituto me locus abduxit ex *Euripidis* Antigone. Archelai dramatis initium ſi nobis praebet *Ariſtophanes* Ranis v. 1237, huius quoque Tragoediae duplex fuiſſe videbitur Editio. Duo fragmenta *Barneſius* ſuis locupletavit ſupplementis, quibus libenter carebimus; verſum ſcilicet 60 implevit adiecto nomine Ἀρχέλας· verſuique 49, Μὴ πλούσιον θῆς &c. iſta praefixit a ſe excogitata: —— στρατιώτην ἢ σὸν, qui in tot millibus ſenariis iſta certe ſede nusquam C vocem legerat στρατιώτην. —— In verſu 46 Ἐνέλαβε vulgavit, *Grotium* ſequutus in *Stobaeo* p. 359,

> Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
> Ἐνέλαβε· κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

In *Stobaeo Geſneri* legitur: ἐν ἔλαβε· mihi corrigendum omnino videtur,

> Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ᾽ρετὴ τῶν εὐγενῶν
> Ἐνέλαμψε·

> *Fortes creantur fortibus & bonis:*
> *Eſt in iuvencis, eſt in equis patrum*
> *Virtus;*

Horat.

A *Horat.* IV Carm. IV, 29. — Significant Euripidea: *In liberis enim parentum virtus ſolet eniteſcere:* qua vi ſignificandi noſter etiam cum ceteris interdum aoriſtos adhibuit; διώλεσεν, in Suppl. v. 227. Ἔθαψεν, in Or. v. 706 &c. uſum attigere praeter *H. Steph.* de Dial. Att. p. 139, 143 &c. *Graevius*, *Hemſterhuſius*, in *Lucian.* I, p. 516. *Gataker.* de S. N. I. c. 6. & *R. Bentlej.* in *Horat.* III, Od. 23, v. 19. — Vt Latinis *virtus nitet* ſive *eniteſcit:* (*Salluſt.* vid. Cat. c. 54, 5. & *Cortius:*) Graecis λάμπειν dicitur; hic in liberis indoles generoſa parentum ἐλάμπειν. Nec auro, neque argento, ſic neque ingenio nec virtuti ſuus eſt color, *niſi temperato ſplendeat uſu*, *Horat.* II, Od. II, 3. ſua *Ovidius* I, Amor. VIII, 51,

Aëra nitent uſu:
Caneſcunt turpi tecta relicta ſitu;

B ſumſit e Sophocleis:

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν, ὥσπερ εὐπρεπὴς
Χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος.

quae ſervavit *Plutarch.* T. II, p. 792. A. 1129. D. & p. 788. B. Eiusdem fortaſſe ſunt ſenarii, qui velut incerti leguntur initio Florilegii *Stobaei:*

Ἀρετὴ δ', ὅσωπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη.

in his vitioſo τελειουμένη nihilo melius Grotianum τελεουμένη· corrigo, dubitanter tamen,

αὔξετ' ἠγλαϊσμένη.

Tanto magis creſcit virtus quanto magis ſplendet uſu: ἠγλαϊσμένος & ἐπη-
C γλαϊσμένος nonnunquam adhibentur; hoc etiam in *Cratini* verſibus, quos in Codice Pariſino Clar. *Ruhnkenius* invenit: in Epitome, quam legimus Libri ſecundi *Athenaei*, haec tantum ut *Cratini* proſtant p. 49. A. τράπεζαι τελσκελεῖς σφενδάμνιναι. illinc apud *Euſtath.* in Od. A, p. 29, 50. Ex integro Opere *Athenaei*, praeter alia quaedam loca Poëtarum, Clariſſimus Amicus haec etiam *Cratini* invenit: Γαυρωῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι μείρακες φαιδραὶ τράπεζαι τελσκελεῖς σφενδάμνιναι. Duo trochaici ſic videntur ſcribendi,

Γαυρωῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι
Μείρακες φαιδραὶ τραπέζας τελσκελεῖς σφενδαμνίνας.

Ad Augen *Euripidis* recte retulit *Grotius* quae proſtant apud *Clem. Alex.* Strom. VII, p. 841, 34,

Σκῦ-

Σκῦλα μὲν βροτοφθόρα A
Χαίρεις ὁρῶσα, τῶν νεκρῶν ἐρείπια·
Κοὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἐστιν. εἰ δ' ἐγὼ 'τεκον,
Δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

ipſius enim Auges verba ſunt ad iratam Minervam, in cuius illa virginis templo ſuum fuerat onus enixa, quod vim Herculis paſſa conceperat: ἡ αὐτὴ *Potterum* decepit in *Clemente:* ſcripſerat is: ἡ Αὔγη, δικαιολογουμένη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ τῷ χαλεπαίνειν αὐτῇ τετοκυίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ· eamdem mendam ex Euripidei Telephi Prologo apud *Dionyſ. Halic.* II, p. 59, 17, ſuſtulit primus *P. Leopard.* Em. III, c. 24. & plus ſemel apud *Pauſaniam F. Sylburgius*, nec tamen vidit VIII, p. 698, Αὔγην ἐν γόνασι, legendum pro αὐτήν. Sed ad Euripidea *Clementis* opportunum Tragici locum adfert *Potterus*; potuit & excitare Iphig. in Taur. v. 74, B

Θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα.

Ammian. Marcellin. XXII, c. 8, p. 341, *immolantes advenas Dianae — caeſorum capita fani parietibus praefigebant.* In Epiſtola *Mariae* Caſſobelenſis ad *Ignat.* p. 97, Ioſias Deorum θυσιαστήρια νεκροῖς (L. νεκρῶν) λειψάνοις μιαίνει. Sed in *Euripidis* Auge ſpolia deſignantur hoſtium cadaveribus detracta: ſcribendum enim cenſui τῶν νεκρῶν ἐρείπια· pro vulgatis in *Clemente*, [Χαίρεις ὁρῶσ'] ἀπὸ νεκρῶν ἐ. *Grotio*, Χ. ὁρῶσα, κἀπὸ ν. ἐ. — Vbi *Comicus* in Ran. v. 1112, — κατέδειξ' οὗτος Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς. *Scholiaſta:* ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ.

De onere hoc depoſito fortaſſe Chorus in Auge verbum adhibuerat ἀπονήσασθαι. *Heſychius:* Ἀπενήσω, ἀπέβαλες. Εὐριπίδης Αὔγῃ. hoc *Iſ. Voſſio* & *L. Kuſtero* de menda ſuſpectum eſſe non debuerat, quod ſatis tuebitur eiusdem *Heſychii*, Ἀπονησαμένη, ἀποσωρεύσασα. alibi vitioſe C ſcriptum, Ἀποθησαμένη, ἀποσωρεύσασα· hic, fateor, Ἀποσεισαμένη poterat etiam in mentem alicui venire, ſed ſincerum eſt alterum Ἀπονησαμένη, Euripideum quippe: nam, ubi vulgatur in Ione v. 875,

Οὐκ ἔτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων
Ἀπονισαμένη ῥᾴων ἔσομαι.

nemo monitus dubitabit mecum reſtituere Heſychianum hinc ſumtum,

Ἀπονησαμένη·

illic *Barneſius* Ἀπονιψαμένη neſcio cuius abſurdam coniecturam (nam talia non debebant *Scaligero* tribui) in contextum intulit, ſuamque meliorem, Ἀποσεισαμένη, in margine poſuit: unice verum eſt quod dicebam: Ἀπονήσασθαι, eſt *onus deponere. Erotianus:* Ὑπονησαμένη, ὑποσωρεύσασα.

A σασα. *Apollon. Rhod.* I, 364, ἀπὸ δ' εἵματα —— νήσαντο· *veſtes humeris depoſuerunt:* νήησα πυρὴν in Argonauticis quae dicuntur *Orphei*, v. 952, reſtituit Amicus meus eruditiſſ. *Adrian. Heringa.* Νήσασθαι ſive νηήσασθαι eſt eximie in *cumulum congerere*; *congeſtum acervum diruere*, ἀπονήσασθαι· νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων meminit *Thucyd.* p. 505, 5. σωροὺς νεκρῶν dabit *Xenophon* p. 306, 36. *Eurip.* Phoen. v. 1202, Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ. *Lucretius* VI, 1261,

Confertos ita acervatim mors accumulabat.

Reliquiis e dramate Bellerophonte *Barneſius* verſus aliquot adiecit, quos ego quidem illic mallem praetermiſſos. Indicare ſaltem debuerat, qua ratione motus Euripidea retulerit ad hoc drama, quae legerat apud *Strabon.* VIII, p. 582, in quibus baſin anapaeſticam efficere nequeunt Ἄκρον Κόρινθον· aut verſum paroemiacum iſta, Ἱερὸν ὄχθον
B πόλιν Ἀφροδίτας· *Euripides* forte dederat:

Ἥκω περιλιποῦσα περίκλυστόν γ'
Ἀκροκόρινθον,
Ἱερὸν ὄχθον γ' Ἀφροδίτας.

Vſitatum arcis Corinthiacae nomen ex Mediceo *Strabonis* Cod. nobis praebuit Clariſſ. *Abr. Gronov.* Animadv. p. 198. vocem πόλιν ut interpretamentum forte quis adſcripſerat: nam ſatis erat dixiſſe ἱερὸν ὄχθον, *ſacrum collem Veneris:* arcem Athenarum ἐλαιοφόρον ὄχθον vocat in Herc. Fur. v. 1178; Ἀθάνας σκόπελον, Ione v. 1434, 1480. vid. *Pindar.* Nem. XI, 31. forte ſcripſerat in Electra noſter v. 1289, Χώρει πρὸς ὄχθον Κεκροπίας εὐδαίμονα· non οἶκον.

Ad Bellerophontem retulit etiam *Barneſius* duodecim ſenarios Lati-
C nos, quos tanquam ex *Euripidis* Bellerophonte dederat *P. Scriverius* in Tragic. Latin. Reliquiis p. 184, ex *Senecae* Epiſt. CXV. Sed de duodecim iſtis verſibus quinque tantum huc referri debuerant poſtremi: hos enim ex Bellerophonte ſumtos aliunde novimus: ſeptem priores ex diverſis videntur *Euripidis* & *Sophoclis* fabulis eum illic in finem a Philoſopho collecti, ut nec *apud Tragicos* deeſſe monſtraret, *qui lucro innocentiam*, *ſalutem*, *opinionem bonam* mutarent: ultimos tantum verſus ex Bellerophonte petitos haec *Senecae* quoque monſtrant: *cum hi noviſſimi verſus in Tragoedia Euripidis pronuntiati eſſent:* —— *dabat in illa fabula poenas Bellerophontes:* nec primi ſeptem verſus continui potuerunt in ſcena pronuntiari, ſed ſunt e diverſis ſedibus. Ne *Grotius* quidem hic ſatis attentus in Excerpt. ex *Eurip.* p. 379, ad primum ex verſibus *Senecae*,

Sine me vocari peſſimum, ut dives vocer.

hunc poſuit Graecum: A

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Sed invenerat *Grotius* in Carminibus *Gregor. Nazianz.* [p. 210. B. T. II,] inter veterum dicta τὰ μὴ καλὰ, hos tres verſus continuos, atque in una Tragoediae ſede poſitos:

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν·
Κρεῖσσον γὰρ, ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
Πένητα ναίειν, δόξαν ἠμποληκότα.

hos duo *Grotius* reliquit ſuo loco, quia *Senecae* Latinos omnes eſſe arbitrabatur ex Bellerophonte; ſecundus autem & tertius illic legebantur,

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus:
Non quare, & unde; quid habeas, tantum rogant. B

Iſti tres verſus Graeci e quo dramate ſint petiti prorſus latet; & ne quidem ſatis conſtat ſintne *Euripidis* an *Sophoclis*; mihi tamen Euripidei videntur vel Ixionis aut alterius: ex huius Ixione ſimilia quaedam dant *Stobaeus* p. 30, 8. & *Plutarch.* T. II, p. 18. E. 987. A. Niſi legum meminiſſet divinarum, ſententia *Sophocli* non diſconveniret, cuius iſta velut dicta non optima dat *Athen.* III, p. 122. B. τὰ μὲν Δίκαι' ἐπαινεῖ· τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου· hoc quoque: μηδὲν εἶναι ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Ex Aloidis & Creuſa *Sophoclis* ſimilia reperientur in *Stobaei* Florilegio *Grot.* p. 371, & 373.

Quod inter Bellerophontis reliquias ultimo loco poſuit dramatis fragmentum *Barneſ.* ad Phoeniſſas emendavi; paene ultimum, ex *Stobaeo Grot.* p. 441. *Geſn.* p. 565, 9, ſic mihi videtur corrigendum:

Θνήσκοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἀξιῶ λεύσσειν φάος, C
Κακοὺς ὁρῶν πᾶσ' ἐκδίκως τιμωμένους.

vulgatur: οὐ γὰρ ἄξιον λ. φ. & Κακοὺς ὁρῶντας.

Ipſius Bellerophontis, *Cui coelum campus fuerat*, *Manilio* V, 97, verba praebet *Scholiaſtes* in *Ariſtoph.* Veſp. v. 754. quibus ille videre deſiderabat, τίν' ἔχει στάσιν Εἰνοδία· *quam ſedem haberet Luna.* vulgatam vocem ἐνοδίας in Εὐοδίας *Flor. Chriſtianus*, *D'Orvillius* in *Charit.* p. 192, in

(1) Οὐλύμπου] Hanc in anapaeſtico verſu formam fortaſſe non reiiceret Clar. *Toupius*, quam ſenarium Atticum *reſpuere* putabat in *Suid.* III, p. 155. tum forte non recordatus formarum

A in ἀϊδίας mutatam voluit: recte *Heathius* mecum reſtituit Hecates ſive Lunae nomen Εἰνοδία· ſic ſcriptum in *Eurip.* Ione v. 1048. *Orphei* Precibus ad Muſaeum (v. 45) ſubiecto hymno in Hecaten, *Anthol.* 1, c. 5, ep. 24. *Reisk.* Ep. 454. & in *Sophoclis* Ῥιζοτόμοις apud *Schol. Apollon. Rhod.* III, 1213; cuius dramatis iſtud fragmentum adponam paulo emendatius quam vulgatur in Scholiis, aut in Exc. *Grot.* p. 139, vel *Scaligeri* Conj. in *Varron.* p. 108,

Ἥλιε δέσποτα,
Καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τὸ δι' (1) Οὐλύμπου
Πολλόν γε φέρῃ, καὶ γῆς ναίουσ'
Ἱερὰς τελόδους, στεφανωσαμένη
Δρυσὶ, καὶ πλεκτοῖς
B Ὠμῶν σπείρησι δρακόντων.

vulgantur ultima, πλείστοις ὤμῳ σπειρήμασι δρακ. *Scaliger* dedit, πλείσταις Ὠμῶν σπείραισι. πλεκτοῖς ponatur an πλεκταῖς parum refert, ſed alterutrum arbitror requiri: deſignatur eadem, ni fallor, in fragmento Argonauticorum *Varronis Atacini* (*Atacinus* pro *Acinnius* recte correxit *Iſ. Voſſ.* in margine libri ſui) apud *Nonium* in v. *Angues*,

Cuius ut adſpexit torta caput angue revinctum.

verſu 3 non auſim ἔγχος cum *Scaligero* in φέγγος mutare, quia novator eſt *Sophocles* etiam in voce ἔγχος, in qua vid. *Etymolog. M.* p. 313, 3. In Ῥιζοτόμοις *Sophocles Medeam deſcripſerat maleficas herbas ſecantem*, teſte *Macrob.* Saturn. v, c. 19, ubi quae leguntur inde ſumta, Αἵδε καλύπτραι, &c. ſic commode reſtitui poterunt:

C Αἵδε καλυπτραὶ
Κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομὰς,
Ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
Γυμνὴ χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις.

. . . . hae radicum
Ciſtae condunt ſegmina tectae,
Quae vociferans, nudaque oberrans
Haec deſecuit falcibus aeneis.

ut

---

rum μοῦνος· οὔνομα· γούνατα· δουρίληπτος· & ſimilium, quas Ionicas Attica ſcena vetus admiſit.

ut eleganter expreſſit Graeca, ex patrueli mea natus, doctiſſ. *Joann.* A
Luzacius; hinc *Ovidii* Medea, quod *Micyllum* non latuit, *herbas* — *ſuccidit curvamine falcis aënae*, Metam. VII, 227. vulgantur ultima, Χαλκέοισιν ἦμα δρεπάνοις τομάς. haec vox e praecedentibus male fuerat repetita: βοῶσα forſan ſequentis eſt interpretamentum: *operculis tectae ciſtae* dicuntur καλυπταὶ κίσαι *Sophocli*; cuius in Antig. v. 1023, Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

Sophocleis ſuccedant *Euripidis* aliquot anapaeſti, hic emendatius ſcribendi quam leguntur alibi. De certamine, quo Hercules

Aeripidis quarto tulit aurea cornua cervi,

ſic in Temenidis *Euripides* cecinit teſte *Aeliano* de N. A. VII, c. 39,

Ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον,
Μεγάλων ἄθλων τινὰ δεινὸν ὑπο- B
Στάς, κατ' ἐναύλους ὀρέων, ἀβάτους
Ἐπὶ λειμῶνας, ποίμνιά τ' ἄλση.

Verſuum ſecundo ἵνα mutavi in τινὰ, quod, quamvis certamen ἄθλος diceretur ἀρσενικῶς, alia tamen voce magis accommoda libenter mutatum legerem: ultima vulgantur, ἐπί τε Λειμῶνας ποιμνήϊά τε ἄλση.

Ex *Euripidis* Erechtheo nobis anapaeſtos aliquot praebere videtur *Stobaeus* T. LIII, p. 367, 37, vitioſe ſcriptos:

Ἀρκείτω μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχνα,
Μετὰ δ' ἡσυχίας πολιῷ γήρᾳ συνοικοίην &c.

Grotius, p. 211, *Salmaſii* dedit coniecturam,

Ἄρκυϊ τῷ μῷ μίτον ἀμφιπλέκῃ ἀράχνα, C

non optimam, me iudice: nam *rete* dicitur ἄρκυς eximie venatoris, quocum nihil adeo commune fuit Erechtheo: quid huius perſonam deceret ſenſit *Grotius*, cuius iſta ſunt Latina:

Araneae circa meam decurrat orſus haſtam.

Redeat in ſuum locum *haſta* Regis, dum vigebat iuventâ, bellatoris: ſcripſerat Tragicus,

Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν
Ἀράχναις.

Haſta mea inſerviat araneis, quae circa illam texant telam; μίτον proprie, *pede quod gracili deducit aranea filum*, *Ovid.* Amor I, 14, 7. Quam pro-

po-

A poſui lectionem ſic emendatam nuper mihi praebuit eamdem *Stobaei* Codex *Voſſianus MS.* voce δόρυ hic auctior, & verbi ἀρχείτω literis poſtremis dans inſcriptas, σθω. Illam iam ante inveneram in Nicia *Plutarchi* T. 1, p. 529. A. ἐπόθουν τὸν —— ἀπόλεμον βίον, ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες, Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις. *Quieſcat haſta aranei telis revincta, Xyland.* quae certe ſunt eadem atque illa *Stobaei.* Pacis amatoris *Theocriti* votum idem eſt Eid. XVI, 96,

ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.

huc ſpectat *Euſtath.* in *Hom.* Od. Π, p. 593, 1. Et alia pacis ſunt commoda ſecundum *Bacchyliden*,

Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἔργα πέλονται·

B apud *Stobaeum* p. 367, 28. *Plutarch.* Numa T. 1, p. 73. C. (comparavit *P. Leopard.* Em. IV, c. 21,) ex quo ἀραχνᾶν ἔργα recepi, pro lectione *Stobaei* ἀραχνᾶν ἱστοί, quod legitur apud Interpretem *Jeſaiae* LIX, 5. *telas araneorum*, & *operas araneorum* dixit *Plautus:* ἔργον ἀράχνα *Suidas* in v. Ἀράχνη profert ex *Callimacho*; genitivus eſt Doricus pro ἀράχνου· quod & monuit *Toupius* in *Suid.* III, p. 211. Ibidem praebet *Suidas* (adiiciamus enim iſta, quae *Kuſtero* videbantur adeo obſcura:) *Sophoclis* anapaeſticum ex Inacho,

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει·

Omnia telam texentibus araneis ſunt oppleta: habet & *Suidas* in eſurientem *Cratini* ſenarium,

C Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα·

Ventrem habes aranearum plenum; qualis ſacculus erat *Catulli*; ad quem *Cratini* verſum comparavit *Janus Douſa* filius Coniectan. in *Catullum* c. 3. His *Cratini* ſubiiciuntur apud *Suidam* iſta: Φερεκράτης Τυραννίδι· Ἀράχνεια ὥσπερ ταῖς σικυαῖσι ταῖς κεναῖς. excidit primum ſyllaba quae legitur infra v. Συκυαῖσι· Φερεκράτης Τυρ. Ἆρ' ἀράχνι' ὥσπερ ταῖς συκυαῖσι· Haec, in Editionibus fruſtra repetita, abſunt a praeſtantiſſimo Codice *MS. Suidae* Leidenſi, qui, ſuo loco in Ἀράχνη eadem exhibens veterum loca, in Pherecrateis praebet, ἆρ' ἀράχνια ——. ſed neque in *cucurbitulis* locus erat araneis aeque commodus ac in *panariis* inanibus, ταῖς ἀρτοθήκαις· litera tantum mutata corrigo,

Ἆρ' ἀράχνι', ὥσπερ ταῖς σιπυαῖσι ταῖς κεναῖς.

In *Ariſtoph.* Pluto, Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι· v. 807. ἔστι δὲ [ἡ Σιπύη] πολ-

λάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς, *Harpocrat.* in v. In *Theophylacti Simoc.* Epiſt. XXVI, [ἡ δὲ σιπύη κενὴ] καὶ ἡ ἄλως λιμοῦ μοι πεπλήρωται. voces uncinis incluſas, omiſſas in Edd. etiam in Aldina, praebuit Codex *MS.* olim Palatinus. *Themiſt.* Or. XVIII, p. 221. B. οὐκ οὖν αἱ σιτοθῆκαι μεσταὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς καὶ ὑπέραντλοι. *Propertius* III, El. IV, 33, A

Putris & in vacuo texetur aranea lecto:

ſumſit ab *Homero* Od. Π, 35. ubi Ulyſſis εὐνὴ —— κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. *Homerum* & *Heſiodum* E. κ. H. v. 473, ſequuti ſunt reliqui.

Sed *Euripidis* ex Erechtheo, quae praeter tractata plura praebet *Stobaeus*, ut diverſi generis verſus diſpoſuit *Heathius*; mihi paucis mutatis in anapaeſticorum legem omnia facile cogi poſſe videbantur. In ſpecimen partem eorum ponam:

B

Ἄιδοιμι δὲ, καὶ, στεφάνοισι κάρα
Πολιὸν στεφανώσας, Θρῄκιον
Πέλταν πατρός γ' ἐν Ἀθάνας
Περὶ κίοσιν ἀγκρεμάσας, &c.

ſequentia premere malo, ne nonnullos offendat licentia, quae iam nunc forte nimia videri poterit: ἀγκρεμάσας & Ἀθάνας in his ſubminiſtravit *Stobaei* Codex *MS.* Ad columnam in Minervae templo ſuſpendere deſiderabat Erechtheus peltam Thracicam, quam a ſocio Tereo, Thracum Rege, pater eius acceperat Pandion: pro vulgatis Πέλταν πρὸς Ἀθηνᾶς, paulo, fateor, audacius ſcripſi, Πέλταν πατρός γ' ἐν Ἀθάνας. Saepe tamen vox πατρὸς, ut a librariis compendifacta ponebatur, in praepoſitionem πρὸς fuit mutata; ni fallor, etiam in *Philoſtrati* Hercule Furente p. 848. m. ἱερεῖα δὲ προσέρριπται τῷ βωμῷ βρέφη ἀγεννῆ, καὶ τῇ λεοντῇ. προσβέβληται &c. corrigendum arbitror: βρέφη νεογνῆ (hoc dedit & *J. Pierſon* Veriſim. p. 234) αὐτῇ λεοντῇ πατρός· βέβληται δ' ὁ μὲν περὶ τοῦ λαιμοῦ &c. In *Demoſthenis* Orat. πρὸς Εὐβουλίδην p. 713, 77, vulgatur ὁ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς, ſententia poſcit, ut dicatur *avus paternus*, ὁ πάππος ὁ πρὸς πατρός· literae eaedem bis fuerant deſcribendae. C

Sed haec quaeque dari ſimilia poſſent nihil ad *Euripidem* faciunt, eiusque Erechthea, in quo dramate nondum exputo qua occaſione memorari potuerint & Μίασμα δρυὸς, illinc ſumtum in Append. *Vatic.* II, Prov. 67, & Dodonaei ſacerdotes: de his enim dixerat in Erechtheo quae cum Homericis comparat *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 739, 17,

εὕδουσ' ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ,
Πηγαῖσι [Σελλοὶ] δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.

atti-

A attigit haec *Euſtath.* in Il. Π, p. 1074, 41. vox verſui deerat implendo: commodam, quam vicinae literae videntur abſorpſiſſe, reſtitui, Σελλοὶ, nomen his ſacerdotibus Dodonaei Iovis proprium: *Homer.* Il. Π, 234, —— ἀμφὶ δ' Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. *Sophocl.* Trach. v. 1183, Σελλῶν meminit ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν. Recte *Philoſtrat.* Iun. Icon. II, p. 859, ubi hos *Sellos* memorat ἀνιπτόποδας & χαμαιεύνας, αὐτοσχέδιοί τινές εἰσιν, inquit, καὶ οὔπω κατεσκευασμένοι τὸν βίον. *Callimacho* Γηλεχέες h. Deli vs. 286. haec enim forma melior altera Γηλοχέες, quam praebet *Etymol.* p. 230, 1. λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι ſunt in *Empedoclis* verſu ap. *Aelian.* de N. A. XII, c. 7, qui verſus cum ſequente ut *Orphei* proſtat in Ed. Clar. *Geſneri* p. 411. Dodonaei iſti Τόμουροι, quia *caudam* ſibi *demetebant* ſic, ni fallor, dicti, hac in parte paucos, ſed millenos habuerunt in vita horrida atque inculta imitatores inter illos, qui ceteris hominibus meliores ſanctioresque videri voluerunt: ſi-
B milia narrantur de Eſſenis inter Iudaeos, de Gymnoſophiſtis in Aethiopia & in India, *Philoni Jud.* p. 1115. D. *Philoſtrato* V. A. III, c. 15. VI, c. 10, de monachis inter Chriſtianos, quos inter hodiedum χαμαιευνάδες, οἰοχίτωνες, ut dicuntur *Gregorio Nazianz.* T. II, p. 118. B.

Ex *Euripidis* Euryſtheo Satyrico quae proferuntur in Scholiis ad *Eurip.* Hecubam v. 837, ſic videntur ſcribenda,

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε·
Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ,
Βλέπειν τ' ἀγάλμαθ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

vulgatur illic, δοκεῖ, Βλέπει —— ὅδ' ἀνὴρ, neque aliter iſta leguntur in *Jo. Tzetzae* Chil. I, 518, qui ſcripſerat v. 512,

Ὡς Εὐριπίδης γράφει μὲν ἐν δράματι Ἑκάβης.

C non ἐν γράμματι Ἑ. Euripidea *Tzetzes* male tribuit Comico *Platoni*: *Platonis* exhibet in eamdem rem iſta *Scholiaſtes*,

A. Οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχὺ, τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς;
E. Ἑρμῆς ἔγωγε, Δαιδάλου φωνὴν ἔχων,
Ξύλινος βαδίζων, αὐτομάτως ἐλήλυθα.

In his ex *Euripidis* Euryſtheo apud *Stobaeum* p. 531, 39, *Grot.* p. 409,

Οὐκ οἶδ' ὅτῳ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
Ὀρθῶς ἀθρήσαντ' εἰδέναι τὸ δραστέον.

docte *Jo. Pierſonus* reſtituit,

Ὀρθῶς σταθμήσαντ' εἰδέναι τ. δ.

quid

quid poſceret ſententia *Grotium* non latuit: *Non video, qua ſint lance* A *res mortalium Examinandae:* in *Euripidis* Cyclope v. 378, ubi ſocios dicitur Ulyſſis devoraſſe:

> Διαστὰς γ' ἀθρήσας, κἀπιβαστάσας χεροῖν,
> Οἳ σαρκὸς εἶχον εὐτραφέστατον πάχος.

iſta *Pierſonus* in ſchedis poſuerat: „*G. Canter*. N. L. 5. c. 29. legit, „ Διαστὰς γ' ἀθροίσας. quod merito damnat *Barnes*. Lege,

> Διαστὰς σαθμήσας

„ Heſychius: Σταθμήσας, ἐν ζυγῷ στήσας. Similiter in Euryſtheo Sa- „ tyr. fragm. Barn. ult. Lege, Ὀρθῶς σαθμήσαντ' pro ἀθρήσαντ'. conf. „ fragm. Soph. ap. Athen. L. 13. p. 564. c. (Eurip.) Syleo v. 22. B „ Valck. ad Ammon. p. 109. σαθμήσας Eurip. Ion. v. 1137." In hoc Cyclopis loco dudum idem illud reſtitueram ex *Heſychio:*

> Διαστὰς σαθμήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν·

Cum duo manibus ſublatos velut in lance ponderaſſet: porcas emptori ruſticus Megarenſis commendat in *Ariſtoph.* Acharn. v. 766,

> Ἄντεινον, αἰ λῇς, ὡς παχεῖαι καὶ καλαί.

id eſt βαστάσας σάθμησον· ſive διαστήκωσον. in perdito dramate Comicus apud *Stobaeum* p. 268, 25, ἰχθύδια dixit βεβασανισμένα Ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρί. *Lucianus* T. III, 413. τὸ βάρος (τοῦ ἐκπώματος) ἴσωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες. hinc apud Atticos Βαστάσαι, *Suida* teſte, ſignificabat etiam τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διαστηκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν. conf. *Ariſtoph.* Theſm. v. 444, & *L. Kuſterus.*

CAPVT

A

C A P V T XVII.

In Inonis Tragoediae reliquias.

Ad Inonis drama fragmenta quaedam referuntur. Ἰνοῦς ἄχη. Σπινθὴρ *figurate.* Λαμπτὴρ *ſervandum in Euripidis verſu.* Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν· *ſententia plus ſemel adhibita Aeſchylo & Euripidi. Sedes fragmentorum dramatis indicantur. Vinum aegritudinis remedium.* Ἄλυπον ἄνθος μανίας *profertur ex Sophoclis dramate Satyrico. Vſitata conſolatio,*
B *Non tibi hoc ſoli. Fragmenta dramatis cum hiſtoria collata. De iisdem diverſa tradit in diverſis Trag. Euripides.*

Ex *Euripidis* Inone ſeptuaginta nobis verſus ſervavit *Stobaeus:* quos ex *Grotii* Florilegio Stobaeano plures dedit *Barneſius*, ipſemet ex Ione fatetur petitos: unicum adiecit Stobaeanis ex *Pollucis* Onom. & in Addendis ex *Athenagora* duo verſus, quos continuos ponere non debuerat, quique dubium *Sophoclis* ſint an *Euripidis*; huic deberi puto quae dat *Plutarchus* T. II, p. 556. A. τῆς Οἰνοῦς [leg. Ἰνοῦς cum *Gatakero* A. M. P. c. XXX, p. 758,] ἐν τοῖς θεάτροις λεγούσης ἀκούομεν ἐφ' οἷς ἔδρασε μεταμελομένης,

> Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
> C Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
> Δράσασα μηδέν.

Quia verba ſunt Inus, factorum poenitentia ductae, πῶς hic non adeo capiendum ἐρωτηματικῶς, ſed εὐκτικῶς, pro ὡς, vel εἴθε, Euripideo more: πῶς ἂν οἰκήσαιμι· *utinam incolerem*; vid. *Eurip.* Hipp. v. 208, & illic notata.

In Scholiis ad *Pindari* Ἰσθμ. IV, 39, ut *Euripidis* iſta proſtant:

> Ἰδοῦσ' ἀδινοὺς συμφορὰν πολὺν χρόνον,
> Νῦν ὄμμ' ἐγείρει.

inter incertorum dramatum fragmenta poſuit *Barnes.* v. 428,

> Ἰδοῦσα δεινὰς συμφορὰς

Ne litera quidem mutata ſcribendum: A

Ἰδοῦσα δ᾽ Ἰνοῦς συμφορὰν ——

qui ſic corrigendum mecum vidit *Jo. Pierſon* de Venere dictum ſuſpicabatur:

At Venus immeritae neptis miſerata labores

dicitur *Ovidio* Met. IV, 530. Ἰνοῦς ἄχη ex *Zenobio* IV, prov. 38, & aliunde ſunt notiſſima: *Schol.* in *Ariſtoph.* Veſp. v. 1404, παρὰ Εὐριπίδῃ γέγραπται ἡ Ἰνὼ κρεμαμένη καὶ ὠχρὰ ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. Iſta quidem ſuſpicor eſſe ex *Euripidis* Inone, quo certe dramate repetita ſunt in iisdem ad *Pindarum Scholiis* Πυθ. III, 66, ſub *Euripidis* tantum nomine laudata: Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον σέλας Πρήσειεν ἄν τις. *Scaliger* in ora libri ſui corrigebat:

Μικροῦ γὰρ ἐκ σπινθῆρος Ἰδαῖον λέπας B
Πρήσειεν ἄν τις.

Eſt illud quidem in hac ſententia percommodum, probatum in Animadv. ad *Ammon.* p. 139. In *Ariſtoph.* Pace v. 607, Pericles

ἐξέφλεξε τὴν πόλιν,
Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος.

Philo Iudaeus de Migrat. Abrah. p. 407. A. σπινθὴρ καὶ ὁ βραχύτατος ἐντυφόμενος, ὅταν καταπνευσθεὶς ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξάπτει πυράν. Nunc videtur vocem Tragicus adhibuiſſe λαμπτῆρος. Hos quatuor verſus in Inone dedit *Barneſius* ex *Stobaeo Grot.* Tit. XLI, p. 159. (*Geſn.* p. 237, 33.)

Ἴσω γὰρ μηδεὶς ταῦθ᾽, ἃ σιγᾶσθαι χρεών· C
Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας
Πρήσειεν ἄν τις, κἂν πρὸς ἕν᾽ εἴποις ποτὲ,
Πύθοιντ᾽ ἂν ἀστοὶ πάντες, ἃ κρύπτειν χρεών.

In horum tertio πρὸς ἕνα legitur in Edd. *Geſn. Grotii*, nec non in *MS.* Cod. Leidenſi: πρὸς ἕνα γ᾽ εἴποις corrigit Clar. *Heath.* Emendetur verſus ex *Plutarchi* T. II, p. 507. B.

κἂν πρὸς ἄνδρ᾽ εἰπὼν ἕνα,
Πύθοιντ᾽ ἂν ἀστοὶ πάντες, ἃ κρύπτειν χρεών.

Ad hos verſus in iſto dramate videtur Ino reſpondiſſe verſibus a *Stobaeo* ſervatis p. 500, 29. *Grot.* p. 363. ſic paulo melius ſcribendis, quam illic proſtant, aut a *Barneſio* ſunt vulgati v. 41,

Ἐπί-

A Ἐπίσταμαι δὲ πάνθ' ὅσ' εὐγενῆ χρεών,
Σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν, ἵν' ἀσφαλὲς,
Ὁρᾷν θ' ἃ δεῖ με, κοὐχ ὁρᾷν ἃ μὴ χρεών,
Γαστρὸς κρατεῖν τε· καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν
Ἐλευθέροισιν ἐκπεπαίδευμαι τρόποις.

Sed ſi ſunt ipſius Inonis verba, dicere debuiſſe videretur, καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν οὖσ' Ἐλ. neque ſic eliſa vocalis in fine ſenarii eſſet inſolens: ὢν de femina poni potuit; ut de ſe Creuſa θνητὸς ὢν ὑπερδράμω, *Eurip.* Ion. v. 973. Antigone *Sophoclis* v. 461, θνητὸν ὄντ' ὑπερδραμεῖν· quod poſuit *Daweſius* Miſcell. Crit. p. 317, multis labefactari poteſt, praeter iſta quae dedit *B. Heath.* in *Eurip.* Med. v. 850. Haec quamvis ad tuendam vulgatam lectionem dici poſſint, pleriſque tamen
B placituram opinor elegantem coniecturam *Jo. Luzacii*, legentis,

κἂν γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦ.

Eſſe autem iſta Inonis liquet ex his *Plutarchi* de Garrul. p. 506. c. ἡ δ' Εὐριπίδειος Ἰνὼ, παῤῥησίαν ἄγουσα περὶ αὑτῆς, εἰδέναι φησὶ

Σιγᾷν θ' ὅπη δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές.

Eumdem verſum, Σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, &c. profert *Plutarch.* de Exilio p. 606. A. *Gellius* N. A. XIII, c. 18, comparat cum Aeſchyleo, ἐν τῷ Πυρφόρῳ Προμηθεῖ,

Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Is verſus ſi fuit in *Aeſchyli* Prometheo Πυρκαεῖ, eamdem in quatuor
C dramatis *Aeſchylus* adhibuit ſententiam, Choeph. v. 580. Sept. c. Theb. v. 625. Eumen. v. 277. qui locus poſtremus ſua ſcribenti, ni fallor, obverſabatur *Euripidi:*

Ἐγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι
Πολλοὺς καθαρμοὺς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη,
Σιγᾷν θ' ὁμοίως.

Noſter in Oreſte v. 637,

ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
Κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.

conf. Iphig. in Aul. v. 924, 925. *Pindar.* Nem. v, 32. *Gataker.* A. M. P. c. x, p. 508. Diſſert. de N. I. S. c. 25, p. 130. —— Praeter iſta duo dramatis fragmenta, lubet hic Inonis Euripideae reliquias Stobaea-

baeanas attingere reliquas, locis, ubi proſtant deſignatis: ſequar or- A
dinem *Barneſii:*

Vs. 1, 2, leguntur in *Stob. Geſn.* p. 52, 45. *Grot.* p. 27.

Vs. 3—6, Retulit ad duo loca diverſa *Stobaeus* ſuorum Excerptorum Tit. x, & xcIII. Leguntur in *Stob. Geſn.* p. 127, 36. *Grot.* p. 71. & p. 507, 20 (tanquam ex Ione) *Grot.* p. 377. Latina *Grotii* ſunt utrobique diverſa: priori loco legitur, Βίᾳ νῦν ἕλκετ', ὦ —— altero, Καὶ νῦν ἐφέλκετ', ὦ κακοὶ, τιμὰς, βροτοί.

Vs. 7—13, Inſignem de invidia locum, quem praebet *Stobaeus* p. 222, 20. *Grot.* p. 149, reſpicit *Aelianus* de N. A. III, c. 17, Λέγει μὲν οὖν Εὐριπίδης δυσώνυμον ὄντα τὸν φθόνον. —— verſus 9, Ποῦ ᾗ πότ' οἰκεῖ ſic mihi videtur refingendus:

Τί δή ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;

verſu 11 emendandum videri, B

Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις·

monitum fuit ad *Eurip.* Hippol. v. 516.

Vs. 14—17, Sedes iam ante fuit indicata.

Vs. 18—25, Nulla parte vitiati ſcribuntur in *Stobaeo Grot.* p. 281, *Geſn.* p. 420, 32. Nam v. 21, me iudice non eſt cum viro doctiſſimo vox ἂν interſerenda: ὡς, aeque ac ἵνα, iungi ſolet temporibus verborum praeteritis imperfectis.

Vs. 26—30, Sunt in *Stobaeo Geſneri* p. 432, 32, rectius ſcripti, quam in *Stob. Grot.* p. 309. illic enim reperitur, quod reponendum ſcribit *Heathius* v. 27.

Vs. 31—33, ſic leguntur in *Stobaeo Grot.* p. 349. una litera minus in Ed. *Geſn.* 381, 31,

Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον ἐᾶν· C

μ' ἐᾶν *Grotius* edidit; γ' ἐᾶν, *Heathius*, qui recte corrigit v. 33, — καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει. ſed, v. 31, ſcribi malim, πρόσπολόν σ' ἐᾶν. fortaſſe περᾶν probabit, memor verſus *Eurip.* in Hippol. 645,

Χρῆν δ' εἰς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν.

Vs. 34, 35, *Stob. Geſn.* p. 493, 15. *Grot.* p. 353.

Vs. 36, 37, *Geſnero* uno ductu poſita p. 498, 19, recte *Grotius* ſeparavit p. 361; neque enim iambicos tetrametros admiſit Tragoedia.

Vs. 38—40 ibidem leguntur.

Vs. 41—45 Sedes ſupra fuit deſignata.

Vs. 46—49, Leguntur in *Stob. Geſn.* p. 511, 51. hic prout a *Grotio* ſunt interpolati; qui v. 47 pro, τοὔνεχ' ὃν σέβειν πρέπει, poſuit, minus

A nus Graeca, οὔνεκ' ἀσεβεῖ πρέπει. v. 48, 49, pro, Μήδ' ὡς —— ἀπώλεσεν, Μὴ, ὡς —— ἀπωλέσῃς· utrumque vitioſum: mihi, v. 47, viſum fuit olim ſcribi commode poſſe, τοὔνδικον σέβειν πρέπει. Nunc, commodum ab *Heathio* monitus, in *Stobaeo Grotii* Tit. IX hunc verſum aliter ſcriptum legi p. 55, (*Geſn.* p. 99, 51,) his inter ſe collatis verſus *Euripidis* ſic reſtituendos arbitror:

Κέκτησο δ' ὀρθῶς, ἃ ἂν ἔχῃς, ἄνευ ψόγου,
Καὶ σμικρὰ σώζου, τῇ δίκῃ ξυνὼν ἀεί·
Μήδ', ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ,
Ζητῶν τὰ πλεῖον', εἶτα πάντα γ' ἀπολέσῃς.

Vs. 50—54, Vt *Euripidis* leguntur in *Stobaeo Geſn.* p. 559, 50, *Grot.* T. CV, p. 430. emendavit, atque ex *Philoſtrati* V. A. VII, c. 5, oſtendit ex Inone petitos *Gatakerus* A. M. P. c. XI. In notis
B ad *Eurip.* Phoeniſſ. v. 561, ſuſpicatus ſum hos quatuor olim hoc in loco dramatis lectos:

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
Ὁρᾶς τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους
Ὡς σμικρὰ τὰ σφάλλοντα· καὶ μί' ἡμέρα
Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.

ſi iuſta fuit ſuſpicio, huic verſui ſubiecti apud *Stobaeum* oportet ex alio fuerint loco petiti:

Ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος, οἷς γὰρ ἦν ποτε,
Ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

Verſu 52, ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω, recte emendarunt *Th. Canter.* & *Grotius*, ut legitur apud *Plutarch.* T. II, p. 104. A. & in loco quem ex
C *Joannis Lydi* libello de menſibus inedito citat *Leo Allatius* in *Socrat.* Epiſt. p. 148, ἐν μιᾷ γοῦν, (L. μία γοῦν,) ὡς ἔφη τις, ἡμέρᾳ (ἡμέρα) Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.

Vs. 55—59, His uſus ſum Diatribes c. II.

Vs. 60—62, Sunt e *Stob. Grot.* p. 461. *Geſn.* 580, 4, 6.

Vs. 63, 64, *Stob. Geſn.* p. 582, 28. *Grot.* p. 467. Pro Μὴ *Barnes.* poſuit:

Μηδὲ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν, πρὸς τοὺς κακῶς
Πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς.

Aliter iſta collocari debuerant:

μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
Πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς.

Vs. 65, 66, Velut ex Inone leguntur in *Stobaeo Grot.* p. 468; ex A
Oeneo in *Stob. Geſn.* p. 583, 28. Alibi proſtant ut ex *Euripidis* Antiope ſumti.

Vs. 67, 68, 69, In *Grot.* Florileg. p. 468, leguntur ut ex Inone; in *Stobaeo Geſn.* p. 583, 30, recte velut ex Ione; & *Grotius* in Excerptis ex *Eurip.* p. 332, erratum ſuum correxit: ſunt autem in Ione vss. 730, 731, 732, quod monuit & *Heathius*: ſed, pro verſu vulgato 731,

> Ἃ μὴ γένοιτο δ᾽ εἴτι τυγχάνοι κακὸν,

hunc praebet *Stobaeus*,

> Εἰ δ᾽ ἄρα συμβαίνοι τι δυσχερέστερον.

& in v. 732, vulgato εἰσβλέψαι melius ἐμβλέψαι,

> Εἰς ὄμματ᾽ εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ. B

quod *Plutarchus* adfirmat, bis minimum hoc uſus ſenario T. II, p. 49. F. p. 69. A. qui hac voce vitiata legitur in *Schol.* ad *Pindari* Nem. VIII, 73.

Vs. 70 — Οὐκ ἔστι λύπης &c. — 74, Leguntur ibidem apud *Stobaeum*; nec tamen indicatur, ex Inone petitos. Sed in his:

> Ὅς τις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ (id eſt τῇ λύπῃ) ξυνὼν ἀνὴρ
> Μόνος ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
> Παραυτὰ δ᾽ ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

vitium latet: cur enim diceretur quis *illo ſolus aegrotans malo*, ſive *ſolus turbare mentem turbatamque ſedare*, cauſa nulla poterit excogitari: *Geſneri* nobis coniecturam exhibuit *Grotius* pro vulgata lectione, μεθ᾽ ἧς C
ταράσσει, —— ſic facile corrigenda:

> Ὅς τις
> Μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
> Παραυτίχ᾽ ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

Μέθῃ dubio vacat, *ebrietate*, ſive *vino*: *vino madidus*, Μέθῃ δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις, *Eurip.* Elec. v. 326: quae cur figurato ſenſu caperet *M. A. Muretus* V. L. v, 16, cauſae nihil erat: *Soph.* Oed. Tyr. v. 789, ὑπερπλησθεὶς μέθης, *vino plenus*; qui τὸ μεθύειν quoque dixit πημονῆς λυτήριον, teſte *Athen.* II, p. 40. A. quin *Euripides* etiam Τὴν παυσίλυπον ἄμπελον in Bacch. v. 771, & hunc imitatus *Aſtydamas* Tragicus: τῆς ἀκεσφόρον λύπης —— ἄμπελον, ibid. apud *Athen.* p. 40. B. *Varro* apud *Nonium* in *Coagulum* p. 28,

Vino

A *Vino nihil iucundius quiſquam bibit;*
Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.

Propius ad priora *Dion Chryſ.* Or. VI, p. 93 C. νήφοντα ἐπιθυμεῖν μέθης, ὡς ἀπαλλαγησόμενον τῶν συμφορῶν. Praeter ceteras, egregiam ex Lexico Sangerm. *MS.* quam ex *Phrynichi Sophiſtico Apparatu* putat hauſtam, hanc obſervationem debeo Clar. *Ruhnkenio:* Ἄλυπον ἄνθος ἀνίας εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ Σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν (L. —νων τῶν, *R.*) κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων· Πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας. In his *Sophocleis* aptius mihi videretur ἄλυπον ἄνθος μανίας· in Trachiniis contra, v. 1017, quo vulgatur ἀκήλητον Μανίας ἄνθος, accommodatius futurum Ἀνίας ἄνθος, *inſanabilem vim doloris. Apollonii* dictum, τῆς ὀξυθυμίας τὸ ἄνθος μανία, legitur apud *Stobaeum* p. 173, 49. Quam
B vero Grammaticus laudat fabulam Satyricam *Sophoclis* nusquam alibi memoratam invenimus *Caſaubonus* aut ego, niſi ubi *Heſychio* Θωχθεὶς explicatur μεθυσθείς. In tertium verſum de tribus iſtis ſupra poſitis, pro Παρ' αὐτὰ δ' ἡσθεὶς, recepi *Geſneri* coniecturam, Παραυτίχ' ἡσθεὶς, tum quia τῷ δ' hic locus non erat, tum quia Παραυτίκα legebatur & apud Tragicos, *Aeſch.* Suppl. v. 774, *Eurip.* Or. v. 970. & apud quosvis Scriptores Atticos; (*Weſten.* vid. in *Pauli* Epiſt. II, ad Cor. IV, 17.) non item Παραυτά, in Epiſtolis *Socraticis*, *Ignatii*, apud *Gregor. Nazianzen.* ſimilesque obvium.

Vs. 75, 76, In *Stobaeo Geſn.* p. 615, 40, *Grot.* p. 507, ad flebilem Inonem probabiliter a mulierum choro (φίλαι γυναῖκες dicuntur apud *Plutarch.* T. II, p. 566. A. ut Helenae v. 262, Hippol. v. 373, Med. v. 214,) dicti, conſuetam praebent conſolationis formulam:

C Γίγνωσκε τἀνθρώπεια· μηδ' ὑπερμέτρως
Ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

Cicero Tuſcul. III, c. 33, *conſolatio* — *uſitata* — *ſaepe prodeſt: Non tibi hoc ſoli: Sophocles* Elec. v. 154, Οὔτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, Ἄχος ἐφάνη βροτῶν. hic ſemel, ſaepius *Euripides* uſus eſt hac ratione: Hippol. v. 834, Οὔ σοι τάδ' ὦναξ ἦλθε δὴ μόνῳ κακά. Alc. 892, 932. Androm. v. 1041. In Med. v. 1017,

Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ, θνητὸν ὄντα, συμφοράς.

horum recordatus, qui *Phalaridis* nomine ſcripſit Epiſtolas, Epiſt. 144, f. οὐ, (L. ὅτι οὐ,) μὰ τὸν Δία, μόνον σὺ τοιαύτης ἀπεσφάλης γυναικὸς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη τοιούτου ἐστερήθη ἀνδρός. ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος, οὔτε μόνος τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πράως φέρειν. Qui ſequuntur

tur in Editione *Barneſii*, p. 473, verſus ſunt ex Ionis dramate, praeter hunc unicum, apud *Pollucem* repertum VII, 178, A

Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥσπερ θὴρ, μόνος.

quae forſan in Athamanta dici potuerunt: *Hyginus* in argumento dramatis Euripidei f. IV, *Athamas in venatione per inſaniam Learchum maiorem filium ſuum interfecit: at Ino cum minore filio ſuo Melicerta in mare ſe deiecit, & Dea eſt facta.* De matre & filio, divinos honores adeptis, *Euripidis* ex Inone verſus, vel *Sophoclis*, praebet *Athenagoras* Legat. pro Chriſt. c. XXVI, καὶ Ἰνὼ μετὰ τὴν μανίαν —— θεὸν δοξάζουσι γεγονέναι,

Πόντου πλάνητες Λευκοθέαν ἐπώνυμον.

καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς,

Σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται. B

Vbi *Comicus* Inonis meminit Euripideae Veſp. v. 1405, *Scholiaſtes*, ex mente forſan *Euripidis* in Inone, Ἰνὼ, inquit, κατὰ χόλον Ἥρας μανεῖσα, ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. verum tamen, quod addit *Scholiaſtes:* Εὐριπίδης δὲ ἐν Μηδείᾳ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς θάλασσαν ῥίψαι. quae leguntur eadem in Scholiis ad *Euripidis* Medeam v. 1284; locum adſcribam *Euripidis*, ut legitur in Cod. Flor. *MS.*

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
Γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.

& paulo poſt:

Δυοῖν γὰρ παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται. C

In diverſis Tragoediis aliquoties *Euripides* diverſos auctores fuit in fabulis narrandis ſequutus; quod eo dico, ne quis hoc etiam utatur argumento in dramate Medeae *Euripidi* abiudicando, quod antiqui Scriptores graviſſimi noſtro Tragico tribuerunt, quodque illi omnino tribuendum cenſeo.

CAPVT

A

CAPVT XVIII.

In duorum dramatum fragmenta..

Ex Creſphonte verſus aliquot apud Strabonem. Meropes dicta, quae Creſphontis fuit uxor, ut Atrei, Aërope. Theodorus, Poëta dictus Aeliano, actor fuit Tragicus. Regis partes tributae tertiarum actoribus. Demoſthenis & Ciceronis explanantur loca leni mutatione. Ad illa Tragicae Meropes, verba Polyphontis. Duo fragm. dramatis Melanippes, quam coeleſti B *pondere Neptunus implevit. Plebis utilis opinio, de rebus humanis in Iovis tabulas relatis, a ſapiente Melanippe reiecta. Ciceronis de Furiis ſententia egregia. Secundum Eurip. rebus aderat humanis divina Iuſtitia tacita ſpectatrix, & tarda quidem, certa tamen ſcelerum vindex. Stricto iuri ſapientibus prudens lenitas interdum videbatur anteponenda. De voce* αὐθέντης *diſputatio ſatis verboſa, in qua de XXX Tyrannis Athen. nonnulla, tum de Socrate a iudicibus ut ſicariis interfecto. Obſervatio de Euripidis Palamede, ſub cuius perſona Socrates adumbratus.*

C In Creſphonte locum videbuntur inveniſſe tredecim *Euripidis* verſus, quos nobis *Strabo* ſervavit VIII, p. 563, ſi praeter alia quis contulerit *Pauſan.* IV, p. 285, & haec ex *Ennii* Creſphonte apud *Nonium*: *An inter ſe ſortiunt urbem atque agros?* —— In hoc *Euripidis* dramate, Meropes, quam Creſphontes habuit uxorem infortunatiſſimam, dicta nonnulla *Plutarchus* cuſtodivit, partim bis poſita *Barneſio*; nam, quos iam ante dederat, verſus infra repoſuit p. 529. omiſit illuc ſine controverſia referendum fragmentum, quod praebet *Plutarchus* T. II, p. 998. E. σκόπει καὶ τὸ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην, ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτὸν, ὡς φονέα τοῦ υἱοῦ πέλεκυν ἀραμένην, καὶ λέγουσαν, Ὠνητέραν, [leg. e *MSS.*

> Ὀσιωτέραν] δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι
> Πληγήν·

ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ. Quem inſcia mater parum aberat quin interfeciſſet, ſuum eſſe filium agnovit: *Ariſtoteles* de Poët. c. XIV,

ἂν

ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἡ Μερόπη μέλλει τὸν υἱὸν ἀποκτείνειν, ἀποκτείνει δὲ οὔ, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν. *Aëropen* Creſſam, Atrei uxorem, in ſcenam produxit *Euripides* in Creſſis; in Creſponte *Meropen*, infortunia ſua lamentantem: huius perſonam ſic egiſſe ſuſpicor coram Alexandro Pheraeo Theodorum actorem Tragicum, ut tyranno lacrymas expreſſerit: *Aelianus* V. H. XIV, c. 40, Θεοδώρου τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ ὑποκρινομένου τὴν Ἀερόπην (ſcribendum puto τὴν Μερόπην) σφόδρα ἐμπαθῶς, ὅδε εἰς δάκρυα ἐξέπεσεν. Quae nonnunquam alios, & virum egregium *J. A. Fabricium* in Bibl. Gr. decepit *Aelianum*, opinor, adpellatio τραγῳδοῦ, ſaepe huic actori nobiliſſimo data, qua Tragicum credidit Poëtam deſignatum: hic vero τραγῳδοποιὸς dicebatur. Vt hiſtriones Comici Κωμῳδοὶ, Τραγῳδοὶ veteribus erant *actores Tragici*; recentiores & *Aelianus* ipſos Poëtas ſic dicere non dubitarunt. A

Inter actores Tragicos nobiliſſimos Theodorum recenſens *Plutarchus* T. II, p. 348. E. ſaepius illius meminit, etiam in Πολιτικοῖς παραγγέλμασι, p. 816. F. his notatu digniſſimis: τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν, Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα, μισθωτῷ, τῷ τὰ τρίτα λέγοντι, πολλάκις ἕπεσθαι καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. reſpicit ibi *Plutarch.* locum *Demoſth.* de Falſa Legat. p. 253, §. 445. nec *Valeſio* neque *Tayloro* ſatis, opinor, intellectum: ἐν πᾶσι δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τι τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. corrigatur, τὸ τούτους (nempe τοὺς τριταγωνιστὰς) τυράννους καὶ τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. conf. *Plutarch.* Lyſandro p. 446. D. Cur autem partes Regis in Tragoediis datae fuerint tertiarum partium actoribus tradit in *Scholiis* ad h. l. *Demoſthenis* ὁ τὰς θεατρικὰς ἱστορίας συγγράψας· fuit is, ni fallor, *Aſclepiades* in Tragodumenis. His commode ſuccedent iſta *Ciceronis* Divinatione in Q. Caecil. Orat. I, 1, p 325, *Vt in actoribus Graecis fieri videmus, ſaepe illum, qui eſt ſecundarum aut tertiarum partium, quum poſſit aliquanto clarius dicere, quam ipſe primarum, multum ſubmittere, ut ille princeps quam maxime excellat.* In his *actores Graeci* iam diſplicuiſſe videntur *Aſconio*; ſcripſiſſe ſuſpicor *Ciceronem*: *Vt in actoribus Tragicis fieri videmus*, —— nam Graeci fuerint actores an Latini, nihil ad rem faciebat determinaſſe: Latine loquentes videbant audiebantque Romani; & hos potius intellexiſſe *Cicero* videbitur legenti Tuſcul. 1, c. 44. de Off. 1, c. 31. Orator. c. 31. Tragicos actores deſignari non Comicos monſtrant & verba *Demoſthenis*, *Plutarchi*, & ipſius *Ciceronis*, non vitae quotidianae ſpeculo, ſed Tragoediae congrua magnificentiae. Vtrumque locum praeter alia *H. Valeſius* adhibuit in Notas *Mauſſ.* ad *Harpocr.* p. 293, 294. conf. *J. F. Gronovii* Obſerv. in Script. Eccleſ. c. 25, p. 285. & *Jo. Taylor* in *Demoſth.* T. II, p. 354. B C

Niſi nobis in hoc ſcribendi genere liberrimo emanſoribus eſſe liceret,

A ceret, iſta nimium abire faterer ab *Euripidis* in Creſphonte Merope, cuius ad Polyphontem dictum, Criticis antiquis vexatum, egregie tuetur *A. Gellius* N. A. VII, c. 3,

> Εἰ γάρ σ' ἔμελλεν, ὡς σὺ φῂς, κτείνειν πόσις,
> Χρῆν καὶ σὲ μέλλειν, ἕως χρόνος δῆθεν παρῆν.

Duas literas adieci vulgatis, Χρὴ —— & ὡς· poſuique Χρῆν, & ἕως, hoc tamen in unam ſyllabam contrahendum pronuncianti: *tu quoque tamdiu ceſſare debueras a caede, usque dum tempus ſcilicet illud adeſſet*; quo frater, quod fingis, conſilium exſequi aggrederetur: miror, quae de Graecis, ὡς χρόνος δῆθεν παρῆν, Latina fecit vir Clar. *cum occaſio non eſſet omnino tibi defutura.*

Eiusdem Meropes ad patrem Cypſelum argumentationem ex *Ennii* nobis Creſphonte, probabiliter Euripideo, dedit *Auctor* Rhetorico-
B rum ad Herenn. II, c. 24,

> *Iniuria abs te afficior indigna, pater;*
> *Nam, ſi improbum Creſphontem exiſtimaveras,*
> *Cur me huic locabas nuptiis? ſin eſt probus;*
> *Cur talem invitum invitam cogis linquere?*

Superſunt, praeter ceteros, quinque verſus *Ennii*, quibus quatuor Euripideos, verbum de verbo propemodum, expreſſit. —— Fratris viduae ſcelus ſuum excuſantis Polyphontis, ut ſuſpicor, verba ſunt, quae nobis e Creſphonte dedit *Schol.* in *Eurip.* Med. v. 85,

> Ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ', ὅπερ πάντες βροτοὶ,
> Φιλῶν μάλιϛ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

C quam ſententiam *Victorius* attigit V. L. XIV, c. 6, cum ſimilibus dictis comparavit *Gataker.* in *M. Antonin.* XII, 4.

Duo tantum attingam e fragmentis dramatis Melanippes: hoc, *Grotium* ſequutus, ordine tertium poſuit *Barneſius:*

> εἰ δ' ἡ παρθένος
> φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκέ τις τὰ παιδία,

petitum ex *Dionyſ. Halic.* Arte Rhetor. p. 103. illic *Dionyſio*, vel cuicunque demum, ſcripta comparanti ad pag. 185, mihi videtur ad patrem Tragica dixiſſe Melanippe:

> εἰ δ' ἡ παρθένος
> φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια,
> φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

his

his ſcriptis Clar. *Toupium* vidi Emend. in *Suid.* III, p. 21, Euripidea A
paulo aliter conſtituiſſe.

Quos ex Neptuno conceperat infantes inter armenta poſuerat Melanippe; inter vaccas repertos ſtulte pater puellae Desmontes monſtra credidit: mortem filiolorum ut averteret, iſta patri dixit Melanippe. *Dionyſius* p. 85, 25, ὁ (σχηματισμὸς) τῆς Μελανίππης, τίς (legerim, ὅτι τὶς) τὰ παιδία ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. p. 103, 6, ἡ δὲ Μελανίππη ἐπαιδδώθη μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος· γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία· ἐξέθηκε δὲ αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια· &c. vitioſum eſt ἐπαιδδώθη· non longe recedit ἐπλήσθη μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ingenioſa eſt doctiſſimi *Toupii* coniectura III, p. 20, qua legit ἐπαιδώθη· meo tamen iudicio ne *Callimacheum* quidem παιδοῦσα, tanquam inſolens, adhibuiſſet *Dionyſius*; ut ille, βουφόρβια, vocem ſervavit *Euripidis*, ſic & πληςθῆναι hac in re ſuſpicor adhibitum Tragico de Neptuno, qui puellam vitiatam impleverit κύματος θεοσπόρου, cuius γέμουσαν, ἐκ Ποσειδῶνος δηλαδὴ, teſte *Euſtathio* ad B
Od. I, p. 371, 46, dixerat Alopen *Euripides* in Cercyone:

Coeleſti tumidus pondere venter erat,

Ovid. Faſt. III, 42. Eiusdem Alopes Euripideae, a Neptuno, poſtquam Deus libidinem expleverat, ſe neglectam queſtae haec nobis verba ſervavit *Euſtathius* in Od. Φ, p. 749, 6, ſimplicitate ſua pervenuſta.

Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ᾽ ὄναρ κατ᾽ εὐφρόνην
Φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

Sunt etiam voces Euripideae βουφορβὸς, βουφορβεῖν, βουφόρβια, in Iph. in Taur. v. 237, Alc. v. 8, v. 1031.

Alterum dramatis Melanippes fragmentum generis eſt diverſiſſimi; quo ſapientiae civibus non valde fructuoſae ſpecimen praebuit *Euripides.* Atticam quoque plebem utilis iſta continebat ſuperſtitio, qua C
credebant inter homines oculis humanis non ſpectabiles verſari rerum laudabilium inſpectores, ſcelerumque ſpectatrices & vindices, qui quaeve bonorum malorumque nomina referrent ad ſuum Imperatorem Iovem, ſuis quaeque tabulis inſcribenda. Qui Prologum agit in *Plauti* Rudente Arcturus v. 13,

Qui falſas lites falſis teſtimoniis
Petunt; quique in iure abiurant pecuniam;
Eorum referimus nomina exſcripta ad Iovem.

v. 21,

Bonos in aliis tabulis exſcriptos habet.

Dum nomina factaque hominum in tabulas inſcribi curabat Iupiter, dici-

A dicitur illa ἀπογράφεσθαι. vid. in *Herodotum* a me notata P. 400, & a Clar. *Jo. Aug. Erneſto* in *Callim.* h. Cerer. v. 47. Sed Pater Optimus Max. tardus ad vindictam, non niſi ſceleribus conduplicatis, tabulas illas ſuas pelliceas evolvebat: hac mente ſuſpicor *Aeſchylum*, aliumve Tragicum veterem ſcripſiſſe ſenarium, qui vim obtinuit proverbii,

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας·

poſtea pellibus pugillares & libros ſubſtituerunt: de teſte veraci proverbium habet *Lucianus* de Merc. Cond. T. I, p. 667, ἐκ τοῦ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς. Hoc velut populare figmentum *Euripidis* Philoſopha reiecit Melanippe in *Stobaei* Excerptis de Rer. Nat. *Grot.* p. 121,

Δοκεῖτε, πηδᾶν τἀδικήματ᾽ εἰς θεοὺς
B Πτεροῖσι, κἄπειτ᾽ ἐν Διὸς δέλτων πτυχαῖς
Γράφειν τιν᾽ αὐτὰ, Ζῶα δ᾽, εἰσορῶντά νιν,
Θνητοῖς δικάζειν;

quae proxima ſequuntur,

οὐδ᾽ ἅπας ἂν οὐρανὸς,
Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας,
Ἐξαρκέσειεν·

comparari poſſunt cum his apud Auctorem Philopatridis (*Lucian.* T. III) p. 603, v. 38, πολλοὺς γε γραφέας φὴς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. dixerat ibidem Triephon p. 599, ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε κἀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος. haec quem in finem ſcripta ſint neminem latet. Nec tamen impias opiniones in vulgus ferere vo-
C luit *Euripides*; ſed qua mente ſapienter & animoſe *Cicero* ſcripſit Orat. in L. Piſon. c. 20; *Nolite* —— *putare*, —— *ut in ſcena videtis, homines conſceleratos impulſu Deorum terreri Furiarum taedis ardentibus: ſua quemque fraus, ſuum facinus, ſuum ſcelus, ſua audacia de ſanitate ac mente deturbat: hae ſunt impiorum furiae, hae flammae, hae faces.* horum, ut opinor, recordatus *Quinctilian.* Declam. CCCXIV, p. 623, non tamen ſine cauſa traditum putat, *eos, qui aliquid commiſerunt ſcelus, Furiis agitari, & per totum orbem agi: ut nomina*, inquit, *mentita ſit* (ſic ſcribendum, *ſit*, *vetus aetas* nempe,) *ut aliquid fabulae affingant, ab aliquo tamen exemplo iſta experimenta venerunt.* Tabulas in coelo fictas repellens *Euripides*, ſtatuit tamen rebus humanis Iuſtitiam adeſſe facinorum ſpectatricem, quae, mortalium oculis non niſi mentis ſpectabilis, omnia videret, &, tacito lentoque greſſu ſceleratos ſequuta,

poenae tandem gravitate tarditatem ſuam compenſaret. hunc ipſum A
locum, quem tractavi, ſic claudit Melanippe:

ἀλλ' ἡ Δίκη
Ἐνταῦθα πού 'στιν ἐγγὺς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾷν.

nihil in his me quidem offendit: quos enim alloquuta primum, Δοκεῖτε, *Nolite putare*, vel *Putatisne* potius, —— ad eosdem nunc, εἰ, inquit, βούλεσθ' ὁρᾷν· *ſi vultis* illam, oculis nempe mentis, *intueri*, *hic praeſens* adeſſe deprehendetur *Iuſtitia:* ingenioſe tamen amicus quidam meus corrigere tentabat, εἰ κοὐκ ἔσθ' ὁρᾷν· proferens ex *Stob.* Ecl. *Grot.* p. 123, verſum Ὁρᾷς Δίκην ἄναυδον οὐχ ὁρωμένην· & ex p. 127, Ἡ δ' ἐγγύς ἐστιν· οὐχ ὁρωμένη δ' ὁρᾷ· haec *Euripidis*, *Aeſchyli* ſunt priora apud *Theophil.* ad Autol. II, p. 256.

De Iuſtitia divina, tarda, certa tamen, ſcelerum vindice, locus eſt *Euripidis* e perdito dramate peregregius apud *Plutarch.* de Sera Numinis vindicta p. 549. A. & *Stobaeum* Ecl. *Grot.* p. 121, 123, his inter ſe collatis corrigendus, & forte verſu *Euripidis*, alibi lecto, ſic augendus: B

Οὔ τοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σὲ, μὴ τρέσῃς,
Παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον· ἀλλὰ σῖγα, καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα μάρψει τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν,
Ὅταν χολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ, Δίκη.

huc pertinet etiam, alium in uſum adhibitus, in Oreſte verſus 420,

Μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.

de Deo *Euripides* Troad. v. 887,

πάντα γὰρ, δι' ἀψόφου C
Βαίνων κελεύθου, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις.

Raro antecedentem ſceleſtum
Deſeruit pede Poena claudo,

Horat. III, Od. II, 32.

Sera tamen tacitis Poena venit pedibus,

Tibull. I, El. X, 4, βραδεῖ ποδὶ, vel δι' ἀψόφου κελεύθου. *Themiſtio* feliciter Euripidea reſtituit *Jo. Toupius* Emend. in *Suid.* ad Δίκης ὀφθαλμός· *Aeſchyli* locum Noſter expreſſit, quem apud *Theophilum Antiochen.* *Theod. Canter.* iam emendavit V. L. I, c. 4. Verſum proverbialem ore vulgi tritum praebet *Sextus Empir.* p. 279,

Ὀψὲ Θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά.

In

A In *Stobaei* laudato Tit. ſic vulgavit primus ex Cod. *MS. Grotius* hos *Euripidis* e perdita Tragoedia verſus p. 125,

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖ,
Ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων·
Ἢ τ᾽ ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Ἢ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

horum tres priores tamen iam ante legebantur paulo aliter ſcripti in *Stobaei* Floril. *Geſn.* p. 197, 37. *Grot.* p. 123. hinc excerpti inter *Barnes.* p. 507, 102, quibus tres reliquos adiiciendos *Heathius* monuit p. 184. B. Vt ſint iſti verſus ſincere ſcripti, tribus certe reliquis inſunt mendoſa: ex quarto quae Latina fecit *Grotius*, *Vel una dominis*
B *tecta quos pueris habent*, nullam admittunt his accommodam ſententiam: corrigens iſta vir Clar. convertit: *Aut filios homicidas in domus receperit: filii* ſint an *patres* nihil intererat: cum homicidis ſub eodem tecto, aut in eadem eſſe navi, nefas arbitrabantur. Fac ſcriptum ἢ πέσιν· facilis eſt mutatio in ἢ τοῖσιν αὐθ. Sequenti verſu ſcribendum Euripideo more Ἦ τ᾽ ἆρα — ultimo, Εἰ τἀπιεικῆ. Sic itaque hos verſus reficiendos arbitror,

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
Ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφεύγειν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων;
Ἦ τ᾽ ἆρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

C *Si quis periurio mortem evitare ſtudet, aut carcerem, vel triſtia belli mala; aut cum homicidis ſub eodem verſatur tecto; huiccine tu Deos eſſe putas ad condonandum faciles? Sunt profecto mortalibus Dii minus ſapientes, ſi iuri & aequo nimiam lenitatem anteponunt.* hic enim opponuntur τἀπιεικῆ τῇ δίκῃ, ut alibi opponit *aequitatem ſtricto iuri*; τοὐπιεικὲς καὶ τὴν χάριν τῇ ἁπλῶς δίκῃ, ſive noſter Tragicus, ſeu, quod credere malim, *Sophocles* (ob Plutarchea T. II, p. 761. F. facile emendanda) apud *Clem. Alex.* Strom. II, p. 494, 9, ubi Orcus, *Illacrymabilis Horatio*; ἄσπονδος θεὸς, *Eurip.* Alceſt. v. 424, cuius

Panditur ad nullas ianua nigra preces,

Propert. IV. El. XI, 2,

οὔτε τοὐπιεικὲς, οὔτε τὴν χάριν
Ἤιδει· μόνον δ᾽ ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

ſic Cato Vticenſis, iuſtitiae rigidae ſatelles, dicitur τὸ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἀτενὲς, καὶ ἄκαμπτον εἰς ἐπιείκειαν καὶ χάριν, ὑπερηγαπηκὼς, *Plutarcho* T. 1, p. 761. D. Erat tamen boni Regis ac iudicis perſona dignius τὸ ἐπιεικὲς δίκαιον, τὴν αὐστηρὰν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθούμενον, Magiſtratibus prudenter, neque inter Graecos fruſtra, commendatum a *Sopatro Stobaei* p. 314, 2. & eiusdem *Diotogeni* p. 331, 45, Rex bonus dicitur futurus, δίκαιός τε ὢν, καὶ ἐπιεικὴς καὶ εὐγνώμων· & v. 54, αἱ ἐπιείκηα καὶ εὐγνωμοσύνα πάρεδροί τινες —— τᾶς δικαιοσύνας, αἱ μὲν τὸ ἀπότομον τᾶς βλάβας μαλθαίνοισα, αἱ δὲ τοῖς ἐπὶ ποσὸν ἀμπλακίσκουσι συγγνώμας ἀπομερίζουσα. eamdem rationem probabant Socrates, *Plato*, *Ariſtoteles:* hic vero ferme loquitur perſonae ſerviens *Euripides*, ut poſtea ſolebant Stoici, ſuum ſapientem ἐπιεικῆ eſſe negantes. Sed, noſtro nos modulo metientes, minutas potius lectionum varietates perſequamur. Scribendum cenſui: A

Ἦτ᾽ ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι, B
Εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

utrumque ex *Euripidis* more; de quo nonnulla ſcripta ſunt in hunc locum Hippol. v. 480,

Ἦτ᾽ ἄρ᾽ γ᾽ ὀψέ γ᾽ ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

Pro Οὔτ᾽ ἄρ᾽, Iphig. in Aul. loco noſtri ſimillimo, ſcribendum puto v. 1189,

Ἦτ᾽ ἄρ᾽ ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ᾽ ἄν,
Εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν.

ultimum verbum vitioſum arbitror: εὔφρονες γένοιντ᾽, aut ſimile quidpiam, ad Deos referendum, ſenſus loci poſtulare videtur, qui commodum praebet, quod *Euripidis* verſu praecedenti reſtitui: C

Ἢ τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων.

Domini, δεσπόται, & αὐτονόμοι, quibus licebat αὐτοδικεῖν, *auctores* etiam, recentioribus αὐθένται dicebantur & αὐθεντεῖν· veteribus iſtis Atticis, qui florente republica Graecorum viguerunt, ut equidem puto, nusquam: his vel ſui vel aliorum *interfectores* αὐθένται vocabantur: locum *Euripidis*, qui potuerat obmoveri, (vid. Obſerv. Miscell. v, 1, p. 109. & *Jo. Alberti* ad *Heſych.* in Αὐθέντης) emendavit egregius Criticus *Jer. Marklandus* in Suppl. *Eurip.* v. 442. Recte *Thomas M.* in v. Δεσποτεία, —— Αὐθεντία, inquit, παρ᾽ οὐδενὶ τῶν δοκίμων ῥητόρων εὕρηται ἐπὶ τοῦ τῆς δεσποτείας ὀνόματος· —— τὸ γὰρ Αὐθέντης οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ φονέως τάττουσιν. Sed ne hoc quidem ſenſu veteribus Atticis valde vox fuit frequenta-

ta,

A ta, ſi bene memini, nunquam adhibita *Demoſtheni*, nunquam *Iſocrati*; *ſui ipſius interfectorem* frequenter appellantibus αὐτόχειρα. miror adeoque vulgata nobis in *Harpocrationis* Lex. Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν· διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης· Mallem ſcripſiſſet ut veriora, Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ἑαυτὸν ἀναιρῶν, παρ' Ἀντιφῶντι· διὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, αὐτοέντης. certe, teſte *Phrynicho* in Soph. Appar. Σοφοκλῆς λύσας τοὔνομα αὐτοέντης εἶπεν. conf. *Euſtath*. Il. E, p. 397, 3. ſed ille Laïi interfectores αὐτοέντας dicit Oed. Tyr. v. 107. Vnus oratorum *Antiphon* τὸν αὐτόχειρα plus ſemel dixit αὐθέντην· cui hoc ipſum reſtituendum Orat. VIII, p. 122, 44, ἐρρωδῶ μὴ οὐ μόνον τῆς χρείας τοῦ παιδὸς ἀποστερηθῶ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὸν προκαταγνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν ἐπίδω αὐτόν. corrigendum eſt, ἀλλὰ καὶ αὐθέντην προσκαταγνωσθέντα ——. *ſed & metuo, ne inſuper illum videam a vobis condemnatum tanquam ſui ipſius interfectorem:* conferatur accuſatio in fine p. 120. & p. 123, 4. —— Αὐθέντης eodem ſenſu legitur p. 123, 39.

B 125, 4, 6. P. 124, 17, reſpondens ad iſta priora, σχετλιάζει, inquit, κακῶς ἀκούειν φάσκων τὸν παῖδα, εἰ μήτε ἀκοντίσας μήτε πονήσας αὐθέντης ὢν ἀποδέδεικται· in his, pro μήτε πονήσας, ſcribendum arbitror μήτ' ἐπινοήσας, ſcil. ἀκοντίσαι· ut p. 123, 2, dixit οὔτε ψαύσαντα τοῦ ἀκοντίου, οὔτε ἐπινοήσαντα ἀκοντίσαι. De *homicida* in genere ſemel adhibuit *Antiphon* Orat. de caede Herodis p. 130, 31, ὁ διώκων τὴν δίκην τοῦ φόνου ἵνα μὴ ὁμωρόφιος γένηται τῷ αὐθέντῃ· *ne actor cum homicida ſub eodem eſſet tecto*, ſive *ſcelerati contage pollueretur:* hoc eſſet *Euripidi*, μὴ —— τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων. *Antiphontis* ultima *Spanhemius* attigit in *Callim*. h. Cereris v. 118, notatis quaedam adiecit appoſita *Jacob. Elſnerus* Obſerv. S. in Evang. *Matthaei* VIII, 8. —— Quod praeterea ſcribit *Harpocration* in v. Αὐθέντης, *Lyſiam* in oratione quadam ſua, nobis perdita, vocem ſibi quodam peculiari modo, ἰδίως, poſuiſſe de XXX Tyrannis, καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους· attendenti nemini mirum videbitur. Αὐθένται, *percuſſores*

C & *ſicarii*, dici poterant qui per carnifices ſuos tot centenos cives intra paucos menſes e medio ſuſtulerunt: *caedis* enim *auctores* non minus fuerunt, quam ſi ſuis ipſi manibus patraſſent. *Heraclit*. in Allegor. *Homer*. p. 434, οἱ νομοθέται, inquit, τοὺς πατροτύπτας χειροκοποῦσι. Perſarum Rex, Τιθραύστην καταπέμψας, ἀποτέμνει αὐτοῦ (Tiſſaphernis) τὴν κεφαλήν, *Xenophon* Ἑλλ. III, p. 293, 30. qui de his ipſis XXX tyrannis ſub perſona Cleocriti, L. II hiſtor. Grae. p. 278, 21. ὀλίγου δεῖν, ait, πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ὀκτὼ μησὶν, ἢ πάντες Πελοποννήσιοι, δέκα ἔτη πολεμοῦντες. Secundum *Senecam* de Tranquill. c. III, p. 352, *mille trecentos cives, optimum quemque, occiderunt:* mille quadringentos, *Diogen. Laërt*. VII, 5. quinimo mille quingentos ἀκρίτους interfeciſſe non uno loco dicuntur *Iſocrati* & *Aeſchini*; huic de mala Legat. p. 38, 15. contra Cteſiph. p. 87, 20, *Iſocrati* in Areop. p. 153. c. contra Lochit. p. 397.

D. hic nihil vetabat omnia loca adnotaſſe, partim tantum deſignata Praeceptoribus meis, *Ti. Hemſterh.* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 440. *P. Weſſeling.* ad *Diodor.* Sic. T. 1, p. 643. ubi hanc hiſtoriae particulam attigerunt. Viros aliquot primarios, quos percuſſores iſti ſuſtulere, recenſet *Jo. Taylor* V. C. in *Lyſiae* vita p. XLVII. —— Horum impotenti dominationi, quantum poterat, obluctatus Socrates illud quidem evaſit incendium; ſed, anno poſt eiectos Tyrannos duodecimo, ab eodem iſto populo, cuius iura fuerat & libertatem contra tyrannos tuitus, inſons morti fuit damnatus: de Socrate *Dion Chryſ.* Or. XLI, p. 507. A. B. ἐν μὲν τῇ τυραννίδι τῶν τριάκοντα ἔπραττε πάντα ὑπὲρ τοῦ δήμου· —— ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τοῦ δήμου, δι' ὃν ἐκινδύνευεν, ὕστερον εὖ πράττοντος, διαβληθεὶς ὑπὸ συκοφαντῶν τινῶν, ἀπέθανεν. In Socratem itaque peiores iſtis triginta ſicariis in libera republica iudices Atticos, eadem voce, qua tyrannos iſtos *Lyſias*, αὐθέντας dixerat, ni fallor, *Ariſtippus*, ſeu qui ſub eius nomine ſcripſit epiſtolam XVI inter Socraticas: ἀνεχωρήσατε πάντες ἀπ' Ἀθηνῶν οἱ Σωκράτους ἑταῖροι —— δεδιότες μή τι ἐφ' ὑμᾶς ἔλθοι τῶν αὐτῶν ἄν, Corrigo, τῶν αὐθεντᾶν. *veriti, ne quid & vobis eveniat a ſicariis.* Quae quidem in iſtis Epiſtolis *Ariſtippi* nomen praeferunt, Dorice ſcriptae, IX, XI, XIII, XVI, nihil, quantum memini, continent indignum *Ariſtippi* perſona; ſed eidem inſcriptam Epiſtolam XXVII, velut ad Areten filiam datam, qualem tamen memorat *Diogen. Laërt.* II, 84, in qua nulla ſunt Doriſmi veſtigia, illam tanquam ſpuriam reiicio, nec tamen omnes cum praeſtantiſſimo ſane viro *Jo. Pearſono* Vind. *Ignat.* p. 361. A B

Non adeo haec remota ſunt, quam prima ſpecie videbuntur, a reliquiis perditarum *Euripidis* Tragoediarum, ſi Palamedis dramate ſub huius perſona Socratem nobis expinxit, iam tum, cum illud prima vice ageretur *Euripidis* drama, ſycophantarum Atticorum ſaepe calumniis vexatum, atque in Attico theatro ſplendidis *Ariſtophanis* mendaciis turpiter agitatum: docuit enim ſuas Nubes mordaciſſimus Comicus, in Socratis contumeliam ſcriptas, Olymp. LXXXIX, anno 1; octo demum annis poſt actas primum illius Nubes, ſuum drama Palamedem *Euripides* in certamen duxit, Olymp. XCI, a. 1. Quod dicebam tametſi mihi quidem videatur veriſimillimum, non potuit tamen *Euripides* hoc in dramate ſub fictis perſonis exprobrare civibus ſuis immane ſcelus in Socrate necando commiſſum. Iſta nihilominus, oppreſſo calumniis Ulyſſis & aliorum Palamede, in *Euripidis* Palamede cantata ſunt a choro: C

Ἐκάνετ', ἐκάνετε τὰν
Πάνσοφον, ὦ Δαναοί,

Τὰν

A Τὰν οὐδὲν' ἀλγύνουσαν
Ἀηδόνα Μουσᾶν,
Τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον.

vid. in *Eurip.* Phoen. notata p. 112. Et his auditis, intellecto quid vellet indicatum Poëta, fertur totum theatrum illacrymaſſe: iſta, ſed ex incerto rumore, narrantur in argumento Buſiridis Encomii *Iſocratei:* καὶ νοήσαν τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ἠνίττετο. Athenienſibus in Palamede Socratis mortem exprobraſſe, cenſuit & *Diogenes Laërtius*; nam narratis, quae illam ſunt Athenis conſequuta, L. II, 44, Εὐριπίδης δ᾽, inquit, καὶ ὀνειδίζει αὐτοῖς ἐν τῷ Παλαμήδει λέγων, Ἐκάνετ', ἐκάνετε τὰν Πάνσοφον &c. ſed quod mox addit *Diogenes*, Φιλόχορος δέ φησι, προτελευτῆσαι τὸν Εὐριπίδην τοῦ Σωκράτους, veriſſimum uti-
B que: Philochorus ſub Archonte Callia mortem adnotaverat *Euripidis*; illam Socratis, octennio poſt ſub Lachete: ſi quid in hoc genere certum, planiſſime conſtat, *Euripidem* rebus humanis ereptum Olymp. XCIII, anno I; Socratem demum Ol. XCV, I. hoc a *Jo. Meurſio*, *Jo. Pearſono* Vind. *Ignat.* p. 361, aliisque demonſtratum neque *Sam. Petitus* negare potuit Miſcell. I, c. XIII. In hiſtoria levem errorem commiſit Cl. *Sallierius dans les Memoires de Litterat. de L'Acad. R.* T. VI, p. 388. Sed quam *Petitus* illic iniit rationem, ut poſt mortem Socratis acta videretur Tragoedia Palamedes, perpaucis probatam arbitror: mihi ſic videtur; *Euripidi*, qui Attica noverat civium ſuorum ingenia, dum drama conderet Palamedis, obverſatum prae ceteris amicum ſuum Socratem; forſan etiam quae poſtea demum evenerunt, ut erat in rebus humanis perſpicax, partim praeviſa. Sed ſi verum eſt, toto theatro lacrymas fuiſſe profuſas, dum ageretur Palamedes, atque iſta, quae poſui, flebilibus modis canerentur, hoc eveniſſe ſuſpicor, quum poſt mortem Socratis *Euripidis* repraeſentaretur Palamedes.

CAPVT

CAPVT XIX.

In octo dramatum reliquias.

Ex Tragoediis dicta quaedam Ciceronis ad Atticum. Additamenta hic illic Ciceronis verbis olim videntur interiecta. Ad Oedipum fragmenta quaedam relata. Οἰδίπους *de felici coniectore. Sphinx,* ξερὰν ὑπίλασ', *erat verſicolor. de Iride verba Anaxagorae & Xenophanis proferuntur ex MSS. Ex oratione ſoluta verſus efformaſſe Grotium. Oedipum Euripidis* ἐξωμμάτωσαν *famuli Polybi. Exoculati Phineus & filii,* Φινεΐδαι. Ἐξωμμάτωται, *oculatus factus eſt, Ariſtophani. Talia dari etiam apud Latinos. Ex Oeneo quaedam & Pirithoo. Notitia Codicis Stobaei Leid. ex quo nomina quaedam dramatum eruuntur &c. & emendate ſcripti verſus Phanoclis. De Glauco Minoïde extincto in dolio melle pleno. Ex Eurip. Polyido verſus aliquot ex MS. proferuntur, quibus augur ex artis diſciplina loquitur.* Κυματότροφος *& ſimilia vi paſſiva. Aliud dramatis fragm. ex MS. Suis quaedam perſonis attributa. Ex Rhadamantho quaedam & Syleo; ex hoc Satyrico dramate dictum iocoſum.* ξύλον *uſu rariori poſitum. Loca veterum indicantur qui dictum alludunt ex Stheneboea, Amor poëtam vel facit vel invenit.*

Perditae Tragoediae videtur eſſe fragmentum in *Ciceronis* (1) ad Atticum Epiſt. 3 libri VII,

ποῦ σκάφος
Τὸ τῶν Ἀτρειδῶν;

Aliud

(1) Sunt & in iſtis ad Atticum Epiſtolis alia perditarum Tragoediarum fragmenta: Sophoclea videntur L. XIV, Ep. XXII,
Ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθοῦνται ψόγον.
L. XV, Ep. XI, partim repetita L. XVI, Ep. VI,
Ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῦν θεοπρόπε;

So-

A Aliud etiam arbitror in Epiſt. quarta latere L. VI, qua, cum dixerat Attico ſcripturum ſe μυστικώτερον, nonnulla de uxoris ſuae liberto loquutus ἐν αἰνιγμοῖς, iſta dediſſe cenſetur: δέδοικα δὴ, μήτι νοήσῃς. εἴς δή που τοῦτο δὴ προσκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφαλίσαι. Vltima ne nobis quidem obſcura ſunt, ſi ad praecedentes hinc abſtractae referantur voces εἴς δή που· in quibus facile mecum Lector detegat nomen Οἰδίπου· Tragici veteris, ut, puto, verba ſunt:

δέδοικα δὴ,
Μή τοι νοήσῃς, Οἰδίπου·

vereor ſane ne rem intelligas Oedipe: hariolor autem ex *Euripidis* Oedipode verba fuiſſe Iocaſtae. In iſta *Ciceronis* quadrat *Plauti* dictum Poen. I, III, 34, *iſti quidem hercle orationi Oedipo Opus eſt coniectore, qui Sphingi interpres fuit.* Νῦν Σφιγγὸς χείλους Οἰδίπους ἐφεύρεσάμην, eſt *Alcaei*
B ſcriptoris epigrammatum Anthol. III, c. XII, ep. 19.

De Sphinge certe fuit *Euripidis* in Oedipode dictum elegans,

οὐρὰν δ' ὑπίλλουσ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
Ἐκαθέζετ'·

prout illud ſcriptum legitur ad *Schol.* in Phoen. p. 790, emendatius quam apud *Aelian.* de N. A. XII, c. 7, *Athen.* XV, p. 701. B. *Erotian.* Lex. *Hippocr.* in v. Ὑπείλλει· conf. *T. H.* apud *Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 52. Ὑπήλλασα quum legatur apud *Aelianum*, ap. *Athenaeum* ὑπήλασ'· a τίλλειν autem formentur τῖλαι (*Theocr.* III, 23,) τίλας· ἐκτίλας, ἀποτίλας· venit in mentem tanquam verior Euripideae vocis ſcriptio,

οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν,

Sphinx *Senecae* pingitur in Oed. v. 96,

caudam movens
C *Saevi leonis more;*

ſed

quum conciperet minas,
Quumque e ſuperna rupe, iam praedae imminens,
Aptaret alas verbere.

Sphinx

Sophocleis praeſertim delectabatur Atticus: *Cicero* L. II Ep. VII, *cupio iſtorum naufragia ex terra intueri, cupio, ut ait tuus amicus Sophocles*, κἂν ὑπὸ στέγῃ Πυκνᾶς ἀκούειν ψεκάδος· quibus commodum *A. Schottus* utitur ad *Zenob.* Cent. III, Pr. 95, Ἐξάντης λοῦσαι τὸ ἐμὸν (ſic ſcribendum) κακὸν ἄλλον ἔχοντα. *Sophoclis* verſus

Sphinx autem in hoc *Euripidis* loco *conſedit*, ab Oedipo iam ſoluto A carmine:

> *caudamque remulcens*
> *Subiecit pavitantem utero:*

quae *Virgiliana* contulit ex Aen. XI, 812, aptiſſima *Hemſterhuſius*; *Horatii* quoque ſimul ſpectari poteſt Cerberus Bacchi veneratione *leniter atterens Caudam* Carm. II, Od. XIX, 30.

Huc usque latuerunt in *Stobaei* Plutarcheis p. 403, 1, tres de Sphingis colore ſenarii, quos ob voces, & vocum σύνθεσιν, arbitror equidem ex *Euripidis* Oedipode petitos:

> Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν
> Νώτισμα θηρὸς, εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι,
> Κυανωπὸν, ὥς τις Ἶρις, ἀνταυγεῖ σέλας.

De Iride *Scholion* hic proferam in *Homeri* Il. P, v. 547, ex *MS. Leidenſi*, tum quia ineditum eſt, e quo nihil excerpſit *Euſtathius*, tum B quia ſit in illo mentio praeceptoris *Euripidis*: Ὅταν ἐξ ἐναντίας τῷ ἡλίῳ

νέφος

ſus e Tympaniſtis, qui leguntur in *Stobaeo Geſn.* p. 377, 5, & *Grotii* p. 227, vitiati, Τί τούτου χάρμα &c. nihil vetat hic emendatos poſuiſſe:

> Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ
> Τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κἂν ὑπὸ στέγῃ
> Πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί;

Cum Attico ſuo, qui, *Cornelio* teſte, *ſic Graece loquebatur*, *ut Athenis natus videretur*, toties Graece *loquutum* huiccine *Ciceronem* C crederemus vocem γλίσχρως Latinâ *minutatim* interpretatum L. XVI, Ep. 1, p. 702? Ne ad haec quidem *Pindari*, Πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, L. XIII, Ep. XXXVIII, adieciſſet iſta: *id eſt*, *utrum aperte hominem aſperner & reſpuam*. Ad Romanorum ſcribens doctiſſimum *Varronem* Epiſt. ad Fam. IX, Ep. 1, *Scito — me — rediſſe cum veteribus amicis noſtris in gratiam*; his non utique interieciſſet, *id eſt cum libris*. Scripſerat, opinor, Servius Sulpicius ad *Ciceronem* (L. IV, Ep. V, p. 195.) *Noli te oblivisci Ciceronem eſſe*; *neque imitare malos medicos* &c. quae vulgantur his interiecta, *& eum qui aliis conſueris praecipere & dare conſilium*, mihi literatoris eſſe videntur, qui vim nominis iuvenibus explicabat. His in Catone Majore c. XIII, p. 420, *divine enim Plato eſcam malorum voluptatem appellat*, ſubiecta, *quod ea videlicet homines*

ca-

A νέφος ἐστὶ πεπλησμένον καὶ πλῆρες ὕδατος, αἱ δὲ ἀκτῖνες προσπίπτωσι τῷ νέφει, καὶ καθάπερ ἀπὸ κέντρου τοῦ ἡλίου περιγράφωσι κύκλον, τότε τοῦ μὲν τῶν ἀκτίνων ἐρυθροῦ φαινομένου πρὸς τὸ κροκοειδὲς, τοῦ δὲ ἐν τῷ νέφει μέλανος ἐκλυομένου πρὸς κυάνεον, ἡ κρᾶσις ἀμφοῖν Ἶρίς ἐστιν. Ἀναξαγόρας δὲ φησὶν, Ἶρις νεφέλῃσιν ἀντιλάμπει τῷ ἡλίῳ. In eiusdem libri ſcripti *Scholiis* in Il. Λ, v. 27, ſub nomine *Xenophontis* hi duo verſus exſtant:

> Ἥν τ' Ἶριν καλέουσι, νέφος καὶ τοῦτο πέφυκε
> Πορφύρεον, καὶ φοινίκεον, καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι.

Pro Ξενοφῶν illic ſcribi debuerat Ξενοφάνης. *Xenophanis* verſus dedit *Euſtathius* p. 759, 20. & alibi nomina iſta permutata ſunt, & apud *Etymologum* in Γυρὸς p. 231, 3, Ξενοφῶν vulgatur, ubi Ξενοφάνης legendum.

Quae duo prima poſuit ut Euripidei dramatis fragmenta *Barneſius*, abiicienda ſunt: primi duo verſus ſunt ex eius Antigona; ſequentia
B ſunt ne verſus (2) quidem. Horum loco ponendos duo, quos notis in *Schol.* ad Phoen. v. 61, *Grotio* dicebam & *Barneſio* praetermiſſos, poſuiſſe video *Barneſium* in Addendis p. 521, cum duobus aliis ex *Galeni*

---

capiantur, *ut hamo piſces*, equidem reiecerim, ut indigna *Cicerone*, quibus ad intelligendum illud *Platonis* (ἡδονὴν μέγιστον κακῶν δέλεαρ, in Timaeo p. 69. D.) neque nos indigemus, neque cenſeri poterant egere Scipio vel Laelius. In Hortenſio ſcripſerat *Cicero: an vero voluptates corporis expetendae, quae vere & graviter a Platone dictae ſunt illecebrae atque eſcae malorum?* —— Iſtiusmodi additamenta adulterina in aliis etiam ſcriptis Philoſophicis *Ciceronis* dantur meo quidem iudicio nonnulla. Quod de La-
C tinis aliquot Scriptoribus nuper adeo vere dicebat *Jerem. Marklandus* in Explicat. quas *Euripidis* Supplicibus ſubiecit p. 261, de Graecis etiam veriſſimum arbitror, & praeſertim dici poteſt de *Xenophonte*.

(2) Hac parte ſaepe peccavit in *Stobaeo* ſuo *Grotius*, cuius viri Maximi, ut hominis, errores tamen praecavendi ſunt: ex. gr. quae dedit ut *Antiphanis* p. 411, miris modis interpolata, verba ſunt *Antiphontis*: ex *Ariſtotelis* verbis plus ſemel Poëtarum nobis ſenarios efformavit. Quae dat ut incerti, Florileg. p. 25, Κρύπτειν ἀμαθίαν —— *Heracliti* verba ſunt: κρύπτειν ἀμαθίην κρέσσον, ἢ ἐς τὸ μέσον φέρειν. ad quae *Soſitii* vel *Soſibii* nomen adſcriptum fuit, p. 487, mihi non videntur eſſe Poëtae, πῶς ἀναλύεται τὸ σῶμα πνεύματος φυγόντος.

leni Protreptico, qui cum non legerentur in *Sophoclis* Oed. Tyr. & A
memorarent τῦ πλανήτην Οἰδίπου· ſatis hoc cauſae credidit, cur huc illos referendos iudicaret; tum forte non recordatus, Oedipum in Colono ſcripſiſſe quoque *Sophoclem*, & huius dramatis verſus eſſe tertium & quartum; quos *Galeno* commode narratur adhibuiſſe, quum fracta nave ſalvus Syracuſas veniſſet, *Ariſtippus*.

In *Euripidis*, quos paulo ante dicebam, verſibus ex Oedipode miror famulos Laïi facientes, quam ſibi vim Oedipus ipſe intulerit: *Scholia* in Phoen. v. 61, ἐν τῷ Οἰδίποδι οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτὸν,

> Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ᾽ ἐρείσαντες πέδῳ
> Ἐξομματοῦμεν, καὶ διόλλυμεν κόρας.

Huc videri potuiſſet reſpexiſſe *Comicus* in Pluti v. 635,

> ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ B
> Ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας·

niſi *Scholiaſtae* diceretur ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος· in contrarium videlicet ſenſum adhibitus *Ariſtophani*, quam fuerat a *Sophocle* de Phineo, in poenam divinitus coecato, quod uxoris Idaeae fraude ſcelerata ſuaque motus credulitate filios ex Cleopatra prior coecaſſet: ſic rem, in nonnullis controverſam, *Sophoclem* narraſſe novimus ex *Schol.* in *Apollon. Rhod.* II, v. 178. Quae tamen illic dantur Phinîdis nomina, barbara *Sophoclis* ſenariis non conveniebant, ſed Graeca Plexippi Pandionisque, memorata in *Schol.* ad *Soph.* Antig. v. 982. In verſu Comici *Timoclis* apud *Athen.* VI, p. 223, c.

> Ὀφθαλμιᾷ τις; εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί·

de ſincera, quam dedit, ſcriptura dubitare non debuerat *Caſaubonus* C
in Anim. p. 396, neque iſta ſcribere: *non Phinei liberos, ſed ipſum oculis captum narrant Poëtae*; *Sophoclis* & aliorum, dum ſcribebat iſta, non recordatus: ubi *Diodor. Siculus* IV, p. 288, 28, τινὲς τῶν μυθογράφων τυφλωθῆναι φασὶ τοὺς Φινείδας ὑπὸ τοῦ πατρὸς, notat Cl. *Weſſelingius.* Sunt autem Timocli Φινεῖδαι non *Phinidae* tantum, ſed & ipſe Phineus cum filiis; quo ſenſu ſaepe *Herodoto* memorantur aliisque Πεισιστρατίδαι.

Sophocli Phineus Ἐξωμμάτωται, *oculorum* fuit *acie privatus*; ut *Euripides* ſuum adhibet Ἐξομματοῦμεν· contrario ſenſu, poſuit ex *Ariſtophanis* verſu *Aelianus* de Nat. Anim. XVII, c. XX, Ἀριστοτέλης λέγει γίνεσθαι ἐν Σάμῳ λευκὴν χελιδόνα· ταύτης γε μὴν ἐάν τις κεντήσῃ (f. ἐκκεντήσῃ) τοὺς ὀφθαλμοὺς, γίνεσθαι μὲν αὐτὴν παραχρῆμα τυφλὴν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐξομματοῦσθαι καὶ τὰς κόρας λελάμπρυνται, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ὁρᾷ, ὡς ἐκεῖνος φησί. de quarumvis hirundinum pullis hoc narrat *Ariſtoteles*, verbum adhibens ἐκκεντῆσαι,

A Z. Ι. II, p. 49, 24. VII, p. 163, 24. π. Z. Γ. IV, p. 294, 5. Scripſerat *Aelianus* probabiliter verſum *Comici:*

Ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας.

Ariſtoph. autem verbum poſuit pro *oculatus factus eſt:* ſed & *oculos eripere*, *exoculare*, dicebatur ἐξομματῶσαι. Quae ſunt in *Onomaſtico* veteri, *Exoculaſſo*, ἐξοφθαλμίζω. *Exoculatus*, ἐξομματωμένος· ſpectant loca *Plauti* Rud. III, IV, 26. & *Apuleji* Met. VIII, p. 207, 6. cuius *Apuleji* plurima praebet illud a *Vulcanio* vulgatum *Onomaſticon.* Iſta diverſa vis praepoſitionis eſt in aliis etiam nonnullis conſpicua: ἐξοπλίζειν ſignificat non tantum *armare* ſed & *exarmare:* ἔκδικος eſt ὁ ἄδικος, & ὁ ἄγαν δίκαιος, *Euſtath.* in Il. O, p. 1039, 23, ad ἐξαίσιον. apud eumdem in Od. Δ, p. 193, 44, Ἔκλιμον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένῃ τὸ ἔξω τιμῆς —— τὸ Ἐκλιμᾶσθαι τιμῆς ἐπίτασιν δηλοῖ. vigent & alia quaedam hac duplici
B virtute; apud Romanos *incoctus* & *infractus* ſignificant bene coctum & valde fractum: alia dedit Criticorum Princeps *R. Bentlej.* in *Horat.* III, Od. 2, 18. Superſunt & in Stobaeanis ex *Euripidis* Oedipode reliquiis emaculanda.

Oenei dramatis fragmenta ſuis ſingula perſonis ex argumento probabiliter poterunt adſignari. Quae prima ponuntur Diomedis verba ſunt e bello domum redeuntis. Ad ſenem infortunatum (nam ſecundum *Timoclem* apud *Athen.* VI, p. 223. C. & *Stobaeum* p. 616, 42,

Γέρων τὶς ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.)

neſcio cuius iſta ſint ex Oeneo apud *Stobaeum* p. 583, 21. *Grot.* p. 469,

Σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
Τερπνὸν τὸ λέξαι, κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

C

ſic iſta dedit ex Chryſippo Stoico *Galenus* circa finem L. IV de *Hipp.* & *Platon.* Dogm. τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας· hinc formarem ut Euripidea,

Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποδύρασθαι τύχας.

De Pirithoo dubitatum, utrum *Euripidis* eſſet drama, an *Critiae*, liquet ex *Athen.* XI, p. 496. B. ex quo ſaltem hoc fragmentum ad reliqua iſtius dramatis referri potuerat:

Ἵνα πλημοχοὰς τάσδ' εἰς χθόνιον
Χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

Ipſius in hoc dramate verba forte fuerint, ex Tragoedia certe Pirithoi,

quae

quae ſub nomine proſtant (3) Pirithi vel Pirithoi in *Stobaeo Geſneri* p. 220, 17, *Grot.* p. 147. A

Τρό-

---

(3) Hanc meam de *Pirithoo* tanquam dramatis nomine ſuſpicionem adfirmavit, quem nuper demum diligenter adhibui, *Voſſianus* Leidenſis Bibliothecae Codex ex optimo deſcriptus, bonitate potius commendabilis, quam antiquitate, qui pleraque complectitur ex *Stobaei* Florilegio Poëtarum dicta, de ceterorum dictis pauca. —— In hoc Codice *MS. Euripidis* ex Archelai dramate verſibus (Ed. *Geſn.* p. 497, 49,) praefigitur tantum nomen Ἀρχελάου. Alibi (Ed. p. 562, 24,) locis Κλειτομάχου· Βάθωνος ἐξ Αἰτωλῶν· ſubiiciuntur haec ut Ἀρχελάου, Πάλαι σκοποῦμαι &c. —— verſus ſunt ex *Euripidis* Archelao. —— Vbi nihil Euripideum praeceſſerat, leguntur in Codice *MS.* tanquam Ἀντιγόνου, Ἀνδρὸς δ' ἐρῶντος (f. ὁρῶντος) εἰς Κύπριν νεανίου, &c. quae ſunt in Ed. p. 386, 32, *Euripidis ex Antigone*. Vbi ex eodem petita dramate proſtant iſta in Ed. p. 411, 47, Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος &c: in *MS.* Leid. tantum praefigitur nomen Ἀντιγόνου· Alibi locis contiguis nomina praefiguntur in *MS.* Διφίλου· Πολυΐδου· Ἀλέξιδος· ubi eſt in Ed. *Geſn.* p. 514, 43, *Euripidis in Polyide*. —— Quamvis & iſta ſuum habeant uſum, ut hoc conſtat exemplo, mihi ſcriptum Codicem, quem in angulo Bibliothecae publicae latentem indicio *Ruhnkenii* mei feliciter detexi, praeſertim commendant ſpectabiles, quas obtulit nonnullas, lectiones, & nomina dramatum nonnunquam Poëtarum nominibus iis etiam in locis adiecta, in quibus illa ne ex Pariſinis quidem *Grotius* enotavit. Speciminis gratia pauca quaedam indicabo: B C

Ed. *Geſn.* p. 101, 34. *Grot.* p. 58, his Palamedis perſona digniſſimis,

Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
Κρατεῖ, τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών.

Vir iuſtus unus millia immenſa improbûm
Superat, favente fretus & iure & Deo.

in Edd. tantum *Euripidis* nomen, in *MS.* ubi verſus praecedunt ex *Euripidis* Theſeo, adſcriptum legitur, ἐξ αὐτοῦ Παλαμήδους.

Ed.

A Τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου.
Τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ

Ῥήτωρ

Ed. *Geſn.* p. 222, p. 50. *Grot.* p. 150, his verſibus,

> Ἤδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
> Ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους·

adſcriptum in *MS.* Εὐελπίδου Βελλεροφόντης. In verſu illic ſequente *MS.* recte praebet,

> Οἴμοι· θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,

B ubi vulgatur θανοῦμεν·

Ed. P. 226. Tit. περὶ πατρίδος, *Grot.* p. 154, primo fragmento, Εἰκὸς δὲ παντὶ &c. tantum *Euripidis* nomen, in *MS.* adpoſitum Εὐελπίδου Τημενίσιν. ſcribi debuerat, Τημενίδαις.

Ed. *Geſn.* p. 437, 20, *Grot.* p. 315, ad iſta, Οὐ γάρ ποτ' ἀνδρὸς τὸ σοφὸν γυναικὶ χρὴ &c. ubi praeceſſerant *Euripidis* ex Andromache verſus, ſcriptum in Cod. Leid. τοῦ αὐτοῦ Κρήσσαις.

Aeſchyli, *Sophoclis*, *Ariſtophanis*, *Menandri*, & aliorum loca ſuis illinc fabulis aliquando poterunt reſtitui. Euripidea tractanti quae dedi ſufficere videbantur. Cui haec lectu minus digna fuerint viſa, huic ſuaviſſimos aliquot *Phanoclis* verſus non arbitror diſplicituros, quos ex iſto *Stobaei* Codice paulo meliores adſcribam, quam proſtant a *Trincavello* vulgati, vel *Geſnero* p. 399. vel *Grotio* p. 263,

C Ἦ ὡς Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεὺς
Ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε Βορηϊάδην.
Πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἵζετ' ἀείδων,
Ὃν πόθον, οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
Ἀλλ' αἰεί μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶναι
Ἔτρυχον, θαλερὸν δερκομένου Κάλαϊν.
Τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
Ἔκτανον, εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι.

In his Θρηΐκιος ex Cod. Pariſ. *Grotius* adnotaverat in exemplari *Stobaei* ſui; in quo etiam erat μελεδῶναι v. 5, ut & in Cod. *MS.* Leid. qui praebuit, v. 8, εὐήκη (hoc eſt etiam in *Leopardi* Em. IV, c. 4.) &, v. 6, pro δερκόμενον, hic elegantius δερκομένου. Μελεδῶναι δερκομένου Κάλαϊν ἀεὶ αὐτὸν ἔτρυχον.

Ῥήτωρ δύναιτο· τὸν δ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω A
Λόγῳ σπαράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

Vltimum ita verſum corrigo, quo vulgo legitur,

Λόγοις ταράσσων·

alterum formulae ἄνω τε καὶ κάτω convenire mihi videbatur aptius, non neſcienti tamen verſum *Ariſtophanis* Ἀχ. 688, Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν. *Plato* de Rep. VII, 539. C. χαίροντες, ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. *Lucian.* Icaromen. T. II, p. 776, οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ.

Peliadum *Euripidis* primus verſus,

Μήδεια πρὸς μὲν δώμασι τυραννικοῖς,

ob unicam literam male pronunciatam latuit in *Scholiis* ad *Eurip.* Medeam in hunc verſum 693, in Peliaſin etiam lectum, B

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Schol. Σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, ὧν ἀρχή, Μήδ. π. μ. δ. τ. ſcribendum ὧν ἀρχὴ, ut apud *Athen.* legitur XIII, p. 559. F. ἐν Σεμέλῃ, ἧς ἀρχὴ, Ὦ νύκτες. Aedibus adſtabat Peliae Regiis venefica, —— κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας Πατέρα· conf. *Eurip.* Med. v. 9, 486, 504. Argumento reſpondet hinc enotatum apud *Heſych.* Ἀρταμεῖν, καλακόπτειν· Εὐριπίδης Πελιάσιν. Sunt & ex Peliaſin apud eumdem alia quaedam, & in Lexico *MS. Sangerm.* penes *Ruhnken.* In his *Aeliani* de N. A. VII, c. 47, τῶν ὑστρίχων —— τὰ ἔκγονα ὄβελα καλεῖται· καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς. ad indicium *Aeſchyli* ſcribi facile potuerat ὀβρίκαλα καλεῖται· ſed in Editione Londinenſi permulta reliquerunt aliis viri doctiſſimi curanda: Αἰσχύλος Ὀβρίκαλα φησὶ τοὺς λεοντιδεῖς, *Euſtath.* in Il. Γ, p. 288, 36. C

In *Polyïdi* dramate nomen auguris uſitato more Πολύειδον ſcripſiſſe ſuſpicor *Euripidem*; quia de *Sophocle* notatum a Grammaticis, nomen ipſi ſcriptum paene ultima correpta, Πολύϊδον. Praeter verſus ex *Polyïdo*, quos infra ponam, alia quoque ex ineditis non pauca, haec mecum pro humanitate ſua literarumque amore communicavit Clar. Noſter *Ruhnkenius* ex *Etymologico Regio Paris.* Πολύϊδος. οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχεβίου, καὶ ἔστι φησὶν πολυΐδμων μάντις ὤν. οὕτω δὲ καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλεν, ὁρῶ πρόχειρον (L. Ὁρῶ πρὸ χειρῶν) Πολυΐδου τοῦ μάντεως. καὶ πάλιν. Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδην (Πολυΐδῳ) τῷ κοιράνῳ. horum pauca proſtant in edito *Etymologico* p. 681, 24. nihil apud *Euſtathium.*

Polyï-

A *Polyïdi* dramatis argumentum vel ex *Aeliano* non difficulter intelligeretur, ubi cum aliis negat in Creta noctuam reperiri, Tragicum etiam vituperat qui ex noctua viſa Polyidum fecerit augurantem: de N. A. v, c. 2, Ἔοικεν ὁ Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύϊδον ὁρῶντα [Γλαῦκα,] καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα, τοῦ Μίνω τὸν υἱόν. Minoïdes ille Glaucus ceciderat *in dolium melle plenum*, *Hygin.* f. 136. εἰς μέλιτος πίθον πεσὼν ἀπέθανεν, *Apollod.* III, p. 134. πίθῳ, φασὶν, ἐναπεπνίγη μέλιτος, *Euſtath.* in *Hom.* Il. M, p. 850, 39. non ſcripſerat illum *Palaephatus* π. Ἀ. c. 27, *extinctum* ἐπὶ τῷ μέλιτι, quod vulgatur; ſed ἐν πίθῳ μέλιτος. Horum *M. Solanus* non recordabatur ad *Lucian.* T. III, p. 245, 24. Puerum, cuius ne cadaver quidem usquam inveniebatur, quaerentibus reſpondiſſe parentibus fertur Apollo ſecundum *Hyginum* l. c. *Monſtrum vobis natum eſt, quod ſi quis ſolverit puerum vobis reſtituet.* —— (Minoï) *dixerunt natum eſſe vitulum, qui ter in die colorem*
B *mutaret.* ob ultima videtur Polyïdi drama deſignaſſe *Scholiaſtes* in *Ariſtid.* ed. *Jebb.* T. II, p. 307, Τεχνικῆς βοὸς] Δρᾶμα πεποίηται Εὐριπίδου, ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὑρῆσθαί τισί. quae ſubiiciuntur, περὶ οὗ γέγονεν αὐτοῖς φιλονεικεία βασιλείας, nihil illa huc, opinor, faciunt; videnturque ab alio adiecta, confundente Minois vitulum cum aureo Pelopis in ſtabulis ariete; *Agnum inter pecudes aurea clarum coma* dixit *Attius.*

Dubium erat, utrum Glauci cadaver eſſet mari obrutum, an in terra iaceret neglectum. Aquila viſa marina, quae in litore praedam quaereret, auſpicio laetus augur in *Euripidis* dramate Polyïdus exclamabat: Ἔα, ἔα. Ὁρῶ τὸν ἀκταῖς —— vel, ut ſcribendum potius arbitror:

Ἔα, ἔα.
C Ὁρῶ γ᾽ ἐν ἀκταῖς νομάδα, κυματοφθόρον
Ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος·
Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
Ὁ κύματ᾽ οἰκῶν ὄρνις, ἐρμήνευσεν ἂν
Τὸν παῖδ᾽ ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι.
Νῦν δ᾽, ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νομὸν βίου,
Δεῦρ᾽ ἔπτατ᾽. οὐκοῦν ἔσθ᾽ ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Ea! Video equidem marinum praedonem Haliaeëton (ſervavit Graecam vocem *Ovidius*,) *in litore quaerentem eſcam: in terra iacet pueri cadaver:* (τὸν παῖδα χερσεύει μόρος, obſcura forma loquendi divinum non dedecebat;) *Siquidem enim ales in undis habitans marinis* (οἰκοῦσι περὶ θάλατταν

ἢ ἀκτὰς, *Ariſtoteles* Ζώων Ἱστ. IX, p. 281, 14.) *in mare evolaſſet, puerum in undis extinctum ſignificaret: nunc locis ſibi conſuetis, quibus eſcam venatur, derelictis huc devolavit: non itaque puer fluctibus iacet obrutus.* Obſcura quae videbantur hoc in loco Latinis adiectis explanaſſe me pleraque opinor: de primi verſus voce κυματοφθόρον dubitantem confirmavit amicus eruditiſſimus *D. Ruhnkenius*, ſibi non diſplicere ſignificans κυματότροφον. hoc legitimum atque *Euripidi* reſtituendum cenſeo; *mari nutritum Haliaeëton* ſic dixerit Poëta; ut *a feris nutritum* θηρότροφον· Cithaerona montem χιονότροφον dixit *nivibus nutritum*. Praeter alia ſic ὀρεσίτροφος & οἰκότροφος adhibentur. Hunc locum inſignem, unicum in ſuo genere, in lucem profero ex *Scholiis ineditis* in *Hermogenem*, qui tres tantum verſus medios ex *Euripidis* nobis proferebat Polyïdo p. 416. *Schol. MS.* (ex quo Clar. *Ruhnkenius* excerpta mihi dedit utenda) ad iſta *Hermogenis*, Τὸ Εὐελπίδου ἐν Πολυΐδῳ] Οὕτως, inquit, ἔχουσι τὰ τοῦ Πολυΐδου ῥητά. tum ſequuntur, poſt voculas, clamantis hic B indices laetantisque, ſeptem verſus continui, quos harum rerum ſtudioſis non ingratos futuros exhibui.

Eiusdem Auguris eſſe videntur quae dat ex *Euripidis* Polyïdo *Stobaeus* p. 382, 20 quibuscum componi poterit querela Tireſiae ſimilis in *Eurip* Phoeniſſ. v. 961, ſeqq. Polyïdo neganti fieri poſſe, quod mortui filioli pater deſiderabat, dicere potuit hoc in dramate Minos:

Ὅστις νέμει κάλλιστα τοῖς αὑτοῦ φίλοις,
Οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ συμφέρον.

quae *Grotio* ceterisque praetermiſſa ſunt in *Stobaeo Geſn.* p. 36, 43. dramatis indicium ex Cod. *MS. Paris.* praebuit *Grotius* p. 18, recepta in hunc locum lectione, quam *Geſner.* poſuerat in margine.

Aliud huius Tragoediae fragmentum lucramur ex *Scholiis Homeri Leidenſis MSS.* in Il. κ, v. 56, ubi ad τέλος nomini Ξενοφῶντι ſubiiciun- C
tur iſta: ποτὲ ἢ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐελπίδης ἐν Πολυείδῳ,

Μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκκαιεῖ τέλος.

ἢ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, Χεῤῥόνησον ἢ ἐν τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει. Scribendum ut ſua de Philippo ſcripſit *Demoſth.* Philipp. III, Χεῤῥόνησον ἢ τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξειν· τέλεσι τοῖς οἰκείοις eſt ap. *Thucyd.* p. 272, 89. quae, praeter cetera, dedit *A. Dounaeus* in *Demoſth.* p. 40. alia *Toupius* in *Suid.* III, p. 36. Omiſſo dramatis nomine, verba tamen hinc *Euripidis* excerpſit *Euſtathius* p. 702, 47.

Μάτην δ' εἰκοστὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

Iuvant iſta ſe invicem: absque illis ex εἰκοστὸν difficulter eruiſſet aliquis οἴκῳ σῷ· pro ἐκκαιεῖ commodum praebet *Euſtath.* ἐκβαίη. Dediſſe Tragicum arbitror,

Μά-

A Μάτην ἄρ' οἴκῳ σῷ τόδ' ἐκβαίη τέλος.

vel οἴκων σῶν. *haec impenſa fruſtra de bonis tuis decederet :* huic verſui fortasſe proxime fuere ſubiecta, quae dat ex *Eurip.* Polyïdo *Stobaeus* p. 613, 37.

ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,
Δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

quaeque de Minoë dicta praebet *Plutarchus* T. II, p. 1104. D.

Κρητικοὺς
Αὐλοὺς, θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ,
[Συνέθαψε]

Faciunt iſta praeſertim ut ſuſpicer inſigne me huius dramatis detexiſſe fragmentum in *Eratoſthenis* Epiſtola de cubi duplicatione, quam
B ſcriptam ad Ptolemaeum Regem ſervavit nobis *Eutocius Aſcalonita* Comment. in *Archimedis* L. II de Sphaera & Cylindro p. 20. hinc repetitam, cum aliis reliquiis operum *Eratoſthenis*, *Arati* ſui Phaenomenis ſubiecit venerandus *Joann. Fellus :* ſic autem Epiſtolam inchoat *Eratoſthenes :* Τῶν ἀρχαίων τινὰ τραγῳδοποιῶν φασὶν εἰσαγαγεῖν τὸν Μίνω τῷ Γλαύκῳ κατασκευάζοντα τάφον· πυθόμενον δὲ, ὅτι πανταχοῦ ἑκατόμπεδος εἴη, εἰπεῖν, μικρὸν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου, διπλάσιον ἔστω. τοῦ δὲ τοῦ κύβου μὴ σφαλῇς. quae ſequuntur verba ſunt *Eratoſthenis*, quibus, ut & illis, verſuum ſpeciem indidit *Jac. Nic. Loënſis* Miscell. Epiphyll. III, c. I. Duo Tragici verſus ſic videntur ſcribendi,

Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου·
Διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.

C Ex *Euripidis Rhadamantho* verſum paene integrum praebet Grammat. *Sangerman. Ruhnkenii :* Ἐξαιρεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπαίρειν (leg. ἀφαιρεῖν *J. P.*) Εὐριπίδης δὲ Ῥαδαμάνθυϊ. Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς ἐξαιρήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσεται. Probabiliter, αὐτὸν inſerto, verſum explevit *Jo. Pierſonus :*

Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς αὐτὸν ἐξαιρήσεται.

Sic verbum etiam illud cum duplici accuſativo conſtruit *Euripides* Med. v. 793, Alc. v. 70, 848, Iph. Aul. v. 972, Heraclid. 977. Ad exemplum *Homeri* frequentius ἀφελέσθαι hunc in modum adhibent veteres : vid. *Herodot.* P. 620, 38, & nota, ut & *Weſſelingii* in P. 470, 89. Praeter *Sophoclem* Phil. v. 376, 930, *Eurip.* Hec. 284, Alc. 45, Androm. 325, & eiusdem dramatis v. 772, ſi pro Τιμὰ ſcribatur,

Τιμὰν καὶ κλέος
Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
Ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος.

Idem ille *Sangerm.* Grammaticus *MS.* ex *Euripidis* Syleo ſervavit iſta: A

Βαυβῶμεν εἰσελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν
Τὰ δάκρυα.

Domum ingreſſi cubitum eamus: abſterge tuas lacrymas: ſic enim pro Βαβῶμεν ſcripſerim, & Βαυβᾷν pro lectione Codicis, Βαβᾷν ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐελπίδης Συλεῖ, Βαβῶμεν &c. —— Κάνθαρος Μηδείᾳ, Βαβήσομεν. Praeter *Heſychium*, praebet Βαυβᾷν ex *Ariſtophane* Grammatico inter alias καινοφώνους λέξεις *Euſtathius* in *Hom.* Od. Ξ, p. 546, 3.

Ex eodem dramate, niſi fallor, Satyrico, dictum quoddam iocoſum exhibet *Euſtath.* in Il. A, p. 80, 52, a ſe repertum in Arte Grammatica *Georgii Choerobosci:* Φέρε δὲ καὶ χρῆσιν τῆς λέξεως (εἶα) κειμένην, φησὶ, παρ᾽ Εὐελπίδῃ ἐν Συλεῖ ταύτην,

εἶα δὴ, φίλον ξύλον B
Ἔκτεινέ μοι σεαυτὸ, καὶ γίνου θρασύ.

Per ξύλον hoc in loco forte quis Herculis notius geſtamen, *clavam*, τὸ ῥόπαλον intelligat: quam clavam qui primus finxit geſtantem *Steſichorus* dixiſſe videtur,

Ξύλον τ᾽ ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ βέλη·

vocem ultimam vulgatae τόξα ſubſtituendam ſuſpicabatur Doctiſſ. *Jo. Luzacius* apud *Athen.* XII, p. 512. F. *Euſtath.* Il. X, p. 1384, 12. Adiecta vero, φίλον ξύλον, Ἔκτεινέ μοι σεαυτό· quin imo τὸ, γίνου θρασὺ, aliud ῥόπαλον, ſive *telum* demonſtrant, τὸ δεῖνα, δόρυ quoque dictum, ut *Ariſtophani*, ſic Diogeni; quo Hercules ἐν μιᾷ νυκτὶ τὰς Θεστίου πεντήκοντα θυγατέρας, ut loquitur modeſte *Gregorius Nazianzenus* T. 1, p. 81. D. memor Theocritei fortaſſe (nam ſancti Patres iſti qui vo- C
cantur, & coeleſtes animae, ἀνθρώπινα δεδράκασιν, & humane loqui debuerunt,) ex Eid. 1, 105,

Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος.

Ipſa Venus *Ariſtophanis* Lyſiſtratae dicitur v. 553, ἐντέξαι τετανὸν τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. hoc itaque Herculis *telum*, quo ſemper arma-

(4) Ex *Suida* multa poterunt colligi, in Scholiis ad iſtam olim Comoediam lecta; quae *Scholia* forſan ex antiquo nobis Codice aliquando prodibunt in lucem: in hoc enim unico propemodum genere Grammatico monumentorum veterum multa latent

A matus, antequam in coelum abiret, ſtrenue pugnavit Ὀρθαγόρας, potuit ut ξύλον ſic & ῥόπαλον vocari. Multa dici poſſent, quae nec ſeveriſſimi Catones ſuum uſum habere negarent, ſiquidem forte meminiſſent عصا, עץ, ξύλον, in Orientalibus ſic linguis adhiberi, & Magni interpretis *Iobi* XXIV, 20, — p. 689, b. Velint autem, nolint, Curii, *aliter haec ſacra non conſtant.*

Ex *Euripidis* Stheneboea ſuperſunt aliquot fragmenta pervenuſta, de quibus ſingulis nonnulla dici poſſent. Vnicum, ſed omnium, me quidem iudice, elegantiſſimum nunc tantum pertractabo; ubi primum iſta propoſuero ex *Athen.* X, p. 427. E. de Stheneboea, quem mortuum putabat, Bellerophontem tamen amante:

> Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,
> Ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ, τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

B Docte *Caſaubonus* explicuit Animadverſ. p. 722. Huc ſpectat *Ariſtoph.* in Theſm. v. 410,

> Ἀνὴρ ἐρωτᾷ· τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
> Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

Illic vellem *Scholia* nobis legerentur, aut apud (4) *Suidam*: *Cratini* verſus,

> Ἴησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει,

partem facit loci, quem cum *Heſychii* nota *Jo. Pierſonus* emendavit in *Moer.* p. 253, 254.

In his, quae dedit ex Excerptis *Grotii* p. 401,

> Μουσικὴν δ' ἄρα
C
> Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν,
> Συνετόν τε ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρίν.

Si nolebat *Barneſius* vera monentem tantae vir auctoritatis tum iuvenem ſequi *Bentlejum*, turpe ſaltem vitium, κἂν —— ᾖ, ſcribendo ἦ, cum ſui ordinis populari haud paulo doctiore, *Th. Gatakero* A. M. P. p. 527, corrigere potuerat, & abiicere horum verſuum tertium, quo prio-

---

tent in Bibliothecis, cum Editores primi librorum meliora haberent peragenda, iure neglecta; quae nunc tamen nollem ab elegantiarum veterum cupidis quibusdam faſtidioſe reiicerentur, Poëtas penſiculatius tractantibus inſtrumenta perneceſſaria.

priorum venuſtas deformatur: ſed talis ſuſpicio nunquam *Barneſiis* ve- A
nit in mentem. Comparat *Gatakerus* ſenarium, quem *Apoſtolii* (xx,
92,) fide credidit *Euripidis* eſſe; niti poterat auctoritate *Stobaei* p. 200,
42, qui dat ex *Euripidis* Telepho, Οὐ γάρ τ' Ὀδυσσεὺς, ſive, Οὐ γὰρ Ὀδ.
ut eſt in *MS*. Cod. Leid. ſcribi malim:

> Οὐκ ἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος;
> Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν·

Quod apud *Suidam* legitur in v. Χρεία·

> Χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ, σοφόν·

ſuſpicatur Cl. *Toupius* Emend. III, p. 321, ex *Menandri* (5) dramate
ductum, cui nomen fuerit Καρχηδόνιος· Illinc non vidit *Gatakerus*, in
altero *Euripidis* loco, non Μουσικὴν, ſed ſcribendum Μουσικὸν, quod ubi B
primus monuit perſpicaciſſimus ille *R. Bentlej*. in Epiſt. ad *Mill*. p. 21,
praeter alia, „Legent, inquit, qui ſapient, μουσικὸν, non μουσικήν. Μου-
„ σικὸν διδάσκει, i. e. ποιητὴν ἀποδείκνυσι, *poëtam reddit*: Quaſi hoc ſe-
„ nario Latine dixeris:

> „ *Amor poëtam vel facit vel invenit.*"

Obſervatio *Bentleji* minime vulgaris manet eadem, ſive legatur μουσικὸν,
ſeu, quod *Euripidem* arbitror dediſſe:

> ποιητὴν δ' ἄρα
> Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Quod *Grotius* aliique dedere, μουσικὴν δ' ἄρα —— ſemel apud *Plutar-
chum* Sympoſ. I, 5, p. 622. C. alterum legitur apud eumdem bis. In
Erotico *Plutarchi* reperiuntur iſta p. 762. B. ἐπεὶ, καίπερ ὢν ἐρωτικὸς, ὁ C
Εὐελπίδης τὸ σμικρότατον ἀπεθαύμασεν, ἐπεὶ (f. leg. εἰπὼν)

> ποιητὴν ἄρα
> Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

συνετόν τε γὰρ ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρὶν, καὶ ἀνδρεῖον, ἢ λέλεκται, τὸν ἄτολμον. Ex verbis *Plutarchi Grotius* nobis hic quoque verſum efformavit,
Συν-

(5) *Menandri* certe latet apud *Suidam* comoedia & alibi, & in v. Ἀντάλλαγον, —— Μένανδρος Κανηφόρῳ· Ἐδεῖτο χρῆσαι τῆς σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον χήραν. Ἑκοῦσα ἡ ἀδελφὴ, &c. quae nimis ſunt vitioſa. Sed in iſtis corrigi facile poterit:
Ἐδε-

A Συνετόν τε ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρίν.

quem de hoc loco, tanquam indignum *Euripide*, Criticis furcillis deturbabimus. Eadem *Euripidis* latent in *Plutarchi* mendoſis de Pyth. Orac. p. 405. F. ὁ δ' Εὐριπίδης ἐπιὼν διδάσκειν ποιητὴν, ὡς ἔρως κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρὶν ἐννοῆσαι. ὅτι &c. in variis lectionibus poſita, διδάσκει μουσικὴν ἔρως, virorum doctorum παραδιορθώσεις, vulgatis quaedam ſunt ex Ed. Bas. meliora. Scripſerat hic *Plutarchus*, ut puto, ὁ δ' Εὐριπίδης, εἰπὼν, ποιητὴν ὡς ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, ἐνενόησε, ὅτι ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δύναμιν οὐκ ἐντίθησιν, ἐνυπάρχουσαν δὲ κινεῖ. Primus, opinor, *Euripidis* non nominati dictum ut teſtimonium adhibuit in Sympoſio *Plato* p. 196. D. E. πρῶτον μὲν ποιητὴς ὁ θεὸς σοφὸς οὕτως, ὥστε καὶ ἄλλον ποιῆσαι· πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται,

κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν,

B
οὗ ἂν Ἔρως ἅψηται, ᾧ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι ὅτι ποιητὴς ὁ Ἔρως ἀγαθὸς &c. Nemo nunc, opinor, dubitabit, quin, aeque ac *Plutarchus*, *Plato*, legerit ποιητὴν in hoc *Euripidis* dicto; cuius ubi partem adhibet *Ariſtophanes* Veſp. v. 1069,

[Ῥαδίως ἐγὼ διδάξω,] κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν,

in *Scholiis*, ὁ στίχος eſſe dicitur ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. docenti nos Grammatico, unde locus inſignis ſit translatus, peccatum condonat *Bentlejus* in Epiſt. p. 20. Dictum *Euripidis* bis expreſſit *Ariſtides*; cuius T. 1, p. 55, Bacchus

Ποιεῖ χορευτὴν, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Incolis Romae, p. 345, Graeculus adulatur tanquam τοιούτοις ἀνδράσιν,
C ὑφ' ὧν τις,

κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν,

κατ' Εὐριπίδην, ἐμμελής τε καὶ δεξιὸς εὐθὺς γίγνεται, καὶ δύναται λέγειν καὶ περὶ τῶν μειζόνων ἢ κατ' αὐτόν. neque hic *Canterum* latuit; latuit omnes in *Longino* dictum illud ante, quam in perverſe ſcriptis, κἂν ἄλλοις ὅσον, deteхiſſet *Boivinius* *Longini* manum κἂν ἄμουσος ᾖ. Sect. XXXIX, Ed. *Toll.* p. 208,

---

Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα
Ἀντάλλαγον.

ἐν Χήρᾳ, Ἑκοῦσ' ἀδελφὴ &c. conf. *Suidas* in Ἀποκλείθηλι· Ἀπίστα· Αἴρειν· Ζάκορος. &c.

p. 208, αὐλὸς —— βάσιν ἐνδὲς τινα, (ῥυθμοῦ vocem hic omiſſam maluiſſem; niſi *Ruhnkenio* videretur in εὔρυθμον mutanda,) πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, κἂν ἄμουσος ᾖ παντάπασι. Correctionem loci, iam ante depravati quam Codices ſcriberentur ſuperſtites, eximiam *Toupium*, cuius ingenioſiſſimi Critici *Longinum* legere vehementer deſideramus, arbitror in contextum recepturum, veritatis paene vi coactum; experturum in illa quoque quod ſcribit *Longinus* VII, 4. A

C A P V T XX.

In quatuor Tragoediarum fragmenta. B

Siſyphi nomine Tragoediam Critias, drama Satyr. ſcripſit Eurip. Ex talibus rara cur legantur prolata. Prologi forte fragm. Telephus Euripidis Comico vexata, etiam iniuſte. Sublimia quaedam dicta, quorum vis in propriis Magnorum virorum ſita nominibus. Hypſipyles eruitur venuſtum fragm. de infante Ophelte in gramine ludente. Quibus verſibus matrem, infante necato, ſoletur Amphiaraus Tragicus. Redintegratur fragm. vitioſiſſimum apud Galenum. Ἀετοῖς, *pinnaculis templorum faſtigatis, inſculptas imagines fuiſſe. Statuarii quidam veteres. De Smilide Aegineta, cuius nomen redditur Pauſaniae, paulo plura notantur. Ex Euripidis Phryxo reliquiae.* Ἄνδρες αἱ πόλεις, οὐ τείχη, *ſententia variis adhibita.* Σιροὶ *foveae cavatae, ſive Thracum granaria.* C

Ex *Critiae* Siſypho duo nobis & quadraginta verſus *Sextus Empiricus* ſervavit; quorum duo primi tanquam *Euripidis* proſtant apud illum, qui ſub nomine *Plutarchi* de Placitis ſcripſit Philoſophorum;

(1) Duo tamen ex *Sophoclis* Inacho verſus praebet Stobaeanus Codex *MS*. Leid. de quo ſupra dicebam: ubi enim p. 307, 31. *Grot*. p. 178, *Sophoclis* tantum nomen legitur, in iſto Cod. adſcriptum, Σοφοκλέους ἐν Ἰνάχῳ,

Ἐπ

A rum; huius auctoritate totum fragmentum retulit ad *Euripidis* Siſyphum *Grotius*. Longam hic ea de re diſputationem ingredi commodum nunc non eſt: mihi verſus iſti non videntur *Euripidis*, quem tamen edidiſſe drama novi Satyricum ſub nomine Siſyphi, quod partem fecit Tetralogiae in ſcenam commiſſae Ol. XCI, I. teſtis eſt *Aelianus* V. H. II, c. 8, iſthoc anno ſuperatum a Xenocle, quum docuiſſet Alexandrum, Palamedem, Troadas, & Siſyphum Satyricum.

Iſtiusmodi fabulae iocoſae, quibus probabiliter plebs Attica multo magis delectabatur, quam heroicorum dramatum ſeveritate, nihil admodum continebant ad virtutis commendationem aut mores formandos. Nihil itaque, quod meminerim, *Stobaeus* ex *Euripidis* excerpſit Cyclope, nihil ex Autolyco, nihil ex Siſypho; nihil etiam ex Syleo, quod ego quoque Satyricum fuiſſe drama ſuſpicor. Ex *Sophoclis* Satyricis fabulis, Andromeda, Amyco, Amphiarao, Hercule, (1) Ina-
B cho, Nauſicaa, ne unicus quidem verſus in Edito *Stobaei* reperietur Florilegio.

Ex *Euripidis* Siſypho nominatim nihil enotatum noſtris in libris inveni niſi vocem *Heſychio*; ob formam autem loquendi duo verſus in *Suidae* Lexico: *Heſychio* ad Ἑλίσσων, πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ ἀληθείας λέγων· laudatur Εὐελπίδης Σισύφῳ. in eius etiam Oreſte v. 890, Talthybius dicitur καλῶς κακοὺς λόγους ἑλίσσων· ſic enim ſcribendum puto pro καλοῖς. Duo verſus ex Siſypho praebet *Suidas*, emendate ſcriptos, *Etymologo* adiutore, in notis in *Eurip*. Phoen. p. 287. Paululum diverſa quae placuit *Heathio*, mihi quoque nunc lectio placet,

Χαίρω σέ γ', ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος,
Ἐλθόντα, τὸν δὲ μιαρὸν ἐξολωλότα.

C quae retractata *Toupio* ſuſpicor placitura prae ſuis Emend. in *Suid*. III, p. 310,

Solus nobis *Dicaearchus*, in Βίῳ Ἑλλάδος p. 22, hos quatuor verſus cuſtodivit *Euripidis*:

Ἕλλην γάρ, ὡς λέγουσι, γίνεται Διός·
Τοῦ δ' Αἴολος παῖς· Αἰόλου δὲ Σίσυφος,

Ἀθά-

Ἐπῄνεσ'· ἴσθι δ', ὥσπερ ἡ παροιμία,
Ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν φύοιτ' ἀνήρ.

quae dramati congruunt Satyrico, ut & quae ſuperſunt reliqua: vid. *T. H.* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* II. p. 248.

Ἀθάμας τε, Κρηθεύς τ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς A
Θεοῦ μανεὶς ἔῤῥιψε, Σαλμωνεύς, φλόγα.

Non tantum non leguntur hi verſus in ſuperſtite dramate *Euripidis*, ſed nec perditorum ulli congruere mihi videntur praeterquam Siſypho; qui ex fratris inimici Salmonei filia Tyro divinitus iuſſus duo filios procreavit: videntur itaque ex *Euripidis* Siſyphi Prologo repetiti. *Grotio* praetermiſſos verſus *Heathius* tamen ut ex incerto dramate ſumtos propoſuit p. 189.

Ad *Telephi* reliquias idem *Heathius* ex *Ariſtophane* fragmenta quaedam retulit, quae *Scholiaſtarum* beneficio novimus ex iſto dramate petita. Quaecunque praebet *Ariſtophanes* continua dari mallem, quam diverſis in locis diſtracta legi. Dedit inter illa quoque verſum *Heath.* ex *Schol.* in Ἀχ. 453,

Τί δ' ὦ τάλας σὺ τᾶδε πείθεσθαι μέλλεις; B

ubi vox ultima, quae verſum vitiat, in legitimam θέλεις facile poterat commutari; ad ultimum etiam iſtorum verſuum ex *Ariſtoph.* Αυσ. 707,

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,

adiici qui ſequitur 710,

Τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ut *Euripideus*: ſed *Euripidis* dicendi χαρακτὴρ illic etiam in vicinis quibusdam adparet: *Scholia* vulgatis meliora plura nobis, opinor, monſtrarent. Cum ceteris etiam *Heathius* omiſit ex Telepho verſum, quem dat *Plutarch.* T. II, p. 46. F. οὐ μόνον, ὥς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα

Πρισοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν, C

ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Vſus his fuit *Ti. H.* in *Luciani* T. I, p. 82. Eſt illud diſtichon in epigramm. *Anthologiae MS.* non invenuſtum:

Τήλεφον ὁ τρώσας καὶ ἀκέσατο· μὴ σύγε κούρη
Εἰς ἐμὲ δυσμενέων γίνεο πικροτέρη.

horum ſunt in Latinis Poëtis multa ſimilia, quaedam etiam in Antholog. Latina, quam Clar. Noſtri *P. Burmanni Sec.* legimus beneficio.

Omnium *Euripidis* Tragoediarum maxime Telephum vexavit *Ariſtophanes*, cui tale fuit ingenium, ut minime mirarer, ſi nonnulla vituperaverit, quae caſtigatis etiam ingeniis placuerint. *Scholiaſta*, καὶ ταῦτα, ait, ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, in Ἀχ. v. 554,

Ταῦτ'

A Ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε· τὸν δὲ Τήλεφον
Οὐκ οἰόμεσθα;

nempe δράσειν· Telephi verba fuiſſe cum Ulyſſe loquentis liquet ex *Scholiis* in *Ariſtid. Jebb.* T. II, p. 16, Τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ οἶδ] Τίς τῶν ποιητῶν εἰσάγει τὸν Τήλεφον ἐλέγχοντα τὸν Ὀδυσσέα ἐκ τῶν αὐτοῦ λόγων, οὓς πρὸς τὸν Τήλεφον εἶπε. mihi Telephi dictum videtur egregium, & quodammodo comparandum cum Iphicratis dicto ſuperbiam ſumentis quaeſitam meritis ſanequam magnifico, quod nobis cuſtodivit cum aliis quibusdam viri Magni dictis *Ariſtides* T. III, p. 657. proditionis accuſatus ab Ariſtophonte, oratione ad adverſarium converſa, σὺ δ' αὐτὸς, inquiebat, εἰ κύριος ἦσθα τῶν νεῶν, πότερον προὔδωκας ἄν, ἢ οὔ; ἐπειδὴ ἀπέφησεν ὁ Ἀριστοφῶν, „ εἶτα σὺ μὲν οὐκ ἂν προὔδωκας, ὢν Ἀριστοφῶν· Ἰφικράτης δὲ προὔδωκεν;” *Sicine vero? tu, qui es Ariſtophon, tu quidem non prodidiſſes naves; & pro-*
B *didiſſet illas Iphicrates?* Dantur hic illic ſimilia quaedam; nihil tamen me legere recordor huic dicto niſi longo intervallo proximum, quod mihi quidem videtur Demoſtheneae δεινότητος· & fertur dictum *Demoſthenis* apud *Lucian.* T. III, p. 525, ἐπείσθην ἂν τούτοις Ἀρχίας ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ &c. cuius ſimile Macedonis Alexandri ad Parmenionem apud *Diodorum Siculum* T. II, p. 206, 96. *Plutarch.* T. I, p. 681. F. olim lectum apud *Longinum* IX, 8. Verſus fuit in *Euripidis* Telepho,

Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

quem verſum comparat *Clemens Alex.* Strom. VI, p. 746, 9, cum his ex oratione *Thraſymachi* pro Lariſſaeis: Ἀρχελάῳ δουλεύσομεν Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ· meas aures oratoris periodus numeroſior accideret, litera ſi producta ſic pronunciaretur, Ἀρχελάῳ δουλεύσωμεν; *Archelao ſerviremus? qui ſumus Hellenes, barbaro?* Oratoris Attici commodum recordor, ubi
C ore loquitur *Herodoti* P. 579, 78, Συρηκοσίοισι, ἐόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίης; duabus literis ablatis ſuam me vim arbitror dicto reſtituiſſe. Atticis ingeniis iucundam ſententiam *Euripidis* Iphig. in Aul. v. 1400,

Βαρβάρων δ' Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους.

Demoſth. expreſſit Olynth. III, p. 25, §. 33, ὑπήκουε δὲ ὁ ταύτην τὴν χώραν ἔχων αὐτοῖς βασιλεὺς (Perdiccas Macedo,) ὥσπερ ἐστὶ προσῆκον βάρβαρον Ἕλλησι.

Multo rarius, quam *Telephum Euripidis*, attigit *Ariſtophanes* eximium *Hypſipyles* drama, cum Antiopa commiſſum & Phoeniſſis. Hinc ſuſpicor ſumptum elegans fragmentum, quo canebat chorus Hypſipyles alumnum Ophelten, Lycurgi filiolum & Eurydices, dum nutrix infantis Hypſipyle ſitientibus Danais aquae fontem monſtrabat, ſuosque caſus narrabat,

Laſcivum, & prono vexantem gramina curſu, A

ut canit *Statius* Theb. v, 612, cuius ſunt iſta de puerilibus actis in ceſpite flores inter aggeſtos locati Opheltae pervenuſta iv, v. 786,

At puer in gremio vernae telluris, & alto
Gramine, nunc faciles ſternit procurſibus herbas,
In vultum nitens; caram modo lactis egeno
Nutricem clangore ciens, iterumque renidens,
Et teneris meditans verba illuctantia labris,
Miratur nemorum ſtrepitus, aut obvia carpit.

Archemorus, *obvia carpens*, his verbis Tragici veteris non nominati bis pingitur *Plutarcho* T. ii, p. 93. c. & p. 661. F.

[ὁ τῆς Ὑψιπύλης τρόφιμος] B

Εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας
Ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ᾽ ἑτέρῳ
Αἰρόμενος ἄγρευμ᾽ ἀνθέων,
Ἁδομένᾳ ψυχᾷ,
Τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

Eadem utrobique leguntur, niſi quod in altero loco ſit ἄχρηστον ἔχων· *Grotius*, una alterave voce fruſtra mutata, in Exc. p. 463, ut incerti poſita Tragici, ſic Latina fecit:

In prato reſidens puer
Nunc hunc nunc alium cupit
Florem carpere: gaudio
Mens perfunditur: innocens C
Expleri ſtudium nequit.

Cui quidem iſta conveniant, Hypſipyles drama, qui mihi innotuerit, nemo ſcripſit praeter *Euripidem*; huic idcirco reſtituamus dramatis fragmentum. Aliud habet inſigne fragmentum Tragoediae *Plutarchus*, quam aliunde novimus Hypſipylen *Euripidae* fuiſſe: octo verſibus iſta praemittuntur apud *Plutarch.* in Conſolat. Apollon. p. 110. F. οὐ φαύλως γὰρ ἂν δόξειεν ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀμφιάρεως παραμυθεῖσθαι τὴν Ἀρχεμόρου μητέρα, δυσχεραίνουσαν ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε· φησὶ γὰρ οὕτως,

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ &c.

In *Statii* Carmine narratur Eurydice

Foemineos coetus plangentiaque agmina ducens,

V,

A v, 652, & quibus illa modis immaturam filioli mortem ſit lamentata VI, 138—184. Sed illam de ſeptem ducibus nemo conſolatur: tumultum ſedat Amphiaraus v, 669. Lycurgum v, 46,

ſolatur Adraſtus
Alloquiis genitorem ultro, nunc fata recenſens
Resque hominum duras, & inexorabile penſum;
Nunc aliam prolem, manſuraque numine dextro
Pignora.

Archemori matrem in *Euripidis* Hypſipyle his verbis ſolabatur Amphiaraus, hic una alterave vocula emendatius ſcriptis, quam alibi reperientur:

Ἅ γ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μοι δέξαι, γύναι.
B Ἔφυ μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ πονεῖ, βροτῶν,
Θάπτει τε τέκνα, χἄτερ' αὖ κτᾶται νέα,
Αὐτός τε θνήσκει. κἆτα δ' ἄχθονται βροτοὶ
Εἰς γῆν φέροντες γῆν. ἀναγκαίως δ' ἔχει
Βίον θερίζειν, ὥστε κάρπιμον στάχυν·
Καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή. τί ταῦτα δεῖ
Στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
Δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

Quales in *Stobaeo* ſuo p. 449 dederat *Grotius*, novem verſus repraeſentavit *Barneſius*, orſus a vitioſa voce Ἐγὼν· illic legerat ἅγ' οὖν, operarum peccatum: tres horum verſuum *Heathius* exhibuit melius ſcriptos ex *Plutarcho*. Praeter primum & ultimum, ſeptem reliquos ex *Euripidis* dedit Hypſipyle *Stobaeus Geſn.* p. 568, 10. *Plutarchus* octo T. II, p. C 110, 111. paene ſex, ſed hos inter ſolus primum *Clemens Alex.* Strom. IV, p. 588. Horum quinque, de quorum ad conſolandum uſu a Chryſippo Carneades diſſentiebat, Latinos fecit *Cicero* Tuſc. III, c. 25. Locum notiſſimum, uno alterove verſu adnotato, ſibi revocavit in memoriam *M. Antonin.* VII, 40. XI, 6. Imperatoris Philoſophi verba tractans *Leopardus* Em. XVI, c. 23, ad Latina *Ciceronis* dudum ante *Daviſium* Graecos adiecit *Euripidis*, accuratius tamen *Daviſio* ſcriptos & *Gatakero*.

Ex *Euripidis* Hypſipyle voces enotantur *Harpocrationi*, *Heſychio*; in inedito quoque Libello *Grammatici Sangerm.* Ἐκδημία, & Νεαρὸς, ἀντὶ τοῦ νέος· ex veteribus Grammaticis apud *Euſtath* in Il N, p. 940, 46. Σᾶ pro σῶα· ubi ad iſtam formam verſus adfertur ex Hypſipyle, praetermiſſus & aliis & *Grotio:*

Εὔφημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.

Euſtathii obſervatis utenti *Pierſono* ad Moer. p. 348, iure merito ſu- A
ſpectum erat in hoc ſenario vocabulum Εὔφημα, ſcripſerat, ut pu-
to, *Euripides:*

Εὔσημα, ϗ σᾶ, ϗ κατεσφραγισμένα.

Quae velut ex *Euripidis* Hypſipyle valde vitiata proſtant apud *Ga-
lenum* Operum T. v, p. 615, 20, ἰδοὺ πρὸς αἰθέρα ἐξαμιλλῆσαι κόραι γραπτοὺς
οἷσι προσβλέπον τύπους· quaeque primum nullo tentamine ſananda vide-
bantur, cum amici Clariſſimi monitu rectractaſſem, quid ſibi vellent
adparuit. *Hippocratis* ἀέτωμα οἴκου poſtquam expoſuiſſet *Galenus*, cau-
ſam quoque, cur *domus faſtigium* ſic adpellaſſent οἱ παλαιοὶ, haec ſub-
iunguntur: δε τὸν ἢ ϗ οἴδε (ἀετὸν ἢ ϗ οἴδε, nempe οἱ παλαιοὶ, recte cor-
rigit *Foeſius* in v. Ἀέτωμα,) καθάπερ ϗ ὁ Πίνδαρος, (hoc ulcus ſatius
erit non attigiſſe) —— ϗ Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ φησὶν, ἰδοὺ &c. Sic
primum verba vulgata ponam, ut conſtet hic ſenarios latere: B

Ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ᾽ ἐξαμιλλῆσαι κόραι
Γραπτοὺς . . . οἷσι προσβλέπον τύπους.

Cur autem Euripidea protulit *Galenus?* ut aedificiorum faſtigium, *Hip-
pocrati* ἀέτωμα dictum, veteribus etiam dictum fuiſſe doceret ἀετόν.
Sed ἀετοῦ, vel ἀετῶν, nulla fit in Euripideis iſtis mentio: οἷσι, literis
quae praeceſſerant extritis, remanſit ex ἀετοῖσι, vel αἰετοῖσι. Probabi-
liter, ut equidem puto, nunc *Euripidis* verſus integritati ſuae reſti-
tuo ſic ſcriptos:

Ἰδοὺ, πρὸς αἰθέρ᾽ ἐξαμιλλῶνται κόραι
Γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους.

En, coelum verſus ſpectantes puellae pictas (ſive *ſculptas*) *in (templi) fa-* C
ſtigiis imagines intueri certatim connituntur. De primo verſu nulla erit,
opinor, dubitatio, cum ſingula ſint Euripidea. *picturae* Tragico ſunt
γραφαὶ, & γραπτοὶ τύποι, *imagines pictae:* γλυπτοὺς, *ſculptas*, in templo-
rum quis forte faſtigiis maluerit. *Aquilae* Poëtis etiam Atticis ſunt
αἰετοί. Templorum praeſertim *faſtigia*, ſive *pinnacula faſtigata* (*J. F.
Gronov.* in *Livii* 1, c. 38. f.) Ἀετοὺς fuiſſe, & cur ita fuerint dicta do-
cue-

---

(2) Talis ſcribendi ratio, Grammaticis uſitatiſſima, tur-
pem, praeter ceteros, errorem peperit apud *Suidam* in Ἀνανεοῦ-
σθε· —— pro, ϗ Πλούταρχος Κρατῖνος· ſcribendum, ϗ Πλούτοις
Κρατῖνος· Comoediarum ſic nomina nominibus Comicorum
ſaepe

A cuerunt *P. Leopardus* Emend. v. c. 2, *A. Foeſius* Oecon. *Hipp.* in v. &, in primis lectu digniſſima animadverſione, *P. Scriverius* in *Martial.* x, ep. xix. Sed, quod ne ex horum quidem liquet obſervatis, in templorum iſtis pinnaculis triangularibus τύπους fuiſſe γραπτοὺς, ſive γλυπτοὺς, hoc variis nos exemplis theſaurus antiquitatum docebit *Pauſaniae*, L. vi, p. 500. m. viii, p. 693. m. f. ix, p. 732. f. praeſertim L. v, p. 399 & 400, ubi enarrat imagines inſculptas in Olympici templi τοῖς ἀετοῖς· & cuius fuerint ſtatuarii τὰ ἔμπροσθεν τῶν ἀετῶν· cuiusque τὰ ὄπισθεν αὐτῶν. quae viſebantur in parte faſtigii poſtica, opera fuiſſe dicuntur *Alcamenis* aetate Phidiae clari, atque ad illius praeſtantiam proximi; quae in antica parte, opera fuiſſe *Paeonii* Mendaei. *Paeonius* ille, ex urbe Thraciae Mende natus, cum aliis omiſſus eſt in *Franciſci Junii*, vitiis ſaepe decepti, Catalogo veterum Artificum utiliſſimo: memoratur tamen, qui nullus fuit, *Mendaeus* ſtatuarius;
B ex *Pauſaniae* v, p. 446, 4. ἔργον ibi dicitur Μενδαίου Παιωνίου. qua ratione (2) eidem τέχνη Ἀργείου Γλαύκου, p. 447. ἔργα Αἰγινήτου Σίμωνος. Sed, praeter ceteros Aeginetas ſtatuarios, antiquiſſimus ex iſthac inſula memoratur *Smilis*, Euclidae Filius. De hoc *Smilide*, qui dicitur aequalis fuiſſe Daedalo, ſed multō minus nobilitatus, cum dixiſſet *Pauſanias* L. vii, p. 531, ſubdit p. 532, *nusquam illum videri peregrinatum*, ὅτι μὴ παρὰ Σαμίους καὶ ἐς τὴν Ἠλείαν. Samiae Iunonis illum ſignum effinxiſſe & aliunde noveramus; ſed quo tandem argumento confecit *Pauſanias* in Elide verſatum Aeginetam illum Smilida? In Eliacis quidem *Pauſaniae* nusquam illius nomen invenietur; ab erudito tamen ſcriptore ſemel illic poſitum ſub duabus literis depravatis huc usque latuit. L. v, c. xvii initio, ſigna templi Iunonis enarrans, τὰς inquit, καθημένας ἐπὶ θρόνων Ὥρας ἐποίησεν Αἰγινήτης Ἔμιλος. hic Σμίλις reponatur, verum nomen; & ex Indice in *Pauſaniam*, & ex *Iunii* Ca-
C talogo eiiciatur *Emilus*. Quod vero vidit, ante *Weſſelingium* in Probab. p. 312, *Franc. Iunius* in *Euclides* & in *Smilis*, in loco *Clementis Alex.* legendum Σμίλιδι Εὐκλείδου, miror non animadverſum *R. Bentlejo* in *Callimachi* Fragm. cv. Iſtius epigrammatis primum hic diſtichon ponam, prout voce mutata iam olim emendandum cenſui:

Οὔπω Σμίλιδος ἔργον εὔξοον, ἀλλ', ἐπὶ βαθμοῦ
Δηναιοῦ, γλυφάνῳ ἄξοος ἦσθα σανίς.

Illud

ſaepe praemittuntur apud *Suidam*: Δραπέτισι Κρατῖνος, in v. Ἀνεικάσασθε. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης, in v. Ἀναψηφίσασθαι. Λημνίαις Ἀριστοφάνης, in Ἀπεχρήσατο. &c.

Illud nobis epigramma qui ſervavit *Plutarchus* in *Euſebii* Praep. Ev. A
III, p. 99. A. turpi menda liberabitur, ſi pro vulgatis, Ἡ δὲ τῶν ξοάνων (id eſt ἐξεσμένων, λιθίνων ἢ ἐλεφαντίνων,) ποίησις ἀρχαῖον ἔοικεν εἶναι· ſcribatur, ἀρχαῖον οὐκ ἔοικεν εἶναι. quam lectionem ſequentia poſtulant *Plutarchi* quaeque praecedunt *Euſebii* verba. Sed, ne quid de Smilide relinquam intentatum, ſcribi non potuiſſe ab *Athenagora*, Legat. p. 61, ἢ ἐν Σάμῳ Ἥρα καὶ ἐν Ἄργει Σμίλιδος χεῖρες· ſed ſcribi debuiſſe ſuſpicor, Σμίλιδος χειρὸς, vel χειρῶν, nempe ἔργα εἰσί. Scriptor Libri *Sapientiae Salomon.* XIII, 10, ἐκάλεσαν θεοὺς ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων —— ἢ λίθον ἄχρηστον χειρὸς ἔργον ἀρχαίας. —— Sed redeundum eſt ad *Euripidis* ex Tragoediis perditis reliquias.

Phryxi dramatis emendati ſi fuit initium, quod dicitur in *Scholiis* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 1256, ex prioris eſſe videntur Editionis Prologo, quae dat *Scholiaſtes* in *Eurip.* Phoeniſſ. v. 6. —— In Ed. *Barneſii* verſuum e Phryxo tertius ex *Etymol.* p. 410, 44, —— verſus 4 cum duobus ſeqq. ex *Iuſtino M.* p. 41. D. ſunt Euripidei; ſequentes, ex eodem deſcripti, partim tantum. Huic ῥήσει ſubiectus v. 17, B

Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων,

ex Phryxo citatur *Athenaeo* VI, p. 264. C. hinc *Euſtathio* in *Hom.* Il. Π, p. 1120, 22. Theſſalis, ut notum eſt, quos bello captos ſibi ſervire cogebant, proprie πενέσται dicebantur: πενεστῶν τῶν ἐκ Θετταλίας mentionem faciunt *Ariſtoph.* Veſp. v. 1264. *Xenophon* Ἑλλ. II, p. 273, 42. VI, p. 340, 4. *Theopompus Athenaei* VI, p. 259. F. p. 265. B. &c. —— Iſti verſui ſubiecti:

Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φής· ἀνέρος οὐκ ἄξιον
Δειλὸν κεκλῆσθαι, καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

ſic ſcripti *Stobaeo Geſn.* p. 95, 5. *Grot.* p. 50, forſan aliis videbuntur C
ſincere ſcripti, mihi quoque viderentur iſta ſana Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φὴς, —— ſi legerentur alibi: ut ἀνὴρ εἶναι φὴς, multa Graecis ad eamdem rationem dicuntur: proximum accedit hoc Ganymedis ad Iovem *Luciani* T. 1, p. 209, Σὺ, ὦ βέλτιστε φὴς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν; ſed cum ſequentibus iſta ſtare poſſe nego; ſcribendumque arbitror, una ferme tantum litera mutata:

Ἀνέρα δέ σ' εἶναι φής; ἀνέρος οὐκ ἄξιον &c.

haec adhibens vir Doctiſſ. ἀνέρος pro ἀνδρὸς ponendum putabat Iphig. Aul. v. 1224, ubi nunc forte placebit coniectura noſtratis *Pierſoni.* —— Verſum qui ſequitur, ex *Stobaeo Grotii* ſumptum p. 162. in *Stob. Geſn.* p. 239, 27,

Αἱ γὰρ πόλεις εἰσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

du-

A dubites utrum hunc quoque verſum reſpexerit *Ariſtides* T. II, p. 332, dum laudat τὸ πάλαι (imo τὸ παλαιὸν) τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τείχη, &c. —— αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες αὑτοῖς εἰδότες θαῤῥεῖν; ſcribendum ἀλλ' ἄνδρες αὐτοὶ εἰδότες θ. *Thucyd.* p. 498, 31, αὐτοί τε πόλις ἐστε. ad Rhodios *Ariſtides* urbe everſa terrae motu T. II, p. 371, οὐκ οἰκίαι —— ἡ πόλις —— ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Recte *Canterus* attulit verſum *Alcaei*,

Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊοι·

repetitum ex *Scholiis* in *Aeſch.* Perſ. v. 349. Si meminiſſet *Scholiorum* in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 56, ubi praeter fragmentum *Alcaei* haec leguntur ut verba *Demoſthenis*, Ἄνδρες γὰρ πόλεις, καὶ οὐ τείχη, huius forſan etiam dictum Sophiſtam in animo habuiſſe cenſuiſſet: Decent iſta verba Demoſthenem, in cuius tamen orationibus illa non arbitror inve-
B niri quae ſuperſunt: reperiuntur apud illum, quem ſibi *Demoſthenes* ut exemplar imitandum praefixerat, *Thucydidem*, qui dat iſta Niciae VII, c. 77. f. ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. ubi nonnulla notat *Joſ. Waſſe.* dicti primum auctorem laudat *Ariſtides* T. III, p. 339, ubi vere dicitur re ipſa Themiſtocles demonſtraſſe ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ (ſcribendum ὕ. δὲ πολλοὶ, nam οἱ πολλοὶ ſunt *vulgus*) παραλαβόντες ἐχρήσαντο, ὡς ἄρα οὐ λίθοι —— αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ', ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὑτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα καὶ τείχη καὶ πόλεις.

Quod reliquis ſubiungitur Phryxi dramatis fragmentum,

ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου·

petitum eſt ex *Etymologico M.* p. 714, 20. *Draco Stratonicenſis* in libello de metris, quem ſibi deſcripſit ineditum *Ruhnkenius* Noſter: Σι-
C ροὶ, οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες (L. ὀξύνοντες) τὸ ὄνομα τὸ ῑ βραχύνουσιν· ἡ δὲ συνήθεια ἐκτείνει. εὑρίσκεται δὲ καὶ (nempe βραχὺ) παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φρίξῳ, —— ἀνοῖξαι δὲ (ſic *MS.* Cod.) σιροὺς οὐκ ἠξίου. Ex *Etymologico MS. Leidenſi* verſum ſaltem implere poterimus: iſta dat liber editus in Σιροὶ —— Ἀμμώνιος ἱστορεῖ ὡς οἱ Ἀττικοὶ, ὀξύνοντες τὸ ὄνομα, τὸ ῑ βραχύνουσι. quae ſequuntur ſic in libro ſcripto iuvenis meliora legi: καὶ ἡ μὲν τελευτὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνει αὐτό· εὑρίσκεται δὲ καὶ βραχὺ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ, Καὶ μῶν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου. In iſta verſus ſede Καὶ μῶν non convenit: corrigo:

Καὶ νῶν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου.

Et nobis quidem aperire granaria recuſabat: Καὶ νῶν ſic inchoat in *Eurip.* Oreſte verſum 1128. Vocem σιροὺς, quam ab Atticis corripi recte tradit *Ammonius*, ſic adhibuit in Epigrammate *Eratoſthenes* perinſigni,

quo ſuam figuram, qua cubi duplicationem demonſtravit, Regi dedicavit Ptolemaeo apud *Eutocium* in *Archimed.* p. 22, initium tantum adſcribam: A

> Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διπλάσιον, ὦ 'γαθὲ, τεύχειν
> Φράζεαι, ἢ στερεὴν πᾶσαν ἐς ἄλλο φύσιν
> Εὖ μεταμορφῶσαι. τὸ δέ τοι πάρεξ, κἂν σύ γε μάνδρην,
> Ἢ σιρὸν, ἢ κοίλου φρέατος εὐρὺ κύτος.

nempe τεύχειν φράζῃ vel νοήσῃς· vocem σειρὸν, in σωρὸν male mutatam, emendate ſcriptam iam exhibuit *Jo. Fellus*, ubi hanc edidit *Eratoſthenis* Epiſtolam. Corripit & vocem adhibitam ſuo ſignificatu nativo *Anaxandrides* in Proteſilao, iocoſe traducens epulum Iphicratis nuptiale in Thracia apud Cotyn, *Athen.* IV, p. 131. c. narrat Comicus, illum in dotem accepiſſe praeter cetera, B

> Κέγχρων τε χύτραν, βολβῶν τε σιρὸν
> Δωδεκάπηχυν,
> Καὶ πουλυπόδων ἑκατόμβην.

ſic arbitror iſta ſcribenda, & ne βολβοὺς quidem aut πολύποδας memorari absque aceto, tanquam βρώματα quae *Menander* vocabat ὑποβινητιῶντα; quibus miles Atticus indigeret, ad viraginem Threïſſam exſaturandam. In his primum *Caſaubonus* ſcribendum coniecerat βολβῶν σειρὰν· legat quis eius Animadverſ. IV, c. 3, & fatebitur hunc etiam utilem nobis errorem viri magni; quem illinc poſtea recte *foveae* retraxerunt *in uſum granarii cavatae*, dictae Graecis σιροὶ, *ſiri* Latinis, quarum praeſertim in Thracia fuit uſus: τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρακίοις σιροῖς meminit *Demoſthenes* in Oratione quae olim dicebatur octava Philippicarum p. 60. §. 56. Illinc corrigendum ſuſpicor locum *Xenophontis* in K. 'A. VII, p. 240, 13. De his Thracum *granariis* ſive *ſiris* egerunt *H. Valeſius* in *Harpocr.* ad v. Μελίνη p. 125, *P. Weſſeling.* in *Diodori Siculi* T. II, p. 351. *Victorius* & *Schoettgenius* in *Varron.* de R. R. I, c. 57. C

A

C A P V T   X X I.

In fragmenta dramatum incertorum.

Timor expellit memoriam. Ipſi hoc evenit Demoſtheni. Λόγων ἀγών. τἀπὸ, τἀγγύνητα. *Loca Tragic. & Comic. quae latent apud Plutarch. T.* 1, *cuius emendantur & alia quaedam. Menandrea Tolluntur in altum &c. Locus ex Iphig. Aul. Mars optimum quemque metit,* ἀμᾷν φιλεῖ. *Hoc in Aeſchyli repoſi-*
B *tum trochaico.* Πάτερ *in fine ſenariorum. Omiſſa multa Barneſio.* Μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, *Euripidis ſententia ab incerto Comico refutata, cuius verſus aliquot eruuntur ex Schol. MSS. in Eurip. Medicus cunctator ſecanti ſaepe praeferendus.* Μέλλειν. *Aeſchyleum,* μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς. Θυμὸς, *excandeſcentia. Vitae miſeris etiam ineſt dira cupido.* Θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς *in lapide ſcriptum; rarius etiam illud* κάλων τείνας οὖρον εὐφροσύνα, *explanatur.* Ἐφεῖναι & δοῦναι ἡδονῇ. *De vento ſecundo locutiones. Locus ex Oreſte. Pedem laxare.* Στάλα & στήλη *in lapidibus ſcripta. Exhibetur ex lapide egregii Poëtae Epigramma.*

C Attingam etiam incertarum *Euripidis* Tragoediarum fragmenta nonnulla, quae multo plura ſuperſunt quam a *Grotio* fuere Latinis numeris reddita, aut a *Barneſio* vel *Heathio* indicata. Sed omiſſa proferre, Editoris erit officium, ſi quem aliquando nanciſcatur ſuorum dramatum *Euripides*, qualem hac qua vivimus aetate deſideraremus. In his quem ſequamur ordinem quum nihil referat, ſequemur Editionis *Barneſii* ductum. P. 506 praebet ex *Stobaeo Grot.* p. 53, *Geſn.* p. 97 hanc egregiam & veriſſimam *Euripidis* ſententiam:

Ὁ φόβος, ὅταν τι σώματος μέλλει πέρι,
Λέγειν καταστὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον,
Τό, τε στόμ' εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει,
Τὸν νοῦν τ' ἀπείργει μὴ λέγειν, ἃ βούλεται.

Tribus illum verbis expreſſit admirabilis in talibus artifex *Thucydi-*

des II, c. 87, v. 41, Φόβος μνήμην ἐκπλήσσει. Thucydidéum qúi effinxerint imitando partim indicantur viro Summo *T. H.* in *Thom. Mag.* p. 287, 288. Quibus autem memoriam timor excutit, dicuntur ἐκπίπτειν. Hoc Graeculis ſaepius eveniſſe Sophiſtis, dum verba facerent coram Romanis Imperatoribus, haud ſane mirandum eſt, ſiquidem illud evenerit *omnium ſuae aetatis facundiſſimo Theophraſto, verba ad populum Athenienſem facturo*; quin obticuerit ipſe coram Philippo *Demoſthenes:* vid. *Aelianus* V. H. VIII, c. 12. ibi *Scheffer. Perizon.* & *Philoſtratus* de V. Soph. p. 565, 614. Quam omnes experti novimus, monſtrant & iſta veritatem ſententiae, verbis *Euripidis* eleganter expreſſae; cuius verſum ſecundum una voce mutata legi malim: A

Λόγων καταστὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον.

Vulgatum Λέγειν tuiturus diu fruſtra requiret exemplum ſimillimum, quale hoc eſſe nego *Stobaeo* ſervatum ibidem p. 97, 28. *Hyperidis*, τὴν ἀγωνίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι· ego vero λόγων ἀγῶν' *Euripidi* frequens eſſe novi, poſitum in Androm. v. 233. Phoeniſſ. v. 591, 937, & alibi: *Herodot.* P. 704, 54. *Thucyd.* p. 210. 61. *Sophoclis* in Elec. v. 1521, B

λόγων γὰρ οὐ
Νῦν ἐστιν ὡ 'γὼν, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς πέρι.

Sic & in loco, quem tractamus, *Euripidae* reliquis hi verſus ſubiiciuntur:

Ὅμως

---

(1) Sophoclea latent & Euripidea in iſto ſecundo Volumine operum *Plutarchi* longe plurima; ſed & in primo hic illic *Sophoclis*, *Euripidis*, & Comicorum nonnulla: Marcellum dixit & Cimonem T. 1, p. 310. C. 480. E. κατὰ τὸ Εὐριπίδειον Ἡρακλέα, C

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν·

priori loco ſuperfluum ὂν eiiciendum eſt; poſteriori χρῆμα mutandum in σχῆμα. Ex *Euripidis* eſſe Licymnio verſum anapaeſticum novimus ex *Diog. Laërt.* III, 63, *Suida* in Ἰδέα (ſic *MS.* Leid. ubi vulg. Εἰδέα·) & in φαῦλον· *Etymolog.* p. 789, 33. qui illinc facile corrigi poterunt. —— Prorſus latent apud *Plutarch.* T. 1, *Euripidis* ſenarii, p. 320. D.

Σοφὸς γὰρ ὡ 'νὴρ, τὸ δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν·

& p. 444. E. verſus ex eius Telepho, cuius ſupra non recordabar, p. 206. A.

Οὐκ ἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνον. &c.

—— *Euripideis* ex Andromache v. 598, quae reſpicit *Propertius*

III,

A Ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ' ὑπεκδραμεῖν·
Ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ.

de vita namque mea certamen eſſe video : Grotius : Cui poſita merces aut mea eſt mors aut ſalus : ſed *vitam poſitam mercedem* Graece non dixeris, opinor, ψυχὴν ἆθλα τιθεμένην· ſed τεθεῖσαν vel τεθειμένην. Hoc itaque reſtituamus *Euripidi:*

Ψυχὴν γὰρ ἆθλα τεθειμένην ἐμὴν ὁρῶ.

Poëtarum ῥήσεις excerpenti *Stobaeo* ſaepe vocula viſa fuit mutanda, qua connectebantur cum illis quae praecedebant: Verſus inter Euripideos iſtos 76,

Ἐμοὶ γένοιτο πτωχὸς

B cum ſequentibus ſic legitur apud *Stob.* p. 145, 27. *Grot.* p. 183. Hoc modo ſcriptos exhibet omiſſo nomine Tragici *Plutarchus* T. II, p. 64. A,

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δ' βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ὢν εὔνους ἐμοὶ
Φόβον παρελθὼν τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

ſic omnino ſcribenda ſyllaba τἀπὸ, ut poſſit produci, ſaepiſſime noſtris in libris male ſcripta: apud eumdem *Plutarchum* (1) latuit idcirco *Sopho-*

III, El. XII, 3, ſubiicit in Numa *Plutarchus* iſta *Sophoclis* vitioſe ſcripta I, p. 77. A. Καὶ τὰν νεοργὸν ἄσετ' ἄσολος χιτὼν &c. Redeat in ſuum locum Sophoclea vox νέορτος *recens orta*; vox ἄσετ'

C cum *Aurato* ſeparetur in duas ἇς ἔτ'· & ex Hermione *Sophoclis* dramate hoc chori lucrabimur fragmentum:

Καὶ τὰν νέορτον, ἇς ἔτ' ἄσολος χιτὼν
Θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
Πτύσσεται, Ἑρμιόναν.

Duo *Cratini* ſenarii latent in Solone Plut. p. 92. B.

Πρὸς τοῦ Σόλωνος, καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν
Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν.

hinc reſtituendi *Scholiis* in *Ariſtoph.* Nub. v. 447. —— Ex *Eupolidis* Δήμοις Periclem facit cum Myronide loquentem *Plutarch.* I, p. 165. E. ſenariis, ſic facile ſcribendis:

ΠΕΡ. Ὁ νόθος δέ μοι ζῇ; ΜΥΡ. Καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνὴρ,
Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακόν.

Sophoclis verſus T. II, p. 732. D. in iſtis, ἅπαντα τὰ γένη τὸ πρῶτον ἦλθεν ἅπαξ. Quis dubitet *Sophoclis* eſſe ſenarium: A

Ἅπαντα τἀγένητα πρῶτον ἦλθ᾽ ἅπαξ;

adhibitum ἐπὶ τοῦ ὅτι μὴ πρότερον ἦν ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν. Eadem illius fuit opinio, cuius exhibet *Ariſtoteles* Rhetor. II, p. 102, hunc quoque verſum,

Ἄπιστ᾽ ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

A veteribus multa tamen ἄπιστα nobis narrantur, in quae huius aetatis homines dicerent, quae *Minutius Felix* in Oct. c. XX, p. 185, *ſi eſſent facta, fierent; quia fieri non poſſunt, ideo nec facta ſunt.*

Vs. 80, 81, Si quis hinc auferre velit tanquam incerti verſus, vicinos ex *Stobaeo* p. 172. 24, 25 horum loco ponere poterit Euripideos ſine controverſia, B

Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
Ἐς ταὐτό γ᾽ ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.

literâ mutatâ ſonum effeci ſuaviorem, quam in ταυτὸν ἐλθόν. Sententiae

---

Latent *Diphili* verſus in Nicia p. 523. D. & forſan *Ariſtophanéus* p. 524. C.

Γεροντανωγῶν, κἀναμισθαρνεῖν διδούς·

comparandus ad *Ariſtoph.* Equit. v. 1096. —— In Periclem *Hermippi* verſus anapaeſtici ſunt acerbiſſimi p. 170. E. ſic, ut puto, diſponendi, C

Βασιλεῦ Σατύρων,
Τί ποτ᾽ οὐκ ἐθέλεις δόρυ βαστάζειν,
Ἀλλὰ λόγους μὲν περὶ [τοῦ] πολέμου
Δεινοὺς παρέχῃ,
Ψυχὴν δ᾽ ὁ Τέλητος ὑπέστης;

ſcripſerat fortaſſe:

Ψυχὴν δ᾽ Ἀτέλητος ὑπέστης.

ſequentia, ad eamdem rationem facile concinnanda, paulo ſunt obſcuriora: *Teleclidis* anap. tetrametri catalectici prorſus latent in Pericle p. 161. E. Τηλεκλείδης παραδεδωκέναι φησὶν αὐτῷ τοὺς Ἀθηναίους,

Πόλεών τε φόρους, αὐτάς τε πόλεις, τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ᾽ ἀναλύειν·
Λάϊνα τείχη, τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τὰ δ᾽ αὐτὰ πάλιν καταβάλλειν.
Σπονδὰς, δύναμιν, κράτος, εἰρήνην, πλοῦτόν τ᾽, εὐδαιμονίαν τε.

Haec

A tiae vim auditoribus arbitror fuiſſe conſpicuam, cum in *Sophoclis* perdito dramate ad Ajacis convitia reſponderet Neſtor:

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

quem auctore ſuo dignum ſenarium etiam *Plutarcho* debemus T. II, p. 504. B, 810. B.

In vs. 85, pro ἄνθρωπον ſcribendum omnino

Κρινεῖ τίς αὐτὸν πώποτ' ἀνθρώπων μέγαν;
Ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ τυχοῦσ' ὅλον.

Hanc ῥῆσιν quae praecedunt in *Stob. Geſn.* p. 187, 21, itidem tribuuntur *Euripidi: Menandro* dedit *Grotius* p. 110, Codicis auctoritate Paris. motus; mihi quoque videntur Menandrea, ſententiam complectentia, quam egregie tractavit *Claudianus:*

B *tolluntur in altum*
Ut lapſu graviore ruant:

Ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα μεῖζον πέσῃ·

quem *Grotius* adiecit reliquis, apud *Antonium Meliſſam* p. 141, legitur ut *Philiſtionis* verſus.

Vs.

Haec ſpeciminis inſtar ſufficient. —— Quibus iſta minus placent, quando *Plutarchi* Vol. primum eſt ad manum, his dabo de multis pauca melius ſcripta, quam vulgantur. In Romulo p. 28. C. laudatur Ἀντίγονος· ubi ſcribendum Ἀντίας· & *Valerius Antias* eſt intelligendus: vid. p. 25. E. 75. E. &c. —— In

C Pericle p. 162. B. ἅπαντα μὲν οὖν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας· poſuiſſe videtur, ἀπᾴδοντα μὲν οὖν —— · verbum ἀπᾴδειν, eadem ſtructura frequentatum, reddi poterit *Aeliano* in V. H. XIII, c. 1, 843, 1, pro ἀποδᾶν. —— In Marcello *Plutarchi* p. 305. E. ubi memorantur λογικῆς καὶ πραγματικῆς ἀποδείξεως οὐκ εὐποροῦντα προβλήματα· nemo corrigere dubitabit λογικῆς καὶ γραμμικῆς ἀποδ. apud *Suidam* eadem vox in γραμματικῇ degeneraverat, monente *Toupio* I, p. 61. —— In *Plutarchi* Cleomene p. 808. B, memorantur δύο τῶν συντρόφων Κλεομένους, οὓς Σαμοθρᾷκας καλοῦσιν. *Samothraces* iſti nimis diu lectores fatigarunt: corrigendum eſt, οὓς Μόθακας καλοῦσι. vid. *Meurſii* Miſc. Lacon. II, VI, p. 130. cum ſcriba per errorem μόθρακας dediſſet, ſciolus egregie ſe facturum credidit, ſi *Samothracas* in hunc locum induceret.

Vs. 99, 100, 101, —— ſcriptos *Grotio* p. 123 quales in *Stob.* legerat *Geſneri* p. 196, 32, perperam etiam apud *Theophilum Antioch.* II, p. 259, in duo trochaicos eſſe redigendos, quorum alter illinc eſſet reſtituendus (2) in *Euripidis* Iphig. in Aul. ante v. 395, viderunt *S. Musgravius* Exercit. in *Eurip.* I, c. IX, & *B. Heathius* in *Eurip.* p. 77. Vtrique rem arbitror non ingratam me facturum ſi dixero, verſus praecedentis, 394, lectionem ſic emendatam fuiſſe *Pierſono* Noſtrati, —— ὅρμα. μωρία δ' εἴσῃ φρενῶν τοὺς κακῶς —— ignorabat ille verſum hic interſerendum, utpote qui necdum accurate tractaſſet Stobaeana. Videant nunc viri Doctiſſimi, quam bene cohaereant omnia, ſi ſic ſcribantur iſta: A

Οὓς λαβὼν στράτευέ γ', ὅρμα· μωρίαν δ' εἴσῃ φρενῶν.
Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους καὶ κατηναγκασμένους. B

In horum primo ſtare non poterat οἶμαι, paulo ante recte adhibitum, hinc autem alienum: literis vulgatis proximum ὅρμα cum στράτευε quam apte haereat multis poſſet vel ex *Herodoto* ſolo exemplis monſtrari, ſi quis illa requireret, cui ſaepe Reges dicuntur ὁρμῆσαι στρατεύεσθαι· hoc ſic diſtractum στράτευέ γ', ὅρμα· animoſo Regi videtur inprimis congruum.

Sed, ut hic latebant, ſaepe trochaici verſus latent apud *Athenaeum*, *Plutarchum*, aliosque, *Sophoclei* in *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* IV, 223, ἐν τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας (conf. *Schol.* in *Apollon.* III, 242.) τὸν Ἄψυρτον λέγει. οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον. ἀλλ' &c. ſenarios hinc efficere tentabat Clar. *Heathius* in *Soph.* Fragm. p. 104. Vna voce κοίτης eiecta, quam Grammaticus adiecerat, aut ex vicinia repetitam librarius, reſtitui facile poterunt *Sophoclis* trochaici:

Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος C
Τέκνον ἀεὶ βλαστάνεσκε, τὸν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε
Ὠκεανοῦ κόρη γ' ἔτικτεν.

Sophocleis *Aeſchyli* ſuccedat trochaicus ex *Stobaei* Florilegio. Ex *Aeſchyli* Caribus p. 356, 28, quae *Geſneri* praebet Editio continuo ductu, ſic *Grotius* collocavit, p. 199,

Ἀλλ'

---

(2) Ex *Suida* in Χιάζειν verſus, qui probabiliter excidit, reſtitui poterit in *Ariſtophanis* Nubibus, quam ſuſpicionem miror Clar. *Toupio* non incidiſſe, dum tractabat *Suidae* locum Emend. III, p. 315. Inſerto verſu, quem praebet *Suidas*, ſic egregie cohaerent Ariſtophanei anapaeſtici Nubib. v. 966,

Ei

A ἈΛΛ᾽ Ἄρης φιλεῖ
Ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τ᾽ ἀνθρώπων στρατοῦ.

Stanlejus eadem dedit, & haec Latina: *verum Mars amat ſemper viros praecipuos exercitus.* Siccine vero amat illos Ἄρης, qui ſecundum *Sophoclem Plutarchi* T. II, p. 23. B. 757. B coecus,

Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά;

amabat, opinor, Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ᾽· at cur, obſecro, dicitur *amare ſemper*

τὰ λῷστα πάντα τ᾽ ἀνθρώπων στρατοῦ·

(aut πάντα γ᾽ ἀνθρώπων, ut emendandum putabat *Pauwius*:) *optima omnia hominum exercitus:* an ut ne ranarum aut murium intelligeremus exercitum; aut ne crederemus illum, inſignem Συὸς προσώπῳ,
E ſuo genere contentum? Redeat vox ἀνθρώπων in ſuum compendium ἀνων. Alicubi μων in *Euripidis* verſu mutatum fuit in νῷν. hic ἀνων mutetur in ἀμῶν, *metens:* de Marte homicida, qui *demetit* enſe ſuo *praeſtantiſſimos quosque*, dici certe potuit: χαίρει γ᾽ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ᾽ ἀμῶν στρατοῦ. Sed φιλεῖ requirit ἀμᾷν· hoc itaque reſtituamus, & ſuum *Aeſchylo* verſum trochaicum:

Ἀλλ᾽ Ἄρης φιλεῖ γ᾽ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ᾽ ἀμᾷν στρατοῦ.

Sed amat metere ſemper Mars optimos quosque ex exercitu: metere, ſicut *Claudius*, *Horatii* Carm. IV, Od. XIV, 31,

Primosque & extremos metendo
Stravit humum.

C L. II, Epiſt. II, 178, *metit Orcus Grandia cum parvis:* plura dedit in eam rem *N. Heinſ.* in *Ovid.* Met. V, v. 104. Ajax *Philoſtrati* p. 690, 1, τοὺς τὰ πλήθη ἀποκτείνοντας θεριστὰς ἡγεῖτο μέγα μηδὲν ἀμῶντας. *Pauſan.* p. 612. f. ἔμελλεν ὁ δαίμων καὶ τὸ γένος τὸ Κασσάνδρου κακῶς ἐξαμήσειν. *Sophoclis* chorus de Antigone moritura Antig. v. 610, νιν φοινία θεῶν τῶν Νερτέρων ἀμᾷ κόπις· (ut vulgatam vocem κόνις recte corrigit *Reiskius*:) *illam Deorum*

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ᾽, ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
[Αὐτὸς δείξας, ἔν τ᾽ ἁρμονίαις Χιάζων ἢ Σιφνιάζων,]
Οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους·
Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων.

rum inferorum ſaevus enſis demetit, quam in aedibus Oedipi dixerat ultimam ῥίζαν. proprie Medea ῥιζῶν —— τομὰς —— Χαλκέοις ἤμα δρεπάναις, in *Sophoclis* Ῥιζοτόμοις, teſte *Macrobio* Saturn. v, c. 19, p. 511. A
Sed neque verbum, opinor, in controverſiam cadet, nec ipſa ſententia dubitabitur an Marti, ſive bello, conveniat:

> Τοὺς δυσγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ
> Ἄρης ἀναιρεῖν·

ſolet interficere: Sophoclis eſt ex Phrygibus apud *Stob.* p. 96, 53. ubi vulgatur Ἄρης συναιρεῖν. apud eumdem p. 356, 25, *Sophoclis* eſt e Scyriis verſus:

> Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

In Philoct. 436, B

> πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
> Αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

Apud *Stobaeum* quoque ſunt ex Temenidis verſus *Euripidis* p. 351, 40, [vulgatis videtur praefigendum

> Καὶ γὰρ] Φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν,
> Ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν.

Vacare, fateor, culpa potueram, quam deprecor. Nimis diu me verſus *Aeſchyli* detinuit.

Quem in his excerpendis ad manum habuit *Barneſius*, poſt verſum 111, praeter ceteros, undecim in una pag. *Stobaeani* Florileg. (240, 12 &c. 29—31.) *Grot.* p. 165 reliquit intactos. Poſtquam poſuiſſet ex *Stob. Grot.* p. 171, (*Geſn.* 276, 38,) C

> ἄρχεσθαι χρεὼν
> Κακοὺς ὑπ' ἐσθλῶν, καὶ κλύειν τῶν κρεασσόνων.

ubi ſcribi debuerat κρεισσόνων· ex p. 185 *Grotii* poſuit iſta:

> Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται
> Δεινοῖς ἔρωσιν, οὓς φυλακτέον πέρι.

ut ille dederat, pro ἧς φυλακτέον π. *Geſneri* p. 343, 31. Neutrum Graecum arbitror, genuinum autem quod proſtat in *Herodoti Weſſ.* P. 223,

> Δεινῶς ἐρῶσιν, οὓς φυλακτέον, πάτερ.

in fine verſuum πάτερ etiam in fragmentis invenietur Tragoediarum Aeoli v. 47, Alcmaeonis v. 22. Danaës v. 124. ad οὓς φυλακτέον unius ad-

A adſcribam *Andocidis* c. Alcibiad. verba ex p. 32, 12, ἔστι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξομένους, ἐνθυμουμένους (*Markland.* in *Lyſ.* P. 180, 9) ὑπὸ τῶν τοιούτων τὰς τυραννίδας καθισταμένας.

Quae in Ed. *Geſn.* p. 324. 41. *Grot.* p. 183. ut *Euripidis*, ſed loco legebantur ex Pliſthene ſubiecta, more ſuo retulit *B.* ad iſtius dramatis reliquias: atque ita ſubiecta verſibus ex Heraclidis *Geſn.* p. 307, 1. *Grot.* p. 177, praetermiſit, ſuſpicatus, opinor, in iſto dramate reperiri: hic etiam fefellit illum opinio. Sunt ex perdito dramate verſus *Euripidis:*

Ἐγὼ γὰρ ὅστις, μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Βωμὸν προσίζει, τὸν νόμον χαίρειν ἐῶν,
Πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἄν, οὐ τρέσας θεούς.
Κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πάσχειν ἀεί.

B Eadem ratio, cur hos omiſerit amanuenſis *Barneſii*, in p. 361. *Grot.* *Geſn.* p. 498, 14. quorum primum commode reſtituit *Jo. Pierſonus* Veriſim. p. 138.

Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι,
Χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ', εὐσεβεῖν τ' ἠσκηκότα.
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς
Γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ;

In horum verſuum tertio σώματος mutandum videtur in σχήματος·

Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σχήματος κακὸς
Γένοιτ' ἄν;

ut ſenſus ſit, οὕτως ἐσχηματισμένος, *iſtis ornatus virtutibus quomodo tandem*
C *malus fieret?* vid. *T. H.* in *Luciani* ſomnium p. 11. a. Sed omiſſos in Editione *Barneſii* verſus *Euripidis*, qui mihi plurimi ſunt ad manum ex quibusvis ſcriptoribus, hic non conquiram.

Inſignis iſta ῥῆσις ex *Stobaeo* p. 355, 20, vitio vacabit ſi ſcribatur v. 120.

Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος,
Ὅ, τ' ὄλβος, ἔξωθ' εἴ τις ἐστὶ πραγμάτων.

pro ἔξωθεν τίς· —— Vitioſum dedit verſum 131, *Grotium* ſequutus:

Ἐγὼ γὰρ ἃ ἔχω λέκτρα, τάδε καλῶς ἔχειν.

niſi quod ille ſcripſerit ἃ ἔχω, minus vitioſe, memorans in notis lectionem a ſe mutatam in Ed. *Geſn.* p. 429, 20,

Ἐγὼ γὰρ ἔξω λέκτρα αὐτοῖς καλῶς ἔχειν,
Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.

hinc legitimam facile formabimus; in γὰρ ἔξω latet παρέξω. monſtrat ipſa ſententia patris, ut puto, cum filia loquentis, *Euripidem* dediſſe: A

A. Ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοὶ καλῶς ἔχειν.
B. Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι ξυγγηράσομαι.

eadem ſtructura Noſter iſta poſuit in Iphig. in Aul. v. 936,

οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς
Ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας.

Omiſſos ne memorem, ab illo facile detegendos, qui hoc ſibi crediderit negotii datum; incuriae Barneſianae ſpecimen inter iſtos, P. 508, verſus praebet 147, omnis ſenſus inanis. Duo leguntur in *Stobaeo Geſn.* p. 454, 10, *Grot.* p. 335,

Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει, B
Ὅδ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

non enim ex Heraclidis eſſe ſed incerto dramate monuit *Grotius:* ſequentes illic duo ſunt ex iſto dramate; qui ſequitur ex incerto; quo pro Καὶ nihil intereſt utrum χρὴ ſcribatur, an

Δεῖ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

adiici poterit ex pagina ſequente 455, 11. *Grot.* p. 339,

Δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα.

In his, poſt verſum 164, omiſſus, legitur apud *Stobaeum* verſus p. 507, 28,

Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἄλλο μηδὲν εἰδέναι. C

Grotius in ſuo Florileg. p. 377. alterum huic praefixit ex *Plutarch.* T. II, p. 20. D. utrumque dedit & in Exc. ex *Eurip.* p. 421. Reſtituenda vox eſt a viro ſummo mutata:

A. Χρυσοῦ σε πλήθει, τούσδε δ' οὐ χαίρειν χρεών;
B. Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

atque in alium longe ſenſum accipienda ſententia: *Tene decet auri copia laetari, hos autem dedecet?* quin imo his nocerent divitiae ἄλλο μηδὲν εἰδόσι. Eadem *Stobaei* pag. v. 44, verſum dat *Euripidis*, qui huc debuerat referri,

Πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν.

Pag.

A Pag. autem 531, 41, tres velut ex Iphig. quos vidit *Grotius* ex incerto dramate petitos, hos nempe:

Πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτοῖς,
Μορφαῖς δὲ διαφέρουσιν· ἕνα δ' ἄνευ τύχης
Μόλις ποτ' ἐξεύροι τὶς ἀνθρώπου βίον.

verſu ſecundo *Grotius* ἐνδ' in ἕνα δ' egregie mutavit. ſunt & ex incerta Tragoedia verſus *Euripidis*, quos dat *Stobaeus Geſn.* p. 558, 18. *Grot.* p. 427,

Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς
Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ συνήθως δύστηνος ὤν.

B Hac ſententia correxiſſe forſan videbitur alteram ſuam *Euripides*, in Oreſte ſaltem aegrotante, (Oreſt. v. 234,) ſi non in univerſum, veram

Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

Euſtath. in Od. A, p. 38, 50, οὔτε ἡ ὑπερβολὴ ἀεὶ κακίζεται, οὔτε μεταβολὴ πάντων ἡδὺ ἐξ ἀνάγκης κατ' Εὐριπίδην. idem ad iſta in Il. P, p. 1124, 43, δῆλον γὰρ, ait, ὡς γλυκὺ ἐστιν ἡ μεταβολὴ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἡ τῶν κακῶν. Atque ita in *Scholiis* ad *Eurip.* Oreſt. v. 234, προσυπακουστέον (*MS.*) τὸ κακῶν. quod additur, κεκωμῴδηται δὲ ὁ στίχος, forſan referri potuiſſet ad *Antiphanis* locum apud *Athen.* x, p. 446. A. ubi vid. Animadv. *Caſaub.* x, c. XIII. niſi pro vulgatis φησὶ μὲν γάρ τις &c. haec multo mihi meliora Codex praeberet *Auguſtanus MS.* Φησὶ γὰρ ὁ Κωμικὸς, ὁ πρῶτος εἰπὼν μεταβολὴ πάντων γλυκὺ οὐχ ὑγιαίνει δέ ποτε· ἐκ μὲν γὰρ κόπου (vel κόπων) γλυκίαι (ſic *MS.*) ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δὲ ὕδωρ καὶ τὰ τοιαῦτα. ἂν
C δὲ ἐκ πλουσίου πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δὲ οὔ. ὥστε οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ γλυκεῖα. ſic in librum iſta meum ex *Auguſtano* transſcripſit *Georg. Tryllitſchius.* Ex his ſex verſus incerti *Comici*, ſi verba nonnihil adiuventur, hi poterunt effingi:

Ὁ πρῶτος εἰπὼν, μεταβολὴ πάντων γλυκὺ,
Οὐ δῆθ' ὑγιαίνει, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπων
Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δ' ὕδωρ,
Καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτά γ'· ἂν δ' ἐκ πλουσίου
Πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ·
Ὥστ' οὐχὶ πάντων μεταβολὴ γλυκεῖα δή.

 Ver-

Verſu ſecundo τὸ δέσποτα non male videor reſtituiſſe pro δέ ποτε· ut A
ſervum Comicus fecerit irridentem Euripidea: δήποτ' iſti verſus ſedi
non conveniebat; eius initio ſcribi quoque poterit: Οὔ τοι γ' ὑγιαίνει·
ſic *Ariſtoph.* Pluto v. 364, Οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. ſic ſaepe loquutus v. 507, 1061, 1067, Nub. 1278, &c.

Ad haec & ſimilia Poëta noſter Philoſophus multa, opinor, dixiſſet; cuius hoc etiam eſt ſapientiſſimum dictum *Plutarcho* ſaepe laudatum aliisque:

> Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακὰ,
> Ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις ὥστ' ἔχειν καλῶς.

forſan dixerit *Euripides*, qualia multa *Maximus Tyr.* Diſſ. quinta, ubi
praeter alia §. 6, ποθεῖ, inquit, ἄνθρωπος καὶ νύκτα μεθ' ἥλιον, καὶ λιμὸν μετὰ
κόρον, καὶ δίψαν μετὰ μέθην· κἂν ἀφέλης αὐτοῦ τὴν μεταβολὴν, λύπην τὴν ἡδονὴν B
ποιεῖς. ſed laudare dictum *Euripidis* dignatus eſt *Ariſtoteles*, loco quem indicat *Ti. Hemſterhuſ.* in *Lucian.* p. 435, 25.

Inter verſus Barneſianos, 166, aliique, alibi iam ſunt emendati.

Vs. 170,

> Μέλλοντ' ἰατρὸς τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον·

defendi poterit ut recte ſic ſcriptus in *Stob.* Flor. *Geſn.* p. 551, 7. *Grotii* p. 422. Sed nemo negabit ſcribi quoque potuiſſe:

> Μέλλων γ' ἰατρὸς, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον,
> Ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

mihi quidem perplacet Μέλλων γ' ἰατρὸς, *medicus qui quidem* prudenter
cunctatur, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον, *ſuos morbo dies relinquens*, atque exſpec-
tans τὸν κρίσιμον· tempus illud intermedium ducendo, medicus ille cunc- C
tator *ſanare* certius *ſaepe ſolet*, *quam ſi remediis morbum irritaret:*

> Ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

hanc aoriſti vim non attendebat Cl. *Heathius.* In his μέλλων eſſet ut apud *Thucyd.* p. 56, 82, τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται. in *Eurip.* Oreſt. v. 420. Μέλλει τὸ θεῖον. in Creſphonte: Χρὴν καὶ σὲ μέλλειν. *Xenoph.* Ἑλλ. II, p. 270, 15, οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μέλλειν. Sed ſaepe medico quieſcere non licet, ἡνίκ' ἂν ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν μὴ διδῷ, *Longin.* π. Ὕ. XXVII, 2.

Vs. 180, 181, apud *Stobaeum* quidem p. 570, 17, leguntur ut Euripidei; mihi vero gravitate digni videntur *Aeſchyli*, cui tribuuntur a *Plutarcho* T. II, p. 116. F. ex utriusque ſcriptura haec mihi legitima videtur:

A Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν,
Κἂν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Iracundiâ exardeſcere θυμοῦσθαι dicebatur veteribus, non θυμᾶσθαι, *Aeſchylo* in *Ariſtoph.* Ran. v. 1038, Θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ. *Soph.* Oed. T. v. 352, Θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη. *Herodotus* P. 529, 64, ἐθυμώθη ὁ Ξέρξης καὶ ἀμείβετο· quod etiam recipi debuerat ex Codd. In *Ariſtoph.* Ran. v. 592 ſcribendum: Οἶδ', οἶδ', ὅτι θυμοῖ, pro θυμεῖ. Non θύμωσις, quod vulgatur, ſed ſcripſiſſe videtur *Cicero* Tuſc. IV, c. 9, *ut —— Excandeſcentia ſit ira naſcens, —— quae* θυμὸς *Graece dicitur:* Vocem θύμωσις illic iam diſplicuiſſe video *H. Stephano* Th. Gr. L. T. I, p. 1598. A, conf. *Menag.* & *Kühn.* in *Diogen. Laërt.* VII, 114. In hac quidem voce non aberrans a veritate *Plato* Cratylo p. 419. E. Θυμὸς, ait, ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα.

Verſum 185, in Ed. *Geſneri* p. 581, 28, valde vitiatum, egregie
B *Grotius* edidit emendatum p. 463. in vicino verſu, quo poſuit ἐξαίρου, pro ἐξ ᾅδου, latet adhuc veritas. Qui hic, ut apud *Stobaeum*, proximi praecedunt:

Πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας,
Οὐχ ἡ τύχη σε· τῆς τύχης δ' οὐχ εἷς τρόπος.

obverſati videntur *Horatio* Carm. III, Od. 29, v. 53, ubi

Fortuna ——
Ludum inſolentem ludere pertinax ——
Laudo manentem: ſi celeres quatit
Pennas; reſigno, quae dedit.

Verſum 188, & ſequentes decem quae macula deformat, tolli non
C poterat, niſi veteri lectione adhibita quae proſtat apud *Stobaeum* p. 6○8, 44, ὦ δαιμόνων, cuius loco Κακοδαίμονος poſuit *Grotius* p. 499, ſcribi debebat,

Εὐδαιμονῶν ταῖς συμφοραῖς ἐλοιδόρουν.

centies a librariis ευ & α permutata ſunt: κατ' εὐφύλλους ἀνὰ κήπους legitur in loco *Strattidis* apud *Athen.* II, p. 69. A. pro καταφύλλους ἀνὰ κήπους. κατάφυλλος dictum ut κατάδενδρος, κατάτυρος &c. Qui frequenter hoc vitium praeter ceteros attigit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 241, multis ibi pertractat locum *Herodoti* IV, c. 191, quo, litera tantum detracta, θηρία κατάψευσα ſcribendum vidit *Gisbertus Koenius*, quem, Academiae Friſiacae nuper adeo datum digniſſimum Doctorem, aliquando proximum ſperaveram acceſſurum ad praeſtantiam *Pierſoni* mei, ante diem anno huius ſeculi LIX, aetatis XXIX rapti. Sed & *Koenium*,

nium, qui annum vix triceſimum exceſſerat, invida mors extinxit huius anni (MDCCLXVII) menſe Aprili, *Gregorii* de Dialectis edito libello duraturum nomen inter harum literarum amatores adeptum. A

Quae mortales tenet etiam miſerrimos vivendi divinitus inſita voluptas his in verſibus eleganter & vere Tragico fuit expreſſa:

ὦ φιλόζωοι βροτοὶ,
Οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
Ποθοῦσ᾽, ἔχοντες μυρίων ἄχθος κακῶν·
Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου.

Seneca in Agamemn. v. 589,

Heu quam dulce malum mortalibus additum,
Vitae dirus amor! cum pateat malis
Effugium, & miſeros libera mors vocet, B
Portus aeterna placidus quiete.

Tibullus II, El. VII, 1,

credula vitam
Spes fovet, & melius cras fore ſemper ait.

τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν Ποθοῦσ᾽·

Lucretius III, 1090,

Quae mala nos ſubigit vitaï tanta cupido?

Virgil. Aen. VI, 721,

quae lucis miſeris tam dira cupido?

Aen. XII, 646,

Usque adeone mori miſerum eſt?

Hac, qua fruimur, luce nihil eſſe mortalibus iucundius dixerat etiam *Auctor* epigrammatis in ſepulcrum cuiusdam ante diem raptae Cleopatrae, quod ex antiquo lapide *Th. Reineſius* exhibet Inſcript. Claſſe XVII, 36, p. 824. Primus erat epigrammatis verſus, C

Στὰς ξένε, τάνδ᾽ ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν.

ſed iſta quam dicebam ſententia latet in verſu ſeptimo, ſic vulgato:

ΚΑΙ ΓΝΟΥΣ ΩΣ ΘΑΝΑΤΟΙΟ ΟΥΔΕΝ ΓΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΝ ΑΥΤΑΣ
ΖΗΘΙ ΚΑΛΟΝ ΤΕΙΝΑΣ ΟΥΡΙΟΝ ΕΥΦΡΟΣΥΝΑΝ.

ex his non mirum eſt Latina prodiiſſe, quae neminem opinor intellecturum:

Et cognoſcens quod morte nihil dulcius ſplendore:
Vive bonum tendens ventum ſecundum prudentiam.

In

A In talibus, qualia centena proſtant in Inſcriptionibus, nihil aliud Latina monſtrant, niſi, quod absque illis non ignoraretur, Graeca Editori non intellecta fuiſſe. *Reineſius*, (cuius tamen iſta Latina non ſunt:) „ Septimo, ait, verſu, ne ſenſus contrarius emergat, muto θανάτοιο „ in βιότοιο. Octavo, κάλων. Πάντα κάλων κινεῖν, apud Lucian. *extr.* „ *Scytha.*" mihi quidem ea vis videtur, & θνατοις in θνατοιο hinc in θανατοιο multo facilius mutatum: Latinum *ſplendore* monſtrat ex lapide deſcriptum αὐγᾶς. Sed illud πάντα κάλων κινεῖν nobis non explicat ſecundum verſum, cuius formulam minime vulgatam nihil hic vetat pertractaſſe: ſic diſtichon illud arbitror ſcribendum:

Καὶ γνοὺς, ὡς θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς,
Ζῆθι, κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ.

B ſic autem Latine reddendum: *Atque, ubi cognoveris, nihil hac luce dulcius eſſe mortalibus, vive, curſu ſecundo plenisque velis veram animi voluptatem perſequutus.*

Non ſane *vela* Graecis erant κάλωες· ſed non ante torti *funes rudentes* moti tendebantur, quam quum vela ventis darentur; quique vento ſecundo velisque adeo pleniſſimis navigabant, omni fune contento navigabant, πάντα κάλων τείναντες. Ex his, opinor, paucis figuratae locutiones pleraeque poterunt intelligi. Doctus epigrammatis Scriptor contractam adhibuit: —— κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ tantumdem ſignificat, ac ſi dixiſſet: κάλων τείνας, οὐρίῳ ἐφεὶς εὐφροσύνᾳ· ſive potius κάλων τείνας, οὐρίῳ δρόμῳ, ἐφεὶς ἑαυτὸν εὐφροσύνᾳ, *ut fune contento curſuque* uſus intelligatur *ſecundo, qui totum ſe dat honeſtae voluptati.* Qui ſe voluptati dederant dicebantur in *Euripidis* Oeneo, ἐφέντες ἡδονῇ· eadem ellipſi, qua de Prodico *Philoſtratus* & *Iſaeo*, ἡδοναῖς

C ἐδεδώκει, p. 496, & 512. de Laïo *Tragicus* in Phoen. v. 21, Ὁ δ᾽ ἡδονῇ δοὺς· quod ſane nollem Clar. *Marklando* de menda fuiſſet ſuſpectum in Ed. Clar. *Joann. Burtoni* p. 63. Nunc verba ſpectentur *Platonis*, quae ſcriptor forſan epigrammatis habebat in animo, ex Protagora T. 1, p. 338. A, ubi verba facturis auctor eſt Hippias, Socrati quidem ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις· contra Protagorae, μὴ πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρίᾳ ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων· *ne omni fune contento, vento ſecundo vela dans, orationis ſe in magnum aequor immitteret: Ovidii* Pythagoras, *magno*, ait, *feror aequore, plenaque ventis Vela dedi*, Metam. xv, 176. Eſt & in Dialogo Siſypho locus, illinc nunc non explicandus. Locutiones, πάντα κινεῖν κάλων, & Euripideam ἐξιέναι πάντα κάλων ſive κάλως, tractarunt *P. Leopardus* Em. x, c. VIII, & *L. Kuſterus* in *Ariſtoph.* Equit. v. 753. *Platonis* attigit verba Clar. *Abreſchius* in Auctario Dilucid. *Thucyd.* p. 404. *Platonis* mentem

tem clarius explicant iſta *Philonis Iudaei* de Legat. ad Cajum p. 1017. E. A
quibus calumniator πάντα δὴ κάλων ἀνασείων, ὡς οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίστιος οὐριοδρομῶν. *Platonis* οὐρίᾳ ἰόντες hic ſunt οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες· *accipientes ventum a tergo*, ut loquitur *Ovidius* Met. XII, 37. Πρύμνηθεν οὖρον dixit *Euripides* in Troaſin v. 20. *Thucydides* II, c. 97, ἢν κατὰ πρύμναν ἱστῆται τὸ πνεῦμα, *ſi ventus navi fuerit ſecundus:* ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν, *Sophocli* Philoct. v. 1447, (conf. Clar. *D. Ruhnkenius* Epiſt. Crit. I, p. 16, 17.) cui *ventum adverſum* dici πνεῦμα τοὐκ πρῴρας recte vidit Cl. *D'Orvillius* in *Chariton.* p. 115, ſed non vidit corruptum illic eſſe verbum ἀγῇ· quod, ab ἄγνυσθαι *frangi* derivans, interpretatur *fuerit fractus* ventus adverſus: Καταγῇ hoc ferme ſenſu legerat vir Doctiſſimus apud *Ariſtophanem* ſemel, & apud *Platonem*; ἀγῇ forte nusquam; nusquam ſaltem apud Tragicos, nedum hoc ſenſu: laudat *D'Orvillius Heſychium* in Ἄγη. Quid *Heſychius* itaque nobis narrabit? Ἄγη, inquit, θάμβος, ἔκπληξις, μίασμα. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεαγῆναι, ὡς τό, B

Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος.

παρὰ δὲ Τραγικοῖς, τιμή, σεβασμός. ultima virum eruditiſſimum ab errore revocare debuerant; monſtrant enim priorem iſtum uſum non eſſe ex Lexico Tragico: ſunt ex Homerico, ſic emendanda: Ἄγη —— ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ κατεάγη, ὡς τό,

Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος.

ſic olim in Codicibus ſcriptis lectum; quod & ex tribus enotatum in Edit. *Barneſ. Hom.* Il. Γ, 367, ubi rectius vulgatur ἐν χείρεσσ' ἐάγη. *Heſych.* Ἐάγη, κατεάγη. &c. At hoc quidem dubio vacat; neque minus in *Sophoclis* Philoct. v. 641, non ἀγῇ, ſed legendum, quod etiam vidit *Jo. Pierſon* Veriſim. p. 63, ἀνῇ, *remiſerit:*

ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ,
Τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ. C

Herodot. IV, p. 347, 28, οὐ γὰρ ἀνίει τὸ πνεῦμα. de morbi vel doloris violentia remiſſa, in *Sophoclis* dramate v. 761, ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν. *Eurip.* Oreſte v. 227, ὅταν ἀνῇ νόσος. idem illud legitur in eiusdem dramatis eleganti loco, quem partim ex *Stobaeo* ponam melius paulo ſcriptum quam vulgatur v. 695,

Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσών,
Ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.
Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸν ἐντείνοντι μὲν
Χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
Ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοάς,
Τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις.

Latinis iſta numeris, praeter *Grotium*, expreſſit *Nicol. Abramus* in

Orat.

A Orat. *Ciceronis* de Provinciis Conſul. c. xv. accedant ex Oreſte qui paulo leguntur inferius duo verſus:

Καὶ ναῦς γὰρ, ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
Ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.

& ex Antigone *Soph.* v. 726,

ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα
Τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
Στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

De veli nauticis pedibus ſint omnia pervulgata; qui de illis egerunt, hos ſpectantem *Ariſtophanem* non tamen animadverterunt in Lyſiſtrata ſcripſiſſe, ut emendandum arbitror, v. 173,

B Οὐχ ἇς πόδας γ' ἔχωντι ταὶ τελήρεες.

(conf. *Etymolog.* in Ἀταλάντη & Ποδορρώη.) neque locum *Epicratis* Comici, quem ex *Athenaei* Epitome *MS. Caſaubonus* dedit Anim. xi, c. 4, p. 782 f. cuius ultima vulgantur illic: ἐντρεπῆ τε τὸν κόντον ποῦ, καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε καὶ χάλα πόδας. Sic corrigenda videntur:

εὐτρεπῆ τε τὸν κόντον ποιοῦ,
Καὶ τοὺς κάλως ἔκλυε, καὶ χάλα πόδα.

contum compone; ſolve rudentes & pedem laxa. Huic contrarium κάλων τείνας dixit auctor epigrammatis apud *Reineſium* p. 824, quod integrum ſi ad finem huius capitis adſcripſero, credo equidem illis rem me non ingratam facturum, qui verſiculos e lapidibus paucos non poſtponunt illis, quos multo plures in libris habemus chartaceis. In epigrammatis
C primo verſu, pro ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ, *Reineſius* optime correxit ἐπὶ στάλᾳ· — τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν. forma vocis inſolentior neminem offendet, qui legerit στάλαν λιθίναν, & στάλας λιθίνας τρεῖς, in aliis lapidibus Doricis, Inſcriptione Corcyraea, quam dedit Ven. *Montfauc.* Diar. Ital. p. 421. Foedere Cretenſi apud *Gruter.* p. DV, v. 4. ubi exhibet illud *Chisbullus* in Antiq. Aſiat. p. 133, non debuiſſet omittere fracti lapidis reliquias :. forma vocis uſitata turpiter vitiata legitur in *Gruteri* Theſ. p. 1073, 4, ΕΤΗΛΛΗΝ. Dubium enim non eſt quin tabula praebuerit ΣΤΗΛΗΝ λαϊνέην, *lapideam columnam*; quam illic Aeſculapio dedicat ſanitati reſtitutus. Noſtrum epigramma columnae inſculptum erat ſepulcri Cleopatrae, pro more veterum, cuius *Plato* iam meminit IX de LL. p. 873. D. XII, p. 958. E. ubi menſuram praeſcribit non λιθίνοις tantum ἐπιστήμασι (ſepulcro στήλῃ ἐπιστῆσαι eſt apud *Lucian.* T. III, p. 538.) ſed & ipſis epigrammaſin in laudem defunctorum, quae

 no-

noluit eſſe πλείω τεττάρων ἡρωϊκῶν ςίχων. Vſus, ut puto, *Platonis* ſcriptis ſatis familiariter Epigrammatis Auctor apud *Reines.* p. 824, iſta dederat in honorem Cleopatrae non invenuſta diſticha: A

Στὰς, ξένε, τάνδ᾽ ἄθρησον ἐπὶ ςάλᾳ Κλεοπάτραν,
  Ἃν φθόνος εἰς ἀΐδαν, οὐ χρόνος, ἠγάγετο.
Μορφᾶς ᾇ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις,
  Ἔργα δ᾽ Ἀθαναία τερπνὰ σαοφροσύνας.
Μοῦσα δ᾽ καὶ σοφίαν, καὶ πακτίδα τὰν φιλέραςον,
  Συμφώνως ἐρατοῖς μιξαμένα μέλεσιν.
Καὶ γνοὺς, ὡς θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς,
  Ζῆθι, κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ.
. . . .
  . . . .
Εἰ καὶ σοῦ κεῦθει κάλλος νέον, ὦ Κλεοπάτρα,
  Τύμβος, καὶ φροῦδον σῶμα λέλογχε κόνις,
Ἀλλ᾽ ἀρετὰ βιοτᾶς αἰὲν ζωοῖσι μέτεστι;
  Ψυχᾶς μανύουσ᾽ εὐκλεᾶ εὐφροσύναν. B

Hoc epigramma ſic emendatum cum *Joanni* noſtro *Luzacio* dediſſem, Romani iuris & Graece ſupra aetatem perdocto, Latinis numeris illigandum, quae mihi tradidit de Graecis Latina digna ſane viſa ſunt, quae iuvenibus Batavis in exemplum proponerentur: ſunt autem haec:

Hoſpes ſiſte gradum; Cleopatram in marmore cernas,
  Quam non abripuit tempus, at invidia.
Cypria cui tribuit praeſtanti excellere forma;
  Artes quam docuit blanda Minerva bonas.
Dotibus inſtruxit cantus cum pectine Muſa, C
  Cordaque iucundo tincta lepore dedit.
Quumque ſcias homini vitae nil gratius aura,
  Hanc carpas. Puppim vela rudente vehant,
Gaudia quem tendant. . . . .
  . . . .
. . . . *Tua ſed quamvis Cleopatra,*
  Formoſae & iuvenis pulvis hic oſſa tegat;
Semper erit vivis praeſens virtutis imago,
  Mentis quae dotes indicet usque tuae.

CAPVT

A

C A P V T. XXII.

In fragmenta dramatum incertorum.

Sanguine iuncti, οἱ ὁμόθεν ὄντες. *Suam cuique mentem ſecundum Eurip. eſſe Deum. Ex Dione tragoediae fragmentum. Mari navigantes* σώζει ξύλον τετραδάκτυλον. *Anacharſidis dictum. in Philetae verſu vis ventorum* μῦθος. *Ne nave quidem fracta ſpe nautas deſtitui.* Ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι. *Amor honeſtus*, παίδευμα σοφίας, *alumnus ſapientiae*, ἀρετῆς ὑπάρχει, *inchoat*
B *virtutem. De hoc amore quaedam Euripidis, probantis moderata. Eius aliquot trochaici, quibus uxorem* φίλανδρον *deſcribit. Alia quaedam illius ex Clemente Alex. Matris querela, quae vitam* ἄπαιδα *praefert liberis. Locus ex Iphig. Taur. De uſu accentuum in Graecis. Attica ſuppletur* βραχυλογία. *Euripidis anapaeſti ex Dionyſ. Halic.* Φίλε θυμὲ *in verſu f. Alcaei. Non* Περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως *vel* ἢ 'ν μέσῳ λαβεῖν.

Incertae Tragoediae quod nobis ultimum dedit fragmentum *Barneſius*, vs. 205—208, ex *Stobaeo Grotii* p. 517, dedit quoque viri Magni coniectura deformatum; cuius loco priſtinam ex *Stobaeo Geſneri* (p. 621, 7.) ſcripturam recte monuit *Heathius* revocandam: mihi
C quoque ſcripſiſſe videtur *Euripides:*

> Σπάνιον ἄρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
> Κἂν ἐμόθεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλέον κρατεῖ
> Τῆς εὐσεβείας. ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
> Ἀπόλωλ', ὅταν τὶς ἐκ δόμων ἔλθῃ θανών.

ultimum illud eſt *Scaligeri*, ſic defectum ſupplentis; &, ne cui ſuſpectum ſit illud de mortuo dictum ἐκ δόμων ἔλθῃ, vel ἐξέλθῃ δόμων· inſpiciat *Euripidis* Alceſt. v. 767, Phoen. v. 1733. Miror *Grotio* non intellectam formulam Κἂν ὁμόθεν ὦσι, *tametſi ſint* vel *iisdem parentibus*, vel *eodem genere prognati:* nam *fratrum quoque gratia rara eſt.* Cyrus moriturus apud *Xenophontem* Κ. Π. p. 139, 28, filio Cambyſi, ſi quem ſibi vellet adiungere, fratrem fratri commendat; neminem enim amiciorem inventurum Cambyſen τοῦ ὁμόθεν γενομένου. *Eurip.* Oreſte v. 486,

Ἑλληνικόν τοι, τὸ ὁμόθεν τιμᾷν ἀεί. *Soph.* Elec. v. 157, οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος, *quibus es ſanguine coniuncta.* —— Illud fragmentum qui ſequuntur e perditis Tragoediis ducenti verſus, omnes labore *Grotii* collecti ſunt, atque ex Excerptis viri Summi deſcripti, non quo ordine *Grotius* fragmenta poſuerat p. 421 — 435, ſed ordine quacunque tandem de cauſa perturbato: *Barneſii* cura triginta circiter verſus acceſſerunt ad Grotiana fragmenta; quorum nec ſedes fuit indicata, neque lectiones antiquae memorantur. Quorumdam autem ſedes difficulter inveſtigabitur. Vs. 226, A

Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.

Mortalium cuique ſua mens eſt Deus,

Dubito legaturne usquam alibi plenus iſte ſenarius quam in Excerptis *Grotii* p. 429. Sententiam novimus *Euripidis*, quam ſic, opinor, explevit B
Grotius: neque enim hunc verſum, quem legerat apud *Grotium*, invenit apud *Theonem Sophiſtam Gatakerus*, ut videretur ex eius in *M. Antonin.* commentario XII, 26, ſed iſta tantum p. 79, Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς τὸν νοῦν ἡμῶν ἑκάστου ἔφησεν εἶναι θεόν. In Aegypto fertur Alexander Pſammonis illud maxime probaſſe dictum, ὅτι πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ· τὸ γὰρ ἄρχον ἐν ἑκάστῳ καὶ κρατοῦν θεῖον ἐστιν· ut ſcribit *Plutarchus* in Alexandro T. I, p. 680. F. a quo T. II, p. 999. D. *Menandro* tribuuntur iſta: Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός. ut mirum non ſit iſta ſcripſiſſe *Nemeſium* de Nat. hom. p 169, Εὐριπίδης καὶ Μένανδρος ἐν ἐνίοις τὸν νοῦν ἐν ἑκάστῳ φασὶ προνοεῖν ἑκάστου, θεὸν ἢ μηδενός. ſic enim pro μηδένα videtur legendum. In *Schol.* ad *Pindari* Nem. VI, 7, ſimiles Diis eſſe dicimur κατὰ νοῦν. Θεῖος γάρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην· ſcribendum, Θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν· *Cicero* Tuſcul. I, c. 26, *animus, ut ego dico, divinus, eſt, ut Euripides dicere audet, Deus:* ſic iſta videntur interpungenda. Praeter C
cetera, *Theonis* illic verba dedit etiam *Daviſius*, alieniora *Boubierius.*

In verſum 250,

Σμικροῖς δ᾽ ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν,

quem habet *Grotius* p. 421, paucis e *Plutarcho* ſumtis T. II, p. 390. c. ſubiectum; In iſtum, inquam, vs. *Heathius* p. 185, „Hunc, ait, ver-
„ ſum apud Dionem Pruſ. Orat. LXIV praecedit alter cuius metrum
„ ita Gatakerus A. P. p. 505. reſtituit,

„ Ποντου περωντες ἀωρὶ κυματ᾽ εὔρεως."

Iſta verborum ingrata σύνθεσις non eſt Euripidea; melior erui facile poterit ex his *Dionis* verbis p. 594. C. Εὐριπίδης τὸν ναύτην μέμφεται, Ἀωρὶ πόντου κύματ᾽ εὐρέως περῶντα· καὶ διὰ τοῦ ἑξῆς ἐπιτιμᾷ λέγων ὅτι,

Σμικροῖς ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν.

Hinc

A Hinc primum liquet, hunc verſum aliorum aliquot intervallo tantum fuiſſe proximum reliquis; deinde, non ſic *Euripidis* fuiſſe verba collocata, ſed hunc potius in modum ſcripta:

[ἀλλὰ] μέμφομαι
Τὴν ναυβάτην, ἀεὶ κύματ' εὖρος
Πόντου περῶντα.

Haec nonnullis Euripidea videbuntur; neque tamen mirabor ſi non videbuntur aliis. Illorum cupidus, videor & Euripidea detexiſſe proximis in verbis *Dionis:* ὦ παῖ Μνησαρχίδου ποιητὴς μόνον (ſive μὲν) ἦσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς. οὐδὲ γὰρ πίστιν τὴν ψυχὴν οὔτε σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τετραδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον. Dicere quidem vix auſim, *Euripidis* verſum videri:

B [ἀλλά νιν μόνον]
Τετραδάκτυλον σώζει τὸ πεύκινον ξύλον.

ſive hunc,

Τὸ πεύκινον σώζει τετραδάκτυλον ξύλον.

Ab *Euripide* tamen ſumſiſſe *Dionem* arbitror τετραδάκτυλον ξύλον· qua trium tantum digitorum tabula fragili navigantes dixerit a morte remotos: Mardonium ad Graecos dicentem facit in Ariſtide *Plutarchus* p. 324 c. Νενικήκατε θαλασσίοις ξύλοις χερσαίους ἀνθρώπους. —— Senario conveniebat τετραδάκτυλον ξύλον, non τετραδάκτυλον· tantundem abeſſe navigantes a morte dixerat Anacharſis: rem ſatis notam ex *Diogene Laërt.* 1, 104, f. & aliunde, quia paulo aliter tradit, ineditum Grammatici *Scholion* adponam ex *Homeri* Cod. *MS. Leid.* in Il. o, 628, Τυτθὸν] Ὀλίγον. βραχὺ γάρ ἐστι τὸ διεῖργον αὐτοὺς τοῦ θανάτου διάστημα. Πρῶτος δὲ τοῦτο εἶπεν Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, ὃς, πυθόμενος τινὰς τῶν ναυτῶν, (ἠρώτησε videtur omiſſum,)
C πόσον ἀπέχομεν τοῦ ὕδατος, καὶ μαθὼν, ὥστε (L. ὡς) τέσσαρας δακτύλους, τοσοῦτον, ἔφη, καὶ τοῦ θανάτου. καὶ Ἄρατος, ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον: *Aratea* Phaenom. v. 299,

ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει.

attulit *Longinus:* π. Ὕ. x, 9, ut oſtenderet, quantum abſint ab imagine *Homeri*, cuius *nautis tremor alligat artus*, quando πάρεστιν

Αἰψηρῶν ἀνέμων μοῦνον ὁρᾷν τὸ μένος·

ut ſcripſerat *Philetas*, non ὁρᾷν τέμενος, quod poſt *Geſnerum Grotius* dedit in *Stobaeo* ſuo p. 227, quodque praebet Cod. *MS.* Leid. χειμῶνος ἄγριον μένος eſt in *Eurip.* Heraclid. v. 429. *Homerea* miratur iſta praeſertim *Longinus*,

τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται·

tan-

tantillum enim a morte rate vecti, *quantum fluctibus abſunt. Libanius* A
in Progymn. T. I, p. 124, C. οἱ πλωτῆρες, ait, πλησίον ἔχοντες τὸν θάνατον πλέουσι, λεπτὴν ἔχοντες εἰς σωτηρίαν ἐλπίδα, τὰ ξύλα, ἐφ᾽ ὧν φέρονται. *Euripidis* ſenario,

Σμικραῖς δ᾽ ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν,

ſimilem *Sophoclis* e Scyriis ſententiam exhibet *Stobaei* Tit. περὶ ναυτιλίας p. 376, 31, *Grot.* p. 225, qua ποντοναῦται

Λεπτῆς ἐπιρροπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
Ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι
Ἴσως ἂν ἢ ᾿κέρδηναν, ἢ διώλεσαν.

Sic *Geſnero* vulgata, Ἧς ὡς ἂν κέρδανον, corrigo: *Grotius* dederat, Ἕως ἂν ἢ κέρδανον. hoc non bene cohaeret cum παραῤῥίπτοντες, quod explanavit Clar. *Abreſchius* Addend. in Dilucid. *Thucyd* p. 828. Sed, ne na- B
ve quidem fracta nautas omni ſpe deſtitui, dixiſſe ſuſpicor eumdem *Sophoclem*; huius certe, vel alterius Tragici, verba prorſus in his latuiſſe apud *Plutarchum* T, II, p. 1103. E. καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν ἐπιβάτης διαλυθείσης ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος. Hic id unum mihi detur, vocum Poëtae loco duo nunc interpretamenta legi, pro Βάτης] ἐπιβάτης· pro Λυθείσης] διαλυθείσης. quorum hoc de navis tabulis huc illuc disiectis uſitatius, illud de vectore. Facile tum reſtitui poterit fragmentum Tragoediae, ni fallor, *Sophoclis:*

καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν
Βάτης λυθείσης ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς,
Ὡς γῇ προσέξων σῶμα.

huius eſt interpretatio, quod additur, καὶ διανηξόμενος. Venuſtum illud ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, pro ὑπ᾽ ἐλπίδος, vel potius ἐπ᾽ ἐλπίδος ὀχεῖται. C
Ariſtophanis ex Equit. v. 1241, Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ᾽, ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα· turpiter diſtractus proſtat in libello Biblioth. *Coislin.* p. 467, Λεπτῆς. ἐλπίς. ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα. *Eurip.* Or. v. 68, ἐπ᾽ ἀσθενοῦς Ῥώμης ὀχούμεθ᾽. iſtius locutionis elegantiam attigit *Ti. Hemſterhuſius* in *Lucian.* T. I, p. 30, 21.

Pag. 511, undecim nobis verſus offert anapaeſticos ex Chori cantico in honorem Amoris, quos ex *Athenaei* XIII, p. 561. A. *Grotius* dedit in Exc. p. 421. Vt vera ſit *Grotii* ſententia, *Ad virtutem ſapere egregius Dat doctor Amor*; non illa tamen Euripideam ſatis exprimit accurate, in his aliter, ac ſolent, diſtinctis, facile quaerendam:

Παίδευμα δ᾽, Ἔρως, σοφίας, ἀρετῆς
Πλεῖστον ὑπάρχει.

Amor, alumnus ſapientiae, plerumque virtutem inchoat; atque adeo ad vir-

A virtutem viam demonſtrat. Saepe quidem malorum dicuntur auctores κακῶν vel ἀδίκων ἔργων ὑπάρξαι· ut in *Eurip.* Phoeniſſ. v. 1576, ſed frequenter etiam auctores primi beneficiorum dicuntur εὐεργεσίας ὑπάρξαι vel ἐλευθερίας, vel cuiuscunque boni, quod grati memorem animum poſtulet: apud *Andociden* p. 18, 34. *Iſocratem* p. 307. D. *Demoſth.* p. 260, §. 512. p. 286, §. 79. *Dionem Chryſ.* p. 314. C. *Gul. Budaeum* C. L. G. p. 135. Amor ſapienter πεπαιδευμένος, *ſapientiae* velut *alumnus*, eleganter hic dicitur παίδευμα σοφίας, more *Euripidis:* ſenſu non nihil diverſo Hylas illius fuit παίδευμα, Ὅς μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα. *Eurip.* Elec. 886, ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα Πυλάδη. Hippol. v. 11, Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα. cuius pater fuerat *virgo pii Lycomedis*, *Stat.* Achill. II, 199, *Sophocli* dicitur Philoct. v. 243, (Ὦ) τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους. per contemtum quemdam Aegyptii *Niligenae Platoni* θρέμματα Νείλου vocantur de LL.
B XII, p. 953. E. & θρέμματα dicere quoque potuiſſet *Euripides*, quae vocabat in Aeolo, Χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα. conf. locus Comici *Nauſicratis* tractatus Clar. *Jo. Toupio* Emend. in *Suid.* III, p. 223. ſumſit ab *Euripide* χθόνια γῆς παιδεύματα *Lucianus* in Iovem Trag. T. II, p. 643. —— Qui *Platonis* ſcripta legerunt aliorumque ex eadem palaeſtra, hi multa poſſunt de Amore φιλολογεῖν· honeſtum amorem & virtutis etiam alumnum ſaepe commendavit *Euripides*, cuius pauca ponam dicta; alterum ex *Plutarchi* T. II, p. 11. E.

Ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως,
Ψυχῆς δικαίας, σώφρονός τε, κἀγαθῆς.

omiſſum, ni fallor, *Grotio* ceterisque: homo amabilis *Aeſchines* Orator c. Tim. p. 21, 27, Εὐριπίδης, inquit, ἕν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων
C εἶναι τὸ σωφρόνως ἐρᾶν, ἐν εὐχῆς μέρει τὸν ἔρωτα ποιούμενος λέγει που,

Ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
Ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, ὧν εἴην ἐγώ.

Amor ἀρετῆς πλεῖστον ὑπάρχων, hic dicitur ἐπ' ἀρετὴν ἄγων ἔρως; cuius ſe Theagenes & Charicleam σώματα dicebat, σωφρονοῦντος ἔρωτος, αἰχμάλωτα, *Heliodoro* IV, p. 194. Cuius ſupra dedi verſum primum, hic totum canticum adſcribam, ſpecimen egregium ſuavitatis & facilitatis Euripideae:

Παίδευμα δ', Ἔρως, σοφίας, ἀρετῆς
Πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν
  Οὗτος ὁ δαίμων
Πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς·

Καὶ γὰρ, ἄλυπον τέρψιν τιν' ἔχων, A
Εἰς ἐλπίδ' ἄγει.
Τοῖς δ' ἀτελέστοις τῶν τοῦδε πόνων
Μήτε συνείην, χωρὶς τ' ἀγρίων
Ναίοιμι τρόπων.
Τὸ δ' ἐρᾷν προλέγω τοῖσι νέοισιν
Μήποτε φεύγειν,
Χρῆσθαι δ' ὀρθῶς, ὅταν ἔλθῃ.

Nam bonum eſt pauxillum amare ſane, inſane non bonum eſt: quae *Plauti* ſententia Circul. I, Sc. III, 20, eadem erat *Euripidis*, moderatam Venerem deſiderantis. Hic quoque miſeros iudicabat, in quos *tota rueret Venus*; felicem contra *cui placidus leniter* afflaret *Amor.* Perditae ſpectabat *Plutarchus* Tragoediae locum, iſta ſcribens T. II, p. 132. B
A. πρὸς τὸν οἶνον, ἅπερ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτέον,

Εἴης μοι μέτριον δέπας, εἴης,
Μηδ' ἀπολείποις.

δέπας eſſe videtur a *Plutarcho*; ſcribi potuit ab *Euripide*

Εἴης μοι μετρία θεὸς αἰεὶ,

Eurip. Iphig. in Aul. v. 543, Μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ Μετά τε σωφροσύνας μετέσχον λέκτρων Ἀφροδίτας, &c. Med. v. 630, εἰ δ' ἅλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω. *Grotius*, in *Stobaeo* ſuo p. 239, iſta Latina fecit, *Dulce & ſalubre quae modum novit Venus*, de his *Euripideis* ex Antigone,

Ἣν δ' εὖ προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν. C

quae mihi quidem illud ſignificare non poſſe videntur, atque in alium ſenſum accipienda: praecedunt enim iſta:

Ἀνδρὸς δ' ὁρῶντος ἐς Κύπριν νεανίου
Ἀφύλακτος ἡ τήρησις

ut illic pro ἐρῶντος pereleganter emendavit *S. Musgravius* in Exercit. p. 100, haec fortaſſe non male ſuccederent,

Ἣν δ' οὐ προσῆται, Κύπριν ἥδιστον λαβεῖν.

Quod ſi non admiſerit, vel *admittere recuſaverit*, nolentis *flore frui iucundiſſimum*; Vt ſenſus non multum ſit diſſimilis iſtius verſus:

Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος.

Di-

A Diverſiſſimi generis Trochaicos, prout illos *Grotius* interpolavit in Exc. p. 423, 425, exhibet *Barnes* p. 512, niſi quod iſta [Οὐδέν ἐστί μοι Πικρὸν] ὃ περὶ σοῦ φορήσω· *nil erit pro te grave*, *Nil acerbum*, quae *Grotius* addidiſſe ſe fatetur verſui explendo, mutari ſiverit in ὃ παρὰ σοῦ φ. Vtrumque ſatis erit iis monſtraſſe qui Graece docti harum rerum guſtum habent. Duo quoque verſus *Grotius* hinc diſtractos in ſuam certe ſedem non reſtituit. Reiectis emblematis facile redibunt emendatiora quaedam, partim ex *Clemente Alex.* cui ſoli debet iſtos verſus *Grotius*, Strom. IV, p. 620, 621; ſic ibi *Clemens :* Φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐελπίδης περαινῶν,

Εὖ λέγειν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ,
Κἀκπονεῖν, ἃ ᾽ν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.

B Ex eadem *Clementis* pag. petita quoque ſunt ſequentia, atque ex eadem ſcena dramatis :

Ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει
Ἄλοχον, ἐν κοινῷ τε λύπης θ' ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.

His iſta proxima ſubiunguntur apud *Clementem :* τό, τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύειν· κἂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει,

Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω.

καί,

οὐδέν ἐστί μοι
Πικρόν· μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή
Τί γὰρ δὴ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε.

C Attendenti primum apparebit verba quaedam apud *Clementem* loco ſuo mota; neque enim cohaerere ὑποδεικνύειν & κἂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει. deinde, verba Poëtae, κἂν ταῖς συμφοραῖς, *Clementem* iunxiſſe more ſuo cum ἐπιφέρει· tandem, *Clementem* ſcripſiſſe primum iſta: τό, τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύει,

Σοι δ' ἔγωγε . . . .
Καὶ κακῶν. . . . . πικρόν.

his ſubiunxiſſe,

Κἂν ταῖς συμφοραῖς, ἐπιφέρει, . . . μετὰ τῶν φίλων
Εὐτυχεῖν . . . . . .

Nunc concinnari poterunt *disiecti membra Poëtae.* atque hi quatuor erunt *Euripide*, niſi egregie fallor, digni trochaici:

Σοὶ δ᾽ ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ᾽ ἀνέξομαι, A
Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσειν οὐδὲν ἐστί μοι πικρόν.
Κἂν [τε] ταῖσι συμφοραῖσι [δυστυχεῖν] μετὰ τῶν φίλων,
Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε;

duo horum medii ſic fuerant a *Grotio* facti:

Καὶ κακῶν τῶν σῶν ἀνοίσω· καὶ [γὰρ] οὐδὲν ἐστί μοι
Πικρὸν, [ὃ περὶ σοῦ φορήσω. δυστυχεῖν] μετὰ τῶν φίλων

In iſtorum ſecundum, verbis ultimis a me revocatis, pro συνοίσω, recipi debebat συνοίσειν, veteri more poſitum pro συμφέρειν· quo ſenſu nempe Medea dicitur in cognomine Trag. v. 13, πάντα συμφέρουσ᾽ Ἰάσονι. *Antiphon* vid. p. 122, 21. & *Thom. M.* in Συμφορά. Συνοίσειν adhibitum *Xenophonti* ſaltem & *Iſocrati*. *Heſychius*: Συνοίσειν, συνεισενεγκεῖν. Ex Lexico *Rhetor.* Biblioth. *Coiſlin.* p. 493 vulgatum, Συνοίσειν, τὸ εἰς αὐτὸ (L. ταὐτὸ) συμφέρειν, Ταραντῖνοι. excidit, opinor, Comici nomen, & legendum: Ἄλεξις Ταραντίνοις. alibi plus ſemel iſtud citatur *Alexidis* drama; his etiam in Excerptis Grammaticis *Montfauconi* p. 482, Κάθου, Ἄλεξις Ταραντίνοις. ibidem legitur, Καθίσω, καθεδοῦμαι. ἀπολέγων διαμαρτανούσῃ· ubi ſuſpicarer in ἀπολ. latere nomen Ἀπολλόδωρος, cuius dramata memorantur Ἀπολείπουσα· Ἀποκαρτερῶν. Ἀποτυγχάνων &c. niſi legiſſet in Cod. MS. *Clar.* *Ruhnkenius* ἀπολέγει. & corrigendum putaret, Εὔπολις λέγει. B

Ex eadem forte dramatis incerti ſcena petiti ſex trochaici, qui paucis interiectis ſequuntur apud *Clementem* p. 621, hinc apud *Grotium* & *Barneſ.* P. 512, hic etiam, paucis emendatius ſcriptis, adponentur:

Οὐδεμίαν γ᾽ ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον·
Ἡ ᾽ρετὴ δ᾽ ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ, C
Ἥ τις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν γ᾽ ἐπίσταται·
Πρῶτα μὲν γε τοῦθ᾽ ὑπάρχει, κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
Χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇγε νοῦν κεκτημένῃ·
Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς, ...

γύναι verſui viſum fuerat explendo paene neceſſarium ad Phoen. p. 209; quod quidem omnes anteponent viri Magni ſupplementis, Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ [μορφὴν] κρῖνον ἐστιν, ἀλλ᾽ [ὁ] νοῦς. Clar. *Heathius* ad meam coniecturam, *de huiusmodi*, inquit, *coniecturis non niſi perquam incerte ſtatui poteſt.* huius obſervati veraciſſimi, neque adeo tamen ignoti ſtudioſis harum literarum, non-ſemper vir Doctiſſimus fuit recordatus. In iſtis Euripideis materfamilias locuta, mulier certe, quod liquet ex *Clemente*, conſilia novae nuptae dediſſe videtur, qualia dat in Epiſto-

la

A la Dorica *Meliſſa* Clearetae; & qualia in *Euripidis* cognomine dramate Andromache Hermionae; quorumque ipſa in ſe fuerat utilitatem experta: legantur in *Euripidis* Troaſin uxoris optimae mores expicti v. 640—651. In eius Androm. leguntur iſta v. 206, οὐ τὸ κάλλος, ὦ γύναι, Ἀλλ᾽ αἱ ᾽ρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνόντας. VS. 212, Χρὴ γὰρ γυναῖκα, κἂν κακῷ πόσει δοθῇ, Στέργειν, ἅμιλλάν τ᾽ οὐκ ἔχειν φρονήματος. v. 228, Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γύναι, &c. addam & iſta Hermionae v. 236, Ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι. Si ne nunc quidem vocula γύναι, quae neceſſario debuit omitti *Clementi*, *Heathio* placet, neque etiam aliis eius Popularibus, alteri ſpatium vacuum relinquamus, nunquam nobis rediturae.

Trochaicos iſtos praecedit apud *Grotium* & *Barneſium Euripidis* praeceptum medicis datum, quod cum *Hippocratis* ſententia comparans *Clemens Alex.* Strom. VI, p. 749, dixiſſe propterea ſcribit *Euripidem*
B ἐν ἑξαμέτρῳ χρήσει, prout emendat *Ti. H.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 227. Ab omiſſis pendere potuit in Euripideis ἰατρεύειν· quae ſic, una tantum inſerta litera, legi deſiderem:

ὅσοι δ᾽ ἰατρεύειν καλῶς,
Πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν,
Τὴν γῆν τ᾽, ἰδόντας τὰς νόσους σκοπεῖν χρεών.

ſimile praeceptum ex *Eurip.* Bellerophonte ſervatum *Stobaeo* p. 539, 48. *Grot.* p. 418. comparavit *Gatakerus* A. M. P. c. X, p. 519. In iſtis ex incerto dramate litera ne quem offendat ſaepius producta, verſus faciet *Euripidis*, qui velut proverbialis adhibetur *Euſtathio* in Il. Λ, p. 840, 30,

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

C Ex eiusdem *Clementis* L. III Strom. p. 520, dedit nobis & *Barneſio* (v. 334—340) *Grotius* matris Euripideae querelam, vitam ἄπαιδα foecundo matrimonio praeferentis. Tractavit eumdem locum *Euripides* in Medea v. 1090—1104, in Alceſti v. 882—888, in Oenomai ῥήσει quam inde ſervavit *Stobaeus* Tit. 76, *Grot.* p. 329. ceterorum *Euripidis* nihil illic attulit. Quos habet ex Tragoedia *Clemens*, ſententia, praeter verborum compoſitionem, monſtrat Euripideos eſſe, ſunt autem hi verſus:

Ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
Τίκτω· τεκοῦσα δ᾽, ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
Στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακούς·
Χρηστοὺς δ᾽, ἀπολέσασ᾽· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους,

Τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀῤῥωδίᾳ. A
Τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
Ψυχὴν πολεύειν, κἀπὶ τῇδ' ἔχειν πόνους;

Melius iſta nunc diſtincta quam ante, voculas aliquot ex *Clemente* re-
ceperunt, partim etiam *Heathio* probatas; cuius tamen in ultimo ho-
rum verſuum coniecturam Grotianae poſtpoſui. Legitur apud *Clem.*
οὐκ ἀρκεῖ μίαν Ψυχὴν ἀπολύειν· corrigit *Heathius* ἀπολαύειν, interpreta-
tur, *unius vitae fructus percipere.* Latina miror, & invectum anapae-
ſtum, quem toties iſta ſede deturbavit: ſed forſan αυ in ἀπολαύειν, ipſo
iudice, corripi poterat, ut ευ corripit (1) in γευοίμην. *Grotii* placet
ψυχὴν πολεύειν. *Heſychius:* Πολεύειν, τρέφειν, οἰκεῖν, περιέχειν, θεραπεύειν,
περιάγειν. unum hinc auferatur οἰκεῖν, *Homeri* ſpectans πολεύειν in Od. x,
223, *verſari*; reliqua huic loco ſatis congruunt: quique terram *verſat*
aratro πολεύων dicitur *Sophocli* Antig. v. 348. —— Quae medio ho- B
rum verſuum locum invenit, interpretibus certe non intellecta βραχυ-
χυλογία, poſita diſtinctione nunc quidem facile patebit attendenti:
Plena forma loquendi ſcriberentur iſta hunc in modum: Τεκοῦσα δὲ παῖ-
δας

(1) In *Eurip.* Iphig. in Taur. v. 952, ad Δαιτὸς γευοίμην· Clar.
Heath. „*Quid obſecro eſt* γένεσθαι δαιτὸς ἢ πώματος. *Procul du-*
„ *bio reponendum eſt* γευοίμην.” Hic enim rei metricae peritus,
pro iambo, ſpondeum admiſit in ſecundam ſenarii ſedem; aut
diphthongum ευ ſtatuit ab Attico poſſe Poëta corripi, ut οι
nonnunquam corripitur; neutrum doctis ille ſuis Popularibus
aut auribus Batavis adprobabit. Scripſerat *Euripides*, ut vul-
gatur: ὅπως Δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα· *ut ab ipſorum* C
convivio ſeparatus eſſem: δίχα γενέσθαι, ut *Euripidis*, phraſis eſt
Thucydidea I, p. 42, 12. p. 78, 81. VI, p. 442, 70. *Thucydides*
autem Atticiſmi regula. *Xenophontis* Cyrus K. Π. VIII, p. 140, 10,
ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν ἐκ —— σώματος δίχα γένηται, *mens cum a corpore*
fuerit ſeparata. Matris caede contaminato quid Athenis eve-
nerit Oreſti narrant *Athenaeus* ex Atthide *Phanodemi*, x, p.
437. C. & *Plutarch.* T. II, p. 613. B. emendatus *A. Schotto* Ob-
ſerv. Human. v, c. 29. conf. *Jo. Meurs.* de Reg. Athen. III,
c. 8. & *Th. Stanlej.* in *Aeſch.* Choëph. v. 289. —— Magis ad-
huc inſolens, praeter cetera, viſum fuiſſet Atticis auribus in
ſcena ἐσθίειν, quod, pro ἐσθίοιμι, in Heraclid. v. 681, legi for-
ſan potuiſſe ſuſpicabatur Clar. *Heath.* qui moleſte non feret,
quod

A δας χρηστοὺς, τούτους ἀπολέσασα στένω· ἐὰν δὲ ἢ τοὺς χρηστοὺς σεσωσμένους εἰσορῶ, Τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀρρωδίᾳ· metu nempe μὴ πάθωσί τι, ut loquitur in Oenomai dramatis fragmento. Edaces parentum ſollicitudines duobus verſibus expreſſit in Med. v. 1100 ſcribens,

> Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,
> Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
> Βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.

Iſtius quam dicebam Atticae βραχυλογίας exempla ſimillima *Sophocles* quidem & *Euripides* perpauca ſubminiſtrabunt: non illud diverſiſſimum, quod ex iocoſo dramate *Euripidis* Scirone praebet *Pollux* IX, 75,

> Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ, πῶλον ἂν δίδως ἕνα,
> Τὰς δὲ, ξυνωρίδ'· αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
> B Φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν.

praeter *Thucydidea*, proximum hoc accedit *Demoſthenis* de falſa legat. p. 240, §. 331, Νῦν δ' ἃ μὲν ἂν πλεύσασι σῶσαι, βαδίζειν κελεύων ἀπολώλεκεν

---

quod in Adnot. in Hippol. quae dederat accentibus deſtituta, iisdem inſtruxerim. Ipſe vocibus in alium a ſe ſenſum acceptis, ad mentem lectori declarandam, accentus imponere nonnunquam ſe coactum ſenſit: in Alceſti v. 504, συμβαλῶν corrigens pro συμβαλών. v. 565, τῳ, pro τῷ. v. 921, εἶμεν, pro εἰμέν· Androm. v. 1036, ἀν' pro ἄν. Iphig. Aul. v. 62, συναμυνεῖν, pro συναμύνειν. v. 995, & alibi, ταὐτὰ pro ταῦτα. Heraclid. v. 198, κελεῦσι, C pro κέλευσι. v. 690, προσιθεὶς, pro προσίθεις. Helenae v. 1248, χρόνια, pro χρονία. Ionis v. 236, τᾶσδ' ἐρωτᾷς, pro τάσδ' ἐρώτα. v. 578, ἀναμένῃ, pro ἀναμενεῖ. v. 711, κύρῃ, pro κυρεῖ. Elec. v. 873, νυν, pro νῦν. v. 625, πορσυνῶν, pro πόρσυν' ὡς. In his, & in centenis ſimilibus vim vocum Lectori ſoli monſtrant accentus. —— Quid itaque? an accentus libris Graecis Poëtarum ſaltem atque Oratorum ſunt eiiciendi, qui certe, quod nemo, credo, diffitebitur, verſuum & periodorum modulo nocent? Quinimo ſunt ad ſignificatuum diverſitatem determinandam perneceſſarii; quod in iſtis ſuis correctionibus ſenſiſſe virum Doctiſſimum opinor. Accentibus, quam occupant, ſede relictis, ſic tamen ſtatuo, ne unicum quidem verſum Poëtae, & ne unicam quidem Oratoris periodum legi debere ſecundum accentus.

λεκεν οὔτος· ἃ δ' εἴπουσι τἀληθῆ, ψευδόμενος. plene dixiſſet: ἃ δ' ἰὼ εἴπου- A
σι τἀληθῆ σῶσαι, ψευδόμενος ἀπολώλεκεν.

Ex proximis verſibus unum omiſerunt: quinque debuerant ex *Clementis* L. III Strom. p. 521 hac ratione ſcribi:

> Ὦ δυστυχεῖν φὺς καὶ κακῶς πεπραγμένοι·
> Ἄνθρωπος ἐγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
> Ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπαντ' ἐνήρξατο
> Τρέφειν ὅδ' αἰθὴρ, ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς.
> Μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει.

Quos ex *Grotio* praebet *Barnes* vs. 355, &c. leguntur apud *Dionyſ. Halicarn.* de Compoſ. verbor. p. 8. apud eumdem *Dionyſium* omiſerunt *Euripidis* iſta p. 55, 25, Ὦ βασιλεῦ χώρας τᾶς πολυβόλου Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει, quae una litera transpoſita, prima praetermiſſa, B
ſic videntur ſcribenda:

> Βασιλεῦ χώρας τᾶς πολυόλβου,
> Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

Sed, altero loco *Dionyſii* poſitis ſi voculam liceret interiicere commodam, paulo melius fortaſſe ſic poſſent illa diſponi:

> Μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων,
> Ψυχή [γε φίλη,] τί περισσὰ φρονεῖς;
> Εἰ μὴ μέλλεις
> Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

hoc ſi minus placet, non diſplicebit, opinor, Homericum φίλε θυμὲ, C
Theognidi aliisque adhibitum, in his apud *Athenaeum* IX, p. 388. E. F. αἰεί μ' ὦ φίλε οὐ με τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς. *Alcaei*, cuius alia quaedam his olim ad avis πορφυρίδος nomen firmandum praefixa nobis perierint, verba fuiſſe ſuſpicor:

> Αἴρεις μ', ὦ φίλε θυμὲ, τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς.

Anime mi, effers me, ſicut alis extenſis porphyris evolat in altum.

Quam dederat *Grotius* p. 433, vocem non Graecam περσίτερον [κάλλος] admiſit *Barn.* in v. 385. alia tribuit *Barneſio* vir Clar. Iſta ſunt in *Galeni* Protrept. p. 3, 9, *Corporis olim forma ſtulte ſuperbi, quum evanuit*

A *nuit illa*, τῷ γῆρα λοιδορῶντ', (ſic legendum non λοιδοροῦντας) δέον ἑαυτοῖς, καὶ τὴν Εὐελπίδην ἐπαινοῦσι λέγοντα, οὐ γὰρ ἀφελὲς εἶναι περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσῳ λαβεῖν, hinc iſta mihi videntur *Euripidis:*

οὐ γάρ ἐστιν ἀσφαλὲς,
Περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως λαβεῖν.

fac de uxore loquutum; ſenſus erit, *non eſſe tutum uxorem ſibi ſumere, cuius forma prae quotidianis nimis excellat:* utraque vox eſt Euripidea: μέσως legitur in eius Hec. v. 1120, Androm. v. 873, Herc. v. 58. ἢ 'ν μέσῳ vel μέσον aeque commodum eſſet: μέσον κάλλος eſſet *media forma*, ſeu *mediocris pulcritudo:* Περαιτέρω, id eſt πλέον, legitur in *Eurip.* Phoen. 1675, Androm. 270, Iphig. in Taur. 247. *Thucyd.* p. 216, 17, οὐδὲν (δεινὸν) ὅτι οὐ ξυνέβη, καὶ ἔτι περαιτέρω, *cuncta fuere, & alia am-*
B *plius*, *Salluſtius.* habet & in Trachin. v. 676, *Sophocles.*

Sophoclis eſſe verſus, quos dedit *Barnes.* ut Euripideos, vs. 422-425, recte monuit *Heathius*; non animadverterat *Sophocli* quoque tributos a *Plutarcho* T. II, p. 89. A. ubi φιλεῖ γὰρ, inquit, ὁ τοιοῦτος, κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

[Φιλεῖ γὰρ πολλὴν] γλῶσσαν ἐκχέας μάτην
Ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἴπῃ λόγους.

quam lectionem praetuliſſem *Stobaeanae*, οὓς ἑκὼν εἶπεν κακῶς, niſi veram ſervaſſet *Clemens Alex.* Paedag. II, p. 181, 12, —— Φιλεῖ ——

Ἄκων ἀκούειν, ἅπερ ἑκὼν εἶπεν κακῶς.

C Praeïvit in his *Heſiodus* Ἔ. κ. Ἡ. v. 721. —— *Ariſtides* T. III, p. 726, ὁποῖ' ἄττ' ἂν εἴποις, τοιαῦτ' ἂν ἀκούσεσθαι (Leg. τοιαῦτ' ἀντακούσεσθαι· & vid. *Iobi* XI, 2.) χρὴ προσδοκᾷν. Euripidea, ſeu *Menandri* ſimilia, *Terentio* (Andr. V, IV, 17.) non ignota fuere ſcribenti,

Si mihi perget quae volt dicere, ea quae non volt audiet.

A

C A P V T XXIII.

De eloquentiae abuſu in Attica Republica.

Euripides morum erat magiſter. Eloquentiâ cur unis Athenis tot oratores valuerint. Illam alibi in Graecia fuiſſe neglectam. Abuſus eloquentiae Ciceroni agnitus & Quinctiliano. Secundum illos etiam Athenas perdidit. De demagogis atque oratoribus diſputatur. Omnes Δημαγωγοὺς *fuiſſe* ῥήτορας· *non contra.* Δημαγωγοῦ *honeſta principum in civitate virorum olim adpellatio. Locus tractatur Eupolidis nunc primum editus.* B *Poſtea ſic dicti quicunque gererent & quomodocunque remp. aliis etiam adpellationibus deſignati. Corruptis moribus Demagogi peſſimi fuerunt adulatores, ornate dicentes ſpecioſa. Euripides illos & abuſum damnat eloquentiae. A demagogis diverſi* ῥήτορες, *in tribunalibus bonorum accuſatores & malorum patroni, flagitia verborum obſcurantes ornamentis, Athenis venales. Mercenariis patronis exemplo ſuo praeivit Antiphon. Socrate fingit Ariſtophanes indigna. In hos etiam rabulas Euripidis quaedam, cui vindicatur ex Clemente dictum.* Εὐγλωσσία *adverſarium in foro vel quomodocunque* Νικᾶν· *cui contrarium* ἡττᾶσθαι. Εὔγλωσσος· διεπὴς, διέπεια.

Socratis exemplum ſequutus, iſthac iam aetate corruptos civium C ſuorum mores emendare ſtuduit *Euripides*, ἄξιος ὡς ἀληθῶς Σωκρατικῆς διατριβῆς, ut vere *Clementi* dicitur *Alex.* in Protrept. p. 65, 12. ſi praeſtare non adeo potuit, facere tamen conatus eſt, quod Poëtam decere dicit *Agathon* in *Ariſtoph.* Ran. v. 1041. Pro iſtius aevi licentia malos cives nominatim inſectabatur *Ariſtophanes*, quorumdam etiam optimorum irriſor maledicentiſſimus. Humanitatis amans, *Euripides* ſub heroicis perſonis, antiquis certe, vitia civitatis Atticae plurima modeſte notavit; nullum frequentius, quam bonis civibus & civitati perniciosum eloquentiae ſtudium. Vim ornate dicendi florente Republica rebus omnibus paene anteponebant Athenienſes, quique illa pollerent, omni honoris genere cumulabant; ut minime mirandum ſit, Athenis, vigente libertate, tot oratores eminentiſſimos prodiiſſe, pae-

A paene nullos extra Athenarum ambitum. Hanc in rem digniſſima lectu
ſub finem Libri primi Hiſt. Rom. ſcribit *Vellejus Paterculus*. In non-
nullis Graeciae civitatibus facultatem bene dicendi nec profiteri lice-
bat neque exercere. Cretenſium hac de re legem, expreſſam *Lycur-
go* Spartano, memorat ex Academicorum ſcriptis *Clitomachi* & *Char-
midae Sextus Empiricus* Ἀντιῤῥ. II περὶ ῥητορικῆς, (§. 20, 21,) quo libro
protulit pleraque *Sextus*, quae dicta fuerant in abuſum eloquentiae,
Romanorum etiam diſertiſſimis agnitum, *Ciceroni* & *Quinctiliano*. *Ci-
cero* de Off. II, c. 14, *quid eſt tam inhumanum*, inquit, *quam eloquen-
tiam, a natura ad ſalutem hominum* —— *datam, ad bonorum peſtem per-
niciemque convertere.* Idem *Cicero* apud *Ammian. Marcellin.* XXX, c. IV,
Mihi, ait, *hoc plus mali facere videtur, qui oratione, quam qui pretio iu-
dicem corrumpit: quod pecuniâ corrumpere prudentem nemo poteſt; dicendo
poteſt.* *Quinctilianus* I. O. XII, c. I, *ſi vis*, ait, *illa dicendi malitiam*
B *inſtruxerit, nihil* —— *publicis privatiſque rebus pernicioſius eloquentia.*
Quae ſcribit eam in rem plura *Quinctilianus*, illa pleraque congruunt
Atticis huius aetatis oratoribus, ſive populo quid ſuaderent diſſuade-
rentve; ſeu ſceleratis nebulonibus cauſas orantes patrocinarentur; aut
innocentes in iudicio capitis arceſſerent, omnibus certe modis vexa-
rent immeritos. His *rerum natura* (verba ſunt *Quinctiliani*,) *non pa-
rens, ſed noverca, facultatem dicendi, ſociam ſcelerum, adverſam innocen-
tiae, hoſtem veritatis* inveniſſe dicenda eſt. Nihil horum in Atticos
oratores dixit *Cicero*, nihil adeo *Quinctilianus*; ea tamen uterque, ex
quibus iſta conficias. *Cicero* pro L. Flacco, c. VII, *illa*, inquit, *ve-
tus* [Graecia] *quae quondam opibus, imperio, gloria floruit, hoc uno ma-
lo concidit, libertate immoderata ac licentia concionum.* Concionum te-
meritas concionantibus eſt imputanda; a quorum ore pendebant in
theatro homines imperiti, rerum ſaltem publicarum *rudes ignarique*: at-
C que hinc malorum repetit originem *Quinctil.* Declam. CCLXVIII, p. 509,
*Civitatum ſtatus ſcimus ab oratoribus eſſe converſos: ſive illam Athenienſium
civitatem, quondam late principem, intueri placeat, acciſas eius vires anim-
advertemus vitio concionantium.* De temporibus etiam vigentis adhuc
Reipublicae dici potuit, quod ſcribit de recentioribus *Livius* XXXI,
c. 44, *nec unquam ibi deſunt linguae promtae ad plebem concitandam: quod
genus, cum in omnibus liberis civitatibus, tum praecipue Athenis, ubi ora-
tio plurimum pollet, favore multitudinis alitur.* Illic *Dukero*, eximio ſa-
ne viro, laudatus *H. Stephanus*, Dialogo de Graecorum moribus, *lin-
guas promtas ad plebem concitandam* potius τὰς τῶν δημαγωγῶν fuiſſe cen-
ſet, quam τὰς τῶν ῥητόρων. Hoc idcirco miror, quod mihi liquet ex
iſthoc etiam libello, ad hanc partem Atticae Reipublicae non indili-
genter attendiſſe hominem inter paucos Linguae rerumque Graecarum
peritiſſimum, *Henr. Stephanum*. Non omnes quidem Ῥήτορες Athenis

 erant

erant δημαγωγοὶ, ſed omnes δημαγωγοὶ, ut erant, dicebantur etiam ῥήτορες. Recte *Gellius* N. A. III, c. XIII, *Is Calliſtratus*, (inquit, quem ſectari coeperit *Demoſthenes*,) *Athenis orator in republica fuit: illi δημαγωγοὺς appellant.* Vbi ῥήτορες aliquot ἔνδοξοι καὶ μεγάλοι, qui ante claruerint, quam ipſe ad rempublicam acceſſerit, memorantur *Demoſtheni* de Cor. p. 177, primus comparet Καλλίστρατος ἐκεῖνος. Hi quidem boni conſiliarii populum utiliter ducebant, erantque adeo optimi δημαγωγοί· nec enim natura ſua nomen illud odioſum eſt, ſed honeſta primum fuit magnorum in civitate virorum appellatio; qui, ſapienter populares, moribus nondum corruptis, ſpecioſis utilia praeferenti populo placebant. Tales fuere Solon, (1) Miltiades, Ariſtides, Themiſtocles, Pericles, alii, populares iisdem, & Senatores, & Imperatores optimi, προεστᾶσι τῆς πόλεως καὶ στρατηγοί. quam in rem legi poterunt *Iſocrates* p. 170. C. 262. C. D. *Demoſth.* (uſus Editione ſum Pariſina *Benenati*) p. 24, §. 30, 31. *Aeſchines* c. Tim. p. 4, 23. Talis ad exemplum Solonis, Ariſtidae, Periclis, fuit apud Athenienſes Phocion, pace A B

---

(1) *Eupolis* in Comoedia quadam ſua (ἐν Δήμοις, ut ſuſpicor ob narrata *Plutarcho* in Pericle p. 153. E. conf. *Eupolidéa Stobaei* p. 239, 49 &c.) Miltiadem & Periclem excitabat ab inferis, qui imperium abrogarent ſui temporis Imperatoribus, adoleſcentulis luxurioſis, quique virtutes Imperatorias non in mente haberent, ſed in pedum malleolis repoſitas. Ad iſta *Ariſtidae* T. III, p. 374, τῶν Κωμικῶν τις ἐποίησε τέτταρας τῶν προστατῶν ἀνεστῶτας· haec leguntur in *Scholiis* ineditis, quae Clar. *Petri Burmanni Secundi* perinſignem ornant Bibliothecam, quaeque digniſſimi Poſſeſſoris mecum humanitas communicavit: Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην, καὶ Ἀριστείδην, καὶ Γέλωνα, (corrigo, Σόλωνα,) καὶ Περικλέα. ἐν τούτοις οὖν ἔνεισι δύο φησὶ Περικλῆς καὶ Μιλτιάδης. λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως, Καὶ μηκέτι ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλεεῖ, ἐάσα τ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα Ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. C
Eupolidis ſic mihi ſcribendi videntur verſus:

Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτίαδες, καὶ Περίκλεες,
Ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
Ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Sen-

A ce rector civitatis prudentiſſimus, bello quinque & quadraginta vicibus deſignatus Imperator: vid. *Plutarchi* Phocion p. 744. F. 745. A. Talis apud Romanos M. Cato, quo, teſte *Cicerone* de Orat. III, c. 33, *nemo apud populum fortior, nemo melior ſenator: idem facile optimus Imperator.* Notatu digniſſima verba ſunt *Solonis* apud *Diogen. Laërt.* I, 64, τὸ θεῖον καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται ὀνῆσαι τὰς πόλεις, οἱ δὲ ἀεὶ τὸ πλῆθος ἄγοντες (atque adeo οἱ δημαγωγοὶ) ὅπως ἂν γνώμης ἔχωσιν· οὕτω δὴ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι, εὖ μὲν ἀγόντων, εἰσὶν ὠφέλιμοι, κακῶς δὲ ἀγόντων, οὐδὲν ὠφελοῦσιν. dicti veritatem Attica demonſtrat hiſtoria: ſalutares ante, poſt mortem Periclis nihil amplius civitati profuere *Solonis* leges, mutandarum legum libidine, quae demagogos agitabat, morumque depravatione in contemptionem adductae. Honeſtam olim bonorum civium adpellationem fuiſſe δημαγωγοῦ monſtrant vel *Ariſtophanis* ex Equit. iſta v. 191,

B Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
Ἔτ' ἐστὶν ἀνδρός, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους·

olim

Senſum arbitror expreſſiſſe me Comici paulo ſuperius; & verbis minus invidioſis turpe vitium obvolviſſe notatum Comico, dum μειράκια dixit κινούμενα· quo ſenſu *Euripidis* Macareus apud *Ariſtophanem*, ἐκίνει Ἀδελφὸς —— τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Reſpexiſſe mihi videtur in his *Eupolis Archilochi* Trochaicos,

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον,
Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
C Ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως.

Haec nobis *Archilochi* ſervarunt *Dion Chryſ.* Or. 33, p. 399. & *Galenus* in *Hippocrat.* T. V, p. 630, 30. & 618, 8. quibus formam indidit trochaicorum *D. Heinſius* Lect. *Theocr.* c. 8, p. 323. in una voce errantem corrigit *T. H.* in *Heſych.* T. I, p. 959. Hi autem *Eupolidis* verſus *Hegeſippo* mihi videntur obverſati, ſeu quicunque orationem inter *Demoſtheneas* ſcripſit de Haloneſo, cum haec in ultima ſcriberet oratione p. 53, §. 53, εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε. de quibus, *Longino* quoque tractatis, Sect. 38, 1, *Hermogeni* p. 294, *A. Dounaeo* in *Demoſth.* p. 74, 75, dici poſſent, quae huius eſſe loci non viderentur.

olim itaque fuerat. Pericles, bonis omnibus laudatus, δημαγωγὸς *Iſo-* A
crati p. 184. D. *Princeps* ille *conſilii publici*, dicitur ἄγων τὴν πολιτείαν
Thucydidi p. 82, 11. *Plutarcho* in Nicia p. 524. D. ἀπό τε ἀρετῆς καὶ λό-
γου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων. Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ legi poterit a-
pud *Pollucem* IV, 34.

Moribus mutatis, ut erant bonis civibus inviſi plerique qui male
rempublicam gerebant, debuit etiam odioſum fieri nomen Δημαγωγῶν.
Sic tamen omnes, ſive bene rem adminiſtrarent, ſeu male, diceban-
tur Athenis, qui verba faciebant in concione populi, οἱ λέγοντες *De-*
moſtheni, οἱ λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ *Lyſiae*, qui decreta condebant; qui
foedus, bellum, pacem vel ſuadebant vel diſſuadebant; quique adeo
in univerſum perſonam gerebant συμβούλων, ut dicuntur ſaepe *Dinar-*
cho c. Dem. p. 99, 22. p. 102, 36, 39. haberi volebant populares, &
conſiliarii; dici amabant & *patroni civium*, προστάται, *Ariſtoph.* Εἰρ. v.
683. Ἐκκ. v. 176. *Thucyd.* VIII, c. 65. Qui gerebat rempublicam, B
λέγων καὶ γράφων *Demoſtheni* de Cor. p. 150, §. 151, *Plutarcho* in Pho-
cione p. 744 F. 751. A. eſt γράφων ψηφίσματα· in Alcib. *Plutarchi* p.
200. B. ἔγραψε τῶν ῥητόρων Δημόστρατος καὶ εἶπεν. ubi de ſe *Critias* ad Al-
cibiadem p. 209. F.

Γνώμην δ', ἥ σε κατήγαγ' ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
Εἶπον, καὶ γράψας τοὔργον ἔδρασα τόδε.

Οἱ λέγοντες καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες demagogi ſunt apud *Athen.* XII,
p. 532. C. in verbis *Theopompi*, qui partem hiſtoriae Philippicae di-
cavit moribus enarrandis τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, *Athen.* IV, p. 166. D.
in qua certe parte potuit ingenio *Theopompus* obſequi. Vbique δημα-
γωγοὶ dicti, dicuntur & ῥήτορες καὶ δημαγωγοὶ, *Iſocrati* p. 185. B. Duas
proponit in *Heſychio* coniecturas Clar. *Jo. Toupius* Emend. III, p. 279,
quarum alteram iam dederat *Jo. Meurſius*, altera vereor ut probari C
poſſit. Dicuntur οἱ δημαγωγοῦντες ῥήτορες, *Sexto Empir.* p. 297. ſaepe-
numero ſimpliciter ῥήτορες, *Ariſtophani*, *Andocidae*, *Lyſiae*, ceteriſque;
dicuntur & πολιτευόμενοι· ſive τὰ κοινὰ vel τὰ πολιτικὰ vel τὰ τῆς πόλεως
πράττοντες· ſcripſiſſe *Lyſias* videtur p. 118, 10, παρασκευάζεται τὰ πολιτικὰ
πράττειν καὶ ἤδη δημηγορεῖ· conf. 307, 15. 309, 13. 423, 6. *Demoſth.*
p. 221, §. 192. cui p. 144. §. 104. iunguntur πολιτεύεσθαι καὶ δημηγορεῖν.
Andocides c. Alcib. p. 32. A. στρατεύονται μὲν οἱ πρεσβύτεροι, δημηγοροῦσι δὲ
οἱ νεώτεροι. *Calliſtratum* τὸν δημηγόρον Iphicrates adiungebat ſibi, teſte *Xe-*
noph. Ἑλλ. VII, p. 344, 34.

Cum *Solonis* leges nihil amplius proficiebant, hi demagogi blanda
oratione decipientes adulabantur populo: vere *Sextus Empir.* Ἀντιῤῥ. II,
§. 41, ὁ δημαγωγὸς, inquit, κακοδιδασκαλεῖ τοὺς πολλοὺς τὰ κεχαρισμένα λέ-
γων, καὶ διαβολαῖς αὐτοὺς ἐξαλλοτριοῖ πρὸς τοὺς ἀρίστους. Pravae huius δημα-
γωγίας

A γωγίας temporibus antiquiſſimis Theſeo Rege iam praebuerat exemplum Meneſtheus Petei filius, πρῶτος (ὥς φασιν) ἀνθρώπων ἐπιθέμενος τῷ δημαγωγεῖν, καὶ πρὸς χάριν ὄχλῳ διαλέγεσθαι, ut ſcribit *Plutarch.* in Theſeo p. 15. B. *Ariſtophanis* & Oratorum dicta de demagogis proferri poſſent plurima; ſed noſtro nunc ſufficiet inſtituto dixiſſe, praeſertim his temporibus demagogo, qui populo placeret, vim ornate dicendi fuiſſe neceſſariam. Duas ſibi res confidentiam & vocem defuiſſe confitetur *Iſocrates* quominus ad rempublicam acceſſerit Orat. ad Philipp. p. 98. C. πρὸς μὲν τὸ πολιτεύεσθαι πάντων ἀφυέστατος ἐγενόμην τῶν πολιτῶν· οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν οὔτε τόλμαν &c. & in Panathen. p. 234. E. Legitur in *Ciceronis* Catone Maj. c. v, [*Iſocrates*] *eum librum, qui Panathenaicus inſcribitur, quarto & nonageſimo anno ſcripſiſſe dicitur. Ciceronem* vero hoc in loco poſuiſſe, non quod vulgatur, ſed, *ſcripſiſſe ſe dicit*, quod & in uno Cod. Palatino repertum fuit, lique-
B bit *Iſocratem* comparanti p. 288. E. Neque vox tantum ſonora, verum eloquentia requirebatur in demagogo, qua mellitos verborum globulos in aures animosque auditorum inſinuaret. *Ariſtoph.* Equit. v. 215,

τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,
Ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς,
Τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά,
Φωνὴ μιαρά, γέγονας κακός, ἀγοραῖος εἶ.

Qui haec & centena ſimilia Comicorum non illibenter audiebant, quos habebant deſpicatui, iisdem utebatur populus, ἐπιθυμῶν προπηλακίζειν τοὺς ἐν ἀξιώματι καὶ συκοφαντεῖν· ut de Hyperbolo loquens in Alcibiade ſcribit *Plutarch.* p. 197. A, Semper autem populo in concione placebant οἱ λόγῳ τέρποντες ῥήτορες, ut Cleoni dicuntur *Thucydidae* III, c. 40, qui tribuit ipſis τὸ εὖ εἰπεῖν, ipſemet hac re populo com-
C mendabilis & impudentiſſima confidentia. *Andocidae* dicitur Alcibiades τοὺς μὲν λόγους δημαγωγοῦ, τὰ δὲ ἔργα τυράννου παρέχων. *Iſocrates* Or. de Pace p. 159. D. αὐτοί, inquit, πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Haec & ſimilia qui habuerit in numerato, ne dubitabit quidem, quin ſui temporis demagogos, atque hanc Atticae civitatis peſtem ſaepenumero ſuis in tragoediis reſpexerit *Euripides*; velut in his, quae facit Hecubam ad Ulyſſem dicentem in Hec. v. 253,

Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
Ζηλοῦτε τιμάς, μηδὲ γινώσκοισθέ μοι·
Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
Ἢ τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

Vbi

Vbi nuncium facit in Oreſte narrantem quid evenerit in Argiva po- A
puli concione, poſt primum oratorem illic v. 900,

ἀνίσαται
Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων, θράσει,
Θορύβῳ τε πίσυνος, κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ,
Πιθανὸς ἔτ᾽ ἀστοὺς (ſic l.) περιβαλεῖν κακῷ τινι.
Ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
Πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.
Ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ᾽ ἀεὶ,
Κἂν μὴ παραυτίκ᾽ αὖθίς εἰσι χρήσιμοι.

his ultimis utilia ſpecioſis praeferentes populo commendatos voluit; quumque ſupra dixiſſet Oreſtes v. 770,

Δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας· B

ſubiicit Pylades,

Ἀλλ᾽ ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ᾽ ἀεί.

In his Cleone non meliorem Cleophontem demagogum obverſatum Tragico, quod ſuſpicatur *Scholiaſtes*, veriſimile reddit quod ex *Philochoro* nobis narrat, firmatum a *Diodoro Siculo* XIII, c. 53. ubi de homine ſeditioſo notatis a *Weſſelingio* multa poſſent addi. Pernicioſam hanc civitati facundiam non dubito quin reſpexerit dum iſta ſcribebat ſub Phaedrae perſona Tragicus noſter in Hippol. v. 486,

Τοῦτ᾽ ἔσθ᾽ ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
Δόμους τ᾽ ἀπόλλυσ᾽, οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν, C
Ἀλλ᾽ ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.

Iſtorum verſuum loco ſuſpicor in Editione prima dramatis lectos, quos nobis adſervavit *Stobaeus:*

Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ᾽ ἀνθρώποις ἔχειν
Φωνὴν, ἵν᾽ ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
Νῦν δ᾽ εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

ſic iſtos verſus eſſe ſcribendos alibi iam fuit monitum.

Quos habet ex eius Archelao *Stobaeus Geſneri* p. 215, 5, pro λέγε, ſcribendo λέγ᾽ εὖ, facile ſanari poterunt:

Ἁπλοῦς

A Ἁπλοῦς ὁ μῦθος, μὴ λέγ' εὖ· τὸ γὰρ λέγειν
Εὖ δεινόν ἐστιν, εἰ φέροι τινὰ βλάβην.

Huc etiam ſpectaſſe dictum videtur in Troaſin v. 967, ſic, ni fallor, emaculandum:

Πειθὼ διαφθερεῖ σε τῆσδ', ἐπεὶ λέγεις
Καλῶς κακοῦργος οὖσα. δεινὸν οὖν τόδε.

Vulgatur, Πειθὼ διαφθείρουσα τῆσδ'. In Bacchabus quae dicit in Penthea Tireſias conveniunt in malos demagogos Atticos v. 268,

Σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρονῶν ἔχεις,
Ἐν τοῖς λόγοισι δ' οὐκ ἔνεισί σοι φρένες.
B Θρασὺς δὲ δυνατός, καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνὴρ
Κακὸς πολίτης γίγνεται, νοῦν οὐκ ἔχων.

Sed nusquam hoc malorum civium genus clarius expinxit quam ſub perſona Thebani praeconis in Supplicibus v. 412 & ſeqq. civitas, inquit, a qua miſſus huc venio,

Ἑνὸς πρὸς ἀνδρός, οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται.
Οὐδ' ἔστιν αὐτὴν ὅστις, ἐκχαυνῶν λόγοις,
Πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει·
Οὐδ' αὐτίχ' ἡδύς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Εἰσαῦτις ἔβλαψ', εἶτα διαβολαῖς νέαις,
Κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ', ἐξέδυ δίκης.

Iſta nobis ratione locum emendavit *Jer. Marklandus*, quem, in At-
C ticis quoque Scriptoribus exercitatiſſimum Criticum, latere veritas non poterat. „ His, inquit, verſibus deſcribit Euripides, ſub perſona „ Praeconis Thebani, mores Rhetorum & δημαγωγῶν ſui temporis."

Hi Demagogi ſaepe bonos cives accuſabant in iudicio; ſed & a demagogis diverſi rabulae, ſive ῥήτορες, in tribunalibus dominabantur: hoc quoque genus peſſimorum civium notavit *Euripides*, qui ſua vi dicendi turpiter abutebantur ad iudices corrumpendos; ſive ipſi pro ſe verba facientes ſcelera ſua ſpecioſis argumentis defenderent, ſeu patrocinarentur aliis, qui quidem eſſent indigni patrocinio: nam *nocentem aliquando, modo ne nefarium impiumque, defendere —— patitur conſuetudo, fert etiam humanitas*, iudice *Cicerone* de Off. II, c. 14. Indignabatur *Euripides*, inſontes in iudicio toties vexari; iuſtitiam & leges perverſis interpretamentis violari; resque turpiſſimas orationis ornamentis velari; non adeo, quamvis hoc quoque noluerit, *pulcra vocabula pigris*

Praetendi vitiis, ut loquitur *Claudianus* in Eutrop. II, v. 206, *verbisque decoris* Obvolvi *vitium*, ut *Horatius* Serm. II, Ecl. VII, 41. Hoc qui faciebant Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, in *Ariſtoph*. Pluto v. 159. Sed in Atticos iſtos oratores potius congruit illud *Muſonii* apud *Stobaeum* p. 597, 54, τὰ δεινὰ καλλωπίζουσί τε καὶ ἐπισκιάζουσιν ἑτέροις ὀνόμασιν, & *S. Joannis Chryſoſt*. T. III, p. 27. B. στωμυλία ῥητόρων τοῖς κατεγλωττισμένοις λόγοις ὑποκλέπτουσα τὴν ἀλήθειαν. In iudicio ſaepenumero, A

Καὶ τὰν ἀλάθειαν τὸ δοκεῖν βιάζεται·

quae *Simonidis* ſententia turpiter vitiata in *Scholiis* ad *Eurip*. Oreſt. v. 225, ſincere ſcripta proſtat ad v. 780. Scripſiſſe mihi *Menander* videtur,

Τὸ ψεῦδος ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει
Ἐνίοτε μείζω, καὶ πιθανωτέραν ὄχλου.

non quod vulgatur in *Stobaei* Titulo XII Florileg. περὶ ψεύδους· Τὸ πιθανὸν ἰσχὺν —— *Dinarchus* c. Demoſth. p. 97, 1, εἶτ᾽ οὐ δεινὸν ὅτι —— ἴσχυσεν ἂν τὸ ψεῦδος τῆς ἀληθείας μᾶλλον. v. 6, νῦν τὰ νόμιμα —— καὶ τὰ δίκαια καὶ τἀληθῆ ἀσθενέστερα γενήσεται τῶν Δημοσθένους λόγων; καὶ ἰσχύσει μᾶλλον τῆς ἀληθείας ἡ —— διαβολή; *Aeſchines* c. Cteſiph. p. 55, 21, εὕρηνται κρείττονες λόγοι τῶν νόμων. p. 67, 2, dicitur ipſi *Demoſthenes* καλλίστοις ὀνόμασιν αἰσχίστας πράξεις γράφων. B

Ob ſcelera periclitantibus quam facile fuerint patroni venales Athenis, ex variis liquet *Ariſtophanis* e Nubibus dictis: vid. v. 1034, & ſeqq. ubi ſe gloriatur Ἄδικος,

Αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν.

illic v. 444 & ſeqq. rabulis iſtis dignae leguntur adpellationes. Pluti verſus eſt 379,

Τὸ στόμ᾽ ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. C

Lycurgus c. Leocratem p. 167, 23, ἐκπέπληγμαι, inquit, μάλιστα ἐπὶ τοῖς —— μισθοῦ συναπολογουμένοις ἀεὶ τοῖς κρινομένοις. Ceteris patronis mercenariis exemplum iam praebuit *Antiphon*, cuius quidem, teſte *Philoſtrato*, p. 499, *Comici* meminerunt ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ, καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδομένου πολλῶν χρημάτων αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσι. nec fruſtra populo ſuſpectum *Antiphontem* fuiſſe διὰ δόξαν δεινότητος quod ſcribit *Thucyd*. VIII, c. 68, eventus docuit. Illud minime protritum eſt, quod in Prooemio librorum de Vitis *Soph*. narrat *Philoſtratus* p. 483, f. Sophiſtas tribunalibus excluſos Athenis, ὡς ἀδίκῳ λόγῳ τοῦ δικαίου κρατοῦντας καὶ ἰσχύοντας παρὰ τὸ εὐθύ. Romae quidem notum eſt quid legato Athenienſium Carneade audito cenſuerit *Cato* cenſorius. Sed mendaciſſima malevolentia Strepſiadi dat in Nubibus ſuis

Ari-

A *Ariſtophanes* magiſtrum Socratem, unum omnium maxime alienum ab oratoriis artibus. Is cauſae ſuae fretus iuſtitia ad iudices initio *Platonis* Apologiae, *ex me*, inquit, *audietis* πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, οὐ μέντοι —— κεκαλλιεπημένους γε λόγους, ὥσπερ οἱ τούτων, ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, οὐδὲ κεκοσμημένους.

Nunc ponam Euripidea quaedam, quibus malos Oratores, καλλιεπουμένους, ſive καλλιλεκτοῦντας, reſpexiſſe videtur, ſpecioſa oratione ius & leges violantes. In eius Hecuba cum ſceleri ſuo Polydorus honeſtam cauſam praetexuerat, illamque verbis ornatiſſimis commendaverat, ad iudicem Hecuba v. 1194,

Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτὲ
Τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον·
Ἀλλ', εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν·
B Εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς,
Καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτε.
Σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
Ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί.

ultimum ſic verſum exhibet Cod. *MS*. Leid. ſequentem 1201 (ed. *King.*) ſi Codicibus abeſſet, nemo, credo, requireret.

Ad Eteoclis impiam orationem ſui muneris memor Chorus in Phoeniſſ. v. 529,

Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς,
Οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ' ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.

In Ione ſenex v. 832,

C Οἴμοι, κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ,
Οἳ, συντιθέντες τἄδικ', εἶτα μηχαναῖς
Κοσμοῦσι.

Suam, ut ſaepe, ſententiam *Euripides* Medeae tribuit, in Med. v. 579,

Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ ὅστις, ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν
Τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.

Haec qui legerit non dubitaturum confido, quin ſint *Euripidis* ex perdito dramate verſus, quos ex Tragoedia ſervavit *Clemens Alex.* Strom. 1,

 p.

p. 340, 341, quosque *Grotius* ut incerti Tragici poſuit in Excerptis. A
Sic verſus iſti leguntur apud *Clementem* minus emendate ſcripti:

Ὦ παῖ, γένοιντ' ἂν εὖ λεγόμενοι οἱ λόγοι
Ψευδεῖς· ἐπῶν δὲ κάλλεσιν νικῷεν ἂν
Τἀληθές· ἀλλ' οὐ τοῦτο τἀκριβέστατον,
Ἀλλ' ἡ φύσις καὶ τοὐρθόν· ὃς δ' εὐγλωσσίαν
Εἰ καὶ σοφὸς μὲν, ἀλλά γε τὰ πράγματα
Κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

Primorum verſuum deteriorem vulgata lectionem dedit *Grotius*, veram, ut arbitror, aut verae proximam *Marklandus* in *Eurip.* Suppl. v. 109, nam virum arbitror humaniſſimum ſuae hanc etiam praelaturum:

Ὦ παῖ, γένοιντ' ἂν οἱ λελεγμένοι λόγοι
Ψευδεῖς· B

propter haec *Euripidis* in Suppl. v. 333, Ἐμοὶ λόγοι μὲν, μῆτερ, οἱ λελεγμένοι Ὀρθῶς ἔχουσ'. Iphig. in Aul. v. 402, Οἵδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων Μύθων. &c. —— Vltima recte conſtituit, ante *Grotium*, *Sylburgius*,

ἀλλ' ἐγὼ τὰ πράγματα
Κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

in hanc ſententiam *Thucydides* III, c. 67, [ἔργων] ἀγαθῶν μὲν ὄντων, βραχεῖα ἡ ἐπαγγελία ἀρκεῖ· ἁμαρτανομένων δὲ λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίγνονται. ἀλλ' ἢν ἡγεμόνες &c. —— ἧσσόν τις ἐπ' ἀδίκοις ἔργοις λόγους καλοὺς ζητήσει. De armis Achillis iudicaturos iubet Ajax *Antiſthenis* p. 181, 28, μὴ εἰς τοὺς λόγους σκοπεῖν, περὶ ἀρετῆς κρίνοντας, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα μᾶλλον. (τἄργα σκοπεῖν *Sophocles.*) & Palamedes *Gorgiae* p. 191, 18. *Dion* C
Chryſ. Or. LXIX, p. 622. A. ἄτοπον, inquit, ἀπὸ (ſic ſcribendum pro ὑπὸ) τῶν λόγων μᾶλλον, οὓς λέγοι τις, ἢ ἀπὸ τῶν ἔργων εἰδέναι καὶ τεκμαίρεσθαι τὸν ἑκάστου βίον.

Sed in iſtis *Euripidis* verſibus vitioſa,

ὃς δ' εὐγλωσσίαν
Εἰ καὶ σοφὸς μὲν

minus attendenti videri poterit recte *Grotius* ſanaſſe, corrigendo,

ὃς δ' εὐγλωσσίαν
Ἀσκεῖ, σοφὸς μὲν

qui quidem verbi noverit ἀσκεῖν uſum, & meminerit, *Iſocratis* eſſe phra-
ſin,

A ſin, τὴν δεινότητα τὴν ἐν λόγοις ἀσκεῖν. ego tamen iam dudum plane mihi perſuaſi, in vitiatis εὐγλωσσίαν εἰ καὶ latere voces ſinceras, εὐγλωσσίᾳ νικᾷ· atque adeo *Euripidem* hic ſcripſiſſe:

ὃς δ' εὐγλωσσίᾳ
Νικᾷ, σοφὸς μὲν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ πράγματα
Κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

qui facundia dicendi victor eſt in iudicio, huius ille quidem rei peritus eſt; ſed facta verbis ſemper equidem anteponenda iudico.

Qui ſententiis iudicum liberabatur etiam in foro Νικᾷν, qui cauſa cadebat dicebatur ἡσσᾶσθαι. Scripſerat *Iſaeus*, non quae vulgantur in eius Orat. de Agniae Haered. p. 86, 3, τὰ μὲν νικᾶσθαι, τὰ δὲ ἡττᾷν· quorum hoc illis ne uſitatum quidem; ſed ſcripſerat, τὰ μὲν ἡττᾶσθαι, τὰ δὲ νικᾷν. quod harum rerum ſcientes verum eſſe fatebuntur; aliis nunc
B commode demonſtrari non poteſt, ubi ſufficient Euripidea quaedam emendationi verſus Euripidei firmandae. In Oreſte legitur v. 942,

Ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν,
Νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων.

Vbi praeceſſerant in Supplicibus iſta v. 433,

Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων ὅ, τ' ἀσθενὴς
Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει.

ſequitur v. 437,

Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.

Vbi vulgatur in Hecubae v. 292,

Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
C Πείσει.

A. Gellius praebet τὸ σὸν Νικᾷ, N. A. XI, c. 4. In *Ariſtoph.* Ran. v. 1521,

Ἔκρινα νικᾷν Αἰσχύλον·

ut de Alcibiade, qui tantum valuit dicendo, *ut nemo ei potuerit reſiſtere*, *Andocides* p. 31, 42. *iudices*, inquit, νικᾷν ἔκριναν αὐτόν. Incertum ſcripſeritne *Comicus* in Veſp. v. 579, δίκην νικᾷ, an δίκῃ νικᾷ. nam in Equit. v. 93 —— νικῶσι δίκας. alibi legitur uſitatior ſtructura, qua hic in Euripideis εὐγλωσσίᾳ Νικᾷ. In Equit. *Ariſtophanis* v. 833, Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας, *Laudo linguae tuae volubilitatem*, qui quidem Reipublicae ſis praefuturus. Suaviloqui Neſtoris eloquentiam τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος vocat *Eurip.* ap. *Athen.* initio L. XV, quocum dicto comparari poſſunt *Eurip.* Alceſt. v. 357. Iphig. in Aul. 1211. Εὔγλωσσος eſt εὐεπής, εὐγλωσσία dicitur & εὐέπεια· quorum hoc *Procopio* reſtitui

de-

debet in *Ieſaiae* XLIII, 20, p. 492, *per* Σειρῆνας παρίστησι τοὺς ἔξω τινὰς σοφοὺς A
ἔπεια (imo δύεπεια) κεκοσμημένους, πρὸς θεὸν ἐπιστρέψοντας. illud, ni fallor, ſcripſerat *Menander*, ſi *Menandri* ſunt verſus apud *Stobaeum* p. 217, 23,

> Αἰσχρόν γ' ὅταν τις, δύεπὴς γλώσσῃ φυεὶς,
> Γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους.

pro vulgato ἐπὶ, ἤπιος edidit, p. 145, *Grotius*.

C A P V T XXIV.

De Phoenicis Euripidei dramatis argumento.

Phoenicis Euripidei unde erui poſſit argumentum, viris doctis in- B
cognitum. De Phoenice iuvenilia Homero narrata, in verſibus etiam Ariſtarcho male reiectis. Homerei loci monſtratur elegantia. Iuvenis Phoenicis πταῖσμα. *Secundum Euſtath. Euripidi fingi Phoenicem* ἄπταιστον, *immunem omnis culpae; qualis laudatori Sophiſtae fingitur Ageſilaus* ἀναμάρτητος. Ἄπταιστοι *quinam Iudaeis Helleniſtis. De Euſtathio, qui in Homero raro loca profert librorum S. S. Enniani Phoenicis de Graecis facti verſus. Amyntorides Homereus & Euripideus moribus pinguntur diverſis. Ex Hieronymo de Poëtis & aliunde Dramatis firmatur argumentum. Ad illud accommodantur fragmenta quaedam. De rei moribus iudici potius ſpectandis quam* C
accuſantis teſtibus. Non omnibus laudatum dictum, Patriam eſſe ubicunque bene ſit. Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ γέρων. ΙΔ. ΔΙ. ΛΙ. & Μ. *permutantur a librariis.* Δμῶς *vox etiam Euripidea. Vxoribus ancillari pecunioſis pauperes, vetulos iuvenibus. Seni coelibi prolem deſideranti datum a Deo Delphico, docti Poëtae miniſterio, conſilium non abſurdum,* Ἰσοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

Admirator *Homeri Sophocles* in argumentis ex iſto fonte petitis ſi ſaepenumero fuit auſus, Cyclicos veteres aliosque ſequutus, ab *Homero* tradere diverſiſſima, de *Euripide* hoc minus eſt mirandum.

Quid

A Quid in multis novaverint Tragici plene cognoſceremus, ut arbitror, ſi perveniſſent ad nos *Aſclepiadis* Τραγῳδούμενα, & librorum *Hieronymi Rhodii* de Poëtis ea pars, qua de Tragicis egerat. Sed vel ex reliquiarum antiquitatis lenta comparatione multa poſſunt detegi. Praebeat hanc in rem ultimum nobis exemplum *Euripidis Phoenix*. Ex iſta Tragoedia Graeci tantum verſus pauci ſuperſunt; & de his, quos *Barneſius* dedit, aliquot videntur eiiciendi, quorum loco decem ex *Ennii* Phoenice ſuperſtites collocari poterunt, de Graecis converſi.

Nihil admodum his ineſſe fateor ex Phoenice notis reliquiis, ex quo conficias argumentum dramatis. Aliunde tamen illud erui poterit; inter ſe comparatis *Aeſchine* contra Timarch. p. 21, 32, *Suida* in Ἀναγυράσιος· & *Euſtathio* in *Hom.* Il. 1, p. 667, 35. Adhibuit *Euſtathii* verba, ſed in his ceterisque longius a vero aberravit, *Hieron. Columna* ad *Ennii* fragm. p. 276. Ad verba *Euſtathii*, καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι ἄπληστον τὸν Ἥ-
B ρωα συντηρεῖ· „hoc eſt, ait, & in Phoenice Euripides indiviſum (ab „ Achille ſcilicet) conſervat heroem. Hunc, — cum matris Hippo- „ damiae precibus impulſus Clytiam patris pellicem ſtupraſſet, cumque „ id reſciſſet Amyntor, odioſum atque inviſum iam inde habuit." Non mirum profecto patri Phoenicem odioſum fuiſſe, ſi patris filius pellicem ſtupravit.

Error eſt in his *Columnae* verbis non unus: ἄπληστος hoc ſenſu non potuit ab *Euſtathio* poni, Graecis inuſitatum. Phoenix in *Euripidis* dramate nihil habuit commune cum Achille, quippe qui Peleo nondum eſſet natus, cum evenirent iſthoc in dramate narrata. Secundum *Homerum* quidem, matris non iniuſtis precibus expugnatus, Amyntorides ad patri dilectam puellam paulo propius acceſſit, ἆσσον ἦλθε Κλυτίας, non ut cupidinem expleret; ſed ut illa, ſuum iuvenis experta vigorem, ſenilem patris averſaretur amplexum, ſuaeque adeo matri minus eſſet
C odioſa. Pondus illa iuvenile non experta Phoenicis, ἄπειρος & prorſus ἀταυρώτη, potuerat forſan Amyntoris eſſe contenta συκίνῃ 'πικουρίᾳ· ſed ἥτις ἀνδρὸς ἦν γεγευμένη vetulum profecto debuit ἀθερίζειν. Amyntor *Homeri*, puellam ubi ſenſit doctiorem quam ante, facile ſuſpicatus palaeſtram, in qua fuerat exercita, filio diras imprecatus eam vovet partem infructuoſam, qua in ſe peccaverat. Cum non irrita caderent vota; (malis enim precibus (1) parentum Dii libenter morem gerebant iſtarum regionum) hanc

---

(1) Nollem his exemplis etiam Amyntoris & Theſei *Platonem* uſum L. XI de LL. p. 931. B. De his antiquis Patrum imprecationibus exſtant obſervata quaedam Clariſſ. *Claudii Franciſci Fraguierii* in Hiſt. Acad. Reg. Inſcript. T. V, p. 24, & ſeqq.

hanc indignatus Phoenix ſibi factam contumeliam, accenſus ira, impium facinus videtur meditatus in patrem, quod Deus benignior a- A
verterit. Iisdem in aedibus cum irato patre verſari poſtea noluit Phoenix; ſeque contulit exul ad amicum aequalem Pelea, qui partem regionis primum dedit, poſtea filium ipſi commiſit regendum. Haec ſua iuvenis peccata narrat Achilli, non ille ſeverus minoris caſtigator, *Homeri* Phoenix Amyntorides.

Prorſus hinc diverſam in ſuo Phoenicis dramate ſcenam inſtruxit *Euripides*; tametſi rem narraverit eodem articulo temporis, quo contigere *Homero* tradita, atque inter eosdem, geſtam. Sed ab *Homero* nondum auſim ſecedere, ne quis haec mea conferens ad illius carmina finxiſſe me dicat quae ne *Homerus* quidem confinxerit; humanum *Homero* iuvenis commemorari Phoenicis peccatum, at nullum facinus impium, quod fuerit in patrem meditatus. Haec itaque legat Homeréi Phoenicis: B

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
Δήμου θῆκε φάτιν, καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

Per multa ſecula, fateor, hi verſus abfuere ab oratione Phoenicis in Il. ι; ab *Ariſtarcho*, ne lecti nocerent iuvenibus, eiecti carminibus *Homeri*: hoc nos docet *Plutarchus* T. II, p. 26 F. 27. A. & ſimul quam apte fuerint ab *Homero* atque utiliter, ſecus ac Grammaticus arbitrabatur, ſcripti: quod plenius demonſtrat *Plutarchus* de Adulat. & Amici diſcr. p. 72. B. Laudo *Jo. Henr. Lederlinum*, cuius, narrante *Steph. Berglero*, conſilio verſus iſti ſunt in Editionem *Wetſtenianam* recepti; *Barneſium* quoque, qui ſedem illis in Edit. Cantabrigienſi reſtituit, ut arbitror, ſuam poſt verſum 457 Iliadis Ἰῶτα. Locorum *Plutarchi* viris doctis prior tantum innotuiſſe videtur. Hoc exemplo C
diſci poterit, quanta fuerint etiam in *Homeri* poëmatis graſſati licentia; ut minime mirandum ſit ſi poſtea idem in aliis multo frequentius fecerint. Praebebit aliud exemplum haec eadem hiſtoria.

Superius a me narratis conveniunt plerisque verſus *Homeri* ex Il. ι, 448, &c. Qui mea legunt patienter ne hic quidem Phoenicis *Homerici* verſus aliquot elegantiſſimos relegere recuſabunt:

Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων
Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς

Πολ-

A Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς.
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.

ultimo horum verſuum proximos quatuor illos Poëta ſubiecerat, quos *Ariſtarchus* inconſiderate voluit eiectos quam occupabant ſede.

In his ſuaviſſimus ſenex ſuam quidem iuvenis in amatore patre, patre tamen, irritando culpam fatetur; atque adeo ſibi puellaeque, quam pellicis loco Pater haberet, προχθῆναι, quae *Theocriti* Simaethae (Eid. II, 143) videbantur τὰ μέγιστα. Iuvenile peccatum Poëta verbis quantum potuit imminuit aptiſſimis. Vxorem Amyntor ἀτιμάζεσκε· haec, optimi iuvenis mater, non tantum λισσέσκετο, ſed filium αἰὲν λισσέσκετο γούνων· & quid adeo obſecrabat mater Phoenicem? non ut in eodem
B cum patre ſe inquinaret volutabro; non μιγῆναι, ſed Παλλακίδι προμιγῆναι· antequam adeo ſenex, qui ſibi pellicem deſtinaverat, cum ea rem habuiſſet: ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. *Euſtathius* veterum Criticorum exhibet obſervationem non ineptam, qua nititur quod dicebam de verbo προμιγῆναι· τὴν Κλυτίαν Ἀμύντωρ (p. 667, 3) οὔπω μὲν ἔγνω, καθὰ οἱ παλαιοί φασιν, εἰς τοῦτο γὰρ ἀνέτρεφε. διὸ οὐδὲ μιγῆναι φησὶν ὁ Φοῖνιξ τῇ παλλακίδι, ἀλλὰ προμιγῆναι, ἤτοι πρὸ ἐκείνου μιγῆναι, ἵνα ἐχθήρειε τὸν γέροντα. Matris, non iniuſta petentis, expugnatum ſe Phoenix fatetur precibus feciſſe, quod illa tam *cupienter cupierat*:

Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα·

Hoc ſi peccatum erat in patrem, & πλαῖσμα iuvenile Phoenicis, hominum ille more fecit; πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες, *Jacobus* inquit in Epiſt. III, 2.

C Ἄνθρωπος ὢν ἔπταικε·

Liceat mihi verba hic adhibere *Comici* veteris ſenſu diverſo poſita apud *Stobaeum* p. 530, 9. ut vel hinc intelligantur *Columnae* non intellecta *Euſtathii* verba, de *Euripidis* Phoenice p. 667, 35, καὶ Εὐελπίδης γὰρ ἐν Φοίνικι ἄπταιστον (ſic vulgatur) τὸν Ἥρωα συντηρεῖ.

Sed valde notabilia ſunt quae haec verba proxima praecedunt apud *Euſtathium*. Vt praeceptor Achillis vitiis etiam iuvenilibus caruiſſe cenſeretur, *Nyſſaeënſis Ariſtodemus*, Rhetor & Grammaticus, Homerea ſic μετέγραψεν, ut dixiſſe videretur,

Τῇ οὐ πιθόμην οὐδ' ἔρεξα· ſive potius, οὐδ' ἔρξα.

atque adeo negaret ſe feciſſe, quod fatetur. Qui hoc tradit apud *Euſtathium Apion* laudatores mutati verſus *Ariſtodemum* ait inveniſſe: ἀδοκιμήσας ἐτιμήθη, ὡς εὐσεβῆ ποιήσας τὸν Ἥρωα. miror quod addit de *Soſiphane*,

phane, fortaſſe Tragico: περὶ δὲ αὐτοῦ Σωσιφάνης τὴν τοιαύτην εὗρε γραφήν. A minime miror iſta: καὶ Εὐελπίδης δὲ ἐν Φοίνικι ἄπταιστον τὸν Ἥρωα συντηρεῖ. *Euripides in Phoenice heroa* ſuum *ſervat* ſic *lapſus* & offenſionis *immunem*, ut nullius inſimulari poſſit culpae, atque adeo omni careat reprehenſione: haec mihi vocis ἄπταιστος iſto loco vis eſſe videtur: Iudaeis Graecienſibus, Sacrisque Scriptoribus noſtris, quos tamen nominatim nusquam (2) memorat in ſuis ad *Homerum* commentariis *Euſtathius*, ſupra captum ſeculi ſui perdoctus ille antiquitatis admirator, Iudaeis, inquam, Graece loquentibus ἄπταιστοι ſunt paene iidem qui dicuntur illis ἀπρόσκοποι, ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχοντες· & μηδενὶ σκανδάλου ἀφορμὴν παρέχοντες. In Epiſtola *Iudae* §. 24, φυλάξαι ἀπταίστως· *Vulgatus* reddidit *conſervare ſine peccato*: huc ſpectat in *Gloſſario Gr. Lat.* Ἄπταιστος, *Inpeccatus*, *irreprehenſibilis*. Qui ſub nomine *Xenophontis* Ageſilaum laudavit, talem illum finxit. In Ed. *Hutchinſoni* p. 80, ἀναμάρτητος inquit, ἐτελεύτησε, quem *Xenophon* in Hellenicis ut virum B egregium miratus, hominis tamen atque Imperatoris peccata commemora-

---

(2) Partim verum eſt, quod in Gnomolog. Homerica p. 278 ſcribit *Jacobus Duportus*: „Euſtathius, — in tam vaſtis Com„mentariis (in Homerum) Sacros Scriptores raro admodum „citat; Sacram Scripturam, quod ſcio, nunquam." — Illud ubi merito miratum *Duportum* dixerat *J. A. Fabricius* B. G. L. II, c. III, 10, quam huius dat ſilentii vir eximius rationem vereor ut illis ſit adprobaturus, qui commentarios *Euſtathii* legerunt. Per Sacros Scriptores, dum Sacram Scripturam diſtinguit, *Duportus* Eccleſiaſticos voluit intellectos. Veriſſimum autem eſt, in tam vaſto opere *Homeri* commentatorem, quo C centenos laudat Scriptores Profanos, ne unicum quidem nominatim citaſſe Scriptorem Sacrum libri Novi Foederis aut Antiqui; neque etiam nominatim ullum veterem Scriptorem Eccleſiaſticum. Quinimo ne narrata quidem in libris noſtris Sacris attigit, ubi commoda ſe praeberet occaſio. Haec quamvis vera ſint; parce quidem, nonnunquam tamen verba quaedam profert de libris Sacris petita. Ex libris N. F. ſunt quae praebet in Il. Γ, p. 289, 39 [κονιάω —— ἐξ οὗ] τοῖχος κεκονιαμένος. in Il. Ε, p. 443, 33 [ὁποῖον καὶ τὸ,] βάλε σεαυτὸν κάτω. Antiqui Foederis loca quaedam obſcurius deſignata reperientur in *Hom.* Il. Β, p. 178, 48. p. 234, 21, τὸ αἷμα σταφυλῆς τὸν οἶνον λέγειν, ἐντεῦθεν ἦρται. Il. Γ . . . . φῶς ἀναβαλέσθαι ἱματίου δίκην. [*Pſalmi* CIII, 2, verba proferuntur & in *Schol. ad Theocrit.*

A morare non praetermiſit: ut unum de multis attingam, vid. Ἑλλ. L. v, p. 333, 29, quaeque illic ſequuntur & p. 334.

Talem quoque fecit in hoc ſuo dramate Phoenicem Amyntoriden *Euripides*, non qualem ſe *Homeri* ſenex iuvenem fuiſſe fatebatur, iuvenilia paſſum atque ἀνθρώπινα ἁμαρτόντα. Habuit hac etiam in re probabiliter *Euripides Pherecyden*, aut *Hellanicum*, vel *Piſandrum*, vel *Epicum* ex Cyclo, quem imitaretur; neque ab *Ariſtophane*, nec ab aliis propterea reprehenſus. Τὸν ἄπλαιστον, Phoenicem, opinor, *Euripidis* ipſum, audiamus *Ennii* verbis loquentem, ſervatis ex huius Phoenice *A. Gellio* N. A. VII, c. 17,

Sed virum vera virtute vivere animatum addecet;
Fortiterque eum vacare adverſus adverſarios:
Ea libertas eſt, qui pectus purum & firmum geſtitat;
B *Aliae res obnoxioſae nocte in obſcura latent.*

Hos

crit. VI, 21.] Il. Ζ, p. 486, 20, ὁ ὡς ἄνθος ἄχρι θάλλειν γνωματεύων τὰ ἡμέτερα. in Il. Ι, p. 693, 33, ὡς ἐν τῷ, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας· eadem ex *Pſ.* VIII, 4, praebet in Il. Ξ, p. 977, 28. in Il. Φ, p. 1342, 36. ὡς ἐν τῷ, ἀνῆκεν ἡ γῆ βοτάνας, ex *Geneſ.* I, 12. Libri *Iobi* Scriptor ipſi dici videtur in Il. Φ, p. 1316, 30, τὶς τῶν θείων καὶ πάνυ μεγάλων, qui ἐν οἰκείῳ λόγῳ meminerit Σειρὰς καὶ Ὠρίωνος. & deſignari *Iobi* XXXVIII, 31, ubi noſtris in libris Graecis Πλειάδος fit & Ὠρίωνος mentio. —— Sed diſciplinae, quam vir eruditiſſimus profitebatur, alia
C quoque in iſtis ad *Homerum* commentariis quaedam indicia reperientur in Il. Α, p. 86, 13. p. 94, 40. Δ, p. 357, 3. Θ, p. 595, 30. Μ, p. 867, 18. in Odyſſ. Θ, p. 323, 11. Ι, p. 340, 4. Λ, p. 416, 37. In Il. Α, p. 73, 25, οἱ τῆς ἡμετέρας, ait, θείας αὐλῆς Μέροπας τοὺς ἀνθρώπους ἐπικληθῆναι φασὶν ἀπὸ τοῦ μερισμοῦ —— τῆς ὀπὸς, ὃν ἔπαθον μετὰ τὸν τῆς Χαλάνης πύργον, διαμερισθέντες ἁπανταχοῦ τῆς γῆς. hunc tamen locum obſervatum quoque *Duporto* fuiſſe liquet ex ipſius in *Theophr.* Praelect. p. 225. Qui dicitur ipſi in Od. Χ, p. 785, 15, σοφὸς πάμμεγας καὶ ἱερὸς, *Gregorius* eſt Nazianzi Epiſcopus, cuius ex altera in *Iulianum* Oratione verba cum Euſtathianis attulit *P. Leopardus* Emend. X, c. IX, f. Sed Imperatoris ille *Iuliani* ſcripta libentius legit quam *Gregorii*; certe ſaepius ipſi citatur *Iulianus*, ſemper tamen, opinor, adpellatione, qua οἱ τῆς θείας αὐλῆς fuerant uſi, τοῦ παραβάτου.

Hos quoque verſus ex Phoenice, *Columnae* collectos & *Scriverio*, ip- A
ſius arbitror herois eſſe Phoenicis, atque ex eadem oratione:

Saeviter ſuſpicionem ferre falſam, futilum eſt.

Vt quod factum eſt futile, amici, nos feramus fortiter.

Plus miſer ſim, ſi ſceleſtim faxim: quod dicam fore —

Vltimi trochaici pendet a perditis ſententia: fac amicos, quos ex *Homero* quoque liquet habuiſſe iuvenem fideliſſimos, auctores ipſi fuiſſe, B
ut quomodocunque vindictam de patre ſumeret iniuſto: reſpondere potuit:

Plus miſer ſim, ſi ſceleſtim faxim,

Innoxium pater ira coecus coecaverat: fortiter tulit calamitatem:

Vt quod factum eſt futile, amici, nos feramus fortiter.

Falſam ſuſpicionem non ille *ſaeviter*, ſed tulit, ut,

qui pectus purum & firmum geſtitat,

atque adeo velut ἄπλαστος.

Nihil eſt horum, quod non ſcenae conveniat *Euripidis*, eumdem in hac hiſtoria ſequuti, quem *Apollodorus* III, p. 191, ubi Φοῖνιξ, inquit, C
ὁ Ἀμύντορος —— ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη, καταψευσαμένης (αὐτοῦ videtur inſerendum) φθορὰν Κλυτίας τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος. illic etiam oculorum aciem Phoenici dicitur reſtituiſſe Chiron; & *ſanavit*, ipſo *Propertio* teſte,

Phoenicis Chiron lumina Phillyrides.

II El. I, 62. Sed hoc nihil ad Euripideum huius diei Phoenicem, qui, iam exul abiturus ab iniuſto patre, ut erat, veſte lacera coecus in ſcenam prodiit: *Euripides Ariſtophanis*, Ἀχ. v. 417, 420. Τὰ ποῖα τρύχη; —— Τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; abſurdum eſt *Joannis Tzetzae* commentum ad *Lycophr.* Alex. in v. 421,

Τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν.

Ne ceteros nominem; *Homeri* Phoenici, qui culpam iuvenilem confite-

A ſitetur ſenex, pater diras fuerat imprecatus. *Euripidis* Phoenix, prorſus inſons & ἄπλαιστος, ob falſam ſuſpicionem ab Amyntore patre fuit excoecatus: ob poenam, quam memorat Homericam, nihil eſt cur cenſeremus de Phoenice dicta in Or. XXVII, p. 362. C. D. *Themiſtium* ex *Euripidis* perdita ſumſiſſe Tragoedia: non is unicus eſt error *Jo. Harduini* in iſtum *Themiſtii* locum. Periit Hippolytus *Credulitate patris*, *ſceleratae fraude novercae.* Eadem ſaepe fuit mutatis nominibus fabula. Pellex Amyntoris, a Phoenice iuvene ſecundum *Euripidem* paſſa repulſam, credulum ſenem falſis facile criminibus impulit, ut caſtum iuvenem coecaret. —— Pellex hoc in dramate quomodo dicta ſit, iſta monſtrant *Heſychii:* Ἀμνήστωτος γυνὴ, ἡ παλλακή. Εὐριπίδης Φοίνικι. hinc nonnihil diverſa, quae *Sophoclis* ex Phoenice, multo rarius laudato dramate, memoratur Φορβὰς γυνὴ, *Euſtathio* in *Hom.* Il. Π, p. 1117, 12.

B In Ἀνάγυρον κινεῖν, & in Ἀναγυράσιος δαίμων, alia narrant Paroemiographi: nova quaedam traduntur ex *MS.* Cod. Biblioth. *Coiſlin.* p. 604, N°. 6. ſed qui fecit iſta Latina non intellexit Graecam phraſin αἰτίαν ἔχοντα ἐξυβρίζειν· *parvamque inſulam ſterilem*, λυπρὸν νησίδιον, convertit in inſulam *Lypron*, omnibus aliis inauditam. Solus *Suidas* in Ἀναγυράσιος teſtem laudans idoneum egregia nobis tradidit, atque ad Phoenicis Euripidei argumentum demonſtrandum utiliſſima: memoratur illic etiam Ἀνάγυρος ἥρως, cuius nomen pro ἄνθρωπος (ἀνος) ἥρως reddi poterit *Zenobio* Cent. II, Pr. 55. Iſtius Anagyri ruſticus ex iſto demo dicitur lucum violaſſe, qui propterea, ut erant heroës iſti facile irritabiles, τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν· ἥτις, μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ, inquit, ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς
C φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν. his iſta ſubdit *Suidas:* Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Τραγῳδοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα. In his ἐγκατῳκοδόμησεν, id eſt, καθεῖρξεν εἰς οἴκημα, *Eraſmo* non intellectum, transſumſit *Hieronymus* ab *Aeſchine* contra Timarch. p. 26, 7, (Ed. *Taylori* p. 78, 3,) crudeliſſimum Athenienſis Hippomenis innominati facinus narrante: *Kuſtero* notata dedit & plura *H. Valeſ.* in *Harpocr.* p. 106. conf. *Duker.* in *Thucyd.* p. 216, 217. Cui ſua *Suidas* debet, *Hieronymum* ſi quis aliunde habet incognitum, ut habebat *Eraſmus* in Adag. *Anagyrum commoves*, adeat *Jo. Jonſium* de Script. Hiſt. Phil. II. c. 3, §. 6.

Nulla remanebit amplius ſuper *Euripidis* Phoenice dubitatio, haec ubi fuerint Oratoris *Aeſchinis* rite ſpectata ex eadem Orat. c. Tim. p. 21, Ed. Cl. *Taylori* p. 66. Primum illic de virtutis amore duo verſus exhibet *Euripidis* (ex eius Oedipo petitos) qui dicitur ipſi οὐθενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν. Paulo poſt, πάλιν, inquit, ὁ αὐτὸς ποιητὴς

ἐν τῷ Φοίνικι ἀποφαίνεται (infra legitur recte, v. 43, γνώμας —— ἀποφαί- A
νεται· hic requiri videtur, φαίνεται —— ἀπολογούμενος·) ὑπὲρ τῆς γεγενη-
μένης αὐτῷ πρὸς τὸν πατέρα διαβολῆς ἀπολογούμενος, καὶ ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώ-
πους μὴ ἐξ ὑποψίας μηδὲ ἐκ διαβολῆς ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι. Se-
quuntur tum novem verſus *Euripidis*, in dramate ab amico pro Phoe-
nice dicti, quos, una alterave voce mutata, hic etiam ponam:

Ἤδη δὲ πολλῶν ᾑρέθην λόγων κριτὴς,
Καὶ πόλλ', ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο,
Ἐναντί' ἔγνων, συμφορᾶς μιᾶς ὕπερ·
Κἀγὼ μὲν οὕτω, χὤστις ἐστ' ἀνὴρ σοφὸς,
Λογίζομαι τἀληθὲς, εἰς ἀνδρὸς φύσιν
Σκοπῶν, δίαιτάν ἥντιν' ἐμπορεύεται.
Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνὴρ,
Οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γινώσκων ὅτι B
Τοιοῦτός ἐσθ' οἵοισπερ ἥδεται ξυνών.

Latina ſunt *Grotii*, propter quae *Barneſii* laudat *ſagacitatem* Clar. *Jo.*
Taylor in *Aeſchin.* p. 104. Verſu tertio vulgatur Τἀναντί' ἔγνων σ. μ.
πέρι vel πάρα· ſequenti, οὕτως, ὅστις· χὤστις eſt in Ione v. 786. *Aeſchi-*
ni reſpondens *Demoſthenes* Or. de falſa legat. Τὰ ἰαμβεῖα ἐκ Φοίνικος Εὐ-
ριπίδου, tres ſaltem ultimos ex iſtis verſibus acriter in adverſarium re-
torquet p. 252; adhibitos *Diodor. Sic.* XII, c. XIV, ad *Charondae* quam
dicebat κακομιλίας δίκην. Praeter *Plinium* IV Epiſt. 27, laudatum *Gata-*
kero in *Antonin.* III, 4, ultima tranſtulit in contrarium ſenſum *Libanius*
Epiſt. 430, Ὅστις γὰρ ὁμιλῶν Εὐριπίδῃ ἥδεται· ſcripſiſſe videtur: Ὅστις δ' ὁ-
μιλῶν (κατ' Εὐριπίδην) ἥδεται Θεμιστίῳ, Οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων ὅτι τοῦ
ζῆν ὡς ἄριστα ποιεῖται λόγον.

Quae cum iſtis novem verſibus poſuit in Exc. e Phoenice *Grotius* C
p. 415 verſum efficiunt trochaicum:

Τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται.

Clemens iſta ſervavit *Alexandr.* & ſimilis ſententiae multa Strom. VI, p.
747, 4. a *Clemente* ſumſit cum vicinis *Theodoretus* Therap. VI, in fine:
ſed apud hunc perperam ſcribitur, ἐν Φοινίσσαις· ubi vulgari debebat
ἐν Φοίνικι. ſic loco ex Phoenice, quem dat *Stobaeus* p. 222, 39, in Co-
dice *MS.* Leid. adſcribitur, Εὐριπίδου Φοινίσσαις.

Quae verſibus ab *Aeſchine* cuſtoditis ſubiecta ſunt in Editione *Barneſii:*

Ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος·
Ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πόλις.

nihil habebat cauſae *Barneſius* cur huc referret: In *Grotii Stobaeo* Tit.

XL,

A XL, p. 158, loco ſubiiciuntur ex *Euripidis* Phoeniſſis; in *Stobaeo Geſn.* p. 234, 39, verſus iſti duo leguntur a *Muſonio* laudati. Sententia, quae potuit & in Phoenice locum invenire, Philoſophis placuit & Poëtis: vid. *Gataker.* in *M. Antonin.* VI, 44. Eleganter Athenienſes aetate Themiſtoclis πατρίδα dicuntur τὴν ἐλευθερίαν νομίσαντες, *Iſocrati* in Archid. p. 124. D. Patriam eſſe reputantes, ubicunque bene ſit, μὴ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν οὐσίαν πατρίδα αὐτοῖς ἡγεῖσθαι, *Lyſiae* dicuntur in Orat. XXXI, p. 487. b. explanavit *Lyſiae* mentem eleganter *M. A. Muretus* V. L. II, c. 3.

In iſtis ex *Euripidis* Phoenice *Stobaei Geſn.* p. 226, 31, *Grot.* p. 155,

Σὺ δ᾽ ὦ πατρῴα χθὼν ἐμὴ γεννητόρων.

tormento forte quodam adhibito defendi poterit ἐμή· mihi leve vitium videtur ſic corrigendum, ut ſcribatur:

B Σὺ δ᾽ ὦ πατρῴα χθὼν ἐμῶν γεννητέρων
Χαῖρ᾽· ἀνδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβάλλῃ κακοῖς,
Οὐκ ἔστι τῆς θρέψαντος ἥδιον πέδον.

&, ne dubitemus, ex Cod. Paris. *MS.* ἐμῶν enotavit in margine libri ſui *Grotius*, quem ſervat Bibl. Lugd. Bat.

In ſenem amatorem & ſuſpicacem Amyntora dici potuit in Phoenice verſus e *Stobaeo Geſn.* 592, 17,

Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν.

ubi ſcribi poterit & τοῖς σ᾽ ἔχουσιν, ut placebat *Marklando* in Suppl. v. 1108.

Occaſione peſſimae pellicis, cuius fraudulenta libidine Phoenix a patre fuit oculorum lumine privatus, potuit oſor mulierum *Euripides* C ingenio ſuo morem gerere; atque in iſta oratione verſum etiam collocare, quem habet ex illius Phoenice *Stobaeus Geſn.* p. 434, 26, paulo aliter ſcriptum quam *Grot.* p. 312, & forte rectius,

Γυνή τε πάντως ἀγελαστότατον κακόν.

qualia multa dixit in mulieres praeter ceteros ὁ μισογύνης *Euripidis Hippolytus*; cui dramati ſimillimum fuit quod ad rei ſummam Phoenicis argumentum: bene proinde iunguntur *Arriano* Diſſ. *Epict.* I, c. 28, p. 149, ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; —— Φοῖνιξ [τί ἐστι;] τὸ φαινόμενον. Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον.

Mirarer, cum toties pudicus laudetur Hippolytus, tam raram Euripidei factam Phoenicis mentionem, niſi dixiſſet apud *Homerum:*

Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα·

atque

atque in his etiam praevalere debuerit omnibus aliorum narrationibus A auctoritas *Homeri*.

Sed non erant omnino verſus hic a me praetermittendi, quos ex Phoenice petitos quatuor continuos exhibet Editio *Barneſii*. Sub titulo *Stobaei*, Ὅτι ἐν τοῖς γάμοις τὰς τῶν συναπτομένων ἡλικίας χρὴ σκοπεῖν, primum p. 429, *Grot*. p. 293, tres verſus iſti locantur ut ex *Eurip.* Phoenice; quos valde vitiatos reliquit *Grotius*, quales invenerat in Edd. & Codd. *MSS*.

Μοχθηρὸν ἐςὶν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα
Δίδωσιν ὅςις. οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ.
Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

ſub finem Tituli verſus legitur itidem ex Phoenice:

Πικρὸν νέα γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ. B

Senex maritus foeminae ingratiſſimus.

Talis in hoc dramate pellici iuvenculae videri debuit Amyntor, Phoenicis etiam iuvenis amore percuſſae ſecundum *Euripidem*. Neque ignorabat Homerica materfamilias Hippodamia, ſuum vetulum deſpicatui futurum pellici, *tauri ruentis in Venerem* ſi ſemel illa *pondus* toleraſſet; idcirco filium orabat iuvenem Phoenicem,

Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.

ad quem verſum *Euſtathius* in Il. ι, p. 667, 1, ἀφίςαται γὰρ, inquit, γέροντος νέα γυνὴ, πειραθεῖσα ἡβῶντος (& σφριγῶντος) ἀνδρός.

Γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνὴρ, C

Euripidis ex Danaë verſus iſte legitur ibidem apud *Stobaeum*; alterum ex Phoenice, voce mutata, transſumſit in perditam nobis comoediam *Ariſtophanes*, ſi huius eſt verſus,

Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνὴρ,

ut

(3) Literae ΙΔ. ΔΙ. ΛΙ. & Μ, a librariis permutatae, frequenter errores pepererunt: in verbis *Perictiones* apud *Stobaeum* p. 487, 48, pro ἠμφιᾶσθαι εἵματα, male vulgatur ἢ διαφᾶσθαι εἵματα. ut alterius generis quid adiiciam, legitur in Evangelio *Mar-*

A ut eſſe dicitur *Clementi Alex.* Strom. VI, p. 747, 12; qui *Theognidis* ſententiam nobilem v. 458—460, multo rectius, quod fecit *Athenaeus* XIII, p. 560 A, & hunc ſequutus *Jo. Taylor* Lect. *Lyſ.* c. 2, comparaſſet cum *Theophili* Comici verſibus ex Neoptolemo, qui quidem ex Theognideis accurate ſunt expreſſi:

Οὐ σύμφορον νέα 'στὶ πρεσβύτῃ γυνή.
Ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρὸν πείθεται
Ἑνὶ πηδαλίῳ· τὸ πεῖσμ' ἀπορρήξασα ἢ
Ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη.

in συμφέρον literam mutavi; vocemque τὸ πεῖσμ', in τὰ δέσμ' immutatam *Grotio* p. 707, reſtitui.

Sed quid reliquis verſibus faciemus velut ex Phoenice prolatis? Primi
B mi ſententia, ſi ſeparetur a reliquis, in univerſum ſumta, falſa eſt; nec cum vicinis iungi poteſt. τέκνα Δίδωσιν ὅστις abſurdum eſt. Laudo *Heathium*, qui monuerit primum a reliquis ſeparandum: in altero pro Δίδωσιν corrigere tentat Δείλαιος· huic ille pro ſuo candore meam anteponet coniecturam legentis ex literarum ductu (nam (3) ΙΔ & Μ ſaepe fefellere librarios, ἐστὶν uno ductu ſcribentes,) Δμώς ἐστιν, ὅστις —

Primo verſui de tribus hanc reſtituo ſententiam:

Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ νέα [Γυνὴ]

ex τῇ νέα ubi natum eſſet τέκνα, verſus alterius omitti debuit initium. Sequentis loci, qui potuit alibi in Phoenice poni, haec mihi ſcriptio pro Δίδωσιν legitima videtur:

Δμώς ἐστιν, ὅστις οὐκ ἔθ' ὡραῖος γαμεῖ·
Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

C horum verſuum ſecundus ut *Euripidis* legitur in *Ariſtoph.* Theſm. 420. Huius *dominae* meus ille Δμώς apte, ni fallor, reſpondet. Vox eſt Homerica Δμώς, non illa tamen evitata *Xenophonti*, neque Tragicis; in *Euripidis* una quoque Tragoedia Electra ſaepe repetita vss. 628, 631, 799, 814, 822, 844, 851, 960. Δμωῒς legitur in Euripideis, quae nusquam alibi reperiri ſuſpicor, quam in *Alexandri Rhetoris* libello (p. 28,) ſic fere emendata *Laur. Normanno* p. 175,

Ἀλλ'

Marci VIII, 1. vox παμπόλλου· Graecis quidem πάμπολυς adhibetur; ſed nusquam alibi quum occurrat in N. F. aut in Antiqui Foederis Alex. Verſ. Codicum *MSS.* lectio, πάλιν πολλοῦ ὄχλου ὄντος, caput *Marci* VI, 34, comparanti fortaſſe genuina videbitur.

'Αλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἔστι δέ μοι τροφὸς, A
Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωὶς, ἄγκυρα, στέγη.

Commodum recordor, in hoc ipſo dramate, Phoenice, vocem adhibitam *Euripidi:* haec nobis valde vitiata (quod multis evenit in iſto libello Tragoediarum fragmentis) proſtant in *Erotiani* Lexico *Hippocrat.* Διϊπετὴς ὁ γόνος] 'Αντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι, (ſic Clar. *Jo. Alberti* ad *Heſych.* I, p. 993, 3) λέγων, Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διηπέτη κλεῖναι. Quando per duo ſecula nihil opis allatum eſt ex Codicibus, & φαγέδαιναν licet medicis ἀποκόψαι· in hoc quoque cancro vix medicabili licebit adhibere medicinam periculoſam. Quid ſi dixerit Amyntor in Phoenice?

Δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς καυτήρια
'Ες πῦρ ἔδει καὶ [ταῦτα] δὴ διϊπετῆ B
Θεῖναι.

Voluitne ferro candente oculos exurere filio ſaevus ille ſenex furiis amoris accenſus? quo coecatus mulieri ſervae Rex tum temporis *ancillabatur* Amyntor, 'Ο τῆς γυναικὸς (vid. *Eurip.* Elec. v. 931) velut Δμὼς, —— ut Comico *Titinnio dotibus deleniti* dicebantur *uxoribus ancillari*, praeſertim ſi vetulis nupſerant mulieribus; Ἣν γὰρ, πένης ὢν, nempe γαμῇ, ſecundum Comicum *Anaxandriden* apud *Stobaeum* p. 419, 26,

Ἣν γὰρ, πένης ὢν, τὴν γυναῖκα, χρήματα
Λαβὼν, ἔχει δέσποιναν, οὐ γυναῖκ' ἔτι,
Ἧς ἐστι δοῦλος.

Eadem eſt ex *Euripidis* Melanippe ſententia. Ex eius Phaëthonte quae veteres *Homeri* dederant interpretes iſta nobis ſervavit *Euſtathius* in C
Od. N, p. 502, 33,

'Ελεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους,
Πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

Vltima non intellecta latent apud *Plutarchum* T. II, p. 498. A. Veterum ſapientum ſimillima proſtant ea de re monita Cleobuli, Pittaci, *Ocelli Lucani*, *Callicratidae*; ceterorumque: *Callicratidae Laconis* iſta: ἁ τῷ πλούτῳ καὶ τῷ γένει καθυπερέχοισα τἀνδρὸς ἄρχειν προαιρέεται· addit *Ocellus*, παρὰ τὸν τᾶς φύσιος νόμον. Ad ultima Euripidea videbuntur aptiora *Plautini* verba Megadori Aulul. III, v, 60,

Nam quae indotata eſt, ea in poteſtate eſt viri:
Dotatae mactant & malo & damno viros.

ſed

A ſed & hinc noſtra diſtant ex Phoenice:

> Δμώς ἐστιν, ὅστις οὐκ ἔθ' ὡραῖος γαμεῖ·
> Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

Vt ut autem haec vera ſint, & ſevera legantur in iſtiusmodi nuptias dicta, ex. gr. *Plutarchi* in Solone p. 89. D. E. minime tamen abſurdum erat Dei Delphici conſilium Ergino datum, ſeni coelibi, Παίδων τ' ἐραστῇ, quo ſenſu ſe fuiſſe dicebat Iphis in *Eurip.* Suppl. v. 1088. Conſilium illud divinum, praeter *Pauſan.* IX, p. 785, nobis exhibet *Oenomaus Euſebii*, Praep. Evang. V, p. 215, his ſuaviſſimis verſibus expreſſum:

> Ἐργῖνε Κλυμένοιο πάϊ Πρεσβωνιάδαο,
> Ὀψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
> Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

B Oenomaus infrequens ille Deorum cultor, nimis paene ſevere, ore ſuo liberrimo, Γέροντι, inquit, νέαν συνοικεῖν (imo συνοικίζειν,) εἰ παίδων ἐπιθυμεῖ, οὐ μάντεως οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ φύσιν ἐπισταμένου. quaſi vero non multa Dii hominesque dederint divini, quae absque ope coeleſti *fruges conſumere nati* forſan adinveniſſent. Cuiuscunque ſint iſti verſus Poëtae, Delphico ſacrario inſervientis; iſtiusmodi ingeniorum, ut habemus nonnulla, vellem plurima ad nos oracula perveniſſent. Probabiliter Deum ille ſuum *virilitatem* & *mulieris naturam* facit nominibus deſignantem non ex humana petitis dialecto, ſed quibus eam in rem nemo mortalium, tametſi multa ſanequam excogitaverint, ante fuiſſet uſus, tanquam ex Deorum dialecto; quam ab humana diverſam multis docet exemplis Diogenes *Dionis Chryſ.* p. 149, & noveramus ex teſtimoniis *Homeri*, *Pherecydae*, *Epicharmi*, *Sannyrionis*, *Philoxeni*, *Platonis*, aliorumque,
C quorum primus ut multa ſic ſibi quoque licere credidit Διαστὶ διαλέγεσθαι, ut ſcribit *Dion* p. 157, B, ſed ſi, Διαστὶ loquuta, interpres Apollinis Delphici verſum dederit,

> Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

dolendum eſt voces divinas tam diu turpiter latuiſſe depravatas in his apud *Diogenianum* Cent. II, Prov. 72, Ἀεὶ γέροντι νέαν ἐπιβάλλειν κόρην] Τοῖς πρεσβυτέροις νέαν συνδυάζειν. Illinc in *Suidae* Lexicon corrupta tranſierunt; ad veram rationem noſtri verſus redintegrata iam dudum in Epiſt. Critica II, p. 67, ab amiciſſimo *D. Ruhnkenio*.

A

C A P V T XXV.

ſive Corollarium criticum.

Non tamen inutilia Criticorum obſervata videri de diverſis modis, quibus errarint librarii. His literas coniungendas etiam male diſtrahi. Proponuntur correctiones ex hoc errorum fonte. Pro τλῶδ᾽ εἶδε *ſcribendum* τλῶδι ᾗ *in Heniochi vs.* Σκηνὴ θεωρική. Κώθωνα μόνωτον *ſcripſiſſe Polemonem, non* κ. μόνον τόν. *Clinias minus notus Alcibiadis frater. Senes vitae cupidos Antiphani dictum Charontem non* ἐπὶ τόπον θεῖον, *ſed* ἐπὶ τὸ πορθμεῖον ἄγειν. *Pedibus tractus. De Charonte quaedam, eiusque cymba etiam* B
ex Minyade. Redditum εὐπλοῶμεν *Luciano, pro* εὖ πάθωμεν. Κλίναι χρυσαῖ. Νηδὺν αἰσχρῶν *matrem dictam.* Ὀλιγηπελέες ἀοιδαὶ *Callimacho dicti videntur veteres in Delum hymni, non* λίην πολέες. *Petri* τὰ παλαιὰ ἀτακτήματα *dixerat Clemens Alex. non* τὰ παλαιὰ τὰ κτήματα. *Iudaei Babylone* στραγγαλώμενοι *Africano. Plutarcho* τὸ Μενανδρεῖον *reſtitutum, pro* τὸ μὲν ἀνδρεῖον *alibi reperiri contrarium vitium.* Τὸ λογικὸν *in mente* ὕπατον *dixiſſe Timaeum. Quaedam ex Archimede, Eutocio, aliis.* Πόσου παρέσῃ; *in epigramm. Reſtituuntur* οὖθαρ *Aeſchylo;* Ἀμφιαραϊάδη *in oraculo;* τὸ τῶν λόγων νᾶμα, *Philoni Iud.* Ἱστᾶν, *appendere ad libram; Dioni Chryſ. Quaedam Luciano, Aeliano, Philoſtrato.* Ἑρμοῦ νᾶμα *Pauſaniae.* Ἠπιόνης *nomen, matris Aſclepiadarum, Ariſtidae; quod & adfirmatur: filiae nomen* C
latere in nomine ignoti Grammatici. Reſtituuntur tandem Thucydidi καλλιεπεῖσθαι· *Xenophonti* Ποτειδὰν *& alia Dorica; nomen etiam* Αἰξωνέων· *alibi* ἐξ Οἴου· *Antiphonti* τὰ τιμιώτατα τοῖς ἀνθρώποις· *Lycurgi Tyrtaeo* ἐραστὴς ἥβης ἄνθος. *Andocidi Agyrrhius non* ἄρχων, εἷς, *ſed dictus fuerat* ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς. *Iſaeo, pro* ἑξάκις, *reſtitutum* ἐξ Ἄκης, *ex urbe Ace.*

Qui Critici libertatem legibus velut certis terminis idcirco nolunt circumſcriptam, quod vim cogitandi necare videntur, quodque regulis ſerviliter addicti rari veritatem detegunt abſtruſam, eruendam ex ſola vi ſententiae probe perſpecta; vera tamen omnes eſſe fa-

A fatebuntur, quae ſuo more ſcripſit *M. A. Muretus* in Variarum Lectionum Libri XV capite ſexto decimo. Centum minimum diverſis modis peccarunt librarii veteres, quos omnes in numerato habuiſſe magnam adfert vitia librorum antiquorum ſanaturis utilitatem. Prae ceteris omnibus peccarunt triplici modo; ſemel tantum ſcribentes literas quae fuerant bis ponendae; ſeparanda coniungentes; diſtrahentes literas, quas coniungere debuerant. Qui multos de reliquis attigerunt, hunc etiam emendandi fontem aperuere *P. Leopardus*, *Joſ. Scaliger*, in Graecis praeſertim Scriptoribus *Iſ. Caſaubonus*. In uno hoc, ſi quis ita velit, coniecturali genere ſtudiorum, hac tamen parte (parva magnis liceat componere,) Mathematicos imitamur. Quotquot enim has humanas literas tractamus, pro ſuo quisque ingenii modulo, tamen eamdem omnes viam inſiſtimus, quam primi nobis monſtrarunt poſt renatas in Italia literas artis huius Muſicae cultores: ut minime
B mirandum ſit, ex iisdem etiam errorum fontibus recentiores Criticos, quique hac nobiscum aetate vivunt, optimas quemque ſuas derivaſſe coniecturas. Paucis forte poteram exemplis novis centum diverſos errorum fontes iuvenibus harum rerum ſtudioſis demonſtrare; triplicem autem iſtum, quem dicebam, errandi modum permultis. Vnum inprimis attingam hoc capite, quo literae coniungendae male diſtractae, vel iam olim a librariis, aut a primis librorum Editoribus, voces nobis pepererunt ab Auctorum veterum mente alieniſſimas.

Ex hoc fonte variis in locis huius etiam Diatribes Euripideos verſus ſanavi; ex Meleagro (cap. XIII,) pro ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον, corrigens, ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον. eodem cap. pro παρ᾽ ἐκ Περσῶν, in *Aeſchyli* verſu παρεκπεσών. in *Euripidis* ex *Inone* (c. XVII,) pro Ἰδοῦσ᾽ ἀδελφοῦς σ. —— Ἰδοῦσα δ᾽ Ἰνοῦς συμφοράν. c. XIX, ex εἰς δή πε nomen feci
C Οἰδίπου. Euripidea, c. XXIII, reſtitui,

ὃς δ᾽ Εὐγλωσσίᾳ Νικᾷ·

pro vulgatis apud *Clementem Alexandrinum*,

ὃς δ᾽ εὐγλωσσίαν Εἰ καὶ

Duplex illic error erat; nam vitioſa quoque pronunciatio pro νικᾷ dederat νεικᾷ. Duplex idemque obtinet in *Heniochi* Comici verſu apud *Stobaeum* Florileg. Ed. *Geſn.* p. 241, 19, quem Codex *MS.* Leid. non aliter exhibet ac vulgatur,

Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ᾽ ἐστὶ πᾶν κύκλῳ
Ὀλυμπία. τὴν δ᾽ εἴδε τὴν σκηνὴν ἐκεῖ,
Σκηνὴν ὁρᾶν θεωρικὴν νομίζετε.

Grotius ultimum illud in νόμιζέ σε recte, ni fallor, mutavit p. 169, cui A εἶδε eſt *aſpice*. Corrige,

> Ὀλυμπία· τηνδὶ γὰρ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ
> Σκηνὴν ὁρᾶν θεωρικὴν νόμιζέ σε.

paulo poſt, Ἐλευθέρι᾽ ἀφίκοντο θύσουσαι· *Hocce vero tentorium illic* (quod digito demonſtrabat) *puta te tentorium videre legatorum*, quos nempe mittebant civitates ad ludos ſolemnes. *Grotium* dediſſe miror *ſcenam ſpectacularem:* ut noſter σκηνὴν, θεωρικὴν κίστην (τῶν ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλομένων, *Schol.* in *Ariſtoph.* Ἀχ. v. 108) dixit *Pollux* x, 165. Ad quatuor inprimis ludos Θεωροὺς quem in finem miſerint Athenienſes, velut κοινωνοῦντας θυσιῶν τε καὶ ἀγώνων τοῖς θεοῖς, & quales ex ſua civitate mitti voluerit, inſignis docet *Platonis* locus de LL. XII, p. 950. E. Has etiam diverſis locis memorans θεωρίας, *Demoſthenes* oraculum exhibet Dodonaei Iovis, quo neglecti officii accuſantur Athenienſes, c. Midiam p. 332, §. 95, in Or. de Cor. p. 151, §. 161, Byzantiorum decretum; quo praeter alia conſtituerunt ἀποστεῖλαι γὰρ καὶ θεωρίας ἐς τὰς ἐν τᾷ Ἑλλάδι πανηγύριας, Ἴσθμια, καὶ Νέμεα, καὶ Ὀλύμπια, καὶ Πύθια, καὶ ἀνακαρύξαι τὼς στεφάνως, οἷς ἐστεφάνωται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων. emendata dedi, quae perverſe ſcripta vulgantur etiam in Ed. Clar. *Taylori*. B

In *Heniochi* ſenario neceſſe non erit τηνδὶ lectori commendaſſe: *Pherecratis* verſum adſcribam ex *Athen.* XI, p. 502. B. Οὗτος σὺ, ποῖ τὴν ἀργυρίδα τηνδὶ φέρεις; & iſta *Diphili* ex L. x, p. 421. E. Τονδὶ γὰρ ναστὸν, ſic emendata praeſtantiſſimo Critico *A. Heringae* Obſerv. p. 279. quae proſtant iisdem vitiis, Τὸν δ᾽ εἶδεν ἀστὸν, quibus erant apud *Stobaeum Heniochi* verba deformata.

Huius etiam generis mendis *Athenaei* Deipnoſophiſtas plurimis liberavit *Caſaubonus*; de multis, quas vir Summus intactas reliquit, ex hoc quoque fonte nonnullae hic tolli poterunt. Vulgatur in *Archedici* Comici verſu, Οὐθεὶς γὰρ διηκόνηκεν ἐπιπονώτερον, L. VII, p. 294. C. ſcribendum opinor, Οὐθεὶς δεδιηκόνηκεν· duplici augmento; quo recentiores Attici delectabantur: δεδιακόνηκεν ſcribebant veteres ob eamdem rationem, ob quam ἀνάλωσεν· &c. Quia *Moeris* adnotavit, Πεπαρῴνηκεν, Ἀττικῶς· παρῴνηκεν, Ἑλληνικῶς, ſupra dediſſe videtur p. 121, Δεδιηκόνηκα, Ἀ. διηκόνηκα, Ἑ. Praebet & *Heſychius* Δεδιηκόνηκεν· & *Thucydideum* Ἐξεδιῄτητο, ἔξω τοῦ νομίμου διαίτης ἐγεγόνει. ſic enim ſcribendum pro Ἐξεδιῄτει, τὸ —— ſed, qui me nimis diu tenerent, iſtiusmodi Grammaticos hoc in capite non attingam. In *Epicharmi* verſu, non μεγαλοχὰς μονὰς, ſed μεγαλοχάσμονας *Athenaeum* dediſſe L. VII, p. 315. F. liquet ex p. 327. F. —— Non μετὰ νιπτρίδα, ſed μετανιπτρίδα ſcripſerat C

in

A in *Antiphanis*, vel alterius, verſu L. x, p. 423. D. Neque in verbis *Polemonis* L. xi, p. 484. C. κώθωνα μόνον τὸν ῥαβδωτὸν κρατῶν. Sed ad Bacchi ſiniſtram ſtabat *Polemoni* Satyrus manu dextra κώθωνα μόνωτον ῥαβδωτὸν κρατῶν· iſtiusmodi *pocula* μόνωτα, *unam anſam habentia*, ſaepe memorantur *Athenaeo*; quin *Heſychio* tale fuiſſe dicitur Κώθων. *Virgilii* Sileno,

Et gravis attrita pendebat cantharus anſa.

Literae male diſtractae *Niciam* nobis pepererunt apud *Athen.* ubi *Platonem* inſectatur xi, p. 506. D. καὶ τὸν ἀδελφὸν δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Νικίαν μαινόμενόν τε ἀποφαίνει, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἠλιθίους. Qui ſcriptum invenit ΚΑΙ vel ΚΑΙ ΝΙΑΝ, egregie ſe facturum credidit ſi paulo ante lectum nomen ΝΙΚΙΑΝ hic ſubſtitueret. Corrigi debuerat Κλεινίαν· hunc enim *fratrem ſuum Platonis* Alcibiades in primo Alcibiade T. II, p. 118. E.
B dixit μαινόμενον ἄνθρωπον· & Periclis duo filios ἠλιθίους· ut adeo pronomini αὐτοῦ nomen illic etiam Περικλέους videatur omnino ſubſtituendum; neque enim adoleſcens Alcibiades filios habuit quos illic memoraret *Plato*; cuius Socrates ibidem, ἐπειδὴ τοίνυν, inquit, Κλεινίας μὲν μαίνεται, τὼ δὲ Περικλέους υἱέε ἠλιθίω ἐγενέσθην, &c. Sed ne Pericles & Alcibiades ab inſtituto me abducant; unicum adhuc proponam ex *Athenaeo Philochori* locum ſic ſcriptum L. xv, p. 693. E. θεσμὸς, φησὶν, ἐτέθη τότε, προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία πᾶσιν ἀκρατούμενος ὂν γεῦμα —— Ne litera quidem mutata ſcribendum, ἀκράτου μὲν ὅσον γεῦμα καὶ δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ, τὸ δὲ (hoc monſtrat μὲν praeceſſiſſe) λοιπὸν ἤδη κεκραμένον.
Sed nihil horum comparari poteſt ad elegantiam correctionis, quam *Caſaubonus* dedit in Animadv. xv, c. xvii. Ex Elegia *Alexandri Aetoli* verſus ſic literis male diſtractis prodierat in *Athen.* xv, p. 699, c. omni ſenſu vacuus:

C Ξεῖνος Μιμνέρνου δεῖ σε πόσα κρονίων.

diſtracta ſuis ſingula locis diſponit, neque literam tamen immutat corrector felix & eruditiſſimus:

Ξεῖνος, Μιμνέρνου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.

minime iactator ingenii, quales dari nollem inter illos, qui has nobiscum literas tractant, *Caſaubonus* his ſibi tamen placuit inventis: *ſi usquam*, inquit, *alibi*, *hic certè favit nobis Critice*, &c.

In *Stobaei* Florilegio, quod paulo ante in manus ſumſeram, iam alibi in nota quadam ad *Herodotum* ſuam εὐεστοῦν *Democrito* reſtitui latentem in εὖ ἐστ' οὖν· ſuas etiam voces aliis. Hic duo praeſertim mihi loca ſumam paulo plenius, aliis quibusdam interiectis, tractanda. Alter

ter eſt *Antiphanis* ἐν Διπλασίοις, cuius iſta leguntur in Ed. *Geſn.* p. A
608, 11. *Grot.* p. 497,

Οὐδεὶς πώποτε,
Ὦ δέσποτ', ἀπέθαν', ἀποθανεῖν πρόθυμος ὤν·
Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους
Ἄκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖόν τ' ἄγει

Ne hic quidem dubium quin dederit,

ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει,
Σιλιζομένους καὶ πάντ' ἔχοντας ἀφθόνως.

Literas diſtractas ἐπὶ τόπορ θμεῖον ſciolus mutavit in vulgatas, τόπον θεῖον. Dubitat vir Summus in *Lucian.* 1, p. 421, an ab *Antiphane* ſumſerit *Lucianus* quod Cerberum dicentem facit, ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός· propterea minus dubitem, quod Charonti partes etiam attribuit Cerberi T. 11, p. 390, ubi Demonax, B
Χάρων με ἔδακεν, ἔφη, velut brevi nempe me κατασπάσων τοῦ σκέλους. Quando vero dixit & a fato velut victore *pedibus tractum Lucianus* T. 1, p. 746, 37, hinc opinor explicandam ſaepius uſurpatam *Dionyſio* Tyranno vocem; *qua, pedibus tractum, non inſidentem equo, relinquere tyrannidem, dixerit debere*; ut ſcribit *Livius* XXIV, c. XXII, 8. aliter cepit *Eraſmus* in Adag. *Pedibus trahere.* Se ipſe dicebat *Lucianus* Pro Mercede Cond. p. 705. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γινόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. Cymbam ſic Charontis *Lucianus* decies πορθμεῖον vocat; *naulum* portitori dandum aliquoties τὰ πορθμία. in hac voce forma placuit, qua dicebantur ἐλλιμένιον· ἐμπόρειον· ἐμφόρβιον· ad hanc in *Heſychio* vocem vid. *Ti. H.* Ex uſu vulgari, a quo, praeter alios, *Callimachum* ſecedere mirum non eſt, recte *Cyrillus* in Lex. *MS.* Leidenſis Bibl. Πορθμεῖον καὶ Πορθμίον διαφέρει. πορθμεῖον λέγεται
τὸ πλοῖον· πορθμίον δὲ ὁ ναῦλος. ad *Suidam* in v. notat nonnulla Clar. C
Toupius III, p. 69. & in voce Τελωνεῖον, (p. 195) a qua τελώνιον, *vectigal*, diſtingui poteſt. Capacem torvi ſenis cymbam *Theocritus* dixerat fortaſſe,

εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο Χάροντος,

Eid. XVI, 41, ubi vulgata —— στυγνοῦ Ἀχέροντος· ſic recte correxiſſe *D. Lambinum* ad *Horat.* Carm. II, Od. III, in f. praeter alia, monſtrat *Theocriti* Eid. XVII, v. 49, Charontem vocantis, στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων, & paulo ante v. 47, Ἀχέροντα πολύστονον. Formam forte quis praeferat in *Theocrito* Graecis uſitatiorem στυγνοῖο Χάρωνος. *Athenaei* XIII, p. 597, *Hermeſianacta* ſcripſiſſe ſuſpicabar v. 4,

Ἔνθα Χάρων ἄκρην ἕλκεται εἰς ἄκατον
Ψυχὰς οἰχομένων·

pro

A pro voce nihili ἀκολῶ, ſic, inquam, ante ſuſpicabar, quam amicis meis placuiſſet κοινλῶ. De Theſeo Pirithooque, quorum corpora viva non libenter in cymbam ſuam ſutilem accepit Charon, ex antiquiſſimo Minyadis poëmate duo verſus *Pauſanias* cuſtodivit x, p. 866, qui ſic ſcribi poterunt emendate:

Ἔνθ' ἤτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἣν ὁ γεραιὸς
Πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλαβον ἔνδοθεν ὅρμου.

Tetrum quoque *Porthmea* dixit *Iuvenalis* Sat. III, 267. πορθμέα νεκρῶν
Callimachus in *Schol.* inedito *Cod. Baſil. MS.* in *Homeri* Il. κ, 67. In
Luciani Dialogo, T. I, p. 374. Mercurius ad Charontem, (qui ſenior
tamen *Ipſe ratem conto ſubigit, veliſque miniſtrat*, *Virg.* Aen. VI,
302,) πέτασον, inquit, τὸ ἱςίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐπλοῶ-
μεν. ſic procul dubio pro εὖ πάθωμεν legendum eſſe demonſtrant quod
B ex eodem eſt dialogo p. 376, εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, quodque legitur de
eadem rate Charontis p. 641, 26, ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. literae ΛΟ in vi-
cinas ΛΘ tranſierant.

Huius generis alia proferrem, niſi me dixiſſem loca daturum, in
quibus literae perperam eſſent a ſe invicem diſtractae: haec ſuppedi-
tant *Stobaei* Eclogae *Cant.* p. 131, l. 47, κατ' αὐτὸν μεγάλου δαίμονος ὅσον
τόσον καλεῖ δία. liquet, literis duabus eiectis ſic reliquas olim fuiſſe con-
iunctas, μεγάλου δαίμονος ὄντος, ὃν καλεῖ Δία. verba ſunt *Porphyrii* enar-
rantis *Apollodori* ſententiam. In Florileg. *Geſneri* p. 489, 16, memo-
rantur in verbis *Muſonii*, loquentis de inutili ſupellectile, κλίναι μὲν ἐ-
λεφάντιναι ἢ ἀργυραῖ. ἐν εἴδει δὲ χρυσαῖ. Corrigo, ἔνιαι δὲ χρυσαῖ. literae
perverſe ſcriptae εν ειδι male quoque fuerant diſtractae: χρυσαῖ κλίναι
in ſimilibus quoque dictis memorantur apud *Stobaeum* p. 509, 39. 512,
C 17. p. 557, 50. *Plutarch.* Pompeio p. 638. F. Alexandro p. 696. C.
ſaepius etiam apud alios. Craterum Macedona ſcribit ἐπὶ χρυσῆς κλί-
νης καθεζόμενον *Demetrius* περὶ Ἑρμ. §. 308, & Sardanapalum *Maximus*
Tyr. x, §. 9, p. 113. f. *iacentem* ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης· ſic enim ſcripſe-
rat, opinor, non σφυρηλάτου.

Sed Poëtae potius locum adſcribam ex *Stobaei* Floril. *Grot.* p. 37. Verſus eſſe dicuntur *Lini:* videntur cuiusdam Pythagorei, quos *Lino* carmina ſuppoſuiſſe tradit *Iamblichus* de V. P. §. 139. Sunt autem ſic *Grotio* vulgati verſus de animo a faecibus expurgando agentis,

Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ἀναμπλακέως ὁσιώσει,
Εἴκεν ἀληθείῃ μισεῖς ὀλοὸν γένος αὐτῶν,
Ἦδος μὲν πρώτισ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων,
Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μαργοῖσι χαλινοῖς.

In primum verſum pro ὄντως, δικαίως, probabiliter interpretamentis, A quam vocem admiſit, ἀναμπλακέως nusquam legerat, opinor, *Grotius*. Dum vera vox alicunde nobis prodeat, Graeca ſaltem ſcribi poterit:

Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ἀπ' ἀτρεκέως ὁσιώσει.

id eſt, ἀτρεκέως ἀφοσιώσει, *vere te expiabit*. Horum verſuum tertio lectores ſaepe credo miratos Ἦδος —— δώτειραν, Ἦν —— debetur & illud *Grotio*. Vetus ſcriptio in Ed. *Geſn*. p. 64, 8,

ἤδη * μὲν πρώτιστ'

in Poëſin recepta Philoſ. *H. Stephani* p. 112, ſi paululum adiuvetur, veram dabit:

Νηδὺν μὲν πρώτιστ', αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων.

literae vocis prima & ultima a reliquis male diſtractae pepererant ἤδη. B
Ex eadem ſchola ſunt in Aureo Carmine v. 10,

κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε.

Palladas Antholog. 1, c. 78, ep. 3,

Νηδὺν ἀναίσχυντον στιβαροῖς ἤσχυνα λογισμοῖς &c.

Euripidis eſt ex Autolyco verſus apud *Athen*. x, p. 413. D.

Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος.

ut νηδὺν καὶ γνάθον πλῆσαι in Cyclop. v. 302. Sed *Linus* per Νηδὺν αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων, &c. omnem intelligit *intemperantiam*, quam C ἀκρασίαν Pythagorei dicebant & φιληδονίαν, hanc foecundam vitiorum *matrem* unam de duabus adpellantes: ad illorum exemplum Zeno *omnium* illam *perturbationum arbitrabatur eſſe matrem*, ut ſcribit *Cicero* Academ. 1, c. x, *omnium perturbationum fontem*, Tuſc. Diſp. IV, c. 9. Liceat iſta talia, ne literarum ſemper dicamur venatores, hic illic interieciſſe correctionibus noſtris.

Sed ad inſtitutum aptius praebebit exemplum *Callimachus*, ſi doctis hominibus, quod futurum auguror, coniecturam adprobare potero, qua hymno in Delum verſu 28,

Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,

cor-

A corrigendum ſuſpicor,

> Εἰ δ' ὀλιγηπελέες σε περιτροχέωσιν ἀοιδαὶ,
> Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί σοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;

Si vero carmina, *quae cantantur tibi*, *vim habent exiguam*; *quomodo laudum nectam tibi coronam*, *quae* tibi *ſint auditu iucundae?* Recens magiſter Graeculus, qui nullius momenti quasdam adnotatiunculas dedit in *Callimachum*, ſine teſte loquens *Pindari* nobis & *Bacchylidis* narrat ut *Callimacho* deſignata carmina: fac horum in Delum hymnos huic innotuiſſe nugatori, quod vix opinor, non tamen illi dicerentur Poëtae λίην πολέες ἀοιδαί. Solius *Olenis* ille *Lycii* hymnum memorat in transcurſu, νόμον Λυκίοιο γέροντος. *Olenis*, *Pamphi*, ſimiliumque hymni antiquiſſimi, in ſacris decantati, *Callimacho* videri debuerunt ὀλιγηπελέες ἀοιδαί. quale hiſtorico *Livio*, XXVII, c. 37, 13, *Livii Andronici*
B quoddam carmen videbatur ſollemni pompa cantatum a virginibus; *illa*, inquit, *tempeſtate forſan laudabile rudibus ingeniis*, *nunc abhorrens & inconditum ſi referatur.* De voce Homerica ὀλιγηπελὴς nemo dubitabit quin *Callimacho* conveniat, qui τὴν δύην, ſive τὴν δυστηνείαν dixerit δυηπελίαν· vid. in h. in Cerer. v. 136 Animadverſio *Bentleji*, in qua magni viri levis error corrigi poterit indicatus a *T. H.* ad *Heſych.* in Εὐηπελεῖς· exhibetur illic epigramma *Crinagorae*, in quo τὠλιγηπελὲς ῥάκος Εὐνικίδαο memoratur. *Heſychius:* Λιγηπελὲς, ἢ ὀλιγηπελὲς, ἀσθενὲς, ἀγεννές. *Oppiani* verba ex Ἁλ. I, 767, ἀφύης ὀλιγηπελὲς ἔθνος profert Auctor *Etymolog.* in Ἀφύη. ψυχὰν ὀλιγηπελέα dixit *Syneſius* hymno III, v. 359. Rarius *Heſychii*, Ἀνηπελία, ἀσθένεια.

Verum iſta talia me nimis diu detinerent, quique tam multa iam pertractavi Poëtarum, *Euripidis* certe loca, huius generis aliquot cor-
C rectiones proferre nunc in alios malo Scriptores, nullo ordine hic obſervato. —— In Libello *Quis dives ſit ſalvandus*, *Clemens Alex.* Petri cum Praeceptore ſuo loquentis dictum, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα &c. ſic tractat p. 947, ut per τὰ πάντα neget intelligi debere τὰ κλήματα, quippe quae piſcatori prope nulla fuerint: ſi quaeras, quid itaque per illa voluerit ſignificatum, reſpondebit *Clemens*, v. 41, intelligenda Petri τὰ παλαιὰ ἀτακτήματα καὶ ψυχικὰ νοσήματα. hac ratione connecti debent literae male divulſae τὰ παλαιὰ τὰ κλήματα. contra genium ſermonis Graeci poſitus articulus vocem mihi genuinam monſtravit, a Stoïcis repetitam. —— In iſthoc *Clementis* libello rem peſſime *Franciscus Combefiſius* adminiſtravit, in diſſentientes a ſuorum formulis, viros etiam excellentes, aſperrimus monachus.

Vna litera a ſuo nomine diſtracta *Meurſium*, *Menagium*, *Wetſtenium*

 Edi-

Editorem decepit in Epiſtola *Africani* ad *Origenem* p. 221, & in *Ori-* A
genis Epiſtola qua ad illam reſpondet p. 241. In illa *Africani* Iudaei dicuntur apud Chaldaeos ἐν τῇ Βαβυλῶνι ἀστραγαλώμενοι, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ῥιπτούμενοι. utrobique interpreti, *talorum luſu diſtracti.* Abutentem hoc loco *Meurſium* ad *Heſych. Miles* p. 128, ſequitur *Menagius* in *Diog. Laërt.* IV, 34. Scripſerat *Africanus*, ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ στραγγαλώμενοι, reſpiciens iſta libelli *Tobith* II, 3, εἷς ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν ἐστραγγαλωμένος ἔρριπται ἐν τῇ ἀγορᾷ. *ſtrangulatus:* in uſu fuere vulgari στραγγαλίσαι & στραγγαλῶσαι. *Ignatius* in Epiſt. ad Trallian. §. V, φοβοῦμαι — μήποτε — στραγγαλωθῆτε. *Heſychius* exhibet Στραγγαλοῦται. *Plutarchus* ἐστραγγάλισαν, T. II, p. 530. D. Apries *Diodori* I, p. 79, 88, στραγγαλισθεὶς ἐτελεύτησεν· ſic enim ſcripſerat, opinor, non στραγγαληθείς· ſicut ſcripſit ἀπεστραγγάλισε T. I, p. 648, 33. ἐπὶ τὴν στραγγάλην πορευόμενος eſt in *Plutarchi* T. I, p. 804. A.

In *Plutarchi* qui dicitur de Placitis Philoſ. L. II, c. 25, literae male B
diſtractae peperere voces κατὰ τὸ πυροειδὲς σῶμα· ſcriptum fuerat olim, κατοπτροειδὲς σῶμα· nam tale corpus *Lunam* cenſuiſſe dicitur Pythagoras in Eclog Phyſ. *Stobaei* p. 59. — De Diis dixerat apud *Plutarch.* T. I, p. 156. D. Pericles, τὰς τιμὰς, ἃς ἔχουσιν, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἃ παρέχουσιν, (vulgatur, ἅπερ ἔχουσιν,) ἀθανάτους εἶναι τεκμαιρόμεθα. — Secundum eumdem T. II, p. 1102, B. *Epicurus* θύων μὲν ὡς μαγείρῳ παρέσηκε τῷ ἱερεῖ σφάττοντι, θύσας δ᾽ ἄπεισι λέγων. Τὸ μὲν ἀνδρεῖον ἔθυον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς. coaleſcant literae diſtractae: λέγων τὸ Μενάνδρειον,

Ἔθυον [γὰρ] οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς.

Alibi contrario vitio *Menandri* nomen vulgatur; etiam in Epiſtola, quam velut Socraticorum ultimam vulgavit *L. Allatius* p. 75, iſta, οὐδὲ τῷ ἀλαζονικῷ, ἀλλά μοι δοκεῖ ἐμόντι τυχόντα Μένανδρος νέω, καὶ φυλακτικῷ &c. ſic corrigi poterunt, ut legatur, οὐδὲ τῷ ἀλαζόνι εἴκω, ἀλλ᾽ C
ἐμὶν δοκέει ἐν δέοντι, τυχόντα μὲν ἀνδρὸς νέω καὶ φυλακτικῷ ὑπεροφθέντα κακὸν ῥάψαι ἐς τὸν ὑπεροπτεύσαντα. Quando ceterorum ſententia conſtiterit, haec quoque poterunt retractari.

Niſi fallor, ὑπάτῳ ſcribendum, ubi vulgatur ὑπ᾽ αὐτῷ in *Timaei Locri* libello p. 557, 2, τἄλλα μέρεα τᾶς ψυχᾶς καὶ τῶ σώματος ὑπηρετέειν τούτῳ, καθάπερ ὑπ᾽ αὐτῶ τῶ σκάνεος ἅπαντος. quinimo, καθάπερ ὑπάτῳ τῶ σκάνεος ἅ. ut mentis τὸ λογικὸν dixerit ὕπατον μέρος· alias ſaepe *Timaeum*, nihil in iſtis iuvat *Plato:* Νόος ὕπατος ſic dicebatur *Archytae* in fragmento libelli περὶ σοφίας apud *Iamblich.* Protrept. c. III. illinc derivatam *Platonis* ea de re ſententiam *Plutarchus* explicans in *Platon.* Quaeſt. p. 1007. E. F. τὸ λογιστικὸν ab illo collocari ſcribit εἰς τὸν τῆς ὑπάτης (χώραν·) τὸ γὰρ ἄνω καὶ πρῶτον Ὕπατον οἱ παλαιοὶ προσηγόρευον. Paulo

A lo poſt ſuum Iovi conſtat nomen Ὕπατος, ut in lib. de Iſ. & Oſir. p. 127, in ὕςατος male mutatum T. II, p. 1065. E.

Ex fonte erroris, de quo dicere coepi, ſaepius Pythagoreorum Doricae reliquiae, lapidumque veterum inprimis inſcriptiones emendari poſſunt. *Perictionae*, pro γυνὰ ἱκανώσασθαι, reſtitui ad *Herodotum*, γυναῖκα νώσασθαι. Sed Pythagoreorum reliquiis iſtis, lapidumque veterum Inſcriptionibus, in quibus ſunt ex hoc genere permulta, tractandis ſuus forſan aliquando locus dabitur.

Quo errore alibi πόθ' ὅλον, pro Dorico πόθοδον· —— δύς ποτ' ὅλον legitur initio Epiſtolae quam praefixit *Archimedes* operi περὶ Κωνοειδέων καὶ Σφαιροειδέων p. 47, 4. ubi ſcribi debet: δυσπόθοδον vel δυσπότοδον ἔχειν τι φανείσας —— εὑρεσίας. Loca proprie dicebantur δυσπρόσοδα, *ad*
B *quae difficilis eſſet aditus:* hinc ad alia quaevis, etiam ad δυσθεώρητα καὶ δυσσύνοπτα facta fuit translatio. Literae quoque diſtractae vocem nihili pepererunt in *Archimedis* Pſammite p. 123, v. ult. ὅπως καὶ τῶν ἄλλων οἱ τῷ βιβλίῳ μὴ περιτεύατ' ἐς τὸ ποτὶ Ζεύξιππον γεγραμμένῳ μὴ πλανῶνται. Scripſerat utique: οἱ τῷ βιβλίῳ μὴ περιτυχόντες τῷ ποτὶ Ζεύξιππον γ. *qui non inciderunt in librum, quem inſcripſi Zeuxippo:* μὴ περιζητεύοντες ex coniectura non optima dedit *Jo. Walliſius*, qui Pſammiten *Archimedis* edidit Operum Mathem. T. III. Qualis fuit, factus *Demoſthenes* dicitur *Libanio* in Progym. p. 20. D. ἐκ τοῦ φεύγειν τὰ ῥᾷςα, ἐκ τοῦ προστετυχέναι βιβλίοις. illic vero ſcribendum, ἐκ τοῦ προστετηκέναι βιβλίοις, quod ſignificat *libris affixum intabeſcere.*

In *Eratoſthenis* Epigrammate apud *Eutocium* in *Archimed.* p. 22, legitur: Εὖ αἰὼν πτ. π. ὅτι παιδὶ συνη ων. In Editione quam dedit & a-
C liorum *Eratoſthenis*, & huius quoque carminis *Joann. Fellus*, legitur: Εὖ αἰὼν Πτολεμαῖε πατὴρ ὅτι παιδὶ συνήδων· ſed hoc ne Graecum quidem; ſcripſerat *Eratoſthenes:*

Εὐαίων Πτολεμαῖε πατὴρ, ὅτι παιδὶ συνηβῶν
Πάνθ' ὅσα καὶ Μούσαις καὶ βασιλεῦσι φίλα
Αὐτὸς ἐδωρήσω.

Vulgatur in *Scholiis* ad *Ariſtoph.* Acharn. v. 86, οὐδετέρως λέγεται τὸ κείβανον, ὡς μαρτυρεῖ Φερεκράτης,

Τουτὶ τί ἐςιν, ὡς ἂν ἑκάςῳ τὸ κείβανον.

abiecta ſyllaba male repetita, coeant literae in ἀνεκάς;

Τουτὶ τί ἐςιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κείβανον.

formula eſt mirantis, τοῦτι τί ἦν; ſive τοῦτι τί ἐστιν; frequens in Comoedia; quae vocem etiam ἀνεκὰς admiſit, ſignificantem ἀνωτάτω vel πάνυ ἑκὰς, ut redditur *Erotiano* in Lex *Hipp.* & in *Scholio* in *Ariſtoph.* Veſp. v. 18, quod plenius legit *Suidas* in v. Ἀνεκὰς, *Eupolidis* laudans & *Cratini* verſum. A

Anthologiae, quae quidem integra nondum fuit publicata, epigramma (*Philodemi*) 291, in Miscell. Lipſ. Nov. IX, p. 114, literae distractae partim obſcurarunt: in iſtis

A. Θέλεις ἅμα σήμερον ἡμῖν
Δειπνεῖν; B. εἰ σὺ θέλεις. A. εἶτ' ἀπό σου παρέσῃ.

ſcribendum enim: —— εἶτα πόσου παρέσῃ; *quo mihi pretio aderis?* eodem modo, praepoſitione ſuppreſſa, legitur δραχμῆς ἔχε, *habe* puellam *drachma*, epigr. 314. p. 135, B

Δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μηδὲ φοβηθεὶς
Μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν ἔχε.

vulgatur illic μήτε φοβηθῇς. conf. aliud epigramma *Philodemi* N. 319. *Athen.* XIII, p. 596. F.

In *Aeſchylei* dramatis fragmento, a *Scholiaſte* ad *Homer.* Od. Λ, 133, ſervato, mecum verum vidit Clar. *Heathius*; unam ille mallem vocem reliquiſſet intactam: ut illic legitur vulgarat *Stanlejus*,

Ἐρρωδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
Ὄνθ' ὡς ἔπληξεν, ἢ ἐκ νηδύος χειλώμασιν.

cum ſine controverſia ſcribi debeat verſus:

Ὄνθῳ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν. C

aut ſi quis malit χιλώμασιν· utrumque dat *Heſych.* Χιλοῦσθαι & Χειλοῦσθαι, παχύνεσθαι, σιτίζεσθαι. *ventris fultura te feriet: Aeſchylo* dramatis Ψυχαγωγῶν argumentum *Homeri* praebuit Νεκυία· atque iſta Tireſiae verba fuerunt ad Ulyſſem; qui mortuus eſt ἀκανθοπλὴξ ſecundum *Sophoclem*, quem plerique hac in re ſunt ſequuti. —— In *Aeſchyli* Choëph. v. 530, genuinae, quae tantum coniungi debuerant, literae οὖθαρ, in οὐκ ἄρ' (ut εἶδαρ in εἰδ' ἄρ' in verſu 460 *Maximi* περὶ καταρχῶν) ut puto, tranſiere,

Καὶ πῶς ἄτρωτον οὐκ ἄρ' ἦν ὑπὸ συγός;

Legendum arbitror:

Καὶ πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ συγός;

Et

A *Et quomodo mamma, quam draco ſugebat, manſit invulnerata;* Clytaemneſtrae mammam, v. 542, μαστὸν dictam, hic non fruſtra, tanquam de bellua loquens, dixerat οὖθαρ.

In *Arati* vita (in Vranologio *Petavii*) *Aeſchyli* verſum emendavi ex eodem fonte: ut *Alcmanis* ibi vulgatis, p. 273. c. ἐγὼ δ' ἀεί σοι με ἐκ Διὸς ἀρχόμενα· haec adduntur, *Ego vero ſemper tibi me ex Iove incipiens.* Nemo mecum corrigere recuſabit:

Ἐγὼ δ' ἀείσομαι ἐκ Διὸς ἀρχόμενος.

Μοῦσαν ſuam Παιδικὴν orditur *Strato*, (ſecundum eſt epigramma, Μὴ ζήτει &c.)

B Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καθὼς ἐκέλευν Ἄρατος,
Ὑμῖν δ', ὦ Μοῦσαι, σήμερον οὐκ ἐνοχλῶ.

Ab Iove, Muſa parens,
Carmine noſtra move. Iovis eſt mihi ſaepe poteſtas
Dicta prius. cecini plectro graviore Gigantas;
Nunc opus eſt leviore lyra.

Ovid. Met. x, 148.

In Oraculis veterum de Graecis mendoſis viri alias doctiſſimi abſurda dedere Latina: in his apud *Euſeb.* Praep. Evang. VI, p. 241. D. —— ἄστρων ὁδὸν, εἴρειν θ' ἕδραν· ἀμαντοσύνης. —— corrige, ſodes:

Σήμερον οὐκ ἐπέοικε λέγειν ἄστρων ὁδὸν ἱρὴν,
Ἕδρανα μαντοσύνης γὰρ ἐν ἀστράσι νῦν πεπέδηται.

C haec ne interprete quidem egent: In Oraculo Alcmaeoni dato p. 257. A. errorem errore cumulavit *Vigerus*, ſcribens primum Ἀμφὶ Ἀρκαδίη, *verſus Arcadiam*, & in *Oenomai* verbis ἀμφὶ Ἀρκαδίης· in ſua dederat Edit. *Rob. Stephanus*, Ἀμφὶ ἀρκαδίη, & ἀμφὶ ἀρκαδίης. In oraculo corrigendum —— Ἀμφιαραϊάδη· —— & paulo poſt ſcripſerat *Oenomaus*, εἴ σέ τις ἐρωτᾷ Ἀμφιαραϊάδης. *ſi quis te interrogat Amphiarai filius.* Partem veri vidit *L. Holſtenius* in notis ad *Porphyr.* de V. Pythag. p. 33, verum Ἀμφιαρηδίης non fuit forma patronymica Graeca, ſed quam dicebam, *Amphiaraïades*, *Ovidio* quoque reddenda Faſt. II, 43, pro *Amphiaraïdes*; ob eamdem enim rationem, indicatam quoque *R. Daweſio* Miscell. Crit. p. 173, ſic ſcribi debuit, ob quam *Telamoniades*, *Acriſioniades*, *Anchiſiades*: quod eſt apud *Suidam* in Ἀγχίσης, Ἀγχισίδης non fuit in uſu, ſed Ἀγχισιάδης. egregia dedit G. *Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 231.

Sed

Sed ecce iterum verſus attigi Poëtarum, qui aliorum ex iſto fonte A
me dixeram loca quaedam emendaturum. —— *Philoni Iudaeo* de Somniis p. 1144. B, ubi literae quoque male diſtractae errorem pepererant, reſtituendum, διὰ γὰρ τούτων (*per labia*) τὸ τῶν λόγων νᾶμα φέρεται· vidit etiam Clar. *Mangey* T. I, p. 693. *Platonis* e Timaeo (p. 75. E.) τὸ τῶν λόγων νᾶμα κάλλιστον ἁπάντων ναμάτων, *Platonis* imitatoribus perplacuit. Horum quando memini, in rem quam tractamus *Dion Chryſoſtomus*, *Lucianus*, *Philoſtratus*, *Ariſtides*, aliique, ſinguli ſaltem unicum nobis exemplum praebeant.

In Euboica *Dion* ruſticum exhibet narrantem nativa ſua ſimplicitate, quid in concione viderit populi: P. 107. D. rogatum a Praetore, vellentne ſinguli τάλαντον Ἀττικὸν δοῦναι, reſpondiſſe ſe dicit, οὐχ ἥκιστα μὲν, τὰ κρέα ἡμεῖς· ἃ δ' ἂν ᾖ δίδομεν. ſic ſcriptis ſenſus ineſt nullus,
neque commodus emendationi *Caſauboni*, οὐχ ἥδιστα μὲν —— mihi ſcrip- B
ſiſſe *Dion* videtur ex mente montigenae: οὐ δῆθ' ἵσαμεν τὰ κρέα ἡμεῖς. nos *ſane non ſolemus carnes ad libram appendere*, *ſed damus qualescunque nobis fuerint*, ſive ſalitae ſeu fumo duratae: haec enim ſequuntur: ἔστι γὰρ ὀλίγα ἐν ἁλσὶ, τἆλλα δ' ἐν τῷ καπνῷ ξηρά. ſic emendatis ruſtica videtur ineſſe ἀφέλεια· quid auri eſſent & argenti τάλαντα ruſticus ignorans, carnium quas noverat *libras* τάλαντα dictas, duas requiri credidit, negavitque ſui moris eſſe, carnes, quas darent petentibus, lancibus imponere ponderandas. Recte *Euſtathius* in Il. M, p. 875, 50. Σταθμὸς, inquit, περὶ τὴν στάσιν· ἱστᾷ γὰρ ἐν ἰσότητι τὰς ὁλκάς. Qui lances aequato ſuſtinebat examine, cuiuscunque rei pondus ad libram aeſtimaturus, dicebatur eximie ἱστᾶν, etiam veteribus, *Herodoto* II, P. 135, 89. *Platoni* de Rep. X, p. 602. D. in Timaeo p. 63. B. *Xenophonti* K. Π. p. 125, 27. ipſe quoque *Dion Chryſ.* dixit p. 217. A. ἱστάντα ἐπὶ
πλάστιγγος· *Hermias* Irriſ. Gentil. p. 228, 5, ζυγῷ τὸν κόσμον ἱστάς. Inter- C
pres *Iobi* XXXI, 6, ἱστᾷ με ἐν ζυγῷ δικαίῳ. ſed uſus in libris Sacris ex *Boſſii* Animadv. ad *Suidam* p. 140, *Elſneri* Obſ. in A. A. VII, 60, & aliunde quibusvis notus eſt.

In Operum *Luciani* duobus voluminibus, nec mirum, centena reliquere corrigenda; illud etiam T. III, p. 20, μή μελλήσας λέγε ὅ, τι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. *Solanum* miror non vidiſſe literas ferme tantum coniungendas, ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρείμαν γλῶτταν ἔλθῃ· noverat enim aliunde *Solanus Aeſchyli* dictum; ſaepius a librariis depravatum illud iam oſtenderant *P. Victorius* V. L. XI, c. XVI, & *Paul. Leopardus* Em. VII, c. 21. —— Ex Poëta Dorico ſumtum putat a *Luciano* *Geſnerus* T. III, p. 129, ἔαδε μηνίειν: ſed non bene profecto cohaererent ἐξετάσας ἔαδε· aut ἔαδε μηνίειν· emenda, ſodes, vitioſa hunc in mo-

A modum, ἐχαλέπαινε καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια· excandeſcenti conuenit indignantique Regi: de Regibus etiam iratis χαλεπαίνειν legitur apud *Aelian.* V. H. XII, c. 54. IV Maccab. IX, 10. quin & apud *Lucian.* T. III, p. 532, 38. de aliis ſaepius adhibitum.

In Heroicis *Philoſtrati* p. 740, 8. ex Cod. Barocc. ἐπὶ κέρδει ἂν dedit *Olearius*; iunctis ego literis ſcriberem: τὰς δὲ ἐκβολὰς τῶν λόγων μὴ λῆρον, ἀλλ' ἐπικερδείαν (vel potius ἐπικέρδεια) ἡγώμεθα τῆς ἐμπορίας ταύτης· ſermones κερδαλέους, digreſſiones reputaret ἐπικέρδεια, quod ad lucrum illud inſuper adiiceretur: eiusdem *Philoſtrati* Proclus p. 603, 31, quas accipiebat ex Aegypto merces aliis dabat vendendas, οὐδὲ ἐραστὴς τοῦ πλείονος, οὐδὲ ἐπικέρδια μαστεύων, ἢ τόκους, ἀλλ' αὐτὸ ἀγαπῶν τὸ ἀρχαῖον· hic etiam ἐπικέρδεια ſcribendum. Eſt ea vis praepoſitionis in vocibus etiam rariſſimis, ἐπίβοιον· & ἐπώνιον· quas ex Oratoribus nobis

B ſervavit *Harpocration:* Ἐπώνια, inquiunt Grammatici, τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον. —— Apud *Euſeb.* in Hieroclem c. 28, p. 450, edidit *Olearius*, ὡς σεμνά γε —— τοῦ δίου (*divini illius viri*) τὰ σπουδῆς ἄξια ἐρωτήματα· pro vulgatis τοῦ Διὸς, in τοὔνδρὸς, ſive potius τἀνδρὸς mutandis: ſic praeter ceteros ſcribere ſolet in iſthoc etiam libello *Euſebius* cap. 31. f. c. 45. i. c. 48. f.

In *Aeliani* de N. A. VII, hoc capitis eſt 29 initium: Ἴδιον δὲ ἄρα τῆς τῶν κυνῶν εἰς τοὺς τρέφοντας εὐνοίας καὶ ἐκεῖνο μαρτυρεῖ. Ὁ Κολοφώνιος ἀνὴρ &c. ubi ſcribi debuerat, καὶ ἐκεῖνο μαρτύριον. Κολοφώνιος ἀνὴρ —— Leve vitium, quo nullum in hoc genere frequentius, relictum quoque fuit XII, c. 35, οἱ κύνες —— συμμετῴκισαν τῷ Ξανθίππῳ· ſcribendum enim συμμετῳκίσαντο Ξανθίππῳ. contra apud *Diogen. Laërt.* III, 23, ſcribendum, Χαβρίᾳ συνεῖπε τῷ στρατηγῷ, (pro συνείπετο τῷ) *Chabriae fuit ad-*

C *vocatus.* In eiusdem *Aeliani* L. XII, c. 45, in Arionis hymno, circa finem Φῶτες δόλιοι conveniunt, non Φῶτες δ' ἕλιοι· neque illic Delphines Nereïdum dicti videntur Ἔναλα θρέμματα, ſed Ἔναλ' ἀθύρματα. marinas cicadas ἄθυρμα Περσέως dicebant Seriphii ſecundum *Aelian.* XIII, c. 26. cui ἄθυρμα hoc ſenſu frequentatum monuit *Ti. H.* ad *Thomam M.* in Ἄθυρμα κρεῖττον ἢ παίγνιον. De Diis loquentes adhibent in eumdem paene ſenſum ἀνάθημα, *Pauſanias* VII, p. 579. f. Ἐν Φαραῖς δὲ καὶ ὕδωρ ἱερόν ἐστι τοῦ Ἑρμοῦ. Ἅμα μὲν τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα· τοὺς δὲ ἰχθῦς οὐχ αἱροῦσιν ἐξ αὐτῆς, ἀνάθημα εἶναι τοῦ θεοῦ νομίζοντες. *Hama* fonti nomen eſſe non potuit. Probabiliter nomine repetito videbor correxiſſe: τοῦ Ἑρμοῦ. Ἑρμοῦ νᾶμα μὲν τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα. *fons* vel *ſcaturigo Mercurii.* L. VIII, *Pauſaniae* p. 660. m. πηγὴ memoratur Ὀλυμπιὰς καλουμένη, τὸ ἕτερον τῶν ἐνιαυτῶν οὐκ ἀποῤῥέουσα. Vt ſua nomini ratio conſtet, ſcribendum arbi-

Oo tror

tror τοῦ έ τῶν ἐνιαυτῶν, *anno quoque quinto.* Niſi fallor, γὰρ in τρίτος, A
δεύτερος in τοῦ tranſiit apud *Diodor. Siculum* L. III, p. 187, 76, καὶ ὁ τρίτος τοῦ Πτολεμαῖος· legendumque, καὶ γὰρ ὁ δεύτερος Πτολεμαῖος, ex p. 202, 49, & aliunde.

Quorumvis errorum exempla unus etiam *Pauſanias* facile praebuerit; illius quoque quem hoc capite coeperam tractandum. P. 221 recte *Kühnius* voces εἶναι καὶ mutavit in εἵνεκα, ſic enim more *Pauſaniae* ſcribendum, non ἕνεκα. Ex eodem more corrigendum I, p. 93, ὁπόσων θέας εἵργονται *quorumcunque viſu arcentur*; ubi vulgatur ὅπως ἄν. Apud illum nomina propria permulta vitioſe ſcribuntur, quae vel vere correcta hinc tamen aliena viderentur.

Ariſtidae potius reſtituam Ἠπιόνης nomen matris Aſclepiadarum Aſclepiadas laudanti T. I, p. 82, (ed. *Jebb.* p. 46, 3.) velut felices B
etiam ob ſorores; οἷς Ἰασώ τε καὶ Πανάκεια καὶ Αἴγλη σύνεσι καὶ Ὑγίεια, ἡ πάντων ἀλίῤῥοπος ἠπίων· ἧς δὴ παῖδες ἐπώνυμοι· *Canter. & Hygiaea, quae omnibus par eſt medicis, & liberis nomen dat:* in his quid verum eſſet latuit & eximium *Jo. Matth. Geſnerum*, in Comment. Societ. Scient. Gotting. T. II, p. 289. Literae, in duas voces, ἠπίων· ἧς, male diſtractae, coaleſcant in unum maternum nomen Ἠπιόνης· & ſcribatur in poſterum Ἠπιόνης δὴ παῖδες ἐπώνυμοι· dicanturque Machaonis & Podalirii ſorores *a leni matris nomine* Ἠπιόνης *ſuum certe* ſingulae *trahentes*, Ἰασώ, Πανάκεια, Αἴγλη & Ὑγίεια, *Hygia*, ſive *ſalus omnibus rebus aequiparanda.* De nomine ſuo *mitis* Ἠπιόνη, ſuam artem, qua facile prodeſſe noverat vulneratis, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα θεῖναι, docuerat ipſa Praxagoram medicum ſecundum epigramma *Crinagorae* Anthol. IV, c. 7, XI, *quaenam vulneribus imponenda ſint*

Φάρμακα, πρηνέης οἶδα παρ' Ἠπιόνης. C

Idem *Crinagoras* in Antholog. *MS.* puellae vovet utero laboranti partus dolores

Ὠδῖνας —— —— ἐλθεῖν
Πρηείας, μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόνης.

totum dabit epigramma Vannus Critica p. 191. Quae filias peperit Aeſculapio tam ſalutiferas filiosque ſuis & poſterorum humaniſſimis virtutibus adeo claros, matrem miror Ἠπιόνην in transcurſu tantum memoratam *Thomae Reineſio*, & *Jo. Henr. Meibomio* in Iusiur. *Hippocr.* c. V, §. 15. c. VI, §. 3. laudatis *Hemſterhuſio* de filiabus agenti ad *Schol.* in

Ari-

A *Ariſtoph.* Plut. p. 214. 232. & ſeqq. Illam Epidaurii quidem ut Dei
ſui maritam venerabantur: τέμενος erat Epidauriis Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἀγάλ-
ματα ὁ θεὸς αὐτὸς, καὶ Ἠπιόνη· γυναῖκα δὲ εἶναι τὴν Ἠπιόνην Ἀσκληπιοῦ φασὶ,
verba ſunt *Pauſaniae* II, p. 177, qui inter aliarum Dearum ſigna ἄγαλ-
μα Ἠπιόνης in Aeſculapii luco ſe teſtatur inveniſſe p. 174. Vbi matrem
nominat, filiae nomen intercepit ignotus omnibus Grammaticus apud
Etymolog. p. 434, 18, Ἤπιος· οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Ἀσκληπιὸς — ᾧ καὶ
γυναῖκα παραδίδωσιν Ἠπιόνην, ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν· Δεξίων ἐν
ὑπομνήματι Λυκόφρονος. Olim filias hic memoratas ſuſpicor Ἰασὼ, [Ὑ-
γείαν,] Πανάκειαν, Ἀκεσὼ, huius autem nomen in Δεξίων fuiſſe deprava-
tum: primum, praeter ceteras, Ἀκεσὼ memorat inter filias *Suidas* in Ἠ-
πιόνη. deinde commentarius in *Lycophrona*, ubicunque laudatur in *Ety-
mologico M.* absque Auctoris nomine, legitur ut hic aliquoties ἐν ὑπομνή-
ματι Λυκόφρονος· tandem velut huius interpres, nusquam ignotiſſimus
B Δεξίων, ſed *Theon* memoratur alibi. Apud *Etymologum* in v. Εἰνάνυχες
Tarrhaeus citari videtur *Sylburgio* & *Fabricio:* recte Codex *MS*. Leid.
εἰ δέ τινα ταῤῥᾶσαι τὸ ἐπιφέρεσθαι &c. *Scholiaſtes* autem *Lycophronis*, qui
cognominem marito coniugem dabat Ἠπιόνην, iſta notabat ad Ἠπίου γόον
in Alexandra v. 1054. Ex iſtis *Scholiis* antiquioribus in ſuum *Etymo-
logicon* multa retuliſſe videtur *Orus:* vid. noſtrum *Etymolog.* p. 191, 47.
298, 30. hinc levis error natus eſt Clar. *J. A. Fabricii* B. G. III, c. 16,
§, 8. Magna parens ipſius etiam *Hippocratis*, Ἠπιόνη, me, fateor, hic
nimis diu detinuit. Obſervationem iſtam verboſam, dum chartae quid
ſupereſt his capiendis deſtinatum, redimam aliquot correctionibus eius-
dem plerisque generis in Scriptoribus primi ordinis.

In *Thucydidis* L. VI, c. 83, p. 430, 87, verba καὶ οὐκ ἄλλῳ ἑπόμεθα, ſen-
ſus vacua, atque idcirco ſaepe vexata, ex Codd. Graeviano & Baſileënſi
C literis aliter diviſis hac ratione ſunt emendanda: καὶ οὐ καλλιεπούμεθα, ὡς
ἢ τὸν βάρβαρον μόνοι καθελόντες εἰκότως ἄρχομεν, *neque ornata nos oratione iac-
tamus, quod merito tenemus principatum qui ſoli barbarum profligavimus*,
&c. Rarius illud Καλλιεπεῖσθαι uſurpatur a *Platone*, cuius in Apologia
Socrates p. 17. B. ſe negat adhibiturum κεκαλλιεπημένους λόγους ῥήμασί τε καὶ
ὀνόμασιν. *Scriptor* Hipparchi, *Platonis* ſtudioſiſſimus, T. II, p. 225. C.
τῶν σοφῶν ῥημάτων meminit, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται. *Agathon*
ὁ καλλιεπὴς eſt in *Ariſtoph.* Θεσμ. v. 52.

Partem veri viderunt *H. Steph.* & *Leunclavius* in his *Xenophontis* Ἑλ-
λην. III, p. 289, 2, quibus monſtrare nititur Ageſilaus, Leotychidem
(ex Alcibiade conceptum) non eſſe fratris ſui Agidis filium: ἀλλ' ὁπότε
δ' ἂν ὡς μάλα σοι ψευδομένῳ κατεμήνυσεν, ἐκ τοῦ θαλάμου ἐξελάσας σεισμῷ ἐς

τὸ φανερὸν τὸ σὸν πατέρα. comparantes locum *Plutarchi* in Ageſilao p. A
597. D. ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν (vid. & Alcibiades *Plutarch.* p. 203, E.) corrigendum ſtatuerunt pro vulgatis literis ἀλλ' ὁπότε δ' ἂν —— proxima viri docti reliquerunt intacta: mihi primum literarum veſtigia formam monſtrarunt nominis Neptuni Doricam, ὁ Ποτειδὰν, —— deinde ad hoc tenue indicium ſuſpicabar dictum hoc Ageſilai formis fuiſſe Doricis Laconum expreſſum a *Xenophonte*; quem id ipſum aliquoties in historia ſua Graeca feciſſe recordabar. Laconica talia reperientur apud *Xenophontem*, Ἑλλ. I, p. 252, 33, 34. IV, p. 306, 19. Ναὶ τὼ σιὼ &c. conf. K. Ἀ. VI, p. 230, 9. alibi formas in *Xenophonte* Laconicas ſcioli videntur obliteraſſe, ut in Ageſilai quoque verbis pleraſque: illa hac mihi ratione ſcripta *Xenophonti*, atque adeo reſtituenda videntur: ἀλλ' ὁ Ποτειδὰν ὡς μάλα σεῦ ψευδομένω κατεμάνυσεν. id eſt, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν κατὰ σοῦ ὡς μάλα ψευδομένου ἐμήνυσεν· *ſed vel in primis te Neptunus arguit mendacii:* μηνύειν κατὰ τινὸς, & καταμηνύειν τινὸς, *aliquem indicio ſuo* B
deferre, dixit aliquoties, praeter ceteros, *Lyſias* p. 114, 7. p. 115, 2. p. 232, 8. p. 249, 8, δεῖ αὐτὸν ἀποδεῖξαι ὡς οὐ κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν τούτων.

In eiusdem *Xenophontis* Ἑλλην. II, p. 279, 4, qui ſtabant contra Thraſybulum equites περιέτυχον γὰρ καὶ τῶν ἔξω νέων τισὶν ἐς τοὺς αὐτῶν ἀγροὺς ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια πορευομένοις. Quamvis οἱ ἔξω & οἱ ἔνδον in *Xenophonte* mihi non ignoti ſint, illic tamen omnino corrigendum cenſeo, τῶν Αἰξωνέων τισὶν, *incidebant in quosdam Aexonenſium*; qui nempe ſtabant a partibus Thraſybuli. Horum ſaepe, aliorum etiam Attices pagorum nomina proſtant plurima in lapidibus, in Oratoribus antiquis, alibi quoque vitioſe ſcripta: exemplo ſint duo in *Scholiis* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 504. ubi traditur *de Deo* dicendum, τὸν ἐν Μελίτῃ· *de homine* [τὸν] ἐκ Μελίτης. adduntur iſta, ἐξ Ἰοῦς, ἐκ Κολωνῶν. Ex Colono qui cenſe- C
bantur ἐκ Κολωνοῦ dici ſolebant, & Κολωνῆθεν· ſcripſerat, ni fallor, *Schol.* ἐξ Οἴου· ἐκ Κηδῶν. ne nunc alia proferam, iſta duo ſic in eamdem rem adhibentur *Stephano Byzant.* in v. Ἀβρότονον· ubi *Berkelius* non eſt audiendus: vid. *Suidas* in Ἐν Κλάρῳ. Apud *Eunapium* in Maximo p. 93, 11, velut, ignoti tamen verbi, participium legitur ἐκθεσπιῶν: ſed ὁ ἐκ Θεσπιῶν, *Theſpienſis*, ſignificatur.

Vt alia multa, haec certe mendoſa ſunt in *Antiphontis* Orat. de caede Herod. p. 140, 38, ἀρχαῖς τῶν· ſcribamus Χρηστῶν δέ τοι ἐστὶν ἀνδρὸς περὶ θανάτου φεύγοντος τὰ ψευδῆ καταμαρτυρῆσαι, ut & χρηστοὺς dixiſſe cenſeatur per ironiam. Quibus hoc minus placebit his tamen aliam correctionem in *Antiphonte* me ſperem adprobaturum: Orat. περὶ τοῦ χο-

ρευ-

A ῥᾳτου p. 141, 32, leguntur iſta: εἰργεσθαι πόλεως, ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνων, ἅπερ μέγιστα καὶ παλαιότατα τοῖς ἀνθρώποις. Latine quidem diceremus, rebus iſtis nihil hominibus ſanctius aut *antiquius* haberi, ſive earumdem curam hominibus *antiquiſſimam* eſſe: ſed iſtius aetatis Graecis hoc ſenſu non arbitror uſitatum παλαιότατα, ſed τιμιώτατα, quod, iisdem paene ductibus literarum conſtans, non dubitanter *Antiphonti* reſtituerem: τὰ τιμιώτατα talia dixere *Demoſth.* p. 176. med. *Dionyſ. Halic.* T. II, p. 171, 34. p. 311, 35. μέγιστα καὶ σπουδαιότατα dixit *Lycurgus* c. Leocr. p. 166, 32. Sed *Lycurgus* in eadem Oratione nobis aptius in rem noſtram praebebit exemplum, iſta *Tyrtaei* p. 163, 14,

νέοισι δὲ πάντ᾽ ἐπέοικεν,
Ὄφρ᾽ ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,
Ἀνδράσιν ἐν θνητοῖσιν ἰδεῖν.

B Scripſerat utique Tyrtaeus:

Ὄφρ᾽ ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,

quae praecedunt non meminerat Clar. *Taylor* ſumſiſſe *Tyrtaeum* ex *Homeri* Il. X, 71—76. ubi & iſta leguntur, νέῳ δέ τε πάντ᾽ ἐπέοικεν &c. ἐρατῆς ἥβης ſive νεότητος alii fecere mentionem, nemo forte frequentius *Simonide* in epigrammatis Antholog. III, c. V, 54. c. XXIII, ep. 17. c. XXXII, ep. 5, —— ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν. *Simonides* ap. *Stob.* p. 531, 2, Θνητῶν δ᾽ ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης &c. ſic *Theognis* v. 1001, v. 1127, *Solon* &c.

Licet aliunde nobis ignotum, Ἀμίαντον τὸν ἐξ Αἰγίνης *Andocides* dediſ-
C ſe videbitur p. 9, 25. non Ἀμίαν τοῦτον ἐξ Αἰγ. In his ſequentis pag. 10, 6, τὴν δὲ κατηγορίαν ποιεῖται κατὰ ψήφισμα πρότερον γενόμενον, ὃ εἶπεν εἰς ὅτι μηδ᾽ ἴσον, latere nomen Ἰσοτιμίδης G. *Canterus* (N. L. VIII, c. X,) & ego feliciter deteximus, ambo memores ψηφίσματος τοῦ Ἰσοτιμίδου, (atque adeo ὃ εἶπεν Ἰσοτιμίδης) memorati ſupra p. 2, 10. —— Aegre fero, peſſimum nebulonem Agyrrhium ob aliquot literas male diſtractas inter Archontes relatum a *Meurſio* de Archont. Athen. IV, c. XX. His ſolis nititur *Meurſius* verbis, vulgatis in eadem de Myſt. Orat. *Andocidis* p. 17, 22. Ἀργύριος γὰρ (Ἀγύρριος γὰρ) οὑτοσὶ, ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἄρχων, εἷς ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς· voces ἄρχων, εἷς coëant in unam, ἀρχώνης ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς τρίτον ἔτος· *tertium iam annum eorum qui quinquageſimam redemere fuit princeps. Etymologus* p. 151, 19, Ἀρχώνης, ὁ ἄρχων ὠνῆς ἤτοι τελώνης ὤν· atque ita etiam Lex. Rhetor. *MS.* Agyrrhius tri-

 gin-

ginta talentis redemerat quinquageſimam mercium, quae portum Athenarum inveherentur: de hoc vectigali quae permulta dici poſſent, praeter notata *Meurſio* Att. Lect. v, c. 21, *Valeſio* ad *Harp.* & de vectigalium redemtoribus, huius illa non ſunt loci; ubi verba quaedam emendaſſem *Iſaei* Orat. II, p. 46, 8, niſi, pro ἔσι αὐτὰς γυναῖκας, legendum ἐσιῶν τὰς γυναῖκας, iam monuiſſet G. *Canterus* N. L. VIII, c. 14, qui tamen huic contrarium vitium in ſeq. pag. *Iſaei* 47, 9 non animadvertit: iſta vulgantur: τίς γὰρ οὐκ ἀπεκρίνατο ἐπειδὴ τὼ δύω ταλάντω ἑξάκις ἤλθετον. abſurdiſſima de his Latina proſtant in Ed. Hanov. p. 409. ἑξάκις commutetur in ἐξ Ἄκης. Ptolemaide, tum *Ace* dicta, mortuus fuerat mercator Nicoſtratus; illinc Athenas venere duo talenta: vid. *Harpocrat.* in Ἄκη· *H. Valeſ.* p. 211. *Demoſth.* p. 681, 29, & *H. Relandi* Palaeſtina p. 537. —— De hoc quoque genere plura ſuperſunt; ſed iam nunc vereor ne quis mihi dictum obiiciat *Corinnae*,

Τᾷ χειρὶ σπείρειν, μηδ᾽ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ.

F I N I S.

I. INDEX CAPITVM DIATRIBES.

CAP. I. De fragmentis perditorum Euripidis dramatum.
II. De numero perditorum Euripidis dramatum.
III. Exhibet Chryſippi fragmenta.
IV. In Euripidis Anaxagoréa quaedam.
V. Exhibet Euripidis Anaxagoréa.
VI. — — — — de duobus rerum creatarum principiis ſyſtema.
VII. In fragmenta dramatis Antiopes.
VIII. Ex Antiope partem ſcenae praebet.
IX. De Rheſo dramate.
X. ——— incerti dramate.
XI. In Prologum Philoctetae Euripidis.
XII. Ad Scholia in Aram Doſiadae.
XIII. In Euripidis Meleagri fragmenta.
XIV. In fragmenta variorum dramatum.
XV. De Amore eiusque patre.
XVI. In fragmenta variorum dramatum.
XVII. In Inonis Tragoediae reliquias.
XVIII. In duorum dramatum fragmenta.
XIX. In octo dramatum reliquias.
XX. In quatuor Tragoediarum fragmenta.
XXI. & XXII. In fragmenta dramatum incertorum.
XXIII. De Eloquentiae abuſu in Attica Republica.
XXIV. De Phoenicis Euripidei dramatis argumento.
XXV Caput Diatribes, ſive ad illam Corollarium criticum.

II. INDEX SCRIPTORVM VETERVM,

quorum in hac Diatribe loca vel emendantur vel tentantur.

AELIANVS *in V. H.* p. 14. c. 182. A. 223. c.
—— —— *de N. A.* p. 168. B. 196. c. 200. B. 289. B. C.
AESCHINES *Orator.* p. 170. A.
AESCHYLI *Tragoediae.* p. 53. A. 286. c.
—— —— *Tragoed. fragmenta.* p. 128. A. 143. c. 225. B. 231. A. 286. c. 288. c.
AFRICANI *Epiſt. ad Origen.* p. 284. A.
AMMONIVS *Grammat.* p. 60. A.
ANDOCIDES. p. 124. 150. B. 293. c.
ANTHOLOGIA *Graeca.* p. 152. A. 286. A. B.
ANTIPHON. p. 189. A. B. 292. c. 293. A.
APOLLODORI *Biblioth.* p. 268. c.
APOLLONIVS RHODIVS. p. 50. A.
de ARATI *vita Scriptor.* p. 48. A. 144. A.
— *in illa* Alcman. p. 287. A.
ARCHIMEDES. p. 285. A. B. bis.
ARISTIDES *Soph.* p. 217. A. B. 249. c. 290. B.
ARISTOPHANES *Comicus.* p. 150. A. B. 224. c. 225. c. 231. A. 235. A.
ARISTOTELES. p. 59. A. 139. A.
ATHENAEVS. p. 13. c. 23. c. 279. A.
ATHENAEI ALCAEVS. p. 248. c.
—— —— ANAXANDRIDES. p. 218. B.
—— —— ANTIPHANES. p. 280. A.
—— —— ARCHEDICVS. p. 278. c.
—— —— CRATINVS. p. 163. c.
—— —— EPICHARMVS. p. 278. c.
—— —— EPICRATES. p. 235. B.
—— —— HERMESIANAX. p. 288. c.
—— —— PHILOCHORVS. p. 279. B.
ATHENAEI POLEMON. p. 279. A.
—— —— STESICHORVS. p. 204. B.
—— —— STRATTIS. p. 231. c.
—— —— THEOPHILVS. p. 273. A.
ATHENAGORAS. p. 216. A.

CALLIMACHVS. p. 107. c. 215. c. 283. A.
CICERO. p. 27. A. 55. B. 79. c. 151. B. 182. c. 193. A. 194. c. 195. B. 231. A. 255. A.
CLEMENTINAE *Homiliae.* p. 64. A. 157. A.
CLEMENS ALEXANDRIN. p. 44. B. 64. A. 283. c. 148. A. 157. B. 164. A. 243. c. 261. A. 283. c.
—— —— *Eius* Thraſymachus. p. 211. B.
Coislinianae Biblioth. libelli. p. 240. c. 244. B. 269. B.

DEMOSTHENES. p. 76. B. 170. c. 182. B.
—— —— —— *Eius Byzantiorum decretum.* p. 278. B.
DIODORVS SICVLVS. p. 45. c. 285. A. 290. A.
DIOGENES LAERTIVS. p. 14. A. B. 289. B.
DIOGENIANVS. p. 275. c.
DION CHRYSOSTOMVS. p. 61. c. 115. A. 117 & ſeqq. 239. A. 260. c. 288. B.
DIONYSIVS HALICARNASS. p. 46. A. 184. A.
—— —— *Eius* Iſaeus. p. 149. A.
DRACO STRATONIC. *de metris, ined.* p. 217. c.

ERATOSTHENES. p. 132.
EROTIANI *Lex. Hippocr.* p. 149. B. 274. A.
ETY-

ETYMOLOGICVM M. p. 62. B. 140. B. 153. A. 195. A. 291. A. B.

——— ——— MS. Paris. p. 161. A. 200. C.

——— ——— MS. Leid. p. 217. C.

EVNAPIVS. p. 292. C.

EVRIPIDIS *Tragoediae ſuperſtites.* p. 38. A. 57. B. 102. C. 141. A. 172. A. 178. A. 180. B. 188. B. 203. C. 209. B. 224. A. 234. C. [246. B.] 256. A. 257. A. 259. B. 261. C.

EVSEBII OENOMAVS. p. 275. B. 287. C.

——— PLVTARCHVS. p. 216. A.

EVSEBIVS *c. Hieroclem.* p. 289. B.

EVSTATHIVS in *Homer.* p. 4. C. 152. B. 214. A.

——— ——— *in Dionyſium.* p. 104. C.

EVSTATHII AELIVS DIONYS. p. 21. A.

EVTOCII ERATOSTHENES. p. 203. B. 218. A. 285. C.

GALENVS. p. 79. B. 214. A. 249. A.

A. GELLII APOLLODORVS. p. 10. C. EVRIPIDES. p. 183. A.

Grammaticus in Cod. Sangerman. p. 203. C. 204. A.

HARPOCRATION. p. 66. C. p. 67. C. 111. C. 189. A.

HARPOCRATIONIS CARCINVS. p. 13. A.

HELIODORVS. p. 9. A.

HERMIAS *in Platonis Phaedrum, ined.* p. 157. B. C.

HERODOTVS. p. 231. A. C.

HESYCHIVS. p. 94. A. 108. C. 145. C. 164. C. 234. B. 278. C.

HOMERI *nomine vulg. hymnus.* p. 108. B.

ad IGNATIVM *Epiſt.* p. 164. B.

Inſcriptiones lapidum. p. 233. A. 235. C. 236. A. B.

ISAEVS. p. 261. A. 294. A.

LIBANIVS. p. 270. B. 285. B.

LONGINVS. p. 208. A.

LVCIANVS. p. 281. A. p. 289. A.

LVCRETIVS. p. 48. C.

LYCVRGI TYRTAEVS. p. 293. A. B.

LYSIAS. p. 254. C.

MACROBIVS. p. 167. C.

MARCI *Evang.* [*ex Codd.*] p. 273. C.

MAXIMVS TYRIVS. p. 281. C.

——— ——— περὶ κατάρχῶν. p. 286. C.

MOERIS ATTIC. p. 278. C.

MOSCHVS *Bucolicus.* p. 52. C.

NEMESIVS. p. 238. B.

NONIVS MARCELLVS. p. 167. B.

OLYMPIODORVS *in Gorgiam Platonis, ined.* p. 70. C. 85. B.

Oracula apud Euſeb. p. 110. C. 287. B. C.

ORIGENIS *Epiſt. ad African.* p. 284. A.

ORPHICA. p. 36. B. 165. A.

OVIDIVS. p. 287. C.

PACVVIVS. p. 47. B.

PALAEPHATVS. p. 201. A.

PARTHENIVS. p. 104. C.

PAVSANIAS. p. 58. C. 164. A. 215. B. 289. C. 290. A.

——— ——— *eius verſus ex Minyade.* p. 281. A.

PHALARIDIS *Epiſt.* p. 141. C. 179. C.

PHILEMON. p. 150. B.

PHILO IVDAEVS. p. 288. A.

PHILOSTRATVS. p. 170. C. 289. A.

PHOTII *Biblioth.* p. 18. A.

PHRYNICHI *Sophiſt. Appar. ined.* p. 179. A.

PINDARI *quae dicitur Epitome Iliadis.* p. 101. C. 107. B.

PLATO. p. 13. C. 41. B. 112. C. 157. B.

PLVTARCHVS. p. 13. C. 22. B. 33. B. 38. A. 48. B. 57. A. 147. A. 181. C. 206. C. 207. A. 220. C. 223. C. quater. 284, ter. 285. A.

PLVTARCHI CRATINVS. p. 221. C.

——— ——— EVPOLIS. p. 221. C.

——— ——— HERMIPPVS. p. 222. C.

PROBVS *in Virgil.* p. 12. A.

PROCOPIVS *in Ieſaiam*. p. 262. A.
PROPERTIVS. p. 65. A.

QVINCTILIANVS. p. 185. C.

RHESI *Scriptor*. p. 93. C. 94. A. 102. C. 103. C. 105. C. 107. B. 109. C. 111. C. 112. B. 113. A. B.
RHETORICORVM *ad Herennium Auctor*. p. 68. A.

SCHOLIASTES *in* AESCHYLVM. p. 16. B.
—— APOLLONIVM RH. p. 30. B. 167. A.
—— ARISTIDEN. p. 201. B.
—— —— *ined.* p. 155. A. 252. C.
—— *eius* EVPOLIS. ibid.
—— ARISTOPHANEM. p. 11. B. 17. A. 49. C. 131. 210. B. 221. C. 292. C.
—— *eius* PHERECRATES. p. 285. C.
—— ARAM DOSIADAE. p. 130. &c.
—— EVRIPIDEM. p. 88. C. 200. B. 229. B.
—— *eius* SIMONIDES. p. 258. A.
—— HOMERVM. *MS. Leid.* p. 195. A. 202. C. 239. C.
—— PINDARVM. p. 151. 154. 238. B.
—— SOPHOCLEM. p. 116. B.
—— THEOCRITVM. pag. 39. C.
SOCRATICAE *Epiſtolae*. p. 7. A. 190. B. 284. B. C.
SOPHOCLIS *Tragoediae*. p. 80. C. 141. B. C. 144. B. 179. A. 234. B.
SOPHOCLIS *Dramatum perditorum reliquiae*. p. 15. B. C. 163. B. 167. A. C. 168. A. 194. B. 200. C. 221. C. 222. A. 224. B. C. 226. A. 240. A. B. 249. B.
STEPHANVS BYZANT. p. 62. A. 144. A.
STOBAEVS. p. 17. C. 218. B.
STOBAEI *Florileg. MS.* p. 198. 199.
—— ALEXIS. p. 158. A.
—— ANTIPHANES. p. 280. A.
—— EVRYPHAMVS. p. 41. B.
—— HENIOCHVS. p. 278. A.
—— LINVS. p. 282. A.
—— MENANDER. p. 150. C. 258. A. 262. A.
—— MVSONIVS. p. 281. B.
—— PERICTIONE. p. 272. C.
—— PHANOCLES. p. 199. C.
—— PHILETAS. p. 239. C.
—— PORPHYRIVS. p. 281. B.
STRABONI *laudatus* Ion. p. 144. B.
SVIDAS. p. 16. B. 206. C. 214. C. 287. C.
SVIDAE PHERECRATES. p. 169. C.

THEMISTIVS. p. 79. B.
THEOCRITVS. p. 280. C.
THEODORETVS. p. 270. C.
THEOPHYLACTVS SIMOC. p. 170. A.
THVCYDIDES. p. 78. B. 291. C.
TIMAEVS LOCRVS. p. 284. C.
IO. TZETZAE *Chiliades*. p. 171. C.

VITRVVIVS. p. 32. A. 35. C.

XENOPHON. p. 123. 290. A. B.

ZENOBIVS. p. 193. C. 269. B.
ZENOBII DIPHILVS. p. 17. A.

III. INDEX
RERVM ET VERBORVM,
quae in hac Diatribe tractantur.

A.

ab ἆ formatum Ἄζειν ex Gramm. *MS.* p. 21. A.

Διὸς Ἄϐατον, nempe τέμενος, in monte Lycaeo. p. 132.

Accentus verſuum & periodorum modulo nocent. p. 247. C. ſuum tamen uſum habent apud Poëtas etiam & Oratores. ibid. B. C.

Acharnenſis hedera, ὁ Ἀχαρνῆθεν κισσὸς, p. 152. B.

Ἄκη, *Ace*, Ptolemaïs; ἑξάκις mutatur in ἐξ Ἄκης. p. 294.

Ἀκρασία, *intemperantia*, vitiorum mater. p. 282. C.

Additamenta quaedam *Ciceronis* verbis interiecta videntur. p. 194. C. 195. B.

Aeoli dramatis fragm. p. 146. 147.

Aërope perſona Trag. in Creſſis. p. 182. A.

Aether & Terra duo principia *Eurip.* p. 46, & ſeqq. ut coniuges conſiderantur. p. 48. B. &c.

Ἀετοὶ, *faſtigia* templorum ſculptis imaginibus ornata. p. 215. A.

Aeſchinis oratoris de *Euripide* iudicium. p. 269. C.

Aeſchyli Ψυχαγωγῶν argumentum in *Homeri* fuit Νεκυία. p. 286. C.

Ἀγέλαστοι Anaxagoras, Pericles, *Eurip.* p. 5. C.

Agenda non multa εὐθυμεῖν μέλλοντι. p. 82. B.

Ἀγνῶτες, *ignobiles Sophocli.* p. 15. B. ἀγνῶτα p. 222. A.

Ageſilaum fingit *laudator* ἀναμάρτητον, non *Xenophon.* p. 266. A. B.

λόγων Ἀγὼν frequentatur *Euripidi.* p. 220. B.

Agyrrhium inter Archontes male retulit *Meurſ.* p. 293. C.

Αἰξωνέων, Aexonenſium, nomen *Xenophonti* reſtitutum. p. 292. B.

Alcmaeonis dramatis fragm. p. 149. 150.

Alexandri dramatis fragm. p. 147. C.

Alexidis Comoedia Ταραντῖνοι. p. 244. B.

Ἁλιαίετος κυματότροφος. p. 201. C. 202. A.

Alopes Euripideae fragmina. p. 12. C.

Althaeae f. dictum vetulae, vivere tamen cupientis. p. 140. B.

Ἄλυπον ἄνθος μανίας. p. 179. A.

Ἀμᾶν, *metere*, quo ſenſu *metit Orcus Grandia cum parvis.* p. 225. C.

Ἀμίαντος nomen pr. p. 293. C.

Amor ἁϐρὸς etiam ἔφηϐος dictus. p. 7. B.

—— Aetheris & Terrae. p. 51. 52.

—— Διὸς παῖς dici videbatur *Euripidi.* p. 159. C. 160.

—— *malus puer*; *ſaevus*; *improbus*; p. 159. A.

—— μέγας θεὸς & θεῶν μέγιστος. quando altari primum fuerit honoratus. p. 157.

—— moderatus *Euripidi* probatur. p. 242. A. B.

—— *Poëtam vel facit, vel invenit*; dictum *Eurip.* p. 206.

—— Veneris filius quem patrem habuerit; an Iovem? p. 159, & ſeqq.

—— virtutis alumnus commendatus *Eurip.* p. 241. B. C.

Amphiaraiades ſcribendum, non *Amphiaraides.* p. 287. C.

Amphion *Eurip*. p. 61. A. 63. B. 66. B. 67. A.
Amphionis ῥῆσις de Muſica. p. 69. &c.
——— ἀπραγμοσύνη. p. 82.
Anacharſidis de navigantibus dictum. p. 239. B. C.
Ἀνέθημα Mercurii pisces dicuntur. p. 289. C.
Anaxagorea *Euripidis*. p. 29 — 57.
Anaxagorae dictum, filii morte nunciata. p. 28. A.
——— de mente divina, materiae ornatum tribuente p. 40. B.
Anaxagoras in Aegypto verſatus. p. 54. A.
Ancillari qui dicantur uxoribus. p. 274. B.
Ἀνδροβρὼς Diomedes. p. 142. A.
Ἀνεκὰς pro πάνυ ἑκάς. p. 286. A.
Animos hominum eſſe aeternos ſecund. *Eurip*. p. 55. B. 57. C.
Anſer Ledae. p. 64. A.
Ἀντίας. *Valerius Antias*. p. 223. B.
Antigones dramatis fragm. p. 155. C.
Antiope unius *Eurip*. tragoed. p. 17. A. Comico parce notata. p. 62. C.
in Antiopes reliquias. p. 58 — 87.
Antiopes hiſtoria. p. 59. 60.
——— dramatis ſcena partim exhibetur. p. 74. &c.
Antiphon patronus mercenarius. p. 258. C.
Aoriſti de re fieri ſolita. p. 163. A.
Ἀπάδοντα τῆς σοφίας. &c. p. 223. C.
Ἀπάτωρ Vulcanus, *matrimus*. p. 134.
Ἀπέσβη, de mortuo. p. 57. A. B.
Ἄπιστ' ἀληθῆ πολλά. p. 222. A.
Apollodorus Chronica verſibus ſcripſit ſenariis. p. 11. A.
Ἀπονήσασθαι· acervum congeſtum diruere, *onus deponere*. p. 164. C. 165. A.
Ἄπταιστοι quinam Iudaeis Helleniſtis. p. 266. A.
Ἄπταιστος, ſive ἀναμάρτητος, *Euripidis* Phoenix dicitur *Euſtathio*; talis *Sophiſtae* fingitur Ageſilaus. p. 266. A.
Ἄπυρα ἱερά. p. 43. C.
Aranearum pleno Catulli ſacculo ſimilia dicta Gr. p. 169.
Ἀραχνᾶν ἔργα & ἱστοί. p. 169.
Archelai dramatis fragm. p. 162. 163.
Archilochi trochaici de belli duce egregio. p. 253. B.
Arcum coeleſtem quid efficiat Schol. traditur inedito. p. 195. A.
Arganthône amata Rheſo. p. 104. B. C.
in *Ariſtiden* Scholia inedita ex Biblioth. *P. Burmanni Sec*. p. 155. A. 252. B. C.
Ariſtophani verſus ex *Suida* reſtitutus. p. 224. C. 225. C.
Ἀρτέμιδος nomen ſaepius orditur ſenarium, nusquam claudit. p. 138. C.
Ἄρτεμιν Διὸς κόραν ſaepe dixit *Eurip*. p. 139. A.
Articulus male collocatus monſtrat vitium deſcribentis. p. 283. C.
Ἀρχικοὶ θᾶκοι &c. p. 116. B.
Ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς· princeps eorum qui quinquageſimam redemere. p. 293. C. 294. A.
Aſius Samius, poëta antiquiſſ. p. 58. C. 59. C. &c.
Ἀστραγαλώμυθοι, vitioſum, decepit viros doctos. p. 284. A.
Ἀτακτήματα τὰ παλαιὰ *Petri*. p. 283. C.
in Atalanten venatricem f. dicta. p. 143. B.
Ἀτηρὸς, *noxius*. p. 29. C.
Athleticen contemnit *Eurip*. p. 80. B.
Ἀθύρματα Nereidum Delphines. p. 289. C.
Audit quae non vult dicens quae vult. p. 249. C.
Augmento duplici in verbis quibusdam delectabantur Attici recentiores. p. 278. C.
Augur *Eurip*. ex artis diſciplina loquens. 201. C.
οἱ τῆς ἡμετέρας θείας Αὐλῆς Chriſtiani dicuntur *Euſtathio*. p. 267. C.
Auctores ſunt caedis, qui aliorum utuntur miniſterio. p. 189. C.
Auges dramatis fragm. p. 164.
——— nomen obſcuratum ſub pronom. αὐτῆς. 164. A.
Αὐθένται *Antiphonti*, *Lyſiae*, &c. *ſui* vel *aliorum interfectores*. p. 188. C. 189. 190.

Αὐτοφυὴς quo ſenſu Deus dicatur, & αὐτοτελής. p. 41.
Ἀφελέσθαι cum duplici accuſ. p. 203. C.
Ἀχαρνεὺς & Ἀχαρνείτης. p. 152. B.
Ἄψοφος κέλευθος Iuſtitiae divinae. p. 186. C.

B.

Bacchae *Eurip.* etiam inſcriptae Πενθεύς. p. 16. B.
Βάκχος & Διόνυσος diverſi. p. 155. A.
Bacchum Veneris F. ignorant veteres. p. 155. A.
—— —— & Amorem ſaepe iungi. p. 155. B.
Barneſii in Euripideis fragm. peccata. p. 2. 3. is multa debet *Bentlejo*. p. 3. C.
Βαστάσαι ut in lance *examinare*. p. 172. B.
Βάτης νεὼς λυθείσης ἐκπεσών. p. 240. B.
Βαυβᾶν, καθεύδειν. p. 204. A.
Bellerophontis dram. fragm. p. 165. C. &c. fragm. erutum ex *MS*. p. 199. A.
Bello optimi quique cadunt. p. 226. A. B.
Bentleji fragmenta Gr. Poëtarum. p. 4. A.
in Bibliothecis inedita ferme tantum latent Grammaticorum ſcripta. p. 205. C.
Boni creantur bonis. p. 142. C.
Βυφορβεῖν. βυφόρβια, voces *Eurip.* p. 184. B.
Βραχυλογία Attica. p. 247. A. B.
Βρέξαι χθόνα dicitur Iupiter pluvius. p. 52. C. 53. B.

C. K.

Cadmi nomine ſcripſeritne *Eurip.* tragoediam. p. 12. A.
Καλῆσαι· κομπῆσαι· Atticis inaudita. p. 8. B.
Καλλιεπεῖσθαι redditum *Thucydidae*. p. 291. C.
apri Calydonii venatores *Euripidi* deſcripti. p. 145.
Καλυπταὶ κίσται, *tectae ciſtae*, *Sophocli*. p. 168. A.
πάντα Κάλων τείνας explic. p. 233. B. C.
Carcini Trag. ſententia egregia. p. 13. A.
Caſauboni correctio capitalis, ne litera quidem mutata. p. 279. C.
Καταπατεῖν τοῦ σκέλους ſive τοῦ ποδὸς vitae nimis cupidos dicuntur Charon & Cerberus. p. 280. A. B.
Κατάφυλλος· ut κατάδενδρος &c. p. 231. C.
Κατοπτροειδὲς σῶμα *Luna* Pythagorae. p. 284. B.
Cauſa mali, ἁ κακοποιὸς ἀρχὰ, &c. p. 112. C.
Cercyon in Alope *Carcini* Trag. p. 13. A.
Cerebrum in calcibus conculcatum, non in capite, gerere. p. 253. C.
Cicero f. multa debet *Chryſippo* Stoico. p. 28. B.
Κινεῖν· & μειράκια κινούμενα. p. 253. B.
Cleophon demagogus tecte notatus *Euripidi*. p. 256. B.
Κλίναι χρυσαῖ. p. 281. C. κλίνη χρυσήλατος. ibid.
Clinias, frater Alcibiadis, μαινόμενος ἄνθρωπος. p. 279. A.
G. *Koenius*, *Gregorii* de Dial. Editor, iuvenis diem obiit. p. 232. A.
H. Columna notatus. p. 263. B.
F. Combefiſius notat. p. 283. C.
Communis omnibus aër & ſol. p. 50. C.
Conſolatio uſitata, *Non tibi hoc ſoli*. p. 179. C.
—— —— Eurydices Euripideae. p. 213. B.
Κορώνη νέα legitur in oraculo Delphico. p. 275. A. B.
Κώθων μόνωτος, *poculum unam habens anſam*. p. 279. A.
Craſes vocalium errores peperere. p. 152. A.
Creſphontis dram. fragm. p. 181. 183.
Creſſarum dram. fragm. erutum ex *MS*. p. 199. B.
Critoni locus non in Critia ſed in *Platonis* Critone. p. 70. C.
R. Cudworthi Syſt. Intellect. p. 35. A.

D. Δ.

Δάμναται, *domat*, Poëtis uſitatum. p. 147. B.
Danaës dram. fragm. p. 6. 7. 8.
Δεδιηκόνηκεν Atticorum eſt recentiorum. p. 278. C.
Demagogi Athenis omnes erant Ῥήτορες non contra. p. 252. A. 254. C.
——— olim optimi. p. 252. 253. 254. A.
——— peſſimi, moribus mutatis, placuere. p. 255.
——— ——— *Euripidi* ſaepius vituperati. p. 256. 257.
——— variis adpellationibus deſignati. p. 254.
Δημαγωγὸς *Gellio* eſt *orator in republica.* p. 252. A. ſive boni eſſent, ſeu mali, ſic dicebantur. p. 254. A.
Δημιουργὸς, Deus mundi conditor. p. 39. B.
Demoſthenes expreſſit ſententiam *Eurip.* p. 211. C.
——— obticuit coram Philippo. p. 220. A.
Deus αὐτοφυὴς, & αὐτοτελὴς natura ſua perfectus. p. 41. B. de Deo dicta veritati congrua. p. 41. C. 42. A.
——— ſalutifer ab *Euripide* deſideratus. p. 44. B.
Dialectus Deorum ab humana lingua diverſa. p. 275. B.
Διαπερὶ διαλέγεσθαι Diogeni *Dionis Chryſ.* p. 275. C.
Διαστρέφειν, *pervertere*, leges, iura, &c. p. 74. C.
Διάττοντες, ſtellae. p. 56. C. 57. B.
Dic ὁ, τίκτειν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ. p. 288. C.
Dicta Tragic. non optima. p. 166.
ποιητὴν Ἔρως Διδάσκει. p. 206. B. C.
Διδόναι ἡδονῇ ſcil. ἑαυτόν. p. 233. C.
tribus, quatuorve Digitis a morte quinam abeſſe dicantur. p. 239. B.
Διδύμων nomine non videtur drama ſcriptum Trag. p. 17. B.
Dii Poëtarum *Euripidi* diſplicuerunt. p. 37. B.
Dii cur immortales videantur Pericli. p. 284. B.
Δίνησις qualis motus. p. 39. C.
Διώνη Venus, & *Dionaea.* p. 157. A.
Dionyſii Tyranni vox ap. *Livium* unde explicanda ſit. p. 280. B.
Diphilus adhibet verſum *Eurip.* p. 84. C.
Diphthongus ευ non corripitur ab Atticis Poëtis. p. 246. B.
Dirce a tauro per montes & ſcopulos raptata. p. 66. A.
Diſputantes de Muſica cauſam in aliam derivarunt fratres *Eurip.* p. 67.
Δίχα χωρίσθαι τινὸς, *ab aliquo ſeparatum eſſe.* p. 246. C.
Δμῶς, vox etiam Euripidea. p. 273. C.
Dodonaei ſacerdotes variis nominibus dicti. p. 171. A.
Δόλιοι φῶτες, *viri doloſi.* p. 289. C.
Dolon *Eumedîdes.* p. 100. C. 101. C.
Doſiadae ara. p. 129. in illam Scholia. p. 130. &c.
Δραχμῆς ἔχει. p. 286. B.
Δυσσοιωνεῖν & Δυσοιώνιστος. p. 109. B.
Δύσοιστος quis dici poſſit. p. 109. B.
Δυσπαρείσοδα quae pr. dicantur & figurate. p. 285. B.

E.

ἀνεὶς, παρεὶς, ἀφεὶς Ἐξ. p. 72.
Ἑκὰς ἰσὼς &c. p. 33. B.
Ἐκτρέφειν frequens *Euripidi.* p. 153. A.
Ἐγγύθεν & πόῤῥω opponi. p. 32. C.
Ἕδρανα μαντοσύνης in orac. p. 287. B.
εια flexus optat. etiam in Euripideis. p. 85. C.
Εἶτα indignantis, ω ſequente. p. 158. A.
Ἐκ in compoſitis nonnullis etiam notat *valde*, ut in ἔκδικος· ἐξαίσιος· ἐξοπλίζειν, &c. p. 197. A.
Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα. p. 287. A. B.
Ἐκ Κηδῶν· ἐξ Οἴου. p. 292. C. ὁ ἐκ Θεσπιῶν. 292. C.
Ἐκκεντῆσαι oculos pullis hirundinum. p. 196. C.
Ἐκπίπτειν de Sophiſtis etiam dictum. p. 220. A.

El-

Ellipſis τȣ̃ αὐτὸ in δραχμὰς ἔχε, &c. p. 286. A. B.
Eloquentiae abuſus in Attica republica. p. 251. &c.
Ἐλπίδος & ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι. p. 240. C.
Empedoclis verſus ſub *Orphei* nomine laudatus. p. 171. A.
Ἐγκατῳκοδόμησεν, id eſt καθεῖρξεν εἰς οἴκημα. p. 269. C.
Ἐνδοιάζειν, ἐνδοιάζεσθαι· *dubitare*. p. 109. C.
Enniani Phoenicis verba p. 267. 268.
Ἐνοδία, Hecate ſive Luna. p. 167. A.
Ἐξελθεῖν δόμων dicitur & mortuus. p. 237. C.
Ἐξομματῶσαι, *oculorum acie privare & oculatum reddere*. p. 197. A.
τὸ Ἐπιεικὲς opponitur τῇ ἁπλῶς δίκῃ. p. 187. C. a ſapientibus praelata. p. 188. A.
Ἐπικέρδειον, εια, quod ad lucrum adiicitur, ut ἐπώνιον. p. 289. A. B.
Epigrammata ex Antholog. Gr. *MS*. p. 7. B. 152. B. 210. C. 290. C. initium Anthologiae *Stratonis*. p. 287. A. B.
Epigramma ſepulcrale ex lapide Latinis verſibus reddidit *Io. Luzacius*. p. 236.
——— quot diſtichis includi iuſſerit *Plato*. p. 236. A.
Ἐπιςατῶν ποιμνίοις. p. 87. C.
Ἐπιςήματα λίθινα ſepulcrorum. p. 235. C.
Ἐργάτης ἥβης *Simonides* ſaepe meminit. p. 263. B.
εἰς τὰ Ἔργα μᾶλλον σκοπεῖν, ἢ εἰς τοὺς λόγους. p. 260. B.
Erechthei dramatis fragm. p. 168 170.
Eſca malorum voluptas Platoni. p. 194. C. 195. B.
Eſſenorum inter Iudaeos vita horrida. p. 171. A.
Ἔτειος· ἔτειοι μεταλλαγαὶ, *annuae commutationes*. ἔτειος ἑορτὴ, *feſtus dies anniverſarius*. p. 6. C. 7. A.
Ἕτερον, τὸ κακὸν, per euphemiſmum, & ἕτερος δαίμων, &c. p. 112. C.
Ἑτέρως & καλῶς opponuntur. p. 112. C.
γλῶ Εὐβοΐδα vel Εὐβοΐδα ſcripſere Trag. p. 144. B.
Εὔγλωσσος· εὐγλωσσία. p. 261. C.
Εὐεπής· εὐέπεια. p. 261. C. 262. A.
Εὐπλοῶμεν, pro εὖ πάθωμεν ſcriptum ap. *Lucian*. p. 281. A. B.
Euripidae florente republ. Attica varii. p. 94. B. C. p. 95. A.
Euripidem quaenam χαρακτηρίζει. p. 95. C. 96. 114. A.
Euripidis reliquiarum bonitas. p. 2. A. reliquiae ſuis Tragoediis ex *MS*. adſignatae. p. 198. C. 199. A. B.
——— reliquiae negligenter tractatae. p. 2. C.
——— Syſtema de Deo, & duobus rerum principiis. p. 37 — 57.
——— Tragoediae perditae minimum LVI. p. 10.
——— Tragoediarum indice eximenda nomina. p. 15. A.
Euripides Aeliano notatus. p. 201. A.
——— Cyclicos aliosque ſequitur interdum in hiſtoria. p. 24. A. 268. C. 269. A.
——— diverſo modo res narrat in diverſis Trag. p. 180. C.
——— male ἐτυμολογεῖ. p. 62. B. C.
——— morum magiſter damnat bonis perniciosum eloquentiae ſtudium. p. 250. C. 256. 257. 259.
Εὔροια in dicendo; *flux de bouche*. p. 148. C.
Euryſthei dram. fragm. p. 171.
Euphemismus *S. Gregorii Nazianzeni*, *Hercules una nocte 50 Theſtii filias* .... p. 204. B. C.
Euſtathius Comment. in *Homerum* nusquam nominatim teſtem citat Scriptorem Sacrum; verba tamen pauca profert ex libris *N. F.* & *F. A.* verſione Gr. p. 266. C. 267. B.
Ἐξαιρεῖσθαι cum duplici accuſ. p. 203. C.
ὑεία Ἐφίεναι. p. 233. C.
Ἐφυβρίσθαι mortuo turpe. p. 113. A. B.

Ἦτα.

Ἡγλαϊσμένος & ἐπηγλαϊσμένος. p. 163 B. C.
τόδ' Ἦδη θεῖον Euripideum. p. 23. A.

Ἠπίω

Ἠπιόνης, matris Aſclepiadarum, nomen redditum *Ariſtidae*. p. 290. B. de illa quaedam. p. 291. A.
ἦρα cum genit. ut ἕνεκα. p. 130.
Ἦτ' ἆρα, εἰ ſequente. p. 188. B.
Ἡττᾶσθαι dicti qui cauſa cadebant: ἡττᾶν Atticis non erat in uſu. p. 261. A.

F.

Fabulas veteres a Graeculis recentioribus contaminatas. p. 61. B.
Feciſſe dicitur quae per alium quis patraverit. p. 189. C.
Formula mirantis, τουτὶ τί ἐστιν; p. 286. A.
Fortes creantur fortibus. p. 162. C.
Fragmenta Poëmatum perditorum colligere, periculoſum. p. 4. B. in Editore quae requirantur. p. 5. B.
Fragmenta Poëmatum &c. ex Codicibus *MSS.* inedita,
——— *Anaxagorae*, ex Schol. in *Homer*. Leid. p. 195. A.
——— *Callimachi*, ex Schol. in *Homer*. Baſil. p. 281. A.
——— *Comici* incerti ſex verſus, ex Schol. in *Eurip*. Cod. Auguſt. p. 229. C.
——— *Cratini* duo verſus, ex *Athenaei* Cod. Paris. p. 163. C.
——— *Eupolidis* tres verſus ex Schol. in *Ariſtid*. p. 252. C.
——— *Euripidis* ex *Olympiod*. p. 70. A. ex *Gramm*. Sangerm. p. 80. C. 203. C. ex *Stobaei* Cod. p. 198. 199. quatuor verſus ex Schol. in *Hermog*. p. 201. ex Schol. in *Homer*. Leid. p. 202. C.
——— *Nicocharis* Com. ex *Gramm*. Sangerm. p. 21. A.
——— ex Rheſi Prologo XI verſus ex *Euripidis* Cod. Florent. p. 90. A. alia quoque indidem edita. p. 92. C. 102. C. 103. C. &c.
——— *Sophoclis* ex *Gramm*. Sangerm. p. 21. A. 179. A. ex *Stobaei* Cod. *Leid*. p. 209. C. ex Cod. *Etymologi Paris*. p. 200. C.
Furiae impios agitantes quaenam ſecund. *Ciceron*. p. 185. C.

G. Γ.

Γηλεχέες ſacerdotes Dodonaei. pag. 171. A.
Γῆς ἱστορία, *Geometria*. p. 27. C.
in Genitalia corpora, omnia reſolvi. p. 54. 55.
Geſtu iuvanda in Trag. & Comoed. p. 141. C.
Glaucus Minoïs F. in melle pleno dolio extinctus. p. 201. A.
Gloſſematica plura in Rheſo, quam in XIX Trag. *Eurip*. p. 96. C. 97. A.
Γραμμικὴ ἀπόδειξις. p. 223. C.
Grammaticorum errores in locis mendoſis. p. 152. 153. 154.
Γράφων ψηφίσματα eſt demagogus. p. 254. B.
Grotius, eximius interpres, in Graecis corrigendis ſaepe labitur. p. 3. A. ex dictis *Antiphontis*, *Ariſtotelis*, & aliorum, verſus effinxit. p. 195. C.
Gymnoſophiſtarum vita horrida, ut ſacerd. Dodon. p. 171. B.
Γύναι in fine verſuum *Eurip*. p. 245. A.

H.

Hector qualis fingatur in Rheſi dramate. p. 98. &c.
Hegeſippi f. Oratio eſt de Halloneſo. p. 253. C.
D. Heinſii quaedam gloriatio. p. 72. C.
T. Hemſterhuſii emendatio in *Schol*. ad *Ariſtoph*. p. 131.
Hermiae non vulgaria de Amoris altari & ſimulacro. p. 157. B. C.
Ern. Gul. Higtius edere conſtituerat Iliadis Epitomen. p. 101. C.
ex *Hieronymi Rhodii* libro de Tragicis minus vulgata. p. 269. B.
Hippolytus *Eurip*. in *MS*. Cod. dicitur Phaedra. p. 16. C.
Hippolyti argumento ſimillimum illud Phoenicis. p. 271. C.
——— prioris Ed. verſus. p. 148. B.
Hiſto-

Hiſtorias etiam fabuloſas contaminarunt *Cedrenus* &c. p. 61. B.
Holoboli Scholia in aram *Doſiadae* ex Cod. *MS*. p. 130. &c.
Homeri carmine verſus ab *Ariſtarcho* male eiecti. p. 264. B. verſus in ſenſum contrarium mutatus ab *Ariſtodemo*. p. 265. C.
in *Homeri* verſu var. lectio. p. 234. B.
Homericae voces rariores vulgo Graecis incognitae. p. 96. C.
Homeriaci Phoenicis de ſe iuvene loquentis enarrantur verba quaedam. 265. A. B.
Homini vis corporis exigua, animi magna. p. 146. C.
Horatiana de Graecis. p. 162. C. 231. B.
in vita Horrida ſacerdotum Dodon. imitatores. p. 171. A.
Hymni veteres in Delum ὀλιγηπελέες ἀοιδαί. p. 283. A. B.
Hypſipyles dramatis fragm. p. 211. &c.
Hyſiarum cur *Eurip*. meminerit in Antiope. p. 62. A.

I.

I Atticum in τῳδὶ, τουδὶ, p. 278. B.
S. Jacobi ſententia eadem Euripideae. p. 147. C. [alia. p. 265. B.]
Ἰλιοφαίσας, Diomedes *Doſiadae*. p. 136.
Imperatores Attici, adoleſcentes luxurioſi. p. 252. B. C.
Imprecationes patrum Dii ratas habebant. p. 263. C.
In, ut Gr. ἐν, vim intendit ſimplicium in compoſ. p. 197. B.
In magno habere; *in gloria ponere*. p. 9. C.
Ἵνα cum imperf. indicat. ἵν᾽ ἦσαν· ἵν᾽ ἐδόκει. &c. p. 149. C.
Inonis dramatis fragm. p. 173—180.
Ἰνοῦς ἄχη. prov. p. 174. A.
in ιον nomina: ἐμπόριον· ἐπιδόριον· &c. p. 280. B.
Intemperantia, mater ſive fons omnium perturbationum. p. 282. C.
Interlocutores dramatum nomina pepererunt. p. 16. C.
Interlocutores ut Poëtarum nomina leguntur in *Stobaei* Florileg. *MS*. Bibl. Leid. p. 198. A. B.
Ionicas formas, μῦθος, ὄνομα, admiſit Attica ſcena. p. 167. C.
Iphicratis dictum ſublime. p. 211. A.
Iſocrati ad remp. gerendam duae res deërant. p. 255. A.
Iſocrates Panathen. ſcripſiſſe ſe dicit anno XCIV. ibid.
Ἰσοῦν lances aequato examine, *ad libram pondus aeſtimare*. p. 288. B. C.
Ἰσοβαρὺς γέμων legitur in oraculo Delphico. p. 275. A. B.
Iudici mores accuſati ſpectandi potius, quam teſtes accuſantis. p. 270. A.
J. Junii Catalogus Artificum emend. p. 215. A. B.
Iupiter non rapuit Chryſippum. p. 23. C.
Iupiter, aether, coelum, permutantur. p. 47. 48. 49.
Iuſtitia divina tarda, ſed certa ſcelerum vindex. p. 186.

L. A.

ΑΟ in ΑΘ perperam mutata. p. 281. B.
Laconas Laconica dicentes facit *Xenophon*. p. 292. A.
Laïi Euripidei dicta. p. 21. B. 22.
Laius inter Graecos ἄρξας τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος ſecundum *Eurip*. [diſſentiente *Plutarcho* I, p. 297. E. F.] p. 23. B.
Λάμπει virtus, ut *Aera nitent uſu*. p. 163. A.
Λέγοντες καὶ γράφοντες, demagogi. p. 254. B.
Ληφθεὶς ἔρωτι· νόσῳ· &c. p. 148. A.
in Λίαν primam corripit *Euripides*. p. 65. B.
Liberis praelata vita ἄπαιδος. p. 245. C.
Librariorum errandi diverſos modos cognoviſſe Critico utile eſt. p. 277. A. B
Licymnius drama *Eurip*. p. 17. B. C.
Lini nomine carmina ſcripſit Pythagoreus. p. 281. C.
Literae coniungendae male diſtrahuntur. p. 277. B. &c. ex iſto emen-

dandi fonte quaedam correctiones exhibentur. p. 278. & ſeqq.
Livii Andronici carmen abhorrens ab aetate *Livii* hiſtorici. p. 283. B.
Longi figmentum ex Rheſo ductum. p. 102. A.
Λωφᾷν dicitur vis morbi *interquieſcens*. p. 126. A.
Lucretius interpretatur Euripidea. p. 49. A. 51. A.
Λυπρὸν νησίδιον, *parva inſula ſterilis*. p. 269. B.

M.

M. IΔ. ΔI. ΛI. permutantur a librariis. p. 272. C.
Mala lenire praemeditatione. p. 28. A.
Mater ut humus conſiderata. p. 28. B.
Materiae quoque Deus creator ſecundum Indos. p. 40. A.
Medea malas herbas ſecans in Ῥιζοτόμοις *Soph.* p. 167. B.
Melanippes dram. fragm. p. 183. C. 185.
Meleagri *Eurip.* fragmenta quaedam. p. 137. &c.
Μέλλειν, *cunctari:* μέλλων ἰατρὸς laudatur. p. 130. C.
Menandri Χήρᾳ. p. 207. C.
—— —— nomen aufertur. p. 284. B.
τὸ Μενανδρεῖον redditum *Plutarcho*. p. 284. B.
Mendacia praevalent veritati. p 258. A.
ventorum τὸ Μένος, *vis*. p. 239. C.
Mens ſua cuique Deus ſecundum *Eurip.* p. 238. A. B.
ἐν Μέσῳ, vel μέσον κάλλος. p. 249. A.
Μεταβολὴ πάντων γλυκὺ in malis. p. 229. B. ſententia a Comico refutata. p. 229. C. cui αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. p. 229. A.
Μέθῃ βρεχθεὶς, *vino madidus*, &c. p. 178. C.
Metere ſenſu *occidendi*. p. 225. C.
Μὴ οὐ contrahi in unam ſyll. non item μὴ οὖν. p. 156. A.
Μηνύειν κατά τινός. p. 292. B.
Merope lamentabatur in Creſphonte. p. 182. A. [181. C. 183. A. B.]
Milites glorioſi pinguntur in Rheſi dramate. p. 103. 104. 105.
Μίμησις Poëtae in ſimplicem narrationem converſa. p. 119.
Monachi χαμαιευνάδες. p. 171. B.
Monile Harmonies accepit Eriphyle. p. 151. B.
Mori nihil; res tantum mutari. p. 54. B. 55.
Μόθακες, Spartiatarum iuvenum σύντροφοι, reſtituuntur *Plutarcho*, ubi Σαμοθρᾶκες irrepſerant. p. 223. C.

N.

Ἑρμοῦ Νᾶμα, fonti nomen reſtitutum. p. 289. A.
τὸ τῶν λόγων Νᾶμα κάλλιστον ἁπάντων ναμάτων. p. 288. A.
Naturae ſemina quisque ſequimur. p. 76. B. C.
Nautas ne nave quidem fracta ſpe deſtitui. p. 240. B.
Νεκρῶν ἐρείπια & λείψανα. p. 164. A. B.
πολὺ Νέμειν τινὶ, *multum alicui tribuere*. p. 77. C.
Νέορτος, *recens ortus*. p. 221. C.
Νηδὺς, αἰσχρῶν ἁπάντων δώτειρα. p. 282. C.
Νήσασθαι &c. p. 165. A.
Νικᾷν in foro dicti, qui ſententiis iudicum liberabantur. p. 261. A. B.
—— δίκῃ & δίκην. p. 261. C.
Nicias ſuperſtitioſus. p. 109. B.
Nili creſcentis cauſa ſecund. *Anaxag.* p. 31. A.
Nilus amor terrae Aegypt. p. 53. A. 54.
Nioben ſcripſerunt *Aeſch.* & *Soph.* p. 13. B. C.
Nitet virtus uſu. p. 163. A.
Nomina dramatum Poëtarum nominibus praemiſſa apud Grammat. p. 214. C. 215. C.
in Nominibus propriis vis quorumdam dictorum. p. 211. A. B.
Νοῦς δημιουργός. p. 40.
Novae nuptae conſilia dantur utilia ab *Eurip.* p. 244. C. 245. A.

O. Ω.

ab ὦ admirantis Ὤζειν. p. 21. A.
Oedipodi raptus Chryſippi videtur imputatus a *Praxilla*. p. 23. C.

ab

αἰ οἲ lamentantis Οἴζειν. p. 21. A.
Oedipi filius, Ὦ ἰδίπȣ dictus. p. 152. A.
Oedipodis dramatis *Eurip*. fragm. p. 193. 194. 196.
Οἰδίπȣ nomen *Ciceroni* reſtitutum pro εἰς δῆπȣ. p. 193. A.
——— ——— de felici coniectore poſitum. ibid.
Oedipus a Polybi famulis coecatus ſecundum *Eurip*. p. 196. A.
Oenei dram. fragm. p. 197. B.
Oenomaus oraculorum irriſor. p 275. p.
Ὀλιγηπελὴς, ὀλιγηπελέες ἀοιδαί. p. 283. A. B.
Ὀλυμπιὰς fonti cur nomen inditum. p. 289. C. 290. A.
Ὁμιλεῖν πολέμῳ. p. 85. C.
Ὁμόθεν ὄντες, *eodem genere prognati*. p. 237. C.
Ὢν etiam de femina poſitum. p. 175. A.
Onomaſticon a *B. Vulcanio* vulgatum. p. 197. A.
Opheltae pueri in gramine ludentis imago. p. 212.
Oraculum Ergino datum pervenuſtum. p. 275. A.
Oratores Athenis labente rep. peſſimi. p. 251. B C. &c.
——— ——— ——— remp. Atticam perdidere. p. 251. B.
——— ——— ——— ius & leges violabant. p. 258. 259.
Orcus inexorabilis. p. 187. C.
Oreſtes, caede contaminatus, a conviviis remotus Athenis. p. 246. C.
Orus ex Schol. in *Lycophr*. multa recepit in *Etymologicon*. p. 291. B.
Ovidius expreſſit Euripidea. p. 12. B. 168. A. Sophoclea. p. 163. A. ſententiam *Stratonis*. p. 287. B.
Οὖθαρ de mamma Clytaemneſtrae. p. 287. A.
ἐλπίδος, & ἐπ' ἐλπίδος Ὀχεῖσθαι. p. 240. C.

P. Π.

Pacuvius interpretatur Euripidea. p. 47. B. 68. A.
Paeonius Mendaeus, ſtatuarius. p. 215. A.
Παίδευμα Πιτθέως Hippolytus, & ſimilia. p. 241. A.
Παιδικοὺς ἔρωτας in ſcenam induxerunt *Aeſch*. & *Soph*. p. 13. C.
——— eorum origo inter Gr. p. 23. B. C. 24. B. C.
Παιδῶν ἐραστὴς etiam liberorum cupidus. p. 275. A.
Palamedis dramate Socratem an expinxerit *Eurip*. p. 190. C. 191. illius fragm. erutum ex *MS*. p. 198. C.
Παμπόλλȣ vox inexſpectata in Evang. *Marci*. p. 273. C.
τὰ Πάντα *Petri* Apoſtoli quid ſint *Clementi Alexandr*. p. 283. C.
Παραυτὰ & Παραυτίκα. p. 179. C.
Παρεκπεσὼν *Aeſchylo*; παρεκπεπτωκότες redditum *Euripidi*. p. 143. C.
Παρεὶς ἐᾷ *Euripidi* frequens. p. 72.
Παρέχειν ἀγαθὰ Dii dicuntur. p. 284. B.
Partes Regis in Trag. datae tertiarum actoribus. p. 182. B.
Πάτερ in fine ſenariorum. p. 226. C.
Patrem variis appellationibus deſignat *Eurip*. p. 29. B.
Patriam eſſe putantes ubicunque bene ſit notantur *Lyſiae*. 271. A.
Πατρὸς in πρὸς mutatum a librariis. p. 170. B. C.
nocenti Patrocinari licet aliquando. p. 257. C.
Patroni ſceleratis venales Athenis. p. 258. B. C.
Παῦσαι δ' ἀοιδῶν, vel ἀείδων. p. 87. A.
χώρα Πεδιὰς, *campeſtris* & *plana*, equis alendis apta. p. 131.
Pedibus tractum relinquere debere tyrannidem. p. 280. B.
Peliadum *Eurip*. fragm. p. 200. B.
Pellex Amyntoris *Euripidis* Phoenicem fraude ſua coecavit. p. 269. A.
a Πέλω, ἀνηπελία· εὐηπελία· ὀλιγηπελής· p. 283. B.
Πενέσαι Theſſalis *ſervi bello capti*. p. 216. B.
Penthea ſive Bacchas varii ſcripſerunt. p. 16. B.
Περαιτέρω, pro πλέον. p. 249. A.
Περιπέττειν ὀνόματι τὴν μοχθηρίαν. p. 268. A.
Περιτυχεῖν βιβλίῳ. p. 285. B.

Periuris Dii ſcelera non condonabant. p. 187. B. C.
Ex *Jo. Pierſoni* ſchedis & alibi nonnulla; & p. 156. C. 159. B 172. C. 203. C. de illius obitu immaturo. p. 231. C.
Pirithoi dram. fragm. p. 197 C. 199. 200.
Pirithous, non Poëta, ſed argumentum Trag. ap. *Stob.* p. 198. A.
Piſandri Heracléa, poëma operoſum. p. 24. A.
ἐμοὶ Πιθοῦ. p. 87. B.
Plato abutitur patrum imprecationibus in filios. p. 263. C.
—— reſpicit Euripidea. p. 118. 207. A.
Platonis locus expl. 233. C. 234. A.
Πλέον ἔχειν & πλέον ποιεῖν, *proficere.* p. 150. B.
Πλησθῆναι dicitur a Neptuno puella. p. 184. A.
Πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες. p. 234. A.
Poena venit *tacito pede*, δι' ἀψόφου κελεύθου· ſive *lento gradu*, βραδεῖ ποδί. p. 186. C.
Poëtarum verſus latentes ap. *Plutarch.* p. 220. C. 221. C. 222. C. & alibi ſaepius indicantur.
ἄνδρες Πόλεις, οὐ τείχη. p. 217. A. B.
Polydori nomine drama non extitit. p. 16. A. B.
Polyïdi nominis corripit *Soph.* paene ultimam ſyll. p. 200. C.
—— dramatis fragm. p. 201 — 203.
Πολεύειν uſu rariore. p. 246. A.
Πολιτεύεσθαι dicuntur & τὰ τῆς πόλεως πράττειν demagogi. p. 254. C.
Porthaon & *Parthaon* dictus pater Oenei. p. 139. B.
Porthmea tetrum, & πορθμέα νεκρῶν Charontem dixere. p. 281. A.
Πορθμεῖον de *cymba* Charontis; πορθμίον de *naulo*. p. 280. B.
Πῶς ἂν οἰκήσαιμι &c. *Utinam* &c. p. 286. A.
Πόσου παρέση; ad puellam dictum. p. 286. A.
Ποῦς, *pes* veli *nauticus*: χαλᾶν πόδα. p. 235. A. B.
Pro nihilo ducere, παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι &c. p. 9. A.
Prologi dramatum *Eurip.* quantum diſtent a Sophocleis. p. 92. B.
pätris παλλακίδι Προμιγῆναι cur ſcripſerit *Homerus*, non μιγῆναι. p. 265. B.
Προσήκει μοι τῶδε, p. 123.
Προστάται τῆς πόλεως, demagogi. p. 254. A.
Προστετηκέναι βιβλίοις dicitur, qui *libris affixus intabuit*. p. 285. B.
Προσφερεῖς, *ſimiles*. p. 6. C.
Προχύται, *ſalſae fruges*. p. 43. B.
κατὰ πρύμναν ἵσταται τὸ πνεῦμα. p. 234. A.
Πταῖσμα Phoenicis Homerei iuvenile. p. 265. B.
Πταίομεν ἅπαντες πολλά, *Jacobi* Apoſt. dictum. p. 265. B.
Ptolemaeus Secundus. p. 290. A.

R. P.

Ῥᾷον & ῥᾷστα φέρειν calamitates &c. p. 113. C.
Religionem receptam tuetur *Eurip.* p. 37. C. 38. A.
Rhadamanthi dram. fragm. p. 203. C.
Rheſi drama paucis lectum videtur. p. 93, 94.
de Rheſo dramate. p. 88, & ſeqq.
Rheſo redditum oraculum *Virgil.* reſpicit. p. 90. C.
Ῥήτορες καὶ δημαγωγοί. p. 254. B.
Ῥήτορες a demagogis diverſi. p. 257. C. 258.
Ῥιζοτόμοι *Sophoclis*. p. 167.
Ῥύμβος αἰθέριος quid *Euripidi*. p. 41. A.
Ruſtica ſimplicitas elegans. p. 288. A. B.

S. Σ.

Satietas eſt omnium rerum. p. 64. C.
Satyri celatus tegmine Iupiter. p. 63. C.
ex Satyricis fabulis cur perpauca ſuperſint. p. 209. A.
Scaligeri nota de argum. Philoct. *Soph.* ined. p. 89. B.
Scholiaſta Pindari ſaepe deceptus. p. 151.
per Σειρῆνας in Graecis *Jeſaiae* quos intelligat *Procopius*. p. 262. A.
Selli dicti, Dodonaei Iovis ſacerdotes. p. 171. A.
Senarii quidam ex paraphraſi *Dionis* reſtituti. p. 119, & ſeqq.

Se-

Senex maritus πικρὸν νέᾳ γυναικί. p. 272. B.
——— ancillatur uxori iuveni. p. 273. B.
——— odioſus ὀφειλγῶντος περιφθείσῃ. p. 272. B.
Seni μοχθηρὸν νέα γυνή. p. 273. B.
——— liberos deſideranti datum Delphis conſilium. p. 275. A.
Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν· *Aeſchylo* ſaepe dictum. p. 175. C.
Σιπύη, *panarium*. p. 169. C. 170. A.
Σιροὶ, Thracum *granaria*. p. 218. B. C.
Siſyphus, *Eurip.* drama Satyricum, *Critiae* Tragoedia fuit. p. 24. A. 209. A.
Smilis Aegineta ſtatuarius. p. 215. B. C. 216. A.
Socrates *Euripidi* fuit amiciſſimus. p. 14. B.
——— ab ingrato populo inſons morti damnatus. p. 190. A. quo anno. p. 191. B.
——— alieniſſ. ab oratoriis artibus, turpiter vexatus ab *Ariſtoph.* p. 259. A.
in Socraticis Epiſt. *Ariſtippi* nomen praeferentes Dorice ſcriptae. p. 190. B.
Sol μύδρος διάπυρος *Anaxag. Eurip.* p. 30. 31.
a Sole remotiora vehementius ardere. p. 32. A.
Sophoclis Διονυσιακὸς Σατυρικὸς in *MS.* memoratur. p. 179. A.
——— dramatum Prologi diverſi ab *Eurip.* p. 92 A.
——— heroës quales fuerint. p. 98. A.
——— Inachi fragm. ex *MS.* p. 208. C.
Σπαράσσειν λόγῳ legem dicitur Orator. p. 200. A.
Σπινθὴρ ὁ βραχύτατος ἐξάπτει πυράν. p. 174. B
Sphinx Οὐρὰν ὑπίλασ', utero caudam quae ſubiecit. p. 193. B. 194. A.
——— *Eius* color, qualis Iridis. p. 194 A.
Σταθμῆσαι, ut in lance *ponderare*. p. 172.
Στᾶλαι & στῆλαι in inſcript. memorantur. p. 235. C.
Statius expreſſit Euripidea. p. 212. 213.
Stheneboeae dram. fragm. p. 205.
Stobaeani Florileg. *MS.* in Biblioth. Leid. notitia. p. 198.
Στραγγαλίσαι· στραγγαλῶσαι· στραγγαλώμενοι, *ſtrangulati*. p. 284. A.
Stricto iuri oppoſita aequitas. p. 187. C. lenitas praelata. p. 188. A.
Suidae Cod. *MS.* Leidenſis optimus. p. 169. C.
Suidas Scholia praebet in *Ariſtoph.* Theſmoph. p. 204. C.
Sylei dramatis Satyr. fragm. p 204.
Σύμβουλοι quoque dicti οἱ δημαγωγοί. p. 254. A.
Συνδυάζειν, *connubio iungere*. p. 50. C.
Συνεῖπε, pro συνείπετο, reſtitutum *Diogeni Laërt.* p. 289. B.
παιδὶ Συνηβῶν. p. 285. C.
Συνηρετμεῖν τύχαις. p. 80. C.
Συνοίσειν pro συμφέρειν Attice poſitum. p. 244. B. C.

T.

in Tabulas Iovis relata bonorum & malorum nomina. p. 184. C. illas in coelo dari negat *Euripides*. p. 185. B.
Τάλαντα, *talenta*, & *librae*. p. 288. B.
Τάλως, Cretae cuſtos, ter quotannis inſulam circumibat. p. 133.
Τάνδρὸς redditum *Euſebio*. p. 289. B.
Τέλεσι τοῖς οἰκείοις, *ſuis ſumptibus*. p. 202. C.
Telephi dramatis fragm. p. 210. 211.
——— *Eurip.* dictum egregium. p. 211. A.
Telum, quo Hercules una nocte 50 Theſtii filias . . . . p. 204. B.
Temenidarum dramatis fragm. erutum ex *MS.* p. 199. B.
Templum non fuit in Arcadiae monte aevo Lycaonis. p. 132.
Tempus praeſens de re praeterita, τίκτω. p. 60. B.
Tennis nomine drama non innotuit. p. 15. G.
Terea ſcripſit *Soph.* non *Euripides*. p. 16. A.
Terentiana de Graecis facta. p. 249. C.
Terra mater, & Aether duo principia. *Eurip.* p. 46, &c.

Τηλικόσδε, ut τηλικȣ̃τος, *tantae vir aetatis*, & *tantillus*. p. 141. B. C.
Θάρσος *fortitudo*; θράσος, *temeritas*. p. 99. C.
Theodorus, actor Trag. nobiliſſ. p. 182. A. B.
Theon, interpres antiquus *Lycophronis*. p. 291. B.
Theophili Com. vss. ex *Theognideis* expreſſi. p. 273. A.
Θεωρικὴ σκηνὴ, κίστη. p. 278. A.
Θεωροὶ ad ludos ſolemnes miſſi legati. p. 278. A.
Θυμὸς, θυμȣ̃σθαι, non θυμεῖσθαι, *exardeſcere in iram*. p. 231. A.
Θυώνη dicta Semele in coelum illata. p. 154. C.
Τί μοι πλέον, *quid mihi prodeſt*, ſeq. infinit. p. 150. A.
Τίθεσθαι, *putare*, *reputare*. p. 8. C. παρ᾽ ȣ̉δὲν τίθεσθαι, *pro nihilo ducere*, & ſimilia. p. 9. A.
Τιμάορος, & τιμήορος, *ultor*. p. 7. C.
Τιμιώτατα hominibus quae dicantur. p. 293. A.
Timor excutit memoriam. p. 220. A.
Τὶς Δόλων, per contemptum. p. 100. C.
Τόμȣροι cur dicti ſacerdotes Dodonaei. p. 171. A.
Tragici actores reſtituuntur *Ciceroni*. p. 182. C.
à Tragicis novata in hiſtoria tradidiſſe videntur *Aſclepiades* & *Hieronymus*. p. 263. A.
Τραγῳδοὶ ſunt actores Tragici; τραγῳδοποιοὶ, Poëtae. p. 182. A.
Tragoediarum nomina leguntur ut Tragicorum in *Stobaei* Floril. *MS*. Bibl. Leid. p. 198. A. B.
κυματότροφος· χιονότροφος· θηρότροφος. p. 202. A.
Tyranni xxx Athenis quot cives occiderint. p. 189. C.
Tyrannis iſtis peiores qui Socratem necarunt. p. 190. A.

V.

Ventis velocius nihil ab *Homero* fingi. p. 107. A.
Vento ſecundo navigare quomodo Gr. dicatur. p. 234. A.
Venus *Dione* dicta & *Dionaea*. p. 157. A.
Verba ficta a literis affectus indicibus. p. 21. A.
Vinum aegritudinis remedium. p. 178. C. 179. A.
Virgilius reliquit a ſe emendanda. p. 100. C.
—— *Platonis* fabulam reſpicit. p. 118.
Virtus uſu nitet. p. 163. B.
Vita functos iisdem rebus delectari, quas olim probaverant. p. 118.
Vitae miſeris etiam dirus amor. p. 232.
Vitruvius interpretatur Euripidea. p. 35. C.
Vitia verbis decoris obvolvere. p. 258. A.

X. Ξ.

Ξαντρίας an ſcripſerit *Euripides*. p. 11. B.
Xenophontis nomini *Xenophanes* ſubſtit. p. 195. A.
Ξύλον, uſu rariori, ut Orient. עץ. p. 204. B. 205. A.
Ξύλον τελδάκτυλον, & τετραδάκτυλον, de navi. p. 239. B.
Ξυνάορoι, *coninges*. p. 8. A.

U. Υ.

Υγίεια, πάντων ἀντίρροπος. p. 290. B.
Unus ſaepe praeſtat multis. p. 78. A.
Ὑπάρξαι εὐεργεσίας· ἐλευθερίας· &c. p. 241. A.
Ὕπατον μέρος τȣ̃ σκάνεος. p. 284. C.
Ὕπατος Iupiter. p. 285. A.
Vxores dotatae maritorum dominae. p. 274. B. C.

Z.

Zethus *Eurip.* oſor Muſices & Philoſ. p. 60. B. 62. C. 67.

Φ.

Φ.

Φαῦλον, ἄκομψον, Herculem dixit *Eurip*. p. 220. c.
a Φεῦ, φεύζειν. p. 21. A.
ἀνὴρ εἶναι Φὴς. p. 216. c.
Φίλε θυμέ. p. 248. c.
Philoctetae *Euripidis* oeconomia. p. 115. Prologus. p. 117. &c.
Philoſophiae vacantis imago. p. 26. 27.
Phineus & Phinidae, Φινεῖδαι, coecati. p. 196. B. C.
Phoenicis dram. *Eurip.* argumentum. p. 263. &c. fragmenta. p. 270. &c
de Phoenice *Homero* narrata. p. 263. c. 264. A. C. 265.
Phoenix *Homero* ἐπιεικὼς, *Euripidi* fingitur ἄπιστος. p. 265. c. hinc *Ennio*. p. 267. 268. coecus in ſcenam prodiit. p. 268. c.
Photii peccata, Poëtas fingentis ex dramatum nominibus. p. 18. A.
Phyſicorum σκολιαὶ ἀπάται. p. 28. A.
Φθίνειν, *perire*, *deficere*. p. 6. B.
ἡδὺ τὸ Φῶς βλέπειν, dictum *Eurip*. p. 140. C. 141. A.
Phrygas non videtur *Eurip*. ſcripſiſſe. p. 14. A. B.
Phryxi dramatis fragm. p. 216. 217.
Φύσεις τοιαῦται· *ingenia eiusmodi*. p. 76. B.

X.

Χαλεπαίνειν Regi convenit indignanti. p. 286. A.
de Charontis cymba quaedam. p. 280. c.
Χειλοῦσθαι ſive Χιλοῦσθαι· νηδύος χείλωμα· *ventris fultura*. p. 286. c.
Σμίλιδος χειρὸς ſcil. ἔργον. p. 216. A.
τὸν παῖδα Χερσεὺς μόρος. p. 201. c.
Χρόνος & Κρόνος de rebus antiquiſſ. p. 38. c.
Χρόνος, *annus* Graecis recentioribus dicitur. p. 135.
Χρύση inſula prope Lemnum, a mari abſorpta. p. 127.
—— Minerva dicta. p. 128.
Chryſippi dramatis fragm. p. 19. &c.
Chryſippus *Eurip.* f. expiavit morte voluntaria dedecus. p. 24. A.
Chryſippus Stoicus Poëtarum fuit ſtudioſiſſimus. p. 28. A.

F I N I S.

IN DIATRIBE

corrigi poterit P. 8. B. *divites*
P. 34. C. in iſto
P. 244. A. συννοσοῦσ᾽
P. 255. C. Ἦν, pro Ἢ
P. 262. B. *in Homerum.*

Niſi quae mea ſunt, operarum peccata reliqua erunt perpauca & minoris momenti.

E TYPOGRAPHIA

D A M M E A N A.

9736991
05 my 2022